

கலித்தொகை விவர

அறிவிப்பு.

இது முன்பு நான் தெரிவித்திருந்தபடி ௧௬ பவுண்டு ரெட்டு லேரின் க்ளாஸ் காகிதத்திலும் சில நண்பர்கள் விருந்தியபடி ௨௪ பவுண்டு பெதாவெப்ட்டிக் காகிதத்திலும் பதிப்பிக்கப் பெற்று வருகிறது. அவற்றை,

	௧௬ பவுண்டு		௨௪ பவுண்டு	
	ரூ.	அ.	ரூ.	அ.
இம்முதற் சஞ்சிகையின் விலை (மற்றவைகள் இதனை யடுத்து வெளிவரும்.) முழுப்புத்தத்தின் விலை.	௬	௨	௧௦	௦
முன் குறித்திருந்த அளவில் அடங்காது காற் பங்கு விரியுமென்று தோற்றுவதால்	௧௨	௮	௧௬	௦
௧௯௨௫-ம் வருடம் பிப்ரவரிமாதம் முடிவுக்குள் பணம் அனுப்புபவர்களுக்கு	௧௦	௦	௧௦	௮
(முன் பணம் அனுப்பின் அவர்களுக்கு உடனே ரசீது அனுப்பப்படும்.)				
முன்னமே பணிங்கொடுத்தவர்களுக்கு	௮	௦	௮	௮

தபாற் கூலி வேறு.

முன்பணங் கொடுத்த அன்பர்களை; காலதாமத மாவதற்குப் பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டுகிறேன்

16-நாகபபையர் தெரு,
திருவல்லிக்கண்ப போஸ்டி
சென்னை. (29-12-24.)

இவ்வணம்:

இ. வை. அனந்தராமையன்.

உ
கணபதி துணை

முகவுரை.

சீரார் கலித்தொகைக்குச் செவ்வன் குறிப்பெழுதி
நீரார் கலிசூழ் நிலத்தவர்க்குப்—பேரார்வ
முற்றளிக்க வேண்டளேமே *யோமருப்பன் முண்முதலைப்
பற்றளிக்கு மக்கற் பகம்.

கலித்தொகை பெரியது, சங்கசொல்லுக்கொன்று தமிழ்மக்க
ளால் கண்டுநித்தும் கொண்டாடப்பெறும் கடைச்சங்ககாலத்துப்
புறவாசகங்கள் ஒரு பிரிவாகிய எட்டுத்தொகையில் ஆளுவதென்பர்

“நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை யைவகுறுது
ஞெத்த பதிற்றுப்பத் தோங்கு பரிபாடல்
கற்றறிந்தார் †போற்றும் கலியோடகம்புறமென்
றியுதிருவெட்டுத் தொகை”

என்றுப் பெண்பாவின் வைப்பு முறை இதற்குக் காரணமாகும்

இதனை மேற்கணக்கிணுள் ஒன்றென்பர் பன்னிரு பாட்டிய
னுடையது; இசைபாட்டாகிய செந்துறை மார்க்கத்துத் தென்புர்
நச்சினுக்கினியா.

இது சொற்களைப் பொருட்கு வைகளில் மிகச் சிறந்தது

“கற்றறிந்தார் போற்றும் கலி”—என்றும்

†“திருத்தகு மாமுனிசிந் தாமணி கம்பன்

விருத்தக் கவிவளமு’ம வேண்டேம—திருக்குறளோ

* ஓர் மருப்பெனன்றது, திருவல்லிக்கேணிப் பெரிய செருவில் எழுந்
துருளியிருக்கும் கறபச விராயக மூத்தியை.

(பி - ற்.) † எதனும் கலியே மாகம், கூறுங் கலியோடு, சொல்லும் கலியோடு.

† முகவுரையில் இரகுநிதியிடப்பெற்ற வெண்பாக்கள், சில எட்டுப்பிரதி
களின் முன் உள்ளன. இவை விக்தியாபாறு செந்தமிழென்றும் பத்திரிகை
களிலும் சிலவேறுபாட்டோடு முன்பு வெளிவந்துள்ளன. இவ்வெண்பா
வொன்றும் சீவகசிந்தாமனியினியியில் “திருவாக்க மாமுனிசிந் தாமணி
கம்பா, விருத்தக் கவித்திறமும வேண்டே - முருகக்க, கொங்குமலை மாக்
கையைக் கூறேந் குறளணுக்க, கொங்குமலை முருகக்” என நிக்
வேறுபாட்டோடு காணப்படுகிறது.

கொங்குவேண மாக்ந்தையோ கொள்ளேம் நனியாராவேம்
பொங்குகலி யின்பப் பொருள்” — என்றும்

அறிஞாகன் பாராட்டுவாரானது இச்சிறப்புப்பற்றியன்றோ

இது முதலிற் கடவுள் வாழ்த்தையும், பின்பு பாலை முதலிய
ஐந்திணைப் பெயர்களாலமைந்த ஐந்து பகுதிகளையு முடையது

இவற்றின், முதலிலுள்ளது கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யு
ளொன்று அது மதுரையாசிரியர் உவமை துணுறால் இயற்றப்
பெற்றது பின்புள்ள ஐந்துபகுதிகளுள்.

முதலாவதாகிய பாலைக்கலி நடு செய்யுட்களை யுடையது
இதனை இயற்றியருளியவர் சேரமான் பாலைபாடிய பெருங்கடங்கிங்கோ
னென்பார்.

இரண்டாவதாகிய குறிஞ்சிக்கலி உக செய்யுட்களையுடையது
இதனை இயற்றியருளியவர் காலினார்

மூன்றாவதாகிய மருதக்கலி நடு செய்யுட்களை யுடையது
இதனை இயற்றியருளியவர் மதுரை மருதனிவநாகளுர்

நான்காவதாகிய முல்லைக்கலி கள செய்யுட்களை யுடையது,
இதனை இயற்றியருளியவர் சேரமான் லலுருத்திர நென்பார்

ஐந்தாவதாகிய நெய்தற்கலி நடு செய்யுட்களை யுடையது
இதனை இயற்றியருளியவர் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுளை இயற்றிய
நவமிந் துவனுவே

இவாகிய வரலாறுகளும இதன் உரையாசிரியர் வரலாறும்
முழுப்படித்தகத்துடன் பின்னர் வெளிவரும்

இது தொல்நாட்டிய முதலிய நூல்களின் அகப்பொருட் பகுதிக்கு
இலக்கியவாக அமைந்துள்ளது இம்மூரணா, பேராசிரியர், நரசிங்க
கிணியர் முதலிய தொல்நாட்டிய உரையாசிரியர்களாலும், இறைபன

* மேற்கூறிய கடவுள்வாழ்த்தும் பாலை முதலிய ஐந்து திணைகளும்
இவ்வளவு இவ்வளவு செய்யுட்களையுடையன என்பது, “இறைவாழ்த்தொன்
தேழைநது பாலைநா லேழொன், நிறைகுறிஞ்சி யின்மருத் மேழை[து]-துறை
முல்லை, ய்ரெட்டொன் றுருெயத லெண்ணன்கொன் றைங்கலியாக, சேரெண்
ணை யு வைம்ப தே” என விநாயகபாணு பத்திரிகையில் வெளிவந்திருக்கும்
வெண்பா வினாயக குறிக்கப்பெற்றுள்ளது.

மகப்பொரு ளுரையாகியபொலும், பரிமேஸ்துமரலும், புகழ்க்கி
ராச நம்பியாலும், இலக்க நாவிரக்க வுரைகாரராலும், அகப்பொருட்
பகுதிக்குள் இவர்களாலும், சேனாவரையாலும், கல்லிடமாலும்,
சிலப்பதிகாரம் நேமிசாதாரண நூல் யப்பொருங்கலவிருத்தி யப்பொருங்
கலக் காரிதை வீரசோழியம் மாறணலங்காரம் ஆகிய இவற்றி னவையா
சிரியர்களாலும், பிரயோக விவேக நூலாராலும், மணி லேறும பொருள்
பின்னையாலும், செங்காட காவலராலும், பிறராலும் சொற்பொரு
ளாராய்ச்சிக்குள்ளும் யப்பகுத் தும் துத்த முறைகளில் பற்பல விடங்
களில் மேற்கோளாகக் காட்டப்பெற்றது சிறப்பு வாய்வுள்ளன
ஆவற்றை அறிந்துகொள்ள இந் நூலின் பலபதங்களுமேன அடிக்க
குறிப்புக்கள உதவி செய்வனவாம்.

இக்கவித்தொகையில் ஒவ்வொருதிணையும் முதற்பொருள், கருப்
பொருள், உரியபொருள் மொண்டு பின்னக் குறைக்கப்பெற்றிருந்தும்
அமர, தாழ்நிறஞ்சாகஞ்சுருங்க இன்பத்தைத்தருவதாய் அறியுப,
இதன் முலைநீங்கிணையிலுள்ள கலியாக்கன அகரணத்தின் ஒரு
பகுதியாகிய எங்கோடற் செய்தியையாரும் குடிசுஞ்சுருங்க
அரசன்மாய் இருந்த அன்பினிலையையும் அறிக ஏகோடற்சூர சிறந்த
கருவியாகும்.

இந் நூலின் பெயரால் தொகுக்கப்பெற்ற நூலும், நம்பி
பாலங்கரவுரையிலும் (ந.ச)இலக்க நாவிரக்கவுரையிலும் (ஆ.கஉ.௫)
மேற்கோளாகக் காட்டப்பெற்றிருக்கிறது இப்பாலின் இலக்கணம்,
'அகத்தியமும் தொலகாபரியமுமே தொகைகளுக்கும் நூல்' என்று
தொலகாபரியம் முதத்திணையால் ௩௫-ஆம் சூத்திரவுரையில் மச்சி
ஞாக்கினியா எழுதியிருப்பதால் இவ்விரு நூலிலும் கூறப்பெற்றனவா
தென்று அறியப்படுமாயினும் முன் வந்த சில சூத்திரங்களுையன்றி
மாற்றவை இறந்தகாலத்தின், பின்னதாகிய தொலகாபரியமூல்கொண்ட
அறிவித்தகதாயிருக்கிறது. அதற் பெருமபாலன் இந் நூல் ௨௩-ஆம்
பக்கத்திலுள்ள உரையில் வகுத்துள்ளன.

•ஆகிலுள்ள செய்யுட்கள் கருவு ஐயறாது மகப்பொரு
லுணர்ச்சிலும், தொலகாபரிய வுரைகளிலும், இந் நூலுரையிலும் இக்
தொகை இவ்வளவு தொகை யுடையதெனவேகற்பாபெற்றிருக்கிறது.
இந்த கருவு செய்யுட்களுள் கவிபின் வகைகளை இவற்றின், ஒத்தா
ழிசைகளை ௩௩, கொச்சை ௪௬, கொச்சை பொருளை ௧௩;

கலிவெண்பாடாடு உசு; உறங்கலி னு என்று, இக்கலித்தொகையின் ஒவ்வொரு பாடலின் உரையிறுதியிலு முள்ள குறிப்பால் அறியப் படுகிறது இவ்வகையின் கணக்கு இதற்கு மாறாகவுமே னு சில னு லுரைகளிற் காணப்படுகிர்.

இது சிருங்கர ரசமாகிய இன்பசுவைவைத் தலைமையாகக் கொண்டதெனத் தொகைநிலைச்சொல்லின் அஃதாவது ஒத்த அன் புடையரான தலைவனும தலைவியுமாகிய இருவரும் தங்களுள் ஒருவர் பாலொருவர் அன்புசெய்த இயல்பைய பண்டைநூல் வழக்கிற்கு அமைபக் கூறுவது. தொல்லாசிரியர்களுடனு இக்கலிப்பா இச்செய்தி கூறுதற்கே உரித்தென்பதும் துன்பரசெய்தி கூறுதற்கு உரித்தன் றென்பதுமாம்; இவை:—

“இருவயி னெடுத்த மொவ்வா வியலிலுந்
தெரியிழை மகளிரோடு மைந்தரிடை வளும்
கலப்பே யாபிலும் புலப்பே யாபிலு
மைந்தனை மரபி னறிவுவரத் தோன்றிப்
பொலிவோடு புணர்ந்த பொருட்டிற முடையது
கலியெனப் படுவது காட்சித் தாகும்”—என்றும்
“கலியே வஞ்சியிற் கையற வுரையார்”—என்றும்

முறையே *அகத்தியனுரு பன்னிருபாட்டியாலுடைய நூற் கூறுதலில் அறிபலாதும். ஆகலால் இத்தொகையில் அகப்பொருட்செய்திகள் மிக அழகுறப் பாராட்டப்பட்டிருக்குமென்பது கூறாமலே விளங்கும்.

அன்றியும்; இஃது உவமை முதலியவனவுந் திறசொபதிகளுந் கூறு முதத்தால், அத்தனா, அரசர், அமைச்சர், வணிகர், வேவாளர்களுந் திறநுமாகிய ஆடவரும் மகளிரும, இவ்வாறியலுமமுதுணையிலும்அறிந் தொழுத வேண்டிய பற்பல நீதிகளைக் கற்பித்து, தன்னைப் படித்தவரை நன்னெறிசு செலுத்தத்தக்க வேண்டியபொருது இதில் அறற்பொருள் முதலியவற்றிற் திறப்புகளும், வல்லவா போய் பற்புகளும், விவந்து, பறவை, மரம், செடி, கொடிகளிரியல்புகளும் பல நூறு செய்திகளும், காலத்தின்தன் னையா கூறப்பெற்றிருக்கின்றன. அன்றியும் இதுதமிழ் நாட்டின் பண்டைக்கால ஒழுக்க வழக்கங்களையு, அக்காலத்து நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றையு அறிதற்கும் உய்த்துணாகற்குந் பெருந் துணையாக உவனது.

* தொல். செய. ௨, ௧௨௬. “ஒத்தாழிசைக்கலி” இளம். மேற்கோள்.

முகவுரை

சில தொகைகளைச் செய்யுட்கனி நிறுதியிற் கூறப்பெற்றிருத்தல் போல, இக்கூறியியில் இதனைத் தொகுத்தபரிவா, தொகுப்பித்தாரிவா என்ற குறிப்பு இன்றேனும்,

†“நாடும் பொருள்சான்ற நவ்வந் துவனொன்
சூடுபிறை சொக்கன் றுணைப்புலவோர்—*தேடுவோர்
கூட்டுணவே வாழ்த்தோடு கொங்கரங் கலியினையே
†கூட்டினான் ஞாலத்தோர்கு”

என்பதனால், ஆசிரியர் நவ்வந் துவனொன் காவின் வாழ்த்தையும் பாடிச் சேர்த்து இதனைத் தொகுத்தாரென்று தெரிகின்றது. முற்கூறியபடி பெருங்குறிங்கோ முதலியவர்கள் பாலைத்திணை முதலியவற்றைப் பாடினராயின் நவ்வந் துவனொன் தொகுத்தாரென்று இங்கே கூறுவதற்கு சிறப்பெண்ணே? சிறப்பற்றப் பொருள்சான்றவரானா? எனின், இவா அவர்களுந் தாமும் பாடிய பலத்திணைத்தொடரிய கவிப்பாக்களில் ஒவ்வொருவர் பாடல்களையே ஒவ்வொரு திணைக்கு எடுத்துக்கொண்டு அதித்திணைக்கண் அமைக்கத்தக்கவற்றையெல்லாம் அவரவர் பாடலிலிருந்தே எணுகி ஆராய்ந்து சேர்த்தமைத்து ஐந்திணையையும் தொகுத்தார் என்னும் அருமைபற்றிப் போலுமென்க.

இங்ஙனம் தொகுத்தகில் ஐந்திணையும் விரவிக் கோக்கப்பெற்ற நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு போலான, விரவாது கோக்கப் பெற்ற ஐங்குறுநூறு, அகப்பொருள்பற்றிய நேர்க்கணக்கு, ஞாலகன் இலக்கணநூலகன், இவற்றன் ஒன்றிலேனும || முதலிடப்பெற்றத பாலைத்திணையை இவ் முதலில் நினைபதற்குக் காரணம், யாவரும இத்திணையை முதலில் வைக்காமையால், இது முதலில் வருவோ வராதோவென்று ஐயுற் றாமபங்கி வராதென்று நினைவுணர்வர்க்கு அத்திரிபுணர்ச்சியை நீக்கல் கருதிப்போலும்; அன்றி, பாலை நானிலப் பொதுவாதலின், பொதுவை முற்கூறிய சிறப்பைப் பெற்றவாகுந் மரபென்பதுபற்றி எனினுமாம்; வேறு பொருள்சுவன உள்ளேனும் கொள்க. முதலில் இடம்பெறாது குறையுற்ற இத்திணை முதலில் இடம்பெற்றதற்கு முதல், இவருடைய கலனி யறிவற்றலே யாம வல்லான் வருத்தமே வாய்க்கா லெனும்பெரு வழங்குக் கிழங்கு முண்டோ!

(பி - ம) * தேடுபோரது கூட்டு, தேடிப்போரது, கூட்டி; தேடுவோர் கூட்டி.

(பி - ம) † கூட்டினான் ஞாலத்தவாக்கு.

|| இந்நூல் ௧௨-ஆவது பக்கம் பார்க்க.

இவர் தொகுத்துக் கொடுத்தமுறை முற்கூறிய முறையேயென்பது, நச்சினுக்கினியி†இந்தா லுரையில் எழுதியிருக்கும் வாக்கியத்தாலும்,

†“போக்கெல்லாம் பாலை புணாத னறுங்குறிஞ்சி

||யாக்கமனி யூட லணிமருதம்—கோக்கொன்றி

யில்லிருத்தன் முல்லை யிடுங்கியுட்போக் கீர்நெய்தல்

புல்லுங் X கவிமுறை கோப்பு”

என்னும் வெண்பாவாலும் அறியப்படுகின்றது

இங்ஙனம் தொகுத்தாரிவரென்பதை யடுத்துத் தொகுப்பித்தூரின்னவரென்பது கூறப்படாநாலால் இவர் இதைப் பிறர் வேண்டாத தொகுக்காது தாமாகவேதொகுத்திருக்கலாமென்றிதோற்றுகிறது

சில தொகைகள் தொகுத்தவருடைய பாடலில்லாதனவாயும் ஒன்றிரண்டே யுடையனவாயும் இராநிற்க, இத்தொகை தொகுத்தவருடைய பாடல் ஈச உடையதாய்ச் சிறந்து விளங்குகின்றது.

இந்தூல் முழுவதும் பேருரையாளராகிய நச்சினுக்கினியரால் உன்னுறைப்பொருள் முதலிய நயங்களுள் மெய்ப்பாடும் பயனும் பாவகையும் விளங்காத சிறந்த உரை எழுதப்பெற்றிருப்பதனால் இது பலரும் பொருள்நின்று இன்புறுதற்குத் தக்ககாரிருக்கின்றது.

இத்தொகை காலநீட்டித்ததனால் எனைத்தொகைகள் அடைந்த சில சிதைவுகளை மூலம் உரை இரண்டினும் ஒரு சிறிதும் அடையாது, இன்னும் பல சுவடிகள் வடிவாய்க் காணாமபடி யிருப்பதற்குக் காரணம்: ‘இது துறையுஞ் சிறிந்து நிலை வேண்டும்’ என்னும் இறைவன் திருவுரையாம்; தமிழ்மக்கள் செய்த கவப்பேறுமாம். இந்நிலையால் இது கற்றறிந்தார் போற்றித் தவிரியாய்ந்து.

இதனைமுற்கூறிய உரையுடன் ஸ்ரீ வான்சி வை தாமோதரம் பிள்ளையார்கள், ௧௮௮௭ - ம் வருடத்திற் பதிப்பித்தார்கள் அதில் இது “நல்லத்துவனார் களித்தொகை”என்று குறிக்கப்பெற்றிருந்தாலும்

† இந்தூல் ௧௨-ஆவது பக்கம் பாக்க.

(பி - ம்.) || “ஆக்கஞ்சே ருட லணிமருதம்—கோக்குககா, லில்லிருத்தன் முல்லை யிரங்க னறுநெய்தல், கொல விரிந்த நூலின் றெனை” என்பது சாற்கவிராச நம்பி அகப்பொருள்விளக்க இறுதியில் உள்ளது. ஆக்கமணி யூடலமர்மருதம்.

(பி - ம்.) — போக்கோ நெய்தல்.

(பி - ம்.) X கவித்தொகை கோப்பு.

தொகை யென்பதற்குத் தொகுக்கப்பட்டதென்பது மெய் துன்பத்
லாலும், எட்டுத்தொகையுள் இஃதொழிகது மற்றவைகளாலும் பல
புலவர்களாலேயேயாக்கப்பெற்றிருப்பதாலும், இதுவும் மேற்கூறியபடி-
ஐந்து புலவர்களாலேயே யாக்கப்பெற்று, அன்பு அளகளுள் ஒருவ
ராகிய நவவந்துவனாராலே தொகுக்கப்பட்டதென்று கொள்ளுதலே
தகுதியாம். இதனை,

‡ “பெருங்கடுங்கோன் பாலை || கபிலன் குறிஞ்சி
மருதனின் நாகன் மருத—மருஞ்சீமாழ
னல்லுத் திரன்முல்லை —நவ்வந் துவனெய்தல்
கல்விலவார் கண்ட கவி”

என்ற வெண்பா வாயியுறுத்தும்

இதனைத் தொகுத்தவராக இயற் பெயர் “அந்துவன்” என்பது
இவர் கல்வி மேளானியில் வல்லுரான பறகு, நக்கிரைஞர் நப்புதனார்
நத்ததனனார் என்றும்போல, இவா பெயருக்கு முதலில் ‘ந’ என்னும்
சிறப்புப் பொருளை யுணர்த்தும் இடைச்சொல்லையும், ஈற்றில் உயர்வு
குறித்துவரும் ‘ஆ’ என்னும் இடைச்சொல்லையும் சேர்த்து, அப்
பெயர்ச்சொல்லை இவற்றின் இடைச்சொல்லாக்கி “நவ்வந்துவனார்” என
வழங்கப்பெற்றாரென்றும், அது நாளடைவில் பல எடுகளில் லகா
வகரங்களின்வேற்றுமைவிளங்க எழுதப்பெறுமாயால் வகரத்தை லகா
மெனமயங்கி “நல்லந்துவனார்” என்று பதிப்பிக்கப்பெற்று அவ்வாறே
வழங்கலாயிற்றென்றும் தோற்றுகின்றன. ‘நக்கிரை’ என்று சிலகாலத்
துக்குமுன் வழங்கிய பெயரை உராமையறிந்தபிறகு உலகம் ‘நக்கிரை’
என்று வழங்குவதுபோல இதனையும் இனி நவ்வந்துவனென்று
வழங்குமென்பது என்கருத்து. நவ்வுருத்திரன் என்பதுபோல நல்லந்
துவனெனக் கொள்ளின் ஒருவாறு பொருள்படுமேனும் அஃது இத்
துணைச் சிறப்புடையதாகாது இது நிற்க,

நான், மேற்கூறப்பட்ட மீமான் சி வை, தாமோதரம்பிள்ளை
பவர்கள் பதிப்பித்த கலித்தொகையை ஊன்றிப் படிக்குங்காலத்தில்,
பலவிடத்து மூலமும் உரையும் செய்திகளும் பொருள்தாமகண்டு,
பல்வேறு வழிகளில் மிக முயன்று அவற்றின் உண்மைகளை யறிந்து
அமைத்துக்கொண்டேன் அவற்றுட் சிற்சில பிரஹ்மசூத்ரி மஹா
மஹோபாத்தியாயர் உ வே சாமிநாதையரவர்களுடன் நான் வேறுநூ
லாராய்ச்சி செய்யுங்காலத்தில், அவர்களிடர் சொல்லுமபடிநேர்ந்தன
அவற்றைக் கேட்டபொழுது, அவர்கள், ‘இவ்வரிய விஷயங்கள் விளங்
கும்படி குறிப்பிக்கொழுதி நீங்கள் இந்நூலைப் பதிப்பிக்கவேண்டும்’

(பி - ம்.) || குறிஞ்சி கபிலன் — நல்லந்துவனெய்தல்.

என்று சொன்னார்கள் ரின்பு சென்னைப் பிரவலிடென்வரிகாஸேஜ் ஸர்ஸ்கிருதர்; கம்பாரெடிஸ் பைலாலஜி இவற்றின் புரொபெஸரும் வெர்னாசுலர் ஸூபரின்டென்டென்டொமரிகய பிரஹ்மஸ்ரீ எஸ். குப்பு ஸ்வாமி சாஸ்திரிகளவர்கள் எம். எ., ஐ. இ. எஸ், உங்களுக்கு அவ காசங்கிடைக்கும்போது பறைய தமிழ் நூல்களை ஆராய்ச்சிசெய்து லோகோபகாரமாகப் பதிப்பிக்கவேண்டும் என்று சொன்னார்கள். ரின்பு வேறு சில அன்பர்களுந், கலித்தொகை கிடைக்கவில்லை; அதனை நீங்கள் திருத்தமாகவும் விளக்கமாகவும் பதிப்பிக்கவேண்டும் என்று என்னைத் தாண்டிவந்தார்கள் அதனால் இத்தொகையைப் பற்றி நான் குறித்திருந்த குறிப்புக்களை ஒன்றிசேர்க்க வேண்டுமென்ற எண்ணமுண்டாயிற்று அவ்வெண்ணத்தால் நான் முன்பு பல நூல்களைப் படித்தபோது இதில் எனக்குள்ள ஈடுபாட்டினால் அவற்றில் இக்கலிப்பா மேற்கோளாவது, இதன் சொற்றொடராவது, இதற்கொத்தபொருளாவது கண்டவிடத்து எழுதிவைத்திருந்த குறிப்புக்கள் யாவற்றையும் எடுத்துச் சேர்த்துவந்தேன் அவ்வாறு செய்கையில் மறதி அயர்ச்சிமுதலியவற்றால் சில விடுபட்டன அவை போக எஞ்சியவற்றைத் தொகுத்தெழுதி மூலம் அல்லது உரையில் ஆங்கங்கு அடிக்குறிப்பாக அடைத்து இதனை ஒருவாறு பதிப்பிக்க லானேன்

இப்பதிப்பிலுள்ள விசேடம்.

க. பல எட்டுச்சுவடிகளோடு ஒப்பிட்டதனாலும் வேறு நூல்களை ஆராய்ச்சிசெய்ததனாலும், ஐயமுற்றவிடத்து அறிவாலெகடிதுஞ்நந்து துணிந்ததனாலும் சிறலரும் உரையும் பல திருத்தமுடைந்திருக்கல்.

உ. உரையாசிரியர், பாடல்களைப்படித்துக்கொண்டு உரைபெழுதியிருக்கும் இடங்களில் அவ்வரைகளுக்கும் (அவற்றிற்கு முன்னாலும்) பாடற்பகுதிகளை மீட்டும் பதிப்பித்திருக்கல்.

கூ. டிரைட் பேதங்களுள் சிறந்தவற்றைப் பாடமாகக் கொண்டு மற்றவற்றையும், பலவும் சிறந்தனவென்று தோற்றின் ஒன்றைப் பாடமாகக்கொண்டு மற்றவற்றையும் டிரைட் பேதமென்று பக்கத்தினிறுதியிற் குறித்துக் காட்டியிருந்தல்

ச இப்பாட்டு, அல்லது இப்பகுதி, இன்ன நூலில் இன்ன பகுதியில் இன்னொருடையில் இன்ன செய்திக்கு மேற்போனொன் பதையும், அங்கேகுறிப்புவேறுபட்டிருந்தால் அவ்விவரத்தையும், நிறர் கருத்தை மறுப்பதாகத் தோன்றின் அதனையும், முன்பின் முரணுவ தாகத்தோன்றின் அதனையும் ஆங்காங்குளன்களிட்டுக்குறித்திருத்தல்.

ரு பண்டைக்காலத்து இலக்கியங்களிலும் பிற்காலத்து இலக்கியங்களிலும், சொல்லினும், பொருளினும், சொற்பொருளினும், இதற்கொத்த பகுதிகளையும் இதிலிருந்து கிளைத்த பகுதிகளையும், பல சம்பந்தவாங்கும் தமிழின்கண் அன்பு மிகுமாறு பல மததூற் பாடல்களிலுமிருந்து எடுத்து ஒப்புநோக்கும்படி பாட்டு அல்லது உரையில் எண்களிட்டி அவ்வப்பக்கத்தின் அடியில் அவ்வெண்களைக் கொடுத்துச் சேர்த்திருத்தல்

௭. விளக்கவும் சோக்கவும் வேண்டியவை விடுபட்ட இடங்களில் மெய்கோள்களின்முன், பின் அவை குறிப்பதற்குக் கருவியாக அ, ஆ, முதலிய எழுத்து வரிசைகளை அமைத்திருத்தல்

௮. உள்ளவற்றிற் பொருந்தா வென்று தோற்றியவற்றை [] இருந்தோ பகர்த்துள்ளும், பொருந்துமென்று தோற்றியவற்றை () நகவளைவினுள்ளும் இசைத்திருத்தல்.

௯. உரையாசிரியர் கூறிய பொருளன்றி வேறு பொருளும் இயையுமாயின் அதனையும் ஆங்காங்கு எண்களிடிகுறித்திருத்தல்.

௧௦. தூலாசிரியர் உரையாசிரியர் வரலாறுகளும் அரும்பத முதலியவற்றின் அகராதியும் எழுதிச் சேர்த்தல் முதலியவைவார்.

இந்நூலை நானிது ௧௯௨௪-ஆம் வருடமடிசம்பர்மாத முடிவுக்குள் முழுதும் பதிப்பித்து வெளியிடக்கருதி முயன்றுவந்தும் பல இடையூறுகளால் அவ்வாறுசெய்ய இயலவில்லை. என் கண்பர்கள், இப்போது முழுப்பத்தகமும் கிடைக்குமென்று எதிர்பார்த்தும் தமிழாசிரியர் கட்டுச சிலபாகமாகிது கிடைக்குப்படி அச்சானமட்டில் வெளியிடுவது நன்றென்ற வறுமையுத்தினையால், இப்போது நினைவேறியிருக்கும் கடவுள் வாழ்த்து முதலாகக் குறிஞ்சிக்கலி இறுதியாகவுள்ள பகுதிகளை முதற்சம்புடமாக வெளியிடலானேன். பிறைத்திருத்தமும் அரும்பத முதலியவற்றின் அகராதியும் பிறவும் புத்தக முடிந்தபின் வெளிவரும். இதுவும் நிற்க.

இக்கலித்தொகையைப் பதிப்பிக்க என் அகத்தே துணியைத் தந்தது, புறத்தின் ஓடிபாகிய, “பெரிதே யுலகம் பேணுநா பலரே” என்பது.

நற்றிணையிற்றெழுதுதமிழறிவுடையரான செலவர்கள், இதுற்பதிப்பித்திருக்கும் குறிப்புகளை ஒருவன் சேர்த்ததற்கும் பலரேதிகளோடு கண்ணான்றி ஒப்புநோக்குதற்கும் எவ்வளவுதான் உழைத்திருக்க வேண்டுமென்பதை மனத்தால் நோக்கி, இதன் விலையைக் குறித்தொகையாக மதித்து, தத்தம் தகுதிகேற்ப இதனில் ஐந்து பத்துபிரதிகளைப்

பெறத்துணிக் து, இங்குமூறும் பதிற்றுப்பத்துமாகிய சூரபாய்களை முன் பணமாக வுதவி, இதனைக்கைக்கொண்டு பரிபாடல் (பரிபு + ஆடல் = பரிந்தாளுதல்) செய்வதைத் தமதுகடமைகளால் ஒன்றென்றுகொள்வ ராயின், அஃது இக்கவித்தொகை முழுதும் விரைவில் வெளிவருவ தற்குப் பெரிதும் உதவிசெய்வதாகும். இதேபோலவே இன்னும் சில நூல்களை வெளியிடுதற்கு ஊக்கத்தை அளிப்பதுமாகும்.

முற்கூறிய பிரஹாடமீ மஹாமஹோபாத்தியாயா உ வே. சாமிநா தையரவர்கள் முதலில் இதனைப் பதிப்பித்தற்குச் செலவு செய்து கொள்ளும்படி தாமே ரூ ௧௫௦ வலிந்தனிகது, கவித்தொகை அச்சப் பிரதியொன்றும், ஒப்புநோக்கிக்கோடற்குத் துணையாக வட்டுப் பிரதிகள் இரண்டும், அவ்வப்போது என் பதாத்துக்கொள்ளுதற்கு, இதுமூறும் அச்சிடப்பெறுதலுமும் அச்சிடப்பெற்றிருந்தும் கிடைத் தற்கு அரியனவுமாகிய புத்தகங்கள்சிலவும் தந்துதனி, சந்தித்த காலங் களில் எந்வரை நடந்திருக்கிறது என்று வினாவினும் அச்சிடபெறும் பகுதியைப்பார்க்கப்போது இக்குறிப்புக்களோடுக்க இவை நெடுங்காலமாகச் சேர்த்து வைத்திருந்தவை என்று தேற்றுகிறது என்று சொல்லியும் இன்புறுத்திவந்தார்களா தமிழினருணைப்பயிற்று இவ் புறுபவர்களும் பல பண்டைத் தமிழ்நூல்களை ஆராய்ந்து பலவகைத் குறிப்புக்களுடன் அரும்பத முதலியவற்றின் அகராதியும் புதிதாக எழுதிச் சேர்த்து அச்சிட்டு இவ்வாதிருத்தித் தமிழ்காட்டிற்குப் பேருதவிபுரிந்து புகழ் பொருள் பெற்றிருப்பவர்களுமாகிய அவர்கள் இவ்வாறுதவிசெய்து எனக்கு ஊக்கத்தை யுண்டாக்கியதற்காக அவர்கட்கு என் நன்றியறிதலோடு வந்தனத்தையும் மானிறைவாகச் சேர்ப்பிக்கிறேன். அவர்கள் அளித்த சூரபாய்த் தொகையானது இந் தொகையினுள்ள செய்யுளொவ்வொன்றையும் தாம் பாராட்டுவதற்கு அறிகுறியாகவுந் தேற்றுகிறது

எடுகள் தேடிவைக்கத்தக்க தமிழ்நூல்களிடம் கேட்பதுபோல மேரிராணிக் கலாசாலைத்தமிழ்ப்பண்டிதர் ஸ்ரீமான் கா. நமச்சிவாய முதலியாரவர்களிடத்தும், கொழும்பு யூனிவரஸிடி.காலேஜ் லெக்சரர் ஸ்ரீமான் எஸ் அனவரதலிநாயகம் பிள்ளை எம். எ. எல். டி அவர்களிடத்தும் நான் கவித்தொகையைப் பதிப்பிக்கக் கருதியிருப்பதைத் தெரிவித்து அவ்வேட்டுச் சுவடிகள் உங்களிடமிருந்தாலும் உங்கள் அன்பாகளிடமிருந்தாலும் சில மாதங்கரை என் பார்வைக்கு உகவலேண்டுமென்று கேட்ட பொழுது இந்நடவ்காறும் என்னை ஓரூபபனையும் அடையாத அவர்கள் தாங்கள் வேறு வட்டுப் பிரதிகளோடு ஒப்பிட்டுப் பிரதிபேதங்கள் குறித்துவைத்திருந்த அச்சப்

புத்தகங்களை நிறைமனத்தோடு நான் பார்த்துக்கோடற்கு உதவி, இக் கலிக்தொகை திருத்தமாக வெளிவரவேண்டுமென்பதே தங்கள் கருத் தென்று தங்கள் தமிழரிமாணத்தைக்காட்டி நான் அச்சிடத் தொடங்குவதில் தங்களுக்கு மகிழ்ச்சியென்று கூறி எனக்கு ஊக்கமளித்தார்கள். இதற்காக அவர்கள் பால் மிக்க நன்றியறிவுடையோன், அன்றியும் அவர்களுள் முதலியோர் அவர்கள் தொல்காப்பியம் பெருவிதகாரர் இளம்பூரணர் உரையில் அச்சிடப்பெறாத பகுதியை இப்போது நான் விரும்பியதற்குச் சிறிதும் தடையின்றி உவந்து கொடுத்திருப்பது பேருதவியாக இருக்கிறது. காலத்தாற்செய்த உதவி பெரிதன்றோ!

இதனைப் பதிப்பிக்கில் ஊக்கம் துன்றாவாறு என்னைதான் அண்டி வருகு சில தமிழ்நாடிகளில் அன்புடைமையை நினைக்குந்தோறும் மிக்க மகிழ்ச்சி உண்டாகிறது.

நான், இந்நூல் முழுதும் துள்ளிவரக் விளங்கக் கூடிய 2,000 குறிப்புக்களையே சோகக் முன்பு எண்ணியிருந்தும் பின்பு ஆராய்ச்சி யாளர்க்கு ஒருவாறு சொல்படியைவற்றையும் சேர்ப்பது உதவியா மென நுகருதி உய்த்து வராதற்குத் துரிப்புக்களையும் சேர்த்திருக்கிறேன். அதனால் இப்பகுதியில்கண்ணே குறிப்புக்கள் நாலாயிரத்துக்கு மேலாயின. அவற்றால் சிலவற்றைக் ஆகாரம் குறிக்கப்பெறவில்லை; கடமையால் பின்பு குறிக்கப்பெறும்.

இப்பதிப்பில் என்னுடைய பகுதி அயர்க்கி அறிபாமை முதலிய வற்றிலும், எனக்கு வேண்டிய காலத்து இதுகாறும் அச்சிடப்படாத நூல்கள் சில கிடைக்காணையாலும், ஐயற்றவற்றைத் தெளிவிக்கத்தக்க புலனையுடையாரை நான் பெறுவையாலும், சில பிழைகள் நீரார் திருக்கக்கூடும். அவற்றையெல்லாம் மறத்தருளவும், எனக்கு அறிவிக்கவும் அறிஞர்களை வேண்டுகிறேன்.

உள்ளமே யுன்ற மூப்பையுணாவல்லர்
வேள்வமே யில்லை மிகச்சிலரே - களவமே
அன்னர் புரியா ரகமகிழ்ச்சி காட்டுவ ரென்
றின்னமை நீங்கி யிரு.

• இந்நூல் விரைவில் இரண்டாம் பிறைவேற்ற ஆராய்ச்சியை வேண்டி என் னு ற் தமி ழித் தெ ர்வத்தை வணங்குகிறேன்.

திருவேட்டிசுவரன்பேட்டை
ரத்தாகி வருஷம்
மாண்புமிகு தம் கருவ

இங்ஙனம்:

இ. வை. அனந்தராமையன்,
(1925)

இப்பகுதியில் எடுத்துக்காட்டப்பெற்றிருக்கும்

நூற்பெயர் முதலியவற்றின் அகராதி.

(முதந்தறிப்பால் இடம்நோக்கி உய்த்துணர்க.)

1925-26-27

அகநானூறு

கடவுள் வாழ்த்து.

அம்பலவாணதேசிகர் பிள்ளைத்தமிழ்.
சிற்றிந்நருவம்.

அம்பிகாபதிக்கோவை.

அரிசசந்திரபுராணம்.

நகரச்சிறப்பு.

மயானகாண்டம்.

விவாககாண்டம்.

அறநெறிச்சாரம்

ஆசிரியமாலே.

*ஆப்பணூர்ப்புராணம்

இடவபுரரச்சுருகம்.

இரகுவம்மிசம்.

அரசியற்படலம்.

இரத்தினசசுருகம்.

இராமாயணம் (உத்தராமாயணம்)

அசுவமேத்யாகப்படலம்.

சீதை வனத்திருப்படலம்.

திக்குவிசயப்படலம்.

வையெடுத்தப்படலம்

இரும்பல்காஞ்சி.

இலக்கணவிளக்கம். (இ - வி.)

இலக்கணவிளக்கவுரை.

இலக்கணவிளக்கவுரைகாரர்

இலங்கபுராணம் [யாயம்.

நவருடத்தினடை வுரைத்த வத்தி

நவருடத்தினடையிலே யுரைத்தவத்
தியாயம்

இறையரைகப்பொருளுரை.

இனியநூற்பது.

உத்தரமேகோச மங்கைப்புராணம்.

தீர்த்தசிறப்புரைத்தவத்தியாயம்.

நளசக்காவாத்தி கலிமோசனமான
வத்தியாயம்.

பார்ப்பதி தவமாபுரிந்தவத்தியாயம்.

எலாதி.

ஐங்குறுநூறு

கடவுள் வாழ்த்து.

ஐந்திணைஐம்பது

ஐந்திணையெழுபது.

[தூது

கச்சி ஆனைதருத்திரேசர் வண்டிவிதி

கடுகம் (திரிகடுகம்)

கந்தபுராணம்

அசமுதிப்படலம்

அசுரர் தோற்றுப்படலம்

இரதிரன் கயிலைசெல்படலம்

இந்திரனருட்சணப்படலம்.

இரண்டாநாட் புரபன்மன் யுத்தப்

இரணியன்யுத்தப்படலம். [படலம்

காசிபனுபதேசப்படலம்.

காமதகனப்படலம்.

குமாரபுரிப்படலம்.

தாயகன்வதைப்படலம்.

நிருக்கல்யாணப்படலம்.

* இக்குறியிடப்பெற்றவை முன்'திரு' என்பது சேர்ந்தும் வரும்.

திருநகரப்படலம்.
திருநாட்டுப்படலம்.
திருவிளையாட்டுப்படலம்.
துணைவாவருப்படலம்.
நகர்புகுபடலம். (புத்தகாண்டம்)
மாயைப்படலம்.
மார்க்கண்டேயப்படலம். [படலம்
பூதினாட் பானுமீசாபன் யுத்தப
மேருப்படலம்.
மோனநீங்குபடலம்.
வள்ளியம்மை திருமணப்படலம்.
வில்வலன் வாதாவைதப்படலம்.

கந்தரத்தாதி.

கம்பரநதாதி.

கம்பராமாயணம்.

அகழ்விடப்படலம்.
அகலிகைப்படலம்.
அகதன் துதுப்படலம்.
அதிராயனவதைப்படலம்.
அயோத்யாகாண்டம்.
அரசியற்படலம்
ஆற்றற்படலம்.
இரணியன்வதைப்படலம்.
இராவணவதைப்படலம்.
இலங்கைகாண்டப்படலம்.
இலங்கைகேள்விப்படலம்.
உண்டாட்டுப்படலம்.
பாரதேயப்படலம்
கடல்காண்டப்படலம்.
கரணவதைப்படலம்.
களியாட்டுப்படலம்.
காட்சிப்படலம்
கார்காலப்படலம்
கார்முருப்படலம்.
கிகராவதைப்படலம்.
கிடுகிடுதைப்படலம்.
கும்பகருணப்படலம்.
குலமுறை கிளத்துப்படலம்
சையடைப்படலம்.
தோலங்காண்டப்படலம்.
சம்புமாலிவதைப்படலம்
சித்திரகூடப்படலம்.
சூரப்பகைப்படலம்.
தாடகைவதைப்படலம்.
திருவிட்டேகப்படலம்.

நகரப்படலம்.
நாகபாசப்படலம்.
நாட்டுப்படலம்.
நிகும்பலைப்படலம்.
நீர்விளையாட்டுப்படலம்.
பன்னியடைப்படலம்.
பரியரம்.
பாலகாண்டம்.
பிலநீங்குப்படலம்.
பூக்கிரையப்படலம்.
மந்திரைகுழிப்படலம்.
மந்திரப்படலம்.
மாயாசனகப்படலம்.
மிதிலைக்காட்சிப்படலம்.
மீட்சிப்படலம்.
முத்தப்போர்ப்படலம்.
மூலபலவதைப்படலம்.
வருணனை வரணிகேண்டிப்படலம்.
வரைக்காட்சிப்படலம்.
வனம்புகுப்படலம்.
விடைகொடுத்தபடலம்.
வீட்டணனைடைக்கலப்படலம்.
வேள்விப்படலம்.

கல்லாடம்.

கலிங்கத்துப்பராணி.

கலிங்கதொகை.

களுநூல

காசிகண்டம்.

கங்காள கேதுவதை.

கடோற்காதித்தன் கதையும் கரு

டேசன்கதையும்

கற்பிலக்கணங்கூறியது.

காசிப்படலகண்டது.

காசியினசிறப்பு.

கேதாரவிலிங்கத்தின்கதை.

சாமபாதித்தன்கதை.

தேவர்கள் பிரமலோகமடைந்தது.

தேவர்க்கன்வன் விசாகாலையடைந்

விஷ்ணுகாசியையடைந்தது. [தது.

காஞ்சிப்புராணம்.

அந்தகேசப்படலம்

கடவுள்வாழ்த்து

கமுவாய்ப்படலம்

ககீசப்படலம்

திருக்கண்புதைத்தபடலம்
 திருக்கரப்படலம்
 திருநாட்டுப்படலம்
 திருமணப்படலம்
 *ககரேற்றுப்படலம்
 மாசாததன் தளிப்படலம்
 கார்நாற்பது
 குசேலோ பாககியானம்
 மேல்கடலடைந்துவந்தியாயம்
 குலோத்துங்க சோழன்கோவை
 *குறள்
 பரிமேலழகருரை
 குறிஞ்சிப்பாட்டு
 குறுந்தொகை
 கூர்மபுராணம்
 இராமன்வனம்புகூந்தது
 இராமனவதிரிந்தது
 பாவாதிதோற்றமுடைத்தது
 *கூவப்புராணம்
 கைமிசாரண யசசருக்கம்
 கைநிலை
 பாலை.
 கொன்றைவேந்தன்.
 கேடச்சுரக்கோவை [கோவையார.)
 *கோவையாருடை (திருச்சிற்றம்பலக்
 சாகுந்தலம்.
 சிலப்பதிகாரம்.
 அடியார்க்கு நல்லார்.
 அரும்பதவுமைகாரா.
 பதிகம்
 வெஞானபாமுயம்.
 இலக்கணவியல்.
 சிறப்புஞ்சமூலம்
 சிறுபாணற்றுப்படை
 சீகாழிக்கோவை.
 சீகாழித்தலபுராணம்.
 சந்திரன்புகித்தவத்தியாயம்.
 சேடனுங்கேதுவும் புகித்தவத்தி
 பிரமபுரமானவத்தியாயம். [யாயம்.
 புறவமானவத்தியாயம்.
 சீரானத்திப்புராணம்.
 கண்ணப்பாசருக்கம்.

சீவகசிந்தாமனி.
 சீரூப்புராணம் [மைத்தது.
 தசைககட்டியைப்பெண்ணுருவ
 நாட்டுப்படலம்.
 நுபுவுத்துக்காண்டம்
 குளாமனி.
 கல்யாணசசருக்கம்.
 சீயவதைசசருக்கம்.
 சுயம்வரசசருக்கம்.
 துருவசசருக்கம்.
 ராட்டுசசருக்கம்.
 மந்திரசாலசசருக்கம்.
 முத்திசசருக்கம்
 சேதுபுராணம்.
 *கந்தமாதனசசிதப்பு.
 ஞானமிர்தம்.
 நகையாகப்பரணியுரை
 தஞ்சை யாத்திரை.
 தஞ்சைவாணன்கோவை.
 தண்டியலங்காரம்.
 தணிகைப்புராணம்.
 களவுப்படலம்.
 திருநகரப்படலம்.
 திருநாட்டுப்படலம்.
 தமிழ்நெறிவிளக்கவுரை.
 தனிப்பாடற்றிராட்டு
 திணைமாலையுற்றமைப்பது.
 திருக்கழுக்குன்றப்புராணம்.
 நாராயணசசருக்கம்.
 திருச்செந்தூரப்பிள்ளைசதமிழ்.
 திருப்பாசூரப்புராணம்.
 மாயாபுரிப்படலம்.
 திருமநதிரம்
 அந்தணரொழுக்கம்.
 திருமுல்லை வாயிலந்தாதி.
 திருவாங்கத்தந்தாதி.
 திருவாசகம்.
 அடைக்கலப்பத்து.
 திருப்பொற்கண்ணம்.
 திருவெம்பாவை.
 திருவாரூர்க்கோவை [தற்புராணம்
 திருவாலவாயுடையார திருவிளையா

திருவாவடுதறைக்கோவை.
திருவானைக்காப்புராணம். [படலம்.

அகிலாண்டநாயகியாராதனைப்
ஆரஞ்சாத்துபடலம்.
கவுதம்பப்படலம்.
கோச்செங்குணா வழிபடுபடலம்.
சம்பமுனிதவம்புரிபடலம்.
திருநாட்டுச்சிறப்பு.
நீலவிணடுவீச்சாரப்படலம்.

திருவிசைப்பா.

திருவாரூர்திருவிசைப்பா.

திருவிடைக்கழிமுருகர்பின்னைத்தமிழ்.
சிற்றிற்றருவம்.

திருவினையாடப்புராணம். [படலம்.

இந்திரன்முடிமேல்வளை யெறிந்த
சமணரைக்கழுவேற்றியபடலம்.
சந்தரப்பேரம்பெய்தபடலம்.
சடாதகைப்பிராட்டியார திருவவ
தாரப்படலம். [லம்.

தருமிக்குப் பொற்கிழியளிக்கப்பட
தலவிசேடம்.

திருநாட்டுப்படலம்.

திருமணப்படலம். [படலம்.

பன்றிக்குட் டுகரு முலை கொடுத்த

பன்றிக்குட்டிகளை மருந்திரிகளாக்கிய

மாணிக்கமவ்ந்தபடலம் [படலம்.

மாபாதகநதீரகபடலம்.

வளையல்விற்படலம்.

வேல்வளைசெண்டு (உக்கிரகுமார

னுக்கு) கொடுத்தபடலம்.

திருவேங்கடத்தேவதாதி.

தேம்பாவண.

மகவருள்படலம்

தேவாரம்.

திருவங்கமாலே.

தொல்காப்பியம்.

அகத்திணையியல்.

இடைச்சொல்லியல் (இடையியல்)

இனம்பூரணர்

இனம்பூரணருரை.

உயிர்மயங்கியல்.

உரிச்சொல்லியல் (உரியியல்)

உவமவியல் (உவமையியல்.)

எச்சலிபல்.

கல்லாட.

கல்லாடருரை.

கனலியல்.

கற்பியல்.

கிளவியாக்கம்.

குறியினுகரப்புணரியல்.

சிறப்புப்பாயிரம்.

சூத்திரம்

செய்யுளியல்.

சேனாவரையா.

சேனாவரையருரை.

தெய்வச்சிலையார்.

தெய்வச்சிலையாருரை.

தொகைமரபு.

தொல்காப்பிய மேற்கோள்.

நச்சினுர்க்கினியர்.

நச்சினுர்க்கினியருரை.

நான்மரபு

பாயிரம்.

புணரியல்

புள்ளிமயங்கியல்.

புறத்திணையியல்.

பெயரியல்.

பேராசிரியர்.

பேராசிரியருரை.

பொருளியல்.

மாரியல்.

மெய்ப்பாட்டியல்.

மொழிமரபு

விளிமரபு.

வினையியல்.

வேறுரைகாரர்.

வேற்றுமைமயங்கியல்.

வேற்றுமையியல்.

தொன்னூல்விளக்கம்.

நரிவிருத்தம்.

நல்வழி.

நளவெண்பா.

கலிதொடர்காண்டம்.

கலிநீங்குகாண்டம்.

சுயம்வரசாண்டம்.

நற்றிணை.

நன்னூல்.

இடைச்சொல்லியல் (இடையியல்)

கஅ நூற்பெயர் முதலியவற்றின் அகராதி.

இராமாநுசகவிராயர்.
இராமாநுசகவிராயர் காண்டிகை.
உரிசசொல்லியல் (உரியியல்).
சிறப்புப்பாயிரம்.
பதவியல்.
பாயிரம்.
பெயரியல்.
பொதுவியல்.
மயிலைநாதர்.
மயிலைநாதருரை.
மெய்யீற்றுப்புணரியல்,
விருத்தியுரை.
விருத்தியுரைகாரர்.
வினேரியல்.

நாலடியார்.

நாலாயிரதிவ்வியப்பிரபந்தம்.

சிறியதிருமடல்.
திருவாய்மொழி.
திருவிருத்தம்.
நாச்சியார்திருமொழி.
பெரியதிருமடல்.
பெரியதிருமொழி.

நாற்கவிராசுரம்பி யகப்பொருள்வினக்
நான்மணிக்கடிகை. [சுவரை.

நியாயப்பிரகாசம்.

நீதிநெறிவிளக்கம்.

நிலகேசி.

நருமவுரைச்சருக்கம்.

நெடுநல்வாடை.

நேமிநாதவுரை.

சொல்லதிகாரம்.

சைடூதம்.

அன்னத்தைத்து துவிட்டபடலம்.

இளவேனிற்படலம்.

கான்புகுபடலம்.

சுயம்வரப்படலம்.

சூதாடுபடலம்.

தேவியைக்கண்ணுற்றபடலம்.

நளன்தூதுப்படலம்.

நாட்டுப்படலம்.

பிரிவுறுபடலம்.

புனல்வினையாட்டுப்படலம்.

போர்ப்பிரபடலம்.

மணம்புரிபடலம்.

பட்டினப்பாலே.

பதிற்றுப்பத்து

பதிற்றுப்பத்துரைகாரர்:

பதினொரந்திருமுறை.

பொன்வண்ணதந்தாதி.

பரிபாடல்.

பழமொழி.

பாகவதம். (க0) ஆம்கந்தம்.

அக்குரூரன்வந்தவத்தியாயம்.

அக்குரூரனையத்திபுரத்துவிடுத்த
வத்தியாயம்.

அர்வின்மேலாடியவத்தியாயம்.

உத்தவனைக்கோகுலத்தில்திடுத்த

வத்தியாயம். [வத்தியாயம்,

உருக்குமிணி மணத்திறமுரைத்த

கஞ்சனைக்கொன்றவத்தியாயம்.

கோவியர்துதில்கவரத்தியாயம்

கோவியரைமணந்தவத்தியாயம்.

சுததன்னுவாவைக் கொன்றவத்தி

யாயம்.

சாம்பன்மணம்புரியத்தியாயம்.

சிசுபாலனைக்கொன்றவத்தியாயம்.

பத்திராயைமணம்புரியத்தியாயம்

புனல்வினையாட்டத்தியாயம்.

மதுரைகண்டவத்தியாயம். [யாயம்.

மலரவன்சிறுக்கன்று கவர்ந்தவத்தி

வேங்குமுலையைத்தவத்தியாயம்.

பாரதம். (பெருந்தேவனா)

பிரபுலங்கலிலே.

மாயபூசைகதி.

பிரமோத்தாகண்டம். [வத்தியாயம்,

உமாமகேசுவர பூசாபல முரைத்த

உமாமகேசுவரபூசைமகிமையுரைத்

தவத்தியாயம். [தியாயம்.

உருத்திராக்க மகிமையுரைத்தவத்

சிவதானமகிமையுரைத்த வத்தியா

யம். [யம்.

சிவயோகிமகிமையுரைத் தவத்தியா

சீமந்தனிபாவனைபெற்ற வத்தியா

யம்.

சோமவாரவிரதமான்மியவத்தியா

யம். [யாயம்.

பத்திராயுவின் கையையுரைத்தவத்தி

பிரதோஷபூசைமகிமையத்தியாயம்

பிரயோகவிவேகவுரை.

காரகப்படலம்.

திங்குப்படலம்.

புலவராற்றுப்படை.

புறத்திரட்டு.

தானைமறம்.

புறநாணூறு

புறநாணூற்றுரையரசிரியா.

புறப்பொருள்வெண்பாமாலை.

கந்தைப்படலம்

கைக்கிளைப்படலம்.

கொளு.

தும்பைப்படலம்.

பாடாண்படலம்.

பெருந்திணைப்படலம்.

இருபாற்பெருந்திணை.

வஞ்சிப்படலம்.

வாகைப்படலம்.

வெட்சிப்படலம்.

பூவாணூர்ப்புராணம்.

இந்திரனருசசனைச்சருக்கம்.

இந்தியருசசனைச்சருக்கம்.

பெரியபுராணம்.

எறிபத்தநாயனூர்ப்புராணம்.

கண்ணப்பநாயனூர்ப்புராணம்.

திருக்குறிப்புத் தொண்டநாயனூர்

புராணம்

திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் புராணம்

திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணநாயனூர்

பெருங்கதை. [புராணம்.

பெருந்திரட்டு.

பெரும்பாணாற்றுப்படை.

பெரும்பொருள்விளக்கம்.

பெருர்ப்புராணம்.

காமதேனுவுழிபடுபடலம்.

குழகன்குளப்புச்சுவடுதற்படலம்.

கௌரிதலம்புரிபடலம்.

மருதவரைப்படலம்.

சுருத்தன் முகமபெறுபடலம்.

சுருராற்றுப்படை.

சுபுராணம். [தியாயம்.

பியாகையிற்பலசொருபகதனவுத்

மணிமேகலை.

10 துரைக்காஞ்சி.

மலைபடுகடாம்.

மறைசையந்தாதி.

மாறன்கோவை.

மாறனலங்காரம்.

மீனாக்ஷியம்மைபிள்ளைத்தமிழ்.

காப்புப்பருவம்.

முத்தொள்ளாயிரம்.

முதுமொழிக்காஞ்சி.

* முருகாற்றுப்படை

முல்லைப்பாட்டு

மூதுரை.

மேருமந்தர புராணம் [யம்

வச்சிராயுதனுத்தரம்புக்க வத்தியா

மேற்கோள்.

மோகவதைப்பரணி.

யாப்பருங்கலக்காரிகை (யா. கா)

ஒழியல்

செய்யுளியல்

யாப்பருங்கலவிருத்தி (யா. வி)

வளையாபதி

வாயுசங்குத [யாயம்

சிவானுக் கி. கவியல்புரைத்த வத்தி

பார்ப்பதிருமணமும் வீரபத்தி

மாவதார முமுரைத்தவத்தியாயம்

விநாயகபுராணம்

அங்காரக னனுட்டித்தப்படலம்

அரசியற்கைப்படலம் [படலம்.

சிந்தாமணிவிநாயகர் திருவவதாரப்

சோமகாந்தன் வனம்புகுபடலம்.

சோமகாந்தன் தீவினைப்படலம்.

திரிபுரதகனப்படலம்.

திருநகரப்படலம்.

திருநாட்டுப்படலம்.

துர்வை துலையேற்றுப்படலம்.

கைமிசப்படலம். [படலம்.

பிந்திய மயூரேசர் திருவவதாரப்

மகோற்கடர் திருவவதாரப்படலம்.

மயூரேசா திருவவதாரப்படலம்.

வன்னிமகத்துவப்படலம்.

வில்லிபுத்தூரார்வார்பாரதம்.

அருசுனன் தவநிலைசருக்கம்
அருசுனன் தீர்த்த யாத்தினாச
சருக்கம்.

கிருட்டிணன் நூதாசருக்கம்.

குருகுலசருக்கம்.

சம்பவாசருக்கம்.

சிதப்புப்பாயிரம்.

சூதுபோர்ச்சருக்கம்

திருளபதி மாலையிட்டசருக்கம்.

நினாமீட்சிசருக்கம்.

பத்தாம்போரசருக்கம்.

பதினமூன்றம்போரசருக்கம்.

பதினாறம்போரசருக்கம்.

பதினாண்டாம்போரசருக்கம்.

பதினெட்டாம்போர்ச்சருக்கம்.

பதினேழாம்போர்ச்சருக்கம்.

பதினொராம்போர்ச்சருக்கம்.

பன்னிரண்டாம்போர்ச்சருக்கம்.

வசந்தகாலசருக்கம்.

வாரணாதசருக்கம்.

வேததிருக்கியசருக்கம்.

வீரசோழியாறு

யாப்புப்படலம்.

* வெங்கைக்கோவை.

வெற்றிவேற்கை.

வெதாரணணியபுராணம் (அகோர

பிரமதீர்த்தசருக்கம்.

ஸ்ரீமத் ராமாயணம். (வால்மீகி)

சந்தரகாண்டம்.

சூக நூல்கள் காணு; இன்னும் சில.

பாலைக்கலி, குறிஞ்சிக்கலிகளின் செய்யுள் முதற்குறிப்பகராதி

செய்யுள்	பக்கம்.	செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்.
அகலிம்பாடி	௨௨௮	குடுமுனல்கால்	௧௬௭	பாடின்றிப்பசந்த	௧௧௧
அணர்முடி	௩௮௪	கதிர்விரிகளை	௨௬௪	பாடுகம்வாவாழி	௨௩௮
அணைமருளின்	௮௧	கயமலருண்கண	௨௦௯	பான்மருண் மரு	௧௧௧
அரிதாய வறன்	௬௮	காமர்கடும்புனல்	௨௧௩	மழியிலான்செல்வாடகக	௦
அரிமாணிடித்தன்ன	௧௩௩	கொடியவஞ்சோ	௩௨௪	மறையா மரல்	௪௨
அருந்தவமாற்றி	௧௬௨	கொடுமிடஞஞ்	௧௧௩	மறங்கொளிரும்	௨௪௮
அரும்பொருள்	௧௦௮	கொடுவாரிகாகி	௨௧௬	மன்றையேழுமுற	௧௮௪
அறனின்றி	௨௪	கூடாதொழி	௩௦௧	மின்னொளிரவி	௩௨௧
ஆமிழியண்டி	௨௧௧	சுண்ணங்கண் வன	௩௬௨	முதஞ்செவி மறை	௩௧௨
ஆறியந்தணர்	௧	செருமிகுசின்	௮௨	வயக்குறு	௧௩௪
இடுமுனெடுகெலி	௭௧	செவ்வியதீவிய	௧௧௨	வலிமுன்பின்	௨௧
இமையவில்	௨௦௭	தோடுகிழ்ப்பிணி	௩௩௬	வறனுறலறியாத	௩௧௧
இலங்கொளி	௧௨௭	திருந்திழாய்கே	௩௧௧	வறியவாளினமை	௬௨
இதலிற்றுகை	௧௪௮	தோடங்கற்கட்ட	௧௩	வாங்குகோனெல்	௩௦௨
உண்கடன்வழி	௧௨௨	தொல்லெழில்	௧௩௭	வாருறுவண்ணை	௩௩௨
ஊர்க்காளிவந்த	௩௩௪	நெலிகந்தொரீஇ	௧௦௦	விடியல்வெறு	௨௭௧
எங்கிடைதொட்ட	௧௩௦	நெஞ்சுநடுக்குற	௧௩௨	வீயகம் புலம்ப	௨௭௮
எல்லாலிஃதொ	௩௬௧	நோக்குகா	௩௮௧	வீறுசான் ஞால	௧௭௭
எறித்தருகதிர்	௧௧௬	படைபண்ணிப்	௧௦௩	வேங்கைதொலை	௨௩௭
ஏளியிஃதொத்த	௩௭௬	பல்வனம்பகர்	௧௧௩	வேயெனத்திரண	௩௪௭
ஒருகுழை	௧௪௧	பா அலஞ்செவி	௩௬	வேணிவழந்த	௪௩
ஒன்று, இரப்பான்	௨௮௬	பாடல்சால்	௧௩௩	ஆக செய்யுள்	௬௩

கணபதிதுணை

திருச்சிற்றம்பலம்

எட்டுத் தொகையுள்

ஆறுவதாகிய

கலித்தொகை

மூலமும்,

நச்சினூர்க்கினியருரையும்.

கடவுள் வாழ்த்து.

- (க) (க) ஆற்றி பந்தனர்க் கருமறை பலபகர்ந்து
தேறநீர் சடைக்கரந்து திரிபுரந் தீமடுத்துக்
கூறாமற் குறித்ததன்மேற் செல்லுங் கடுங்குனி
மாறாபேரர் மணிமிடற் றென்னைபாய் கேளினி;
- ந. படுபறை பலவியம்பப் பல்லுருவம் பெயர்த்துநீ
கொடுகெட்டி யாடுங்காற் கொடிய ரகல்குற்
கொடிபுரை நுகப்பினுள் கொண்டசீர் தருவாளோ;
- அ. மண்டமர் பலகடந்து மதுகையா னீறணிந்து
பண்டரங்க மாடுங்காற் பண்பெழி லணைமென்றோர்
வண்டரற்றுங் கூந்தலாள் வளர்தூக்குத் தருவாளோ;

- க. இச்செய்யுள், கலிப்பாவான் வாழ்த்துவந்தது; (தொல். செய். கு. காக. நச்) மூன்றடியாற சுரிதகம் வந்தது; (தொல் செய். கு. கங்க போக்கியல் இளம்) தரவு தாழிசை தனிசசொல் சுரிதகமென்னும் நான் குறுப்புடையதும் கொச்சகவொருபோகு; (தொல். செய். கு. கசக. பே. நச) என்பவற்றிற்கு மேற்கோள்.

கக. கொலையுழுவைத் தோலசைஇக் கொன்றைத்தார் சுவற்புராத்
தலையங்கை கொண்டுநீ காபால் மாடுங்கான்
முலையணிந்த முறுவலாண் முற்பாணி தருவாளோ ;

எனவாங்கு;

கரு. பாணியுந் தூக்குஞ் சீரு மென்றிவை
மாணிழை யரிவை காப்ப
வாணமில் பொருளெமக் கமர்ந்தனை யாடி..

என்பது, “ வாழ்த் தியல் வகையே * நாற் பாக்கு முரித்தே ”
(க) என்றதின்கண் வகையேன்றதனுற் கொண்ட(உ) அறுமுறைவாழ்த்தன்றித்
(ஈ) தனக்குப் பயன்படும்படி முன்னிலையாகக் கடவுளை வாழ்த்துதலிற்
கடவுள்வாழ்த்து எனப் பெயர் பெற்றது.

இதன் பொருள்.

(ச) ஆற்றி யந்தணர்க் கருமறை பலாகர்ந்து
தேறுநீர் சடைக்கரந்து திரிபுரந் தீமடுத்துக்

க. தோல். செய். கு. க௦க.

௨. அறுமுறை வாழ்த்து — முனிவரும் பசுவும் பார்ப்பாரும் அரசரும்
மழையும் நாடுமென்பவற்றை வாழ்த்துதல்.

ங. உலகிற்குப் பயன்படும்படியாகவும் படர்க்கையாகவும் கடவுளை வாழ்த்
துதலுமுண்டு.

ச. (அ) “ஆற்றி முனிவான்” கந்த. அசுரர் தோற்று. கரு. (ஆ) “ஆற்றி
முனிவன்” பாமோத். உமாமகேசுவர பூசாபல. உஎ. (இ) “ஆற்றி முனி
விற்கான்” வாயுசங். சிவானுக்கிரக. க. (ஈ) “ஆற்றி முனிவர்க்கெல்லா
மருமறை தெரித்தபின்னர்” † என்பவை ஈண்டு ஒப்புநோக்கற்
பாலன. (உ) “வகையறிமுனிவர்” விநாயக. நைமிச. உரு என்பதும்
கருத்தக்கது.

(ஊ) “ஆற்றி ..கூளி” என்னும் பகுதி வருக்கவெதுகைக்கு மேற்கோள்.
தோல். செய். கு. அக ‘ஆயிரு’ இனம். மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப்.

† இவ்விடத்தும் பிறவிடத்தும் குறிக்கப்படாத ஆகாரமும் ஆங்காங்கு இட
மின்மை முதலிய காரணங்களாற் சேர்க்காது விடுபவையும் பின்பு இடைவிடு
பட்டவை யென்றும் தலைப்புப்பெயரிட்டு இயன்ற அளவு விளக்கப்பெறும்.

(பிரதிபேதம்) * நாற்பாற்கும்.

(க) கூறும் குறித்ததன்மேற் செல்லுங் கடுங்குளி

மாறப்போர் ÷ மணிமிடற் (உ) மெண்கையாய் கேளினி

என்பது: ஆறங்கத்தையும் அறியும் அந்தணர்க்கு (ங) அரியவாகிய வேதங்கள் பலவற்றையும் அருளிச்செய்து, (சு) பகையென்று தெளிகின்ற (ரு) கங்கையின் வேகத்தைச் சடையில் ஒரு கூற்றிலே அடக்கி, முப்புரத்திலே தீயைச்செலுத்தி, வாக்காற் கூறப்படாமல் மனத்தாற் குறித்த அப்பொருட்கும் எட்டாமல் நிற்கும், கடிதாகிய கூளியினது முதுகிடாத போரினையும் நீலமண்போலுந் திரு மிடற்றினையும் எட்டுக்கையினையும் உடையாய், இவ்வனங் கட்டிலனாய் நின்று இப்பொழுது யான் கூறுகின்றதொன்றைக் கேள்; என்றவாறு.

பகர்த்து கர்த்து மதித்து என்னுஞ் செய்தெனெச்சகங்கள் (சு) செல்லு

பதிப்பில் ஓரடி குறைந்தும் வேறொரு கையெழுத்துப் பிரதியில் ஓரடி மிகுந்த முள்ளது.

க. (அ) கூற்றெச்சம் குறிப்பெச்சமெனவும் (ஆ) “கூறியிட்டிடாமற் குறிப் பினுலுரைப்ப” எனவும் கூறுதலும் குறித்தலும் இணைந்து வருதல் காண்க.

(இ) “கூறும் குறித்ததன் மேற்செல்லும்” என்னும்பகுதி மல்லீறுவினையெச்சமாய் வந்ததற்கு மேற்கோள். இதனைச் சிலர் அல்லீறென்றும் கொள்வர். தோல். வினை. சூ. ௩௨. சே; ௩௩. பே; ௩௧. நச்; நள். வினை சூ. ௨௪. மயிலை. விருத்தி. இரா. இ - வி. சூ. ௨௪௬.

உ. “எனடோள் வீசின் ருடும் பிரான்றனை” தே. திருவாகமாலை.

௩. அருங்கேடன் (தூறன் ௨௬௦) என்புழிப்போல அருமை இன்மைப் பொருளில் வந்ததாகக் கொள்ளின் அருமறை யென்பதற்கு இந்நிலவுலகத்திலில்லாத வேதங்கள் என்று பொருள்கொள்ளுதலுமாம். ‘எஞ்சிய பொருள்களை யேழுந் நாடி, திங்கள்போலத் திசைவிளக்கும்மே’ என முருகர்க்குக் கூறியிருத்தலுங் காண்க.

சு. கங்கை சினந்துவந்தமைபற்றித் தேறுநீரென்பதற்குப் பகைபென்று தெளிகின்ற கங்கையென்று பொருள் கூறினர் போலும்.

ரு. கங்கையைச் சடையில் ஒருகூற்றிலே அடக்கியதை, “உந்தியம்புயத் துதித்தவ னுறைதரு முலகு, மிந்திராதிய ருலகமு நடுக்குறவிரைந்து, வந்துதோன்றினள் வரநதி மலைமகள் கொழுநன், சித்திடாநொரு சடையினிற் கார்தனன்சேர” என்பதனால் உணர்க. கம்ப. அகலிகை. ௩௩.

சு. “காலநெற்றியி னகிலமுஞ்சுடி கனலி குறைபட விறைவார்கும், மேலை நெற்றி விழிக்கவந்து பணிந்து நின்றனன் வீரனே” என்னுந் தாழிசை (பிரதிபேதம்) ÷ மணிமிடற் மெண்கையாய் கேளினி,

மென்னும் பெயரெசசத்தோடு முடிந்து, * அஃது எண்கையாய் என்னுங்
(க) குறிப்புப் பெயரோடு முடிந்தது.

இது திருமேனிகொண்டு நின்றாயினும் வாக்குக்கும் மனத்துக்கும்
எட்டா யென்தது.

அவ்வேதந்தனைக் கொண்டே ஆறங்கங்களையும் (உ) அறிய வல்லாமென்
பது தோன்ற ஆறறியந்தணர் என்றார். (ங) அந்தத்தை அணவுவாரா அந்தணர்
என்றது, வேதாந்தத்தையே பொருளென்று மேற்கொண்டு பார்ப்பாரென்ற
வாறு.

ஆறு என்னும் வரையறைப் பண்புப்பெயர் அப்பண்பினையுடைய
† அங்கத்தை உணர்த்துகின்ற ஆகுபெயர் அது “கிளந்தவல்ல” (ஈ) என்பத
னுட் கூறிலும்.

புரையில் செல்லுமென்னும் பெயரெசசம் கூளி யென்னும் பெயரைக்
கொண்டு முடிந்ததென்று கருதும்படி “கூறும் கேளினி”
என்பதை மேற்கோள் காட்டுவர். தக்கயாகப்பரணி புரையாகிரியா.
நீங்கு. தாழிசை. ௩௩௦.

க. குறிப்புப் பெயரென்பதற்குக் குறிப்பு வினையாலணையும் பெயரென்ப
பொருள் கொள்ளலாமாயினும் எண்கையாயென்பது வினையா லணை
யும் பெயராகாமலே பெயரடியாகப்பிறந்த பெயராமாதலால், இஃது
உறுப்புப் பெயரென்று இருக்கவேண்டியதுபோலும்; உறுப்புப்பெயர் -
[கையென்னும்] வினையடியாகப்பிறந்த பெயர்.

உ. ‘உரைகோளாளர்க்குரைப்பது நூலே’ என்பது இயக்கேகருத்தக்கது.

ங. அந்தணென்பதற்கு மற்ருவ்வியாக்குஞ் செந்தணமை பூண்டொழுகு
பவரென்று பொருளெழுதாது இயக்கெழுதியிருக்கும் பொருளும் இதற்
கினையக *மது சஎச-ல் வேதாந்தத்தை எக்காலமும் பார்ப்பாரென
எழுதியிருக்கும் பொருளும் “அந்தணமைபூண்ட வரும்மையத்தத்துச்,
சிந்தைசெயந்தணர்” [திருமந். அந்தணரொழுக்கம்] என்பதிற்பிற்பகுதி
யின் ஸ்ரீயபொருளை வெளிப்படுத்தல் கருதிப்போலும். அழகிய தட்
பத்தினையுடையாடு’ என எதுப் பெயராம் என்பர்; பரிமேலழகர்.
குறள். ௩௦.

ச. (அ)தொல். வேற்-மய. ௧௩௩, இசகுத்திரவுரையில் ஆறறியந்தணரென்
பதனை மேற்கோள்காட்டி இக்குறிப்பை எழுதியிருத்தலுமன்றி, (ஆ)சீநீ
தாமனியிலும் உஎ௩௪ நூற்றுலாமண்டபமென்பதற்கு நூறடியிலாவது
தலையுடையமண்டபமென்று பொருளும் எண்ணுப்பெயர்எண்ணுடைப்
பொருண்மேல் ஆகுபெயராய் நின்றதென்று இலக்கணமுமெழுதி இப்
பகுதியையே மேற்கோள்காட்டினர், இவ்வரையாகிரியர்; கல்லாட

பிரதிபேதம். * அது, † ஆறங்கத்தை யுணர்த்துகின்ற.

(க) ஆறுஅங்கமாவன:—உலகியற் சொல்லை ஒழித்து வைதிகச் சொல்லை ஆராயும் நிருத்தமும், அவ்விரண்டையும் உடனாய்ந்த * ஐந்திரியத்தொடக்கத்து வியாகரணமும், போதாயனீயம் பாரததுவாசம் —பரமார்த்தம் பரமாத்மனையம் முதலிய கற்பங்களும், நாராயணீயம் வராகம் முதலிய கணிதமும். எழுத்தா ராய்ச்சியாகிய பிரமமும், செய்யுளிலக்கணமாகிய சந்தமுமாம்.

(2.) மறையாவன தைத்திரியமும் (ங) பவுழியமுந் தலவநாமமுந் சார

வையாசிரியரும்(இ)“இறுதியிற்சலியாதிருத்தலாஷமறுமை உந்துதல் மிருமையாலும், பெண்ணடங்கலந்த புண்ணயனாகியும்” என்புழி அறுமையென்று பதம்பிரித்து அதற்கு ஆறென்று பொருள் கூறி இஃது அங்கத்தையுணர்த்தவின் வரையறைப் குணப் பண்புடைப் பொருண்மே னின்றவாகு பெயமென்று இலக்கணமெழுதி அதற்கும கல். கா. கஅ-க; (ஈ) “நாற்படை” என்பதற்கு நான்கு குணத்தினை யுடைய படையெ னினுமாமென்று பின்னுடையபுதி அஃதற்கும் கல். கா. க. இப்பகுதியையே மேற்கோள் காட்டினர்.

க. (அ) அங்கம்—அவயவம்; வேதாவகத்தைக் குறிப்பாக அங்கமென்றா. (ஆ) நிருத்த முசலிய ஆறும் வேதபுருடற்கு இன்ன இன்ன அங்கமென் பதனை, கற்பங்கை சந்தனகா லெண்கண. டெற்றொளித்தொளுசெவி சித்தைமூக, குற்ற வியாகரண முகம்பெறுத, சாரபற்றெனம் வாப ண்வேதக்கு'என மணி.உஎ.ஆம் காதையிற்காணப்படும ௧௦௦-௧௦௩ ஆய அடிகளால் உணாக. (இ) நொல் புறத்தினை ௨௦ஆம் குடிகரை வுமையில இவ்வுண்காரரே இவ்வாறங்கங்களையும் இடையாய் உபயுகையுள் ஒன்றென்று கூறி விளக்குமிடத்து, கற்பப் பெயர்களுள் பரமார்த தம் பரமாத்மனைய மென்னும் பெயர்களின்றி ஆபரணமபம் ஆத்தி ரைய மென்னும் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. (ஈ) இவ்வாறங்கங்க ளின் பெயர்களும் மந்திரஞ் சந்தோபிசித நிருத்தஞ் சோதிட ந்கணடு வியாகரணமெனச சில வேறுபட்டும் சில இடத்திற் காணப்படுகின் றன.

உ. இங்கே மறையென்றது உபநிடத்தை யென்று சிலா கூறுவர். அவை விளங்கவில்லை. தலவநாமமென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பிரகியாகச சந் தோகமென்னும் பெயரமைந்து “சந்தோகா பெளட்யா ஸைத்திரியா சாமவேதியே ” என ஒருமுறை நாலாயிர. பெரிப நிருமொழி எ: எ: உ. இலும் காணப்படுகின்றது.

ங. பவுழியமென்பது, இருகருவேதத்தையுணர்த்தும் ஒருவடமொழியின் மருஉவென்ப.

(பிரதிபேதம்) : ஐந்திரியத்தொடக்கத்து, பரமார்த்தம். : இங்குப் பெளடியமும்.

வேதமுமாம். (க) இனி வேதவியாதர் * வரையறைப்படுத்திய காலத்து ஒதுகின்ற நான்கு வேதமுமாம்.

இனியென்றது, “இனிரினைத் திரக்க மாகின்று” (உ) என்றற்போல இப்பொழுது என்னும் பொருள் தந்தது.

இது தரவு.

நி. படுபறை பலனியம்பப் பல்லுருவம் பெயர்த்துநீ

கொடுகொட்டி யாடுங்குந் கோடுப ரகலல்லுந்

கொடிபுரை நுகுப்டினுள் கொண்டசீர் தருவானோ

என்பது: நின்கையில் ஒலிக்கின்ற (நி) பறை பலவாசசியங்களையும் ஒலியாநிற்கக் - கட்டிலனாய்ப் (சி) பல வடிவுகளையும் மீண்டு நிண்ணிடத்தே ஒடுக்கிக்

க. நோல். பாயிரத்து நான்மறை யென்பதற்குப் பொருள் கூறுமிடத்து “நான்கு கூறுமாய் மறைந்த பொருளு முடைமையால் ‘நான்மறை’ என்றார்; அவை: தைத்திரியமும் பௌடியமும் தலவகாரமும் சாம வேதமுமாம். இனி, இருக்கும் யசவும் சாமமும் அதர்வணமுமென்பாருமுளர்; அது பொருந்தாது; இவர் இந்நூல் செய்த பின்னர் வேதவியாதர் * சில்வாழ்நாட் சிற்றறிவினோ ருணர்த்தற்கு நான்கு கூறு யச செய்தாராகலின்” என இவ்வுரைகாரரே எழுதி யிருத்தலால் இங்கு மறையைக் குறித்தெழுதப் பெற்றிருக்கும் பின் வாக்கியம் பிறரால் இடைச் செருகப் பெற்றதோவென ஐயுறும்படி இருக்கிறது.

(பிரதிபேதம்) : சிள்ளுட்பல்பிணிச் சிற்றறிவினோர்.

உ. புறம். உசந.

நட. இங்கே பறையென்றது தமருகத்தை. கொடுகொட்டியைக் கூறுமிடத்து, ‘பரிதரு செங்கையிற் படுபறையார்ப்பவும்’ என சீல. உஅ சுஅ இலும் பறை கூறப்பெற்றிருத்தலை ஒப்பு நோக்குக.

ச. (அ) ‘பல் வடிவங்களையும் மீண்டு நிண்ணிடத்தேயொடுக்கிக்கொண்டு’ என்றது, உலகம் இறைவன்பாலிருந்துதோன்றி அவன்பாலே யொடுங்குமென்னும் வழக்குப்பற்றி. (ஆ) “நீலமேனி வாலிழைபாகத், தொருவ ஸிருதாண்மீழ்கீழ், மூவகை யுலகு முகிழ்த்தன முறையே” ஐங். கடவுள். (இ) “மணிமிடற் றந்தணன், ருவி ருணிழ மவிர்த்தன றுலகே” அகம். கடவுள். (ஈ) “போற்றியெல் லாவுயிர்க்குந் தோற்றமாம் பொற்பாதம் போற்றியெல் லாவுயிர்க்கு மீறு மிணையடிகள்” தீருவாசகம். திருவெம். உ௦. (உ) ‘நாதனுருத்திர னுதியினித்திரு ஞாலம்விதித்ததுவும், பிரமோத்தர. சிவயோகிமகிமை. உ. (ஊ) “அருள் சிவத்தினிற் றெழுவெழுந்தகிலமு மதுபின், மருவி யொன்றறக் காத்தலு மடியுமாபோல” தீருவாணக்காப். கவுதமப். உஉ. (எ) ‘அயனாகி நின்று படைத்தமுதல்வன்’ கலி. கஉக. ஈ-உ. உரை. என்பன காண்க.

(பிரதிபேதம்) : வரையறைப்படுத்தி இக்காலத்து, ÷ கட்டிலனாகிய பலவடிவு.

கொண்டு, கொடிதாகிய கொட்டியென்னுங் (க) கூத்தை ஆடுகின்ற காலத்து, பக்கம் உயர்ந்த அகன்ற அல்குலினை யுடைய கொடியையொத்த இடையினை யுடையாளோ தாளமுடிந்துவிடுங் காலத்தினைத் தன்னிடத்தே கொண்ட சீரைத் தருவான்? ஆண்டுப் பிறரில்லையே; என்றவாறு.

* கொடுங்கொட்டி, கொடுகொட்டி என விகாரமாயிற்று. கொடுங்கொட்டி யென்றார் (உ) எல்லாவற்றையும் அழித்துநின்று ஆடுதலின்.

க. வீரர் தம் வெற்றிக்காலத்துக் களித்து ஆடுதல் மரபாதலான் வெற்றிக்கு ஆடல் ஆடு எனப்பெயரும் வழங்கும். இவ்வாறு ஆடுதல் மரபென்பதனை. (அ) “கோடியா முழுவின் முன்ன ராடல், வல்லா னல்லன் வாழ்கவான் கண்ணி, ..மடம்பெருமையி னுடன் றுமேல்வந்த, வேந்து மெய்ம் மறந்த வாழ்ச்சி, வீந்துரு போர்க்களத் தாடுங் கோவோ” பதிற். ௫௬. (ஆ) “ஆளுகு களத்து வாள்பல வீசி, யொன்னு மன்னரு மாடினர்” பராதம். (இ) “வென்றாடி துணங்கை” பதிற். ௭௭ (ஈ) “நீர்த்திரையார்கத்து நிகர்த்து முன்னின்ற, ஞர்த்திறங் கடந்தோடைய துடியும்” சில. ௬. ௫௦-௫௬. (உ) “ஆடலமர்ந்தா னமர்வெய்யோன்” பு-வே. தும்பை. ௬௫. (ஊ) “அடையா, ராளமர் வென்றி யடுகளத்துத், தோள்பெயராக், காய்ந்தடு துப்பிற் கழன்மறவ ராடினார், வேந்தோடு” பு-வே. தும்பை. ௨௧ (எ) “ஆளுங் குரிசி லுவகைக் களவென்றங், கேளன்றிக் கொன்றாரே கேளாகி - வாள்வீசி யாடினார்” தோல். புறத். ௫. ௧௭. ௧௪. மேற். (ஏ) “சூடிய பொன்முடியும் பூணு மொளி துளங்க, வாடிய கூத்தரினவோர் தாடினான் - வீடிக், குறையாடல் கண்டவந்து கொற்றப்போர் வாய்த்த, விறையாட வாடாதார் யார்” தோல். புறத். ௫. ௨௧. ௧௪. மேற் (ஐ) “வயிரவன் மனத்தான்றன் னைப் பொருதுவான் சூலத்தேந்தி, வயிரவன் களிப்புமிக்கு வாகையி னைனஞ் செய்தான்.” காஞ்சி. அந்த கேச - ௨௬. என்பவைகளும் விளக்கும். இம்மரபாற் சிவபெருமான் ஆடிய மூன்றாடல்கள் இங்கே கூறப் பெற்றுள்ளன. (ஓ) “கொடுகொட்டி பாண்டரங்கங் காபால மெனு மிறைவன் கூடிது மூன்றும்” என்பதும் ஈண்டறிதற் பாலது. இவற்றுள் (ஓ) கொடுகொட்டியும் பாண்டரங்கமும் பிதினோடலி னுட்பட்டவையென்று சிலப்பதிகாரத்தால் (௩: ௧௪ உரை ௬: ௩௬-௬௭) தெரிகின்றது. அதில் கொடுகொட்டி யாவையுமொழித்தகாலத் திருக்கூத்தெனப்படாது மூவெய் லழித்தகாலத் திருக்கூத்தெனப்பட் டிருந்தல் சமய தூண்மலைவுபோலும். (ஔ) இவ்விரண்டும் ‘வடவனத் . தொருநான்’ என்னுங் கல்லாடத்துங் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

உ. பலவென்பதற்கு எல்லாமென்று பொருள்கூறுதலை “பலர் புகழ் ஞாயிறு” (முருகு. ௨) “பலர் புகழ்புலவர்” (பு-வே. கொளு ௨௬௬) என்ப வற்றுக் கெழுதியிருக்கும் உரையும் வற்புறுத்தும்.

(பிரதிபேதம் * “கொடுகு கொட்டி” என ஒருபிரதியில் ஊடுக்கும்படி மேலே ஒட்டி எழுதப்பட்டுள்ளது; இது சிறந்ததென்ப மனம் மரபறிவார்.)

* “கொட்டி யாடற் றோற்ற மொட்டிய, வுமையவ ளொருபாலாக
‡ வொருபா, லிமையா நாட்டத திறைவ னாகி, யமையா வுட்கும் வியப்பும்
விழைவும், பொலிவும்... பொருந்த நோக்கிய, தொக்க ∴ வவுண ரின்னுயி
ரிழப்ப, வக்களம் பொலிய வாடின னென்ப, மற்றதன், — விருத்தங் காத்தற்
பொருளொடு கூடிப், பொருத்த வருடம் || பொருந்திய பாட, நிருத்தகுமாயிற்
றெய்வத் துதிப்பே. ” இதனான் உணர்க.

அ. (க) மண்டமர் பலகடந்து மதுகையா னீற்றணிந்து

(உ) பண்டரங்க மாடுங்காற் பணையெழி [] லணைமென்றோள்

வண்டரத்தாங் கூந்தலாள் வளர்தூக்குத் தருவாரோ.

என்பது: மிக்ஞ்செல்கின்ற போர்களிற்(ங்)பலவாகிய * முப்புரங்களைவென்று
அந்த வலியாலே அவர்கள் வெந்தவிந்தீற்றை அணிகையினுலே பாண்ட
ரங்கமென்னும் பெயர்பெற்ற கூத்தை நீ ஆடுகின்ற காலத்து (ச) மூங்கிலி
னது ‡‡ அழகையுடைய அணைபோன் மெல்லியவாகிய தோள்களையுடைய
(ரு)வண்டிகள் ஒலிக்குக கூந்தலையுடையாளோ ()தாளத்தினிடை நிகழும்காலத்
திறையுடைய தூக்கைத் தருவாள்? ஆணடுப் பிறரில்லையே; என்றவாறு.

க. (அ) “மண்டமா கடந்தநின்” முருகு. உளஉ. (ஆ) “மண்டமர் கடந்த
வேன் மன்னர் மன்னனை” (இ) “மண்டமர் கடந்தவே னான்”,
(ஈ) “மண்டமர் கடந்த வொள்வேன் மன்னவந்த” னைத்தும், நான்
யாது. க0, சுஅ; போர்புரி. இ.

உ. (அ) “பாண்டரங்கம தியற்றுவான்” கந்த. இரண்டாநாட் குர. உகங்.
(ஆ) “பண்டரங்க மாடுங்காற் பணையெழி லணைமென்றோள்” என்னும்
பகுதி கட்டளையடிக்கு மேற்கோள். தோல். செய். கு. உக. பே. நச்.

ங். புரம் மூன்றாதலிற் பலவாகிய முப்புரங்கள் ‘என்றார்; “மற்றுமெம்
பிரான்பல் வேறு வகையினுற் புரங்கள் செற்றல், சற்றல வெழுபா
னலு கூர்மெனச் சாற்றுதல்கள்” (திருப்பாபுரி. மாயாபுரி ௭) என்றும்
புராணமுண்டாகவின், முப்புரங்களே பலவிருந்தன வென்றலுமாம்.

ச. “அளவே வடிவொப்ப தன்றியே மற்றை, யினவேய் நிறத்தானு மேய்க்
குந்—துளவேய், கலைக்குமரியேறுகைப்பாள் காரவுணர் வீரந், தொலை
க்குமரியேறுகைப்பாடோள்” என்பது ஈண்டுக் கருத்தத்தக்கது.

ஞ. மகளிர் கூந்தலில் வண்டொலிப்பதாகக் கூறல் கவிமையு; ஞானப்
புங்கோதை முதலிய பெயரான் உமையாள் கூந்தற்கு இயற்கை
மணங்கூறி இயைப்பாரு முளர்; முன் பின் மாபுநோக்கின் அது
பொருந்தாமை விளங்கும்.

(பிரதிபேதம்) ‘கொட்டியாமுய தோற்றம், கொட்டியாடற் தோற்றம், | ஒருபாலிற்
கொப்பா நாட்டதது, ∴ அவுணரினலனுயிர், ∴ விருத்திகாததல், || பொருந்தியவாடல்,
[] இணை மென்றோள், ∴ முப்புரங்களைவென அணிகையிலாலே அவர்கள் வெந்
திட ஸீருத்தீற்றை, ‡‡ அழகையுடையாகிய அணைபோன்ற மெல்லிய, () அதினைடை.

(க) பாண்டரங்கம், பண்டரங்கமென விகாரமாயிற்று.

“ஏறமர் கடவுண் மூவெயி லெய்வழிக், கூறுகூறுகக் கொடியொடும் படையொடும், வேறுவேறுருவின் விண்மிசைப் * பரந்தன, ரவ்வழி யொளி யொடு முருவொடுந் தோன்றித், தேர்மு னின்று திசைதலை பணிப்பச், சுவையுங் குறிப்பு மொழிவில தோன்றி, யவையவை யவ்வழி யாடின னாட, மைந்தரு மகளிருந் † தந்தநிலை யழிய, மெய்ப்படு சுவையொடு கைப்படை மறப்பச், கடிய காலக் காந்தென வேற்றவன், படிநிலை திரியாப் பாண்டரங் கம்மே” இதனான் உணர்க.

கக. (உ) கொலையுமுழைவத்தோலசை இக்கொன்றைத்தார்சுவற்புரளத் தலையங்கை கொண்டு நீ காபால மாடுங்கான்

முலையணிந்த (ஈ) முறுவலாண் முற்பாணி தருவானோ

என்பது: கொலைத்தொழிலை யுடைய புலியைக் கொன்று அதன்றோலை உடுத்துக்; கொன்றைப்பூவாற் செய்த மாலை தோளிலே அசைய (சு) அயன்றலையை அகங்கையிலே ஏத்துகையினாலே காபாலமென்று பெயர்பெற்ற கூத்தை நீ ஆடுங்காலத்து, முல்லையையொத்த எயிற்றினையுடையானோ ஒரு தாளத்தின் முதலெடுக்குங் காலத்தினையுடைய பாணியைத் தருவான்? ஆண்டுப் ‡ பிறரில்லையே; என்றவாறு.

முல்லை, முலையெனவிகாரமாயிற்று. அணி, உவமவுருபு. ஓகார மூன்றும் எதிர்மறை.

ஒருதாளத்திற்குப் பாணி தூக்குச் சீரென்னும் மூன்றும் உளவேனும் || ஒவ்வொன்று ஒவ்வோராடற்கு மிகுதிவகையாற் சிறந்தமைபற்றி ஒரோவொன்றையே கூறினார். தாழிசைகளிற் சீர் தூக்குப் பாணியென நின்றனவேனும், அவை நிகழும் அடைவுபற்றிச் சரிதகத்துப் பாணியுந் தூக்குஞ்சீருமென அடைவு கூறினார்.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

எனவாங்கு

என்பது: என்று சொல்லும்படியாக; என்றவாறு.

ஆங்கு, அசை; அவர் கூத்தாடுகின்ற காலங்களை யெனினுமாம். இது தனிச்சொல்.

க. “பண்டங்கன் வந்து பலிதா வென்றான்” போன்வண்ணத். ஈஈ. என்பதனால், இச்சொல் பண்டங்கமெனச் சிதைத்தும் வரும்போலும்.

உ. “புலித்தோலை யரைக்கைத்து, மின்னார் செஞ்சடைமேன் மிளிர் கொன்றை யணிந்தவனே” தே.

ஈ. முறுவல் - சிரிப்பு; பல்லுக்கு ஆகுபெயர். தறங். கககஈ.

ச. “அயன்றலையொண்டு செண்டாடல்பாடி” என்பது ஈண்டு ஆராயத் தக்கது.

பிரதிபேதம் * பாத்தனரவ்வழி, பரந்தனவ்வழி. † தந்தநிலையொழிய, ‡ (தாழிசைமூன்ற னிறுதியுறையினும்) பிறரில்லையே யென்க, || ஒருவோராடன் மிகுதி.

கரு. (க) பாணியுந் தூக்குஞ் சீரு மொன்றிவை

பாணிவை யரிவை காப்ப

(உ) வாணமில் பொருளெமக் கமர்ந்தனை யாடி

என்பது: அழித்தற்றொழிலை நிகழ்த்துகின்ற காலங்களிலே, பாணியுந் தூக்குஞ் சீருமென்று சொல்லப்பட்ட இவையிற்றை மாட்சிமைப்பட்ட அணியினையுடைய (ங) உமாதேவி (சு) காப்ப ஆடிக், காத்தற்றொழிலை நிகழ்த்துகின்ற இக்காலத்தே ஒரு வடிவைக்கொண்டு, நேயமில்லாத பொருளாகிய * எமக்குப் பொருந்தினும், இதற்குக் காரணங் கூறுவாயாக; என்றவாறு.

இது சரிதகம்.

இப்பாட்டுப் பலமெய்ப்பாடுகளுந் தோற்றுவித்து நின்றதேனும், அவை உரைப்பிற் பெருகு மாதலின், முடிந்த பொருளாற் பிறந்த மெய்ப்பாடே கூறுதும்; அது தன்கட் டோன்றிய ஆக்கம்பற்றிய மருட்கையாம்.

இது நான்கு உறுப்பான் வந்ததேனும், தேவபாணியான் வருதலின், முதலிலே யொத்தாழிசை † யாகாது. “எனையொன்றே, தேவர்ப் பரமாயு முன்னிலைக் கண்ணே” (ரு) என்பதனும், தேவர்ப் பராயிற்றேனும் வண்ணகரு

க. (அ) “சீருடை நன்மொழி நீரொடு சிதறி” (பொருந். உச.) என்பதன் விசேடவுரையில் “சீரெனவே பாணியுந்துக்கு முளவாயின்” என நச்சினுர்க் கினியரும் (ஆ) “உமையவ ளொருதிற்றுக வோங்கிய, விமையவ ளொருதிற்றுக கொடுகொட்டியாடலும்” (சிலப். சு. ௪௨-௩.) என்பழி, உமையவ ளொருதிற்றுக வென்பதற்கு ‘உமையவ ளொருகூற்றினளாய்’ நின்று பாணி தூக்குச் சீரென்னுந் தாளங்களைச்செலுத்த’ என அடியார்க்கு நல்லாரும் இவ்வடியை உட்கொண்டு எழுதியிருப்பவை ஈண்டறிதற்பாலன.

உ. ‘ஆணமில் பொருளெமக் கமர்ந்தனை யாடி’ என்பது அகப்பாட்டு வண்ணத்திற்கு மேற்கோள். தோல். செய். ரு. உஉச. பேர். நச்.

ங. (அ) உமாதேவி சிவபெருமானுடலைக் காணுகிருளென்பதுபெருவழக்கு; அன்றியும் (ஆ) அதனருமைகளை அறிந்து மகிழ்ந்து பாடுகிருளென்றாக் கூறுப. இவற்றொடு அவ்வாடலுக்கிசையத் (இ) தாள மொத்து கிருளென்றும் கூறுவதை “கடையுக்கத்தன்னி லெல்லா வுலகமுங் கடவுட் டியா, னடலைசெய் தமலை தாள மறைதா நடிக்கு மீசன்” என்பதனும் அறிக.

ச. ‘காப்ப’ என்றது ஒத்துதலாற் காப்ப என்றபடி ‘தித்த தத்தத் தித்தத் திதி தாதை’ (கந்தாநீ. ௫௪.) என்பதற்கு, ‘தித்த தத்தத் தித்த’ என்னுந் தாளமானங்களைத் திருநடனத்தாற் காக்கின்ற (தகப்பன்) பரமசிவனுமென உரை எழுதியிருத்தலுங் காண்க.

டு. தோல். செய். ரு. க௩அ.

(பிரதிபேதம்) * எம்மிடத்தேபொருளினும், † ஆகாது. என்ன? ‘எனையொன்றே’ பரமாயு, பராவதன் முன்னிலை.

மாகாது; எண்ணஞ்சின்னமுமிழ்த்தலின். ஆகலின், * இஃது எண்ணிடை யிடஞ்செ சின்னங்குன்றிய (கு) கொச்சகவொருபோகாயிற்று.

சீர்வகைக் கலிக்கு, “விராய தனோயு மொருநிலை யின்றே.” (உ) என்பத னால் தனாவிரவிவரப்பெறும் என்றலின், செல்லுமென நேரீற்றியந்தசீர் வந்தது; “கலித் தனோ யமுடியி னேரீற் றியந்தசீர், நிலைக்குறித் தன்னே தெரியுமோர்க்கே.” (ங) என்ற விதி † கட்டளைக்கலிக்காம். ‡ (க)

கடவுள் வாழ்த்து மஹிர்ந்து.

— ७५५ —

முதலாவது பாலை.

“நடுவ ணைத்திணை நடுவண தொழியப், படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே.” (சு) என்றும், “மாயோன் மேய காடுறை யுலகமுஞ், || சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும், வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும், வருணன் மேய பெருமண லுலகமு, முல்லை குறிஞ்சி மருத நெய்தலெனச், சொல் விய முறையாற் சொல்லவும் படுமே.” (ரு) என்றும், நிலம் நான்கேயாகக் கூற லிற் பாலுக்கு நிலமின்றெனின், அற்றன்று; “புணர்தல் பிரித லிருத்த லிராக, லூட லிவற்றி னிமித்த மென்றிவை, தேருந காலைத் திணைக்குரிப் பொருளை.” (சு) என நால்வகை—நிலத்திற்குங் கொண்ட உரிப்பொருட் கிடையே பிரிதலும் உரிப்பொருளாக ஆசிரியர் கொண்டார்; அப்பிரிவு நான்கு நிலத் திடையும் பொதுவாய் மயங்கிவருமென்று கருதி. ஆதலான் ஈண்டுப் பாலுத் திணையையும் திணையாக ஆசிரியர் . நல்லந்துவரை் கோத்தாவென்று கூறு.

க. கடவுள் வாழ்த்து முத்தமிழ்க்கும் பொதுவென்றும், இயற்றமிழில் வருங்காற் தொச்சக வொருபோகாய் வருமென்றும் கூறுவர், அடி யார்க்கு நல்லார். சிலப் சு நடு.

உ, ஈ, நூல், செய், கு, கூக, உளடு.

சு, நு, கூ. தொல். அந். கு. உ, நு, கூ.

(பிரதிபேதம்) : இது எண்ணிடை, + கட்டளைக்கவிக்ரதவின், | மதுமையாசிரியா நல்லந
துவஞ ரியமறிய கடவுள் வாழ்த்து முற்றும். || செயயோன். ÷ நிலைதுங்கோண்ட
∴ நய்வநதுவனா கோத்தார.

ஆயின், “கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை யிறுவாய், முற்படக் கிளந்த வெழுதிணை யென்ப” (க) என்றலிற் கைக்கிளையும் பெருந்திணையுங் கோத்தல்வேண்டிமெனின், அஃது “உரிப்பொருளல்லன மயங்கவும் பெறுமே” (உ) என்பதனால், அவை உரிப்பொருளன்மையின் நால்வகை நிலத்தினும் மயங்கிவரப் பெறுமென்றார். ஆகலின் இத்தொகைக் கண்ணும் அவை மயங்கிவரக் * கோத்தாரென்று கூறி விடுக்க. அவை விரவிய பாட்டுகள் வந்துழி அவற்றைக் காட்டுதும்.

இனி, “சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே” (ங) என்றவழிச் சொல்லாத முறையாற் சொல்லவும்படுமென்று † பொருள்கொண்டு அது பற்றிப் பாலை குறிஞ்சி மருதம் முல்லை நெய்தலெனவுங் கோத்தார். (சு) ‡ ஐங்குறுநூற்றினும் பிறவற்றினும் வேறுபடக் கோத்தவாறுங் காண்க.

க, உ, ங. தொல். அகத். கு. க, கங, ங.

சு. ஐங்குறுநூறு
ஐந்திணையம்பது
ஐந்திணை யெழுபது
திணைமாலையாற்றைம்பது
திணைமொழி யைம்பது
கைநிலை
மதுரைக்காஞ்சி
பதிற்றுப்பத்து ௩௦
பெருங்கதை
தொல்காப்பியம்
இறையனாரகப்பொருள்
நாற்கவிராயம்பியகப்பொருள்
வீரசோழியம்
மாதனகப்பொருள்
இலக்கணவுளக்கம்

மரு	நெய்	குறிஞ்	பா	முல்
முல்	குறிஞ்	மரு	பா	நெய்
குறிஞ்	முல்	பா	மரு	நெய்
குறிஞ்	நெய்	பா	முல்	மரு
குறிஞ்	பா	முல்	மரு	நெய்
குறிஞ்	பா	முல்	மரு	நெய்
மரு	முல்	குறிஞ்	பா	நெய்
நெய்	பா	மரு	குறிஞ்	முல்
மரு	முல்	குறிஞ்	பா	..
முல்	குறிஞ்	மரு	நெய்	...
குறிஞ்	நெய்	பா	முல்	மரு
குறிஞ்	பா	முல்	மரு	நெய்
முல்	குறிஞ்	மரு	பா	நெய்
குறிஞ்	பா	முல்	மரு	நெய்
குறிஞ்	பா	முல்	மரு	நெய்

கம்பர் முதலியோர் குறிஞ்சியை முதலாகக் கொள்வர்.

(பிரதிபேதம்) * கோத்தார் அவை வரவரப் பாட்டுக்கள் வந்துழி அவற்றுட்கூட்டுதும்,

† பொருள் கொண்டமை பற்றி. ‡ ஐங்குறுநூற்றின் வேறுபடக் கோத்தவாறு காண்க.

கலித் தொகை.

முதலாவது பாலைக்கலி.

- (உ.) தொடங்கற்குட் டோன்றிய முதியவன் முதலாக
வடங்காதார் மிடல்காய வமரர்வந் திரத்தலின்
மடங்கல்போற் சினைஇ மாயஞ்செ யவுணரைக்
கடந்தடு முன்பொடு முக்கண்ணன் மூவெயிலு
- ரு. முடன்றக்கான் முகம்போல வொண்கதிர் தெறுதலிற்
சீறருங் கணிச்சியோன் சினவலி னவ்வெயி
லேறுபெற்றுதிர் வனபோல் வரைகளந் தியங்குந்
ராறுகெட விலங்கிய வழலனி ராரிடை
மறப்பருங் காத லிவளீண் டொழிய
விறப்பத் துணிந்தனிர் கேண்மின்மற் றையிய;
- கக. தொலைவாகி யிரந்தோர்க்கொன் றீயாமை யிழிவென
மலையிறந்து செயல்கூழ்ந்த பொருள்பொரு ளாகுமோ
நிலையு கற்பினு ணீரீப்பின் வாழாதாண்
முலையாகம் பிரியாமை பொருளாயி னல்லதை ;
- கரு. இல்லென விரந்தோர்க்கொன் றீயாமை யிழிவெனக்
கல்லிறந்து செயல்கூழ்ந்த பொருள்பொரு ளாகுமோ
தொல்லியல் வழாஅணைத் துணையெனப் புணர்ந்தவன்
புல்லாகம் பிரியாமை பொருளாயி னல்லதை;
- கக. இடனின்றி யிரந்தோர்க்கொன் றீயாமை யிழிவெனக்
கடனிறந்து செயல்கூழ்ந்த பொருள்பொரு ளாகுமோ
வடமீன்போற் றொழுதேத்த வயங்கிய கற்பினு
டடமென்றோள் பிரியாமை பொருளாயி னல்லதை ; .

எனவிவள்;

உச. புன்கண்கொண் டிணையவும் பொருள்வயி னகற

லன்பன் றென்றியான் கூற வன்புற்றுக்

காழ்வரை நில்லாக் கடுங்கனிற் றெருத்தல்

யாழ்வரைத் தங்கி யாங்குத் தாழ்புநின்

றெல்கவின் றெலேத லஞ்சியென்

சொல்வரைத் தங்கினர் காத லோரே.

இஃது “ஒன்றுத் தமரினும்” என்னுஞ் சூத்திரத்து “நாளது சின்மையு மின்மைய தருமையுந், தாளாண் பக்கமுந் தகுதிய தமைதியு, மின்மைய நீழிவு முடைமைய துயர்ச்சியு, மன்பின தகலமு மகற்சிய தருமையு, மொன்றுப் பொருள்வயி னுக்கிய பாலினும்”(க) * என்பதனுள், இன்மையது இழிவு கூறி இல்லாழ்க்கைநேறி ஆற்றுதற்குப் பொருள்வயிற் பிரிவேனென்ற தலைமகந்தந், தலைமகளது இயல்பு கூறி, இப்பெற்றியாளைப் பிரியாமையே பொருளாவதெனச் சொல்லிச் செலவழங்கு வித்தமை தோழி தலைமகட்து வந்து சொல்லியது.

இதன் பொருள்.

(உ) தொடங்கற்கட் டோன்றிய முதியவன் முதலாக

(ங) வடங்காதார் மிடல்சாய (சு) வமரர்வந் திரத்தலின்

மிடங்கல்போற் சினைஇ மாயஞ்செ யவுணரைக்

சுடந்தரி முன்பொடு முக்கண்ணன் மூவெயிலு

க. தோல். அகத். சூ. சக.

உ. “முந்தி வந்துல கின்ற முதற்பெய, ரந்தணன் படைவாங்கி ” கம்ப. இராவணவதை ககஉ.

“தொடங்கற்கட் மற்றைய ” இது மைவரையுலகத்துப் பாலைவந்தது; தோல். அகத், சூ. கங. ரச.

ங. “அடங்காதார் மிடல்சாய வமரர்வந் திரத்தலின் ” என்பது இணையெதுகைக்கு மேற்கோள். தோல். செய். சூ. கங. ரச.

ச. சிவபிரான்தேவர்வேண்டத் திரிபும எரித்தமை: (அ) “ஒங்குமலைப் பெருவிற் பாம்புருண்கொளீஇ, யொருகணை கொண்டு மூவெயி லுடற்றிப், பெருவிற் வமரர்க்கு வென்றி தந்த, கறைமிடற் றண்ணல்” புறந். ௫௫. (ஆ) “திரிபு மெரியத் தேவர் வேண்ட, வெரிமுகப் பேரம் பேவல் கேட்ப, வுமையவ ளொருதிற கை வோங்கிய, விமையவ ளுடிய கொடுகொட்டி யாடலும்” சீல சு: ௪௦-௪௩. என்பவற்றொலுமறிய லாகும்.

(பிரதிபேதம்) * என்பதனுள்.

- முடன்றக்கான் (க) முகர்ப்போல வொண்கதிர் தெறுதலிற்
 (உ) சீறருங் கணிச்சியோன் (ங) சினவலி னவ்வெயி
 லேறுபெற்றுதிர் வனபோல் வரைபிளந் தியங்குந
 ராறுகெட விலங்கிய வழலவி ராரிடை
 (ச) மறப்பருங் * காதலி னிவளீண் டொழிய
 (ரு) விறப்பத் துணிந்தனிர் கேண்மின்மற் றிறைய

எ - து: இறைவன் உலகுனைப் படைக்கக் கருதிய இடத்தே, அப்படைத்தற் றெழிலைச் செய்தற்குரியனாய்த்தோன்றிய முதியவனாகிய அயன் முதலாகத் தேவர் வந்து † தம்மெல்லையொன்றாக அவுணருடைய வலியைக் || கெடுத் தற்கு இரக்கையினாலே, (க) கூற்றினைப்போலச் சினந்து வஞ்சனையைச் செய் கின்ற அவுணரை, வஞ்சியாது எதிரின்று அடுகின்ற வலியுடனே, மூன்று கண்ணையுடைய இறைவன் மூன்றெழிலையும் கோபிக்க, அவன்முகம் தெறு மாறுபோல, ஒள்ளியவாயிற்று சடுகையினாலே, வரைபிளந்து பிறரார் சீறுதற்

- க. “குழவிஞாயிற் றெழிலிகந்தெள்ளந், திருமுகமருங்கிற் செருமீக்கரி” பெருங். (க) ௫௫: ச-௫. எனவும், “ஊழியிற்சினவும், பருதிமண்டில மெனப் பொலி முகத்தினன்” கம்ப. வருணனைவழி. கரு. எனவும் சினக் குறிப்பையுடைய உதயனன் முகத்திற்கும் இராமன்முகத் திற்கும் ஞாயிற்றை உவமைகூறியிருத்தல் இங்கே அறிதற்பாலது.
- உ. “சீறருங் ... ஆரிடை” என்பது, குறிஞ்சி முறைமை திரிந்து பாலை யாத்லுக்கு மேற்கோள். சிலப். (கக) சு௦-௭௭
- ங. கோபித்தலுக்குச் சினத்தலென்னும் பெயரன்றியும் சினவலென்றும் பெயருண்மையை, “சினவ லோம்புமின்” எனவருதலாலுமறிக.
- ச. “மறப்பருங்காதலிவ ளீண்டொழிய, விறப்பத்துணிந்தனிர் கேண்மின் மற்றைய” என்பது முன்னிலை சுட்டியவொருமைக்கிளவி ஆறறுப் படையல்லாதவழியும் பலரில்வழியும் போற்றாமற் பன்மையொடு கூறப்படுதற்கு மேற்கோள். தொல். எச்ச. கு. சுந. ‘முன்னிலை’ தெய்வ.
- ரு. “இறப்பத் துணிந்தனிர் கேண்மின் மற்றைய” என்பது பால் வழு வமைதிக்கு மேற்கோள். தொல். எச்ச. கு. சுரு நச; நேய். சொல். எ௦. இ - வி கு. ந௦௦.
- சு. (அ) “கூற்றவெருண்டு வரினு மாற்றமாற்றலையே” (ஆ) “கால னையை கடுஞ்சின முன்ப” பதீற் கச; நக. (இ) “கூற்றெடுத்தியே மாற்றருஞ் சீற்றம்” “புறம். ௫௭. (ஈ) “காலன் கிளர்ந்தாலும் போல்வார்” பு-வே. கரந்தை. உ. (உ) “மாற்றருஞ் சீற்றத்திற் (பிரதிபேதம்) * காதலிவள, † ஐய, ‡ இரக்கையினாலே தம்மேவலை, || கெடுத்ததற்குச் சினத்துக் கூற்றினைப்போனும் வஞ்சனையை,

கரிய (க) மழுவையுடையோன் சினக்கையினுலே அந்த முப்பும் அழித்தலைப் பெற்று உதிர்வனபோல, போவார்க்கு வழியில்லையாக வீழ்ந்து குறுக் கிடிக் கிடந்த வெம்மை விளங்குந் தொலையாத வழியிடையே, நின்னை மறத்தலரிதாகிய வேட்கையையுடைய இவன் இவ்விடத்தே இறந்துபடும்படியாக, ஐயனே ! பொருள்வயிற் பிரியத் துணிந்தீர்; அங்நனந் துணிந்த நீர் யான் கூறுகின்றதனைக் கேட்பீராக; எ - று.

கண், காலத்தின்கண்வந்தது. கணிச்சியோன், சுட்டுப்பெயராய் நின்றது. அமரர் இரக்கையினுலே முக்கணன் மூவெயிலையும் உடல (உ) அவன்முகந் தெறுமாறுபோல, கதிர் தெறுகையினுலே வரைபிளந்து, அவன்சினக்கையினுலே அவ் வெயில் ஏறுபெற்று உதிர்வனபோல உதிர்ந்து, விலங்கிய ஆரிடையென்க.

(ங) கேண்மின் ஐய என்றது, ஒருமைப்பன்மை மயக்கம்.

(ச) கதிர் தெறுதலின் மலைவெம்பிய சுரம் என்றதனான், (ரு) நடுநிலைத் திணைக்குரிய நண்பதலும் வேனிலும் குறிஞ்சியைச் சார்ந்து தோன்றினமை கூறினார். “சுரமென மொழிதலும் வரைநிலை யின்றே” (சு) என்பதனால், வழியருமை கூறினார். இவ்விதிகள் மேல்வருவனவற்றிற்குந் கொள்க.

இது தரவு.

கூற்றுவுனே” களுநால். கரு. (ண) “தென் புலத்தவன் போற் செய்த சீற்றமும்” திருக்கழுத்துந். நாராயண. கஉ.

(எ) ‘மடங்கலபோற் சினைஇ’ என்பதற்கு, ‘சிங்கம்போலச் சினந்து’ என்றலுமாய்; புறம். எக. உரை பார்க்க.

க. (அ) கணிச்சி, மழுவினவேருன படைக்கலமுமாய்; “கையது கணிச்சியொடு மழுவே மூவாய், வேலுமுண்டத் தோலாதோற்கே” அகம் கடவுள் எனவருதல் காண்க. (ஆ) “எறிதரு கணிச்சிச் செங்கையீசன்” கந்த. காமதகன. அஅ.

உ. சிவபெருமான் சினந்து (அ) திரிபுரத்தைத் தெய்வக்கணையால் எரித் தாரென்பது பயின்ற பெருவழக்கு; அன்றியும் (ஆ) சிரித்தெரித்தா ரென்பதும் பெருவழக்கே; (இ) விழித்தெரித்தா ரென்றும் கூறுப. இவற்றால் முகத்திற்குத்தெறுதல் கூறினார். இம்மூன்றிற்கும் வட மொழிதென்மொழி இரண்டினும் ஆதாரமுண்டு.

ங. (அ) “இறத்திரா லையமற் றிவண்ணைமை கேட்டமின்” கல். உரு. (ஆ) “வரையிடை வாரன்மினைய” திணைமொழியைம் ரு. (இ) “ஐயா வினம்பழமே யென்கின்றீர்” கீலக. கருருந.

ச. இதற்கேற்ற சொற்றொடர், எட்டாவது கலியில் உள்ளது.

ரு. தொல். அகத். கு. கூ. சு. தொல். பொருளியல் கு. உஉ.

கக. (க) தொலைவாகி விரந்தோர்க்கொன் தீயாமை * யிழிவென
மலையிறந்து செயல்குழந்த பொருள்பொரு ளாகுமோ
நிலைஇய கற்பின ணீநீப்பின் வாழாதான்
முலையாகம் பிரியாமை பொருளாயி னல்லதை

எ - து: முன்பு உன்

பின்பு இல்லையாய், வந்து இரந்தவர்களுக்குச் சிறிதுங் கொடாதிருத்தல்
இழிவாமென்று கூறி, மலையைக் கடந்துபோய்த் தேடுதலைக் கருதின (உ) பொ
ருள் நன்கு மதிக்கும் பொருளாயினும், யான் வருந்துணையும் ஆற்றியிரு
வென்று ஆற்றுவித்த கூற்றிலே நிலைபெற்ற கற்பனையை முன்பு உடைய
வன் நீ நீப்பின் இனமைச்செவ்வி முதிர்வினாலே உயிர் வாழாதாளாயினுள்;
இனி அவளுடைய, நிரம்பிய முயக்கத்தை விரும்புகின்ற முலையினையுடைய
மார்பைப் பிரியாதிருத்தல் நின் மனத்திற்குப் பொருளாயிருக்குமாயின், அது
வே பொருளாவதல்லது பிரிகின்றது பொருளாகுமோ? எ - று.

தொலைவு, முன்பு உண்டாய்ப் பின்பு † இல்லையாதலாம்.

கரு. (ங) இல்லென விரந்தோர்க்கொன் தீயாமை யிழிவெனக்
கல்லிறந்து செயல்குழந்த பொருள்பொரு ளாகுமோ

- க. 'சதா கொடுவென' என்னுஞ் சூத்திரவுரையில் இவ்வுரையாசிரியர்,
“இவைமூன்றும் (சு, தா, கொடு என்பவை) இல்லென இரப்போர்
க்கும் இடனின்றி இரப்போர்க்கும் தொலைவாகி இரப்போர்க்கும்
உரியவென்று உணர்க” என இத்தாழிசை முதலடிகளிலுள்ளசொற்களை
அமைத்திருத்தல் ஈண்டு அறிதற்பாலது. நோல். எச்ச. சூ. ௫௮.
- உ. கலி. ௧௪. இன் ௧௦. ஆம் அடிக்குறிப்பில் ஈண்டைக்கு இயைவன
ஒப்புநோக்குக.
- ங. (அ) “இல்லெனமறுக்குஞ் சிறுமையுமில்லனே” (ஆ) “சுமெனவிரத்தலிழிந்
தன் மதனெதி, ரீயேனென்ற லதனினு மிழிந்தன்று” புறம். ௧௮௦; ௨௦௪.
(இ) “அன்னவை பிறவு, மடம்பட வந்த தோழிக் கண்ணும்” என்
புழி, கற்பின்கட்டோழிகூற்று நிகழ்த்ததற்கு “இல்லென.....பொரு
ளாகுமோ” என்பதனை மேற்கோள் காட்டி, “தோழி இந்நிகரண
கூறிய வழித் தலைவன்கூற்று நிகழும்; இவ்வழிக் கூறுங் கூற்றுக்
காமமாகத் தோன்றாது பொருளாகத் தோன்றும்; காமத்திற்கு மாறாகக்
கூறவேண்டிதலின்” என்பர். இளம். நோல். கற். சூ. ௫. (ஈ) தலைவன்,
தலைவிமுன்னர்த் தன்னைப் புகழுங்கூற்றிற்கு “இல்லென விரந்தோர்க்
கொன் தீயாமை யிழிவு” என்பதை மேற்கோள் காட்டி, “இவ்வாறு
கூறவே, அவன் ‘யான் செய்யேன்’ எனத் தன்னைப் புகழ்ந்த வாறாம்”
என விளக்குவர், இளம். இதனைப் பின்பற்றுவர், நசு. நோல். கற். சூ.
௪௦. (உ) “சதாவது இல்லென விரந்தோர்க்குக் கொடுத்தல்” நோல்.
புறத். சூ. ௧௬. இளம்.

‘பிரதிபேதம்’ : இனிவு, (இச்செய்யுளின் மூலமுறை முழுவினும்), † இல்லையதல்.

தொல்லியல் * வழி அமைத் துணையெனப் புணர்ந்தவன்
புல்லாகம் பிரியாமை பொருளாயி னல்லதை

எ - து: எக்காலமும், எமக்குப் பொருளில்லையென்று கூறி வந்து இரங்
தவர்களுக்குச் சிறிதுங் கொடாதிருத்தல் இழிவாமென்று கூறி, மலையைக்
கடந்துபோய்த் தேடுதலைக் கருதின பொருள் நன்கு மதிக்கும் பொருளாயி
னும், எமக்குப் (க) பழைய உழுவுலன்பு வழுவாமை வருமென்ற கூற்றை உட்
கொண்டதனாலே ி பிரியாயென்றே கூடினவளுடைய, தான் புல்லாகலையே
விரும்பின இளமைச் செவ்வியையுடைய மாற்பைப் பிரியாதிருத்தல் நின் மன
த்திற்குப் பொருளாயிருக்குமாயின். அதுவே பொருளாவதல்லது பிரிகின்றது
பொருளாகுமோ? எ - று.

கக (உ) இடனின்றி யிரந்தோர்க்கொன் றியாமை யிழிவெனக்

கடனிறந்து செயல்கூற்ற்த பொருள்பொரு ளாகுமோ

(ங) வடரீன்போற் றொழுதேத்த வயங்கிய கற்றின

டடமென்றோள் பிரியாமை பொருளாயி னல்லதை

எ - து: தம்முடைய இல்லவாழ்க்கைக்கு வேண்டும் பொருளில்லையென்று
கூறி வந்து இரங், மவர்க்குச் சிறிதுங் கொடாதிருத்தல் இழிவாமென்று கூறி,

க. (அ) “நினக்கிவன் மகனாத்தோன்றிய கர் மனக்கினியாற்றுகீ மகளாய
தும. பண்டும் பண்டும் பல்பிறப் புளவாற். கண்ட பிறவியே யல்ல
காரிகை” மணி. உக: உக-ங் உ. (ஆ) “கிழவன் கிழத்தியெனவே பல
பிறப்பினம் ஒருவாக்குஞவர் ிரிமையெய்திற்று” தோல். கள
வியல். கு. உ. ஈச. (இ) “இருவரும் எதிர்ப்பட்ட ஞான் தொடங்கி
உழுவுலன்பால் உரிமை செய் தொழுகலிற் கிழவனுங் கிழத்தியு
மென்றார்” தோல். சுந். கு. க. ஈச. என்பன நான்க.

உ. இடனென்பது செல்வமென்றும் பொருளில்வருதற்கு “இடனின்றி
யிரந்தோர்க்கு” என்பது மேற்கோள்; ஓய்வு. கக. பரி.

(அ) “பிரிவாற்றாமை யென்பது. களவிற் பிரிவாற்றதல் வேண்டுமாறு
போலக் கற்பித்த. பிரிவாற்றதல் வேண்டப்படாது; என்னை? பறத்தார்க்குப் புலனாகாமை மறைத்தல் கற்பிற்கு வேண்டுவதன்
ருகலின்” என்று கூறி, “இடனின்றி . . . மென்றோள் பிரியாமை
பொருளாயினல்லதை” என்பதனை மேற்கோள்காட்டி, “இனைய
கற்பினுளைப் பிரியாமை பொருளாயினன்றி தும்மால் தரப்படும்
பொருள் பொருளாகுமோ என்றதன் கருத்தாவது, பிரிவாற்றா
மையின் இவள் இதந்துபடுவன், பின்னை அப்பொருள்கொண்டு
ஆற்றும் இல்லறம் யாண்டையதெனத் தலைமகள் பிரிவாற்றாமை
கூறியவாறாயிற்று” என்பர் பேர். தோல். மெய்ப். கு. உச. (ஆ) இதனை
யே பின்பற்றி சுருக்கி எழுதுவர் இ-வி உரைகாரர் இ-வி. கு. ௫௮௦.

க. அருந்தகி, (அ) அனகுமையின்றி நமகள்; (ஆ) வசித்தமுனிவரின்
பத்தினி; (இ) வாசிடத்தே வடகிசைக்கண் துருவாட்சத்திரத்தி
(பிரதிபேதம்) * வழாமை.

ஹைட் கடத்துபோய்த் தேதேலைக் கருணை பொருள் என்கு மதக்கும்

எருகிலுள்ள எழுமுனிவர் குழுவிடையே கொழுக்கொழுக்கெழுமி
ஒரு சிறுவிண்மீன் வடிவமாகக் கொற்பவன்; (க) கலங்காத
தெய்வக் கற்புடையவன்; (உ) வாழ்நாளற்றவர்க்குத் தோன்றா
தொளிப்பவன்; (ஊ) வதுவைக்காலத்துக் கணவரால் மகாரிர்க்குக்
காட்டப்படுபவன்; (எ) அம்மகனிடால் அக்காலத்துத் தம் வாழ்
நாளை அறிதற்கு நோக்கப்படுபவன்; (ய) கற்புடையகனிடால் அத்தி
காலத்துத் தொழப்படுபவன்; (ஐ) தன்னைத் தரிசித்தோர்க்கு மாந்
நிக்குபவன்; (ஓ) புகழ்மிக்கவன்; (ஔ) க. வடமீனவன், உ: வட
மீன், ஈ: வடக்குமீன், ச: உத்தமீன், கு: தெய்வம், கூ: அணங்கு,
எ: கடவுள், அ: கடவுண்மீன், க: சிறுமீன், கஃ: அந்திமீன்,
கக: செம்மீன், கஉ: சாலினி, கங: சாவி, முதலிய பெயருடையவன்;
(ஊ) கற்பிற் சிறத்தார்க்கு எழுத்துக்காட்டாகக் கூறப்படுபவன்;
(ஃ) க: “பெருநல் வானத்து வடவரின் விளங்குந், சிறுமீன் புறையுங்
கற்பிற் றுறுதுதல், வளைக்கை மகநி” பெருமயா றுறு ௩௦௨-ச.
உ: “அருந்தி யணைய கற்பிற் ... , புகழ்வனருயே” ஐங். ௪௪௨.
ங: “வடமீன் புறையுங் கற்பின் மடமொழி யரிவை” புறங். ௧௨௨.
ச: “அருந்திக் கற்பினா தோளும்” கடுகம். க. ௫: “பொருந்திய
வுலகினைட் புகழ்க்கை கூடிய, அருந்தி யகற்றிய வாசில் கற்பினும்”
கூ: “அருந்திக் கற்பி னுளை யடிபணிந் தவநிலை கண்டான்”
எ. “தொழுக்கு தெய்வ மன்னன்” சீவங். ௩௨௭; க௭௨௧; ௧௧௧௨.
அ: “தீநிலை வடமீனின் றிறமிவ புறமென்றும்” “வடமீன் கற்பின்
மணையுறைமகனரி” சீல. (க) உள்; (கு) உகூ. க: “கடவுண்மீன்
கற்புமாதர்” கஃ “வடபுலத்தி வயகு மருந்திக, கடவுட் கற்பினர்”
காசி. தேவாகன் ப்ரமலோகம். உஅ; கற்பலக்கைம் ௩௪. கக:
“வடபுலத்திரி னோக்குநர் மாசுந விளங்கும், கடவுண் மீனினுந்
தொழுதகு கற்பினர்ச் சரசாங், கொடியருயகுல” நைடநம். தேவி
யைக்கண்ணுற்ற உஞ். கஉ: “தொழ்த்தகு வடமீனென்ன, நடையறி
புலவரேத்தி நவிறம யந்தியென்பான்” பிரமோ. சோடவாப வித சப.
கங: “கற்பா லந்திவா யருந்தி” கச: “கற்பினு லந்திமி ன்ணையவன்” கரு:
“வடமீனிகர் கற்பினுளை” கசு: விண்ணு லவ கருகித் தோன்று மேதகு
வடமீனன்றி, மண்ணு லவ குடமை சொல்ல மடந்தையா யாரு
மில்லாப். பண்ணலங் கடந்த மென்சொற் பாவையை” வில்லி.
சம்பவ. உஞ். வாரணவத். உஅ. திரௌபதி. கூசு, குது. ௨௦௨.
கஎ: “மறுவி லாவட மீன்புடை கற்பினுள்” திருவிளை. மாணக். ச.
என்பவை சுண்டி அறிதற்பாலன. பிறவும் விரிப்பிற் பெருகும்.

பொருளாயினும், (க)* அருந்துதிபோலே (உ) எல்லாருந்தொழுது வாழ்த்தும்படி விளங்கிய கற்பனையை முன்புடையவளுடைய, காமச் செவ்வியாற் பெருமையையுடையவாய், மெல்லியவாகிய தோன்கோப் பிரியாதிருத்தல் நின் மனத்திற்குப் பொருளாயிருக்குமாயின், அதுவே பொருளாவதல்லது பிரி கின்றது பொருளாகுமோ? எ - று.

பிரியாமை யென்றது பின்பு பிரிகின்றதனைத் தோற்றவிதது நின்றது. கற்பு, கற்பனையாதல் (ங்) கற்பியலான் ஈ ணாக்.

(ஈ) பழியொடு வருவன செய்யலாகாதென, தோழி விலக்கலின் அசை வென்னும் மெய்ப்பாடு தோன்றிற்று.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

௨௩

எனவியல்

க. அருந்தியென்பது, அருந்துதியென்றும் தமிழில் வழங்குமென பதை, செம்மினென்பதற்கு அருந்துதியென்று (பதிற். ௩௧.) உடை எழுதப் பெற்றிருத்தலாலும் “ருளையருந்துதி . . . யென்றெண்ண” கம்பாற். ௩௪.) “கற்பினல. மருந்துதியானம் புவிக்களித்தார்” (திருமுல்லை. அடு.) எனச் சிவஞானமுனிவரும், “அருந்துதிக்குக் கற்பனையா அருந்துதிக்குக் கற்பனையார்” திருவாணீக்கா. கோச செங்கண் ஈ.) எனச் சுசரியப்பமுனிவரும் மாற்றவாண்ணுதபடி அமைத்திருத்தலாலும் அறிக.

௨. கற்புடைமகளிரை எல்லாருந்தொழுதேத்தல் (அ) “உடைசால் பத்தி னிக்குயர்ந்தோ மேந்தலும்” - புகழ்மறை கற்புடை மகளை மக்களே யன்றிக் தேவரு முனிவரு முடலா ளானோர் சென்றேத்துதல் இயல் பாகலும்” சில. ௧. பதிகம். ௫௬. அடியார். (ஆ) “தெய்வத்தொழாஅன் கொழுநற் றெழுவாளேத, தெய்வ தொழுத்தகைமை திண்ணிதால்” சில. ௨௩. இயதிவெண்பா. (இ) நாடு மூரு நனிபுகழ் தேத்தலும், பாடு சான் மிகு புகழினிக் காவடு” வியையாதி. (ஈ) “படியேழுந் தலைமேற் கொண்ட கற்பினான்” கம்ப. கடல்காண். ௭. (உ) “தொழு தகு கற்பினுள்” னைடத். மணம்புரி ௬௦. என்பவை முகவியவற்றால் அறியலாகும். (ஊ) “அருந்தியும் வந்தனைசெ யஞ்சொலிவ வஞ்சி” என்பதும் ஈண்டறிதற்பாலது.

௩. கற்பியல் முடிந் குத்திர்த்து, கற்பியல் - கற்பினது இயலெனவிரிக்க. இயல், இலக்கணம். அது கொண்டானிற் சிறுத்த தெய்வம் இன் மெனவும் அவனை இன்னவாதே வழிபடுக வெனவும் இருமுதுகுாவர் கற்பித்தலானும் அந்தணர் திறனதுஞ் சான்றோர் தேஎத்தும் ஐயர் பாங்கினும் அமரச் சுட்டியும் ஒழுக்கும் ஒழுக்கம் தலை மகன் கற்பித்த லானுங் கற்பாயிற்று என எழுதிய பகுதி ஈண்டறிதற்பாலது.

௪. (அ) “கழியாக் காடலராயினுஞ் சான்றோர், பழியொடு வருஉ மின்பம் வெஃகார்” அகம். ௧௧௨. (ஆ) “பாவமு மேனைப் பழியும் படவருவ, சாலினுஞ் சான்றவர் செய்கலார்” நாலடி. ௨௧௫.

(பிரதிபேதம்) அருந்தி.

புன்கண்கொண் டினையவும் பொருள்வயி னகற்

லன்பன் றென்றியான் கூற வன்புற்றுக்

(க) காழ்வரை சில்லாக் கதிந் (உ) களிற் றொருத்தல்

க. யானையை அடக்கி நல்வழியில் நடத்துதற்கும் வேண்டுவன செய்து அதனைப் பாதுகாத்தற்கும் மேலே பாகரிருப்பதுபோலப் கீழே பரிக் கோற்கா ரு முண்டென்பது, (அ) “கீழுமேலும் காப்போர்” (க) வறுந்தலைப் பெருங்களிறு போலும், தமிழன்வாழ்கான்” (ந) கஅஉ. (ஆ) “சினஞ்சிறந்து, கோலோர்க் கொன்று மேலோர் வீசி ழுழிதரும் கடாஅ யானையும்” மது. ஈஅ௦-அ௩. (இ) “எதிர் பரிக்காரோட ” (ஈ) “பரிக்காரர் தாமு, மீந்நகு கடாவாரும்” (உ) “தாடகுகிற் பரிக்கா ர்த்தலையிற்றி” பெரிய. ஏழிபுத்த கஉ; சக. திருநாவுக்கரசு. கக௦. (ஊ) “நெடுவோடும் பாகுஞ்சுளிந் துவரு கடகளிற்றுச் சுவேதவாகன” (எ) “பாகுபரிக்கோல் யாவுந்தா டே, காணனு ள்ன்று கொதிப்பது அவ்வோழம்” (ஐ) “வேயொடுபாகடர் கம்பிகளமொசலம்” வி.வி.வசந்த கக.பதினாறாம். க௦.பதினேழாம் சுசு. (ஐ) “காமோர் கடுங்களிறு கவனங ளைப்ப” மது. சுருஅ-க. (ஒ) “காழிற்சூழிக் கசிந்தவாலைப்பப், கைகாட்டை வைத்து மெய்யிடைத், நிமிருமுண்டிடைக் கவளம்போல்” (ந) ஈ௬௦ (ஔ) “வெலர்கருங் குஞ்சரம் வேட்டம் பட்டெனத், தலைத்தலை யவாற் கத்தர் தவிர்ப்ப” சீவக. சக. என்பவற்றால் விளங்கும். இப்பரிக்கோல்: குத்துக்கோல், தாறு, கவைமுட்கருவி, கழை, வேய் முதலிய பெயர் களால் வழங்கப்படும். ‘களிறுகளையெயிற காழ்வரைந்நில கழிவு’ பாகவ (க௦) மதுரை சு. என்பது இங்கு ஒப்புநோக்கற்பாலது.

உ. (அ) “வயக்களிற் றொருத்தல்” (ஆ) “பெருங்களிற் றொருத்தலின்” அகம். எஅ. ஈ௦அ. (இ) “இருங்களிற் றொருத்தல்” புறம். கக௦. (ஈ) “வன்களிற் றொருத்தல் யாவும்” கந்த. தாரக. சச.

(உ) வேழக்குரிதே விறத்துகளிறென்றல் என்புழி ‘விதிந்தென்ற விதப் பினற் களிறென்பது சாதிப்பெயர் போலவும் நிற்குமென்பது; அஃ தாவது யானையென்னும் சாதிப்பெயரினைக் களிற்ென்னும் பெயர் வந்து [சிற] (குறி)ப்பித்தாத் “[கடுவ]களிற் றொருத்தல்” என்றும் ஆகுமென்பது; என்று(தோல். மர. கு. ஈ௬) பேராசிரியரும் (ஊ)களிற் றொருத்தல் என்புழி, களிற்ென்பது எருமையினொருத்தல் முதலாயின வற்றை நீக்குதலாற் பொருள் வேறுபாடுடைமையின் ஒரு பொருட் பன்மொழியாகாது; பண்புத்தொகையு டைம்குமென்று (நீள். பொது. கு.சஎ.) மயிலைநாதரும் கூறுவர்.

(கீ) யாழ்வரைத் தங்கி யாங்குத் தாழ்ப்பின்

றொல்களின் றொலைத லஞ்சியென்

சொல்வரைத் தங்கினர் காத லோரே

எ - து' என்று யான் ினக்குக் கூறும்படியாக, இவன் பொலிவழி வினைத் தன்னிடத்தே கொண்டு வருந்தவும், நீ பொருள் தேடப்பிரிகின்றது உனக்கு அன்பு அல்லவென்று யான் சொல்ல. அச்சொல்வரைத் தங்காத காதலோர், பின்னர் ினது இயற்கைநலந் டொலைதலைக் கூற, அச்சொற்கு அஞ்சி, பரிக்கோலாற் குத்தவுந் தன்னெறியில் ில்லாத செல்வுகடியவளிற் றொருக்கல் மெல்லிய யாமோசையின் எல்லையிலே தங்கினாற்போல, அன் புற்றுத் தாழ்த்து, குற்றேவன் மகளாகிய என் கூற்றின் எல்லையிலே தங்கிப் போகாதொழிந்தார்காண்; எ - று.

தொழி நான் செவ்வமுங்குவித்தமை கூறலின். கூறவென்பதனைத் தொலைத்தலொடு கூட்டுக.

த்கினர் என்பதனால் தங்காமையும் வந்தது.

- க. யானை யாமோசையி னெல்லையிலே தங்குமென்பதனை (அ) “அணி யழை மகளிரும் யானையும் வணங்கு, மனயொலி வீணை” (க) நடு ௧௦௦-௧௦௧. (ஆ) “வார்களுய்யானை வணங்குத்தகியைந்த, வீணை விசையொழி விழுக்குடிப் பிவரிது” (௩) சு. ௧௧௪-௫. என்னும் பெருங்கதையும் அந்நால் (ச) ௩, யாழ்ப்பெற்றதில் (இ) அருஞ் சுகன் செய்யுளிலுள்ள வீணைவொற்றறைக்கூறும் சுசு-௧௦௭. ஆம் அடி கூறும் (ஈ) “மகாயாழ் வல்லமைந்த றொருவனைக் கண்டமத்தப், புகர் முகக் களிற்றின் மன்னன் முனிவனை வணங்கி” மேரு.அ. வசுசிராயுத டலத்தம் புக்க. ௩௧. (உ) “ஐம்புலவெழித்தின் வெந்தொழி லலியக், கருணை வீணை காமுதற் குழிஇ” குாணமித்தம். ௪: (ஊ) “ஆடகத் திபன் மேனிலை மிசையணை கணையார், பாடகத்தனி யாழிசைக் குவற்றிழும் வான், பாடகத்து வெண்களிற்றினை நளினமென் மலர்ப்பூம், பாடகத்தடி நடையினும் பருவ ஹுப்பா” காஞ்சிப். திரு நகர்ப். ௮௦. (எ) “நிலவுவெண்கரி வணக்கிய நிகரில் யாழ்த்தழவி, மலரு மின்னரிசை யெழுப்புவர் மேனிலமகளிர்” தணிகை. திருநகர்ப். ௧௨௫. என்பவைகளும். (ஏ) “இசையினி லிவடகுத்தோற்றும் யானையால் வேறுமென்னி, னரிசைவதொன்றன்று கணையர்” சீவக. எசுஅ எப்பிப தன் விசேடவுரையில் யானைநடத்தித் தோற்றுதலின் அதற்கு வணங்குத வியல்பு’ என்று ௩௪. எழுதியிருத்தலும் வற்புறுத்தும். (ஐ) யாமென்பது வீணைக்கும், வேறொரிசைக்கருவிக்கும் பெயராம்.

தங்கினுற் போலவென்னும் தொழிலுவமத்திற்கு [அன்பன்னைந்தும் தொல்கவின் றெலேதவென்றதும்?] ... பொருளாயினவாறு காண்க.

யாழ் தோழியும் அவன் கூறியது யாழிசையுமாகக் கொள்க.

எனவிவன். தாசிச்சொல். எஞ்சியது சுரிதகம்.

இச்சுரிதகத்தாற் றலேவற்கு உண்டாகிய அருளென்றும் மெய்ப்பாட்டால், தலைவிக்குப் புணர்வென்னும் உவமை பிறத்தது.

செல்வமுங்கவின் முல்லையாமெனின். ஆகாது; “செல்விடை யழுந் தல் செல்லாமை யன்றே. வன்புறகுறுதிக்க தவிர்க்கி யாகும்” (க) என்றா ராகவின். இவ்விதி மேற் செல்வமுங்குவனவற்றிற் கெல்லாங் கொள்க.

“ஒத்தா ழிசைக்கலி கலிவென பாட்டே, கொச்சக முறமுாடு கலி * நால்வகைத்தே.” (௨) “அவற்றுள், ஒத்தா ழிசைக்கலி யிருவகை; தாகும்.” (௩) “இடைநிலைப் பாட்டிற் தாவுடோர் கடையென, † நடைநவின் றெழுரு மொன்றென மொழிப.” (௪) “தாவே தாண் நாலடி யிழிபா, யாழிபாண மியர் பென்றறையவும் படுமே.” (௫) “இடைநிலைப் பாட்டே. நாவகப் பட்ட மரபின வென்ப.” (௬) “அடைநிலைக்கிளவி தாழிசைப் பின்னர், நடைநவின் றெழுருமா ற்கென் கிளவி” (௭) “போர்க்கியல் வகையே கைப்பெரு, படுமே.” (௮) “தாவிய லொத்து மன்னகப் படுமே, புறாநீ ரிறுதிநீ லையுடா, பன்னே.” (௯) என்று அக நிலையாகியகட்டளை ‡யொத்தாழிசைககுக்கூறிய இலக்கணம் சீர்வகை ||யொத் தாழிசைக்கும் ஒத்தலில் இவ்விவக்கணம் கொண்டு இத்தொகையில் ஒத்தா ழிசை செய்தாரென் றுணர்க.

அவற்றுள், இது மிகத்துள்ளிவந்த பத்தடித்த வும். “ஒத்தாழிசையு மண்டில யாப்புறு, குட்டமு நேரடிக் கொட்டின வென்ப.” (க௦) என்பதனால் ஒத்ததாழ்த்த ஒசைபெற்றுத், தரவாகப்பட்ட —மரபினவாய் “ஒத்து மூன்றரு மொத்தா ழிசையே” (க௧) என்பதனால் ஒத்துமூன்றாய்வந்த தாழிசையும், நடை நவின் றெழுரு மென்றதனால் “எனவிவன்” என்று பொருள் பெற்றுவந்த அடைநிலைக் கிளவியும், இடைநிலைப்பாட்டின் பொருண்முடிவு காட்டித் தர விற் சுருங்கிவந்த சுரிதகமும் பெற்றுத், தாவினுத் தாழிசையினும் நேரீற் றியற்சீரும் பெற்றுத், தாவின்கண் ஏறுபெற்றுதிருவன நேர்புநீதூர்நிரையாகிய வஞ்சியுரிச்சீரும் பெற்றுவந்த முதனிலையொத்தாழிசைக் கலிப்பா.

* “எழுசீ ரிறுதி யாசிரியங் கலியே.” (க௨) என்பதனால் சுற்றடி நாற் சீரூம் அயலடி முச்சீருமாக எழுசீரான் இற்றது சுரிதகம். இவ்விதி மேல்வரு வனவற்றிற்குங் கொள்க. (க)

க. தொல். கற். கு. சச. ௨-க. தொல். செய். கு. க௩௦-க௩௭.

க௦, க௧, க௨. தொல். செய். கு. க௧௫, க௧௨, எசு.

(பிரதிபேதம்) * “நால்வகைத்தே” † “நடைபயின்றெழுரு” ‡ “ஒத்தாழிசைகட்டு”

|| ஒத்தாழிசைகட்டு. + மரபினவாய்,

- (h) (க்) அறனின்றி பய றாற்று மம்பலை நாணியும்
வறனீந்தி நீசெல்லு நீளிடை நினைப்பவு
மிறைநில்லா வளையோட விதழ்சோர்பு பணிமல்கப்
பொறைநில்லா நோயோடு புல்லென்ற நுதலிவள்
ஈறனல னிழப்பவும் வினைவேட்டாய் கேளினி;
௪ உடையிவ னுயிர்வாழா னீரீப்பி னெனப்பல
விடைகொ ண்டியா மிரப்பவு மெமகொள்ளா யாயினை
கடைஇய வாற்றிடை நீர்நீத்த வறுஞ்சுனை
யடையொடு வாடிய வணிமலர் தகைப்பன;
௧௦ வல்லை நீ துறப்பாயேல் வகைவாடு மிவனென
வொல்லாங்கியா மிரப்பவு முணர்ந்தியா யாயினை
செல்லுநீ ளாற்றிடைச் சேர்ந்தெழுந்த மரம்வாடப்
புல்லுவிட் டிறைஞ்சிய பூங்கொடி தகைப்பன;
௧௧ ரினிபுநீ ளிடல்குழிற் றிறழ்தரு மிவனெனப்
பணிபுவந் திரப்பவுர். பலகுழ்வா யாயினை
துணிபுநீ செலக்கண்ட வாற்றிடை யம்மரத்
தணிசெல வாடிய வந்தளிர் தகைப்பன;
எனவாங்கு;

- ௧௩ யா நிற் கூறவு மெமகொள்ளா யாயினை
யானு திவர்போ லருள்வந் தவைகாட்டி
மேனினி ன்று மெய்கூறுங் கேளிர்போ னீசெல்லுங்
கானந் தகைப்ப செலவு

இது தலைமகனுந் பிரிவுணர்த்தப்பட்ட தோழி, தலைமகன்து அஃது உரைத்து, அவளது ஆற்றமையின்வகை தலைமகன்து உணர்த்தவும், பின்னும் பிரிவினமேற்சென்ற உள்ளத்தையுணர்த்த, நீர்செல்லுங்கானமே நுமமை இடித்துங் கேளிர்போல விலக்குமென, அவன் செலவழங்குதல் வகை அவள் கூறியது.

௧. (அ) “பிரியுங்காலை யெதிரின்று சாற்றிய மடபுடை யெதிரும்” என்புழி, கற்பினுள் தலைமகன் சேயிடைப் பிரியுங்காலத்துத் தோழி கூற்று அவன்மாட்டும் தலைமகன்மாட்டும் ஆமென்று கூறித் தலைமகன் மாட்டு ஆனதற்கும், தொல். கற். கு. க. (ஆ) சரிதகம் வெண்பா வியலான் இற்றதற்கும் தொல். செய். கு. எஉ. இச்செய்யுளை மேற்கோள் காட்டினர்; இளம்.

இதன்பொருள்

அறனின்றி * யயதுற்று மம்பலே காணியுள்

(க) வறனீந்தி நீசெல்லு நீளிடை நினைப்பவு

மிறைநில்லா வளையோட விதழ்சோர்பு பணிமல்கப்

(உ) பொறைநில்லா நோயோடு புல்லென்ற நுதலிவள்

(ங) விறவால் † அழிப்பவும் வினைவேட்டாய் ‡ கேளினி

எ - து: யான் நீன்பிரிவை உணர்த்துகையினாலே முன்னையிற் கிடவா வாய் வளைகழல்க், கண்ணீர் இமையினின்ற முன்னர்ப் || பெருகி வீழ்ந்து, பின்னர் இமை நிறையும்படி நிற்க, பொருக்கும் அளவில் நில்லாக் காமநோ யாலே பொலிவுழிந்த நுகலிளையுடைய இவள் பின்பு அயலிலுள்ளார் தந் (சு) நெஞ்சில் அறமின்றாய் (ரு) வெளியாகக்கூறும் (கூ) அம்பலக் கூடத் தாலும், நீ அரிதாகக் கடந்துசெல்லும் நீண்டவுழியில் வற்தகமான காலத்தை நினைக்கையினாலும். தனது வெற்றியையுடைய நலத்தை இழவாநிற்கவும், வினைமேற்சேறலை விரும்பினவனே, இப்பொழுது யான் கூறுகின்றதனைக் கேள்; எ -று.

இது தாவு.

சு உடையிவ ஞாயிர்வாழா னிரீப்பாடு னெனப்பல

(எ) விடைகொண்டியா மிரப்பவு மெம்கொள் யா யாயினை

- க. (அ)செய்தெனெச்சம் நிகழ்காலத்திற்குமுரித்தாய்வுருத்தற்கு“வறனீந்தி நீ செல்லு நீளிடை நினைப்பவும்” என்பதை மேற்கோள் காட்டினர்; ஈச. தொல்.வினை.சூ. ௪௨. (ஆ) இகனை,துணைவினை ஒருகாலத்தெய்தி யுத்தற்கு மேற்கோள் காட்டினர்; பிரயோக விவேக நூலார். திம். ௩. (இ) இருள் பருகி யென்பதற்கு இருளை விழுங்கா நீன்றென்று பொருளும் செய்தெனெச்சம் நிகழ்காலம் உணர்த்தித்தென்று இலக் கணமும் எழுதி யிருத்தல் பெரும்பா. க. இங்கே அறிதற்பாலது.
- உ. பொறைநில்லா நோய்கூரப் புல்லென்ற நுதலிவள், என்பது (நள் ௨ ரிச. சூ. கரு.) மயிலைநாதருடையிற் காணப்படுகின்றது.
- ங. விறவால் அழித்தல் கலி. கஉச. கரு. “விறன்மேனி” குறிஞ்சி. உ-ங. ச. “அறஞ்சொல்லு நெஞ்சுத்தா னன்மை புறஞ்சொல்லும், புன்மையாற் காணப்படும்” குறள். கஅரு.
- இ. தூற்றல் - வெளிப்படையாகச் சொல்லுதல்; “பிறப்பிற் சீரெல்லார் தூற்றி” நீதிநெறி. உ௦.
- க. “அம்பலு மலருங்களவு” இறை. சூ. உஉ. என்பதனுரை ஈண்டு நோக்கற் பாலது.
- எ. “உடையோடுபொல விடையின்று குறுகி” புறம். ௩௪. “நம்பன் சிறிதே யிடைத்திது கேட்க” சீவக. ககஎரு என்பவற்றைநோக்கின், இங்கு இடையென்பதற்குச் சமயமென்று பொருள்கொள்ளலுமாம்.

(பிரதிபேதம்) † அயர்ந்து மம்பலர், ‡ விளர்ப்பவும், § கேளினி, || பெருக கீழ்த்து.

கண்ட இய வாற்றிடை நீர்நீத்த வறுஞ்சனை

(க) யடையொடு வாடிய வணிரால் தடைப்பன

எ - து: நின்றோங்கைத் தடுத்தல்கொண்டு, நின்னை உயிராகவுடைய இவன் நீ பிரிவையாயின் உயர்கொண்டானென்று பலவற்றைக் கூறியார்கள் இரந்துகொள்ளவும், எம்முடைய வார்த்தைகளைக் (௨) காரியமென்று கருதாயாயினும். இனி நின்னைப் போகாமற் றடுப்பன. நின் னெஞ்சைச் செலுத்தின வழியுடத்து, நீ நீக்கப்பட்ட வறுவிய சனைகளிடமுது இலைகளோடே * கூட வாடிய அழகிய மலர்கள்; எ - து.

என்றதனால், இவனேயன்றிச் சுற்றத்தாரும் கெடுவென்றான்.

“எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளு, மந்நிலம் பொழுதொடு வாரா வாயினும், வந்த நிலத்தின் பயத்த வாகும்” (ங) என்பதனால் மருத்துப்பூப் பாலேக்கண வந்தது.

க௦ † வல்லையீ துறப்பாயேல் வடைவாடு மிவனென

(சு) வொல்லாந்தியா ‡ மிரப்பவு முணர்ந்தியா யாயினே

செல்லுநீ வாற்றிடைச் சேர்த்தெழுந்த || மரம்வாடப்

(஠) புல்லுவிட்டி றைஞ்சிய பூங்கொடி தடைப்பன

க. “அடையென்பது. தாமரை ஆம்பல் நெய்தற்றோடக்கது நீர்நீலை ஓற்றிவயிற்கட்கும் தாம்பூலத்திற்கு முரித்து” (நன். பொது கு. ஈஎ.) என்பர் மயிலைநாதர்; சிறுபான்மை வேறு ஓற்றிவயிற்க்கும்வரும்.

உ. காரியம் - செய்யத்தக்கது.

ங. நோல். அகந. கு. கக. (அ) இதில் இச்செய்திக்கே நச்சினுர்க் கினியரும் (ஆ) காமநிலை யுரைத்த லென்பதற்கு நீ பிரியின் இவன் காமயிக்குமென்று கூறுத லென்று பொருள்கூறி, (நோல். கற். கு. ஈஉ. “காமநிலை”) அந்தகு இளம் பூணரும் “உடையிவ ளுயிர் வாழான் ..அணைமலர் தடைப்பன” என்னும் பகுதியை மேற்கோள் காட்டினர்.

ச. ‘வல்லாங்கு’ என்பதில் ஆங்கென்பதன் பொருளை (அ) “பட்டாங்கு கூறல்” (ஆ) “நின்றாங்கிசைத்தல்” (இ) “வல்லாங்குப்பாடி” (ஈ) “வல்லாங்கு வாழ்தும்” (உ) “வாழ்வாங்கு வாழ்வன்” (ஊ) “கற்றாங் கெரியோம்பி” என்பவற்றோடு சேர்த்து ஆராய்க.

஠. “புல்லுவிட்டி றைஞ்சிய பூங்கொடி தடைப்பனவென்றற்போல்வன தலைவி கூற்றாய் வருவன உனவாயின் இதன்கண் (தலைவன் எடுத்துக்கொண்ட காரியத்திற்கு ‘முடி’ தலாற்றான் கொல்’ என்று அஞ்சம் அசைத்தின்கண்) அடக்கு” என்பர், நச்சு; நோல். கற். கு. எ.

(பிரதிபேதம்) : கூடி, † அல்லையி, ‡ உணர்ப்பவும், || வாய்வாட.

எ - து: நீ கடுகத் துறப்பையாயின் இவன் (க) வகுப்பையுடைய உறுப்
புகள் கெடுமென்று நினக்குப்பொருத்தம் வழியாலே யாங்கள் இஃதுகொள்
ளவும், இவன் வருத்தத்தை அறியா யாயினும், இனி நின்னைப் போகாமற்
தடுப்பன. நீ போம் லேனாவழியுடன்து. உமக்குப் பற்றுக் கோடென்று சேர்த்து
படாப்பட்ட மம் வாட, அதனைச் சேருதலைக் கைவிட்டு வீழ்த்து கிடந்த
பூங்கொடிகள்; எ - று.

மாம் தலையியும், கொடி சுற்றமுமாகக் கூறினான். மயத்தினது நீழலில்
நின்றலின், கொடி மம் வாடுமனவும் நின்றது.

சுச ஸ்னிபுரீ விடல்குழிற் * பிறந்தரு மிவனொனப்
பணிபுவந் திரப்பவும் பலகுர்வா யாயினை
துணிபுரீ செலக்க நாட வாற்றிடை யம்மரத்
தணிசெல வாயுய வந்தனித் தகைப்பன

எ - து: நீ சில நாட் பித்ததுக்கொண்டு பின்னைக் கைவிடுதலைக்
கருதுவா யாயின் இவன் இறந்துபடுவனென்று தாழ்ந்து வந்து இரந்து
கொள்ளவும், † வினைவழிற் செல்லுமாறு பலவற்றைமுன் சூழ்வாயாயினும்,
இனி நின்னைத் தடுப்பன. நீ போதற்கு கொஞ்சாற் றுணர்ந்து கண்டு வைத்த
வழியிடத்தில், முற்கூறிய மயத்தின் அழகு போக, வாடிக்கிடந்த அழகிய
† தளிராகள்; எ - று.

முற்படக் கூறிய நீரும்மலரும் மரமுங்கொடியும் பேரலப் பற்றுக்
கோடாதலன்றி இவனஞ்சுற்றமும் முந்நஞ்சினைமாயிருப்பர் || என்றான்.

இவை மூன்றும். பாழ்சை.

இஃதாழ்சைகளிற் கூறிய இறைச்சிப் பொருள்கள் திணைப்பொருட்கு
உபகாடப்பட்டு நின்றவாறு காண்க.

வினவாங்கு

எ - து: என்று; எ - று.

ஆங்கு, அசை.

இது தனிச்சொல்.

கக பாதிற் கூறவு பொருளொள்ளா யாயினை

*யானு திவன்போ லருள்வந் தவைகராட்டி.

க. “ஸமவிபத்தாங்க” என்பதற்கும், ‘வகைமாலே’ என்பதற்கும் எழுதப்
பெற்றுள்ள பொருள்கள் இங்கே அறிதற்பாலன.

பிரதிபேதம்: பிறழாகுப, † வினையிற் செல்லுமாறு, ‡ தளிரா. || எனவதாயிற்று.

(க) மேனின்று மெய்கூறுங் கேளிர் போ னீசெல்லுங்

(உ) கானந் தகைப்ப செலவு.

எ - து: யாம் நினக்குக் காரியஞ் சொல்லவும், எம்முடைய கூற்றுக் களை நெஞ்சார் கொள்ளாயினும். இனி இவளைப்போலே, (ங) கண்டார்க்கு அருள் வருதற்குக் காரணமானவையிற்றை மேன்மேலே காட்டி, உனக்கு (ஈ) மேலாய்நின்று உண்மைகூறிக்கழறுங் கேளிரைப்போல நின்போக்கைத் தடுப்பன நீ செல்லுங் காடு; எ - து.

இது சுரிதகம்.

எம கொள்ளாயாயினெனத் தலைவற்கு நிகழ்த்த விரைவு கண்டு தோழிக்கு அச்சம் பிறந்தது. இதனால், தலைவற்கு இழிபு பிறந்தது.

(ங) தகைப்ப என்றது * அஞ்சாரியை பெறுது நின்ற அகரவீற்றுப் பல வறிசொல்.

க. நாய்போற்கழறி யென்பதற்கு 'மேல்நின்று மெய்கூறுங்கேளிர்' ஆகிய நாயரைப்போலக் கழறியென்று இங்குள்ள சொற்களை முதற்பெய்து பொருளுழி யிருத்தல் ஈண்டு அறியத்தக்கது. தொல். கரு. ௩. ௨. ௩. ௪.

உ. "வேறு பல்லருஞ்சரம்" ஐங். ௩. ௮௩. "கடுமையகாடு" கலி. ௬.

ங. அருளென்பதற்கு 'ஒன்றின் துயர்கண்டாற் காணமின்றித் தோன்றும் இரக்கம்' என்று புறநானூற்றுரை யாசிரியரும், 'வருத்தமுற்றார் மேற்செல்வது' என்று பரிமேலழகரும் எழுதியிருக்கும் விளக்கம் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

ச. கழறுதல் கேளிர்மரபு, (அ) "இடிக்குங் கேளிர்" துறுங். ௩௮. (ஆ) "நட்டல் மிகுதிக்கண், மேற்சென் றிடித்தற் பொருட்டு" (இ) "இடிப்பாணியில்லாத வேமராமன்னன், .. நெடும் துள்ளி எய்சு, சசு. (ஈ) "களிக்கின்றோயை, அடுக்குமீ டாடென் றுன்ற வேதுவோ டறிவு காட்டி, இடிக்குநரில்லை"... என்பவையும் (உ) "நட்டாரைக் கழறுவார்க்கு, நாம் செம்மையுடைய ராதல் வேண்டுமென்னும்" பரிமேலழகர் கருத்தும். இங்கு அறிதற்பாலன.

டு. (அ) "கானந் தகைப்ப செலவு" என்பது அன்பெருது எதிர்காலத்துப் பகர மூர்த்துநின்ற அகரவீற்று வினைச்சொல்லுக்கு மேற்கோள்; தொல். கிளவி. கு. கூ. சே. ௩. (ஆ) இதனை, பகர விறுதி அஃறிணைக் கண்ணும் வந்ததென்று சிலர் எடுத்துக் காட்டியது தவறென்று மறுத்து, தாழிசை மூன்றனுள்ளும் தகைப்பன என ஒதியவண்ணம் சுரிதகத்துக் கண்ணும் ஒதின வண்ணங் கெடுமென்று அதனைக் குறைக்கும் வழிக் குறைத்துத் தகைப்பவென ஒதினாரென்பர் தெய்; தொல். கிளவி. கு. எ. (இ) "பண்மா பரந்த புலம்" என்புழி, 'பரந்தன வென்பது பரந்தவென நின்றது' பதிந். அச: கூ. என, அதன் உரைகாரர் எழுதியிருப்பதும் இங்கே நோக்கத்தக்கது.

(பிரதிபேதம்) : அன்பெருது.

“தோழியுள் ளுறுத்த வாயில் புருப்பினு, மாவயி னிகழு மீன்ம னார் புலவர்” (க) என்பதனால், தலைவி செல்வமுங்குவித்தற்குப் போக விட்டமையாற் றன்னுடன் எனாவாயில்களுங் கூறினமைபோன்ற, யாம் நிற்குறவுமென்றும் எமகொள்ளாயாயினையென்றும், தாழிசைகளினும், யாயிரப்பவும் எமகொள்ளாயாயினையென்றும் (உ) யாமுரைப்பவுமென்றும் கூறியவாறு காண்க.

யானிற் கூறவு மென்றும் பாடம்.

இஃது ஐந்தடித்தரவும் நான்கடித்தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் சுரிதக மும் பெற்றுவந்த ஒத்தாழிசைக்கலி. (உ)

(அ) வலிமுன்கின் வல்லென்ற யாக்கைப் புலிநோக்கிற்

சுற்றமை வில்லர் சுரிவளர் டித்தைய

ரற்றம்பார்த் தல்குங் கடுங்கண் மறவர்தாங்

கொள்ளும் பொருளில் ராயினும் வம்பலர்

ரு துள்ளுநர்க் காண்மார் தொடர்ந்துயிர் வெவ்வலிற்

புள்ளும் வழங்காப் புலம்புகொ ளாரிடை

வெள்வேல் வலத்திற் பொருடால் வேட்கையி

னுள்ளினி ரென்ப தறிந்தன னென்றோழி;

கா காழ்விரி கவையார மீவரு மிளமுலை

போழ்திடைப் படாஅமன் முயங்கியு மமையாரென்

முழ்கதுப் பணிநுவர் காதலர் மற்றவர்

சூழ்வதை யெவன்கொ லறியே னென்னும்;

கா முள்ளுறழ் முளையெயிற் றமிழ்தூறுந் திரீரைக்

கள்ளினு மகிழ்செயு மெனவுரைத்து மமையாரென்

னெள்ளிழை திருத்துவர் காதலர் மற்றவர்

ருள்ளுவ தெவன்கொ லறியே னென்னும்;

கா துண்ணெழின் மாமைச் சுணங்கணி யாகந்தங்

கண்ணொடு தொடுத்தென நோக்கியு மமையாரென்

னெண்ணுத னீவுவர் காதலர் மற்றவர்

ரெண்ணுவ தெவன்கொ லறியே னென்னும்;

எனவாங்கு ;

உஉ கழிபெரு நல்கலொன் றுடைத்தென வென்றோழி

யழிவொடு கலங்கிய வெவ்வத்த னொருநாணீர்

க. தொல். கம். கு. அ. இதுணையில் இச்செய்தி சிறிதுவேறாயுள்ளது.

உ. இப்பாடம் இரண்டாம் தாழிசையிற் காணப்படுகின்றது. அதன் உரை இரப்பவுமென்பதற்கே பொருந்துகிறது.

‘பொழுதிடைப் படநீபின் வாழ்வாளோ
வொழிகினிப் பெருமநின் பொருட்பிணிச் செலவே

இது பொருள்வயிற் பிரிவேனென்ற தலைமகந்து, தோழி, தலைவி
செலவுக் தறிப்பு அறிந்தவாறும், அவளது ஆற்றமையும் உணர்த்திச்,
செலவு ஒழிவாயாகவேனக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

- (க) வயிராண்டின் (உ) வல்லென்ற யாக்கைப் (ங) புரிகிறாக்கிற்
(ச) சுற்றமை வில்லற் சுரிவளர் பித்தைய
(ஊ) அற்றம்பார்த் தல்குங் கடுங்கண் மறவர்தாம்
(ஈ) கொள்ளும் பொருளில் ராயினும் வம்பலர்

க. “வலிமுனப்பின் . . . னென்றோழி” என்பது தாழ்ந்த ஒசைத்தன்றி,
ஒத்தாழிசைக் கவியுள் தாவு வந்ததற்கு மேற்கோள். தோல்.
செய். கு. கந. பே.

உ. (அ) ‘வல்லென்ற தென்னெஞ்சம்’ (ஆ) ‘கல்லினும் வல்லெனு நெஞ்ச’
“துணைவிளக் கெரிபு நீலவிழிப் பேழ்வாய்த், தோகைமண் புடைக்குங்
காய்ப்பலி”

ச. (அ) சுற்றமை வில்லன் நந். ௩௩௭௭.
(ஆ) “சுற்றமை வில்லற் சுரிவளர் பித்தைய. அற்றம்பார்த் தல்குங்
கடுங்கண் மறவா” இவை வினையெச்சப் படர்க்கை வினைக்குறிப்பு
முற்றென்பா. ௩௪. தோல். செய். கு. கக.
(இ) “சுற்றமைவில்லா சுரிவளர் பித்தையர்” என்பது கவிப்பாவில்
அளவடி சீர்வகையடியாய்ப் பன்னிரெழுத்தான் வந்ததற்குமேற்
கோள். தோல். செய். கு. கக. ௩௪.

ஈ. அற்றம்பார்த்தல்குங். மறவர் ம. பென்பதை. “பாப. விருக்கைக்
கவிகண் ணேக்கிற், செந்தொடை பிழையா ன்க ணைவர்”
(1௩௩. ௩.) என்பதனாலும். ‘வம்பலரை கவியச சேய்மைக்கண்ணே’
பார்த்திருக்கும் இருப்பினையும் கையாற் கவிக்கப்பட்ட கண்ணுற்
குறித்துப் பாக்கும் பாவையினையும் செவ்விய தொடை பிழை
யாத துறுகணையையு முடைய மறவர்’ என்னும் அத்தனூரை
யாலும், “கடிகை வெள்ளிலுந் கள்ளி வற்றலும் வாடிய வுவு
லொடு நீடா பாய்ப், யுழைவயிற் றிரியாது முழைவயி
லெடுங்கிய. வாறலை யினாயை! யாணமை யெள்ளி” பெருங்.
(க) ௧௧. அ. ௭. “மற்றியகிவன் செயல்யாவையும் வ. லாற்றொடு
காணு, தெற்றென்றவண மீள்கின் றுழிச செவ்வெயெகிர் போந்து;
குற்றத்தனக் கிசையுந்திற முடிப்பெனெனக் கொலைசெய், வற்றுகிய
புயவோடில் வேரோரிடை நின்றான்.” கந்த. அசமுகிப். கடு.
என்பவைகளாலும் அறிக.

க. “வழங்குநர் மடிந்த வத்த மிறத்தோர், கைப்பொரு ளில்லை யாயினு
மெய்க்கொண், டின்னுயிர் செகாஅா விட்டதன் றப்பற்கு”
“அம்புதொடை யமைநி சாண்மார் வம்பலர், கலனில ராயினு
கொன்றுபுன் ணூட்டுவ, கல்லா வினாயா கவித்த கவலை” அகம்.
க. ௧. ௩௭. “கொள்ளும், பொருளில் ராயினும் பொருகெனப்
போற் தெய்யு, மருளின் மறவ ட்தர்” திணையலை. அச.

(க) துள்ளுநர்க் காண்மார் தொடர்ந் (உ) துயிர் வெளவலீற்

(ங) புள்ளும் வழங்காப் (ச) புலம்புகொ வாரிடை

(ரு) வெள்வேல் வலத்திர் பொருடரல் வேட்கையி

னுள்ளினி ரென்ப தறிந்தன னென்றோழி

எ - து : சுற்றுதலமைந்த வில்வினையுமுடையராய்க் கடைகுழன்ற வளர்த மயிரினையும் உடையராய்ப் பிறாக்குக் குற்றஞ் செய்தலைப் பார்த்திருக்கும் மெய்வலியுடைத்தாகிய வலியினையும் (சு) வற்கென்ற படம்பினையும் புலிபோலும் பார்வையினையுமுடைய தறுகண்மையை புடைய மறவா, தாம் (எ) வம்பலர் பக்கற் பெறுவதொரு பொருளினே புடைய ரல்லராயினுந் தங்களம்புபட்டிப் பதைப்பாரைக்கண்டு மனமகிழ்வா நற்குத் தொடர்ந்து சென்று உயிரைக்கொள்ளுகையினாலே பறவைகளும் பறத்தலைச் செய்யாத வருத்தத்தைக்கொண்ட, தொலையாத வழியை வென்றிய வேலை வலக்கையிலே எந்திப் பொருளைத் தேடிக்கொண்டு வருகலின் மெலுள்ள விருப்பத்தினாலே பிணைந்தொன்று தனக்கு வெளியாகச்சொல்லுகின்ற நம்முடைய செயலை என் கோழி அறிந்தாள்; எ - று.

க. “அறுமுக பொருவனோர் பெறுமுறை யின்றியு, மிறுமுறைகாணு மியல்பினி னன்றே, யஞ்சுடா நெடுவே லொன்றுநின் முகத்துச், செங்கடை மழைக்க ண்ரண்டா வீத்தது” என்புழி முருகவேள், தனக்குப் பெறுங்கடறு வேறென்றுமில்லையாகவும் யான்றிறந்து படு முறைமையைத் தன்கண்ணுற் காணவேண்டிங் காரணத்தால் இவ்வாறு செய்தானென்னும் பொருளைக்கிற்றி, “துள்ளுநர்க்காண் மார்” என்பதை மேற்கோள் காட்டினா, அடியார்க்கு, சீல.உ. சக.ரு.உ.

உ. (அ) “செங்கோல் வாளிக் கொடுவி லாடவர், வம்பமாக்க னுயிர்த்திறம் பெயர்த்தென, வெங்கடற் றடைமுதற் படுமுடை நழிஇ, யுறுபுகிக்குறுநரி குறுகல் செல்லாது, மாறுபுறங் கொடுக்கு மடநம்.” நய. ககச. (ஆ) “யாவரும், வழங்குந ரின்மையின் வெளவுநர் மடியச், சுரம்புல் வென்ற வாற்ற” அகம். க. கங.ரு.

ங. “புள்ளும் வழங்கா வழி” தந்தை. ச.உ.

ச. “புலம்பு வீற்றிருந்த நிலம்பகு வெஞ்சரம்” அகம். ங.ரு.

ரு. (அ) “வெள்வேல்வலத்திர் . . . னுள்ளினிர்” என்பது முன்னிலைப் பன்மை வினைக்குறிப்பு முற்று வினையெச்சக் குறிப்பாயினதற்கு மேற்கோள். நன். வினை. கு. ங.உ. மயிலை. வி. இராமா. இ-வி. கு. உரு.

(ஆ) “வெள்வேல் வலத்திர்” என்பது வினையெச்ச முன்னிலை வினைக் குறிப்பு முற்றுக்கு மேற்கோள் தொல். எச்ச. கு. கக.

க. வற்கென்றல் - வலிமையுறல்; “வற்கென்ற நெஞ்சம்” பு - வே என்பதனுரை பார்க்க.

எ. “நகையொன்றே நன்பயனாக் கொள்வான்-பயமின்று, மெய்விதிர்ப்புக் காண்பான் கொடியுடைத்துக் கொல்வான்போற், கைவிதிர்த் தஞ்சப் படம்.” நீதிநெறி. எங.

இது (க) பாலைநிலத்திற்கு உரிய செய்தி கூறிற்று.
ஆரிடையை உள்ளினி ரென்க.

இது தரவு.

க. (உ) காழ்விரி கவையார மீவரு மிளமுலை

(ங) போழ்திடைப் * படாஅரன் முயங்கியு மமைபாரென்.

ரூழ்கதுப் பணிசுவர் காதலர் மற்றவர்

† சூழ்வதை யெவன்கொ லறிபே னென்னுள்

எ - து: காதலர், முத்துவடகன் விரிந்த † கலத்தை அகத்திட்டுக்கிடக்கின்ற ஆரம் மீதே கிடந்தசையும் இளைய முலையை ஒருபோதும் இடையீடுபடாமற் தழுவிடும் அத்தனும் வேட்கை தணியாராய், என்னுடைய கூட்டத்தார் ரூழ்ந்த மயினாக் கோலஞ்செய்வர்; பின்னை, அவர் ரூழ்கின்ற காரியம் எத்தன்மையதுகொல்? அதனை யான் அறியேனென்ற கூறாநிற்கும்; எ - து.

மேற் கருங்களுங் கீழ்ப் பல முத்துவடங்களுமாகிய ஆரம்.

க. ஆறலைத்தலும் குறைகோடலும்.

உ. (அ) “கழுவிளங்கா காவையு மார்பே” புற நானூறு. கக (ஆ) “காழ்விரிகவையார லறியேனென்னும்” என்பது ஒத்தாழிசைக் கலியில் தாழிசைகோறும் ‘அறியே னென்னும்’ என இரண்டு நேரீற்றியற்சீரும் வந்தமைக்கு மேற்கோள். தொல். செய். கு. ௧௩௦. பே.

ங. (அ) “கழுமிய காநல்லொடு கவவுக் கைவிடா, தொழுகுங் காலை நிகழ் பொருள் கூறுவேன்” பெருங். (ங) உங்: ௧௦-௧௧. (ஆ) “கங்குலும் பகலும் பிரிவில ராகிக் காநல்வெள் ளத்திடை யழுந்திப், பங்கமில் போக தகருநான்” இரா. சீதைவனம். ௧௧.(இ) “இடைய ருமலே யெழில் கொண் மைந்தனு, மடமை மாதரு மருவி வைநுநான்” பிரமோ. பத்திராயுவின். சஎ. (ஈ) “மல்லலந் தோளி னாறு மழைமதர் நெடுங்க னானும், புல்லுவிட் டொழியி லாலி பொன்றிடு மென்னவெண்ணி, யல்லுநண் பகலும் விள்ளா தணிநலம் பருகி யாங்குச், செல்வழி நிகழ்ந்த வெல்லா ன் செப்புவான் றொடங்கு கின்றேன்” (உ) “வாம்பரித் தீதரி னாறு மாழையொண் கண்ணி னாறு, மேம்பலோ டினிது புல்லி யிடை விடா தொழுகு நாளில்.” நைடதம். மணம்புரி. ௫௭. குதாடு. ௧. (ஊ) “தலைவன் சொல்லாதுபிரியுங்கால் போழ்திடைப் படாமல் முயங்கியும் அதன்மலைத் தாழ்கதுப் பணிந்தும் முள்ளெயிற் தழுதங் கள்ளினு மகிழ்செய்யு மெனவுரைத்தும் இவைமுதலிய (பிரதிபேதம்) * படாமல், † சூழ்வதை. ‡ அகலத்தை.

கந (க) முன்னுறழ் (உ) முளை (நட) யெயிற் றமிழ்தூறுத் தீநீரைக்
(ச) கள்ளினு மகிழ்செயு மெனவுரைத்து மனமயாரென்
னெள்ளிழை திருத்துவர் காதலர் மற்றவ
ருள்ளுவ தெவன்கொ லழியே னென்னும்

எ - து: காதலர், முன்னுமாறுபடுகின்ற முனையினையுடைய(நட)நாணன்
முளைபோலும் எயிற்றிடத்து விடாமல் கூறும் அமிழ்துபோலும் இனிய
நீரைக் கள்ளினுங்காட்டில் மகிழ்ச்சியைத் தருமென்று கூறியும் வேட்கை
தணியாராகி என்னுடைய ஒள்ளிய பூண்கள் புணர்ச்சியால் நிலைகுலைத்
வற்றைப் பழைய நிலைகளிலே கிடக்கும்படி திருத்துவார்; பின்னை, அவர்
நினைக்கின்ற காரியம் எத்தன்மையதுகொல்? அந்நினை யான் அறியே
னென்று கூறுநிற்கும்; எ - று.

அக்கள்ளென்று பாடமாயின், அந்நாணன் மிகக்களிப்பிக்குங் கள்ளென்க.
திருநீரையும் பாடம்.

தலையளிசெய்து தெருட்டிப்பிரிய, அவை பற்றுக்கோடாக ஆற்று
தலின் அவன் குணங்கள் வற்புறுத்துவன ஆயின ” என
இவ்வடியிலுள்ள சொற்பொருள்களை இடையிட்டு உரை நடை
யாக அமைத்தனர், நட. தொல். கற். கு. சாட.

க. (அ) “முத்துக்கூர்த் தன்ன முள்ளெயிற் றமுத், மருந்தே மாந்த
வாருயிர் தளிர்ப்ப ” மணி. கஅ: எக-உ. (ஆ) “முள்வா யெயிற்று
றமுதம் முனி யாது மாந்தி” சீவக. சகக. (இ) “தித்தியாநின்ற.....
முள்ளெயிற்றுறதேன் ..பெருக்கலால்.” கம்ப. கிட்கிந்தைப். உக.
(ஈ) “முருந்தேய்க்குமுட்போ லெயிற்றினாய்” எலாதி அ. (உ) ‘முள்
ளெயிறு’ சீவக. கஃகக, உஎஉஉ.

(ஊ) “பிரிவஞ்சும் புன்கணுடைத்தாற் புணர்வு” என்பதன் பொருளை
விளக்குதற்கு, விசேட வுரையில் “அவ் வசகத்தினை யுடைத்தாத்
லாவது, ‘முன்னுறழ் முளையெயிற்னெள்ளிழைதிருத்தும்’
பண்டையிற் சிறப்பால் அவன் பிரிதற் குறிப்புக்காட்டி அச்சஞ்
செய்தலுடைமை ” என இவ்வடிகளை உரையுடைய யிடுவர்,
பரி. துறள்- ககஊஉ.

உ. “முளைநீரை முறுவலார்” “முளைநீர் முறுவலார்” கலி. கஊ, கஅ.
‘முளையெயிறு’ சீவக. உஃசஉ.

நட. (அ) “ஊறுநீ ரமிழ்தேய்க்கு மெயிற்றாய்” கலி. உஃகக. (ஆ) “கூரெயிற்
றமிழ்து முறஞ் செவ்வாய்” அகம். நடநடு: உச-ஊ.

ச. “உண்டது, கள்ளு மன்று களிப்பட்டனனை ” புறந். தானைமறம்.

ஊ. “கிளையரி னுணற் கிழங்கு மணற் கீன்ற, முளையோ ரன்ன ருள்
ளெயிற்றுத் துவர்வாய்” அகம். உகஉ.

(பிரதிபேதம்) ‘இங்ஙனம்.

- கள (க) நுண்ணெழின் மாமைச் சுணங்கணி யாகந்தன்
(உ) கண்ணெடு தொடுத்தென நோக்கிய மமையாரென்
(ஈ) நெண்ணுத னீவுவர் காதலர் * மற்றவ
ரெண்ணுவ தெவன்கொ லறியே நென்னும்

எ - து: காதலர், கூரிய அழகினையும் மாமை நிறத்தினையுமுடைய சுணங்குபரந்த மார்பம் தங்கண்ணெடு எதிராக வைத்துக் கட்டினதென்று யாங் கூறும்படி இமையாமற் பார்த்தும் வேட்கை தணியாராய் என்னுடைய ஒள்ளிய துலைப் புணர்ச்சியால் அரும்பிய வியரைத் துடைப்பர். பின்னை, அவர் சூழ்கின்ற காரியம் எத்தன்மையதுகொல்? அதனை யான் அறியே நென்று கூறுநிற்கும்; எ - று.

தொடுத்தது, தொடுத்தென விகாரமாயிற்று.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

1. “நுண்ணெழின்... ..எண்ணுவ தெவன்கொ லறியே நென்னும்” என்பது. (அ) அந்தமில்லாதகிறப்பினைய (அந்தமில் சிறப்பென்பது மேன்மேலுஞ் சிறப்புச்செய்தல்) இன்பத்திடத்து உன்னுறைப் பொருண்மை வருவதற்கும் (தோல். பொருளியல், சூ. ௪௭ ‘அந்த மில்’ இள.). (ஆ) தலைவன்கணிகழ்ந்த மிக்கதலையளி வஞ்சமென்று தலைவி உட்கொண்டு பிரியுங்கொல்லென நினைத்தற்கு நிமித்தமா னதற்கும் (தோல். அகத். சூ. ௪௩. ௩௪.) (இ) தோழிக்குக் கூறியது கொண்டு கூறியதற்கும் (தோல். கற். சூ. ௬. ௩௪.) மேற்கோள். (ஈ) தலைவன் தலைவியைப் பாராட்டுதலாகிய கிழவி பாராட்டென்பது, ‘யாம் செய்யக்கருதிய பொருட்கு இவன் இடையூறவன்கொல்’ என்று தலைவன் அஞ்சியதனையும் அவன் அதற்குப் பிரிகின்ற தனையும், தலைவிக்கு அறிவிக்கு மென்பதற்கு இப்பகுதியைமேற்கோள் காட்டி, தலைவன் கழிபெருநல்கலால் தலைவி அவற்றை யுணர்ந்தா ளென்றுகூறி அன்பாலன்றிப் பொருள்காரணத்தால் பாராட்டின மையானும் (தலைவற்கும்) அதனைச் செவ்வனங் கொள்ளாது பிறழக் கோடலானும் (தலைவிக்கும்) இருவர்க்கும் வழுவாமென்று அமைத்தாரென்பர், ௩௪; தோல். பொருளியல், சூ. ௩௮.

உ. (அ) “கண்ணெடு தொடுத்தென நோக்கி” காசி. தேவி தக்கன் வேள்விச் சாலையடைந்த. கஉ. கூர்ம. பார்வதிதோற்றமுரைத்த. ௪. (ஆ) “கண்ணெடு பணித்தா லென்ன வியப்புறக் களித்து நோக்கும் ...வேலான்” நாடகம். நள்ளுதுப். ௮௮.

௩. தலைவி தலைவன்குறிப்புக்கண்டு ஐயப்படுதலாகிய ஐயஞ்செய்தலென்னு மெய்ப்பாட்டிற்கு, “ஒண்ணுத னீவுவர் காதலர் மற்றவ, ரெண்ணுவ தெவன்கொ லறியே நென்னும்” என்பது மேற்கோள். தோல். மெய்ப்பா. சூ. ௨௨. ‘இன்பத்தை’ இளம்.

(பிரதிபேதம்) * மற்றவர் கண்ணுவதெவன்கொலோ.

இத்தாழிசைகளில், தலைவிக்கு ஆராய்ச்சி பிறந்ததினைத் தோழி கூறினாள்.
 “பொழுதுதலைவைத்த” என்னுஞ் (க) சூத்திரத்து நிகழுமென்பதனால்,
 பெருந்திணைக்கேயன்றி ஏனைத்திணைக்கண்ணும் வனப்புமிசைத் கூறப்பெறு
 மென்றலின், தாழிசைகளில் தலைவி வனப்புமிசைத் கூறினாள்.

எனவாங்கு,

எ - து: என்று அவன் கூறும்படியாக; எ - று.

ஆங்கு, அசை.

இது தனிச்சொல்.

உஉ கழிபெரு நல்கலொன் றுடைத்தென வென்றோழி

யழிவொடு கலங்கிய வெவ்வத்த ளொருநாளீர்

பொழுதிடைப் படரீப்பின் வாழ்வாளோ

(உ) வொழிகினிப் பெருநினை பொருட்டிணைச் செலவே

எ - து: புணர்ச்சிப்பின்னர் நிகழ்த்தின மிக்கபெரிய தலையளி ஒரு
 பிரிவை யுடைத்தென்று உட்கொண்டு என் தோழி நெஞ்சழிவாலே கலங்கிய
 வருத்தத்தையுடையள்; இத்தன்மையான் ஒருநாள் ஒருபொழுது கூட்டம்
 இடையிடையே பிரிவீராயின் உயிர் கொண்டு இருப்பாளோ? இரான்.
 ஆதலால், பெருமா! நின்னுடைய, பொருளிடத்து நெஞ்சு பணித்தலாற்
 செல்லுஞ் செலவைத் தவிரவாயாக; † எ - று.

இதனால், தலைவர்க்கு இழிவு பிறந்தது.

இது ‘நிகழ்த்துநினைத்தற் கேதுவுமாகும்’ (௩) என்றதனால், தலைவன்கண்
 நிகழ்த்த அவஞ்சர் தலைவிநினைந்து பிரிவென்று கருதுதற்கு || நிமித்தமாயிற்று.

“செய்பொருளசமும வினைவயிற்பிரிவு, மெய்யுற — வுணர்ந்துங்கிழவி
 பாராட்டே” (௪) என்பதனால், தலைவன் தலைவியைப் பாராட்டியது, அவர்குச்
 செய்பொருள் அசமும வினைவயிற்பிரிவும் உணர்த்தி நின்றவாறு காண்க.

இது சரித்தகம்.

(௫) இஃது எட்டித்தரவும் நான்கடித்தாழிசையுந் ∴ தனிச்சொல்லுந்தர
 வின் பாகமாகிய சரித்தகமும் கேரீற்றியற்சீரும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கவி. (௩)

க. தொல். பொருளியல். கு. ௪௨.

உ. (அ) ‘ஒழிகினிச்செலவே’ ஐங். ௩௩௦; (ஆ) ‘ஒழிகினி’ திணைமொழி௩௮.

௩. தொல். அகத். கு. ௪௩. உரைபார்க்க. ௪. தொல். பொருளி கு. ௩௮.

௫. தொல். செய். ௧௩௭-ஆம், சூத்திரவுரையில் இதனை ‘இது மிகவுந்
 துள்ளிவந்த எட்டித்தரவும் தாழம்பட்ட வோசை பெற்றுத்
 தரவநப்பட்ட மரபினதாகிய நான்கடித்தாழிசை மூன்றும் ஆங்
 கென்னும் அசைநிலைத் தனிச்சொல்லும் தரவின் பாகம் பெற்று
 நான்கடியா யிறுதிநிலை யுரைத்த சரித்தகமும் பெற்று, தரவினும்
 தாழிசையினும் கேரீற்றியற் சீரும் பெற்றுவந்த ஒத்தாழிசைக்கவி.’
 என இவ்வுரைகாரரே விரித்தெழுதி யுள்ளார்.

(பிரதிபேதம்) * உடைத்தென்றுகொண்டு. † என்னுனென்க. ‡ வஞ்சனம் || நிமித்தமும்.

∴ உணர்த்துங்கினவி. ∴ பொருள் பெருததனிச்சொல்லும்.

(௫) (க) பாஅ லஞ்செவிப் பணைத்தாண் மாநிரை

மாஅல் யானையொடு மறவர் மயங்கித்

தூறதர் பட்ட வாறுமயங் கருஞ்சூ

மிறந்துநீர் செய்யும் பொருளினும் பாதுமக்குச்

௫ சிறந்தன மாத லறிந்தனி ராயி

னீளிரு முந்நீர் வளிகலன் வெளவளி

ணுன்னினைக் கழிந்தோர் போற லல்லதை

கேள்பெருந் தகையோ டெவன்பல மொழிசுவ

நாளாங் கோண்மீன் றகைத்தலுந் தகைமே;

க௦ கல்லெனக் கவினபெற்ற விழுவாற்றுப் படுத்திற்

புல்லென்ற களம்போலப் புலம்புகொண் டமைவானோ;

க௨ ஆள்பவர் கலக்குற வலைபெற்ற நாடுபோற்

பாழ்ப்பட்ட முகத்தோடு பைதல்கொண் டமைவானோ;

க௩ ஓரிரா வைகலுட் டாமரைப் பொய்கையு

ணீர்ந்த மலாபோல நீ நீப்பின் வாழ்வானோ;

எனவாங்கு;

க௪ பொய்நல்கல் புரிந்தனை புறந்தரல் கைவிட்

டெந்நானோ நெடுந்தகாய் நீ செல்வ

தந்நாள்கொண் டுறக்குமிவ ளரும்பொற லுயிரே.

இது தலைமகள் பொருள்வயிற் பிரிவெனக் கேட்டதோழி தான்
ஆற்றளாய் நீர் செய்யும் பொருளினும் யாய் உமக்குத் திறந்தேமென்பது
நும் உள்ளத்து உளதெனின் நும்மை நாளும் புள்ளும் விலக்குமெனவும்,
இவள் பிரித்திருப்பார் இருக்குமாறு இருப்பாளல்லன், பிரிந்த அன்றே
இறந்து படுவனெனவுந் சொல்லிக் செலவழங்குவித்தது.

இதன்பொருள்

(உ) பாஅ லஞ்செவிப் பணைத்தாண் மாநிரை

(௩) மாஅல் யானையொடு மறவர் மயங்கித்

க. தலைவரும் வீரமுந் தலை யெடுத்துவைத்தாரு, இச்செய்யுள் மேற்கோள்.
தொல். அகத். கு. சஉ. 'தலைவரும்' இளம்.

உ. உயிர்ப்பெடைத் தொடைக்கு (அ) "பாஅலஞ்செவி மாஅல்
யானை மயங்கி" என்பது மேற்கோள்; தொல். செய். கு. கூ. பே.
(ஆ) கலிப்பாவின் கட்டளையடிக்கண் நேரிற்றியற் சீரிரண்டும்
வாறாவென விலக்கியதனால் அல்லனவற்றுக்கண் வருமென்பதற்கு
'பாஅ லஞ்செவிப் பணைத்தாண் மாநிரை' என்பது மேற்கோள்.
தொல். செய். கு. உரு. பே.

௩. (அ) "மாஅல்யானை... மயங்கருஞ்சரம்" என்பது செய்தென்னும்
வினையெச்சம் காரணகாரியப்பொருட்டாய்த் தனக்குரியவினாமூதலா

தூறத்ர பட்ட வாறுமயங் (க)கருஞ்சர
மிறந்துநீர் செய்யும் பொருளினும் (உ) * யாதுமக்குச்
சிறந்தன மாத லறிந்தனி ராயி
(௩) னீனிரு முந்நீர் வளிகலன் வெளவளி
ஞன்னினைக் கழிந்தோர் போற லல்லதை

னன்றிப் பிறவினைமுடலான் முடிந்ததற்கு மேற்கோள். தோல்
வினை. கு. நசு. நசு. இ - வி. தூலார், இதனை (ஆ) செய்தென்னும்
வினையெச்ச வகுதியாகிய உகம் கடத்திக்களையூர்ந்து இயல்பாய்
நின்றலே யன்றி வேறு சிலவற்றை யூர்த்து இகரமாய்த் திரிந்தும்
நீர்குமென்றுகூறிய செய்வென்னும்அகரவீறு செய்தென்னும் உகர
வீறுய்த் திரிந்து நீற்றற்கும், (இ) காரண காரியப்பொருட்டாய் இறந்த
கால முணர்ந்துஞ்செய்வெனெச்சம் செய்தெனெச்சமாய்த் திரிந்து
நின்று பிறவினை கொள்ளுதற்கும் (இ - வி. கு. உசசு, உசஅ.)
மேற்கோள் காட்டினர். (ஈ) “மானார் மயங்கிய மலைமுதற் சிறுநெறி”
நாற். கு. ககக மேற். (உ) “சேந்தொரி பார்த்து பாலையிற் புகுந்து
சென்னெறி சிறிதுந்தோன்றாமற், காந்தொரி கதிரோனெழுதிசை
தெற்கு வடக்குமேற்கெல்லேகா ணுமன், மாந்தரு மாவந் திசைதடு
மாறி” என்பவை ஒப்புநோக்கற்பாலன.

க “அத்த, மிறந்துசெய் பொருளு மின்பந் தருமெனி, னிளமையிற்
சிறந்த வளமையுமில்லை, யிளமை கழிந்த பின்பை வளமை, காமந்
தருதலு மின்றே” நற். கஉசு. சு-கஃ.

உ. (அ) சிறப் பெண்பதற்கு இன்றியமையாமை யென்று பொருள் கூறி
அதற்கு “யாதுமக்குச் சிறந்தன மாதலறிந்தனி ராயின்” என்பதை
(தோல். வேற். கு. கசு. ‘அதற்கு வினை’)மேற்கோள் காட்டினர்.தெய்.
(ஆ) கலி. சஉ: சு-சு. அடிகளும் அவற்றின் உரையும் இங்கே கருதற்
பாலன.

௩. (அ) “நளியிரு முந்நீர் வளிகலன் வெளவா” மணி. கசு. க௩.
(ஆ) “வந்ததே ஆழ்கலத்தன்ன கலி” நாலடி. கஉ. (இ) “கலங்
கவிழ்த் தல்லலுற்றான்” (ஈ) “மல்லன்மாக கடலிடைத், கல்லெனக்
கலங்கவிழ்த், தல்லலுற் றழுங்கிய, செல்வன்” (உ) “ஆழ்கல மார்தர்
போல வண்ணக ரழுங்கிற்றன்றே” (ஊ) “பண்ணார் களிதேபோற்
பாயோரு குயர்நாவாய், கண்ணா கடன்மணடிக் காற்றிற் கவிழுங்
கான், மண்ணார் மண்ப்பூணைய் மக்க ளாறுந்துன்ப, நண்ணு நரகத்தி
ஞன்கா மடியன்றே.” கீவக. ௩௩௨; ௩௭௨; ககசு௩; உ௭க௩.
(எ) “நாவாய் கவிழ்த்த நாய்கன் போல, வோவா வவலமொடு”
பெருங். (உ) சு: சு௭ - அ. (ஏ) “கலங்கவிழ்த்த நாய்கன்போற்

(பிரதிபேதம்) யாமுமக்கு.

கேள்வொருந் தகையோ டெவன்பல மொழிஞவ

நாளுந் கோண்மீன் றகைத்தலுந் தகையோ

எ - து: தத்தம் பகுதிகளையும் அழகிய செவிகளையும் பெருமையை யுடைத்தாகிய தாள்களையும் மதத்தாலுள்ள மயக்கத்தினையுமுடைய யானைத் திரள்களோடே ஒழிந்த விலங்கின் திரள்களும் மறவரும் மயங்குகையினாலே தாறுகளெல்லாம் வழிப்பட்டுப் பழையவழிகள் மயங்கின அரியகாட்டைக் கடந்து நீர் (க) தேடும்பொருளினுங்காட்டில் யாங்கள் உமக்குச் சிறந்தே மா, தலை நீரோ அறிந்தீராயின், இனி யான்கள் நீண்ட பெரிதாகிய கடலிலே காற்று *மாக்கலத்தைச் சிதறஅடித்துவிடுகையினாலே தாம் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சி நிமித்தமாக நெஞ்சுழிந்தோரைப்போலே நெஞ்சுழிந்திருக்கும் தல்லது நின்னோடு எங்கனம் பலவார்த்தைகளைக் கூறுவோம்? யாம் அங் கனம் இருக்கவும் நின்னை நாண்மீனும் மனத்தாற் குறித்துக்கொள்ளப் படும் புள்ளுந் தகைத்தலையுஞ் செய்யும். நெடுந்தகாய்! இன்னும் யாங் கூறுகின்றதனைக்கேள்; எ - து.

மயங்கியென்றஞ் செய்தெனெசும் “அம்முக்கிளவி” (உ) என்னுஞ் குத்திரத்திற் பிறவினை கொள்ளுமெனக் கூறிலும், அதனை உணர்க. தகைம் என்றது (ங) ஈற்றுமிசையுதாம் மெய்யொடுங் கெட்டு நின்றது. குறித் துக் கொள்ளப்படுதலிற் கோளென்றது அருபெயர்.

இதனுட் குறிஞ்சிக்குரிய இறைச்சியாற் காட்டின்கொடுமை கூறிச்செல வழுங்குவித்தலின், அது திணைப்பொருட்டு உபகாரப்பட்டு நின்றவாறு உணர்க.

இனி “நாளுந் கொண்மீன் றகைத்தலுந் தகையேம்” என்றபாடத் திற்கு நாளையும் இன்னநாளென்று குறியும். அப்பொழுதும் தகைத்தலை யுஞ் செய்யுமென்க.

போதலல்லாதையெனவே, தோழிக்கு இடுக்கண் பிறந்தது.

இது தரவு.

- கலங்குமென் றயர்கண்டும்”.....(ஐ) “தேவர்.....இரங்கினர் கவற்சி யெய்திப், புணைவிழச் சலதி யாழ்ந்து புலம்புகொண் மாக்க ளேபோல்” (ஐ) “உதலை யிற்றுழி நாய்கர்போற் றயர்க் கடன் மறிகின்றார்” (ஐ) “உம்பர்க டாமு முடன்றனர் வுற்றார் தம்பம தான தடம்புணை தாழ்வம்புதி தன்னி லழுந்திடு வார்போல்”(ஐ) “அவுணர்க ளுலைந்து சித்தினார், கலரம்பகிவுற்றிடக் கடலுற்றார்கள்போல்” கந்த.மேருப்.கக. மோனரீங்கு. உ; இந்திரன் கயிலை. எ. யுத்தகாண்டம், நகர்புகு, நட. க. பொருள்தேடுதலைப் பொருள் செய்த லென்பது ம.பு. (அ) “பொருள் செய்வார்க்கு” கலி. கசு; கசு. (ஆ) “செய்க பொருளை” குறள். எடுக. (இ) “செய்க பொருள்யாரும்” சீவக. சகஎ.

- உ. தொல். வினை. கு. நடசு. நட. தொல். வினை. கு. சசு. உரைப்பார்க்க.

பிரதிபேதம் * கலத்தை, † குத்திரத்தால்.

கௌ (க) கல்லெனக் கவின்பெற்ற விழுவாற்றுப் படுத்திற்
புல்லென்ற களம்போலப் புலம்புகொண் டனவானோ

எ - து: கல்வெண்ணும் ஓசை உண்டாக அழகுபெற்ற திருநாளை வழிப்படுத்திவிட்ட பிற்றைநாட் பொலிவழிந்த இடம் போலத் தனிமை உகாண்டு ஆற்றியிருப்பானொருத்தியோ?

கஉ (உ) ஆள்பவர் கலக்குற வலைபெற்ற நாடுபோற்
பாழ்ப்பட்ட முகத்தோடு பைதல்கொண் டமைவாளோ

க. (அ) “அரு அ யாண் ரகன்றலைப் பேரூர்ச், சாறுகழி வழிகாட் சோறு
நசையுருது, வேறு புல முன்னிய விரகநி பொருந்” பொருந். க-ந.
(ஆ) “காதல ருழைய ராகப் பெரி துவந்து, சாறுகொ ளூரிந்
புகல்வேன், மன்ற . . . புல்லென். நலப்பேன் ரோழியவ ரகன்ற
ஞான்றே” (இ) “விழவுமேம் பட்டவென் னலனே . . . தண்ணந்
துறைவெனெடு கண்மா நின்றே” துறந். சக, கடந். (ஈ) “முழுவொலி
முந்நீர் முழுதுடனாண்டார், விழவூரிந் கூத்தேபோல் வீந்தவிதல்
கண்மீம்” பழமொழி. நு.சந.

(உ) ‘ஒத்துமூன் ருகு மொத்தா ழிசையே’ என்னும் தேவபாணி விதிச் சூத்திரத்தின் விசேட வுரையின் கண் இவை பொருள் ஒக்குமெனவே முன்னே அகநிலையொத்தாழிசைக்கண்வரும் இடைநிலைப் பாட்டிற் பொருளொவ்வாது வருதலும் சிறுபான்மை யுண்டென்று கூறி, “கல்லெனக் கவின்பெற்ற..... புலம்புகொண்டமைவாளோ” என இடத்தியல் பொருளொழிய இடப்பொருளோடுமெங் கூறினான், “ஔராவைகலுட்..... ஈப்பின் வாழ்வாளோ” என இடப் பொருளொழிய இடத்தியல் பொருளோடு உவமைக் கூறின மையின் வேறப்பட்டன” என்பர் பே. தொல். செய். சூ. கசஉ. (ஊ) கல்லென்பது ஓசைப்பொருண்மேல் வரு மென்பதற்கு, (நன். இடை.சூ.உ.)மயிலைநாதரும்.(எ)எனவென்கிளவி இசைப்பொருண்மை குறித்து வருமென்பதற்கு, (தொல். இடை. சூ.கஃ) தெய்வச்சிலையாரும் ‘கல்லெனக்...படுத்தின்’ என்பதை மேற்கோள்காட்டினர்.

2. (அ) “அலவுந் துக் குடி கூவவாநின் றிப் பொருள் வெஃகிக், கொலையஞ்சா வீணவராற் கோல்கோடி யவனிழ, லுலகுபோ லுலறிய வுயர்மர வெஞ்சரம்” கலி. கந. ௫-௭. (ஆ) “கொள்பொருள் வெஃகிக் குடியலைக் கும் வேந்தனும்..... மழையருக்குங் கோள்” திநிகடுகம். ௫௦. (இ) “முறையி லரசனாடு நல்கார் தன்ரு” முதல் அக. (ஈ) “கோத்தொழி லாளரோடு கொந்நவன் கோடி, வேத்திய விழந்த வியனிவம் போலு, தன்மையிற் குன்றி” சில. கக: சு௦-சு௩. (உ) ‘ஆள்பவர் கலக்குந்’ மயங்கிய நன்னாட்டு’ மணி. உ௩: க௦௪. (ஊ) “பழிபடா மன்னவன் படைத்த நாட்டினூஉங், கழிவதென் காரண மறிஞ் கூறென்றான்” கம்ப. தாட. உ௦. என்பவை ஒப்பு நோக்கற் பாலன.

எ - து: நாட்டை ஆளுகின்ற அரசர் தாம் பின்பு கலக்கமுறும்படி அவரால் அலைத்தலைப்பெற்றநாடு பாழ்பட்டாற்போல அழகு கெட்ட முக, தோடே வருத்தத்தைக்கொண்டு ஆற்றியிருப்பானொருத்தியோ? எ - று.

கசு (க) ஓரிரா வைதலுட் டாடரைப் பொய்கையு
ணர்நீத்த மலர்போல நீ நீப்பின் வாழ்வானோ

எ - து: ஓர் இரப்பொழுதிடத்துத் தாமதையையுடைய பொய்கையுள் ரீரால் நீக்கப்பட்டமலர் அவ்விராக்கால முழுவதும் வாடாமற்கிடந்தாத போல நீ பிரிவையாயின் ஓர் இரப்ப பொழுதும் உயிர் கொண்டு வாழ்வானொருத்தியோ? எ - று.

உகாபம் மூன்றும், எதிர்மறை.

களமும் நாடும் புவும், பின்னும் விழவாலும் அரசனாலும் நீராலும் பழைய பொலிவு பெறும். அலைபோலன்றி இவன் நீ நீத்தபொழுதே இறந்துபடுவ ளென்றதனால், தலைவிக்குக் கையாறு நிகழுமென்றான்.

இவை மூன்றும். தாழிசை.

எனவாங்கு

எ - து: என்று யாம் நினக்குச் சொல்லாநிற்க; எ - று.

ஆங்கு அசை; * அச்சுரத்தை யெனினுமாம்.

இது தனிச்சொல்.

கள பொய்க்கல்கல் (௨) † புரிந்தனை புறந்தாரல் கைவிட்

டெந்நாளோ நெடுந்தகாய் நீ செல்வ

தந்நாட்கொண் டிறக்குமிவ னாரும்பெற லுயிரே

(எ) 'பிழைத்து பிழையாதாகல் வேண்டியும்' அரசர் பிரிவென்னு மிடத்து, 'பிழைத்து' என்பதற்கு முன்னர் ஆள்பவர் கலக்குறத்த அலை பெற்று நெறிமுறைமை தப்பிய அந்நாடு என இவ்வடிப் பொருளை உட்கொண்டு உரையிட்டிருத்தல் கூண்டறியற் பாலது. தோல். அகத். கு. உஅ. ௩௪.

க. உடன்கேரல் செய்கையொ டன்னவை பிறவு மடம்பட வந்த தோழிக்கண்ணும் தலைவன் கூற்று நிகழுமென்று கூறி, "பாஅலஞ் செவியென்னும் பாலைக் கலியுள் 'ஓரிவாவைகலு ... நீநீப்பின் வாழ்வானோ' எனவும், 'அந்நாட்கொண் டிறக்குமிவ னாரும்பெற லுயிரே' எனவும் உடன் கொண்டு சென்மினெனத் தோழி கூறியது கேட்ட தலைவன் இவனை உடன் கொண்டு போதல் எல்லாவாற்றா லும் முறைமையன் றென்று தோழிக்குக் கூறுவனவும் நெஞ்சிற்குக் கூறுவனவும் பிறவுங் கொள்க" என்பர், ௩௪. தோல். கத். கு. ௫.

உ. (அ) 'வினை வெஃகி நீ செலின் விடு மிவளுயிர்' கலி. ௧௦: ௨௧. (ஆ) (பிரதிபேதம்) : 'என்றவன், இதனால் † புரிந்தனை.

எ - து: (க) நெடுந்தகாய்! பொய்யே இவளுக்கு அருளுதலை *விரும்பிப் பாதுகாத்தலைக் கைவிட்டு நீ நயந்த அச்சரத்திலே செல்வது † எந்நாளிலோ அந்நாள் இவளுடைய பெறுதற்கரிய உயிரைக் கொண்டிபோம்; எ - று.

புறப்படல் கைவிட்டு என்ற பாடத்திற்குக் கைவிட்டுப் புறப்பட லென்க.

இதனால், தலைவற்கு இழிவு பிறந்தது.

(உ) தாழிசையிற் கூறிய ஏனையுமங்கள் திணைப்பொருட்டு உவமையாய் ன்றன.

“பிரியுங் காலை யெதிரின்று சாற்றிய, மரபுடை யெதிரு முளப் டப் பிறவும்” (ங) என்றதனால் புரிந்தனையென இறப்பும் இறக்குமென ாதிரும் மரபிற் பிறழாமல் வந்தவாறுணர்க.

இது சுரிதகம்.

இஃது ஒன்பதடித்தரவும் சிறுமைக்கு எல்லை கூறிய ஈரடித்தாழிசையும் பொருள்பெற்ற தனிச்சொல்லும் ஆசிரியத்திற்கு உரித்தென்ற மூவடிச் சிறுமையான் வந்த சுரிதகமும் பெற்று வந்த ஒத்தாழிசைக்கலி. (ச)

“நின்னின், நிமைப்புவரைவாழாண் மடவோள்” கலி. உக: ௧௨-௩. என்பவையும் (இ) “செல்லாமை யுண்டே லெனக்குரை மற்ற நின், வல்வரவு வாழ்வார்க்குரை” என்னும் குறளும் ‘தலைமகளை யொழித்து எனக்கென்றான், தானவளென்னும் வேற்றமையின்மையின். அக்கால மெல்லா மாற்றியிருந்து அவ்வரவு காண வல்லஎல்லன், பிரிந்த பொழுதே இறந்து படுமென்பதாம்’ என்னும் அதன்விசேட லுரையும் இங்கே கருதற் பாலன. குறள். ௧௧௫௧. பரி.

க. நெடுந்தகை யென்பதற்கு, பெரிய மேம்பாட்டாளனென்றும் பெரிய நிலையையுடையவனென்றும் அளத்தற்கரிய தன்மையையுடையவனெ ன்றும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை யுரையாசிரியர் பொருள்கூறுவர்.

உ. “உள்ளுறையும மேனை யுமமெனத், தள்ளா தாகுந் திணையுணர் வகையே” என்னுஞ் சூத்திரத் துரைக்கண், “இனி, தள்ளாதென்ற தனானே ‘பாது லஞ்செவி’ என்னும் பாலைக்கலியுள் தாழிசை மூன்றும் ஏனையுமமாய் நின்று கருப்பொருளோடு கூடிச் சிறப்பி யாது தானே திணைப்பொருள் தோற்றுவித்து நிற்பனபோல் வனவும்அமைக்க” என்பர், நச். நோல். அகத். கு. ௪௬௩௪.

ங. நோல். கற். கு. ௬. நச்சினர்க்கினியருரையில், “பொய்நல்கல் புரிந்தனை புறத்தரல் கைவிட், டெந்நாளோ நெடுந்தகாய் நீ செல்வ, தந்நாள் கொண் டிறக்குமிவ ளரும்பெற லுயிரே” என்னு மேற் கோளோடு இக்குறிப்பும் உள்ளது.

(பிரதிபேதம்) * விரும்பினாய்ப், † எந்நாளிலே.

(க) (க) மரையா மரல்கவர மாரி வறப்ப
வரையோங் கருஞ்சுரத் தாரிடைச் (உ) செல்வோர்
கரையம்பு மூழ்கச் சுருங்கிப் புரையோர்த்
முண்ணீர் வறப்பப் புலர்வாடு நாவிற்குத்
நு தண்ணீர் பெருஅத் தடுமாற் றருந்துயரங்
கண்ணீர் நனைக்குங் கடுமைய காடென்றா
(ங) லென்னீ ரறியாதீர் போல விவை*கூறி
னின்னீர வல்ல நெடுந்தகா யெர்மையு
மன்பறச் சூழாதே யாற்றிடை நும்தொடு

க. (அ) தலைவரும் விழுமமென்னுஞ் சூத்திரத்து. போக்கற்கண்ணு மென்
றிருப்பதனைப் பேர்த்தற் கண்ணு மெனப்பாடவகொண்டு பெயரென்
பது கூறுதற் கண்ணுமெனப் பொருள் கூறி அதற்கும், (ஆ) ஒரு
பொருணுதலிய வென்னுஞ் சூத்திரத்து, கலிவெண்பாட்டு அல்லது
வெண் கலிப்பாட்டு வெண்டளையான் வந்து சுற்றடி முசுரோன்
இறு மென்பதற்கும் (தொல். அகத கு. சஉ; செய். கு. கசக.) இளம்
பூரணரும், (இ) தலைவி கற்பினுட்பிரிவாற்றாது எம்மையும் உடன்
கொண்டு சென்மினென்பதற்கு (தொல். அகத் கு. சரு.) நச்சினுர்க்
கினியரும், (ஈ) கலிவெண் பாட்டுப் பதினேறடியான் ஒரு பொரு
ணுதலி வந்ததற்கு (தொல். செய். கு. கருங்.) பே; நச. இருவரும் இச
செய்யுளை மேற்கோள் காட்டினர். (உ) சீலப். பதிக முகவுரையில்
நீரின்மை நிலையே பாலை நிலத்திற்குச் சிறப்பு என்பதற்கும், (ஊ) சீலப்.
கக: எஎ 'வரிமரற்றிரங்கிய கரிபுறக் கிடக்கையும்' என்பதன்
இரண்டா முரையில், திரங்கிய வென்பதற்கு விலங்கு சுவைத்தலால்
திரங்கிய வென்றுமா மென்பதற்கும் 'மரையா மரல்கவர' என்ற
பகுதியை மேற்கோள் காட்டினர். அடியார்க்கு நல்லார்.
(எ) மரை மரல் தின்னுதல் "வரிமரற்பாளை மரையேறு கறிக்கும்"
(ஏ) மரை ஆவெண்படுதல்: "அண்ணன் மரையா" பதிற். உங்.
(ஐ) "சன்றுடை மரையா" புறம். உகஎ.

உ. "பலரு மெய்த வாளிமெய் பட்டப்படப் பணித்துநாப், புலா கொந்து
கங்கை மைந்தனியதமும் புழுங்கினுன்" வில்லி. பத்தாம். கஉ.

ங. "ஒருமை சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவி, பன்மைக் காகு மிடனுமா
ருண்டே" என்பது பன்மை சுட்டிய பெயர்ச்சொல் ஒருமைக்குப்
பொருந்தி நிற்கு மிடமுமுண்டென்னும பொருளை அருச்சு. பத்தி
யாற்றந்த தென்று கூறி. (அ) "என்னீரறியாதீர் போல விவை கூறின்"

க௦ (க) துன்பப் துணையாக நாடினதுவல்ல

தின்பமு முண்டோ வெரக்கு.

இது தலைவன் செலவுக்குறிப்பிற்று நீர் செல்லுங் கடுக்காத்துத் துன்பத்திற்குத் துணையாக எம்மையும் உடன்கொண்டு சென்மினெனத் தலைவி கூறியது.

இதன்பொருள்

காடு, குற்றத்தையுடைய மறவர்தம்முடைய மூட்டுவாயை யுடைய அம்புகள, மலைவளர்ந்து போதற்கரிய காட்டிடத்து அரிய வழியைப் பாவார்மேலே அழுத்துகையினாலே, உடலஞ்சுருங்கி உள்ளுண்டாகிய நீர் வற்றுக்கையினாலே உலர்ச்சியாலே வாடுகின்ற நாவிற்கு, மரையா மலைத் தின்னும்படியாக மாரி வறக்கையினாலே தண்ணீர் பெருக மனத் தடுமாற்றதையுடைய வருத்தத்தை அவருடைய கண்ணீர் வீழ்ந்து அந் நாவின் நனைத்துப் போக்குங் கடுமையை யுடையவென்று நீர் உடன் சேறலை மறுத்துக் கூறினால், யான் உயிர்தாங்கியிருத்தலாற்றாது இறந்து படுதலை அறியாதிருந்தீர்போல உடன்சேறலை மறுத்த இம்மொழிகளைக் கூறுதலாற் பெற்றதென்? நெடுந்தகாய்! இக்கூற்று நினக்கு உரிய நன்றாகிய நீர்மைகளை உடைய அல்ல! இனி நீ எம்மிடத்து அன்பு நீங்கப் பிரித்தலைக் கருதாதே அவ்வாற்றிடைத் துன்பத்திற்கு எம்மையுந் துணையாகக் கொண்டு தும்மொடு போதலை ஆராயின் அதுவல்லது எமக்கு வேறோர் இன்பமும் உண்டோ? எ - று.

இதனால் தலைவிக்குக் கைம்மிகளும் தலைவற்கு இடுக்கணும் பிறந்தன.

என ஒருவனைப் பன்மையாற கூறிப் பின்னர் “நின்னீர்வல்ல நெடுந்தகாய்” என அவனை ஒருமையாற் கூறுவன போல்வனவும் இத்தொற கொள்க வென்பர், நச; தொல். எசச. சூ. சுரு. (ஆ)முன்னிலை சுட்டிய ஒருமைக் கிளவி ஆரஹப்படை யல்லாத வழியும் பலரில் வழியும் பன்மையொடு மயங்கி வருமென்பதற்கு (தொல். எசச. சூ. சுரு. ‘முன்னிலை’) இதனை மேற்கோள் காட்டுவர் தெய். (இ) உயர்வு சிறப்புக்களுள் (ஒன்றின்) ‘பால் வருவமைதி யென்று அமைப்பர் இ - வி. தூலார்; இ - வி. சூ. ௩.௦௦. (ஈ) “எனைத்துணைய ராயினு மென்றோந் தினைத்துணையுந், தேரான் பிறனில் புகல்” என்னும் (கசச) குறளின் விசேடவுரையில் இதனை உயர்த்தற்கட் பன்மை யொருமை மயங்கி வருதற்கு மேற்கோள் காட்டுவர்; பரிமே. பேராசி ரியரும் “நின் மொழி யென்று உம்மவோ யென்றது” என்னீரறியாதீர்... நெடுந்தகாய்” என்பது போல என்மும் பன்மையு மொருமையு மயங்கி நின்றன” என்பா; தோவையாருரை. கருடு.

க. “துன்பத்திற்கு யாரே துணையாவார் நாமுடைய; நெடுந் துணையல் வழி” துறன். கஉகக.

“பெற்றமுமெருமையு மரையுமாவே” (க) என்றதனால் மரையாவென்றார் இதன்கண்ணே, இவன் தன் (உ) பெண்டன்மையாற் கூறத்தகாதது கூறக் கேட்ட யாம், உலக ஒழுக்கத்தை அறிந்து, இவனை உடன்கொண்டு செல்வேமாயின், இவன் தண்ணீர் பெருத அருந்துயரம் நமக்கு மிக்க வருத்தத்தைத் தருமாகலின், இவடன்கை உடன்கொண்டு சேறல் எவ்வாற்றினுந் தகாதென்றும், யாம் அன்புபெருகுமாறு சூழ்த்த காரியத்தினை இவன் அன்பு* அருகும்படி சூழ்த்தேமாகக்கருதி † இத்தற்குமாறு கூறினானென்றும் உட்கொண்டு, இவ் இவனை ஆற்றுவித்துப் பிரிவேமெனச் செலவாழ்க்கினமை தோன்ற நின்றவிட வேறுமொரு பொருள் தோன்றி நின்றது.

இஃது “ஒருபொருளுதலிய வெள்ளடியிலாற், நிரிவின்றி ‡ வருவது கலி வெண் பாட்டே” (ங) என்பதனாற் பாட்டிற் பொருளோடே வேறுபு ஒருபொருள் தோன்றி நின்று பதினொடியான் வந்த கட்டளைக்கலி வெண் பாட்டு. வேறும் ஒரு பொருள் || தோன்ற நின்றல் எனப் பாக்கட்குஞ் சிறிதுளவேனும் பொருளாற் செய்யுள் வேறுபட்டுவரும் விதியின்மையின் ஆண்டு அவற்றாய்ச்சியின்றியிற்று. இது வெண்பாவாய் வருதலிற் குறித்த பொருளை மறையாது செப்பிற் கூறவேண்டும். இது குறித்த பொருளை மறைத்து வந்தமையானும் தனக்கு உரிய வெண்டனையான் வந்தமையானும் கலிவெண்பாட்டாயிற்று. “நெடுவெண் பாட்டே முந்நா லடித்தே, குறு வெண் : பாட்டி னனவெழு சீரே.” (ஈ) எனவே, (ஈ) நெடுவெண்பாப் பன்னிரடியின் இசுவாவென்றலின் இத்தற்குப் பன்னிரடி பெருமையென்று கொண்டார். [இக்கலித்தொகையின் இவ்விவக்கணம் பெற்றுவரும் பாட்டு எட்டிள. அவை வந்தவழிக்கூறுதும், பன்னீ. டியின் இகந்துவருக கலிவெண்பாட்டுக்களுக்கும் அவை வந்துழி அவற்றவற்றிலக்கணங் கூறுதும்.

தலைவி உடன் கொண்டுபோவெனக் கூறுதல் “மப்புநிலை திரியா மாட்சிய” என்னும் (சு) அகத்தினையியற் சூத்திரத்து அமைத்தாம்.

இதனைத் தோழி கூற்றாக்கிக் கூறின், காடு கடுமையவென்று உடன் சேறலை மறுத்துக் கூறினாற் தலைவி இறந்துபடும், அவன் இறந்துபடுதலை அறியாதிருந்தீர்போல இவை கூறலென்னென்க. (டு)

க. தொல். மர. கு. சு. இச்சூத்திரவுரையில் மரையென்பது ஆவென்னும் பெயர் பெற்றவருத்தற்கு ‘மரையா மால்கவா யாரி வறப்ப’ என்பதை மேற்கோள் காட்டினர். பே. நச்.

உ. கலி. கஅ-ஆம் செய்யுளின் உடையிதுதிபார்க்க.

ங. தொல். செய். கு. கடுச. பார்க்க. ச. தொல். செய். கு. கடுஅ.

டு. ‘முந்நான்கடியின் இ[த](க)ந்துவருதலான், நெடுவெண்பாட்டாகாது கலிவெண்பாட்டாத லுணர்க’ என்பது சில. க. உரையிற்று.

ஈ. தொல். அகத். கு. சடு.

(பிரதிபேதம்) : அறும்படி, † இறக்குமாறு, ‡ நடப்பது, || தோன்றி, ÷ அவை ஆராய்ச்சி, ∴ பாட்டிற்களவு, [] இத்தொகையின்.

(6) (க)வேனி லுழந்த வறிதுயங் கோய்களிறு
வானீங்கு வைப்பின் வழங்காத்தேர் நீர்க்கவா அங்
கானங் கடத்தி ரெனக்கேட்பின் யானென்
றுசாவுகோ வைய சிறிது ;

நீயே, செய்வினை மருங்கிற் செலவயர்ந் தியாழநின்
கைபுனை வல்வின் ஞானுளர் தீயே
இவட்கே, செய்வுறு மண்டில மையாப் பதுபோன்
மையில் வாண்முகம் பசப்பூ ரும்மே ;

நீயே, வினைமாண் காழகம் வீங்கக் கட்டிப்
புனைமாண் மரீஇய வம்பு தெரிதியே
இவட்கே, சனைமா னீலங் காரெதிர் பவைபோ
வினைநோக் குண்கண் ணீர்நில் லாவே ;

நீயே, புலம்பி லுள்ளமொடு பொருள்வயிற் செனீஇய
வலம்படு திகிரி வாய்நீ வுதியே
இவட்கே, அலங்கிதழ்க் கோடல் வியுரு பவைபோ
விவட்கே ரெல்வனை யிறையூ ரும்மே ;

எனநின் ;

சென்னவை யரவத்து மிளையவ ணீரீப்பிற்
றன்னலங் கடைகொளப் படுதலின் மற்றிவ
னின்னுயிர் தருதலு மாற்றமோ
முன்னிய தேளத்து முயன்றுசெய் பொருளே .

இது, பிரிவுணர்ந்தப்பட்ட தோழி தலைமகந்த நீர் பிரிகின்றீரென்று
யாங்குறத் தலைவி கேட்பின் அவட்து அக்காலத்து நிகழ்வனவற்றை நம்
மோடு ஜாய்வதுடையேன் ; நீர் செய்யும்பொருள் இவளுயிரையுந்
தருகிற்றமோ எனச் செலவழங்கக் கூறியது.

இஃது “உடன்கேறல் செய்கையோ டன்னவை/ பிறவு - மடம்
பட வந்த தோழி கண்ணும்” (உ) என்பதனுட் செய்கை கூறுகின்றது.

க. தேர்நிலை யுரைத்த லென்பதற்கு ஆராய்ச்சி நிலையாற் கூறுதலென்று
பொருள் கூறி, அதற்கு (தோல். கற். சூ. நட. ‘காமநிலை’) இச்செய்
யுளை மேற்கோள் காட்டுவர், இளம்பூரணர். பேராசிரியர். தோல்.
செய். கருடும் குத்திரவுரையில் “வேனி லுழந்த வறிதுயங் கோய்களி
ரென்னும்பாட்டு, தரவும்போக்கும் பாட்டிடை மிடைந்து ஐஞ்சீரெக்கி
வந்தது, இதனுள் தரவடி நான்கும் வெண்பாவாயினும் அச்செய்யுண்
முழுவதும் வெண்பா வன்மையிற் கொச்சகமாயிற்று.” என்பர்.

உ. தோல். கற். சூ. இ. நட. இதனுரையில் ‘செய்கைகளாவன : தலைவன்
கைபுனை வல்வில் நானுளர்ந்த வழி இவன் மையில் வாண்முகம் பசப்

•(க) வேனி லுழந்த வறிதுயங் கோய்களிறு
வானீங்கு வைப்பின் (உ)வழங்காத் தேர் நீர்க்கவா அங்
கானங் கடத்தி ரெனக்கேட்பின் (ங) யானென்
றுசாவுகோ வைப சிறிது

௭ - து: முதவேனிற் காலத்தாலே வருந்தின உடல் சிறிதாக வருந்
தும் ஓய்ந்த களிறுகள் (சு)மழைநீங்குதற்குக்காரணமான கொடுமையையுடைய
காரர்களிலே தண்ணீருண்டற்கு (ரு)ஊர்ப்படாத் பேய்த்தேரைத் தண்ணீரென்று
அவாவும் காட்டை நீர் போலீவென்று யான் கூறுதலைக் கேட்பின் நீர்
செல்லுமாகலத்து அவட்கு நிகழ்வதொன்றை யான் சிறிது நும்மொடு உசாவு
வேனோ? ௭ - து.

இதனால், தலைவற்குச் சூழ்ச்சிபிறத்தது.

இது தாவு.

ரு (சு)நீயே, செய்வனை மருங்கிற் செலவயந் தியாமுநின்
சைபுனை வல்வின் * ஊனர்தீயே

பூர்தலும் அவன் புனைமான மரீஇய அம்பு தெரிந்தவழி இவன்
இணைநோக்குணகண் நீர்நில்லாமைபும் பிறவுமாம்' என இவ்வடிகள்
ஈரை நடையாக அமைக்கப் பெற்றுள்ளன.

க. (அ)“யானை, நீர்மருங்கறியாது தேர்மருங்கோடியுறுநீரம்பியி னெறிமுத்
துணங்கு, முள்ளுநர்ப் பணிக்கு மூககருங் கடத்திடை.” அகம். உசு.
(ஆ) ‘வேனி லுழந்த வறிதுயங்கோய்களிறு’ என்பது துய்தல் நுணுக்க
மாகிய குறிப்புணர்த்து மென்பதற்கு (தொல். உரி. சூ. ௩௪. சே; உசு.
தெய்; ௩௨. ௩௪. இ - வி. சூ. உஅக. நன். உரி. சூ. கஅ. இரா.) மேற்.

உ. “வெண்ட ரங்கமென வீசுபேயிரத மிஞ்சு கானநெறி” வில்லி.

௩. உசாவென்பது சூழ்ச்சியென்னும் பொருளில் வருதற்கு “யானென்
றுசாவுகோ வைப சிறிது” என்பது மேற்கோள். தொல். உரி. சூ. ௩௪.
‘உயாவே’ தெய்.

௪. மழை நீங்குதற்குக் காரணமான கொடுமையென்றது (அ)மறவர் செய்
பும் தகாக்கோலை முதலியவற்றை. (ஆ) பாண்டியன் கோவலனைக்
கொன்றதனால் அவனாடு பண்ணீராணடு வற்கட முற்றதென்னும்
செய்தியும் (இ) ‘வின்பொய்க்கால் மழை விழாதொழியினும்’ தே.
என்பதும். சுண்டிக் கருத்திற் தக்கன.

௫. “உருவில் பேள யூராத் தேரோடி” அகம். சுள.

சு. யாழுவென்பது முன்னிலை யசைச்சொல்லாய் வருதற்கு ‘நீயே, செய்
வினை மருங்கிற் செலவயந் தியாமுநின் ஊனர்தீயே’ என்பது
மேற்கோள். நன். இடை. சூ. ௩௪. மயிலை. வி. இரா. இ - வி. சூ. உஎசு.

(யிரதிபேதம்), ஊனர்தீயே,

எ - து: ஐயனே, நீ செய்கின்ற காரியத்திடத்தே செல்லுதலை மனத் தான் தீதழ்த்துகையினாலே நீன்னுடைய கையாலே எழுதி வழித்த வலிதாயிய வில்லினுணைத் தடவாரின்றாய்; எ - து.

யாழ், அசை.

உளர்தியென்னும் முன்னிலைவினை, விகாரத்தால் நீண்டது.

இவட்கே, (க) செய்வுறு (உ) மண்டில (ங) மையாப் பதுபோன் (ச) மையில் வாண்முகம் பசப்பூ நும்மே

எ - து: இக்காலத்து இவளுக்கு மறுவறச்செய்தலுறுகின்றதொரு மதியிடத்தே மேகம் பரக்கின்ற தன்மைபோல மறுவில்லாத ஒளியையுடைய முகத்தே பசப்புப் பரவாநிற்கும்; எ - து.

செய்வுறு மண்டிலம், இல்பொரு ளுவமை.

க. (அ) “செய்வுறு நன்கலம்” (ஆ) “செய்வுறு பாவைக்கு” புறம். சு, உசாந: (இ) “செய்வுறு திவலின்” முருகு. கசு௦.

உ. “பனி கொண் மா மதி போற் பசப் பூயான், தனிய ளாவது தக்கதுவோ” கீவக. கருக௦. என வருதலும் ஈண்டுக் கருத்தக்கது.

ங. (அ) மையாத்த லென்பதற்கு மயங்கல் என்று (தறள். ககஉ.) பரிமேலழகர் பொருள் செய்திருக்கின்றனர். இச்சொல்லுக்கு மேகம் பரத்த லென்று இங்கே பொருள் செய்திருத்தலை நோக்கின் இது மை பாப்பது, மை பரப்பது என இருக்கவேண்டுமென்றதோற்றுகிறது. அவ்வாறே ஒருபிரதியில் பேதமும் உள்ளது. ஆனாலும் (ஆ) “காண்மையாத்த வென்முகத்தை” (இ) “திருவுருத் தேச நோக்கிச செங்கதி ரொளிமையாக்கு, மொருபுடை” (ஈ) “மீனொளி மையாப்ப” (உ) “பரிதிமுன்னர் வெண்கதிரென மையாக்கும், பேறிருங்கிரணக்கற்றை” (ஊ) “வெய்யவற் கொளிமையாந்து வேறுபட்டிருந்தசெந்தீ” என்னுமிடங்களிலும் மற்றும் பல விடங்களிலும் கச்சியப்ப முனிவர் இச்சொல்லை மழுங்குதலென்ற பொருளிற் பிரயோகித்திருத்தலாலும் இங்கு அப்பொருள்கொள்ளினும் ஒருவாறு பொருள்துமாதலாலும் மையாத்தலென்றே கொள்ளப்பட்டது.

ச. (அ) வாண்முகம் பசப்பூர்தல் கலி. க௦௦: கஅ. (ஆ) பசப்பு நிற வேறுபாட்டை யுணர்த்துதற்கு, ‘மையில் வாண்முகம் பசப் பூரும்மே’ என்பதும். (தொல். உரி. கு. கக. சே. கு. க௦. நச. இ - வி. கு. உக௦) (இ) இல்லென்கிளவி இன்மை செப்பு மிடத்து ஐகார ஆகாரங்களைப் பெறுது இயற்கையாய் வருதற்கு, ‘மையில் வாண்முகம்’ என்பதும் தொல். புள்ளி. கு. எள. நச. (ஈ) வானென்பது ஒளியையுணர்த்துதற்கு, ‘வாண்முகம்’ என்பதும் தொல். உரி. கு. எக. சே. மேற்கோள்.

(பிரதிபேதம்) * செல்கின்ற, + மண்டலமையாப்பதுபோல்,

(க்)நீயே, வினைமாண் (உ)காமுகம் வீங்கக் கட்டிப்

புனைமாண் மரீஇய வம்பு தெரிதியே

எ - து: நீ தொழின் மாட்சிமைப்பட்ட *கைச்சரட்டை இறுக்கட்டி நீ மருவிப்போர்ந்த புனைதன் மாட்சிமைப்பட்ட (ங) அம்புகளைத் தெரியா நின்றாய்; எ - று.

இவட்கே, சுனைமா (சு)ணீலங் காரெதிர் பவைபோ

வினைநோக் ஞுண்கண் ணீர்நில் லாவே

எ - து: இக்காலத்து இவளுக்குச் சுனையிடத்து மாட்சிமைப்பட்ட நீலம் மழையை எதிர்கொள்ளுமவை நீர் சொரியுமாறுபோல் வருந்தும் பார்வையினை புடைய மையுண்கண் நீர்நில்லாவாய் வீழாநிற்கும்; எ - று.

கண், நீர் விழுமென இடத்து நிகழ்பொருளின் றொழில் இடத்துமேல் னின்றது.

இணைநோக்கும் பாடம்.

க. (அ) “நீயே, வினைமாண்ணீர் நில்லாவே” என்னும் பகுதி கொச்சகக்கவியுள் இடைநிலைப் பாட்டுத் தாழிசை யின்றி வந்ததற்கும் (தொல். செய். சூ. கநட. பே.) (ஆ) “நீயே, வினைமாண்...தெரிதியே” என்னும் பகுதி சீர்முழுதுற கூனாகிவருதல் அளவடிக்குரிய தென்புழிக் கவிப்பாவிற்குக் கூண் வந்ததற்கும் (தொல். செய். சூ. சஎ. ‘சீர்கூளுதல்’ இள.) (இ) கொச்சகத்தில் தாழிசை தாழம் பட்ட வோசை யின்றி வந்ததற்கும். (தொல். செய். சூ. கநட. நச்.) மேற்காள்.

உ. (அ) “வம்புகளை வறியாச சுற்றமொ டம்புதெரிந்து” (ஆ) “விரற் றலைப் புட்டில் வீக்கி வெஞ்சிலை கணையோ டேந்தி” சீவக. உஉ௦உ. (இ) “முன்கைக், கார்விற் செறிநா னெறுகைசெறி கட்டி கட்டி” பெரிய. கண்ணப்ப. சு௦. (ஈ) “கோதை தங்கு கரத்தில் வில்” (உ) “விரற்புனை கோதைவல் வில்லின் வல்லவர்” வில்லி. பதின் மூன்றாம். உ௩, உ௫ச. என்பவை ஈண்டறியற் பாலன.

ங. அம்புகளை ஆராய்ந்து கைக்கொள்ளுதலை அம்புதெரித லென்றார்; இவ்வழக்கை, ‘தெரிகளை நோக்கி’ (கலி. நக: உஉ;) என்பதன் குறிப்பிற் காண்க.

ச. (அ) “சுனை பெய ணீலம்போற் கண்பனி கலுழ்பவால்” கலி. சஅ: க௫. (ஆ) “தண் கயம் பயந்த வண்காற் குவளை, மாரி மாமலர் பெயற் தேற் றன்ன, நீரோடு நிறைந்த பேரமர் மழைக்கண், பனிவா ரெவ்வம்” அகம். நக௫.

திபேதம்) * கைச்சாட்டை (என்று படித்தலுமாம்).

கந நீயே, * புலம்பி லுள்ளமொடு பொருள்வயிற் † செலீஇய
வலம்படு திகிரி வாய்நீ வுதியே

எ - து: நீ பிரிகின்றேமென்கின்ற தனிமையில்லாத நெஞ்சத்தோடே
பொருளைத் தேடற்குப்போக வெற்றியுண்டாகின்ற சக்கரத்தினது வாயைத்
துகள்போகத் துடையாநின்றும்; எ - று.

இவட்கே, அலங்கிதழ்க் (க) கோடல் வீயுது பவைபோ
லிலங்கே ரெல்வளை யிறையு நும்மே

எ - து: இக்காலத்து இவளுக்கு அசைகின்ற இதழினையுடைய கோடம்பு
ஊழ்த்து விழுகின்றவைபோல விளங்கும் அழகினையுடைய ஒளிபொருந்தின
வளை இறையினின்றும் கழலாநிற்கும்; எ - று.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

கஎ எனநின்,

சென்னவை யரவத்து மிணையவ ணீரீப்பிற்
றன்னலங் கடைகொளப் படுதலின் மற்றிவ
(உ) ளின் னுயிர் தருதலு மாற்றுமோ
முன்னிய தேளத்து முயன்றுசெய் பொருளே

எ - து: நீ செல்கின்றது எமக்குக் குற்றத்தைச் ‡ செய்யு நின்னுடைய
ஆரவாரத்தும் இத்தன்மையளானவன், தன்னுடைய நலம் நீ நீங்குவையாயின்
இறந்து படுங் காலத்தாலே கைக்கொள்ளப்படுகையினாலே நின்னை ஒன்று
வினவுகின்றேன்; நீ கருதின தேயத்துச்சென்று முயன்று தேயம் பொருள்
இன்பந்தருதலேயன்றி இவள்இனிய ||உயிரையும் தருதலைச் செய்யுமோ?எ-று.
என அசை.

இதனால், தலைவற்கு அசைவு பிரத்தது.

எனநின், தனிச்சொல்; எஞ்சியது, சுரிதகம்.

க. கோடல்—வெண்கார்தன்; இது வளைக்கு உவமையாதல் (அ) “ஊழுறு
கோடல்போ லெல்வளை யுகுபவால்” (ஆ) “ஊழுற்ற கோடல்வீ,
யிதழ்சோருங் குலைபோல விறைநீவு வளையாட்டு” கலி: ௪௮, ௧௨௧.
இதற்கு வளை உவமையாதல்: (இ) “வளையுடைந் தன்ன வள்ளிதழ்க்
கார்தன்” மலை.குகக. (ஈ) “உடைவளைகடுப்ப மலர்ந்தகார்தன்” புறம். ௧௦.

உ. (அ) ஒது வதற்கண்ண லேபிரிந் தாலொண் மயிலையென்பு, மாது
படுத்தினர் போலோதி வாரும் தீது படக்கொடி யாவிசென்
ருலுந் திருப்புகைக்கே” (ஆ) “சிறந்திடு கல்விகள் வேண்டிவ யாவை
புந் தேர்ந்துபின்ன, ரிறந்தயின் னாரென்பை யன்னார்க ளாக
வியற்றுகத் தோர், திறந்தரு விஞ்சையுந் கற்றறி காணவுன்
செல்வியையே” என ஒதற்பிரிவின்கண் இக்கருத்து அமைக்கப்
பெற்றிருத்தல் காண்க.

(பிரதிபேதம்) * புலம்பியுள்ள, † செலீஇயர், ‡ செய்ய. || உயிரைத் தருதலையும்.

தாவும் போக்கும் பாட்டிடை மிடைந்து, மைஞ்சி ரடுக்கியு மாறமெய் பெற்றும், வெண்பா வியலான் வெளிப்படத் தோன்றும்” (க) * என்பதனாகக் கூறுகி, நீயே இவட்கே என்னுஞ் சொற்கள் இடைநிலைப்பாட்டோடு கூடி ஐஞ்சீரடுக்கிவந்த கலிவெண்பாட்டாயினும் அத்தாவு வெண்பாவாய் ஒழிந்தன வெண்பா அன்மையிற் கொச்சகமாயிற்று. (க)

(அ) நடுநிகர் தொரீஇ நயனில்லான் வினைவாங்கக்

கொடிதோர்த்த மன்னவன் கோல்போல ஞாயிறு

கடுகுபு கதிர்மூட்டிக் காய்சினர் தெறுதலி

ஹறுவாறு கமழ்கடாஅத் தொல்கிய வெழில்வேழம்

நு வறனுமு நாஞ்சில்போன் மருப்பூன்றி நிலஞ்சேர

ஹன்மலை வெம்மிய போக்கரு வெஞ்சுரன்

சொல்லா திறப்பத் துணிந்தனர்க் கொருபொருள்

சொல்லுவ துடையேன் கேண்மின்மற் றையி ;

கூ வீழுகர் கிறைச்சியாய் விரல்கவர் பிசைக்குங்கோ

லேழுகம் பயன்கெட விடைநின்ற நரம்பறாஉம்

யாழினுந் நிலையில்லாப் பொருளையு நச்சுபவோ ;

கஉ மரீஇத்தாந் கொண்டாரைக் கொண்டக்காற் போலாது

பிரியுங்காற் பிறரெள்ளப் பிடின்றிப் புறமாறுந்

திருவினுந் நிலையில்லாப் பொருளையு நச்சுபவோ ;

கரு புரைதவப் பயனோக்கார் தம்மாக்க முயல்வாரை

வரைவின்றிச் செறும்பொழுதிற் கண்ணோடா துயிர்வெளவு

மரைசினுந் நிலையில்லாப் பொருளையு நச்சுபவோ ;

எனவாங்கு;

கக நச்சல் கூடாது பெரும விச்செல

வொழிதல் வேண்டுவல் சூழிற் பழியின்று

மன்னவன் புறந்தர வருவிருந் தோம்பித்

தன்னகர் விழையக் கூடி

னின்னுறல் வியன்மார்ப வதுமனும் பொருளே.

இது சொல்லாது பிரியலுற்ற தலைவன் தறிப்பறிந்து தோழிபொருளது நிலையாமை கூறி + அவளோடு கூடிச் செல்கின்ற இவ்வாழ்க்கைச் செலவே பொருளென அவன் செலவழங்கக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

க. தோல். செய் சூ. கருடு.

(பிரதிபேதம்) * என்பதனாகி. + இவளோடு.

- (அ) (க) நடுவிகர் தொரீஇ (உ) நயனில்லான் வினைவாங்கக்
கொடிதோர்த்த மன்னவன் கோல்போல ஞாயிறு
கடுகுடி கதிர்மூட்டிக் காப்சினந் தெறுதலி
ஹலுறு (ங) கமழ் *கடாஅத் தொல்கிய வெழில்வேழம்
வறலுழு (ச) நாஞ்சில்போன் மருப்பூன்றி நிலஞ்சேர
(ரு) ஹிறன்மலை வெம்பிய போக்கரு வெஞ்சுரன்
சொல்லா திறப்பத் துணிந்தனர்க் கொருபொருள்
சொல்லுவ துடையென் (சு) கேண்மின்மற் றைஇய

எ - து: நடுவுநிலையைக்கைவிட்டு நீங்கி அருளில்லாத அமைச்சன் தன்
மனத்திற்கிடந்த காரியத்தை மனத்தினின்றும் தோற்றுவிக்க, அது கேட்டுக்
கொடுத்தொழிலைச் சூழ்ந்த அச்சனது கொடுங்கோல் சுடுமாறுபோலப்
பகலோன் கடுகிக் காய்கின்ற கிரணங்களைச் செலுத்திச்(எ)சினத்தாற்சுடுகையி

- க. (அ) “அலவுற்றுக் குடிகுவ வாறின்றிப் பொருள் வெஃகிக், கொலை
யஞ்சா வினைவொற் கோல்கோடி யவனிழ, லுலகுபோ லுலறிய
வயர்மா வெஞ்சுரம்” கலி. ௧௦: ௫-௭. (ஆ) “செம்மையி னிகந்
தொரீஇ” கலி. ௧௪. (இ) “அறனிலை திரியா வன்பி னையைத்துத்,
திறனி லொருவினை நாட்டி முறைதிரிந்து, மெலிகோல் செய்தே
ஹகு” புறம். ௭௧. (ஈ) “முறைதெரிந்து செல்வர்க்கு நல்கார்ந்
தவர்க்கு, மிறைதிரியா னேரொக்கல் வேண்டும்.” பழமொழி. ௨௦௬.
(உ) “உடைப்பெருஞ் செல்வத் துயர்ந்த பெருமையடக்கமி ளுள்ளத்த
ஹகி - நடக்கையி, ஹௌளிய னல்லான்மேல் வைத்தல் குறுகின்
கைத், கொள்ளி கொடுத்து விடல்.” பழமொழி. ௨௦௦.
௨. (அ) “பேறையோன் வினை வாங்க” கலி. ௨௭. (ஆ) “வினைவாங்கி”
திருவினை. பன்றிக்குட்டிகளை. ௧௩.
௩. யானை மதம் கமழுமென்பதுனை. கலி. ௨௧:௨; ‘கமழ் கடாஅத்து’
என்பதன் குறிப்பாலுணர்க.
௪. (அ) “பிடிவா யன்ன மடிவாய் நாஞ்சில்” பெரும்பாண். ௧௧௧.
(ஆ) “யானைத், தூம்புடைத் தடக்கை வாயொடு துழித்து, நாஞ்சி
லொப்ப நிலமிசைப் புரள” புறம். ௧௧௧. (இ) “வெள்ளி வெண் ஹஞ்
சிலான் ஹால முழுவனபோ, வெல்லாக் கரிறு நிலஞ் சோந்த”
களவழி. ௪௦. (ஈ) “அலப்படை யணைய துறகுவாய் நெடுங்கை
யலைசெவி வாரணம்” விநாயக. திருநகர. ௨௧.
௫. ஹிறன்மலை: கலி. ௨௦, ௪௪, ௪௫, ௫௩. தீணைமொழி. ௨, ௭.
௬. ‘ஹய’ என்பது பன்மைவினை பெற்றுவருதலை ௧௬-ம் பக்கம் ௩-வது
குறிப்பிற் காண்க.
௭. சினமென்பதற்கு வெம்மையென்று பொருள்விளக்குவர் புறநானூற்
றுரை காரர்.
- (பிரதிபேதம்) : கடாத்து. † மனதிற்.

அலே (க) முன்பு வண்டுகளுறுதலையுடைத்தாய் ஊறுகின்ற கமழும் மதத்தினை யுடைத்தாய் இப்பொழுது கெட்ட அழகையுடைய * யானை ஈடமற்ற நிலத்தை உழுவின்ற கலப்பைகள்போலக் கொம்புகளை ஊன்றிக் கையை நிரிர்ந்து நிலத்தே கிடவாரிற் க வெற்றியை புடைய மலைகள் வெம்புதலைச் செய்த போதற்றொழில் அரிய வெய்யகாட்டை, எங்களுக்குச் சொல்லாத போகத்துணர்ந்த றுமக்கு ஒரு காரியத்தினைக் கூறந் தன்மையையுடையேன். அதனைக்கேட்பீராக; எ - று.

இதனால், தோழிக்குச் சூழ்ச்சி பிறந்தது.

வாங்க என்றது “விருத்திவாங்க” என்றது போல் நின்றது; உறல் (2) வாயிடத்தே வந்து உறுதலுமாம்.

பொருள், ஆகுபெயர்; மற்று அசை

இது தாவு.

க. வீழுநர்க் கிறைச்சியாய் (ங) விரல்கவர் பிசைக்குங்கோ

லேழுந்தம் பயன்கெட விடைநின்ற நரப்பறாஉர்

யாழினுந் † நிலையில்லாப் பொருளையு நச்சபவே

எ - து: ஐயனே, விரும்புவார்க்கு நேயமாய் விரலாலே வாசிக்கப்பட்டு ஒலிக்கும் நரம்பு ஏழும் தம்முடைய பயன் இன்றும்படி (ஈ) தானக்கோலின் அகப்பட்டு இடைநின்ற (ஞ) நரம்பு அற்றுப்போம் யாழினுந் காட்டில் நிலைபெறில்லாத பொருளையும் அறிவுடையோர்கள் நச்சவர்களோ? நச்சார் காண்; எ - று.

க. ‘வென்றிக்களிது’ (சீவக. கச.) என்பதன் உபைநோக்குக.

உ. (அ) “வரி ஞிமி றூர்க்கும் வாய்புகு கடாஅத்துப், பொறிதுதற் பொலிந்த வயக்களிற்றொருத்தல்” அகம். எஅ. (ஆ) “வரிஞிமிறூர்க்கும் வாய்புகு கடாஅத், தண்ணல் யானை” புறம். கங. (இ) “வரி வண் டார்க்கும் வாய்புகு கடாஅத்த. வண்ணல் யானை” தொல். மேற்.

ங. “விரல் கவாந்துழந்த கவர்வி னல்யாழ்” நங். நஙநடு: “விரல் கவர் பேரியாழ்” பதிந். ௫௭: அ கவர்தல்-அகப்படுத்தல்; பதிந். அச. உரை.

ச. (அ) தானக்கோல், “தன்மக ளொருத்தியைத் தானயாழ் கற்கென” பெருங். (க) நடு: ௫. (ஆ) “திருந்தொளிப்பசந் தொடிக்கரங் கோல்பொரச் சிவப்ப” பாகவதம், (க௦) மதுரைகண்ட. கடு.

டு. “தக்க நரம்பிலா நாத யாமும்..... ..போன்ற வீமெனிலாத சேனை” வில்ல. பதினொராம். டு.

(யிரதிபேதம்) * யானைகள், † நிலையிலா (தாழிசைமூன்றினும்).

கஉ. (க)மரீஇத்தாங் கொண்டாரைக் கொண்டக்காற் போலாது
பிரியுங்காற் பிறரெள்ளப் பிடின்றிப் புறமாறுந்
திருவினுந் நிலையில்லாப் பொருளையு நச்சுபவோ

எ - து: தாம் மருவி மனத்தாற் கொண்டவர்களைத் தம்மனங்கொண்ட
காலம்போலாகாமற் பிரியுமிடத்துப் பிறர் இகழும்படி அவர்க்கொரு கவி
யின்றாக அவர்கள் * அப்புறமாக மனமாறுந் திருமகளினும் காட்டில் நீலையே
நில்லாதபொருளையும் அறிவுடையோர்கள் நச்சுவார்களோ? நச்சார்களா?எ-று.

தாம், பன்மை யொருமை மயக்கம். தானும் பாடம்.

கொண்டக்காலென்னும் [பெயரெச்சத்திற்] (வினையெச்சத்திற்) கால்
சுண்டிக் காலங்காட்டிற்று. கொண்டக்காற்போலாதென்றது தான்வருதற்கு
முன்பு அவர் ஈன்ற † நிலையையுங் கேட்டுத்துப்போமென்னும் ‡ நினைவிற்று.

க. (அ)“பிரந்த குலமாயும் போரணமை மாயும், சிறந்ததங்கல்விபு மாயும்
....இன்மை தழுவுப்பட்டார்க்கு” (ஆ) “பிறக்கலான்
இரப்பாரை யெள்ளாமகன்” நாலடி. உஅடு, ந௦௭. (இ) “எளிய
ரிவரென் றிகழ்ந்துரையா ராகி, யொளிபட வாழ்த னிலிது” இவ்
யது. ந௦. (ஈ) “இல்லாரை யெல்லாரு மெள்ளுவர்” குறள். எடுஉ.
(உ) “துளியுண் பறவைபோற் செவ்வனோர்ப் பாரு, மெளியாரை
யெள்ளாதா ரில்” பழ, உஅ௭. (ஊ) “எளியாரை, யெள்ளானீத்
துண்பானே லேதமின் மண்ணாண்டு, கொள்வான்” ஏலாதி. ச௭.
(எ) “பரப்புநீர் வையமுற்றுந் தேரினு மில்லை, யிரப்பாரை யெள்ளா
மகன்” தகடூர்யாத்திரை. (ஏ) “எள்ளன் மின்னில ரென்றெண்ணி
யாரையும்” வளையாபதி. (ஐ) “திருமக ண் லைமையுஞ் செல்வா் கேட்
டிரேன்; மருவிய மனிதரை யிகந்து மந்தவன், பொருவறு புகழினர்ப்
புகிய காமுறு, மொருவர்கண் ணுறவில ஞ்ணர்ந்து கொண்டினே”
குளா. முத்தி. கச. (ஒ) “இல்லோரை யர்ப் மிகழோம்” அரீச்சந்
தீர. மயான. உசு. (ஓ) “அருந்திரவியங் காக்கைக் கேதனத்தா
டருமோ திரு வன்றியிலே” திருவாங்கத். கூசு. (ஔ) “இருங்கடற்
புவி யிடத்தினில் லாமையெல் லாருமென் றவரென்னை, வொருங்
*ஞ்ணர்ந்தமுன் னோருரைத் திட்டஃ துண்மையென் றளங்
கொண்ணீ” துகேலோ. மேல்கடலடைந்த. கசுச. என்பவைகளும்,
(ஃ) “கிழவ ரின்னோ ரென்னது பொருடான், பழவினை மருங்கிற்
பெயர்பு பெயர்புறையும்” (கலி. உசு: க௦-கக) என்பதன் குறிப்
பில் இவ்விடத்திற்குப் பொருந்துவனவும் ஈங்கு நோக்கத்தக்கன.

(பிரதிபேதம்) *புறமாக, † நிலைமையும், ‡ நினைவிற்கும்.

கரு. புரைதவப் பயனைக்கார் தம்மாக்க முயல்வாரை

வரைவின் நிச்செயும்*பொழுதிற் கண்ணோடா துயிர்வெளவு

† மரைசினுந் நிலையில்லாப் பொருளையு நச்சபவோ

எ - து: தமக்கு உயர்ச்சி மிகும்படியாக, (2) தாம் பெறும் பயனைப் பாராதே அபசராகத்ததை † முயன்வபோதும் அமைச்சரைக் கோபிக்கும் பொழுது நங்காரியத்தினை முயன்வவென்று ஒருவரைவின் நிப் (௩) பழமையை ம்பாராதே பொருண்முதலியனவன்றி உயிரைக்கொள்ளும் அரைசினுந் காட்டில் நிலேபெறில்லாத பொருளையும் அறிவுடையோர்கள் நச்சவார்களோ? நச்சார்களாண்; எ - று.

(ச)|| அத்தன்மையான ஹயிரைவெளவிய அரணும் அன்றே கெடுவென்றார். இவை மூன்றும், தாழ்சை.

க. (அ) “புரைதவ வயாந்தோங்கிச். சோந்தாண். யொரு லையே, வரைவின் லா விழுமமுந்இ நடுக்குரைத்துத் தென்மலை, யடைசு” கலி. ௧௦௬.௧-௩. (ஆ) “பொறிசெறித்த மாண்பின ராயப் பொருந்தலர்ச்செற்றிருந்தியஞ். செறிதருமா நீட்டியரு விளைவாங்கு செயலினரு, முறுபிழைபுட் சிறிதியற்றி னொறுத்திடுவர் வயிவந்தர்” தைட்டம். அன்னத்தைத் கூது. ௧௦௬. (இ) “தொழுந் தகை யமைச்சரைசுக்விது நோக்குரு, மொழிந்தன னிடிபொடு முகிலுஞ் சிந்தவோ” கம்ப. அதிகாயன். ௧.

உ. (அ) “பால்வரு முறுதியாவந் தலைவர்க்குப் பயக்கு லோ” கம்ப. அயோத்தி. மந்திர. ௮. (ஆ) “இன்னையி ரழியும் போழ்து மிரைவனுக்குறுதியல்லான். முன்னிய முகமன்மாட்டா முறையி வறிவினரை” துளா. துரவு. ௨௩. (இ) “ஆளு மரசன் பாலன்பு மவதும் காவதரியறிவு, நாளு மவற்றைக் கலங்காம னன்று முடிக்கு முளத்துணிவு, ஸ்ரளும் விளைககுத் தன்கர்த்தின் மொய்த்த பொருளின் விழையாத், கோளுமுடையான் புரிவினையிற் குற்றமுறுது குணமேயாம்” “முறைவழிப் பிறழ்தல் செல்லா முதுக்குறை யமைச்சர தம்மைசு, சிறையிடைப் படுத்து” விநாயக. அரசியற்கை ௮௧; வன்னி. ௧௬. ௩. “பழமை கடைப்பிடிபார் கேண்மையும் பாரார், கிழமை பிறிதொன்றுங் கொள்ளா வெகுளின்மன், காதன்மை யுண்டே யிறைமாண்டார் கேதிலரு. மார்வாரு மில்லை யவர்க்கு” நீதிநெறி. ௪௭.

ச. (அ) “தீயவை செய்யார் கெடுத னிழந்னை, வியா தடியுறைத்தற்று” (ஆ) “பிறர்க்கினு முற்பகற் செய்யிற் தமக்கினு, பிற்பகற் றுமே வரும்” துறள். ௨௦௮. ௩.௬. (இ) “முற்பகற் செய்யிற் பிற்பகல் விளையும்” கொள்ளை. (ஈ) “முற்பகற் செய்தான் பிறன்கேடு தன்கேடு. பிற்பகற் காண்குறையும் பெற்றியகாண்” சீல. ௨௧: ௩ - ௪. (உ) “முற்பகல் (பிரதிபேதம்) : பொழுது, † அரணும், ‡ முயன்வ. || அத்தன்மையான அரணும் உயிர் வெளவிய அன்றே.

எனவாங்கு

எ - து: என்று யான் சொல்லாதின்க; எ - று.

ஆங்கு, அசை.

இது தனிச்சொல்.

கக நச்சல் கூடாது பெரும விச்செல்

வொழிதல் வேண்டிவல் சூழிற் பழியின்ற

(க) மன்னவன் புறந்தர வருவிருந் தோம்பித்

* தன்னகர் விழையக் கூடி

னின்னுறல் வியன்மாற்ப வதுமனுந் பொருளே

எ - து: பெரும! பொருளை நச்சுதல் நினைக்குப் பொருந்தாதால்; ஆராதம் பழியின்றாக இச்செல்வை நீ தவிர்தலை யான்விரும்புவேன்; அரசனாக்க வருகின்ற விருந்தினரைப் பாதுகாத்துத் தன்மனைவி விரும்பும்படி புலவனாடன் கூடியிருக்கில் இனிய முயக்கத்தை யுடைத்தாகிய அகற்சியை யுடைய மாற்பனை நிலைபெறும் பொருள் அதுகாண்; எ - று.

நகர், ஆகுபெயர்.

இதனால், தலைவற்குக் கருதுதல்பிறத்தது; தோழிக்குச் சூழ்ச்சிபிறத்தது.

இது 'பழியின்ற' என, (2) தாழிசைப் பொருள்களைக்கொண்டு பின்பு மன்னவன் புறந்தர வருவிருந்து ... பொருளே' என்ப் போக்கியற் பொருளையுபயோகித்து இற்ற சரிசுகமும் எனை உறுப்புக்களும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. "தரவிய லொத்தும்" என்னுஞ் சூழ்ச்சித்துப் புரைதீர் என்பதனற் போக்கியற் பொருளையு கொண்டு † புரைபடாது வந்தது. (எ)

செய்வீனை பிற்பக லுறுநரின்" பெருங். (க) ஓசு உருக. (உ) "அற்பக லுநரும் இவரை நங்குமான், முற்பக லோர்பழி முடிக்கின் மற்றது, பிற்பக றமக்குறும் பெற்றியென்னவே" கந்த. இரண்டாநாட் ஈசுரு.

க. "வாழி யாதன் வாழி யவினி, நெற்பல பொலிக" என்று மூலமும், 'காவற் பொருட்டு அரசன் வாழ்க; விருந்தாற்றுதற்பொருட்டு நெற்பல பொலிக' என்னும் பழையவரை விளக்கமும் (ஐங். க.) இங்கே ஒப்பு நோக்கத் தக்கன.

உ. (அ) சரிதகம் தாழிசையின் பொருண் முடிபைத் தன்பாற் பெற்று நின்றற்கு (நச்சுபவோ என்பன தாழிசைகளிலுள்ளன) 'நச்சல் கூடாது பெரும விச்செல், வொழிதல் வேண்டிவல்' என்பதையும் போக்கியற் பொருள் வந்தால் அவ்விரண்டையும் புரைபடாமற் பொருந்தச் செய்வரென்பதற்கு 'தன்னகர் விழையக் கூடி' என்பதையும் (தொல். செய். கு. கந.எ.) மேற்கோள் காட்டுவர், பேராசிரியர். (ஆ) "புரைதீ ரென்றதனால், தாழிசைப் பொருளையன்றி அவற்றோடு போக்கியற் பொருளுங்கொண்டு புடை(ர)படாது வருவனவங் கொள்க. அது 'அரசினு நிலையில்லாப் பொருளையு நச்சுபவோ' என முடித்தலின் 'நச்சல்கூடாது பெரும விச்செல், வொழிதல் வேண்டிவல்' (ரதிபேதம்) * தன்னகர், † பொருந்தாது, ‡ புடைபடாது.

(௯) (க) எறித்தரு கதிர்தாங்கி யேந்திய குடைநீழ

ஹறித்தாழ்ந்த கரகமு முரைசான்ற முக்கோலு
நெறிப்படச் சுவலசைஇ வேறோரா நெஞ்சத்துக்
குறிப்பேவல் செயன்மலைக் கொணைநடை யந்தணீர்

10. வெவ்விடைச் செலன்மலை யொழுக்கத்தீ ரிவ்விடை

யென்மக னொருத்தியும் பிறண்மக னொருவனுந்
தம்முளே புணர்ந்த தாமறி புணர்ச்சிய

ரன்னு ரிருவரைக் காணிரோ பெரும

௧௧. காணே மல்லேங் கண்டனங் கடத்திடை

யானெழி லண்ணலோ டருஞ்சர முன்னிய

மாணிழை மடவர றுயிரீர் போறிர் ;

௧௨. பலவுறு நறுஞ்சாந்தம் படுப்பவர்க் கல்லதை

மலையுளே பிறப்பினு மலைக்கவைதா மென்செய்யு

ரினையுங்கா னும்மக னுமக்குமாங் கணையனே ;

௧3. சீர்கெழு வெண்முத்த மணிபவர்க் கல்லதை

நீருளே பிறப்பினு நீர்க்கவைதா மென்செய்யுந்

தேருங்கா னும்மக னுமக்குமாங் கணையனே ;

௧௪. எழ்புண ரின்னிசை முரல்பவர்க் கல்லதை

யாழுளே பிறப்பினும் யாழ்க்கவைதா மென்செய்யுஞ்

சூழங்கா னும்மக னுமக்குமாங் கணையனே ;

எனவாங்கு ;

௨௨. இறந்த கற்பினுட் கெவ்வம் படரன்மின்

சிறந்தானை வழிபடஇச் சென்றன

ளறந்தலை பரிசியா வாறுமற் றதுவே.

இஃது உடன்போய நிலைவிடின் சென்ற செவிலி இடைச்சுரத்து
ழக்கோற்பகவணக்கண்டு இவ்வகைப்பட்டாரை ஆண்டிக்காணிரோவென

சூழிற் பழியின்று' எனத்தாழிசைப் பொருளைக்கொண்டு பின்பு
'மன்னவன் புறந்தர வருவிருந் தோம்பி, நன்னகர் விழையக் கூடி,
னின்னுறல் வியன்மார்ப வதுமனும் பொருளே' எனப் போக்கியற்
பொருளையும் கொண்டிற்றது" என்பர், நச்; தோல். செய். சூ. ௧௩௭.

௧. 'எறித்தரு .மற்றதுவே' என்பது, செவிலிவரவிற்கட் கூறியதற்கும்.
தோல். அகத். சூ. ௪௦. நச். இடைச் சுரத்துப் புலம்புஞ் செவிலியை
எனின் வருவார் கண்டு தெருட்டியதற்கும் இறை, சூ. ௨௩; மேற்கோள்.

வினவியாப்த, அவகாக் கண்டு அஃதறமெனவே கருதிப் * பேர்த்தேம், நீரும் அவர்திறந்து † எவ்வம்பட வேண்டாவென ‡ எடுத்துக்காட்டி அவர் நெருட்டியது.

இதன் பொருள்.

(க) எறித்தரு கதிர்தாங்கி யேந்திய (உ) குடைநீழ

(ங) லுறித்தாழ்ந்த கரகமு (ச) முரைசான்ற முக்கோலு

நெறிப்படச் சவலசைஇ வேறேரா நெஞ்சத்துக்

(ஈ) குறிப்பேவல் செயன்மாலைக் கொளேநடை யந்தணீர்

க. “எறித்தரு கதிர்தாங்கி... ..காணிபோ பெரும” என்னும்பகுதி சரத்திடை வினாத்தற்கு மேற்கோள். தோல். அகத். கு. ச. இளம்.

உ. (அ) “விரிசுடை தண்டே குண்டுகை” (அந்தணப்பூத வருணனை) சீலப். உஉ: ஈக. (ஆ) “குடையார் நிறுவி சேர்கர கத்தொடு குன்றிடத்து, நடையான் மெலிந்து வருகின்ற வந்தணீர் ஞால மெல்லா, முடையா னெனவே லுசிதன்மென் கூடலொண் டந்த மிழ்போ, விடையான் விடலையின் சென்றன னோலிவ் விருஞ் சரத்தே” இறை. கு. உரு. மேற்கோள். (இ) “ஆதபத்திரங் குண்டுகை யொருகையி னணைத்துப், போதமுற்றிய தண்டொரு கையினிற் பொலிய, மாதவப்பய லுருவுகொண் டெதிர்வருமாபோ, னீதிவித்தக னடைந்தமை நோக்கின னெடியோன்” கம்ப. மீட்சி. கஅக. (ஈ) “உறித்தாழ் கரகமு மூன்றுமுகக் கோலு முடுத்த செவ்வா, நெறித் தாலனைய விருந்துவ ராடையு மிர்திரவி, மறித்தா லனைய குடையுங் கொண்டேவரு வீரொருவ, நெறித்தாழ் குழல்வல்லி முன்செல்லு மோவிந் நெடுஞ்சரத்தே” அம்பிகா. ச. ௦. (உ) “ஒரு வெண் குடையிரு நீழ்முகக் கோல்கொண் டொழுக்கத்தினு, வருவெங் களரியைந் தாறுசெல் வீரரு வீரெழுபார், மருவெண் டிசைபுகழ் வாணன்மென் மாறையென் வஞ்சியன்னுள், பொருவெஞ் சுடரிலை வேலொரு காணையின் போயினனே” தஞ்சை. ஈசக.

ங. (அ) “உறித்தாழ் கரகம்” சீலப். ஈ௦, சுச, க௦. (ஆ) “முறுக்குறி தாங்கு, குண்டுகைத்தடங் கையராய்” திருவிடை. சமணரைக் கழு. கஅ.

ச. “கற்றேய்த் துடுத்த படிவப் பார்ப்பான், முக்கோ லசைநிலை கழிப்ப” ழலலை. ஈ௭-அ. “நான்மறை நெறிமுகக், கோலு மேந்திய குடைகளுங் குண்டுகைக் கரமும்”. “இன்ன கொண்களெவிரடிகள் யாவரு மெய்தி” அரிகீர்த்தீ. விவாக. ஈ-ச.

ஈ. “குறிப்பேவல் செயன்மாலைக் கொளேநடை யந்தணீர்” என்பது மாலை இயல் பென்னும் பொருளில் வருதற்கு மேற்கோள். தோல். உரி. கு. கரு. ‘மாலை’ தெய்.

(பிரதிபேதம்) * போந்தேம், † அயலம், ‡ ஏதுக்காட்டி.

வெவ்விடைச் செலன்மலை யொழுக்கத்தீ ரிவ்விடை

யென்மக னொருத்தியும் பிறண்மக னொருவனுங்

தம்முளே புணர்ந்த * தாமறி புணர்ச்சிய

ரன்னு ரிருவரைக் காணிரோ பெரும

கூ (க) காணே மல்லேங் கண்டனங் கடத்திடை

யானெழி லண்ணலோ டருஞ்சர முன்னிய

மாணிழை மடவர † ருயிர்தீர் போறிர்

எ - து: பெருமா! அந்தணீர்! உறியிலே தங்கின கமண்டலத்தையும் அரி அயன் அரனென்னும் மூவரும் ஒருவரென்று சொல்லுதல் தன்னிடத்தே அமைந்த (௨) முக்கோலையும் முறைமைபடத் தோளிலே வைத்து எறித்தலைச் செய்கின்ற(௩) ஞாயிற்றின் கதிர்களைத் தாங்குகையினாலே எடுக்கப்பட்ட குடைரிழவிலே, வெவ்விய காட்டிடத்தே போதலை இயல்பாகவுடைய ஒழுக்கத்தினை யுடையிராதலான் உம்மை வினவுகின்றேன்; இங்காட்டிடத்து என்னுடைய மகனொருத்தியும் வேறொருத்தி மகனொருவனும் பிறரறியாமற் றங்களிலே கூடின தாங்கள் இப்பொழுது பிறர் அறிந்த கூட்டத்தினை யுடையராயினர்; அத்தன்மையார் இருவரைக் காணுகிறீர்களோ? இக்காட்டிடைக் காணு திருந்தேமல்லேம்; கண்டு அஃதறமென்றே கருதிப் போந்தேம், ஆண்மக்கட்குக் கூறும் அழகினை யுடைய தலைவனோடே இவ்வரிய சுரத்தைப் போகக்கருதிப் போந்த மாட்சிமைப்பட்ட அணியினை யுடைய மடப்பத்தை யுடையானுக்குத் தாயார்தன்மையை உடையீர் ‡ போல இருந்தீர்; எ - து.

அரியயனரனென்னும் மூவரையும் ஒருவருகவல்லது || வெவ்வேறுக றினையாத கெஞ்சுத்தாலே ஐம்பொறியும் நுமக்கு எவல் செய்தலை இயல்பாக வுடைய கோட்பாட்டையும் — நுமக்குரிய ஒழுக்கத்தையுமுடைய அந்தணீ ரென்க. குறிப்பு, ஆகுபெயர்.

க. 'அறியே மல்லே மறிந்தன மாதோ' ஐங். ௨௪௦.

உ. (அ) நியாயப்பிரகாசம். முதற் பரிச்சேதம் அசு-அஎ. எண்களின் தலைப்பில் ஏகதண்டி வேதாந்திகளென்றும் திரிதண்டி வேதாந்திக ளென்றும் இருவகையார் கூறப்படுகின்றனர். (ஆ) பேராசிரியர், ஒரு கோலுடையார் இருவருளர்; அவர் துறவறத்து நின்றராதலின் உலகியலின் ஆராயப் படாரென்றும், முக்கோலுடையா ரிருவருட் பிச்சை கொள்வானும் பிறுண்டிருந்து தனதுண்பானும் உலகியலின் நீங்காமையின் அவரே கூறப்படுவரென்றும் விளக்குவர்; தொல். மர. சூ. ௭௦.

ங. (அ) "அலர்கதிர் ஞாயிற்றைக் கைக்குடையுங் காக்கும்" அற. சங். (ஆ)

"வெயின்மறைக் கொண்ட வருகெழு சிறப்பின் மலை வெண்குடை"

(பிரதிபேதம்) * தாமார், † தாயினீர், ‡ போலே, || வேறுக, ÷ உமக்கு.

பெருமாவென்றான அவர்கள் ஆசிரியனாகிய பெரியோனை. அந்தணர் அவன் மாணுக்கர். அவர்களைப் பெருமா அந்தணரென விளித்தான்; பெயர்கள் ஒருவனை ஒருவன் ஆற்றப்படுத்த செய்யுளின்மையின் (க) முன்னிலை சுட்டிய ஒருமைக்கிளவி பன்மையொடு முடிந்ததல்லாமையுணர்க.

காணீரோ? குறுகிநின்றது. கண்டே மென்றொழி காணாமல்லேவ கண்டனமென்றதனால். அங்ஙனம் போகின்றவரை அறிந்து விலக்கல் அற மன்றென்று * பெயர்ந்தேமென்றாராகக் கொள்க. போற்றினோர், (உ) தேடி வருவார் செவிலியென்பது உணர்ந்து.

இது தர்வு.

கஉ (நு) பலவறு நறுஞ் (ச) சாந்தம் படுப்பவர்க் † கல்லதை

மலையுளோ பிறப்பினு மலைக்கவைதா மென்செய்யு

நிலையுங்கா னும்க னுமக்குமாங் கனையனே

- புறம்.சு.என்பவைகளும்.(இ)“நின்விண்பொரு வியன்குடை, வெயின் மறைக் கொண்டன்றோ வன்றே வருந்திய, குடிமறைப்பதுவே” எனச் சிறப்பித்திருப்பதும்(புறம்.நு.) பிறவும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.
- க. முன்னிலை சுட்டிய பொருளைக் கிளவி ஆற்றுப்படையல்லாத வழியும் பலரில் வழியும் பன்மையொடு போற்றாமற் கூறப்படும் என்பதற்கு ‘குறிப்பேவல்.....காணீரோ பெருமா’ என்பது (தொல். எச்ச. கு. சுந. ‘முன்னிலை’) தெய்வசகிலையார் காட்டிய மேற்கோள்.
- உ. “செவிலியின் தேடிச் சேறலென்றவகு” நாய்கவி. கு. கஅந.
- ந. “பலவறு முத்து” என்பதற்கு, ‘பலவிலையுற்ற முத்தென்றுமாம்’ என, (பொருந. உஅ.) உரை. எழுதியிருத்தல் ஈண்டு அறியத் தக்கது.
- ச. (அ) “கடவரை காத்தலனோடு கடந்த கயனெடுங்கட், படவர வல்லுனும் பாவைக் கிரங்கன்மின்...மலய மென்னுந், தடவரைதானே யணிந்தறி யாதுதண் சந்தனமே.” இளந. கு. உந. மேற்கோள். (ஆ) “சரும் பிவர் சந்துந் தொடுகடன் முத்துமவெண் சங்குமெங்கும், விரும் பினர் பாற்சென்று மெய்க்கணி யாம்.....சரும்பனமென் மொழி யாருமந் நீர்மையர் காணுநர்க்கே” திருச்சிற் றுஉஅ. (இ) “தரளம், வவ்வினரிடத்து மவ்வழியான,பொதியப் பொருப்பு நெடுமுதுகு வருந்திப், பெற்று வளர்த்த கற்புடையார, மணியுமா மகிழநர் பதியுறை புருந்தால்.....சென்றாட் குடைந்து, வொன்பதி நீங்கியுண்பது மடங்கி, முழங்கப் பெருங்கால் கூஉய்ப், பழங்க ணெய்தியது பேதைமை யறிவே” கல். உக
- (ஈ) “பலவறு... ..நிலையுங்கா னும்க னுமக்குமாங்கனையனே” என்பது சுரத்திடைக் கண்டோர் செவிலியர்க்கு அறதுற்றத்தக் உலகியல் புரைத்தற்கு மேற்கோள். தொல். செய். கு. ககநு. பே. நச.
- (பிரதிபேதம்) : பேர்த்தேமாக, † அல்லது, (நாய்கை மூன்றினும்).

எ - து: நறியனபலவுங்கடும் நறிய * சந்தனம் தங்கண் மெய்ப்படுப் பார்க்குப்பயன்கொடுப்பதல்லது மலையிடத்தேபிறந்தனவாயினும் அச்சந்தனங் கடாம் அம்மலைக்கு என்னபயனைக் கொடுக்கும்? ஆராயுங்காலத்து நாம் முடைய † மகளும் பயன்படும் பருவத்து ‡ துமக்குப் பயன்படாள்; எ - து.

கரு (க) சீர்கெழு வெண் (உ) முத்த மணிபவர்க் கல்லதை

நீருனோ டிறப்பினு நீர்க்கவைதா மென்செய்யுந்

தேருங்கா னும்மக னுமக் குமாந் கணையனோ

எ - து: தலைமை பொருங்கிய வெள்ளிய முத்துக்கள் அணிவார்க்குப் பயன்படுவதல்லது (ங) கடலிடத்தே பிறந்தனவாயினும் அம்முத்தங்கடாம்

க. (அ) “சீர்கெழு . . . கணையனோ” என்பது, கொண்டதலைக் கழிந்துழி இடைச்சுரத்துக் கண்டோர் செவிலியைத் தடுத்ததற்கும் (தொல். அகத். கு.சு. ௩௧.) (ஆ) பார்ப்பான் கூற்றுக்கும் (தொல். செய். கு. கஅ௩. பே. ௩௪.) (இ) மிக்கோர் எதுக் காட்டற்கும். (நாற்கவி. கு. கஅஅ.) மேற்கோள்.

உ. (அ) “மடவரன் மாதர்க்கு வருந்தா தீமோ, கடல்வயிறு பயந்த நித்தில, முடையோர்க் காது லுலகியல் வழக்கே” (ஆ) “வெந்நீ ரருஞ்சுரங் காளைபின் சென்றதும் மெல்லியன்மாட், டிநீர்மை யீரிகா கன்மின் மண்குமரி, முந்நீர் பயந்தா லணிவார் பிறவென்ப முத்தங்களை” (இ) “பெருங்கடன் ஞாலத்துட் பெண்பிரந் தார்தம்பெற் றார்க்கு,வா. நிருவகடல் போற்றிய ரெய் தன்மி னீன்றன வென்று முந்நீர், கருங்கடல் வெண்சம கணிந் தறியாதண் கதிர் முத்தமே” இறை. கு. உ௩. மேற்கோள். (ஈ) “வலம்புரி யீன்ற முத்த மண்மிசை யவர்கட் கல்லால், வலம்புரி பயத்தை யெய்தா தணையபோ மகளிர்” சீவக. ௩௬௩. (உ) “இற்றுங் கேண்மதி முற்றிழை மகளிர், தந்துநீர்ப் பெருங்கடற் சங்குபொறை யுயிர்த்த, நித்திலத்தன்ரை நீனைத்தனை காணென” பெருங். (க) சள: ௨௩௩-௩. (ஊ) “நாகையின்னே, மீனார் விழியை யென்றழி னைவாய்விரி வாரிமுத்தந்,..... .. தானாகப் பூண்பவர் தாங் கொள்வரே” துலோத்துங்க சோழன் கோவை. ௩௬௨. (எ) “வேலைத் தரளமும் போல நம்மைத் துறந்து மெல்ல, மாலைக் குழலிதனக்குரி யானை மணந்து சென்றான்” வேங்கைக். ௩௩௩. (ஏ) “மடவா னொருவ னுடனகன் றுளென்று வாடுகின்றாய்,..... .. சங்கத் திடையே விளங்கிய முத்தமிழை, யுடனே புனைந்து மறிவிலே யோமொழி யொண்ணுதலே” திருவாரூர். ௩௬௨. (ஐ) “கையன் மின்னே, தணையின் மவளை விடுத்தணி வாரிடஞ் சார்ந்திழுத், துணையின் மவளில்லி னீயுமுற் றுயில்லை யுன்மகளு. மனையா னொரு வன்பின் சென்றா ஞலகியல் பாமிதுவே” கோமக்காரக். ௩௩௨.

ங. “பெருங்கடலுட் பல்விலைய முத்தம்பிறக்கும்” நான்மணி. க.

(பிரதிபேதம்) * சந்தனமாங்கண்மெய், † மகள், ‡ துமக்கும்.

அக்கடலுக்கு என்ன பயனைக் கொடுக்கும்? ஆராயுங்காலத்து நும்முடைய மகளும் பயன் படும் பருவத்து நுமக்குப் பயன்படாள்; எ - று.

கஅ ஏழ்புண ரின்னிசை முரல்பவர்க் கல்லதை

யாமுனே டிறப்பினும் யாழ்க்கவைதா மென்செய்யுந்

சூழுங்கா னும்க னுமக்குமாங் கனையனே

எ - து: எழுநாம்பாற் கூட்டிய இனிய சூசைகள் பாடிவார்க்குப் பயன் கொடுத்தல்லது யாழிடத்தே பிறிந்தனவாயினும் அவ்வோசைகடாம் அந்த யாமுக்கு என்னபயனைக் கொடுக்கும்? ஆராயுங் காலத்து நும்முடைய மகளும் பயன்படும் (க) பருவத்து நுமக்குப் பயன்படாள்; எ - று.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

எனவாங்கு, அசை.

இது தனிசொல்.

உஉ இறந்த கற்பிடைக் கெவ்வம் படரன்மின்

சிறந்தானை * வழிபடஇச் சென்றன

எறந்தலை டிரியா வாறுமற் றதுவே

எ - து: ஆதலான் மிக்க கற்பினை யடையாளுக்கு வருத்தமுறாதே கொள்ளுமின். (உ) இருமுது குரவாரிலுஞ் சிறந்த கணவனை வழிபட்டு அவன் பின்னே போளுன். இம்மையில் இங்ஙனங் கற்புப் பூண்டு நிகழ்த்தும் (ங) இவ் வில்லறமே அறங்களிற் றலையான அடம்; மறுமையில் இவ்விருவரும் நீங்கா மற் சவர்க்கத்திலே செல்லும் வழியும் அவ்வழிபாடே; எ - று.

இது சுரிதகம்.

† படரன்மின் ஒருசொல்; படர்மினென்பதன் மறையாதலின்.

அறத்திடத்து நின்று நீங்காதவாறென்று பொருள்கூறின், தலைப்பிரி யாவாறெனப் பகரவொற்றுப் பெறுதல்வேண்டும். “ஐகாஷிறுதிப் பெயர் நிலை முன்னர், வேற்றுமை யாயின் வல்லெழுத்து மிகுமே” (ஈ) என்றலின்.

க. “கொடுத்தலுந் துய்த்தலுந் தேற்றா விடுக்குடை, யுள்ளத்தான் பெற்ற பெருஞ் செல்வ - மில்லத், துருவுடைக் கன்னியரைப் போலப் பருவத்தா, லேதிலான் துய்க்கப் படும்” நாலடி. உஎசு.

உ. (அ) “கொண்டாளிற் றன்னிய கேளிர் பிறிரில்லை” நான்மணி. ஐசு. (ஆ) “தங்கனா யகரிற் றெய்வந் தவம் பிறி திலவென் றெண்ணு, மங்கைமார் சிந்தை போலத் துயது” கம்ப. வேள்வி. கசு. (இ) “குலமகக்குத் தெய்வங் கொழுநனே மன்ற, புதல்வர்க்குத் தந்தையுந் தாயும்” நீதிநேறி. உஎ.

ங. (அ) “அறனெனப் பட்டதே யில்வாழ்க்கை” நுள்சக. (ஆ) “இல்லற மல்லது நல்லற மன்று”

ச. தொல். உயிர்மயங்கு. சூ. எஅ.

(பிரதிபேதம்) * வழிபட்டிச், † படாமின் ஒரு சொல்; பரிமென்பதன்,

மற்ற 'வினைமாற்றாய்' மறுமையை உணர்த்திற்று. ஆறுமென்ற உம்மை சிறப்பு.

இதனால், செவிலிக்குத் தன்மையென்னும் மெய்ப்பாடு பிறந்தது.

“நூலே கரக முக்கோன் மணியே, யாயுங் காலை யந்தணர்க் குரிய”

(க) என்பதனாற் கரகமும் முக்கோலும் கூறினார்.

இது பதினோரடித்தரவும் மூன்றடித் தாழிசையும், அசைநிலையாகிய தனிச்சொல்லுஞ் சிறுமைக்கெல்லை கூறாமையின் ஆசிரியத்திற்குக் கூறிய மூன்றடிச் * சிறுமை பெற்ற சரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (அ)

(கூ0) வறியவ னிளமைபோல் வாடிய சினையவாய்ச்

சிறியவன் செல்வம்போற் சேர்ந்தார்க்கு நிழலின்

யார்கண்ணு மிகந்துசெய் திசைகெட்டா னிறுதிபோல்

வேரொடு மரம்வெம்ப விரிகதிர் தெறுதலி

நு னலவுற்றுக் குடி-கூவ வாரின் றிப் பொருள்வெஃகிக்

கொலையஞ்சா வினைவராற் கோல்கோடி யவனிழ

லுலகுபோ லுலறிய வுயர்மா வெஞ்சுரம் ;

அ இடைகொண்டு பொருள்வயி னிறத்திநீ யெனக்கேட்டி

னுடைபுநெஞ் சுகவாங்கே யொளியோடற் பாண்மன்னோ

படையமை சேக்கையுட் பாயலி னறியாய்நீ

புடைபெயர்வா யாயினும் புலம்புகொண் டினைபவன் ;

கஉ முனிவின் றி முயல்பொருட் கிறத்திநீ யெனக்கேட்டிற்

பனியகண் படலொல்லா படர்கூர்கிற் பாண்மன்னோ

நனிகொண்ட சாயலா ணயந்துநீ நகைபாகத்

துனிசெப்து நீடினுந் துறப்பஞ்சிக் கலுழ்பவன் ;

கசு பொருளோக்கிப் பிரிந்துநீ போகுதி யெனக்கேட்டின்

மருளோக்க மடிந்தாங்கே மயல்கூர்கிற் பாண்மன்னோ

விருளோக்க மிடையின் றி யீரத்தி னியன்றறின்

னருளோக்க மழியினு மவலங்கொண் டழிபவன் ;

எனவாங்கு ;

க. நொல். மாபு. கு. எ0. இசுகுத்திரத்து ஆயுங்காலை யென்றதனால், குடையும் செருப்பு முதலாயினவும் ஒப்பன அறிந்து கொள்கவென்று கூறி 'எறித்தரு கதிர்தாய்கி யேந்திய குடைநீழ, லுறித்தாழ்ந்த கரகமு முனாசான்ற முக்கோலும்' என்னும் பகுதியை மேற்கோள் காட்டினர். பே. நச.

(பித்திபேதம்) சிறுமையும்.

௨௧ வினாவென்கி நீசெலின் விடுமீவ ஞாயிரெனப்

புனையிழாய் ரின்னிலை யான்கூறப் பையென

நிலவுவே நெடுத்தகை நீளிடைச்

செலவொழிந் தனனாற் செறிகநின் வளைபே.

இது தலைமகனாற் பிரிவுணர்த்தப்பட்ட தோழி, இவ்வகைப்பட்ட காதலைப் பொருள் காரணமாகப் பிரிகின்றோனாக் கேட்பின் இவ்வகை யாகற்பாலனெனச் சொல்லிச் செலவழங்குவித்தமை, தலைமகனாக் சொல்லியது.

இதன்பொருள்.

(க) வறியவ வளமைபோல் வாடிய சினையவாய்ச்

(உ) சிறியவன் செல்வம்போற், சேர்ந்தார்க்கு நிழலின்றி

௧. (அ) “பொருளில்லா வளமைபோற் புல்லென்றான்” கலி. ௩௮:

௧௩. (ஆ) “நலனு மிளமையு நல்குரவின் கீழ்ச்சாம்” நான்மணி.

௮௨. (இ) “பொருளி லொருவற் கிளமையும் போற்று மருளி

லொருவற் கறனாற் - தெருளான், நெரிந்தாழ்ந்த நெஞ்சினான் கல்வியு

மூன்றும், பரிந்தாலுஞ் செய்யா பயன்” திரிகடுகம். (ஈ) “பொரு

ளுடையான் கண்ணதே போகம்” (உ) “பொருளின னாகுமாம்

போகம்” சிறுபஞ்ச. ௩, ௩௩. (ஊ) “பொறையிலா வறியு போகப்

புணர்விலா வளமைபோலுஞ், சேயிலாச் செல்வமன்றே”

வளையாபதி. (எ) “அழகாக்கலும், பொன்றுஞ் சாகத்தினும் பொருள்

செய்யுமே” (ஏ) “கைப்படு பொருளி லாதான் காமம்போற்

காலை மீண்டான்” சீவக. ௩௧௨௨, ௨௨௩௧. (ஐ) “நல்கூர்தா

ரின்னலமும், பூதலிற் பூவாமை நன்று” நீதிநெறி. ௬.

(ஓ) “வறியவ வளமைபோல்” என்பது ஒருமைப் பொருள்

கூறிற்றேனும் பன்மைப்பொருள் உணர்த்தலின் மெய்நிலை மயக்க

மாயிற்று; மெய் - பொருள் என்பர். ௩௪. தொல். எச. கு. ௩௩.

௨. (அ) “நடுக்குற்றுத் தற்சேர்ந்தார் துன்பற் துடையார், கொடுத்துத்

தான் றுய்ப்பினு மீண்டுங் காலீண்டும்” (ஆ) “செல்வ முடையாருஞ்

செல்வரே தற்சேர்ந்தா, ரல்லல் களைபவெனின்” (இ) “அழன்மண்டு

போழ்தி னடைந்தவர்கட் கெல்லா, நிழன்மரம்போ னேரொப்பத்

தாங்கிப் - பழமரம்போற், பல்லார் பயன் றுய்ப்பத் தான்வருந்தி

வாழ்வதே, நல்லான் மகற்குக்கடன்” நாலடி. ௧௩, ௧௪௦, ௨௦௨.

(ஈ) “சுற்றத்தாற் சுற்றப் படவொழுக்கல் செல்வந்தான், பெற்றத்தாற்

பெற்ற பயன்” (உ) “கொடுத்தலு மின்சொலு மாற்றினடுக்கிய, சுற்றத்

தாற் சுற்றப்படு” (ஊ) “பெருங்கொடையான் பேணுவெருளி

யவனின், மருங்குடையார் மாநிலத்தில்” (எ) “காக்கை கரவா, கரைந்

(கீ) யார்கண்ணு மிகத்துசெய் திசைகெட்டா னிறுதிபோல்
வேரொடு மரம்வெம்ப விரி (உ) கதிர் தெறுதலி
னலவுற்றுக் (நு) குடிசுவ வானின்றிப் பொருள் வெஃகிக்

துண்ணுமாக்கமு, மன்னநீ ரார்க்கேயுள்” (ஏ) “எதிலாராரத் தமர்ப்பிப்
பர் பேழை, பெருஞ்செல்வ முற்றக்கடை” துறள். ௫௨௪ - ஏ, அந.எ.
(ஐ) “அல்ல லொருவர்க் கடைந்தக்கான் மற்றவர்க்கு, நல்லகிளைதப்
பெனப் பவொர் - நல்ல, வினைமரபின் மற்றதனை நீக்குமதுவே”⁽¹⁾
(ஓ) “சேரந்தா ரொருவரைச் சேர்ந்தொழுகப் பட்டவர், தீர்த்தாராக்
கொண்டு தெளியினுந் - தேர்த்தவர்க்குச், செல்லாமை காணுக்காற்
செல்லும்வா யென்னுண்டாம்” (ஔ) “மல்லந் பெருஞ்செல்வ மாண்ட
வர் பெற்றக்கூற்த், செல்வுழியு மேமாப்பச் செய்பதாம்” (ஒ) “தமக்
குற்றதேயாகத் தாமடைந்தார்க் குற்ற, தெமக்குற்ற தென்றுணரா
விட்டக் காவென்னும்” பழ.௫௩. ௨௧௩, ௨௮௬, ௩௬௮. (ஃ) “செல்வத்
தைப் பெற்றார் சினங்கழிந்து செவ்வியராய்ப், பல்கிளையும் வாடாமற்
பாத்துண்டு - நல்லவார், தான மறவாத தன்மையரே லெதென்பார்,
வானகத்து வைப்பதோர் வைப்பு” அறநெறி. எசு. (அ) “அடைந்
தவர்க் கருளாலுகி னறமென்ற மாண்மை யென்னும்” கம்ப.
விட்டண. ௧௧௦. (ஆ) “செல்வந் கழகு செழுங்கிளை தாங்குதல்”
வேற்றி. (இ) “சுற்றநல் கூரவாழும் தோழுது சிறியர் போல்”
நெடநீ. மணம்புரி. ௩௫.

௧. “கேம்புனலை நீர்க்கடலுஞ் சென்று தரலின்றே” என்பதற்கு, உப்பு
நீராயுடைய கடலும் உலகத்தே வந்து இனிய நீரைத் தருதல் ஒரு
காலத்து மில்லை; என்றது தீயகுணத்தையுடையோர் பிறர்க்கு
இனிமை செய்ய அறியா ரென்றவாறு. எனவே கட்டியங்காரன்
எக்காலமும் நமக்குத் தீங்கு செய்வனென்றும் இக்குணத்தால் அவ
னுக்குக் கேடுவியோயு மென்றும் கூறினான். என்று உரைவிரித்து
“யார் கண்ணுதெறுதலின்” என்பதை மேற்கோள்காட்
டினர் இவ்வுரைகாரர். சீவக. ௮௪௮.

௨. (அ)கோத்தொழி லாளரொடு கொற்றவன் கோடி, வேத்திய விழந்தவிய
னிலம்போல், வேனலங் கிழவனொடு வெங்கதிர் வேந்தன், ருனலந்
திருகத் தன்மையிற் குன்றி, முல்லையுங் குறிஞ்சியு முறைமையிற்
றிரிந்து, நல்லியல் பிழந்து நடுங்குதுய ருறுத்துப், பாலை யென்ப
தோர் படிவங் கொள்ளுங், காலே” சீலப். ௧௧: ௬௦ - ௬௭.

௩. (அ) “நடுவிகந் தொஈஇ நயனில்லான் வினைவாங்கக், கொடிதோர்த்த
மன்னவன் கோல்போல ரூயிறு, கடுகுடி கதிர்முட்டிக் காய்சினந்
தெறுதலின்மலை வெம்பிய போக்கரு வெஞ்சுரம்” கலி. ௮.

கொலையஞ்சு! வினைவரற் கோல் * கோடி யவனிழ்

லுலகுபோ லுலறிய வுபர்மர வெஞ்சரம்

எ - து: பிரமசரியங் காத்தலான் இளமைப் பயன்கொள்ளாது வறிய னைவன் இளமைச் செவ்வியின்றி இருக்குமாறுபோலத் தளிர்கள் வாடின கொம்புகளை யுடையவாய்க், கொடுத்தற்கு மனஞ் சிறியனவனுடைய செல்வம் தன்னைச் + சேர்த்தவர்களைப் பாதுகாவாதவாறுபோலத் தன்னைச் சேர்த்தவர்களுக்கு நிழலின்றாய், யாவரிடத்தும் உலக ஒழுக்கத்தைக் கடந்து தீங்குசெய்து பின்பு புகழில்லையானவனுடைய முடிவுகாலத்து அவன் இனையேயன்றி அவனுங் கெடுமாறுபோல மரம் சினையேயன்றி வேரோடே ின்றுவெம்பும்படியாக ஞாயிற்றினுடைய பரந்த கதிர்கள் சுடுகையினாலே வருத்தமுற்றுக் குடிமக்கள் கூப்பிடும்படி கொலைக்கொழிவதற்கு அஞ்சா அமைச்சராவே நெறியன்றிப் பொருளை வாங்கிக்கொண்டு செய்கோல்வளைந்த அரசனுடைய குடைநிழலிற் றங்கிய * உலகம்போலே உலறின உயர்ந்த மரங்களை யுடைய வெய்ய காட்டை; எ - று.

சினையவாய், நிழலின்றாய், வெம்பவென்க. தெறுகையினாலே உலறிய மரமென்க.

இது தரவு.

அ இடைகொண்டு பொருள்வயி னிறத்திநீ யெனக்கேட்டி

னுடைபுறஞ் சகவாங்கே யொளியோடற் பாண்மன்னே

(க) படை || யமை சேக்கையுட் பாயலி னறியாய்நீ

(உ) புடைபெயர்வா யாயினும் புலம்புகொண் டினைபவன்

(ஆ) “கொண்மூ, மழைகாலூன்ற வளவயல் விளையா..... கொடுங் கோல் வேந்தன் காக்குரோடே” ஆசிரிய. (இ) “பகையுடன் கிடந்த நிலைபிரி வழக்கினைப், பொருத்தலும் பிரித்தலும் பொருபகைகாட்டலு, முட்பகை யமைத்தலு முணர்த்துசொற் பொருத்தலு, மொரு தொழிற் கிருபகை தீராது வளர்த்தலுஞ், செய்யா வமைச்சுடன் சேரா(?)வரசு, னாடுகிரித்தன்ன காடு” கல். ந. (ஈ) “மருளேகொண்டு குடிவருத்தமனுதல் குன்றிவழக்கழியப், பொருளே வெல்கு மரசரைப் போற் புகுவேம் யாழு நரகென்றார்” வில்லி. பதினெராம். போர் சக. (உ) “முற்றமிருங் குடிசூவப் பொருள்வவ்வி முதுக்குறைவி லுளத்த னாகிக், கற்றவரைத் தண்டித்துக் கல்லாத புல்லருரை கசிந்துகேட்கும், கொற்றவன் வுலகுதன தடிப்படுத்திக் கொடுங்கோன்மை புரியு காளில்”.....

க. (அ) ‘படையமைசேக்கை’ அகம். உஅக: கஉ. (ஆ) சீலப். கந: எ0.

(இ) “கிடையும் பூளையும் கிழியும் பஞ்சியும், படையமைத் தியற்றிய மடையணிப்பள்ளியுள்” பெருங். (க)சந: கஅச - எ.

உ. (அ) “ஒண்டொடி, யுழையமாகவு யினேவோள், பிழையலன்மாதோ திபேதம்) * கோடியவனிழல், + சேர்த்தவர் தம்மைப், † மரங்களுடைய வெய்யகாட் டுடை, || அமைச்சேக்கை.

எ - து: * பலவும்படுத்தல் பொருந்திய படுக்கையிடத்தே துயிலிடந்து நீ அவன் வருத்தம் அறியாயாய் அவன் முயங்கிய கையை விட்டு நீங்குவாயாயினுந் தனிமைகொண்டு வருந்துமவன் கூட்டத்திற்கு இடையே பிரிதலை மனத்தேகொண்டு வேற்றுநாட்டிடத்தே நிலைநில்லாத பொருளினிடத்தே நீ போவையென்று யான்கூறக்கேட்பின் நெஞ்சு அழிந்துகெட்டுப்போக மிகவும் ஒளிகெடுவானோ? இறந்துபடுவானே; எ - று.

இளைபவன் ஒளியோடம் † பாலோவென்க.

‡ பலபடையாவன: (க) “சிறுபூளைசெம்பஞ்சு வெண்பஞ்சு சேண, முறுதுவி தாமிலையோ ரைந்து.” என்பனவாம்.

|| ஒடற்பான் முற்றுவினைத்திரிசொல். அறியாய், வினையெச்ச முற்று ஓகாரம், எதிர்மறை.

கஉ (உ) முனிவின் நி முயல்பொருட் சிறத்திநீ யெனக்கேட்பிற்
பனியகண் படலொல்லா படர்கூர்கிற் பாண்மன்னோ
நனிகொண்ட சாயலா ணயந்துநீ (நு) நகையாகத்
துனிசெய்து நீடி னுந் துறப்பஞ்சிக் கலுப்பவன்

எ - து: மிகுதியைக் கொண்ட மென்மையையுடையவன் நீ தூர் விளை யாட்டை விரும்பி விளையாட்டாக ஒரு நீக்கத்தைச் செய்து அதிலே சிறிது

பிரிது நாமெனினே” அகம். இ. (ஆ) “மடவைகா ணன்னெஞ்சே மாண்பொருண்மாட் டோடப், புடைபெயர் போழ்த்து மாற்றான் - படர்கூர்ந்து, விம்மி யுயிர்க்கும் விளங்கிழையா ளாற்றமோ, நம்மிற் பிரிந்த விடத்து” ஐந் - ஐம். நக. (இ) “தெளித்தபூம் பள்ளியிற் சிறிது நீக்கினு, மனப்பருந் துயரொடு மவல் மெய்துவேன்” நடைநம். பிரிவுறு. கஉ.

க. “சிறுபூளை.....முறுதுவி சேக்கை யோரைந்து” என்பது சீவக. அந.அ. மேற்கோளிற்காணப்படும் பாடபேதம்.

உ. (அ) “முனியாதார் முன்னிய செய்யுந்திரு” நான். சௌ. (ஆ) “தனி யேம்மா மென்றொருவர் தாமடியல் வேண்டா, முனிவில ராகி முயல்க முனியாதார், முன்னிய தெய்தாமை யில்” பழ. ககக. (இ) துஞ்சலென்பது உறக்கம்; அதுவும் உறக்காமை போலாமையின் மெய்ப்பாடாயிற்று; “முனிவின் நி (.....கண்படலொல்லா படர்கூர்கிற் பாண்மன்னோ)” எனவரும். என்பர் இளம் பூரணர்; தொல். மெய்ப். சூ. கஉ.

கஉ. “நெடுஞ்சுதல் காண்மார் நகை குறித்தனரே” கலி. கந.

(பிரதிபேதம்) * பதம்படுத்தல், † பாலனோ, ‡ படையாவன, || ஒளியோடம்பான்.

பொழுது நீட்டிப்பினும் அத்துணை நீக்கத்துக்கு அஞ்சிக் கலங்குகின்றவன் யாம் இவனைப் பிரிகின்றேமென்னும் வெறுப்பின்றி முயன்று தேதும் பொருள் காரணமாக நீ போவையென்று யான் கூறக்கேட்பின் நீரையுடையனவாகிய கண்கள் மிகவும் உறக்கத்தைப் பொருந்தாவாய் நினைவு மிகுவாளோ? இறந்து படுவாளே; எ - று.

கூ பொருளைக்கிப் பிரிந்து நீ போகுதி யெனக்கேட்பின்
மருளைக்க மடிந்தாங்கே மயல்கூர்கிற பாண்மன்னே
விருளைக்க மிடையின்றி ரீரத்தி னிரியன்றின்
னருளைக்க மழியினு மவலங்கொண் டழிபவன்

எ - து: மனத்திற்கு இருளைத் தருகின்ற பார்வை இடையின்றி * அரு ளிடத்துச் சென்றபார்வை நீங்கினும் வருத்தங்கொண்டு நெஞ்சுழிபவன் நீ பொருளை நன்றென்று கருதித் தண்ணைப்பிரிந்து அவ்விடத்தே போவையென்று யான் கூறக் கேட்பின், கண்டார் மருளும் அழகுசெட்டி மிகவும் மயக்கம் மிகுவாளோ? இறந்துபடுவாளே; எ - று.

இவை மூன்றும், தாழ்சை.

எனவாங்கு, அசை.

இது தனிச சொல்.

உக வினைவெஃகி (க) நீசெல்லின் விடுமிய ஞாயிரொன்ப

புணையிழாய் நின்னிலை பான்கூறப் பைபென

நிலவுவே நெடுந்தலை நீளிடைச்

செல்வொழிந் தனனாற் செறிகநின் லீளையே

எ - து: புணந்த புண்ணையுடையாய் இவளுடைய உயிர் நீ பொருளைத் தேடுதலை விரும்பிப் போகின், தானும்போமென்று நின் பிரிவாற்றாமையை யான் சொல்ல, புகழ்ச்சி நிலைபெறும் வேலிணையுடைய நெடிய தகையிணையுடையான் நீண்ட வழியிடத்துப் போக்கைப் பையெனத் தவிர்த்தனன்; இனி நின் + விளைகள் கழலாதிருப்பனவாக; எ - று.

ஆல், அசை.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்வென்னும் உவகையும் தலைவற்கு இழிவும் தோழிக்கு அச்சமும் பிறந்தன.

இது சுரிதகம்.

இஃது ஏழடித்தாவும் நான்கடித் தாழ்சையும் அசைநிலையான அடை நிலைக்கிளவியும் நான்கடிச் சுரிதகமும் பெற்று வந்த ஒத்தாழ்சைக்கலி. (க)

க. “எந்நாளோ நெடுந்தகாய் நீ செல்வ, தந்நான் கொண் டிறக்குமிய னாரும்பெறலுயிரே” கலி. ௫: கஅ - கூ. “நின்னின், நிமைப்புவரை வாழாண் மடலோள்” கலி. உக: கஉ - டு.

(பிரதிபேதம்) * அவ்விடத்துச் சென்ற, + வினை கழலாதிருப்பன.

(க்) அரிதாய வறனெய்தி யருளியேரக் களித்தலும்

பெரிதாய பகைவென்று பேணுரைத் தெறுதலும்

புரிவமர் காதலிற் புணர்ச்சியுந் தருமெனப்

பிரிவெண்ணிப் பொருள்வயிற் சென்றநங் காதலர்

வருவர்கொல் வயங்கிழாஅய் வசிப்பல்யான் கேளினி ;

கா. அடிதாங்கு மளவின்றி யழலன்ன வெம்மையாற்

கடியலே கனங்குழாஅய் காடென்ற ரக்காட்டுட்

நிடியடி க் கயந்தலை கலக்கிய சின்னீரைப்

நிடியூட்டிப் பின்னுண்ணுங் களிநெனவு முரைத்தனரே ;

கா. இன்பத்தி னிகந்தொர் இ யிலேதீர்த வுலவையாற்

றுன்புறாஉந் தகையவே காடென்ற ரக்காட்டு

என்புகொண் மடப்பெடையசையு வருத்தத்தை

மென்சிறக ராலாற்றும் புறவெனவு முரைத்தனரே ;

- க. (அ) “தலைவரும் விழுமநிலை” என்னுஞ் சூத்திரத்து ‘ஒழிந்தது கூறி’ என்பதை மொழிந்ததுகூறி யெனப் பாடங்கொண்டு, ‘மொழிந்ததுகூறிவன்புற நெருங்குதலாவது தலைமகன்மொழிந்தது கூறி வற்புறுத்தல்’ என்று பொருளுழுதி இசையையுளை மேற்கோள் காட்டித் தோழி “அரிதாய கலையெனவு முரைத்தனரே” என அவன் மொழிந்ததுகூறி, “எனவாங்கு, இளைநல... லிடனே” என வற்புறுத்தியவாறு கண்டுகொள்க வென்பர், இளம். தோல். அகத். கு. சஉ. (உடையாசிரியர் பலர் இக்கருத்தினா பக்கம், எக. நட. பார்க்க.) (ஆ) நச்சிழுந்க்கினியர் “அரிதாய வறனெய்தி யென்னுங் கலிப்பாட்டு.தலைவன் அன்புறுத்தக்கன கூடக்கேட்ட தலைவி அவற்றைக் கூறிப் புனைநலம் வாட்டுநரல்லரென வ வுகருதிக்க கூறியவாறு காண்க; இதனுள் ஆற்றுவிக்குந் தோழி வருவர்கொலென ஐயுற்றுக் கூறலின்மையிற் றேழிகூற்றன்மையு முணர்க” (தோல். கந். கு.எ.) என்றும் (இ) “அரிதாய வறனென்பது தோழிகூற்றன்மையுணர்க” (தோல். பொருளி. கு. நட.எ.) என்றும் இளம்பூரணர் கருத்தினை மறுப்பர். அன்றியும் இவர் (ஈ) இசையையுளைத் தலைவன் சொல்லப் பிரித்தரும் (தோல். கந். கு. சநட.), (உ) கலியிறுதி யாசிரியம் ஈற்றடி நாதீரோம் அயலடிமுச்சீருமாக எழுசீரான் இற்றதற்கும் (தோல். செய். கு. எசு.), (ஊ) கலியுறுப்பாகவந்த செய்யுளுக்கும் (தோல், செய். கு. கடு) மேற்கோள் காட்டுவர். (எ) போசிரியர் கலிப்பா அள வடியான்வந்ததற்கும். (ஏ) ஈற்றயல் முச்சீரடி யாசிரியம்வந்த கலிப் பாவிற்கும் (ஐ) கலிப்பா வுறுப்புவந்த செய்யுளுக்கும் (தோல். செய். கு. நட.இ, எசு, கடு) மேற்கோள் காட்டுவர். (ஓ) யா - வி, உரைகாரர்

௧௪. கன்மிசை வேய்வாடக் கணைகதிர் தெறுதலாற்
றுன்னாருடற் தகையவே காடென்ற ரக்காட்டு
ளின்னிழ வின்மையான் வருந்திய மடப்பிணைக்குத்
தன்னிழலைக் கொடுத்தளிக்குங் கலையெனவு முறைத்தனரே;
எனவாங்கு;

௧௬. இணைநல முடைய கானஞ் சென்றோர்
புனைநலம் வாட்டுந ரல்லர் மனைவயிற்
பல்லியும் பாங்கொத் திசைத்தன
நல்லெழி லுண்கணு மாடுமா லிடனே

இது (௧)தலைவி,ழன்றன்பதத் தலைவன்கூறிப் பொருள்வயிற் பிரிகின்ற
கூலத்துக் காடு கடியவாயினும் இவ்வகைப்பட்டனவும் * உளவென்று
கூறினார், அவை காண்டலின் வருவாளெத் தோழிக்குத் கூறி அதற்கு
நிமித்தமுங் கூறி ஆற்றுவத்தது.

ழன்றன்பதத் கூறுதலாவது அறத்தினுற் பொருளாக்கி அப்பொருளாற்
காமம் நுகர்வேனென்றலாம். உடைமையது உயர்ச்சி கூறிப் பிரிந்தா
னெனக் கிளவி கூறிற் பொருள்வயிற் பிரிதலின்றும், அது பொருள்வயிற்
பிரிவை விலக்குமென்றலின்.

இதன்பொருள்.

(௨) அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்

எ - று. தம்மை அருள்பண்ணுவந்த அந்தணர்தாபநர் முதலியோருக்குப்
பெறுதற்கரிதாய அறஞ்செய்தலைப் பொருந்தி வேண்டுவன கொடுத்தலும்;
எ - று.

இஃது அருளென்னும் மெய்ப்பாடு.

யா - வி. கு. உள. இலும் (ஐ) இ - வி. உரைகாயர் இ - வி. கு. எஉக.
இலும் கலிப்பா அளவடியான் வந்ததற்கு மேற்கோள்காட்டுவர்.

௧. “அரிதாய வறனெய்தி யென்றது மூன்றன்பகுதி தலைவன்கூறக்
கேட்ட தலைவி கூறியது.” தோல். அகத். கு. சச. நச்.

௨. “துள்ளலோசை கலிப்பாவிற்கு ஆம்; துள்ளுதலாவது ஒழுக்கு நடைத்
தன்றி இடையிடை உயர்ந்து வருதல்; கன்று துள்ளிற்றென்றாற்
போவக் கொள்கவென விளக்கி, ‘அரிதாய..... கேளினி’
என்னும் பகுதியை மேற்கோள் காட்டி, அரிதாய என நின்றவழிச்
செப்பலோசைத் தாகிய வெண்சீர் பின்னும் வெண்டனாக கேற்ற
சொல்லொடு புணராது ஆண்டெழுந்த வோசை துள்ளி வந்தமையால்
துள்ளலோசை யாயிற்று” என்பர், இளம். தொல். செய். கு. எஅ.
‘துள்ளலோசை’ (ஆ) “அரிதாய..... கேளினி” என்பதனைத் தலைவன்
(பிரதிபேதம்) : உளவெனவுக்.

(க) பெரிதாய பகைவென்று பேணுரைத் தெறுதலும்

எ - து: பெரிதாய * பகையை யெல்லாம் வென்று அச்செருக்கினால், தம்மை வழிபடாதாரை அழித்தலும்; எ - று.

மூன்றன்பகுதி கூறியதற்கு மேற்கோள்காட்டி இதனுள் என வென்ற தனால், தலைவன் கூற்றுப்பெற்றமென்பர், நச். தொல். அகத். கு. சக. (இ) “அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்” என்பதனை இளம்பூரணர் அருளவென்பதற்கு, எல்லாவுயிர்க்கும் அருள்செய்த வென்று பொருள்கூறி அதற்கும், (தொல். மெய்ப். கு. கட); (ஈ) பேராசிரியர் அச்சொல்லுக்கு மக்கண் முதலிய ச்மற்றத்தாரை யருளுத வென்று பொருள் கூறி அதற்கும், (தொல். மெய்ப். கு. கட); (உ) ஆசிரியவுரிச்சீர் கலித்தனை மருங்கிற் கடியவும் படாஅ எனக்கூறிய இடத்து வெண்சீர் வருகவெனல் வேண்டாவோ வென்று வினாவி வெண்பாவிற்கு வெண்சீர் வருமென விதந்தோதான். அதுபோல அதனியற்றுகிய கலிப்பாவிற்கும் வெண்சீர்வருமென விதந்தோதல் வேண்டிவ தன்றென்று விதித்துக் கலிப்பாவில் வெண்சீர் வந்ததற்கும், (ஊ) வெண்சீ ரிறுதி நிரையொடுதட்ட கலித்தனைக்கும், (எ) அடியென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவது நாற்சீரடி யென்றும் அது ஆசிரியப்பா வெண்பாக் கலிப்பாவென்னு மூன்று பாலினும் வருமென்றுங் கூறிக் கலிப்பாவில் வந்ததற்கும்; (ஏ) அளவடிக்கட் ளெள்ளலோசை வந்ததற்கும், (தொல். செய். கு. உச. உக, நட, ககடு); (ஐ) நச்சினர்க் கினியர் “வெண்சீ ரிறுதி நிரை முதலியற்சீர் தட்டலிற் றுள்ளலோசை சிறவாதாயிற்று” என்பதற்கும், (ஓ) கலிப்பாவில் அளவடி வந்ததற்கும், (ஔ) புலவன் தான் வைப்பக்கருதிய பொருளைப் பிறிதோரடியுங்கொண்டு கூட்டாதுமுடிய நாட்டலாகிய யாப்பென்னுமுறுப்புக் கலியில் வந்த தற்கும், (ஐ) முற்றுமோனைக்கும், (தொல். செய். கு. உக, நட, எஅ, கட) (ஃ) இ - வி. நூலார் அருளவென்பதற்கு மக்கள் முதலிய ச்மற்றத் தாரை அருளுதவென்றுபொருள்கூறி அதற்கும்மேற்கோள்காட்டினர்.

க. (அ) “செறுவோர்செம்மல் வாட்டலுஞ் சேர்ந்தோர்க், குறுமிடத்துவக்கு முதலி யாண்மையு, மில்லிருந் தமைவோர்க் கிலவென்றெண்ணி... .. வெஞ்சூர மிறந்தனர்.” அகம். உடக. (ஆ) “நண்ணர்த் தெறு தலுந், தற்செய்வான் சென்றார்த்தருஉம்” காஃ. ஏ. (இ) “செய்க பொருளைச் செறுநர் செருக்கறுக்கு, மெஃகதனிற் கூரியதில்” குறள். எடுக, (ஈ) “செய்க பொருள் யாருஞ்செறு வாரைச் செறுகிற்று, மெஃகு பிறி தில்லை” (உ) “பொன்னினாகும் பொருபடை யப்படை, தன்னி னாகுந் தரணி” கீவக. சுகள, ககஉட. (ஊ) “கருதலர் தம்மை வாட்டுங், கூரிய திதன்மேலில்லை கொழும்பொனீர் கொண்மி னென்றார்” உத்தா. அசுவமேத. ககஉ.

(பிரதிபேதம்) * பகைகளை.

காதலிற் புரிவமர் புணர்ச்சியுந் தருமெனப்

எ - து: (க)முற்பிறப்பில் இருவர்க்கும் உண்டான காதலினாலே இப்பிறப் பில் மனம் பொருந்துதல் அமர்ந்த கூட்டத்தினையுந் தருமென்று நமக்குக் கூறி; எ - று.

“தன்புறு பொழுதினு மெல்லாந் கிழவன், வன்புறுத் தல்லது சேற வில்லை” (உ) என்பதனும் தலைவன் வற்புறுத்திச் செல்கின்றமை இதனும் பெற்றும்.

(௩) * பிரிவெண்ணிப் பொருள்வயிற் † சென்றநங் காதலர்

(௪) வருவர்கொல் வயங்கிழாஅய் வலிப்பல்யான் கேளினி

எ - து: பொருள் வயிற்பிரிவை நன்றென்றெண்ணிப் போன நம் முடைய காதலர் வருவர்போல இருந்தது; விளங்குகின்ற பூண்ணையுடையாய், யான் அவர் வர வினைத் துணிவூல்; இப்பொழுது அதற்குக் காரணங் கேள்; எ - று.

க. “அற்புளஞ் சிறந்தோர் பற்றுவுழிச் சேறலும்,புதுவதன்றே” என்பதும், மணிமேகலையிற் கூறப்பெற்ற விசாகை தருமத்தார் வரலாறும் இந்நூற் பக்கம் ௧௮, ௧. குறிப்பிலுள்ளவைகளும் இங்கு நோக்கத்தக்கன.

உ. தோல். கற்பியல். சூ. ௪௩.

௩. “பிரிவெண்ணிப் வருவர்கொல் வயங்கிழாஅய் வலிப்பல் யான் கேளினி” என்பது கொல்லென்னும் இடைச் சொல் அசை நிலையாய் வருதற்கு மேற்கோள். நன். இடை. சூ. ௧௬. மயிலை, வி, இரா. இ - வி. சூ. ௨௬௬.

௪. (அ) உயிரும் உயிர் மெய்யும் தமக்குக் கூறிய மாத்திரையை இறந் தொலித்தல் நால் வகைச் செய்யுட்கண்ணு முண்டென்றுகூறிக் கலிப் பாவில் மாத்திரை இறந்தொலித்தற்கு, ‘வருவர் கொல் வயங்கிழாஅய் வலிப்பல்யான் கேளினி’ என்பதை மேற்கோள் காட்டி இதில் துக்கரஆகாரமும் ககர ஏகாரமும் மாத்திரை யிறந்தொலித்த வாறுணர்க வென்பர், நச்; தோல். தூன்மாடி. சூ. ௩௩. அன்றியும் (ஆ) குறு மையு நெடுமையு மென்னும். தோல். மொழி. ௧௭-ஆம் சூத்திர வுரையிலும் “அவற்றுள், மாத்திரையளவும்” என்னும் தோல். செய். ௨௪-ஆம் சூத்திரவுரையிலும் “வருவர்கொல் வயங்கிழாஅய் வலிப்பல் யான் கேளினி” “கடியவே கனங்குழாஅய் காடென்ற ரக்காட்டுன்” என்பவற்றை மேற்கோள் காட்டி, குற்றெழுத்துக்க னெல்லாம் நெட்டெழுத்தினை மாத்திரை மிகுத்தற்குக் கூடியவாறு உணர்க வென்றும் குற்றெழுக்க னெல்லாம் நெட்டெழுத்தினை மாத்திரை மிகுத்து விராஅய் நின்றவாறு காண்க வென்றும் கூறுவர்.

(பிரதிபேதம்) * பிரிவுள்ளி, † பெயர்ந்தவன்.

(க) பொருள் அளித்தலுந் தெறுதலும் புணர்ச்சியுந் தருமென எண்ணிச் சென்ற காதலரென்க. இதனும் போந்த பொருள் (௨) அருளியோர்க்கு அளித்த அறத்தாலே பேணுரை அழித்துப் பொருளைத்தேடி அப்பொருளாற் புணர்ச்சி பெறுவேனென மூன்றன்பகுதிகூறினாயிற்று.

இது தரவு.

௬ (ங) அடிதாங்கு மளவின்றி யழலன்ன வெம்மையாற் கடியவே கனங் குழாஅய் காடென்ற ரக்காட்டுட்

க. (அ) “அறனும் பொருளு மின்பமு மூன்று, மாற்றும் பெருமநின் செல்வம்” புறம். ௨௮. கடு-௬. (ஆ) “வெவிலாவையத்து மன்னிய மூன்றி, னவெண தெய்த விருதலையு மெய்தும்” நாலடி. ௧௧௪. (இ) ஒன்பொருள் காழ்ப்ப வியற்றியார்க் கெண்பொரு, ளேனை யிரண்டு மொருங்கு” துறள். ௭௭௦. (ஈ) “பாரோர் செரலப் பட்ட மூன்றன்றே யம்மூன்று, மாராயிற் றுனே யறம்பொரு ளின்பமென், றுரா ரிவற்றி னிடையதனை யெய்துவார், சீராரிருதலையு மெய்துவார்” சீறிய. ௩-௪. (உ) “ஐயமிலே யின்பமற ளோடவையு மாக்கும், பொய்யில் பொரு ளேபொருள்” (ஊ) “அப்பொரு, ளென்னுங்காலத் துன்னாதன வில்லையே” சீவக. ௪௧௭, ௧௧௨௩. (எ) “அருள்கொண் டியற்று மறமு மறநெறி யாய்ந்த மென்பூசு, சுருள்கொண்ட கோகையர் தோன்புண ரின்பமுஞ் சூழ்சரும்பு, மருள்கொண்டு பாடு மதுமலர்ச் சோலை மயிலனையாய், பொருள்கொண் டொழியமுற் றுதென்று ஞாலம் புகலு மன்றே”... .. (ஏ) “பொன் பொருட்டினால் யாவு முண்டாம்” கந்த. மாயப. ௭.

௨. “நலங்கிள்ளி;; அருளவல்ல யாகுமதி யருளிலர், கொடாமை வல்லராகுக, கெடாத துப்பினின் பகையெதிர்ந்தோரே” புறம். ௨௭. என்பதும் அதன் விசேட வுரையில் ‘அருளிலர் கொடாமை வல்ல ராகுக வென்றதனும் பயன், அவையுடையோர் தத்தம் பகைவரை வெவ்வ ராதலால் பகை யெதிர்ந்தோர் அவையிலராக வென்பதாம்’ என எழுதி யிருத்தலும். “அறநெறி முத்தறே அரகின் கொற்றம்” புறம். ௧௫. “அறத்தினாலன்றி யமரர்க்கு மருஞ்சமங் கடத்தன், மறத்தி னாலரி தென்பது மனத்திடை வலித்தி” கம்ப. முதற்போர். ௨௫௧. “காலையா தபினைத் தருமன்மா மதலை கைதொழு கடன் முடித் தருளிசு, சாலையார் தழல்செய் வேள்வியந் தணர்க்குத் தானமுந் தருவன வழங்கி, மா லையா மளவிற் றனஞ்சயன் மொழிந்த வஞ்சினம் வருவற முடிப்பான், வேலையா ராவப் பல பிண முழங்க வெம்முரட் சேனையோ டெழுந்தான்.” வில்லி. பதி னாக்காம். ௨. என்பவைகளும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

௩. (அ) முதலெழுத்தொன்றுதலாகிய மோனையும் இரண்டாமெழுத்தொன்றுதலாகிய எதுகையுமுள்ள தொடை மூன்றுற்றமோனையாற்பெயரிட்டு

(க)மீடியடிக்க (உ)கயந்தலை (௩)கலக்கிய (ஈ)சின்னீரைப்

வழங்கப்படுமென்பதற்கு “ அடிதாங்கு களிமெனவு முரைத்தனரே ” என்பது மேற்கோள். (தொல். செய். கு. ௮௮. ‘அஃதொழித்’ இளம்) (“தொடைபல தொடுப்பினுந் தலைபலவிரவினு, முதல்வந்ததனான் மொழிந்திசும் பெயரே” என்னும் யா - வி. கு. ௩௩. இங்கு ஒர்க்கத்தக்கது.) (ஆ) இளம்பூரணர். ‘அன்புறுதருந்’ என்னும் தொல். பொருளி. ௩௩-ம் சூத்திரவுரையில் அன்புறுத்தற்குத் தருவன இறைச்சிப் பொருட்கட் சுட்டுதலும் வற்புறுத்தலாமென்று கூறி இதனை மேற்கோள்காட்டி இது வற்புறுத்தற் குறிப்பென்பார். (இ) “ அடிதாங்கு மளவன்றி யழலன்ன வெம்மையானென்பது வெண் சீர்கள் பகைத்து வந்து ஈற்றுச் சீரின் முதற்கணின்ற நேரரசு நிரையசைபோலக் கலியோசை கொண்டமையின் அது கலித்தனை யெனப்பட்டது ” என்பார், பே. (ஈ) நச்சினார்க்கினியரும் இதனையே இறுதியிற்சிறிதுமாற்றி ‘துள்ளலோசை கோடலிற் கலித்தனையாயிற்று’ என்றும் “இது கட்டளையடிக்கே யென்பது ‘தனைவகை சிதைவாத் தன்மையான’ (செய். ௨௮) என நின்ற அதிகாரத்தாற் கொள்க” என்றும் கூறுவர். தொல். செய். கு. ௨௯. (உ) இளம்பூரணர், கலிப்பா வின் அடி பதின்மூன்றெழுத்து முதலாக இருபதெழுத்து ஈறாக வருமென்கூறி, இதனைப் பதினெந்தெழுத்தான் வந்தவடிக்கு மேற் கோள் காட்டுவர். தொல். செய். கு. ௩௩. ‘அளவடி’

- க. (அ) “துடியடியன்ன தாங்குநடைக் குழவியொடு” பொருந். ௧௨௩; (ஆ) “துடியடிக்க குழவிய” புறம். ௩௬௬: ௨௬; (இ) “துடியடியன மடிசெவியன துறுகய முனி” பெரிய. கண்ணப்ப. ௮௬; (ஈ) “கொடியரு லுடையவிடை கடியதுடியடியினொடு மிடியினதிர” தே. ௨. “கயந்தலைக் குழவி” நற். ௧௭௬; குறுந். ௩௬௪.
௩. ‘கலக்கிய சின்னீரை’ என்பதனொடு “கலங்குநீ ரென்பதற்கு, சின்னீ ரெனப் பொருளெழுதி யிருத்தலும்” சீவக. ௨௩௮௧. “தேறுபடு சின்னீர்போலத் தெளிந்து” மணி. ௨௩: ௧௪௨. என்பதும் ஒப்பு நோக்கற்பாலன.
௪. (அ) “சேலேறு சின்னீரிடைச் செல்வனபோன்று” (ஆ) “சின்னீர் மாக்கய வெதிர்ந்தவேபோல்” சீவக. ௨௩௪௪, ௨௩௪௦. (இ) “வேலைச் சின்னீர் பருகின னிரவி” (ஈ) “யாற்றுநீர் சிலவென்று மருவான்” கம்பி. கும்ப. ௩௬; இரணிய. ௪. என்பவைகளும், (உ) நச்சினார்க்கினியர். கலி. ௩௪-இல் சின்னீரென்பதற்கும் ௭௨-இல் பால் சிலவென் பதற்கும் எழுதிய குறிப்புக்களும் தொல். கிளவி. கு: ௧௭. உரையில் குடத்துள்ளும் பிறகலத்துள்ளும் இருந்த நீரைச் சிறிதென்னுது சில வென்றலும்..... போல்வன வழக்காம் என்று எழுதியிருப்பதும் ஈண்டு அறியத்தக்கன.

(க) பிடியூட்டிப் பின்னுண்ணுங் களிநெனவு முறைத்தனரே

- க. (அ) “மடப்பிடி யுயங்குபசி களைஇயர், பெருங்களிறு தொலைத்த முடத்தாளோமை” (ஆ) “இரும்பினர்த்தடக்கை நீட்டி நீர்நொண்டு, பெருநகை யானை பிடியெதி ரோடுங், கானம் வெம்பிய வறங்கூர் கடத்திடை” (இ) “மடப்பிடி தழீஇய தடக்கை வேழந், தேன்செய் பெருங்கிளை யிரிய வேங்கைப், பொன்புரை கவழம் புறந்தருபூட்டு, மாமலை” (ஈ) “நசைபெரி துடையர் நல்கலு நல்குவர், பிடிபசி களைஇய பெருநகைவேழ, மென்சினை யாஅம் பிளக்கு, மன்பின் தோழியவர் சென்ற வாமே” (உ) “மறந்தனர் கொல்லோ தாமே களிந்துதன், னுயங்குநடை மடப்பிடி வருத்த நோனது, நிலையுயர் யாஅத் துலையக் குத்தி, வெண்ணூர் கொண்டு கைசுவைத் தண்ணூர், தழுங்க னெஞ்சு மொடு முழங்கு, மத்த நீளிடையழப்பிரிந் தோரே.” (ஊ) “தொடு குழி மருங்கிற் றவ்வாக் கலங்கல், கன்றுடை மடப்பிடிச் சுயந்தலை மண்ணிச, சேறுகொண் டாடிய வேறுபடு வயக்களிறு” (எ) “யானை தன், கொன்மருப் பொடியக் குத்திச் சினஞ்சிறந், தின்னுவேனெ லின்றினை யார, முளிசினை மராஅத்துப் பொளிபிளந் தூட்ட” (ஏ) “வீழ்பிடி கெடுத்த வெண்கோட்டியானை, யுண்குளாகு மறுத்தவயக்கத் தன்ன” (ஐ) “செந்தினை கவார்த பைங்கண் வேழந், கருவரைப் பிரசந் கையின் வாங்கி, யீயின மிரிய வீசி வயவுப்பிடியின், வாயுறக் கொடுத்த செவ்விரோக்கி” (ஓ) “விலக்கல் விளங்கிழாஅய் செல்வா ரோ வல்ல, ருழப்பட் டசைந்த பிடியை - யெழிற்களிறு, கற்சனைச் சேற்றிடைச் சின்னீரைக் கையாற்கொண, டிசசி யொழுக்குஞ் சரம்” (ஔ) “குழவிப்பிடி குஞ்சர மாழ்குமெனது, தழுவிசசுடு வெவ்வழ ருந் குவன” (ஐஊ) “உழையுடைக் கற்பின ருபையிற் சென்றிடா, தழை யுடைப் பிடிக்குநீர் தணக்கும் வேட்கையாற், புழையுடைத்தனிக்கரம் போக்கிப் பொருக்குன், மழையுடைக் திவிவன மதங்கொன்யானையே” (ஐஓ) “உருகு காதலிற் றழைகொண்டு மழலைவண டோச்சி, முருகு நாறு செந் தேனினை முழைநின்றும் வாங்கிப், பெருகு குவினம் பிடிக்கொரு பிறைமருப் பியானை, பருக வாயினிற் கையினின் றளிப்பது பாராய்” (அஊ) “ஒருத்தற் குலம்பிடிச் கூண்பல ஐட்டியுண் டோங்குநிழந், பொருத்தற் குகைப்பது நின்னகநாடு” என்பவை, களிந்துக்குப் பிடியின்பா லன்புமிகுதியென்பவற்றை விளக்கும். (ஆஆ) “தானுமுண் னும் விருந்துண்டு மிகினே” என்பதை இவ்வடி நினைப்பிக்கின்றது. ஆசிரியமலை. “சிறுசெவியன்னே”
- (இஐ) “பிடியூட்டிப் பின்னுண்ணுங் களிநெனவு முறைத்தனரே” என்பதனை ஒற்றிசை நீடலுக்கு (தோல். தூன்மரபு. கு. நடந்) மேற் கோள்காட்டி, நகர வொற்று அளபிறந்தவாறு காண்க வென்றும்
- (ஈஈ) மாத்திரை யளவு மெழுத்தியல் வகையு, மேற்கிளந்தன்ன வென்

எ - து: பொன்னாற் செய்த கனவிய குழையினை யுடையாய், காரீகள் (க) நெருப்புப்போன்ற வெம்மையாலே அடிபொறுக்கும் அளவின்றிக்கடியவா யிருக்குமென்று சொன்னார்; சொல்லி, * அக்காட்டகத்தே களிறு, துடிபோலும் அடியையுடைய யானைக்கன்றுகள் இழிந்து, தாயுந்தந்தையும் உண்ணவேண்டு மென்று கருத்தாது கலக்கிய சிறிய ரீரை முதற் பிடியை ஊட்டிப் பின்பு தாலும் உண்ணுமென்றுஞ் சொன்னார்; எ - று.

௧௦ இன்பத்தி னிகந்தொரீஇ யிலைதீர்த வுலவைபாற்

றுன் (உ) புறுஉந் தகையவே காடென்று ரக்காட்டு

ளன்புகொண் மடப் (ங்) பெடை யசையு வருத்தத்தை

மென்சிறக ராலாற்றும் புறவெனவு முரைத்தனரே

எ - து: காரிகள் இலை பசுமை இகந்து தீந்தகொம்புகளாலே இன்பத்தி னின்று நீங்கி, சென்றதைத் துன்பமுறுத்துந் தகைமையை யுடையவாயே இருக்குமென்று சொன்னார்; சொல்லி, அக்காட்டிடத்தே புறவுகள், தாம் அன்புகொண்ட மடப்பத்தையுடைய பெடைகள் வெம்மையால் இளைத்த வருத்தத்தைத் தஞ் சிறகை விரித்து அதன் நிழலாலே அவ்வெம்மையைத் தீர்க்கு மென்றுஞ் சொன்னார்; எ - று.

சிறகர்: ஆர், ஈற்றுப்போலி.

பதற்கு (தொல். செய். கு. உ.) மேற்கோள் காட்டி, குற்றெழுத்து இடையினின்ற வொற்றெழுத்தை மாத்திரை மிகுத்து விராஅய் நீன்றவாறு காண்கவென்றும் கூறுவர், நச்சினுர்க்கினியர்.

௧. “செல்பவோதம்மடைந்தார் சீரழிய கீழா, லடிவெந்து கண் ஈமொறு” திணைமலை. கூஉ.

உ. உறுவென்பது உறுத்தென்னும் பொருளில் வருதலை (அ) செவியறிவுறு வென்பதன் பொருளாலும் (ஆ) “வளிசழற்றறுஅ” என் புழி (அகம். ௩௬) றறுஅ வென்பதற்கு உறுத்தி யெனப் பொரு ளெழுதி இருத்தலாலும் (இ) “நீப்பிடந் தோறும் யாப்புற வறி வுறீஇ” (ஈ) “குளம்புந் கோடும் விளநகுபொன் னுறீஇ” என்னும் பெருங்கதையாலும். உணர்க.

௩. (அ) “கெழுவிப் பெடையைந் கிளர்சேவ மழீஇத், தொழுதிச சிறகிற் றுயராற்றுவன” கீவக. ௧௧௮௭. (ஆ) “தேர்த்தானை வாணன் றென் மாதையின் னேயஞ்சல் செம்புருக்கி, வார்த்தாலையை வழி நெடும் பாலை மடப் பெடை நோய், பார்த்தாத வந்தணி பாதவ மின்மையிற் பைஞ்சிறகாம், போர்த்தாலு மஞ்ஞகண் மெப்போவ ரோசம் புரவலரே” தஞ்சை. ௨௬௭.

(பிரதிபேதம்) : சொல்லிய காட்டிடத்தே (தாழிசை மூன்றனுமியிலும்).

கசு^௧ கண்மிசை (க)வேய்வாடக் (௨) கணைகதிர் தெறுதலாற்

முன்னனாடற் தகையவே காடென்ற ரக்காட்டு

னின்(௩)னிழ ஸின்மையான் வருந்திய மடப்(௪)பிணைக்குத்

தன்னிழலைக் கொடுத்தளிக்குங் கலைபெனவு முரைத்தனரே

எ - து: காடுகள் ஞாயிற்றினுடைய செறிந்தகதிர்கள் மலையின்மே
னின்ற மூங்கில்கள் வாடும்படி சுடுதலாலே செல்வார்க்குச் சேருதலரிய
தகைமையினை யுடையவாயே இருக்குமென்று சொன்னார்; சொல்லி, அக்காட்
டிடத்தே * கலைமான், இனிய நிழலில்லாதபடியாலே வருந்திய மடப்பத்தை,
யுடைய † தன் பிணைக்குத் தான் நின்று தன் நிழலைக்கொடுத்து உயிரை
அளியா நிற்குமென்றுஞ் சொன்னார்; எ - து.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

எனவாங்கு, அசை.

இது தனிச்சொல்.

கசு இணைநல முடைய (௫) கானஞ் சென்றோர்

பிணைநலம் வாட்டுந் ரல்லர் மனைவயிற்

க. (அ) “மழைபெயன் மாறிய கழைதிரங் கத்தம்” (ஆ) “இரும்பிணை
திரங்கப் பெரும்பெய லொளிப்பக், குன்றுவறங் கூடச் சுடர்சினந்
திகழ், வருவி யற்ற பெருவறம் காலையும்” பதிந். சக: கசு. சந:
கஉ-ச. (இ) “கழைகாயந் துலறிய வறங்கூர் நீளிடை” புறம். ந.எ௦:

உ. (அ) “கணைகதிர் தெறுதலிற்” கலி. கடு௦, ந. (ஆ) “கணைகதிர்க்
கண்லியை” கலி. கசு: கஉ. என்பனவாயும். (இ) “கணைசுடர்” கலி. கஉ௦.
என்பதன் குறிப்பும் பார்க்க.

ந. “ஆடு கின்றசிறை வெம்ப ருந்தினிழ லஞ்சியக்கடு வுனத்தைவிட்,
டோடு கின்ற நிழ லொக்கு நிற்குநிழ லோரி டத்துமுள வல்லவே.”
கலிநி. சுஎ.

ச. (அ) “கலையின்பிணை கன்றிடு மென்றுகசிந், திலையின்னிழ லவ்வயி
னின்மையினா, னிலையின்னிழ றானது நின்று கொடுத்த, துலையும்
வெயி னின்றறருகும் முரவோய்.” கீவக. ககஅஅ. (ஆ) “பண்ணார்
பண்மொழிப் பைந்தொடி யாய்வெந்த பாலாவன, மெண்ணை திரு
நிதிக் கேகினர் காண்ப ரெதிரந்தவலின், கண்ணார் சிறுபுனல் மெய்
யுறும் வேட்கை கரந்துகலை, யுண்ணு தரிணத்தை யுண்டதுபோல
நின்றுாட்டுவதே” அம்பிகா. ந.கஉ.

இ. “தகையெழில் வாட்டுந் ரல்லர், முகையவழிப் புரவி ஞாடிந் தோரே”
ஐங். சகஉ.

(பிரதிபேதம்) * கலைகள், † தம்பிணைக்குத் தாநின்றும் தன்நிழலை.

(க) பல்லியும் பாங்கொத் திசைத்தன
நல்லெழி லுண்கணு மாடுமா லிடனே

(அ) “இடங்க ண்னி மபடே, கெடுஞ்சுவர்ப் பல்லியும் பாககிற்
தேற்றும் சுரம்பல நீந்திச், செய் பொருட் ககன்றன
ராயினும் பொய்யலர், வருவர் வாழி தோழி” நற்றிணை. ௨௪௬.
(ஆ) “பூங்கண்ட மாடுங் கனவுந் திருந்தின, வோங்கிய குன்ற மிறந்
தாரை யாநீனப்ப, வீங்கிய மென்றோள் கவினிப் பிணிதீர்ப், பாங்
கத்துப் பல்லிபடும்.” ஐந் - எழ. ௪௧. (இ) “எல்லிருட் கனவிற
கண்டேன் கண்ணட னாடு மின்னே, பல்லியும் பட்ட பாங்கர் வருங்
கொலோ நம்பி யென்று, சொல்லின டேவிநிற்பப் பதுமுகன் ரொழுது
சேர்ந்து, நல்லடி பணிந்து நம்பி வந்தன னடிக னென்றான்” சீவக.
௧௯௦௬. (ஈ) “அரவிசைக் குந்திரு வல்குனல் லாயடை யார்மடியப்,
பொரவிசைக் கும்பரி பூண்டபொற் தேர்நம் புரவலர்தம், ஊரவிசைக்
கும்பல்லி வாமந் துடிக்கும் வரிநெடுக, ணியவிசைக் குங்குழ லோடிக
வாடையின்றென் செய்யுமே” அம்பிகா. ௫௩௫. (உ) “துடித்தன
வெனக்கிடர் தோளுங் கொங்கையும், வடித்தவேல்வழியுநல் வரைப்
பிற் பல்லியு, நொடித்தன விரிசெயு நுலுலப்பட்டன, கடைத்தலைக்
குமரநிற் காண்டற் கென்றனள்” எனப்பல்லி
யிசைத்தலும் இடந்துடித்தலும் சேர்த்தாம். (ஊ) “அரும்பொருட்
ககன்ற காதலர் முயக்கெதிர்த்து, திருந்திழைப் பணைத்தோள் பெறுநர்
போலு, நீங்குக மாதோநின் னவல மோங்குமிசை, யுயர்புகழ் நல்லி
லொண்சுவர்ப் பொருந்தி, நயவரு குரல பல்லி, நள்ளென் யாமத்
துள்ளுதொறும் படுமே.” நற். ௩௩௩. (ஏ) “ஓங்கிய நல்லி லொரு
சிறை நிலைஇப், பாங்கர்ப் பல்லி படுதொறும் பரவி” அகம். ௧;
(ஏ) “கள்ளி முள்ளரைப் பொருந்திச செல்லுநர்க், குறுவது கூறுஞ்
சிறுசெந் நாவின், மணியோர்த்தன்ன தெண்குறற், கணவாய்ப்
பல்லிய காடிற்றதோரே” அகம். ௧௫௧: ௧௨-௫. (ஐ) “பருவாய்ப்
பல்லி படுதொறும் பரவி, நல்ல கூறென நடுங்கிப், புல்லென்மாலே
யொடுபொருங்கொ ருனே” அகம். ௨௮௧: ௧௫-௭. (ஓ) “வருந்து
தோட் பூசல் களையு மருந்தென, வுள்ளுதொறு படேம்பல்லி, புள்ளுத்
தொழு துறைவி செவிமுதலானே” அகம். ௩௫௧. (ஔ) “ஆமா சிலைக்கு
மணிவரை யாரிடை, யேமாண் சிலையார்க் கினமா விரிந்தோடுந்,
தாமாண்பில் வெஞ்சூர் சென்றார் வரல் கூறும், வாய்மாண்டபல்லி
படும்” கைநிலை. ௧௮. (ஒ) “கொட்டாய் பல்லிக்குட்டி - ருடமாடி
யுலகனந்த, மட்டார் பூங்குழன் மரதவினை வரக் - கொட்டாய்
பல்லிக்குட்டி” பெரியநீருமோழி. ௧௦ - ௧௦: ௪. (ஐ) “பீல்லியின்

எ - து: இங்ஙனம் அவர்க்கு (க) அருள்வந்தவை காட்டுதலின் அவர் வருந்துதற்குக் காரணமான நன்மைகளையுடைய காட்டைப்போனவர் நமது புனைந்த நலத்தைக் கெடுக்கும்வரல்லாகாண்; அதற்குக் காரணம் என்னெனின், நம்மனையிடத்துப் பல்லியும் நன்றாகிய இடத்தே அவர் வரவுக்குப் பொருந்திக் கூறின; நல்ல அழகையுடைய மையுண்கண்ணும் இடந்துடியா நிற்கும்; எ-று.

பல்லி இசைத்தது, பிறிதின்கட் டோன்றிய ஆக்கம் பற்றிய வியப்பு. இடந்துடித்தது, தன்கட் டோன்றிய ஆக்கம்பற்றிய வியப்பு.

பல்லியுங்கண்ணுமென்னும் உம்மைகள், எச்சவும்மை. இந்நலமென் பதற்கு இனையநல மென்பது விகாரப்பட்டதென்பாரும் உளர்.

† இனைய நலமென்பது பாடமாயின், இத்தன்மையவாய நலமென்க.

இப்பாட்டுப் “புணர்ந்துடன் போகிய கிழவோண் மனையிருந், திடைசு சுரத் திறைச்சியும் வினையுஞ் சுட்டி, ||யன்புறு தக்க கிளத்த றுனே, கிழவோன் செய்வீனைக் கச்சு மாகும்” என்னும் (2) குத்திர்த்துப் புணர்ந்துடன்

சொல்லுஞ்சொல் லாக்கொள்வ தோவுண்டு பணிபுண்டே” திரு விருத். சஅ. (அஅ) “நனைசுவர்க் கூரைக் கனைகுறம்பல்லி, பாடி பார்த்திருக்குமெம் மனைவியை” எனப் பல்லி இசைத்தலும். (ஆஆ) “உருவவேற் கண்ணு யொருகாற்றோச செவ்வன், வெருவிவீந் துக்கநீ னத்தம் - வருவர், சிறந்து பொருடருவான் சேட்சென்ற ரின்றே, யிறந்துகண்ணாடு மிடம்” திணைமாலே. அ௦. (இஇ) “மகிழ்துடி - கையணல், வைத்த வெயிற்றியர் வாட்க ண்டடை, வுய்த்தன் றுவகை யொருங்கு” 11 - வே. வெட்சி. கஉ. (ஈஈ) “இருபிறப் பாள னென்கொ லெய்தில னின்னு மென்ன, வரிமிடற் றரிவீ மோதி மனத்தினி லுணருமேல்வை, முருகுசொப் புளிக்குஞ் செய்ய முளரியம்போது பூத்த, கருநெறிக் குவனையன்ன கண்ணிட னாடிற்றன்றே” பாகவதம். க௦ உருக்குமிணி மணத்திறமுறைத்த. உச. (உஉ) “அம்பிகையங் கிடமுலைபுக கண்ணு மாடப், பெருவிரும்பி னணித்தாகக் கூட்டுறவுண் டெனப்பிறங்கு மகிழ்ச்சி பூத்தான்” காஞ்சிப். கழுவாய்ப். உ௩௩. என இடந்துடித்தலும் தனித்தனி யாயும் கூறப்பட்டிருத்தல் ஈண்டு அறித்தபாலது. (ஊஊ) “பாவகர்ப், பகுவாய்ப் பல்லிப் பாடோர்த்துக் குறுகும், புருவைப்பன்றி” (அகம் அஅ) என்பதும் (எஎ) கலி. க௦க சக. விசேடவுரையின் குறிப்பில் மகளிர்க்கு இடந்துடித்தல் நன்னிமித்த மெனப்படும் பகுதிகளும் ஈண்டு நோக்கத் தக்கன.

க இந்நல நல முடையகாணஞ் சென்றோர் என்புழி இங்ஙனம் அவர்க்கு அருள்வந்தவை காட்டுதலின் எனப் பெய்துரைத்த சொற்றொடர். கலி. ந: உ௦. இல் உள்ளது.

உ. தோல். கற்பியல் கு. எ.

(பிரதிபேதம்) † நன்மைகளுடைய, ‡ நிற்குமென்றொன்க, § இனலம், || அன்புறுத் தலைகிளத்தல்.

போகாத தலைவி மனைக்கணிந்து (க) தலைவன் அன்புறுத்தத்தக்கன் கூறக் கேட்டுத் தலைவன் தன்மேல் அன்புறுத்தற்குத் தக்க கருப்பொருளைக் கூறித் தலைவன் செய்வனை முடியாது வருவனென்னும் அசசம் பிறவாமல் மீண்டு வருவனெனத் துணிந்தே கூறுமென்றவின், 'புனைநலம் வாட்டுநரல்லர்' என வரவு கருதித் கூறினான். ஆற்றுவிக்குத்தோழி 'வருவர் நொல்' என ஐயுற்றுக் கூறலாகாமையிற் றேழிகூற்றன்மை உணர்க.

இது சுரிதகம்.

இஃது ஐந்தடித்தரவும் நாலடித்தாழிசையும் அசைநிலையாகிய * அடை நிலைக்கிளவியும் நான்கடிச் சுரிதகமும் பெற்று வந்த ஒத்தாழிசைக்கவி. (க௦)

(௧௨) (உ) இடுமு னெடுவேலி போலத் (நு) கொலைவர்

கொடுமரந் தேய்த்தார் பதுக்கை நிரைத்த

கடுநவை யாராற் றறுசுனை முற்றி

யுடங்குநீர் வேட்ட (சு) வுடம்புயங் கியானை

நீ கடுந்தாம் பதிபாங்குக் கைதெறப் பட்டு

வெறிநிரை வேறுகச் ஈ சார்ச்சார லோடி

நெறிமயக் குற்ற நிரம்பாநீ டத்தஞ்

க. பக்கம் சுஅ. குறிப்பு க. இல் (ஆ) என்பதன்பின் பார்க்க.

உ. தலைவன் பிரியக் கருதியவழித் தோழியுந் தலைவியும், நீ போகின்ற விடம் எல்லாவாற்றானும் போதற்கரிய நிலம், எனக்கூறி விலக்குத் துண்டென்பதற்கு, “இடுமுனெடுவேலி . . . உரலுடை யுள்ளத்தை” என்பதை மேற்கோள் காட்டி, தலைவியும் தோழியாற் கூற்று நிகழ்த்து மென்பர், நச. தோல். பொருளி. கு. உஉ.

நு. (அ) “உவலிடு பதுக்கை யானருகு பறந்தலை” (ஆ) “கொடுவிற் கானவர் கணையிடத் தொலைத்தோர், படுகனத் துயர்த்த மயிர்த்தலைப் பதுக்கை” அகம். சுள: கச. உருக: ரு-சு. (இ) ‘கொலைவன்’ கலி. க௦௩: கச; கச௩: உரு; புறம். கருஉ: அ. மணி. உரு: கசச.

(ஈ) “கொலைவர் கொடுமரந் தேய்த்தார்” என்பதனை (தோல். வேற். கு. கூ.) வினைப்பெயராய்ச் செய்யப்படு பொருட்கண் காலங்காட்டி நினைந்து. என்று கல்லாடரும், செய்யப்படு பொருட்கட் காலங் காட்டி நின்ற தொழிற் பெயரென்று நச்சினுர்க்கினியரும், காலங் காட்டிப் படுத்த லோசையாற் செய்யப்படு பொருண் மேனின்ற வினைப்பெயர் (இ - வி. கு. கஎசு.) என்று இ - வி. நூலாரும் கூறுவர்.

ச. ‘உடம்புயங்கியானை’ கலி. கரு: சு.

(பிரதிபேதம்) : இடை நிலை, ஈ சார்ச்சாரல்.

- (க்) சிறுநனி நீதுஞ்சி (உ) யேற்பினு மஞ்ச
நறுநத னீத்துப் பொருள்வயிற் செல்வோ
- ௧௦ யுரனுடை யுள்ளத்தை செய்பொருண் முற்றிய
(ங்) வளமையா னாகும் பொருளிது வென்பா
யிளமையுங் காமமு நிற்பாணி நில்லா
விடைமுலைக் (சு)கோதை குழைய முயங்கு
முறைநாள் கழித லுறாஅமைக் காண்டை
- ௧௧ (ஞ)கடைநா ளிதுவென் றறிந்தாரு மில்லைப்
(க்)போற்றாய் பெருமநீ காமம் புகர்பட
வேற்றுமைக் கொண்டு பொருள்வயிற் போசுவாய்
கூற்றமு மூப்பு மறந்தாரோ டோராஅங்கு
மாற்றுமைக் கொண்ட வழி.

இது தலைமகளும் பிரிவுணர்ந்தப்பட்ட தோழி காட்டது கடுமையுந்
தலைவியது மென்மையும் “நாளது சின்மையு மிளமைய தருமையுந்,

௧. “சிறுநனி நீதுஞ்சி யேற்பினு” என்பது (தொல். விணை. சூ. ௩௦ கல்
தொல். விணை. சூ. ௩௧. ௩௪.) குறிப்பு வினையெச்சம் அகர வீற்று
னன்றி வேறீற்றான் முடிக்குஞ் சொல்லை விசேடித்து வருவதற்கு
மேற்கோள்.
௨. ஏற்றலென்னுஞ் சொல்லின் பொருள் (அ) “வாய்த்தகைப் பொய்க்
களுமருட்ட வேற்றெழுந், தமளி தைவந் தன்னே” (ஆ) “மெய்
யுணர்ந் தேற்றெழுவே னையின்” (இ) “எழுவார்யாழு மேத்தொலியு
மிறைவன்கேளாத் துயிலேற்றான்” (ஈ) “செங்க, ணேற்றெழுந்
தனனா” (உ) பூணக மெல்லியற் புல்லினையாகவப் பொய்யை
மெய்யாப், பேணுகிழந்து பெருந்துயி லேற்றவன் பின்னைநின்னைக்,
காணுந்கலங்கினள்” என்பவற்றால் தெளியலாம்.
௩. (அ) “வளமையோ வைகலுஞ் செயலாகும்... .. இளமையுந்
தருவதோ விறந்தபின்னே” (ஆ) இளமையுந் காமமு மோரார்ப்புப்
பெற்றார், வளமை விழைதக்க துண்டோ அரிதரோ, சென்ற
விளமை தாற்கு” கல். கரு: ௨௪-௬, ௧௮: ௭-௧௨. என்பவைகளும்
அவற்றின் குறிப்பில் இவ்விடத்துக்குப் பொருந்து வனவும் காண்க.
௪. கல். ௭௩-ம் செய்யுளின் ௧௨ - ௩. அடிகளின் குறிப்புப் பார்க்க.
௫. “இதுவென வரைந்து வாழுநா னுணர்ந்தோர், முதுகீ ருவகின்
முழுவதுமில்லை” சிலப். ௨௮, ௧௮௧-௨.
௬. “மாற்றுமைக் கொண்டவழி” என்பது இறுதிக்கண் இரண்டாவது
தொக்கதென்றும் அது போற்றுகையெனவரு முடிக்குஞ் சொல்லோடு
ஒட்டி ஒரு சொல்லாகாமை யுணர்கவென்றும் கூறுவர், ௩௪. தொல்.
எச்ச. சூ. ௧௬.

நானான் பக்கமுந் ததநீய தமைநீயும்” (1) “அன்பின தகலழ மகந்சீய் தருமையும்” (2) கூறிச் செலவழங்குந்தது.

இதன் பொருள்.

கட்டுமுன்னால் இடம் நெடியவேலிபோலக் கொலைத் தொழிலையுடைய வேடர் வில்லாலே கொல்லப்பட்டவருடைய உடலம் மறையவிட்ட இலைக் குவை நிரைத்துக் கிடக்கின்ற கடியகுற்றம் நிறைந்த வழியில் நீர் அறுங் கடுஞ்சுனையைச் சூழ்ந்து தண்ணீருண்டலை விரும்பிய உடம்பு வருந்தின யானைகள் தாஞ் சேரப்பதிந்து அவ்விடத்துக் கைகள் சுடப்பட்டு ஒழுங்குபட்ட திரள்கள் வெவ்வேறும்படி மலைச்சாரல் தோறும் ஒடுகையினுலே பழைய வழிகள் மயங்கப்பட்ட தொலையாத நீண்ட காட்டைப், பண்டு துயில் கொள்ளுங் காலத்தின் மிகச் சிறிது பொழுது நாழ்த்துத் துயில் கொண்டெழுந்திருப்பினும் இதுவும் ஒன்றுடைத்தென்று அஞ்சும் நரிய துதலையுடையானைக் கைவிட்டுப் பொருளிடத்தே வேட்கை நிகழ்ந்து போகின்றவனே, நீதான் வலியுடைத்தாகிய மனத்தையுடைய; தேடும் பொருளைத் தேடிமுடித்த செல்வத்தாலே உண்டாகும் * பொருடான் இங் விற்பமென்று கூறுகின்றவனே, நீ அப்பொருளைத் தேடிவரக் குறித்த காலத் தளவும் இளமையுங் காமமும் நின் கையிடத்து நில்லாவாய் நாடோறுங் கழியும்; அதுவே அன்றி இறக்கும் நாள் இதுவென்று உலகத்திலே அறிந்தவர்களும் இல்லை; † ஆதலான் முலையிடையிற் கோதை குழையும்படி முயங்கு முறைமையினையுடைய நான்கள் ‡ இளமைப்பயனின்றிப் போத லுருமையை நெஞ்சாலே காண்பாய்; || காமதன்மம் குற்றப்படுமபடி அதனோடு வேறுபாடுகொண்டு பொருளிடத்தே வேட்கை நிகழ்ந்து போகின்றவனே, பெருமா, நீ தமக்கு வருகின்ற கூற்றத்தையும் மூப்பையும் மறந்திருக்கின்ற அறிவில்லாதாருடனே — ஒரு படிப்பட்ட மாறுபாட்டினைக்கொண்ட, நன்மக் கள் நிற்கின்ற வழியினை நினக்கு வழியாகப்பேணும்; எ - று.

முதுவேனிற் காலங்கனெல்லாம் நீர் அறுதலின் அறுசுனையென(ங்)நிகழ் காலத்தாற் கூறினார். கடுமை ஈண்டு வெம்மை மேற்று. இனி, கடுந் (சு)தாக மென வடமொழித் திரிபாக்கி விகாரமாய் நின்றதென்பாரும் உளர். தாகத் தாலே பதிபென்க.

க, உ. தொல். அகத். சூ. சக.

ங. தொல்.

ச. தாகமென்பது தாமெனத் திரிந்து வழங்குதலை. (அ) “பேளய் வெண் டோர் பெயல்செத் தோடித், தாஅம் பட்ட தனிமுநிர் பெருங்கலை” (ஆ) “தாஅம் படுகாக்குத் தண்ணீ ருளகொல்லோ” (இ) “தாம்படு மாந்தர்க்குத் தண்ணீர் போலுங், காம்படு தோளியொடு கலந்து மகிழ் வொய்திய” என்பவற்றாலும் அறிக.

(பிரதிபேதம்) * பொருள்கான் இங், † காதலான், ‡ இன்னும் அப்பய, || காமவீன் பங் குற்றப், + ஒரு வழிப்படுமாறு பாட்டினை.

ஒடிமியன்னுஞ் செய்தெனெச்சம் “அம்முக் கிளவியும்” என்னும்
(க) சூத்திர விதியாற் பிறவினை கொண்டது.

அஞ்சுமென்றது பிரியுமாறு நினைந்து முன்னர்த் துயிலின்றிப் பின்னர்
தாழ்க்கத் துயின்றானென்று அஞ்சினானென்க.

காண் என்னும் முன்னிலைவினை காண்டையெனத் திரிந்தது.

மாற்றுமைக்கோடல், கூற்றமும் மூப்பும் உண்டென்றிருத்தல்.

‘கடைநா எரிதுவென் றறிந்தாரு மில்லை’ இது நாளது சின்மை; ‘இள
மையும் காமமு நின்பாணி நில்லா’ இஃது இளமையதருமை; ‘உரனுடை
யுள்ளத்தை’ இது தாளாண்பக்கம்; ‘செய்பொருண் முற்றிய’ இது தேமும்
முறைமையிற் தேடவேண்டுமென்றவற் றகுதியதமைதி; ‘சிறநனி நீதுஞ்சி
.....செல்லோய்’ இஃது அன்பினதகலம்; ‘இடைமுலைக்..... காண்டை’
இஃது அகற்சிய தருமை.

(உ) ‘செய்பொருண் முற்றி... ..என்பாய்’ என்பது செல்வத்தாற்
பிறந்த உவமை; வளமையானாகும் மனமகிழ்ச்சி இது வென்றவின்.

“நிகழ்ந்தது கூறி நிலையலுந் தினையே.” (ங) என்பதனால், தலைவன் முன்
ஒருகாற் கூறியவற்றினைத் தோழி தலைவற்குக் கூறிச் செல்வமுநருவித்தான்.

“சரமென மொழிதலும் வரைநிலை யின்றே” (ச) என்பதனால் வழியருமை
கூறினான்.

இவன் கூறுகின்ற காலத்து, தலைவற்கு மூப்பென்னும் மெய்ப்பாடு
தோன்றிப் பின்னர் அசைவுபிறந்தது; தோழிக்கு நடுக்கம் பிறந்தது.

(ரு) இது பன்னீரடியின் இகந்து ஒரு பொருணுதலாது ஆசிரியத்தனை
விரவிவந்த சேர்வகைக் கலிவெண்பா.

(கக)

(கூங) செருமிரு சினவேந்தன் சிவந்திறுத்த புலம்போல

வெளிமேய்ந்த கரிவறல் வாய்புகுவ காணுவாய்ப்

பொரிமலர்ந் தன்ன பொறிய மடமான்

நிரிமருப் பேரெடுதி தேரற்ற் கோட

க. தோல், வினை. சூ. ந. ச. இதனுரையிலும் ‘உடம்புயங்கி யானை..... நெறி
மயக்குற்ற’ என்பது செய்தெனெச்சம் காரணகாரியப்பொருட்டாய்த்
தனக்குரிய வினைமுதலானன்றிப் பிறவினை முதலான் முடிந்த
தற்கு இவ்வுரையாசிரியரால் மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

உ. “உரனுடை யுள்ளத்தை செய்பொருண்முற்றிய வளமையானாகும்
பொருளினது வென்பாய்” என்புழி வளமையானாகும் மனமகிழ்ச்சி
இதுவெனக் கூறினமையின், இது செல்வம் பொருளாகப் பிறந்த
உவமை யாமென்பர், பேராசிரியரும்; தோல், மெய்ப். சூ. கக. இ-வி.
தூலாரும் இங்ஙனமே எழுதுவார்; இ-வி. சூ. ன. எ. அ.

ங. தோல், அகத். சூ. ச. ச. தோல், பொருளியல். சூ. உ. உ.

ரு. இச்செய்தி தோல், செய். சூ. கருங். நச்சினுர்க்கினியருரையிலும்
காணப்படுகின்றது.

௧௮ மால்சாய மலைவெம்ப மந்தி யுங்க
வுரல்போ லடிய வுடம்புயங் கியானை
பூறுநீ ரடங்கலி னுண்கயங் காணுது
சேறு சுவைத்துத்தஞ் செல்லுயிர் தாங்கும்
புயறுளி மாறிய போக்கரு வெஞ்சுரம் ;

௧௯ எல்வளை யெம்மொடு நீவரின் யாழநின்
மெல்லியன் மேவந்த சீறடித் தாமரை
யல்லிசே ராயித முரக்குத்தோய்ந் தவைபோலக்
கல்லுறி னவ்வடி கறுக்குந வல்லவோ ;

௨௦ நலம்பெறு சுடர்நுதா லெம்மொடு நீவரி
னிலங்குமா ணவிர்தூவி யன்ன்மென் சேக்கையுட்
டுலங்குமான் மேலூர்தித் துயிலேற்பாய் மற்றுண்டை
விலங்குமான் குரல்கேட்டின் வெருவுவை யல்லையோ ;

௨௧ கிளிபுரை கிளவியா யெம்மொடு நீவரிற்
றளிபொழி தளிரன்ன வெழின்மேனி கவின்வாட
முனியரில் பொத்திய முழங்கழ லிடைபோழ்ந்த
வனியுறி னவ்வெழில் வாடுவை யல்லையோ ;

எனவாங்கு ;

௨௨ அணையவை காதலர் கூறலின் வினைவயிற்
பிரிசுவ ரெனப்பெரி தழியாதி திரிபுறீஇக்
கடுங்குரை யருமைய காடெனி னல்லது
கொடுங்குழாய் துறக்குந ரல்லர்

நடுங்குதல் காண்மார் நகைடுறித் தனரே.

இது தலைமகனுற் பிரிவுணர்த்தப்பட்டு ஆற்றளாய தலைமகள், யான்
நும்மோடு போதுவல் எள்ளுத்து, தலைவன் அவளது மென்மையுங்
காட்டின் கடுமையுங் கூறி உடம்படாளுக, ஆற்றளாய தலைவியைத்
தோழி, அவர் நம்மோடு நகையாடிச் சொன்னார் பிரிவரல்லரென வற்
புறத்தியது.

இதன் பொருள்.

செருமிசு சினவேந்தன் சிவந்திறுத்த புலம்போல

(க) * வெரிமேய்ந்த கரிவறல் வாய்குவ காணுவாய்ப்

க. (அ) “நாடுகெட வெரிபரப்பி” (ஆ) “பெருந் தண்பனை, குறஉக்
கொடிய வெரிமேய,....பாழாயினின் பகைவர் தேளம்” மது. ௧௨௬,
பிரதிபேதம்) * எரிவெந்த,

(க) பொரிமலர் தன்ன * பொறிய மடமான்

நிரிமருப் பேரெடு (உ) †தேரறற் கோட

ரு (ந) மரல்சாய (ச) மலைவெம்ப (ரு) மந்தி யுயங்க

கஞ்ச-கஞ்ச. (இ) “ஊரெரி கவர வருத்தெழுந் துரைஇப், போர்சுடு கமழ் புசைமாதிர மறைப்ப” (பதிந். எக.) (ஈ) ‘வாடுக விறைவரின் கண்ணி யொன்றார், நாடுசுடு கமழ்புகை யெறித்த லானே” (உ) “பகைவ ளார்சுடு விளக்கத் தழுவிகித் கம்பலைத், கொள்ளை மேவலை” (ஊ) “பெருந்தண்பணை பாழாக, வேம நன்னு டொன்னெரி யூட்டின” (எ) “விளைபுனை நல்லில் வெவ்வெரி யினைப்பத், கனையெரி புரறிய மருங்கும்” புறநா. சு, எ, கசு, உந.

க. உழைமான் சாதியின் ஆண்பால் ஏறெனப்படு மென்பதற்கு, “பொரி மலர் தன்ன பொறிய மடமா, நிரிமருப் பேரெடு தேரறற் கோட” என்னும் பகுதி மேற்கோள். தொல். மாபு. கு. நஅ. பே.நச.

உ. (அ) “யானை, நீர்மருங் கறியாது தேர்மருங் கோடியுறுநீ ரம்பியி னெறி முதலுணங்குங் கடத்திடை” அகம். உக, (ஆ) “அழன்மேய்ந் துண்ட ரிழன்மா யியவின், வறன்மரத் தன்ன கவைமருப் பெழிற் கலை, யறலவிர்த் தன்ன தேர்நசைஇ யோடி” அகம். நகரு. (இ) தேரோட வெஃகிரின் மத்தமாச, சிந்தையா ன்ரென்று செத்துக் கவர்போடும், பண்பி லருஞ்சுர மென்ப. கைந்நிலை. பாலை. கட. (ஈ) “வெண்டேரை நீராமென் றெண்ண” ஐந் - ஐம். நசு. என்பவை. கரும், “நிறைநீர் வேலியு முறைபடக் கிடந்தவிர், நெடும் பேரத்தம்” (சிலப். கக: சுக. எஃ. அடி.) என்புழி, “நிறைநீர் வேலியென்றார், பேய்த்தேரை, நீரோலத் தோன்றுதலின்” என எழுதியிருத்தலும் “நீரிலெழுத்து நிகழ்கனவும் பேய்த்தேரு, மேரரினவை யின்றாமா ரொப்பு” என்னும் பகுதியின் விசேடவுரையில் ‘அருஞ்சுரத்தின் கண் முதுவேனிலின் நண்பகற் கடுமைபற்றித் தோன்றி ஞாயிற்றின் கிரணம் முகிற்படலத்தின் மறைந்தவழித்தானும் மறைந்துபோவதாகிய பேய்த்தேர், ஒரு காரணங்காட்டி மறைந்து போவதற்கு உவமை’ என்று சிவஞானமுனிவர் எழுதியிருத்தலும் (சிவஞானபாடியம். இலக் கணவியல். சு-ம் சூத்திரம் சு-ம். அதிகாரணம். வெண்பா. க. ‘அசத் தறியாய்’ பக். ௩௦௩.) இங்கே அறிதற்பாலன.

ந. “மரல்சாய மலைவெம்ப மந்தியுயங்க” என்பது கலியடி. பதின்மூன் றெழுத்தான் வந்ததற்கு மேற்கோள்; தொல்.செய்.ருரு. ‘அளவடி’ இளம்.

ச. மலைவெம்பல். கலி. உஃ. ரு, உந: ந, “கல்காயுங் கடுவேனிலொடு” மது. கஃச.

ரு. “கயந்தலை மந்தி யுயங்குபசி களைஇயர்” அகம். உஅஅ.

(பிரதிபேதம்) * பொறியமை மடமா, † தோறோக்கோடும்.

(க) ஷரல்போ லடிய (உ) வுடம்புயிங் கியானே

பூறுநீ ரடங்கலி னுண்கயங் காணுது

சேறு சுவைத்துத்தஞ் செல்லுயிர் தாங்கும்

(ங) புயறுளி மாறிய (சு) போக்கரு வெஞ்சுரம்

எ - து: போர்த்தொழிலிலே மிகுகின்ற சினத்தையுடைய அரசன் கோபித்துச் சென்று விட்ட பகைப்புலத்தை நெருப்புத் தின்றற்போல நெருப்புத்தின்ற கரியினையுடைய வறந்த நிலத்திடத்தனவாகிய பெரி மலர்ந்தாற்போன்ற புள்ளிகளையுடையவாகிய மடப்பத்தையுடைய மான்கள் உணவுகளைக் காணவாய்த் திரிந்த கொம்பினையுடைய ஏற்றோடே பேய்த் தேரை நீரென்று கருதி உண்டற்பொருட்டு ஓட, மரல்வாடும்படி மலைகள கொதிக்க, ஊணின்னி மந்திகள் வருந்த, உரல்போன்ற அடிகளையுடைய வாகிய, உடம்பு வருந்திய யானைகள் ஊறுகின்ற நீருற்று அடங்கலின் நீர் ஊண்டற்கு வேறோர் நீர்நிலை காணும் சேற்றில் ஈரத்தை துகர்ந்து தம் போகின்ற உயிரைக்காக்கும் மேகந் துளித்தலைத் தவிர்ந்த செலவரிய வெய்ய * சுரத்தே; எ - து.

“பன்றி புல்வா யுழையே கவரி, யென்றிவை நான்கு மேறெனத் 'ய.” (ரு) இதனால் ஏறென்றார். †மேயந்தகரி, உண்ட எச்சில்போல நின்றது. ஏற்றோடு என்பது ஏறோடு என விகாரமாயிற்று. சுரத்தென்னும் அத்து விகாரத்தாற் றொக்கது.

இது தரவு.

௧௦ (சு) எல்லவோ யெம்மொடு நீவரின் யாழநின்

மெல்லியன் மேவந்த சீறடித் தாடரை

௧. “உரல்புரை பாவடி..... ..யொருத்தல்” கலி. உக.

உ. ‘உடம்புயங்கியானே’ கலி. ௧௨: ௪.

ங. புயறுளி மாறியசுரம்: “விழுந்ததுளி யந்தரத்தே வேமென்றும் வீழி, னொழுந்துசுடர் சுடுமென் தேங்கிச - செழுங்கொண்டல், பெய்யாத கானகத்தே”

ச. போக்கரு வெஞ்சுரம் தலி. உங: ௩.

ஞ. தோல். மரபியல், கு. ௩.௮.

சு. (அ) “எல்லவோ யெம்மொடு..... ..கறுக்குந வல்லவோ” என்பது உடன்கொண்டு போகவேண்டு மெனச் சொல்லியவழித் தலைவன் கூறியதற்கும், தோல். கற். கு. ௫. இள; (ஆ) தலைவிக்குத் தலைவன் உடன் போக்கு மறுத்துக் கூறியதற்கும் தோல். அகத. கு. ௪௫. ௩; (இ) தலைவி உடன்வரக் கருதியவழித் தலைவன் எம்மொடு நீவரக் கருதியநிலம் சுரமென்று கூறியதற்கும் தோல். பொருளியல், கு. உஉ. ௩. மேற்கோள்.

(பிரதிபேதம்) * சுரத்தை, † வெந்தகரி.

யல்லிசே ராயித முக்குத்தோய்ந் தவைபோலத்

கல்லுறி னவ்வடி கறுக்குந வல்லவோ

எ - து: ஒளியிணையுடைத்தாகிய வளையிணையுடையாய்! நீ எம்மோடு வருவையாயின் நின்றுடைய (கு) மெல்லிதாகிய இயல்பிணையுடைய, அனிச்ச முதலியவற்றிலே பொருந்துதல்வந்த சிறிய அடிகள் ஆண்டுள்ள கல்லைத் தீண்டும்; அவ் வடிகள் கல்லைத் தீண்டுமாயின், (உ) தாமரைப் பூவினது (ங்) அல்லியைச் சேர்ந்த அழகிய இதழ்கள் (சு) இங்குலிகர் தோய்ந்தன போலத் கறுப்பனவல்லவோ; எ - து.

(ஈ) எல்லே யிலக்க மென்னும் தோல். இடை உக-ஆம் குத்திரத்துக்கு எல்லென்பது விளங்குதற் பொருண்மை யுணர்ந்து மென்று பொருள் கூறி “எவ்வளை யெய்மொடு நீவரின்” என்பதை மேற்கோள் காட்டினர். நச். (உ) பிறவுரை யாசிரியர்களும் இப்பொருளே கூறி ‘எவ்வளை’ என்பதை மேற்கோள் காட்டினர். அவர்களுள் (ஊ) சேனாவரையர் எல்லென்பது உரிச்சொ ளீர் மைத்தாயினும் ஆசிரியர் இடைச் சொல்லாக ஒதினமையான் இடைச்சொல்லென்று கோடுமென்றெழுதியிருத்தலும் (எ) தெய்வச்சிலையார், இஃதுரிச் சொல்லன்றோ வெனின் அது குறைச்சொல்லாகிநிற்கும். இது குறையின்றி நிற்கலின் இடைச் சொல்லாயிற்றென் றெழுதியிருத்தலும் ஆராயத்தக்கன. (ஏ) நன். இடை. சூ. கசு. இரா.

க. (அ) “மோப்பக் குழையு மணிச்சம்” (ஆ) “அனிச்சமே நின்னினு, மென்னீரன் யாம்வீழ் பவன்” (இ) “அனிச்சமும்..... மாதாடிக்கு நெருஞ்சிப் பழம்” என்னும் குறளும் (ஈ) “அனிச்ச நெருஞ்சி யின்ற பழமாலென், மஞ்ச மலரடிகள்” சீவக. ஈசக. (உ) “அனித்தமிதிப் பினும் பணித்த லானா, வொளிச்செஞ் சிறடி யுருக்காக் கேய்ப்ப, வுளித்தலை வெம்பர லான்றுபு நலிய” பெருங். (ங்) இங். கசுஉ-கசுசு. என்பவைகளும். ஈண்டு அறிதற்பாலன. பிற்காலத்து நூல்களில் இது கோட்டுப் பூவாகவும் நீர்ப் பூவாகவும் அடிக்கு உவமையாகவும் கூறப் பெற்றுள்ளது.

உ. “கல்லதர் நடந்துபூந கமலம் வாட்டிய, மெல்லடி சிவப்புறல் வீழ் வாய் மயிற், கொல்லுமே யெனமன முருகி” நைடநம். கான்புரு. கஉ.

ங். (அ) “பொய்கை போர்க்களம் புறவிதழ் புலவு வாட்படை புல்லித, மைய கொல்களி நகவித ழுரச ரல்ல்தன் மக்களா, மையில் கொட்டையம் மன்னனா மலர்ந்த தாமரை” சீவக. உநகக; (ஆ) “காத லுள்ளமொடு கலந்துண் டாடுநர், போகச்சேரி புறவித ழாக, அருமதியமைச்சர் திருமதிற் சேரி, மாசில் பைந்தாது சமந்தமத்தகத, தாசில் பண்ம ரல்லி யாக, கோயில் கொட்டை யாகத் தாமரைப். பூவொடு பொலியும் பொலிவிற்கு” பெருங். (ங்) இங்-கௌ. என்பவற்றால் அல்லி யென்பது கொட்டையைச் சூழ்ந்துள்ள கேசர மென்று தோற்றுகிறது.

சு. இங்குலிகம், இக்காலத்துச் சாதிலிங்கமென்றும் இலிங்கமென்றும் வழங்கப் படுகின்றது; சாதிங்குலிக மென்பது பண்டை வழக்கு.

சக நலம்பெறு சடர் துதா லெம்மொடு நீவரி

னிலங்குமா ணவிர் (க) தூவி யன்னமென்சேக்கையுட்

(உ) * மெலங்குமான் மேலூர்தித் துயிலேற்பாய் மற்றுண்டை

† விலங்குமான் குரல்கேட்பின் வெருவுவை யல்லையோ

எ - து: நன்மையைப் பெறுகின்ற ஒளியினையுடைத்தாகிய நுகலினை யுடையாய்! நீ எம்மோடு கூட வருவையாயிற் சிங்கக்கான்மேற் றைத்த துங்குக்கட்டின் இலங்கும் மாட்சிமை விளங்கும் அன்னத்தாவியாற்செய்த மெல்லிய படுக்கையிடத்தே உறக்கத்தைப் பொருந்துகின்ற நீ பொய்யான சிங்கம் ஒழிய அக்காட்டிடத்தில் விலங்காகிய சிங்கத்தின் குரலைக் கேட்பின் அஞ்சுவையல்லையோ; எ - று.

மாட்சிமை விளங்குகின்ற தூவியையுடைய அன்னமென்பது முதற் கேற்ற அடையடுத்த ஆகுபெயர்.

துலங்கூர்தி, துங்குக்கட்டில். மற்று, வினைமாற்று; வெருவரத்தக்க, பொய்ம்மானல்லாத மெய்ம்மானின் குரல்கேட்பினெனப் பொருள் தந்து தீன்றது.

அ (ந) கிளிபுரை கிளவியா யெம்மொடு நீவரிற்

றளிபொழி தளிரன்ன வெழின்மேனி † கவின்வாட

முளியரில் பொத்திய முழங்கழு லிடைபோழ்ந்த

வளியுறி னவ்வெழில் வாடுவை யல்லையோ

எ - து: கிளியையொக்கும் மொழியினையுடையாய்! நீ எம்மோடே வருவையாயின் முகில் துளியைச் சொரியப்பட்ட தளிரையொத்த அழகினை யுடைய மேனி அழகு கெடுமபடி உலர்ந்த கிறுதுற்றை மறைத்த முழங்கு கின்ற அழலினது நடுவை ஊடறுத்து வந்த காற்றுத் தீண்டின் அந்த அழகு கெடுவையல்லையோ; எ - று.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

க. “மைந்துறு மடங்கற் றின்கான் மணீவட வயிர ஐச, லெந்துடன் பதஞ்செய் பஞ்சி யணையினோ டன்னத்தாவிப், பைந்துகிலினை” திருவிளை. வேல்வளை செண்டு. சக.

உ. “துளங்குமா ணூர்தித் தாமலர்ப்பள்ளி” மணி. கஅ: சஅ.

ங. (அ) “கிளிபுரை கிளவியாய்... .. வாடுவை யல்லையோ” என்பது உடன் கொண்டு பெயர்தல் வேண்டுமென்ற தோழிக்குக் காட்டது கடுமை கூறிவிடுத்ததற்கு மேற்கோள். தொல். அகத. குத்திரம். சச. ‘ஒன்றாத் தமரினும்’ இளம்.

(ஆ) “கிளிபுரை கிளவியாய்” கலி. உ௦:௭. (இ) “மடந்தை, கிளிபுரை கிளவியும்” தமிழ் நெறி. மேற்கோள்.

(பிரதிபேதம்) * தலங்குகால், † விலங்குகால், ‡ தகைவாட.

எனவாங்கு

எ - து: என்று; எ - று.

ஆங்கு அசை.

இது தனிச்சொல்.

௨௩ அணையவை காதலர் கூறலின் வினைவயிற்

பிரி குவ ரெனப்பெரி தமிழாதி திரிபுறீஇக்

கடுங்குரை யருமைய காடெனி னல்லது

(க) *கொடுங்குழாய் துறக்குந ரல்லர்

(௨) நடுங்குதல் காண்மார் நகைகுறித் தனரே

எ - து: நினது அழகு கெடும் அச்சமாகிய அத்தன்மையவற்றை நின்னைக்காதலித்தவர் கூறுகையினாலே யாம் பிரியின் இவன் இறப்பவென்று பிரியார்; ஆதலான் மனத்தைத் திரிவுறுத்தி வினையிடத்துப் பிரிகுவரென மிக நெஞ்சுழியாதேகொள்; விரைந்த மகர்க்குழையையுடையாய்! காடுகடிய அருமையவென்று † சொல்லுவாராயின் அது நினது மெய்நடுக்கத்தைக் காண்டற்கு ஒரு வினையாட்டைக் குறித்துக் கூறினொன்பதல்லது துறப்ப ரென்று நான் சொல்லுவவரல்லர்; எ - று.

காட்டின் கடுமை தாமே கூறினார், நாம் போதற்கு உடம்பேடெனப் பது தாமே உணர்வாராகலின்.

இது சுரிதகம்.

தாழிசைகள் தலைவன் உடன்போக்கு மறுத்துக்கூறியன. (௩)வினைவயிற் பிரிவரெனவே கற்பிற் கூறியதாயிற்று. ‡ காடு கடுங்குரையருமையவெனத்

க. நடுக்கமென்பது யாதானு மொரு பொருளை இழக்கின்றோ மெனவருமனநிகழ்ச்சி யென்றுகூறி அம்மெய்ப்பாட்டிற்கு, “கொடுங் குழாய்.....நடுங்குதல். காண்மார் நகைகுறித்தனரே” என்பதை (தொல். மெய்ப். சூ. ௧௨.) மேற்கோள் காட்டினர், இளம் பூரணர்.

௨. (அ) ‘நடுங்குதல் காண்மார் நகை குறித்தனரே’ என்பதனொடு “புல்லா திராஅப் புலத்தை யவருறு, மல்லளோய் காண்கஞ் சிறிது” என நகை யாடிச் சொல்லிய (௧௩௦௧) துறள். ஒருவாறு ஒப்புநோக்கற்பாலது. (ஆ) “நடுங்குதல் காண்மார் நகை குறித்தனரே” என்பது தன் இளமை பொருளாக நகை பிறந்ததற்கு (தொல். மெய்ப். சூ. ௪. பே.) மேற்கோள்.

௩. “அணையவை காதலர் கூறலின் வினைவயிற், பிரிசுவ ரெனப்பெரி தமிழாதி யென வினைவயிற் பிரிவு கூறலின் இது, கற்பிற்குக் கூறிய தாயிற்று.” என்பது (தொல். அகத் சூ. ௪௩. ௩௪.) காணப்படுகின்றது.

(பிரதிபேதம்) * கொடுங்குழாய், † சொல்லுவாராயின் நினது, ‡ காடுக்கடுங்.

ரவீற் பொருளையும் சுரிதகத்து உடன் கொண்டு கூறினார், “தீர்விய
பூலாத்து மதனகப் படுமே” என்னும் (க) சூத்திரத்து இயலென்றதனால்.

தலைவன் இளமை பொருளாகத் தலைவற்கு * நகைபிறந்தது. தலைவிக்கு
அசைவு பிறந்தது.

இஃது ஒன்பதடிச் தரவும் நான்கடித் தாழிசையும் தனிசொல்லும்
† ஐயடிச்சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (௧௨)

(௩௪) அணைமரு னின்றாயி லம்பணைத் தடமென்றோட்

நணைமல ரெழினிலத் தேந்தெழின் மலருண்கண்

மணமொவன் முகைபன்ன மாவீழ்வா னிரைவெண்பன்

மணநாறு நறுநதன் மாரிவி ழிருங்கூந்த

லலமுலை யாகத் தகன்ற வல்கூற்

சிலநிரை வால்வளைச் செய்யா யோவெனப்

பலபல கட்டுரை பண்டையிற் பாராட்டி

யினிய சொல்லி யின்னாகுப் பெயர்ப்ப

தனியறிந் தேனது துனியா குதலே ;

௧௦ பொருளல்லாற் பொருளுமுண் டோவென யாழநின்

மருளிகொண் மடநோக்க மயக்கப்பட் டயர்த்தாயோ ;

௧௨ காதலா ரெவன்செய்ப பொருளில்லா தார்க்கென

வேதிலார் கூறுஞ்சொற் பொருளாக மதித்தாயோ ;

௧௪ செம்மையி னிகந்தொரீ இப் பொருள்செய்வார்க் கப்பொரு

ளிம்மையு மறுமையும் பகையாவ தறியாயோ ;

௧௬ அதனால்;

எம்மையும் பொருளாக மதித்தீக்கை நம்முணங்

கவவுக்கை விடப்பெறும் பொருட்டிறத்

தவவுக்கை விடுத லதுமனும் பொருளே.

இது தலைமகனும் பிரிவுணர்த்தப்பட்டதோழி, தலைமகன்து. முன்ன
யிற் சிறப்ப † எம் வயிற் பாராட்டியதெல்லாம் எம்வயிற்பிறந்த வேறுப்
பென்பது *இப்பொழுதறிந்தேன், இவ்வகைப்பட்ட போக்கு நீனக்கு
எவ்வகையான் வந்ததென, அவன் செலவழங்கச் சொல்லியது.

இதன்பொருள்.

௧. தோல். செய். சூ. ௧௩௭.

(பிரதிபேதம்) *ஊசு, † ஐயடிச், ‡ எம்மையிற் பாராட்டிய.

- * (க) அணைமரு னின்றியி (உ) லம்பணைத் தடமென்றோட்
(ங) டிணைமல ரெழினிலத் தேந்தெழின் மலருண்கண்
மண (ச) மெளவன் முகையன்ன மாவீழ்*வார் நிரைவெண்பன்
(ரு) மணநாறு நறுநுதன் (கூ) மாரிவீழ் ழிருங்குந்த

தி லலர்முலை யாகத் தகன்ற வல்குற்
சிலநிரை வால்வளைச் செய்யா யோவெனப்
பலபல கட்டுரை பண்டையிற் பாராட்டி
யினிய சொல்லி யின்னாங்குப் பெயர்ப்ப
(எ) தினியறிந் தேனது துனியா குதலே

- க. (அ) “அணைமருளின்றியில் . . . துனியாகுதலே” என்பது போக்
கின்கண் தலைவன் தலைவியைப் புகழ்ந்ததற்கு மேற்கோள். தொல்.
பொருளியல். சூ. நட. நட. (ஆ) “அணைமருளின்றியில் . . . பண்
டையிற் பாராட்டி” என்பது களவு காலத்து நலம் பாராட்டிய தலை
மகன் கற்புக்காலத்து மொழிநலம் பாராட்டிதற்கு மேற்கோள்; தொல்.
பொருளி. சூ. நட. ‘நிகழ்தகை’ இளம். (இ) “அணைமென்றேன்”
பரி. எ: சூடு. கலி. சுசு. க. (ஈ) “அணைபுரை மென்மை யமைபடி பணைத்
தோள்” பெருநீ. (உ) கரு: எஉ. (உ) “செம்பஞ்சி யணையனைய வாடமைத்
தோள்” சீவக. கஎ. (ஊ) “பணையெழி லணைமென்றேன்” கலி. க: கூ.
உ. “அம்பணைத்தட மென்றேன்” கலி. ச: அ. “தடமென் பணைத்தோள்”
அகம். உக.
ங. “துணைமல ரெழினிலத் தேந்தெழின் மலருண்கண்” என்பது
‘அன்னபிறவும்’ என்பதனாற் கொள்ளப் படுவன வற்றுள் அத்து
? வமையுணர்த்துஞ் சொல்லாய் வருதற்கு மேற்கோள். தொல்.
உவம. சூ. கக. இளம்.
ச. “மெளவல் வான் முகைத், துணை நிரைத்தன்ன மாவீழ் வெண்பல்”
“முகைநிரைத் தன்னமாவீழ் வெண்பல்” அகம். உக: க-உ, ககஉ: கஉ.
“பன்னிற முல்லை” திணைமொழியை. உஉ.
ரு. “தேங்கமழ் திருநுதல்” ழருந. உச; நம். சுஉ; அகம்: நட. அக.
க. “மாரிவீழ் ழிருங்குந்தல்” கலி. சு: உ, கக: உக. வினையும
முதலியவற்றிற்குப் பாகுபடித் துணர்த்தப்பட்ட சொற்களன்றி மர
பாற் (மரபு - பயிற்சி) பிறசொல்லும் வருமென்பதற்கு *இத்தொடர்
மேற்கோள். தொல். உவம. சூ. கஎ. இளம்.
எ. (அ) “இனியறிந்தேனது துனியாகுதலே” என்னும் இவ்வடி குறநீ.
அச-இல். உ-ஆம் அடியாகவும் காணப்படுகின்றது. (ஆ) இனியறிந்
தேன்” குறநீ. சுஅக.

எ - து: இனியதுயிலையுடைய அணையையொத்ததும் அழகியமூங்கிலை யொத்த பெருமையை யுடையதுமான மெல்லிய தோளினையும் எழுச்சியை யுடைய நீலத்தினுடைய உயர்ந்த அழகினையுடைய இரண்டாகிய மலர் போலும் அகன்ற மையுண் கண்ணினையும் மணத்தையுடைய மௌவன் முகையை யொத்த வண்டிகள் விரும்பின நேரிதாகிய ஒழுங்கினையுடைய வெள்ளிய பல்லினையும் மணம் நாறுகின்ற நறியதாகிய நுதலினையும் மழை விரும்பின கரிதாகிய மயிரினையும் ஆகத்திடத்தே பெருத்த முலையினையும் அகன்ற வல்குலினையும் சிலவாகிய நிரைத்த வாலிய வளையினையுமுடைய செய்யோளையென்று பலபலவாகிய புணர்துணைகளாற் பண்டையிற் காட்டிற் கொண்டாடி இங்ஙனம் இனிய மொழிகளைக்கூறி என்னை வருத்தத்தே செலுத்துகின்ற தன்மை எவ்விடம் வெறுப்பாகுதலை இப் பொழுதறிந்தேன்; எ - து.

மருள், உவமவுருபு.

“நிகழ்தகை மருங்கின் வேட்கை மிகுதியிற், புகழ்தகை வரையார் கற்பினுள்ளே.” (க) என்பதனால், போக்கின் கண்தலைவன் தலைவியைப் புகழ்ந்து கூறினான்.

இது தரவு.

க0 (உ) பொருளல்லாற் பொருளுமுண் டோவென யாழநின் .

(ரு) மருளிகொண் மடநோக்க மயக்கப்பட்ட யார்த்தாயோ

எ - து: மயக்கங்கொண்ட அறியாமையையுடைய நின்னறிவு பொரு ளல்லது நன்குமதிக்கும் பொருளும் வேறுண்டோவென்று நின்னை மயக்கப் பட்டு அன்பை மறந்தாயோ; எ - து.

க. தோல். பொருளியல். கு. நசு.

- உ. (அ) “பொருளல் லவரைப் பொருளாகச் செய்யும், பொருளல்ல தில்லை பொருள்” குறள். எடுக. (ஆ) “வென்றி யாக்கலுமேதக வாக்க லுங், குன்றினார்களைக் குன்றென வாக்கலு, மன்றி யுங்கல்வி யோடழ காக்கலும், பொன்றுஞ் சாகத்தி னுய்பொருள் செய்யுமே” கீலக. ககஉஉ. (இ) “அளப்பரும் விஞ்சையே யன்றி மேன்மையு, முளப்படு தன்மையுமுயர்ந்த சீர்த்தியுங், கொளப்படு கொற்றமும் பிறவுங் கூட்டலால், வளத்தினிற் சிறந்தது மற்றென் றில்லையே” கந்த. (ஈ) “பூரியர் தமைவேற் தாக்கும் புவி புரப் பிக்குந் துய்க்குஞ், சீரிய வுண்டி சேர்க்குந் தேவர்த முலகம் போக்குங், காரிய மனைத்துங் கூட்டுங் கருதலர் தம்மை வாட்டுங், கூரிய திதன்மே வில்லை கொழும் பொனீர் கொணமி னென்றார்.” உத்தர. அசுவமேத. கசுந. என்பவைகளும் (உ) இந்துல். பக். ௫௩: க. குறிப்பும். (ஊ) இந்துல் எஉ: க. குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.
- ந. “மருளி நெஞ்ச மயங்கலுங் காண்பல்” கலி. கஉஉ: கடு. “மருளி யாயம்” “மருளி மாவும் வெருளிப் பிணையும்” பெருங். (க) நசு: கஎ0; (உ) கடு: நக.

(க) மருள், மருளியெனப் புகுதிப்பொருள் விசுதியாய் நின்றது.
யாழ், அசை.

கூஉ காதலா ரெவன்செய்ப பொருளில்லா தார்க்கென
வேதிலார் கூறுஞ்சொற் பொருளாக மதித்தாயோ

எ - து: கையிற்பொருளில்லாதவாகட்டுத் தம்மாத்காதலிக்கப் பட்டார்
என்ன காரியத்தைச் செய்வென்று உரவுபோல இருந்து உறுதியல்லன
கூறுவார் கூறும் மொழிகளை நினக்குப் பொருளாக மதித்தாயோ; எ - று.

கச்சு (உ)செம்மையி னிகந்தொரீஇப் (நு) பொருள் செய்வார்க் (சு) கப்
ளிம்மையு மறுநாயுர் பகையாவ தறியாயோ [பொரு

க. (அ) மருளியென்பதில், 'இ' புகுதிப் பொருள் விசுதியென்பதே இவர்
கருத்தென்பதை, சீவக. உசுஎ-உரையில் இவர் எழுதியிருப்பதும்
வற்புறுத்தும். (ஆ) "இ'வில் வந்து மீளியுரைத்தி"(கோவை.கடுக.)
என்பதன் விசேடவுரையில் 'மருடல் வெகுடலென்பன, மருளி
வெகுளியென நின்றற்போல மீடலென்பது மீளியென நின்றது'
என்பர்; பேராசிரியர்.

உ. (அ) "செப்ப முடையவ னுக்கஞ் சிதைவின்றி, யெசுசத்திற் கேமாப்
புடைத்து" (ஆ) "நன்றே தரினு நடுவிகந்தா மாக்கர்தை, யன்றே
யொழிய விடல்"(இ) "அழக் கொண்ட வெல்லா மழப்போமிழப்பிலும்,
பிற்பயக்கு நற்பா லவை" (ஈ) "சலத்தாற் பொருள் செய்தே
மார்த்தல் பசுமட், கலத்துணீர் பெய்திரீஇ யற்று" (உ) "அருளொடு
மன்பொடும் வாராப் பொருளாக்கம், புல்லார் புரள விடல்"
நூல். ககஉ, ககந, சுடுக, சுசு௦, எடுடு. என்பவைகளும் (ஊ)
"பொன்மணி தரளத் தேனுமற் றுள்ள பொருளுடையோனைவஞ்
சித்துப், பன்மறை பயிலு மந்தணர்க் கீந்தா லீந்தவன் பரகதி
யடையா, னன்ம... யுடையோன் றனைப்பலன் சாரு ஈகம்வஞ்
சித்தவர் கெய்துந், தன்மன் னெறியார்ச சிதப்பொரு ளீந்தாற்
சார்குவ னிகபா மிணடும்" மடுக. பிரயாகையிற். க௦. (எ)
"படுமுன் பொருட்குப் புதுவென்னம் பழையரை யுடைப்பது போற்,
கெடுதியக்குவ குடிகெடுக்குவ கெடாதபெருந்துன் பழம்விளைக்கும்,
வடுமிக் கியன்ற பழியென்றும் வளர்க்கு மதனன் மறுமையினு, நடுவு
நிலையிறிரிசுதொருவர் னன்பொன்கவ'க் கருத்தெண்ணேல்"விநாயக
அரசியற். நுந. என்பவையும். (ஏ) சத்தியகோடன் சரிதரும் இவகே
அறியுத்தக்கன. (ஐ) "செம்மையி னிகந்தொரீஇ" என்பதனோடு
'நடுவிகத் தொரீஇ' என்பதை. (கலி. அ: க.) ஒப்புநோக்குக.

நு. பொருள் செய்தல்: இந்நூற் பக்கம், நுஅ. க. குறிப்புப்பார்க்க.

ச. "அப்பொரு, ளிம்மையு மறுமையும் பகையாவ தறியாயோ" என்பதில்
ஓகாரம் ஈற்றசையாய் வந்ததென்பர், நேமி. உரை. நேமி. சொல். இடு.

எ - து: பொருள்தேடும் * முறைமையினின்று நீங்கிப் பொருள் தேடுவார்க்கு அப்பொருள் தான் † அவரைவிட்டு நீங்கி இம்மையிலும் மறுமையிலும் ‡ பகையாந்தன்மையை அறியாயோ; எ - று.

|| இவளிறநது படப்போய்ப் பொருடேடலிற் செம்மையினிக் தென்றான். இவை மூன்றும், தாழிசை.

௧௬ அதனால்

எம்மையும் பொருளாக மதித்தீத்தை நம்முணங்

(௧) கவவுக்கை விடப்பெறும் பொருட்டிற்

தவவுக்கை விடுத லதுமனும் பொருளே

எ - து: பொருள் இத்தன்மைத்தாகையினாலே அப்பொருளே யன்றி எம்மையும் பொருளாக மதிப்பாய்; நம்முண் முயங்கின முயக்கத்தைக் கை விட்டுப் போகையினாலே பெறுகின்ற பொருட் கூற்றிடத்து அவாவைக் கைவிடுவாயாக, அதுவே நிலைபெறும்பொருள்; எ - று.

மதித்தீத்தை, மதியென்னும் முன்னிலையேவற் றிரிசொல்.

அவ்வெனக் (உ) குறியதன் இறுதிச்சினை கெட்டு நின்றது. கைவிடுதல் “இற்றெனக்கிளத்தல்” போல (ங) நின்றது.

அதனால், தனிசொல்; எஞ்சியது, சுரிதகம்

இதனால், — தலைவற்கிழிவு பிறந்தது. தோழிக்குச் சூழ்ச்சி பிறந்தது.

இஃது ஒன்பதடித்தரவும் சிறுமைக்கு எல்லையுடைய ஈரடித்தாழிசையும் பொருள்பெற்ற தனிசொல்லும் மூன்றடிசு சுரிதகமும் பெற்ற ஒத் தாழிசைக்கலி. (௧௭)

(௧௮) (ச) ஆரிமா னிடித்தன்ன வஞ்சிலை வல்விற்

புரிநாண் புடையிற் புறங்காண்ட லல்லா

லேணப்படைத் தாண யரசோ நிறிணங்

கணைத்தொடை நாணங் கடுந்துடி யார்ப்பி

நு நெருத்து வலிய வெறுழ்நோக் கிரலை

மருப்பிற் றிரிந்து மறிந்துவிழ் தாடி

யுருத்த கடுஞ்சினத் தோடா மறவர்

பொருள்கொண்டு புண்செயி னல்லதை யன்போ

டருள்புற மாறிய வாரிடை யத்தம்;

௧. “தூழியிய காதலொடு கவவுக் கைவிடாது” பெருங். (ங) உரு. ௧௦.

உ. தோல். உயிர்மயங்கு. சூ. ௩௨. உரைபார்க்க.

ங. தோல். கிளவி. சூ. ௧௧.

ச. கலிப்பாவின் கண ஆசிரியசு சுரிதகத்து ஈற்றயலடி நாற்சீராகியும் வரு மென்பதற்கு இச்செய்யுள் (தோல். செய். சூ. ௧௧. ‘முச்சி’ இளம்). மேற். (பிரதிபேதம்) * முறைமையினிக், † தம்மைவிட்டுநீங்கி, ‡ பகையாவதை, || இவளிறநது படப்பொருடேடலிற், + தலைவற்கிழிவும் தோழிக்குச் சூழ்ச்சியும் பிறந்தன.

க௦ புரிபுரி புறமாறிப் போக்கெண்ணிப் புதிதென்றுப்
பெருகிய செல்வத்தாற் பெயர்த்தர லொல்வதோ
செயலையந் தளிரேய்க்கு பெரிநிலை மங்கலம்
பசலையா லுணப்பட்டுப் பண்டைநீ ரொழிந்தக்கால் ;
க௧ பொய்யற்ற கேள்வியாற் புரையோரைப் படர்ந்து நீ
மையற்ற படிவத்தான் மறுத்தர லொல்வதோ
நீங்கித் ததியெய்க்குந் திருமுக மம்முகம்
பாம்புசேர் மதிபோலப் பசப்பூந்து தொலைந்தக்கால் ;

க௨ பின்னிய தொடர்நீளப் புறநாட்டுப் படர்ந்து நீ
மன்னிய புணர்ச்சியான் மறுத்தர லொல்வதோ
புரியனிழ் நறுநிலர் புரையுண்கண் கலுப்பானாத்
திரியுமிழ் நெய்யேபோற் நெண்பனி யுறைக்குங்கால் ;
எனவாங்கு;

௨௩ அணையவை போற்றி நினை இயன நாடிக்காண்
வா னையோ வைகலுஞ் செயலாகு மற்றிவண்
முனைநிறை முறுவலா ராயத்து நெடுத்தாய்த் த
வினைநையுந் தருவதோ விற்றக டின்னே

இது பிரிவுணர்ந்திய தலைமகந்தத், தோழி, தலைமகனது ஆற்றமை
யும் இளமைய தருமையுங் கூறி, நீர் பிரிந்து செய்யக்கருதியவை எக்
காலத்துந் செய்யலாம். பொருளால், கழிந்த இளமை மீட்க லாமோ
வேனக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க) அரிமா விரித்தன்ன வந் (உ) சிலை வல்லிற்

புரி (ஈ) நாண் புடையிற் புறங்காண்ட வல்லா

௧. (அ) “தேயத்தின் நிலைவன் மைத்தன் சிலையைநா னெறிந்தான் நீயுமாய
த்தின்வினையை வல்லா லையென்னை முடிவின்மாரி யாயத்தினிடியி
டென்ற யஞ்சின வுலகம் யானை, சீயத்தின் முழக்கை கேட்டல்
போன்றனா செலுடொல்லாம்.” கம்பி. முதற்போர். க௧௨.

(ஆ) “அரிமானித தன்ன வஞ்சிலை” என்பது அன்னவென்பது
வம வருபாய் வருகாரு மேற்கோள். நன். பொது. சூ. சக. மயிலை.

௨. (அ) “சிலைவிற் காணவன்” குறுங். ௩௮௫. (ஆ) “சிலைவிற்ப்கழி” ஐங்
குறு. ௩௬௩; (இ) “சிலைமாண வல்லில” அகம். ௬௧; கடு; (ஈ)
“வணவகுசிலைச சாபம் வார்களை கொளீஇ” பெருங். (ஈ) ௨௦: அ;
என்பவையும். (உ) “சிலைவிற் சேவகஞ் செய்து” திருவிளை. சுந்தரப்
பே. ம்பு. ௪௪. (ஊ) “கணனுடை துதலவன் சிலைவிலிளேன்மை
ஆரீய புதல்வனை” கம்பி. பள்ளியடை ௫௦. என்பவையும் பார்க்க.

௩. (அ) “ஒருகார்முக மிருகால்வீனா வுறவேகுனித் துருதே, னருகா

- (க) * ஸ்ணைப்படைத் தாணை யரோ நெனுங்
 † கணைத்தொடை நாணுங் கடுந்துடி யார்ப்பி
 னெருத்து வலிய வெறுழேகாக் (உ) கிரகை
 (ங) மருப்பிற் றிரிந்து மறிந்துவிழ் தாடி
 யுருத்த கடுஞ்சினத் தோடா மறவர்

தொழு கியதன்மையி னவிர்தானெலி யெடுப்பத், திருகாநெடு வரை யானவுந் தெருமந்தன வவுண, நிருகாதையு நனிபொத்தின ரேம் குற்றன ரிரிவார்.” கந்த. தாரக. ௧௬. (ஆ) “காங்கொன் வில் லொலி கேட்டலும் பாரிடக் கணங்கண, மாங்கள் சிந்தினர் சிகரிகள் சிந்தினர் மலையு, முரங்கள் சிந்தினர் வீரமுஞ் சிந்தினருடலுஞ், சிரங்க ளானவும் பணித்திட வோடினர் சிதறி.” (இ) “வஞ்சன் வார்சிலை நானெலி கேட்டலு மறத்தாலீ, விஞ்சு பூதமீ ராயிர வெள்ளமும் வெருவி, யெஞ்சியேயவ ணின்றிடா திரிந்துள வென்றா, லஞ்சபூதங்க ளஞ்சுவதற் புத்தத்தனவோ.” கந்த. இரண்டாநாட். *கஉஅ, க௩௧. (ஈ) “தாங்கு கின்றதன் ருழ்சிலை தோள்கொடே, வாங்கி நாணியின் வல்லிசை கோடலும், வீங்கு மொய்ப்பின் விறல் கெழு தானவ, ரோங்கியாரு யிரிந்தனர் போயினார்.” கந்த. இரணியன் யுத்த. க௧௨. (உ) “அவ்வழி யிராவண னமா ரஞ்சத்தன், வெவ்விழி நெருப்புக வில் லினாணினச், செவ்வழிக் கோதையிற் மெறிப்பச் சிந்தின, வெவ்வழி மருங்கினு யிரிந்தவானாம்” (ஊ) “உருமிடித் துழியுலைத் தொளிக்கு நாகமொத், திரியலுந் தனசில விறந்த வாற்சில, வெருவலுந் தன சில வியமலுந் தன, பொருகளைத் துயிரோடும் புரண்டி போஞ்சில” (எ) “பொரக்கரு நிறநெடு விசம்பு புண்பட, விரக்கமி லிராவண னெறிந்த நாணிநூற், ரூக்கின முற்றதென் கூறிற் ரன்குலம், தரக் கரு மனையதோ ரச்ச மெய்தினார்.” கம்ப. முதற்போர். க௨௩-௧௨௫. (ஏ) “நாண்டொழி லோசைவீசிச் செவிதொறு நடத்தலொடு, மாண் டொழி லுடனே கையி னடுக்கிய மாணுங் கல்லு, மீண்டன மறிந்து சோர விழுந்தன விழுந்த மெய்யே, மாண்டன மென்றேயுன்னி யிரிந் தது ரூங்கின்மலை.” கம்ப. நிகும்பலை. அ௭.

- க. ஆரமரோட்ட லென்னுந்துறை அகத்தும் வந்ததற்கு “இணைப் படைத்மறவர்” என்பது மேற்கோள். நொல். புறத். கு. இ. ௧௪.
 உ. “சுலையிரு மருப்பிற் கோடிக் காதளவோடுந் தாடிச், சிலையிருந் தடக்கை வேடத் திருவுருக்கொண்டு தோன்றி” திருவிணை. மாபா தகந் தீர்த்த உ௨. “தகர்மருப்பினிற் றிரிந்துவிழ் தாடிவில் வேடர்” காசி. கடோற்காதித்தன். ௧௬.

ங. அன்னபிறவு மென்பதனாற் கொள்ளப்படுவனவற்றுள் இன் உவமச் (பிரதிபேதம்) * முணைப்படை, † கணைத்தொடை.

(க) பொருள்கொண்டு புண்ணெயி னல்லதை யன்போ

டருள் புற மறிய வாரிடை யத்தம்

எ - து: வந்து கூடுதலையுடைத்தாகிய படையினையுடைய படை யோடே அரசர்கள் வந்து போர் செய்யினும் அழகினையுடைய சிலைமரத்தாற் செய்த வலிய வில்லினது முறுக்குசலையுடைய நாண்லெழுந்த, சிங்கம் இடித்தாற்போன்ற சிறுநாணெலியாலே அவ்வரசரை முதுகுதாண்டலன்றி அம்பை வில்லிலே தொடுத்தலை நாணும், கடிய தடியினது ஆரவாரத்தினையும், வலியுனை யுடைத்தாகிய பார்வையினையுடைய கழுத்துவலிய சலையினது கொம்புபோலே நேர்போகாமற் நிருகி முறுக்குண்டு தாழ்த்த தாடியினையும், வெவ்விசான கடிய சினைத்தினையுமுடைய கெடாக மறவர், வழி போவாருடைய பொருளைப் பறித்துக்கொண்டு அவர்க்குப் புண்ணைக் கொடுத்த விடுதலன்றி, அன்போடே அருளும் அவ்விடத்தினின்றும் கை விட்டுப்போன அரிய இடத்தை யுடைய காட்டிடத்தே; எ - று.

நாணும் மறவரென்க.

இது தரவு.

அன்றியென்னும் வினையெச்ச விளைக்குறிப்பு அல்லதையெனவினைக் குறிப்பு முற்றும் திரிந்தது. (உ) அருள் அன்பிற்குக் காரணமாய் மனத்து நிகழ்வது.

க0 புரிபுரி புறமாறிப் போக்கெண்ணிப் புதிதீண்டிப்

பெருகிய செல்வத்தாற் பெயர்த்தா லொல்வதோ

(ங) செயலையந் தளிரேய்க்கு மெழினல மந்நலம்

* பயலையா லுணப்பட்டுப் பண்டை நீ ரொழிந்தக்கால்

எ - து: நீ புறப்பொருளை விரும்பி அகப்பொருளைக் கைவிட்டு அதிலே போனதெண்ணி இவளுடைய அழகையுடைய நிறம் அசோகினது அழகையுடைய தளிரையொக்கும் அத்தன்மைத்தாகிய நிறம் பசுலைநிறத்தாலே கைக்கொள்ளப்பட்டுப் பண்டைநீர்மைபோனக்கால் நீ போக்கெண்ணுகையினாலே முன்பு உன்னதன்றிப் புதிதாகத் திரண்டு பெருத்த செல்வத்தினாலே மீட்டல் பொருந்துமோ; எ - று.

நீ புறம் புரிபு மாறியென்க.

சொல்லாய் வந்ததற்கு, “மருப்பிற் றிரிந்து மறிந்து வீழ்நாடி”

என்பது மேற்கோள். தோல். உவம. சூ. கக. இளம்.

க. “பொருள் கொண்டு புண்ணெயி னல்லதை யார்க்கு, மருளிலெயினர்” சீலம். கஉ. [குறிப்பும் பார்க்க.

உ. ‘அருளுடைமை’ என்பதன் பொருளும் இத்தாற் பக்கம். உஅ: ங.

ங. “செயலையந் தளிரேய்க்கு மெழினலம்” என்பது தத்தமரபிற் றேன்றமன் பொருளே யென்பதற்கும் (தோல். உவம. சூ. கக. இளம்.) பொதுச் சூத்திரத்திற்குரிய வாய்பாடு உருவுவமத்தின்கண் அருகி வருதற்கும் (தோல். உவம. சூ. கக. பே.) மேற்கோள்.

(பிரதிபேதம்) * பசுலையால்.

செவ்வமென்றது துறவறத்திற் சேற்றுகுக் கற்ற கல்வியை. * அது (க) வானப்பிரத்தம்.

“உண்டற் குரிய வல்லாப் பொருளை, யுண்டன போலக் கூறலு மரபே.”

(2) என்பதனான் உண்ணப்பட்டென்றார். இதனுட் சொல்வழுவன்றி, “செய்யாமாயிற் றொழிப்படுத் தடக்கலம்” (ங) அமைத்தார்.

கச (சு) பொய்யற்ற கேள்வியாற் புனையோரைப் படர்ந்துநீ

மையற்ற படிவத்தான் மறுத்தர லொல்வதோ

திக்கதிர் மதியேய்க்குந் திருமுக மம்முகம்

பாம்புசேர் மதிபோலப் பசப்புந்நது தொலைந்தக்கால்

எ - து: இவளுடைய திருமுகம் இளிய கிரணங்களை யுடைய நிகர்களை யொக்கும்; அந்த முகம் பாம்பு சேர்ந்த திங்களைப்போலப் பசப்புப் பரந்து கெட்டக்கால் மெய்ப்பொருளுணர்ந்தோரை நினைந்து நீசென்று அவரிடத்துக் கற்ற பொய்யற்ற தூற்றேள்விகளாலே முன்பு மனத்திற் றங்கிய மாசற்ற விரதங்களாலே மீட்டல்பொருந்துமோ; எ - று.

க. வானப்பிரத்தமென்பது: மனைவியுடனாவது தனித்தாவது தவஞ் செய்துகொண்டு காட்டில் இருத்தல்.

உ. (தொல். பொருளியல், சூ. கஅ. ‘உண்டற்குரிய’ இளம்; சூ. கக. நச.) இதனுரையில் உண்டற் றொழிலுக் குரியவல்லாப் பொருளை உண்டனவாகக்கூறலு மரபென்பதற்கு, “பசுலையா லுணப்பட்டுப் பண்டைநீ ரொழிந்தக்கால்” என்பது மேற்கோள்.

ங. தொல். பொருளி. சூ. உ.

ச. “பொய்யற்ற கேள்வியாற் லொல்வதோ” என்பதனை (அ) அந்தணர் முதலிய பூவரும் இல்லறம் நிகழ்த்துகின்ற காலத்தே மேல்வரும் துறவற நிகழ்த்தாதற்காக அவ்வறத்தைக் கூறு தூல்களை யுங்கற்று அதன்பின்னர்த் தத்துவங்களை உணர்ந்து மெய்யுணர வேண்டுதலின் அவர்க்கு ஒதற்பிரிவு சிறந்ததென்று கூறி அதற்கும் (தொல். அகத். சூ. உச.). (ஆ) ஒதற்குப் பிரிவெனக் கேட்ட தோழி கூறியதற்கும் (தொல். அகத். சூ. சச.), (இ) “அந்தரத் வழிகெட வொழுதுதற்கும் (இது முன்புபோலக் குற்றஞ்சான்ற பொருளை வருவமைத்துக்கொள்ளாது குற்றமென்றே கருதிக் கடிதலாம். மையற்ற படிவமெனத் தலைவன் கூறியதனைத் தோழிகூறியவாறுகாண்க) (தொல். கற்பியல். சூ. ஓ.) மேற்கோள்காட்டினர்; நச.

(ஈ) “பொய்யில் கேள்விப் புலமையினோர்” (உ) “உண்ட பேதைமை மயக்கற வேறுபட்டுருவா, கொண்டு மெய்யுணர் பவன்கழல் கூடிய தொப்பப், பண்டை வண்ணமாய் நின்றனன்” கம்பர். பாயிரம். சு. அகலிகை. எக.

இல்லறத்தே நின்று முன்னுள்ள மாசறுத்து வானப்பிரத்தனென்றது. இஃது “அந்தரம் தெழுதிய வெழுத்தின் மான, வந்த குற்றம் வழிகேடெவொழுதல்” (க) ஆம்.

பாம்பு சேர்விடமும் பாடம்.

கஅ பின்னிய தொடர்நீளிப் பிறர்நாட்டுப் படர்ந்துநீ

மன்னிய புணர்ச்சியான் மறுத்தர லொல்வதோ

புரியனிழ் நறுலீலம் புரையுண் (உ) கண் கலுழ்பானாத்

திரியுமிழ் நெய்யேபோற் றென்பனி யுறைக்குங்கால்

எ - து இவளுடைய முறுக்கு அவிழ்ந்த நறிய லீலத்தையொக்கும் மையுண்கண்கள் அமையாவாய் அழுது, எரிகின்ற திரிகான்ற நெய்போலச் சுடும்படி. தெள்ளிதாகிய நீரைத்துளிக்குவகால் வேற்று நாட்டிடத்தே போய் நின்னைப் பிணித்த ஆசையாகிய சங்கிலியை அறுத்து நிலைபெற்ற தத்துவப் பொருள்களைக் கூடிய கூட்டத்தாலே கீட்டல் பொருள்துமோ; எ - து.

இது (ங) சன்னியாசம் வேண்டுமெனக் கொண்டமை கூறிற்று.

இது தலைவன் ஒதற்பிரிவாற் பெறும்பயன் கூறியவற்றை உணர்த்த தோழி, அவற்றைக்கூறி அவை எக்காலத்துஞ் செய்யலாம்; இளமைமீட்டல் இவற்றால் ஒல்லாதென்றான்.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

எனவாய்கு, * ஆகககசை.

இது தனிச்சொல்.

உக அனையவை போற்றி † நினைஇயன நாடிக்காண்

வளமையோ வைகலுஞ் செயலாகு மற்றிவண்

(ச) முனேநிரை முறுவலா ராயத்து னெடுத்தாய்ந்த

(ரு) ‡ வினையையுந் தருவதோ விறந்த பின்னே

க. தொல். கற்பி. கு. இ.

உ. திரிக்குழாய் உருக்கும் நெய் கண்ணீர்த் துளிக்குவமையாதல். “கனல் சேர்ந்த திரிசெய்போன், மைச்சென்ற மலர்லீல வாட்டங்கண் புன லுறைப்ப” திருவாணக்காப். சம்புமுனி தவம்புரி படலம். நக. “திரிவீழ்நெய்போற், செறிந்துரு கண்ணீர் மாப்பிற் செறிதுகள் கழுவா ரிர்ப” பூவாளுப்ப. இரதியருச்சினை. நக. என்பவற்றாலும் அறிய லாகும். திரிக்குழாய் செய்யுருத்தல்: “சொரிசரை கவரு செய்வழி புராவிற், பாண்டில் வினக்குப் பருஉச்சுட ரழல” பதிந். சஎ: இ-சு. என்புழியும் கூறப்பெற்றுள்ளது.

ங. சன்னியாசமாவது: தன்பொருளினிடத்தும் மனைவிமக்கண் முதலிய சுற்றத்தினிடத்தும் தன்னிடத்துமுள்ள ஆசையை முற்றத்துறத்தல்.

ச. “முனேநிரை முறுவ லொருத்தியொடு” ஐங்குறு. நகக.

இ. பின்னென்பது வினையெச்சமாக வருங்கால் இறந்த காலச்சொற் பற்றி (பிரதிபேதம்) * அசை, † நினைஇயவை, ‡ இளமையும்.

எ - து: * என்று யான்சொன்ன அனையவை செய்த நன்மைகளை நினைத்து அவை கெடாமற்பாதுகாத்துப் பின்னர் நீ ஆராய்ந்து தேடுகின்ற வற்றை ஆராய்ந்துபார். அக்கல்வியாலுண்டாம் வளப்பமோ இவ்விடத்தே யிருந்து நாடோறுஞ் செய்துகொள்ளுஞ் செயலாயிருக்கும்; அக்கல்வி, முனையையொத்த நிரையினையுடைய முறவையையுடையாருடைய கிராளுள்ளே உயர்த்தாராய்ந்த இவளுடைய (க) இளமை போனபின்பு அவ்விளமையுந் தருவதொன்றோ? எ - று.

அனையவையென்றது, நிறத்தையும் முகத்தையும் கண்ணையும்.

வளமையோவென்னும் ஓகாரம் இழிவுசிறப்பு; இளமையுமென்னும் உம்மை சிறப்பு; தருவதோவென்னும் ஓகாரம் எந்நிறமறை.

“ஒதலுந் தாது முயர்ந்தோர் மேன” (௨) இதனா னுணர்க.

இது சுரிதகம்.

இதனால், தோழிக்கு இழிவுதோன்றிற்று; தலைவற்கு அரைவு பிறந்தது.

இஃது ஒன்பதடித் தாவும் நான்கடித் தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் நான்கடிச்சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (கச)

(குக) (௩) பாடின்றிப் பசுந்தகண் பைதல பனிமல்க

வாடுபு வணப்போடி வணங்கிறை வளையூர

வாடெழி லழிவஞ்சா தகன்றவர் திறத்தினி

நாடுங்கா னினைப்பதொன் றுடையேன்மன் னதுவுந்தான் ;

வருதற்கு “இளமையுந் தருவதோ விறந்த பின்னே” என்பது மேற் கோள்; தோல். வினை. கு. நடக. கல்; கு. நட. நட.

க. (அ) இளமை யென்பது குழலிப் பருவமொழிந்த தாகிய யெளவன மென்னும் பொருளில் வந்ததென்பதற்கு நட. ‘இளமையுந் தருவதோ’ என்பதை (தீவக. கசுடு) மேற்கோள் காட்டியிருப்பதும் (ஆ) இளமை யாவது காமச்செவ்வி நிகழ்வதொருகாலம். (தோல். கிளவி. டுள்.) என விளக்கியிருப்பதும், ஈண்டு அறிதற்பாலன. (இ) “இறந்தபின் இளமை வாராது” என்பது தோல். வினை. கு. நட. சே.

உ. தோல். அகத். கு. உசு.

ஈ. இச்செய்யுள், நான்கடித்தாவும் நான்கடியான் மூன்றுதாழிசையும் தனிச்சொல்லும் ஐந்தடிச் சுரிதகமும் ஒத்தாழிசைக் கலிப்பாவில் வந்ததற்கும் (தோல். செய். கு. கநக. ‘போக்கியல்’ இளம்; கு. கந. பே. நட.) தலைவிபாற்றாமைகண்டுழிப் பிரிந்ததலைவன் மீண்டு வந்தானெனத் தோழி கூறியதற்கும். (தோல். அகத். கு. சடு. நட.) மேற்கோள்.

(பிரதிபேதம்) * அனையவை.

ரு தொன்னலர் தொலைபிங்கியார் துயருழப்பத் துறந்துள்ளார்

துன்னிநங் காதலர் துறந்தேகு மாரிடைக்

கன்மிசை யுருப்பறக் கனை துளி சிதறென

வின்னிசை யெழிலியை யிரப்பவு மியைவதோ ;

க. புனையிழா யிங்குநாம் புலம்புறப் பொருள்வெஃகி

முனையென்னுர் காதலர் முன்னிய வாரிடைச்

கனைவாடர் சிறக்குநின் சினந்தணிர் திகெனக்

கனைகதிர்க் கனலியைக் காமுற லியைவதோ ;

கங ஒளியிழா யிங்குநார் துயர்கூப் பொருள்வயி

னளியொரீஇக் காதல ரகன்றேகு மாரிடை

முளிமுதன் மூழ்கிய வெம்மைதீர்ந் துறகென

வனிதருந் செல்வனை வாழ்த்தவு மியைவதோ ;

எனவாங்கு;

க.அ செய்பொருட் சிறப்பெண்ணிச் செல்வார்மட்ட டிணையன

தெய்வத்துத் திறனோக்கித் தெருடா றேறமொழி

வறனோடி ன் வைவகத்து வான்றருங் கற்பினு

ணிறனோடிப் பசர்ப்பூர்த லுண்டென

வறனோடி விலங்கின்றவ ராள்வினைத் திறத்தே

இது தலைமகள் பொருள்வயிற் பிரிந்த இடத்து அவள் போகிய காட்
டது கடுமை தினைந்து ஆற்றளாகிய தலைமகள் அவா பொருட்டாக நாம்
இவ்வகையாட்ட தெய்வங்களைப் பாவுதல் நங்கற்புக்கு இயைவதோ
வென, கேட்ட தோழி அவ்வாற்றே மீண்டனர் நீ கவலவேண்டா
வெனக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

பாடின்றிப் பசர்தகண் பைதல பணிமல்க

(க) வாடுபு வனப்போடி வணங்கிறை வளைபூர

வாடெழி * லழிவஞ்சா (உ) தகன்றவர் திறத்தினி

நாடுங்கா னினைப்பதொன் றுடையேன்மன் னதுவுந்தான்

க. (அ) செய்புலென்னும் வினையெச்சம் நிகழ்காலங் குறித்து வருதற்கு
'வாடுபு வனப்போடி வணங்கிறை வளைபூர' என்பது மேற்கோள்
தொல். வினை. கு. ஈக. தெய்; ஈக. ஈச; இ-வி. கு. உசக.

(ஆ) 'வாடுபுலெனப்போடி' கல். ககஉ; கச.

உ. காலீற்று வினையெச்சம் நிகழவும் எதிரவும் பற்றிவருதற்கு 'அகன்றவர்
(பிரதிபேதம்) * அழிபஞ்சாதகன்றவர்.

எ - து: துயிலின்றிப் பசுத்த கண்கள் வருத்தத்தை யுடையவாய் நீர்மல்க நிறம்வாடி அழகு கெடுகையினாலே வீணைகள் வணங்கின முன் கையினின்றும் கழல வெற்றியையுடைய அழகிக்கு அஞ்சாதேபிரித்தவர் கூற்றில் இப்பொழுது செய்வதாக நீனைப்பதொரு காரியமுடையேன்; அத்தாம் பெற்றதென்? அக்காரியந்தானும் ஆயுங்கால் நங்கற்பிற்ருப் பொருத்துவதன்றாய் இராநின்றது; எ - று.

இது தரவு.

ரு (க) தொன்னலக் தொலைபுகியார் துயருழப்பத் துறந்துள்ளார் துன்னிநங் காதலர் துறந்தேரு மாரிடைக் கன்மிசை *யுருப்பறக் கனை துளி சிதறென வின்னிசை (உ) யெழிலியை விரப்பவு மியைவாதோ

எ - து: நங்காதலர் யாம் இயற்கை நலமுங் கெட்டு இவ்விடத்தே, யிருந்து வருத்தத்திலே அழுந்தும்படி நம்மைக் கைவிட்டுப் பின்னர் நினை யாராய்ப் பொருண்மேல் அன்பு நெருங்கி நம்மேல் அன்பைத் துறந்துபோம் அரியவழியிடத்திற் கல்லின்மேல் உண்டான வெப்பம் நீங்கும்படி செறிந்த துளியைச் சிதறவாயாக வென்று பராய் இனிய ஓசையை யுடைய (உ) மேகத்திற்கு உரிய ஞாயிற்றை இரத்தல்செய்யவும் † நங்கற்பிற்கு இயைவா தொருகாரியமோ? அல்லவே; எ - று.

திறத்தினி நாடுங்கால்' என்பது மேற்கோள். தொல். வினை. சூ. நட. உ. சே; நச; தொல். எச்ச. சூ. கக. நச.

க. “தொன்னலக்காழுநலியைவாதோ” என்பதனொடு “ஞாயிறு காயாது மாநீழற் பட்டு, மலைமுதற் சிறுநெறி மன்னமிகத் தாஅய்த், தண்மழை தலைய லாகுக நநீத்திசு, சுடர்வாய் கெடுவெற் காணையொடு, மடமாவரிவை போகியசுநே” குறுந். நட. எ. “சூன்முதிர் கொணழு மின்னுபு பொழியக், கானந் கடுமை நீங்குக, மாணுண் கண்ண்போகிய நெறியே” தமிழ்நெறி. என்பவை ஒருவாறு ஒப்பு நோக்கற் பாலன. ‘தொன்னலம்’ கலி. உள: கச; எள: கந; கஃ: உஃ; கஉச: கக.

உ. எழிலி கனலி வளிதருசெவ்வ நென்பன “வீறுமழை வெய்யசுடர் வீசுவளி யென்றிவை தமக்குத் தவகைம், மாறு முளதோ” “பொழி யருள் வலக்கண் னறு புரவியே முடையோன் காற்றசு, சுழிபுனலு மிழுமேகந் தோன்றின” எனச சேர்த்துக் கூறப்பெறுதல் காண்க.

ந. (அ) “வெய்ய வன்கணுள தாயவன் மறைந்திட வெழு மேகமே” மோகவதைப்பாணி. (ஆ) “பரிதி யுலகமெல்லாம், விருப்பவிர் மேகம் விளைப்பதன்றோ” தணிகை. களவு சகஉ. (இ) “தினஞ் செய்வோன்பைங்குழிகள், கரிந்தன தளிர்ப்ப வெள்ளி வீழ்ன்ன கணமழை பொழிவது கடுப்ப” நைட. அன்னத்தைத். டு.

(பிரதிபேதம்) * உருப்பிற, † கற்பிற்கு.

கக (க) புனையிழா யீங்குநாம் புலம்புறப் பொருள்வெஃகி

முனைபென்னுர் காதலர் முன்னிய * வாரிடைச்

(உ) சினைவாடச் சிறக்குநின் சினந்தணர் நீகெனக்

கனைகதிர்க் கனலியைக் காமுற லியைவதோ

எ - து: புனைந்த முனையுடையாய்! காதலர் இவ்விடத்தேயிருந்து நாம் தனிமையுறும்படி பொருளை விரும்பிப் படைப்புலமென்று கருதா ராய்ப்போதற்குநினைந்த அரியவழியிடத்தில் மக்கொம்புகள் வாடும்படியாகச் சிறக்கும் நன் (ங) சினந்தனைவதாகவென்று பரவிச் செறிந்த கதிரையுடைய ஞாயிற்றை நாமலைண்டிக்கோடலும் நங்கற்பிற்கு இயைவதொரு காரி யமோ? அல்லவே; எ - று.

(ஈ)நாமென்னும் படர்க்கையுளப்பாடு இடவழுவமைதி; தணர்நீக, வியங் கோட் டிரிசொல்; விகாரமாய் நின்றது.

கக. ஓளியிழா யீங்குநாம் நாய்கார் பொருள்வயி

னளியொளி இக் காதலர் கனந்தேரு மாரிடை

க. 'புனையிழாய் காமுற லியைவதோ' என்பது தெய்வம் பராய தற்கு மேற்கோள். தொல். அகத். கு. சடு. 'எஞ்சியோர்க்கும்' இளம்.

உ. (அ) 'பாலைக்கு. 'சினைவாடா சிறக்குநின் சினந்தணர் நீகெனக், கனை கதிரக் கனலியைக் காமுற லியைவதோ' எனவும், 'வளிதரு செல்வனை வாழ்த்தவு மியைவதோ' எனவும் ஞாயிற்றைத் தெய்வமாக்கி அவனிற றேன்றியமழையினை யுங் காற்றினையும் அத்தொல்வப் பகுதியாக்கிக் கூறுபவாவெனின், எல்லாதெய்வத்திற்கும் அந்தணர் அவிகொடுக்கும் கால் அங்கி ஆதித்தன்கட் கொடுக்கு மென்பது டிவத் முடிபாகலின், ஆதித்தன் எல்லா நிலத்திற்கும் பொதுவென மறுக்க. இவ்வாசிரியர் கருப்பொருளாகிய தெய்வத்தினை முத்தர்பொருளோடுகூட்டிக்கூறியது தெய்வ வழிபாட்டுமொபு இதுவே ஒழித்தது மஃபன்று என்றற்கு எனவே அவ்வாநிலத்தின் தெய்வமாகினை பாலைக்குத் தெய்வமாயிற்று' என்பது (தொல். அகத். கு. இ. நசு.) காணப்படுவது. (ஆ) இப்பகுதியைத் தெய்வ மஞ்சலுக்கு மேற்கோள் காட்டித் தெய்வத்திறம் கோக்கித் தெருமந்த தென்பர் (தொல். மெய்ப். கு. உச.) பேராசிரியர். இ - வி. தூலாரும் தெய்வ மஞ்சலுக்கு மேற்கோள் காட்டுவர். இ - வி. கு. இஅடு.

ங. சினம் என்றது வெம்மையை, 'காய்சினம் தவிராது கடலூர் பெழு தரு. ஞாயிறு' புறம். இசு. என்பதன் உரையைப் பார்த்து, 'கதிர் சினந்தணர்ந்த கையறுமலை' என்பது குறுந். நஅஎ.

ச. யாமென்பது படர்க்கை யுளப்பாடென்றும் நாமென்பது முன்னிலை யுளப்பாடென்றும் தொல்காப்பிய வுரையில் கல்லாடர் கூறுதலால் இங்கு மூலம் உரை விசேடவுரை மூன்றிலு முள்ள நாமென்பது யாமென இருக்க வேண்டியது போலும்.

(பிரதிபேதம்) * ஆற்றிடை, + நினைத்தவழி.

முனிமுதன் மூழ்கிய வெம்மைதீர்ந்துதுருகென

வனிதருள் செல்வனை வாழ்த்தவு மியைவதேதா

எ - து: ஒளியினையுடைத்தாகிய பூணினையுடையாய்! காதலர் இவ் விடத்தேயிருந்து நாம் வருத்தமிகும்படி நம்மிடத்து அளித்தலை நீங்கிப் பொரு ளிடத்தே வேட்கை சென்று நம்மை அகன்றுபோம் அரிய வழியிடத்து உலர்ந்த சிறுதுறுகளிலே தங்கி வந்த வெப்பமாறி அவன்மேலே சேர்வாயாக வென்று பரவிக் காற்றைத் தருகின்ற ஞாயிற்றினை வாழ்த்துதலாகச் செய்யவும் நம் கற்பிற்கு இயைவதொரு காரியமோ? அல்லவே; எ - று.

மழையையுங் காற்றையுங் தருகின்ற (க) ஞாயிறு பாலுக்குத் தெய்வ மாயினமை “மாயோன் மேய” என்னும் (௨) சூத்திரத்தாலுணர்ச்சு.

இவை முன்றும், தாழிசை.

எனவாங்கு

எ - து: என்றுசொல்லி; எ - று.

ஆங்கு அசை.

இது தனிச்சொல்.

கஅ (௩) செய்பொருட் சிறப்பெண்ணிச் * செல்வார்மாட் டுனையன

தெய்வத்துத் திறனோக்கித் தெருவா ரேறொழி

(ச) வறனோடின வையகத்து (ரு) வான்றருங் கற்பின

ணிறனோடிப் பசப்பூர்த லுனடென

வறனோடி விலங்கின்றவ ராள்வினைத் திறத்தே

க. (அ)பக்கம் ௧௦௨: உ-ஆம் குறிப்புள்(அ)என்பதன் பின்வள்ளது இங்கே ஆராயத்தற்பாலது. (ஆ) பரிதியுஞ் செல்வனும் திகிரியுஞ் செல்வியும் பாலுக்குத் தெய்வமென்பர், அடியார்க்கு நல்லார். சிலப். ப. கஅ.

உ. தோல். அகத். கு. டு.

௩. “வினையின் றொகுதி காலத்தியலும்” என்னுஞ் சூத்திரத்து, ‘செய் பொருட்சிறப்பெண்ணி’ என்பதைமேற்கோள்காட்டி, ‘பொருட்கேற்ற காலத்தை விரிக்க’ என்பர் நச்சினார்க்கினியர். தோல். எச்ச. கு. கக.

ச. ‘வறனோடுவகின்’ மணி. கடு: டு௩.

டு. (அ) “அருமழை தரல்வேண்டிற் றருகிற்கும் பெருமையனே” கலி. ௩௬: சு. (ஆ) “தெய்வந் தொழாஅன் கொழுநற் றொழுதெழுவான், பெய்யெனப் பெய்யு மழை” குறள். டு௩. (இ) “பெண்பால் கொழு நன் வழிச்செவலு மிம்மூன்றும், திங்கண்மும் மாரிக்கும் வித்து.” திடு கடுகம். கஅ. (ஈ) “வான்றருங் கற்பின் மனையுறைமகளிரிற், றான் றனி யோங்கிய தகைமைய னன்றோ” மணி. கடு: எஎ - அ.

(உ) “பொழிமழை தருஉ, மரும்பெறன் மரபிற் பத்தினிப் பெண் டிரும்” மணி. கக: சக - டு௦. (ஊ) “மண்டிணி ஞாலத்து மழை

(பிரதிபேதம்) * செல்வர் மாட்டி.

எ - து: தேவொழி *இத்தன்மையவாகிய மற்றத் தெய்வங்களினுடைய கூறபாடுகளையும் மனத்தான்வேண்டிக்கொள்ளக்கருதித்தேகின்ற(க)பொருளான் உண்டாளு சிறப்புக்கோ நினைத்துப் போகின்றவரிடத்து மனஞ் சூழலாதே கொள்; வறிகடமான காலத்தாலே வையய்கெட்டதாகில் அவ்வையத்திடத்தே மழையைப் பெய்விக்கும் சுற்றினையுடையாளுடைய நிறங்கெட்டுப் பசப்புப் பரத்தலுண்டாமென்று கருதி அவருடைய முயற்சியிடத்தே அறக்கடவுள் விணந்து சென்று விலக்கிற்றது; † இனிவருந்தல்; எ - து.

† இது (2) தக குலதெய்வமன்றி எல்லார்க்கும் பொதுவாதலிற் கம்பிற்ரு இயைவகோவென்றான். அது “தெய்வமஞ்சல்” (3) என்பதனால் உணர்க. இது “செல்விடை யழங்கல் செல்லாமை யன்றி, ஸ்ரீவண்டறை குறித்த தவிர்ச்சி யாகும்” (4) என்பதனால் தலைவன் செல்வமுழங்கினமை கூறிற்று.

இது சுரிதகம்.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்வென்னும் உவகையும் தலைவற்கு அசைவும் பிறந்தன.

இது “தரவே தானு நாஸடி யிழியாய்” (நீ) எனச் சிறுமைக்கு எவ்லை கூறிய நான்கடித்தரவிற்கு “இடைநிலைப்பாட்டே, தரவாகப்பட்ட மரபின் தென்ப” (ஈ) என்றதன்கண் — மரபினதென்ற இலேசால் நான்கடியாகிய

வளர் தருடும், பெண்டி ராயிற் பிறர்கெஞ்சுகாஅர்” (எ) “வான்றருங் கற்பின் மனைபறம் பட்டேன்” (ஏ) “ஆக்கவை யொழிசுவை யாயி ஞயிழை, யோங்கிரு வானத்து மழையுநின் மொழியது” மணி. உஉ: சநி - சு, நுந, சுஅ - கூ. (ஐ) “வானம் பெரய்யாது.....பத்தினிப் பெண்டிரிநுந் தாடு” சீலபி. கநி: கசுந - எ. (ஓ) “பீடு சான் மழை பெய்யெனப் பெய்தலும்,பாடுசான்மிகு பத்தினிக் காவடே.” வீணவாபதி. (ஔ) “அன்னவர் கற்பினின்றன காலமாரியே” சுயிப. நாட்டுரி. நுக. (ஒள) “கற்பினர்த மெய்யுரையி னிற்று, மீண்டையுந் தெய்வதமு மாருகிலும்” கநீத. மார்க்கண். சஎ. (ஐ) “இவ்விடம் திங்கண்மும் மரரியும் பெய்திடமே” வேங்கைக் கோலவ. நடஎசு. (அஅ) “சாரதை யென்பவ, ளினக்கணப்பெய லீட்டிமெய்க் கற்பினான்” விநாயக. மகோந்தகர். நு. “மாரிக்கு வித் தன்ன மடமாதர் கம்போங்கி மல்கும்” நீருவாப்ப. இடவபுர. ச. க. பொருள். சிறப்புக்குக் காரண மென்பதை இத்தூற்றப்பகம் எஉ: க, கூக: உ. குறிப்புக்களால் அறிக.

உ. “நிருவாக்குந் தெய்வத்தை யுமெஞ்ஞான்றுத் தேற்றவழிபாடு, செய்வதே பெண்டிர் சிறப்பு” என்பதும் குல தெய்வவழிபாட்டைக் குறிப்பதாம்.

நட. தொல். மெய்ப. கு. உச. ச. தொல். கற்பி. கு. சச.

நி. தொல். செய். கு. கநந. சு. தொல். செய். கு. கநச.

(பிரதிபேதம்) * இத்தன்மையராகிய பிறதெய்வ, † இனியருதலென்று ஆற்றுவித்தான்,

உ. இது குலத்தெய்வம், || யன்பொறை குறித்தறவீச்சி, + மாயினென்றவிகுசால்.

இடைநிலைப்பாட்டும் பெற்றுத் தனிச்சொல்லும் பெற்றுத் “தாவியலொத்தும்”
(௧) என்ற உம்மையான் ஏறியும் வருமென்றலிற் தவின் மிக்க கரிதகமும்
பெற்று வந்த ஒத்தாழிசைக்கலி. (௧௫)

(௧௭) (௨) படைபண்ணிப் புனையவும் பாமாண்ட பலவனைப்

புடைபெயர்ந் தொடுங்கவும் புறஞ்சேர வுயிர்ப்பவு
முடையதை பெவன்கொலென் றாறாந் தவ்வயி
னடைசெல்லாய் நனியேங்கி நடுங்கற்கா ணறு நுதால்;

௫ தொல்லெழி நெலைபிவ நியருழப்பத் துறந்துநீ
வல்லினை வயக்குதல் வலித்திமன் வலிப்பவனை
நீள்கதி ரவீரமதி நிறைவுபோ நிலையாது
நாளினு நெகிழ்போடு நலனுட னிலையுமோ ;

௬ ஆற்றலே யடவிவ ளாணிவாட வகன்றுநீ
தோற்றஞ்சா நெகுபொருண் முயறிமன் முயல்வனவை
நாற்றஞ்சா னளிபொய்கை யடைமுதிர் முகையிற்குக்
கூற்றுழ்போற் குறைபடுஉம் வாழ்நாளு நிலையுமோ ;

௭ வகையெழில் வனப்பெஞ்ச வரைபோக வலித்துநீ
பகையறு பயவினை முயறிமன் முயல்வனவைத்
தகைவண்டு புதிதுண்ணத் தாதவிழ் தண்போதின்
முகைவாய்த்த தடம்போலு மிளமையு நிலையுமோ ;
எனவாங்கு ;

௮ பொருந்தியான் றுன்னோட்ட பொருள்வயி னினைந்தசொற்
றிருந்திய யாக்கையுண் மருத்துவ னூட்டிய
மருத்துபோன் மருந்தாகி மனனுவப்பப்
பெரும்பெயர் மீளி பெயர்ந்தனன் செலவீவ.

இது பகைவர் திறைத்த நாடு காத்தந்த (தலைவர்) பிரிகின்றமை
யுணர்ந்து தலைவி வேறுபட்டமை கண்டு தோழி அவனை எதிர்ப்பட்டு
அவனது ஆற்றலையும் இளமையதருமையுங் கூறிச் செலவழித்துவித்தமை
தலைமகட்குக் கூறியது.

௧. தோல். செய். கு. ௧௭௭.

௨. “படைபண்ணிப் புனையவுமென்னும் பாலைக் கலியுள் ‘வல்லினை
வயக்குதல் வலித்திமன்’ என்பதற்கு வலிய போர்செய்து அப்பகைவர்
தந்தநாட்டை விளக்குதற்கு வலித்தி யெனவுந், ‘தோற்றஞ்சா
நெகுபொருள்’ என்பதற்குத் தோற்றம் அமைந்த திரண்டபொரு

இதன் பொருள்.

படைபண்ணிப் புனையவும் பாமாண்ட * பலவண்ணப்
புடைபெயர்ந் தொடுங்கவும் † புறஞ்சேர வுயிர்ப்பவ
முடையதை யெவன்கொலென் றுறநார் தவர்வயி
னடைசெல்லாய் நனியேங்கி நடுங்கற்கா னறுநுதால்

எ - து: நறுநுதால், படைக்கலங்களைப் புதியவாகப் பண்ணிக் கை
செய்யவுங் காரியத்தின் நினைவாலே முயங்குதலைத் தவிர்ந்து பரத்தன்
மாட்சிமைப்பட்ட பலவாகிய அணையிடத்தே கிடக்கவும் அது ‡ பெருநுது
அவன்புறத்தே புல்லுதலாலே யாம் பிரிந்தால் இவன் எங்கனம் ஆற்றுவ
னென்று நெட்டுயிர்ப்புக்கொள்ளவும் இவன் மனத்திலுடைய காரியம் எத்
தன்மையதுகொலென்று கருதிக் கூட்டத்திற்கு இடையூறு வருமென்று
கருதியவர் (?) நினைவிடத்தே நீ ஒழுக்குலைச் செய்யாயாய் மிகவும் எங்கி
நடுங்காதேகொள். எ - று.

இது நிகழ்ந்தது நினைத்து வருந்தினான்.

இது தரவு.

நி தொல்லெழி நெலையெ டியருழப்பத் துறந்துநீ
வல்வினை வயக்குதல் வலித்திமன் || வலிப்பனவை
நீங்கதி ரளி (க) மதி நிறைவுபோ னிலையாது
நாளினு நெகிழ்போடு நலனுட னிலையுமோ

எ - து: இவன் இயற்கை நலங் கெட்டு வருத்தத்தே அழுந்த நீபிரிந்து
வலிதாகிய காவலாலே பகைவர் தந்த நாட்டை விளக்குதலை மிகவுந்
துணியை; அம்மனத்துணியுமளவில் நீண்ட கதிரினையுடைய விளங்குகின்ற
நிங்கனிணிறைவு, பின்னர்ஒழுகத் தேயுமாறபோலர் லைல்லாமல் நாடோறுந்
தன்னிலைகுலுந்து கெடும் அழகு இவளுடன் நிலைபெறுமோ; எ - று.

விவான அந்நாடு காத்துப் பெற்ற அறம்பொரு ளின்பமெனவும்,
‘பகையறு பயலின்’ என்பதற்குப் பகையறுதற்குக் காரணமாகிய
நாடாகிய பயனைத்தரும் வினையெனவும் ‘வேட்டபொருள்’ என்ப
தற்கு அறம்பொரு ளின்பமெனவும் பொருளுரைத்துக் கொள்ளுக.”
என்பது தோல். அகத். கு. உஅ. ௩௪.

க. நாளுக்கு நான் குறையும் பொருளுக்கு மதிதேய்தலை உவமை கூறு
தல் (அ) “குணமுதற்றேனயிய வாரிருண் மதியிற், தேய்வன கெடுக
நின் நெய்வ ளாக்கம்” மதுரைக். ௧௧௫ - சு; (ஆ) “வானூர்
மதியம்போல் வைகலுந் தேயுமே, தானே சிறியார் தொடர்பு”
நாலடி. ௧௨௫. (இ) “மதிப்பின்னீர் பேரையார் நட்பு” துறன். எஅஉ.
(ஈ) “குறைமதிக்கதிரென மாய்கவென்றவமென்றான்” கந்த. மார்க்
கண். ௫௬. (உ) “முறைபோது மாசர் திருக் குறைமதிபோன் முழுது
யிறும்” இரகு. அரசியற் ௬.

(பிரதிபேதம்) * பயலின், † புறஞ்சேர, ‡ பெருது, || வலிப்பனை.

* நாளின்: இன், அசை; ஓகாரம் எதிர்மறை.

௬ ஆற்றனோ யடவிவ ளணிவாட வகன்றுநீ

தோற்றஞ்சா ரொகுபொருண் முயறிமன் † முயல்வளவை

நாற்றஞ்சா னளிபொய்கை யடைமுதிர் முகையிற்குக்

‡ கூற்றுழ்போற் குறைபட்டும் வாழ்நாளு நிலையுமோ

எ - து: இவன் வலியையுடைய காமநோய் அடுகையினாலே அழகு கெடும்படி நீ பிரிந்து பகைவர் தந்த காட்டைக் காத்துப் பெறும் விளக்கம் அமைந்த திரளும் பொருள்களைத் தேடிதற்கு மிகவும் முயல்வை; அங்கனம் முயலுமளவில் நாற்றம் அமைந்த பெருமையையுடைய பொய்கை இலையை விட்டு முற்றின தாமரைமுகைக்குக் (௧) கூற்றமாகிய (௨) அலர்ச்சி அதன் குறைவிற்குக் காரணமாயினுற்போல இத்துணைக்காலம் இருவென விதித்த காலங் குறைபட்டு வருவதற்குக் காரணமான வாழுகின்ற நாள்களும் இவ ளுடன் நிலைபெறுமோ; எ - து.

தொகுபொருளாவன, (௩) அடரும் பொருளும் இன்பமுமாம்.

௧௩ வகையெழில் வனப்பெஞ்ச வரைபோக வலித்துநீ

பகையறு பயவினை முயறிமன் || முயல்வளவைத்

தகை (௪) வண்டு புதிதுண்ணத் தாதவிழ் தண்போதின்

முகைவாய்த்த தடர்போலு மினமையு நிலையுமோ

எ - து: இவன் கூறுபாட்டையுடைய உறுப்பழகுந் தோற்றப் பொலிவுறு கெடும்படி மலையைப்போக நீ துணிந்து பகையறுதற்குக் காரணமான நாடாகிய பயனைத்தருங் காவற்பிரிவை மிகவும் முயல்வை; அங்கனம் முயலுமளவில் அழகையுடைய வண்டின் தன் புதுமையை நுகரும்படி யாகத் தாதை அலர்ந்த குளிர்ப்பூ இனிய முகையென்கின்றவை வாய்த்த

௧. “வாழைக்குத் தாளீன்ற காய்கூற்றம்” ழுதுரை.

௨. ஊழ்த்தல் அலர்தலென்னும் பொருளின் வருதலை (அ) “நனைபூழ்த்த செருந்தியும்” (ஆ) “இணருழ்த்த மாத்கொடும்” (இ) “அரும் பூழ்த்து மமமெல்லா மலர்வைய” (ஈ) “இணருழ் கொண்ட..... வெங்கை”(உ) “இணருழ்த்த கமழ்தோட்டமலர்” கலி. ௨௬. ௩௨. ௩௩. ௪௪. ௪௭. (ஊ) “காயாவு நுண்ணரும் பூழ்த்த புறவு” காரி. ௮. (எ) “இணருழ்த்து நாரு மலரணையர்” குறள். ௬௦. என்பவையும் வலி யறுத்தும். இங்கு ஊழென முதனிலைத் தொழிற் பெயராய் நின்றது.

௩. “அறனும் பொருளு மின்பமு மூன்றும்” புறம். ௨௮.

௪. (அ) “பல்வரி யினவண்டு புதிதுண்ணும் பருவத்து” (ஆ) “பொய்கைப் பூப் புதிதுண்ட வரிவண்டு” (இ) “புதுவமலர்தேரும் வண்டேபோல்” கலி. ௨௬: ௬; எச: ௧; ௬௮: ௨. “வண்டும் புதிதுண்டு” நடைநீம் இளவேனிற. ௩.

(பிரதிபேதம்) * நாளின், † முயல்வளை, ‡ கூற்றம்போல்: || முயல்வளை.

தற்குக் காமணமான நீர் நிறைந்த தடம் அந்நீர் நாடோழன் குறையுமாறு
போல நாடோழன் குறையும் இனமையும் இவனுடன் நிலைபெறுமோ எ-று.

அளவு, அளவையெனப் பெயர்த் திரிசொல்லாய் நின்றது.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

எனவாங்கு, எ - து: அசை.

இது தனிச்சொல்.

கஅ பொருந்தியான் முன்வேட்ட பொருள்வயி னினைந்தசொற்

(க) றிருந்திய யாக்கையுண் டருத்துவ னூட்டிய

மருந்தமோன் டருந்தாகி மன னுவர்ப்ப

பெருப்பொயர் மீளி பெயர்த்தனன் செலவே

எ - து: பெரிய புகழையுடைய (உ) மீளி, யான் தன்னைப் பொருந்தித்
தான் விரும்பிய அறம்பொரு ளின்பமாகிய பொருளிடத்தே யான் அறன்
உண்டாக நினைத்ததன்றிப் பிரித்த சொல், நல்லினையார் றிருந்திய யாக்கையின்
கண்ணே மருந்துவான் நுகர்வித்த மருந்துபோலே நல்ல மருந்தாகி. தன்
மனமகிழுகையினாலே போக்கைத் தவிர்த்தான்; * எ - று.

இதனால், தலைவிற்குப் புணர்வென்னும் உவகையும் தலைவற்கு அசைவும்
பிரத்தன.

இது முன்னர்ப் பாட்டிற் கூறியகாதே வந்து சுரிதகம் நடவோடொத்து
வந்த ஒத்தாழிசைக்கவி.

(கக)

(கஅ) (ங) அரும்பொருள் வேட்டைகாழி னுள் ளந் துரப்ப

(ச) பிரிந்துறை சூழாதி யைய பிரிப்பிரி

க. “பழவினையானும் காமணங்களானும் மக்கட்கு வாத்தம் முதலிய பிணி
களிலும்; அவற்றுள், பழ வினையான் வருவன அநன் கழிவின்க
ணல்லது தீராமையின் அவை யொழித்து ஏனைக் காமணங்களான்
வருவனவற்றைத் தீர்க்கும் மருந்தினிறிதற் கூறுகின்றார்” என்னும்
திறள். கடும் அகிகாந்தின் அவதாரிகை சுண்டு அறிதற்பாலது.

உ. மீளியென்பது பருவங்குறித்தும் ஆண்பால்குறித்தும் வரும்பெயராய்
நில்லாது சுண்டுப்பாலைநிலத்தலைவனென்னும் பொருட்டாய் நின்றது.

ங. இசெய்யுள் தொல். அகத். கு. சச. நச்; செய். கு. கடுங். பே. நச்.
இவற்றில் மேற்கோள். இந்துற் பக்கம் கக: உ. கக: உ. குறிப்புக்கள்
பார்க்க. “அரும்பொரு ணைஇப் பிரிந்துறை வவ்வி” என்பது
(அகநா. கக: கக.) ஒப்புநோக்கற்பாலது.

ச. இகரவீறு முன்னிலை யொருமை எதிர் மறை வினைமுற்றாய் வருதற்கு
“பிரிந்துறை சூழாதி” என்பது மேற்கோள். தொல். வினை. கு.
உசு. நச்; இ - வி. கு. உருஅ.

(பிரதிபேதம்) * என ஆம்றுவீத்தான்.

- (க) யென்றே னெழுதிய தொய்யிலும் யாழ (உ.)நின்
மைந்துடை மார்பிற் சுணங்கு நினைத்துக்காண்
ரு சென்றோர் முகப்பப் பொருளுங் கடவா
தொழிந்தவ ரெல்லாரு முண்ணுதுஞ் செல்லா
(ஈ) ரிளடையுங் காமமு மோராங்குப் பெற்றார்
(ச) வளமை விழைதக்க துண்டோ வுளநா
* னொரோலுகை தம்முட் டழிஇ † பொரோலுகை
க௦ (ரு)யொன்றன்கு றுடை யுடுப்பவரே யாரினு
(சு) மொன்றினுர் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை யரிதரோ
சென்ற விளமை தாற்கு.

இஃது “ஒன்றத்தமரினும்” என்னும் (அ)தந்திரத்தில் “நாளதுசின்மையு
மிளமைய தருமையுந், தாளான் பக்கழந் தததயதமையு, மின்மைய
தீழ்வு முடைமைய துயர்ச்சியு, மன்பின தகலழ மகற்சிய தருமையு”
எனக்கூறிய எட்டினையும் தலைவன் கூறக்கேட்ட தோழி, அவற்றை “நிகழ்ந்
தது கூறி நிலையலுந் தீணையே” என்னும் (அ) விதியாற் றலைவந்தக் கூறிச்
செவ்வழங்குவந்தது.

- க. “என்றே னெழுதிய... ..நினைத்துக்காண்” என்பது யாண்டினது
ஒப்புக்கு மேற்கோள். தோல். மெய்ப்பாடு. கு. உரு. பே.
உ. “நின் மைந்துடை மார்பிற் சுணங்கு” என்பது (ஆரும்) வேற்றுமைத்
தொழுகைக்கு மேற்கோளாக வுள்ளது? தோல். எசச. கு. க௭. நச.
ஈ. “இரந்துசெய் பொருளு மின்பந் தருமெனி, விளமையிற் சிரந்த
வளமையுமில்லை, யிளமை கழிந்த பின்றை வளமை, காமந்தருதலு
மின்றே” நற். க௨௬: எ-க௦. “இளமையுங் காமமும் யாங்கொளித்
தனவோ” மணி. உஉ: க௩௬.
ச. “பொருள் செய்ய, மருங்கிற்பாதி தருந்துகில் புணர்தும், விளவைய
லொடுங்கு முதிர்நெல் லுணவினுந், தம்மில் வீழுநர்க் கின்பமென்
றறிந்தும் .. . செல்லுதிபெரும” கல். உச. என்பதும்.
கலி. கரு: உச-சு-ஆம் அடிகளும்; இங்கே ஒப்புநோக்கற்பாலன.
ரு. “வண்ணத் துகிலுடுப்பின் வாய்விட் டழுவதுபோல் வருந்து மல்கு,
ண்ணைச் சிறுகறை பாகமோர் கைபாக முடுத்து” “மாசித் திங்கண்
மாசின சின்னத் துண்புள்ளி, னுசித்தன்ன மூசியவாடை யுடை
யாக” கீவக. உசஉரு; உகஉக.
சு. “இனிதுடன் கழிக்கி லிளமை, யினிதாலம்ம” ஐங். சகரு.
எ. தோல். அகத். சக. அ. தோல். அகத். கு. சச.

(பிரதிபேதம்) * † ஓரோகை.

குதன் பொருள்.

ஐய! அரிய பொருளிடத்துச் செல்கின்ற ஆரையினால் உன்னம் உருந்து கையினாலே பிரிந்துபோயிருந்தலை நினையாதேகொள், நீ விரும்பித் தலைவி தோளில் எழுதிய தொய்யில் தருகின்ற அழகினையும் இவன் மார்பில் நினை வலியாகவுடைய சுணங்கின் அழகையும் கைவிடல் ஒல்லமாயின் நினைத்துப் பார்; நீ நன்கு மதித்த பொருளும், சென்றவர்கள் தத்தம் நிலைமைக்கேற்பக் காலம் நீட்டிப்ப நீன்று தேடுவதன்றி இப்பொழுதே முடிந்துகொள்ள சூரிடத்தே கிடவாது; பொருள் தேடப் போகாதிருந்தவர்க ளெல்லாரும் ஒருவாற்றான் உண்ணாமையும் ஒருகார்; இளமையையும் இருதலையுமொத்த காமத்தையுஞ் சேர்ப்பெற்றவர்கள் செல்வத்தை விரும்பத்தக்கதொரு நன்மை அச்செல்வத்திற்கில்லை; இவ்வாழ்க்கையாவது சும்னக்குக்கறித்தநாளெல்லாம் உள்ளில் ஒரோவொரு * கையாலே தம்முள்ளே தழுவிக்கொண்டு புறத்தில் ஒரோவொரு † கையாலே ஒன்றன் ‡ கூறுகிய ஆடையை உடுத்திருப் பவரேயாயினும் பிரியாதிருப்பவர்களுடைய வாழ்க்கையே [வாழ்க்கை], கழிந்த இளமை மீண்டு தருத்தற்கு || அரிது; எ - று.

பிரிந்திதை குழாநிலைய என்னு பாடமாயின் பிரிந்து போவதனால் இவன் இறந்துபோகும் செய்கையை நினையாதே கொள்ளென்க.

“தாயத்தி னடையா வீயச செல்லா, வினைவயிற் றங்கா வீற்றுக் கொளப்படா, வெம்மென வருநங் கிழமைத் தோற்ற, — மல்ல வாயினும் புல்லவ வுளவோ.” (க) இதனால், தோழி தலைவிகோலை என்ருளென்றான். மென்றோளும் பாடம். இவன் முயக்கத்தால் சுணங்கு பரத்தலின் நினை வலியாக உடைய சுணங்கென்றான்.

பொருளுமென்ற உம்மை சிறப்பு; உண்ணாது மென்றும் உம்மை ஐயம்; உண்டோவென்றும் ஓகாம் எதிர்ப்பறை; யாழவும் அரோவும் அசை.

(உ) இதனுள், ‘உள்ளான்’ என்றது நாளதுகின்மை; சென்றஇளமைதவற்கு அரிதென்றது இளமையுக்குமை; ‘உள்ளத்துரப்ப’ என்றது உன்னம் உருந்து

க. தோல். பொருளி. கு. உள. இச்சூத்திரத்து இளம்பூரணருரையில் எம்மென வருநங் கிழமைத் தோற்றத்திற்கு; மேற்கோளாக “விரும்பிநீ, யென்றோ எழுதிய....., நினைத்துக் காண்” என்ற பகுதியும் அதற்கு ‘இதனுள், தலைமகள்தோலாத் தோழி தன்னையு முளப் படுத்தி எனதெனக் கூறியவாறு காண்க’ என்னும். குறிப்பும் உள்ளன. (தோல். பொருளி. கு. உரு. ‘தாயத்தின்’); கு. உள. நச.

உ. தலைவன்கண் கிழந்த கூற்றினைத் தலைவியுக் தோழியும் கூறி நின்ற லும் பாலைத் திணையாம் என்பதற்கு இச்செய்யுளை மேற்கோள் காட்டி இதில் சிறிது வேறுபட விசேடவுரையு மெழுதினர் நச்சினூர்க்கினியர். தோல். அகத். கு. சச.

(பிரதிபேதம்) * † கைகளாலே, ‡ கூற்றுகிய. || அரிதெனமுடிக்க. “தாயத்தினடையா...வே”
+ அல்லா.

தலால், தானாண்பக்கம்; 'சென்றோர் முகப்பப் பொருளுங்கிடவாது' என்றது (க) தத்தம் நிலைமைக்கு ஏற்பப் பொருள் தேடவேண்டுதலி னதுபாணிக்கு மென்றலின், தகுதியுடையது. 'ஒரோஒகை தம்முட் டழீஇ யொரோஒகை, யொன்றன்கூறடை யுடுப்பவரே யாயினும்' என்றது இன்மையதழிவு; 'இ' மையுங் காமமு மோரான்குப் பெற்றார், வளமை விழைதக்க துண்டோ' என்றது உடைமைய துயர்ச்சி; 'பிரிந்துறை சூழாதி யைய' என்றது அன்பின தகலம், பிரிதுறைத் து அன்பு பெருக்கவேண்டா, 'ஒன்றினார் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை' என்றலின்; 'தொய்யிலும் யாழ் நின் மைந்துடை மாப்பிற் சுணங்கு நினைத்துக்காண்' என்பது அகம்சியதருமை.

இதனால், தோழிக்கு நலிதலும் தலைவற்குக் கருதுதலும் பிறந்தன.

இது (2) பன்னிரடியான் வந்து ஒருபொருளுதலிய கட்டளைக் கலி வெண்பா. இது பெண்டன்மைக்கேலா துண்பொருளினத் தலைவனெதிர் நின்று உணர்த்துவான் செவ்வன்கூறுது, 'தலைவன்பண்டு கூறியன சிலவற்றை வாங்கிக்கொண்டு கூறுங் கூற்று. நீ மறந்தாயென்பது யாம், உணரக் கூறுகின்றான் இவளென்பது படநின்றமையின் ஒருபொரு ணுதலிற்றாயிற்று.

க. "தத்த நிலைக்குங் குடிமைக்குந் தப்பாமே, யொத்த கடப்பாட்டிற் றுணர்ந்றி - யெய்த்து, மறங்கடையிற் செல்லார் பிறன்பொருளும் வெண்கார், புறங்கடைய தாகும் பொருள்" நீதிநேறி. சுரு.

உ. (அ) "அரும்பொருள் ... தாற்கு" என்பது பன்னிரண்டடியான் வந்து பல பொருளுதலி யமைதலிற் கலிவெண்பாட்டாயிற்று. ஒரு பொருள் துதலிய வெனவே சொல்லப்படும் பொருளின் வேறுகிக் கருதியுண ரப்படும் பொருளுடைய தென்பதும் பெற்றும். என்னை? இப் பாட்டினுட் பெண்டன்மைக் கேலாத துண்பொருளினத் தலைமக னெதிர்நின்று உணர்த்துவான் செவ்வனஞ் சொல்லாது தலைமகன் பண்டு கூறியன சிலவற்றை வாங்கிக்கொண்டு சொல்லி அவன் மறைத்தா னென்பது உணர்த்துகின்ற பொருண்மை கருதி உணர வைத்தமையின் அவ்வாறாயிற்று. ஒழிந்த பாக்களும் அவ்வாறு ஒரு பொருளுதலுமாயினும் அங்ஙனம் துதலிய பொருள் பற்றிச் செய்யுள் வேறுபடாமையின் ஆண்டாராய்ச்சி யின்றென்பது; வெண்பாவிற்கு ரித்த பொருளினை மறைத்துச் சொல்லாது செப்பிக் கூறல்வேண்டு மாகலானும் இஃது அன்னதன்றி ஒரு பொருளுதலித் துள்ளினமை யானுங் கலிவெண்பாட்டெனப் பட்டதென்பது. என்பர் பேராசிரியர். (தேரல். செய். கு. கருந்); (ஆ) நச்சினார்க்கினியர், "அரும்பொருள் தாற்கு" என்பது பன்னிரடியான் வந்து ஒரு பொருளுதலிய கட்டளைக் கலிவெண்பா. இதனுட் பெண்டன்மைக்குஏலா துண்பொருளினத் தலைவனெதிர்நின்று உணர்த்துவான் செவ்வன்கூறுது தலைவன் பண்டு கூறியன சிலவற்றை வாங்கிக் கொண்டு கூறுங் கூற்று. நீ மறந்தாயென்பது யாம் உணரக் கூறுகின்றான்

“மனையா மல்கவா” (க) என்பதனுட் கூறிய உரையில் வேண்டுவன இதற்குக் கூறிக்கொள்க. (கஎ)

(கசா) (உ) செவ்விய தீவிய சொல்லி யவற்றெழு

பைய முயங்கிய வஞ்ஞான் றவையெல்லாம்

பொய்யாதல் யான்யாங் கறிகோமற் றைய

வகனகர் கொள்ளா வலத்தலைத்தந்து

பகன்முனி வெஞ்சுர முள்ள லறிந்தேன்

மகனல்ல மன்ற வினி ;

ஈ செல்லினிச் சென்றுநீ செய்யும் வினைமுற்றி

யன்பற மாறியாழீமுள்ளத் துறத்தவர்

பண்பு மறிதிரோ வென்று வருவாரை

யென்றிறம் யாதும் னினவல் வினவிற

பகலின் வினங்குகின் செம்மல் சிதையத்

தவலருஞ் செய்வினை முற்றும் லாண்டோ

ரவலம் படுதலு முண்டு.

இது பிரிவுணர்ந்தாப்பிட்ட தோழி செலவு விலக்கவும் பிரிவினீ
மேற் சென்ற உள்ளத்தருயினுனை நீ பிரியின் இவள் இறந்துபடுமெனத்
சொல்லிய வாய்பாட்டான் மறுத்தது.

இதன் பொருள்.

இவ்வென்பது படர்ந்தமையின் ஒரு பொருளுதலிற்றாயிற்று. அது
அகப்பொருளே யாமாறும் ஒழிந்தபாக்களும் அவ்வாறு வருமேனும்
அம்பனம் ததலிய பொருளான[ள்] செய்யுள் வேறுபடாமையின்
ஆண்டு ஆராய்ச்சியின்று ; இது வெண்பாவாயி[தல்]ற் குறித்த
பொருளை மறைத் துக்கூறாது செப்பிக்கூறல் வேண்டும். இஃதன்ன
தன்றிப் பொருள் வேறு படுதலானுந் துள்ளி வருதலானாக் கலி
வெண்பாட்டாயிற்று.” என்பர். தோல். செய். சூ. கருட.

க. கலி. சு. பக்கம். சச. பார்க்க.

உ. இச்செய்யுள் (அ) தலைமகன் பிரிவுணர்ந்த தலைமகன் அவனுடன்
கூறியதற்கும், (தோல். அகத். சூ. சரு. ‘எஞ்சியோர்’ இளம்)
(ஆ) ஸாழிசையின்றித் தவறு முதலாயின வந்ததற்கும் (இவர்
“செவ்விய தீவ்விய..... ..வினிது” என்பது தவென்றும்,
“செவ்வினிச். . முண்டு” என்பது சரிதக மென்றும் தாழிசையும்
தனிச்சொல்லும் இல்லை யென்றும் கூறுவர்) (தோல். செய். சூ.
கசஉ. ‘தரவின்ருகித்’ இளம்) (இ) தரவினைக் கொச்சகத்திற்கும்
(தரவினை அடுக்குதலிற் தரவினைக் கொச்சக மெனப்பபிம்) (தோல்.
செய். சூ. கருட. பே நச) மேற்கோள்.

(க) செவ்விய (உ) தீவிய சொல்லி பவற்றொடு
பைய முயங்கிய * வஞ்ஞான் றவையெல்லாம்
பொய்யாதல் யான்யாங் கறிக்கோமற் றைய
பகனகர் கொள்ளா வல்தலைத் தந்து,
பகன்முனி வெஞ்சர முள்ள லறிந்தேன்
மகனல்லை மன்ற வினி

எ - று: ஐய! வஞ்சனை † யிலவாய இனியவாகிய சொற்களைப் பையசு
சொல்லி அச்சொற்களாலே தழுவின அக்களவொழுக்கம் சிகழ்ந்த நாளிற்
கூறியவையெல்லாம் பொய்யாயிருத்தலை அறிவில்லாத யான் எம்மனம்
அறிவேன்? அகன்ற மனையி லுள்ளபால் அடக்க வொண்ணாத அலரை
எம்மிடத்தே தந்து ஞாயிறு முனிந்த வெய்தாகிய காட்டைப் போக
நினைத்தலை இப்பொழுது அறிந்தேன். நீ அறுதியாக நல்லமகனுதன்மையை
புடைபையல்லை; எ - று.

“சினனே பேதைமை நிம்பிரி நல்குர, ‡ வனைநால் வகையுஞ் சிறப்
பொடு || பெறுமே” (உ) என்பதனும் மன்காதலான் நினை உள்ளவாறு அறிந்
திலேனெனத் தன் பேதைமையைக் காதலாற் சிறப்பித்தலின் அமைந்தது.

மற்றும் ஒவ்வும் அசை.

க. (அ) “செவ்விய . . . மந்தைய” என்பதனுள் ‘யான் யாவகறிகோ’
என்பது பேதைமை பற்றியும் “அகனகர் . . . மன்றவினி”
என்பதனுள் தலைவி ‘மகனல்லை’ என்பது நிம்பிரியாகிய வெறுப்புப்
பற்றியும் பிரிவாற்றுகுமைபைச் சிறப்பிக்க வந்ததென்பர் இளம்பூரணர்;
தோல். பொருளி. கு. சக. ‘சினனே’ (ஆ) தன்னாலும் தலைவியாலு
மிடையே படுதலின்றித் தலைவனும் கூட்டத்திற் கிடையுறு தோன்றிய
வழித்தோழி கூறியதற்கும், (இ) தலைவி கூற்றுப் பேதைமை பற்றி
வரினும் காதலைச் சிறப்பித்தலின் அமைந்த தென்பதற்கும் மேற்
கோள்காட்டுவர், நச்சினர்க்கினியர்; தோல். கள. கு. உக. பொருளி
கு. இக. (ஈ) “செவ்விய மதராஞ் சேர்ந்தந் பொருளிற் சீரிய
கூரிய தீஞ்சொல்” கம்ப. நகரப். க.

உ. (அ). “வடிப்புறு நரம்பிற் நீவிய மொழிந்தே” அகம். கசஉ: உக.
(ஆ) “தேம்படு கிளவியிற் நீவிய மிழற்றி” (இ) “கிருமாதேவி யொந்
தீவிய மொழிந்து” (ஈ) “தீவிய மொழியொடு சேதிபற் குறுகி”
பெருங். (உ) சக; அள. (ச) அ: கூ; (ச) கக: கருஉ.

க. தோல். பொருளி. கு. இக.

* அக்கான்று, † இலயாய், ‡ எனநால், || வகுமே.

எ 'செல்லினிச் சென்றாநீ செய்யும் வினைமுற்றி

(க) யன்பற மாறியா முள்ளத் துறந்தவன்

பண்பு மறிதிரோ வென்று வருவாரை

யென்றிறம் யாதும் வினவல் வினவீந்

பகலின் விளங்குநின் செம்மால் சிதையத்

தவலருந் செய்யீனை * முற்றா லாண்டோ

ரவலம் படுதலு முண்டு

எ - து: இனி, நீ நினைத்த காரியத்தே போய் ஆண்டுசெ செய்யுங் காரியத்தை முடித்தபின்னர் இவ்விடத்து ஈரின் வருவாரை எம்மை நினைத்து வருந்தும்படியாக அன்பு நிகழும்படி மனம் வேறுபட்டு யார் துறக்கப் பட்டவருடைய செய்யுளையும் அறிவீரோவென்று என் றிறத்துசெ சிறிதும் வினவாதேதொன். வினவுவையாயின் அவர் இறந்துபாடு கூறவுக கூடும். அது கேட்டால் (௨) ஞாயிறுபோல விளங்குகின்ற நின் தலைமை கெடும்படியாகக் கெடுதற்கரிய நீ செய்யுங் காரியம் முடியாமல் அவ்விடத்தே தூர் அவலம் பிரத்தலும் ஂண்டு; † எ - து.

“வருத்த மிகுதி கூட்டுவ காலைபு. முரித்தென மொழிப வாழ்க்கையு னிரக்கம்” (௩) என்பதற்கு உய்த்துக்கொண்டுணர்தலென்னுந் தந்திரவுத்தியால் எனைப் பிரிவான் நிகழும் வருத்த மிகுதியைக் குறித்த இடத்தும் உயிர் வாழ்க்கையுள் இரக்கம் உரித்தென்றதனான் உயிர்வாழ்க்கையுள் இரக்கங் கூறினான்.

உம்மை, ஐயம்.

இகரூல், தொழிக்கு அசசமும் தலைவற்கு அனாவும் பிறத்தன்.

கொச்சகம் || வெண்பாவாய் வருதலாலுந் நாழிசையோடு தொடராத வருதலாலும் இவை நாவினைக் கொச்சகம். இரண்டும் ஒருபொருளுதலி இவ்வாறு வரினும் கொச்சகமேயாம். இது “பாநிலை வகையே” என்னும் (௪) சூத்திரவிதியாம்.

(கஅ)

க. (அ) “அன்பறமாறியா படுதலுமுண்டு” என்பது வருத்த மிகுதியைக் குறித்தவழி மனைவாழ்க்கையுள் இரக்க முரித்து என்பதற்கு மேற் கோள். தோல். பொருளி. சூ. ௩௦ ‘வருத்தமிகுதி’ இளம்; சூ. ௩௨. நச. (ஆ) “இனவா ரணந்திரி வெஞ்சரம் போகவிரும் பொருட்கு, நினைவாகி லும்மை விலக்கு கிலேஞ்செல்லு நீன்புனத்து, மனவா ரகல்குல் வல்லியை நீர்வரு வார்சிலரை, வினவா தொழியும் வினவின் முற் றுது வினையுமக்கே” அம்பிகா. சூசந.

உ. “மாகதேச, நென்றாபதிகளுக்கு மிரவியே யென்னவந்தான்”

க. தோல். பொருளி. சூ. ௩௨. ச. தோல். செய். சூ. கடுஞ்.

(பிரதிபேதம்) * முற்றமை, † கின்றும், ‡ எனச்செலவழுவருவித்தான், || வெண்பாவாயுள்

(20) பல்வளம் பகர்பூட்டும் பயனிலம் பைதறச்

செல்கதிர் ஞாயிறு செயிர்சினஞ் சொரிதலிற்
றணிவில்வெங் கோடைக்குத் தண்ணயந் தணிகொள்ளும்
பிணிதெற லுயக்கத்த பெருங்களிற் றினந்தாங்கு
மணிதிகழ் விறன்மலை வெம்ப மண்பகத்
துணிகயந் துகள் பட்ட தூங்கழல் வெஞ்சுரம் ;

௭ கிளியுரை கிளவியாய் நின்னடிக் கெளியவோ
தளியுறு பறியாவே காடெனக் கூறுவீர்
வளியினும் வரைநில்லா வாழுநா னும்மாகத்
தளியென வுடையேன்யா னவலங்கொண் டழிவலோ ;

கக ஊறுநீ ரமிழ்தேய்க்கு மெயிற்றாய்நீ யுணல்வேட்டி
ஞறுநீ ரிலவென வறனோக்கிக் கூறுவீர்
யாறுநீர் கழிந்தன்ன விளமைநுந் நெஞ்சென்னுந்
தேறுநீ ருடையேன்யான் நெருமந்திங் கொழிவலோ ;

கரு மாணெழில் வேய்வென்ற தோளாய்நீ வறிற்றாங்கு
மாணிழ லலவாண்டை மரமெனக் கூறுவீர்
நீணிழற் றளிர்போல நிறனூழ்த்த லறிவேனுந்
தாணிழல் கைவிட்டியான் றவிர்தலைச் சூழ்வலோ ;
எனவாங்கு ;

௨0 அணையரும் வெம்மைய காடெனக் கூறுவீர்
கணைகழி கல்லாத கல்பிறங் காரிடைப்
பணையெருத் தெழிலேற்றின் பின்னர்ப்
பிணையுங் காணிரோ பிரியுமோ வவையே.

இது பிரிவுணர்த்திய தலைவந்தத் தலைவி எம்மையும் உடன்கொண்டு
சேன்மி னென்றது அவன் கானின் கடுமையுந் தலைவி மென்மையுங்
கூறுவது கேட்ட தலைவி நாளது சீன்மையும் இளமையதருமையுங் கூறி
எம்மையும் உடன்கொண்டு சேன்மினென்றது.

இதன் பொருள்.

பல்வளம் பகர்பூட்டும் பயனிலம் பைதறச்
செல்கதிர் ஞாயிறு செயிர்சினஞ் சொரிதலிற்
றணிவில்வெங் கோடைக்குத் தண்ணயந் தணிகொள்ளும்
பிணிதெற லுயக்கத்த பெருங்களிற் றினந்தாங்கு

மணிதிசுழ் ஸிறப்பலெ வெம்ப (க) மண்பகத்

துணிகயந் துகள்பட்ட தூங்குழல் வெஞ்சுரம்.

எ - து: பல உணவுகளையும் விளைத்து கொடுத்து எல்லாரையும் துகர்
விக்கும் பயனையுடைய நிலம் சுரம் அறும்படி ஞாயிறு குற்றத்தைச்செய்யுஞ்
சினத்தோடே தன்னிடத்தினின்றும் செல்கின்ற கிள்களைச் * சொரியையி
னாலே மாறுதலில்லாத வெய்ய கோடைக்காலத்திற்கு அதனிடத்துள்ள
குளிர்ச்சியை விரும்பித் திரட்சிகொள்ளும் பசிப்பினியார் சுடுதலையுடைய
வருத்தத்தினையுடையவாகிய பெரிய களிற்றினுடைய திபனைத் தாங்கும்
மணிகள் விளங்கும் வெற்றியையுடைய மலை வெம்ப மணியளக்கத் தெளிந்த
நீர்நிலைகளும் துகளுண்டான செறிந்த அழலையுடைய வெய்ய காடு; எ - று.

தாக்கும் விளங்கும் மலை; அன்கொள்ளுந் களிற்றினம்

அயத்தணி கொள்ளுமென்று பீடமாயின், நீர்நிலைகளிலே திரட்சி
கொள்ளுமென்க.

இது தரவு.

௪ (௨) தனிபுரை ஞானியாய் நின்னடிக்கெளிபவோ

தனியுறு பறியாவே காடெனக் கூறுவீர்

வளியினுள் வரைநில்லா வாழ்நா ணும்பாகத்

(௩) தனியென யுடையேன்யா னவலந்தொண் டழிவிலோ

எ - து: 'கிளியினது மொழியை யொக்கும் மொழியினை யுடையாய்!
தூங்குழல் வெஞ்சுரம் † மழைபெய்தலைக் கண்டறியாவாதலால் அக்காடு நின்
அடிக்குப் போதற்கு ‡ எளியவாயிருக்குமோ' என்று கூறுகின்றவீர்! யான்,
தும்முடைய ஆகத்திட்டு முயக்கத்தைக் கண்டார் காற்றினுகாட்டில் ஓர்
எல்லையில் அகப்பட்டு நிலநாதவனுடைய வாழ்நாளென்று கூறும்படியாக
அதனை (?) வாழ்நாளாக உடையேனதலால் அவலத்தைக் கொண்டு நெஞ்சுழி
வேனோ? இறந்துபடுவேனோ; எ - று.

கக (ச) ஊறாநீ ரமிழ்தேய்க்கு மெயிற்றாநீ யுணர்வீவட்டி

ஊறாநீ ரிலவென வறனோக்கிக் கூறுவீர்

க. (அ) "புலம்பு வீற்றிருந்த நிலம்பகு வெஞ்சுரம்" அகம். ௩௩௫: அ.

(ஆ) "வான, நிலம்பக வறந்த புலம்புறு சேணீடை" தமிழ்தெநி. மேற்
கோள் (இ) "நிலம்பக வெம்பிய நீன்சுரம்" வளையாபதி.

உ. "கிளியுரை கிளவியாய்" கலி. ௧௩: கஅ.

௩. "அளியென.....டழிவிலோ" என்பது மேற்கதுவாய் மோனைக்கு
மேற்கோள். தொல். செய். கு. ௧௨. ௩௪.

௪. (அ) எய்க்கும் என்பது அருகிப் பயவுவமையில் வந்ததற்கு "ஊறாநீ
ரமிழ்தேய்க்கு மெயிற்றாய்" என்பது மேற்கோள். தொல். உவம. கு.
௧௪: பே. (ஆ) "எயிற்றமிழ் தூறுந்தீநீர்" கலி. ௪: ௧௩.

பிரதிபேதம்) * சொரியினாலே மலையெம்ப, † மழையுத்தலை, ‡ போக்கெளிய.

(க) யாறுநீர் கழிந்தன்ன விளமைநூற் செஞ்சென்னுந்

தேறுநீ ருடையேன்யான் நெருமந்திங் கொழிவலோ

எ - து: 'தன்னிடத்து ஊறுகின்றநீர் அமிழ்த்ததை ஒத்தற்குக் காண
மாகின்ற எயிற்றையுடையாய் வெஞ்சுரத்துவழி தண்ணீருடைய விரும்பின்
(௨) நீர்க்களில்' என்று அறத்தைக் கருதிச் கூறுகின்றவோ! யான் என்
செஞ்சென்று சொல்லப்படுங் தெளிவுநீர்மையை யாறு போலிதற்போன்ற
இளமையாக உடையேனாதலால் இவ்விடத்தே சுழன்று செஞ்சுழிவேனோ?
இறந்துபடுவேனே; எ - று.

கழிந்த நீர்போல இளமையும் மீளாதென்பது பொருள்.

௧௧ (௩) மானெழில் வேய்வென்ற தோளாய்நீ வரிற்றுகுந்

மா(சு)ணிழ * லலவாண்டை மருமெனக் கருவீர்

நீணிழற் றளிர்போல நிறநூழ்த்த லறிவேனூந்

தாணிழல் கைவிட்டியான் றளிர்நிலைச் சூழ்வலோ

எ - து: 'மான்சிமைப்பட்ட அழகினையுடைய மூங்கிலை வென்ற
தோளினையுடையாய்! நீ வெஞ்சுரத்தே வரில் அவ்விடத்தில் மாகுகள் நின்
இளைப்பை ஆற்றும் மான்சிமைப்பட்ட சிழலையுடையவல்ல' என்று கூறுகின்ற
வரே! நீ மூங்கிலில் என் னலம் நீண்ட சிழலினின்ற களிர்போலே வெஞ்சு
தலை அறிந்திருப்பேனாதலால் யான் உம்முடைய திருவடியில் அருளை
கைவிட்டு இங்கே இருத்தலைச் சூழ்வேனோ? இரந்துபடுவேனே; எ - று.

வென்ற. உவமவருபு.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

௧. ஐயுடைய யாறு ஸாந்திரம் யெளவனம் வுதிவதற்கு.

யுதிதம் வுநெருத்தி ஸுராதரீவ விரிவ || ௧௧

வான்மீக முனிவரும் இளமை கழிதற்கு யாற்றுநீர் கழிதலை உவமித்
திருத்தல் இங்கே அறிதற்பாலது. ஸ்ரீமத் தாமாயணம். சுந். ௨௦: ௧௨.

௨. "நன்னீர்கள் சுமந்து" திருவிருத்தம். ௩௨. "கண்ணி நீர்கள்
சொரிந்தவை" சீவக. ௧௩௧௩.

௩. (அ) வென்ற வென்பது அருகி மெய் உவமத்தின்கண் வந்ததற்கு
"மானெழில் வேய்வென்ற தோளாய்நீ வரிற்றுகுந்" என்பது மேற்
கோள். தோல். பொ. உவம. சூ. ௧௩. பே. (ஆ) வேய்வென்ற தோ
ளென்பது தத்தமரபிற்கு முன்னுமொருளையென்பதற்கு மேற்கோள்.
தோல். உவம. சூ. ௧௭. இளம். (இ) "வேய்வென்ற தோளான்"
கலி. ௧௩௮: ௧௮-௧௯.

௪. "நிழறைய் துலறிய மரத்த" "மரநிலைந் வியவிற சுரன்"
அகம். ௧: ௧௧; ௩௩: ௧௩.

பிரதிபேதம் * இல.

எனவாங்கு

எ - து: என்று யான் கூறவும்; எ - று.

ஆயுத, அசை.

இது தனிச்சொல்.

௨௦ அணையரும் வெம்மைய காடெனக் கூறுவர்

(க) கணைகழி கல்லாத கல்பிறங் காரிடைப்

பணையருந் தெழி (௨)லேற்றின் பின்னர்ப்

(௩) பணையங் காணிரோ பரியுமோ வவையே

எ - து: அல்லிட்டுத் தாக் காடு நீ அணைய அரிய வெம்மையையுடைய வென்று பின்னும் கூறுகின்றவரே! பெருக்குங் கல்லின் நெருக்கதால் எய்த அம்பு தாடத் அரிய வழியிடத்துப் பெருமையையுடைய கழுத்தினையும் அழகையுமுடைய எற்றின் பின் நீங்காமற் திரியும் பிணையபுகு காணு திருக்கின்றோ? அவை நீர் அறியப் பிரியாவே; ஆதலால், எம்மையும் உடன்கொண்டே சென்மின்; எ - று.

இது சுரிதகம்.

இசைநல், தலைவிக்கு இழிவும் தலைவற்கு அசைவும் பிறந்தன.

இயல்புந் தலைவி கூறுதல் “ம. பு நிலைதிரியா” என்னும் (௪) சூத்திரத்து அமைத்தது.

இஃது ஆறடித்தாவும் நான்கடித்தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் நான் கடிச்சரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கவிப்பா. (கசு)

க. “கணைகழி...வவையே” என்பது எம்மெய்யாயினும் ஒப்புமை கோட லென்பதற்குமேற்கோள். தொல். மெய்ப். சூ. ௨௨. பே. இ. வி சூ. ௫௮௦.

௨. (அ) “கலையொழி பணையிற் கலங்கிமாறி, யன்பிலி ரகறி வாயின்” நங். ௩௭. (ஆ) “குன்றங் கவையிய, வங்காட்டா ரிடை மடப்பிணை தழீஇத், திரிமருப் பிணை புல்லருந் துகள்” (இ) “மறியுடை மடப்பிணை தழீஇப்புறவிற், திரிமருப் பிணை பைப்பயிருகள்” அகம். ௧௪: ௪-௬. ௩௪௪: ௫-௬. (ஈ) “உருகு மடமான் பிணையோ கெளம்” திணைமொழி யையி. ௨௫. (உ) “மான்வீடு போழ்திற் பிணையின்னுயிர் போவதே போல்” யா - வி. சூ. ௬௫ மேற்கோள். (ஊ) “உறகன், கண்போற் பிணையுங் கலையுமிங் கேவாக் கண்டதுண்டோ” அம்பிகா. ௮௩. ௩. பிணையென்னுஞ்சொல் பொருளுக்கிற் பிரியாது பிணையும் பிற சாதிக்குஞ் செல்லுமாயினும், மாபு நோக்கப் பிணையென்றற்குச் சிறப்புடையன: புல்லாய் நவ்வி உழை கவரி யென்பர், பேராசிரியர்; தொல். மாபு. சூ. ௫௭:

௪. தொல். அகத். சூ. ௪௫.

(௨௧) (க) * பான்மருண் மருப்பி (௨) ஸூரல்புரை பாவடி
யீர்நறுங் (௩) கமழ்கடாஅத் தினம்சிரி யொருத்த
லாறுகடி கொள்ளும் வேறுபுலம் படர்ந்து
பொருள்வயிற் சிரிதல் வேண்டு மென்னு
நு மருளில் சொல்லு நீசொல் வினையே

௧. (அ) இச்செய்யுளை, தாய்நிலை நோக்கித் தலைப்பெயர்த்துக் கொள்ளினு
மென்பதற்கு மேற்கோள் காட்டி இது தலைமகனை? சுட்டிக் கூறிய
தென்றும் (தோல். அகத். கு. சஉ. 'தலைவரும்'), (ஆ) இஃது அடக்கிய
லின்றி அடிநிமிர் தொழுகிற் தென்றும் (தோல். செய். கு. கசஉ.
'தரவின்') கூறுவர் இளம் பூரணர். (இ) இது தனிச்சொல்லும் அடக்
கியலு மின்றி அடி நிமிர்தொழுகிற் தென்பர். பேராசிரியர்; தோல்.
செய். கு. கரு. (ஈ) இஃது 'அவற்றின்' என ஐஞ்சீரடி வந்து தனிச
சொல்லும் அடக்கியலு மின்றிச் சுரிதகம்பெற்று அடிநிமிர் தோடிற்
தென்பர், நச்; தோல். செய். கு. கரு. (உ) "பாஅன் மருண்மருப்
புரல்புரை பாவடி" என்பது "தத்தமாபிற் றேன் றுமன் பொருளே"
என்பதற்கும் (தோல். உவம. கு. கஎ. 'தத்த' இளம்), (ஊ) உரு
வுவமத்தின்கண் மருளென்பது அருகி உவமவுருபாய் வருதற்கும்
(தோல். உவம. கு. கசு. பே.) மேற்கோள்.
௨. 'உரல்புரைபாவடி' என்பது புரை என்பது மெய்யுவம வாய்பாடாய்
வருதற்கும் (தோல். உவம. கு. கரு. பே.) வடிவு பற்றிய பண்
புலமைக்கும் (இ-வி. கு. கசஉ.) மேற்கோள்.
௩. யானைமதம் கமழ்மென்பதனை (அ) "கடுஞ்சினத்த கமழ் கடாஅத்து
... யானை" மது. சச-எ. (ஆ) "கமழ்கடாந் தொல்கிய மதவோழம்"
கலி. அ: ச; (இ) "வரிநிமிரூர்க்கும் வாய்புகு கடாஅத்துப், பொறி
துத்த் பொலிந்த வயக்களிற் றொருத்தல்" அகம். எஅ: ௩-ச. (ஈ)
"துன்னருத்திற் கமழ்கடாஅத்து பெருங்கையானை"
(உ) "மினிரூர்க்குங் கமழ்கடாஅத்து களிற்" புறநா.
௩: அ-கக; உஉ: சு-அ. (ஊ) "நீலயானை வண்பெடு பூநாறு
கடாஅஞ்செருக்கி" மணி. கக: ௨௦-௨௨. (எ) "யானையின் புயல்
கொண் றும்மத மணமகன் கதுப்பென நாறு மாநகர்" (ஏ) "மையல்
யானையின் படுமதங் கெடப்பகட் டாசன், செய்த மும்மதம் போற்
றினா திசைதொறுங் கமழந், தெய்வ வாசத்து" கீவக. கசஉக,
௨௩௬. (இ) யானைமதமு நானமும், வாசப் பொடியொடு காயத்துக்
கமும்" பெருங். (க) சஉ: எடு - சு. (ஓ) "விழிமலர்ப்பூ சனை
புகுற்றித் திருநெடுமால் பெறுமாழி மீளவாங்கி, வழியொழுகாச்
சலந்தரன்மெய்க் குருதிபடி முடைநாற்ற மாறுமாற்றாற், பொழிமதநீர்
விரையேற்றி" காஞ்சிப். கடவுள். இ. என்பவற்றாலும் உணர்க.

(பிரதிபேதம்) * பாஅன் மருண்மருப் புரல்.

(க) நன்னர் நறுநுத னயந்தனை நீவி

(உ) நின்னிற் பிரியலெ னஞ்சலோம் பென்னு

நன்னர் மொழியு நீமொழிந் தனையே

அவற்றுள், யாவோ * வாயின மாஅன் மகனே

௧௦ (ங) கிழவ ரின்னோ ரென்னுது பொருடான்

பழனினை மருங்கிற் பெயர்புபெயர் புறையு

௧. “நன்னர் நறுநுத னயந்தனை நீவி” என்பது வினையெச்ச மூன்னிலை யொருமை [வினைக்குறிப்பு] (சு.தெரிநிலை) முற்றிற்கு மேற்கோள். தொல். எச்ச. கு. ௧௧. நச்.

௨. அஞ்சலோம் பென்ற ரென்பதற்கு, “தமமை யெதிர்ப்பட்டருன்று நின்னிற் பிரியே னஞ்சலோம் பென்றவர்” எனவும் அஞ்சலென்றவ ரென்பதற்கு, “நின்னிற் பிரியேன் அஞ்சலென்றவர்” எனவும் பரிமேலழகர் இவ்விடையைக் கருத்திற்கொண்டபொருளுமுதியிருத்தல் இங்கே கருத்தப்பாலது குறள். ௧௧௪௬, ௧௧௫௪.

௩. திரு, கிழவாரின்னோ ரென்னுது பொதுவாய் நல்லினை யுள்ளாரிடத்தே பெயர்ந்துறைதலை, (அ) “தாமரைப் பொன்மல, ரெல்லையாகும் பொதுப் பெண்ணவன்” சீவக. ௧௧௫௦. (ஆ) “பூவின்மேலிருந்த தெய்வத் தையலும் பொதுமை யுற்றான்” கம்ப. மாயாசனக. ௬௨. (இ) “திருமக னிவனென..... .. பேதை வைகுமே” - “திருவுவமம் வடிவிற்கும் நல்லினை யுடையோ னிடத்து ஏகுந்துணை யும் பொதுவா யிருத்தற்கும்” சீவக. ௧௧௩௩. வீசேடவுரை. என்ப வற்றாலும் (ஈ) “சிறுகா பெருகா முறைபிறழ்ந்து வாரா, வுறுகாலத் துற்றுகா வாயிடத்தே யாகுஞ், சிறுகாலைப் பட்ட பொறியும்” நாலடி ௧௧௦. (உ) “பொறியுந்ொடற் பாலார்கண்ணேதொடும்” பழ. ௨௦௫. (ஊ) “பெருமுழங்கு திரைவரைக ணீர்திப்பிணி யுறிலுந், திருமுயங்க லிலையெனி னிலம்பொரு ளீட்ட, மொருமுழமுஞ் சேறலில ரோலும்பொரு ளுரக்கே, வரும்வழி வினையுந் து வாழ்க தவ மாதோ” (எ) “நற்றவஞ் செய்தவீர ருளவழி நயந்து நாமும், பொற்றதா மரையி னாளின்” (ஏ) “நற்றவம் பரவைஞால நாடா னிறப்பின்வைய, மற்றயிறவத்திற் கென்றுமையவி யனைத்து மாற்ற, திச்சென வுணர்ந்து நிற்பிற் திருமக ளென்று நீங்கான், பற் றோடே நிற்பினென்றுந் திருமகன் பற்றல்செல்லான்.” சீவக. ௨௫௫௬, ௨௭௩௮, ௨௯௮௩. (ஐ) “வினையொழிகாலைத் திருவின் செல்வியனையே மாகி யாடவர்த் துறப்பேம்” மணி. ௧௮: ௨௧-௨. (ஓ) “பழமையிற் பசையாது கிழமையிற் கெழுவாது, தவந்தீர் மருங்கிற் திருமகன் போலப், பயந்தீர் மருங்கிற் பற்றுவிட்டொரீஇ” பெருங். (க) நடு:

(பிரதிபேதம்) * வாயன.

மன்ன பொருள்வயிற் பரிவோய் (ந) தின்னின்

நிலைப்புவரை வாழாண் டாடவே

ளமைக்கவின் கொண்ட தேனினை மறந்தே

இது தலைமகனும் பிரிவுணர்த்தப்பட்ட தோழி அவனை நெருங்கிக் களவுகாலத்தொழக்கம் எடுத்துக்காட்டலாற் றெளிவுபட மொழிந்ததுஉம் பொருளது நிலையின்மையும் அவளது ஆற்றமையுங் கூறிச் செலவு மறுத்தது.

இதன் பொருள்.

பால் தான் மருளும் மருப்பினையும் உடலின் அடியையொக்கும் நிலத்தே பாவும் அடியினையும் நாக்கினையுடைய நறியவாகக் கமழும் மத்தகினையுமுடைய இனத்தைப் பிரிந்த யானை வழியைக் காவல்கொண்டு நிற்கும் வேறாகிய நிலத்தைப் போய்ப் பொருள் தேடுகின்ற இடத்தே இவளைப் பிரிந்திருத்தலை நெஞ்சு விரும்புமென்று சொல்லும் அருளில்லாத சொல்லையும் நீ சொன்னாய்; எம்மை விரும்பி நன்மையையுடைய நறிய துதலை நீவி நின்னிடத்தினின்றும் பிரியேன் நீ அஞ்சுதலைத் தவிரவாயென்று சொல்லும் நன்மையையுடைய சொல்லையும் நீ சொன்னாய்; அவ்விராண்டி ணின் மயக்கத்தினையுடைய மகனே! உண்மையிடத்தன யாவைதான் அறி

௧௩௬-௮. (ஒ) “மாரியுந்திருவு மகனிர் மனமுந், தக்குழி ரில்லாது பட்டுழிப் பம்” பெருங். (க) நடு கடுக-எ. (ஒ௭) “நல்வினைப்பி னல்லா னுந் தா மரையானுந், செல்லாள் சிறந்தார்ப் றுயினும்” அறநெறி. ௧௨௪. (ஃ) “புண்ணிய முலந்தபின் எண்ணில ளிகந்திடும் யாவர் தம்மையு, நண்ணிய நண்பில ணங்கை வண்ணமே” துளா. முத்தி ௧௫. என்பவற்றாலும். (அஅ) “அகடுற யார்மாட்டி ரில்லாது செல்வஞ், சகடக்கால் போல வரும்” நாலடி. ௨. (ஆஆ) “அற்கா வியல்பிற்றுச செல்வம்” துறள் ந.ந.௩. (இஇ) “பொருள் போற்றி வழங்கும்நெறி” - “போற்றி வழங்குதல்” பேணிக்கொண் டொழுதுதல்” அஃதாவது ஒருவரோடு நட்பில்லாத அதனைத் தம்மோடு நட்புண்டாக்கிக் கொண் டொழுதுதல். துறள். ச.எள. விடேவுரை (௭௭) “திருவினைத் தீராமையார்க்குங்கயிது” - “ஒருவர் கண்ணும் நில்லாது நீங்குந் செல்வத்தைத் தன்க ணீங்காமற் பிணிக்குவ கயிரும்” “தீராமையென்றதனால், தீர்தன்மாலைய தென்பது பெற்றும்;” துறள். ச.அ.௨. விசேடவுரை என்பவற்றாலும் அறிக. கலி. ௮: ௧௨ - ச-ம் அடிக்குறிப்புக்களுள் இவ்விடத்துக்குப் பொருந்து வனவும் இங்கே அறிதற்பாலன.

௧. “எந்நாளோ நெடுந்தகாய் நீ செல்வ, தந்நான் கொண் டிறக்குமிவ ளாரும்பெற லுயிரே” (கலி. ௫: ௧௮-௧) என்பதும், இந்நூற்பக்கம் ௪௦: ௨ - இன் குறிப்பும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * தகையன்.

கின்றிலேன்; நீ தேடுகின்ற பொருடான், இத்தன்மையோர் நமக்கு உரியவ ரென்று கருதாதே பிறரிடத்து நின்ற நல்வினையாலே மீண்டு மீண்டு சென்று தற்கும்; நினைவின்றிக் கண்ணிமைத்தொழில் நிகழுங்காலத்தின் எல்லையும் உயிர் வாழாத மடவோளுடைய அமையினுடைய அழகைத் தன் னிடத்தேகொண்ட தோளிரண்டினையும் மறந்து அத்தன்மைத்தாகிய பொ ருள் தேடுகின்ற இடத்தே இவனை விட்டுப் பிரிந்திருப்பாய்; எ - று.

• அவற்றனென இரண்டனுள் ஒன்றை வகுத்தலின் யாதுவாயதென ஒருமையாற் கூறப்பாலதுவும் (க) “அவ்விரண்டனுட் கூர்ங்கோட்ட * காட்டு வல்” என்றது போலப் பன்மை யொருமை மயங்கிற்று. பிரிவா பென்னும் முன்னிலையேவ லொருமை முற்று, “ஆயென் கிளவியு மவற்றொடு கொள்ளும் ” (உ) என்றதனால் சுவாய் நின்றது.

“உறுக னோம்ப றன்னியல் பாகவி, னுரிய தாகுந் † தோழிக ணுரனே ” (ங) என்பதனாற் குற்றேவற்றேழுழி ‘பொருடான் பழவினை..... பிரிவோய்’ என அறிவுடையானாகக் கூறினான்.

இதனால், தோழிக்கு அச்சமும் தலைவற்கு அசைவும் பிறந்தன.

இஃது அவற்றனென ஐஞ்சீரடி வந்து தனிச்சொல்லும் அடக்கியலு மின்றிச் சுரிதகம்பெற்று அடிபிரிந்தோடிய கொச்சகம். (உ௦)

(உஉ) (4) உண்கடன் வழிமொழிந் திரக்குங்கான் முகனுந்தாந் கொண்டது கொரிக்குங்கான் முகனும்வே றுகுதல்

க. “அவ்விரண்டனுட் கூர்ங்கோட்ட சுடர்வேல்” என்பதே கிடைத்த கவித்தொகைக் கையெழுத்துப் பிரதிகளி லெல்லாம் உள்ளது. (தொல். எச்ச. கு. சுரு. நச்) உரையிலும் இவ்வாறே காணப்படுகின் றது. ஆனாலும் இதுதவறென்றும் (தொல். எச்ச. கு. சுரு. இளம். கு. சுள. சே.) உரையிலும் காணப்படும் “அவ்விரண்டனுட் கூர்ங்கோட்ட காட்டுவல்” என்பதே தவறற்ற தென்றும் தோற்றுகின்றன.

உ. தொல். வினை. கு. கடு.

ங. தொல். பொருளி. கு. சங. இதுனுரையில் (அ) இளம்பூரணர் “கிழவ ரின்னோர்.....பெயர் புறையும்” என்பது தலைமக[ற்](ட்) குற்ற துன்பம் பரிகரித்தல் தோழி யியல்பாகலின் அவட்கு அறிவு உரிய தாகு மென்பதற்கு மேற்கோள்காட்டினார். (ஆ) நச்சினார்க்கினியர் தலைவிக்கு வந்தவருத்தத்தைப்பரிகரித்தல் தோழிகடனாவலின் அவட்கு அறிவு உரியதாகுமென்பதற்கு “பொருடான், பழவினை..... பிரிவோய்” என்பதை மேற்கோள் காட்டினார். தொல். பொரு கு. சுரு

ச. தாழிசை மூன்றடியால் வந்ததற்கு இச்செய்யுள் மேற்கோள். தொல். செய். கு. ககக. “போக்கியல்” இளம்.

(பிரதிபேதம்) * சாயெல், சுடர்வல், † தோழிதன்னுரனே.

பண்டிமில் வுலகத் தியற்கை யஃதிநீறும்

புதுவ தன்றே புலனுடை மாந்திர்

௫ தாயுயிர் பெய்த பாவை போல

நலனுடை யார்மொழிக்கட் டாவார்தான் தந்நலம்

தாதுதேர் பறவையி னருந்திறல் கொடுக்குங்கா

லேதிலார் கூறுவ தெவனோநின் பொருள்வேட்கை;

நறுமுல்லை நேர்முனை யொப்ப நிரைத்த

௧௦ செறிமுறை பாராட்டி னாய்மற்றெம் பல்லின்

பறிமுறை பாராட் டினையோ வைய;

நெய்யிடை நீவி மணியொளி ளிட்டன்ன

வைவகை பாராட்டி னாய்மற்றெங் கூந்தம்

செய்வினை பாராட் டினையோ வைய;

௧௫ குளனணி தாமரைப் பாசரும் பேய்க்கு

மிளமுலை பாராட்டி னாய்மற்றெம் மாந்திற்

றளர்முலை பாராட் டினையோ வைய;

எனவாங்கு;

அடர்பொ னவிரேய்க்கு மவ்வரி வாட்ச்

௨௦ சுடர்காய் சுரம்போகு தும்மையா மெங்கட்

படர்கூற நின்றது முண்டோ தொடர்கூரத்

துவ்வாமை வந்தக் கடை.

இது பிரிவுணர்த்தப்பட்ட தோழி அதற்கு உடம்படாது தலைமகனை நேருங்கிக் கனவுகாலத்தொழக்கம் எடுத்துக்காட்டி ஆற்றுவதில் உடம்பட்ட வாய்பாட்டான் மறுத்தது.

இதன் பொருள்.

(க) உண்கடன் வழிமொழிந் திரக்குங்கான் முகனுந்தான்

கொண்டது கொடுக்குங்கான் முகனுமே றுகுதல்

௧. (அ)முன்னிலைப் புறமொழியாவது முன்னிலையாக நின்பாரைக்குறித்துப் பிறனைக் கூறமாறுபோலக் கூறுதலென்று கூறி அதற்கு “உண்கடன் வுலகத் தியற்கை” என்ற பகுதியை மேற்கோள் காட்டி இவ்வரை தலைமகனை நோக்கியவாறு காண்க வென்பர்; இளம; நொல். கற். கு. உ௩. ‘முன்னிலை’. (ஆ)நச்சினாக்கினியரும் இதற்கே “உண்கடன் வழிமொழிந்துபொருள் வேட்கை” என்ற பகுதியை மேற்கோள் காட்டினர். நொல். கற். கு. உ௬.)

(க) பண்டு * மிவ் வுலகத் தியற்கை யஃதின் றார்.

புதுவ தன்றே புலனுடை † மாந்திர்

டு தாயுயிர் பெய்த பாவை போல

நலனுடை யார்மொழிக்கட் டாவார்தார் தந்நலம்

தாதுதேர் பறவையி னருந்திறல் கொடுக்குங்கா

லேதிலார் கூறுவ தெவனோரின் பொருள் வேட்கை

எ - து: அறிவுடைய (உ)மாந்திர்! தாம் வாங்கியுண்ணுந் தனிசை வழிபாடாகச் சொல்லி இரந்துவாங்கும்பொழுது முகமலர்ந்திருத்தலும் அங்ஙனம் வாங்கின தனிசை மீண்டு கொடுக்கும்பொழுது முகம் தெட்டிருத்தலும் முன்பும் இவ்வுலகத்துள்ளார் இயல்பு; அஃது இன்றும் புதியதொன்றன்று; அஃது இயல்பாய்வாறு என்னெனில், மகளிர் தம்முடைய நலத்தை அவர்களை இரந்துகொண்டு (ங) தூதைத் தேடி உண்ணும் வண்டுபோல துகர்ந்து அதனை அவர் வேண்டின காலத்து அவாக்குக் கொடாது கேட்டினைக் கொடாநீன்றிர், அங்ஙனம் கேட்டினைக் கொடுக்குமிடத்து எவ்வாறு கூறுவ தெவனோ? அதுவன்றியும் நன்மைக்கு முடையார், (சு)சித்திபெழுதுகின்ற வன் உயிர்ப்புக் கொடுத்த பாவை, தான் அழியுமளவும் அக்குறிப்பு நிற்கு மாறுபோலத், தாய் கூறிய மொழியிட்டது உயிராகிய உண்மைகெடார், நீ அம்மொழியிட்டது நலந்தாவி நீனக்கு நிகழ்கின்ற நின் பொருள் வேட்கையிட்டது நீனக்கு எதிலாக்கிய யான் கூறுகின்ற காரியம் எத் தன்மைத்து? பயன்படாதே; எ - து.

“முன்னிலைப் புறமொழி யெல்லா வாய்ந்தும், பின்னிலைத் தோன்று மென்மனார் புலவர்.” (ஈ) என்பதனான் இது முன்னிலைப் புறமொழியாகக் கூறினான்.

(இ) “கடன்கொண்ட வொன்பொருளைக் கைவிட் டிருப்பா, ரிடங் கொண்டு தம்மினை யென்றாற் - ரெடங்கிப், பகைமேற்கொண் டார் போலக் கொண்டார்வொருட, னகைமேலுங் கைப்பாய்விடும்” பழ. நடப. (ஈ) “தாயினைக் கண்டெனச் சார்ந்துவாங்கிப்பின், பேயினைக் கண்டென வொளித்துப் பேதுநீஇ, யீய்வொண் றில்லவர் கடன்க ளேற்றவர், மாயிருந் களிகொள வழங்கிப் போக்கினான்” காதீசிப். (உ) கழுவாய்ப். உருக.

க. “புதுவ தன்மிவ் வுலகத் தியற்கை” புறம். எஃ. உ. “புதுவதன்றே தொன்றியல் வாழ்க்கை” சீலப். நட. கசு. “புதுவது புருத்தோ வன்றே” கந்த. மார்க்கண்டேய உஉ.

உ. மாந்தரென்னுந் சொல்லுக்கு ஒருமையின்றென்பர். சிலர், அஃது ஆண்பாலொருமையில் மாந்தனென்றும் வருகின்றது.

ங. கவி சு; உச-இ ஆம் அடிகளின் குறிப்புப்பார்க்க.

ச. (அ) “குழ்ச்சிமேலோன், சித்திரம் புணர்த்த பாவை செயலறவிருக்கு மரபோல்” கந்த. மேருப். கசு. (ஆ) “துகிலத் தெழுது பாவையி னுன்றமை புலத்தினன்” கந்த. குமாரசுரி கசு.

டு. இந்துதப்பக்கம் கஉக: க - இன் குறிப்புப்பார்க்க.

(புரதிபேதம்) * இவ்வுலகியற்கை, † மாந்திர்.

முகனும் முகனுமென்னும் உம்மைகளை வேருகுடலென்பான் பின்னே கூட்டி எண்ணுமையாக்குக. பண்டமென்ற உம்மை எதிர்தும் இன்று மென்னும் உம்மை இறந்ததும் தழீஇயின. மாந்திர், அண்மைவீளி (க) ஆர்ந்து அருந்தென விகாரமாயிற்று. இறல்கொடுக்குமிடத்து பொருள்வேட்கை யிடத்து என்பன கூறுவதெவனென்பதனோடு முடிந்தன.

இது தடவு.

௧ (௨) நறுமூலலை நேர்முறை யொப்ப நிறைத்த

(௩) செறிமுறை பாராட்டி னாய்மற்றெங் பல்லின

(௪) பறிமுறை பாராட்டி னையோ வைய

எ - து: ஐய எம் பல்லினுடைய விழுந்தெழுந்த முறைமையினை யுடைய இளமைப்பருவத்தை இசற்குமுன்பு பாராட்டிவிட்டாய், அப்பருவம் ஒழிந்து நறிய மூல்லையினது தன்னிலொத்த முகையையொக்கும்படி நிறைந்த செறிந்த முறைமையாகிய நுகாசிக்குரிய இளமைப்பருவமெல்லாம் முற்பாராட்டிவிட்டாயோ? அது செய்திலையே; எ - து.

மற்று; வினைமாற்று; ஓகாரம், எதிர்மறை.

பறிமுறை பாராட்டினும் செறிமுறை பாராட்டினையோவெனப் பாடத் தை (௩) மாறிப் பொருள்கூறுக. அன்றி அவ்வினம் பாடமோதலும் ஒன்று.

௧௨ பெய்யிடை நீவி மணியொளி விட்டன்ன

(௧) வைவதை பாராட்டி னாய்மற்றெங் கூந்தற்

செய்வினை பாராட்டி னையோ வைய

எ - து: ஐய, நீலமணி ஒளிவிட்டாற்போன்ற எம்கூந்தலிற் புழுகு பூசிக் தாயர் (எ) ஐந்து வகையாக முடித்த இளமைப் பருவத்தை இசற்கு முன்பு பாராட்டிவிட்டாய், அப்பருவம் ஒழிந்து நீதான் அதனிடத்துச் செய்யும் தொழில்களை முற்றச்செய்து பாராட்டிவிட்டாயோ? அது செய்திலையே; எ - து.

௧. ஆர்ந்தென்பது அருந்தெனவருதலைக் குறுக்கும் வழிக் குறுக்கவென்பர் சேனா. தொல். எசு. கு. எ. அகம். ௧௪. பதிற். அக: ௫: ஆர்ந்தனென பது 'அருந்த' என ஐந்தறு. எடு, ௨௭௧. இலும்வந்துள்ளது. நெடிலைக் குறுக்கிப் பின்னின்ற நகரமெய்யின்மேல் உகரவழியோற்றல் தமிழ்மரபு.

௨. ஒப்பவென்பது மெய்யுவமமாகச் சிறுபான்மை வருதற்கு "நறுமூலலை கேரீஞ்சை யொப்ப நிறைத்த" என்பது மேற்கோள். தொல். உவம கு. ௧௫. பே.

௩. "செறிநிறைவென்பலும் பறிமுறை நிரம்பின" துறுந். ௩௩௭.

௪. "பறிமுறை நேர்ந்த நகையாராய்" கலி. ௧௩: ௧௬.

௫. மாற்றவென்னும் பொருளில் மாறவென்னுஞ் சொல்லே பிறவிடற களிலும் வந்துள்ளது.

௬. "ஐம்பா லாய்கவி னேத்தி" துறிகீ. ௧௩௯.

௭. "நறவீயைப்பான் மகளிர்" ஐங். அச.

‘தலைவன் செய்யும் தொழிலாவன; ஐவகையாக முடியாமல் தான் வேண்டியவாதே கோலங்கள் செய்துமுடித்தனம் அக் (க) கூந்தலணையிற் றயிலுதன் முதலியனவுமாம்.

கடு (௨) குளன்னி தாமரைப் பாசரும் பேய்க்கு

(௩) மிளமுலை பாராட்டி னாய்மற்றெம் மார்பிற்

(௪) நாளமுலை பாராட் டினையோ வைய

எ - து: ஐய, குளம் அழகுபெறுதற்குக் காரணமான தாமரையினது பசிய அரும்பையொக்கும் எம்முடைய ஊற்றின்பம் மிகவுமில்லாத இளமுலையை இதற்கு முன்பு பாராட்டிவிட்டாய்; அப்பருவம் ஒழிந்து ஊற்றின் பத்தை மிகவுமுடைய நீக்கம் அறியாத எந்தின நிலைமை சிந்திசாய்ந்த முலையினையுடைய மிக்க இளமைப்பருவமெல்லாம் முற்றப் பாராட்டிவிட்டாயோ? அது செய்திலையே; எ - று.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

இத்தாழிசையின் கருத்தான் முற்பட்டவற்றிற்கும் யாய்கூறியதே பொருளெனறுணர்க.

எனவாங்கு, அசை.

இது தனிச்சொல்.

கக (௫) அடர்பொ னவிரேய்க்கு மவ்வரி வாடச்

சுடர்காய் சுரம்போகு தும்மையா மெங்கட்

படர்கூற நின்றது முண்டோ (க)தொடர்கூரத்

துவ்வாமை வந்தக் கடை

க. கூந்தலணையிற்றயிலுதல் கவி கரச: அடிக்குறிப்புப்பார்க்க.

௨. (அ) “குளத்துக் கண்யென்ப தாமரை” நான். கக. (ஆ) “குளன்னி தாமரை” மணி. கடு: எங். (இ) “தண்கய மருங்கிற் றுமறைபோல, வண்ணன் மூதூர்க் கண்யெனத் தோன்றி” பெருங். (க) நடக: கக - ௨௦. (ஈ) “பொய்கை தாமரை பூக்கெனப் பொலிந்தன” கம்ப. வருணனைவழி. நட. ௨. (உ) “புண்டரிக மோடுபல பூத்திர னணிந்து, கண்டவர்க ணெஞ்சுகட வாத்தொர் வனப்புக், கொண்டு குளிர் தாங்கு தடம்” விநாயக. சோமகாந்தன்வனம் ௨௨ (ஊ) “அலமணியா நீர் நிலைபோல்... .. அடிகளையடியே னீத்திருத்த வழகேயோ” திருவாணக்கா. சம்புமுனிதவ ௪௦.

௩. “இவைபா ராட்டிய பருவமு முளவே” அகம். ௨௪.

௪. “தளர்முலை பாராட்டி” ஐந் - யெழு ௪௭.

௫. “அடர்பொ னவிரேய்க்கு மவ்வரி வாட” என்பது அரியென்பது நிறத்தின்கண் வந்ததற்கு மேற்கோள். தொல். ௨ரி. கு. எங். ‘கூறிய கிளவி’தெய். ‘அவ்வரிவாட’ நற். ௩௫அ.

௬. “தொடர்கூரத், துவ்வாமை வந்தக்கடை” என்பது வினையெச்சம் களுள், கடையீறு இறந்தகாலம் பற்றிவருதற்கு மேற்கோள் தொல். வினை கு. ௩௨. சேனா; கு. ௩௧. கல்; கு. ௩௨. கச். நன். வினை. கு. ௨௪. இரா. இ - வி. கு. ௨௪௧. துவ்வாமை யென்னும் மறைக்கு,

எ - து: நும்முடன் இவட்குப் பீணிப்புமிதும்படி நல்வினை * நிகழ்கின்ற காலத்தே நும்மை துகராமையாகிய தீவினை வந்து புருந்த இடத்தித், தகடாகிய பொன்னினது விளக்கத்தையொக்கும் அழகிய சுணங்கு கெடும் படி ஞாயிறுகாய்ந்த சுரத்தைப் போகும் நும்மை யாங்கள் எம்மிடத்து வருத்தத்தைச் சொல்லி விலக்க எம்மிடத்து ஒரு நல்வினை நின்றதும் உண்டோ? இல்லையே, யாங் கூறுவதென்? எ - று.

ஒசாரம் எதிர்மறை.

“காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலே, யேமஞ் சான்ற மக்களொடு துவன்றி, யறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனாகி கிழத்தியுஞ், சிறந்தது பயிற்ற விறந்ததன் பயனை”என்னும்(௧) சூத்திரத்திற் தலைவனும் தலைவியும்(௨)மூப்பு வருவதன்முன் துறப்பாரென்றவின், பல்லு விழும்பருவத்தும்(௩) நரைவரும் பருவத்தும் இல்லறஞ் செய்திருப்பாரென்றல் பொருந்தாமை யுணர்க.

இது சுரிதகம்.

இதனால், தோழிக்கு இழிவும் தலைவற்கு அசைவும் பிறந்தன.

இஃது எட்டடித்தரவும் மூன்றடித்தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் வெள்ளைச் சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா. “வெண்பா வியலினும் பண் புற முடியும்” (௪)என்பதுவிதி. இது மேல்வருவன வற்றிற்குங் கொள்க. (௨௧)

(௨௩) (௫) இலங்கொளி மருப்பிற் கைம்மா வுளம்புநர்

புலங்கடி கவணையிற் பூஞ்சினை யுதிர்க்கும்

விலங்குமலை வெம்பிய போக்கரு வெஞ்சுரர்

தனியே யிறப்ப யானொழிந் திருத்த

னகுதக் கன்றிவ் வழங்க லுர்க்கே

துவ்வுதல் உடம்பாட்சிச் சொல்லென்பதனை “நெடுவான் பேதர், துவ்வுதல்யான் விழைந்திலேன்” என்பதனானும் உணர்க.

க. தோல். கற்பியல், கு. ௫௧.

௨. (அ) “இறந்திலன் செருக்களத் திராமன் றுதைதா, னறந்தலை நிரம்ப மூப்படைந்த பின்னருந், துறந்தில நென்பதோர் சொல்லுண் டான பின், பிறந்தில நென்பதிற் பிறிதுண்டாகுமோ” கம்ப. அயோத்தி மந்திர ௨௮. (ஆ) “வெண்மதி துதலாய் காமம் வெறுக்குநான் காறு நின்கேள், வண்மலராகந் தோய்ந்து வாழ்தி” பிரமோத்தர உமாமகேசுவர பூசாபலம் ௬.

௩. “நரைவரு மென்றெண்ணி நல்லறி வாளர், குழவியிடத்தே துறந்தார் புரைதீரா, மன்னா விளமை மகிழ்ந்தாரே கோலுன்றி, யின்னாக் கெழுந் திருப்பார்” நாலடி. ௧௬.

௪. தோல். செய். கு. ௭௭.

௫. இரண்டடியாற் றுழிசை வந்ததற்கு இச்செய்யுள் மேற்கோள். தோல். செய். கு. ௧௩௧. “போக்கியல்” இளம்.

(பிரதிபேதம்) * நெகிழ்கின்ற, நல்குகின்ற.

இனியான்

உ ண் ண லு முண்ணேன் வாழலும் வாழேன் ;

அ தோணல் முண்டு துறக்கப் பட்டோர்

வேணீ ருண்ட குடையோ ரன்னர் ;

க0 நல்குநர் புரிந்து நலனுணப் பட்டோ

ரல்குநர் போகிய ஷ்வே ரன்னர் ;

கஉ கூடினப் புரிந்து குணனுணப் பட்டோர்

குடின ரிட்ட ஷ்வே ரன்னர் ;

எனவாங்கு ;

கரு யானு ரின்னகத் தனையே ன்ணது

கொலையெங் கொள்கையொடு நாயகப் படுப்ப

வலைவர்க் கமர்ந்த மடமான்போல

நின்னாங்கு வஞ்சமென் னெஞ்சினே

பென்னாங்கு வாரா தோம்பினே கொண்மே.

இது பிரிவுணர்த்தப்பட்டு ஆற்றளாய தலைவி எம்மையும் உடன்
கொண்டு சென்மென்றப்து உடன்படாது அவள் பிரியலுறத் தனது
இறந்துபாடுதோன்றிக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

இலங்கொளி மருப்பிற் (க)கைம்மா * வுளம்புநர்

புலங்கடி கவிணையிற் பூஞ்சினை † யுதிர்க்கும்

விவங்குமலை வெம்பிய போக்கரு வெஞ்சுரந்

தனியே யிறப்ப யானொழிந் திருத்த

‡ னகுதக் கன்றிவ் வழங்க லூர்க்கே

- க. (அ)“குறவ, ருயர்நிலை யிதண மேழிக் கைபுடைபூஉ, வகன்மலை யிறும்
பிற் றுவன்றிய யானைப், பகனிலை தனர்க்குங் கவனுமிழ் கடுங்கல்”
மலை. உ0௩-சு.(ஆ)“யானைக்,கால்வ வியக்க மொற்றி நடுநீர்ள், வரை
யிடைக் கழுதின் வன்கைக் கானவன், கடுவிசைக் கவணி னெறிந்த
சிறுக, லுடுவுறு கணையிற் போகிச் சாரல், வேங்கை விரியினர்
சிதறி” அகம். உகஉ: அ - கந.

(பிரதிபேதம்) * உலம்புநர், † உதிர்க்கு மிலங்கு. ‡ குதக்கொன்று, நகுதற்கொன்று.

இனியா

(க) னுண்ணலு முண்ணேன் * வாழலும் வாழேன்

எ - து. விளங்குகின்ற ஒளியினையுடையவாகிய கொம்பினையுடைய யானையை யலைப்பார் அக்ரிலத்தினின்றும் அவ்வியானையை ஒட்டுவ கவினையாலே பூக்கையுடைய கொம்பிற் பூக்களை உதிர்க்கும் † விலங்குகின்ற மலைகள் வெம்பிய, போதலரிய வெய்ய சுரத்தைத் தனித்து நீ போக யான் நினைக்கைவிட்டிருத்தல், இந்த இரக்கக்கையுடைய ஊர்க்குச் சிரித்தற்குத்தக்க காரியம்; நீ இங்ஙனம் பிரியுமளவில் யான் உண்டற்கு உரியனவற்றை உண்ணுதலுஞ் செய்யேன். உயிரை வாழ்தலுஞ் செய்யேன்; எ - று.

உண்ணேன் வாழேனென்பன முழுவதும் காரியவாசகமாயே நிற்குமென்பது, “வினையேசெய்வது” என்னும் (உ) சூத்திரத்தார் கூறினும், உம்மைகள் எண்ணுமமை; உண்ணலுமுண்ணென்பது, (ங) பசியுடறிநல்.

இது தரவு.

௧. (அ) “அணியலு மணிந்தன்” (ஆ) “அரற்றலு மாற்றம்” (இ) “அழுதலு முழுஉம்” (ஈ) “அறிதலு மறிதியோ” (உ) “அறிதலு மறிதிரோ” (ஊ) “அறிதலு மறியார்” (எ) “இயங்கலு மியங்கும்” (ஏ) “உயிர்த்தலு முயிர்த்தனன்” (ஐ) “ஒடலு மோடும்” (ஓ) “சுழலலுஞ் சுழலும்” (ஔ) “தொடலுந் தொட்டான்” (ஐ) “தொழலுந் தொழுதான்” (ஃ) “நகுதலு நகடும்” (அஅ) “நல்கலு நல்குவார்” (ஆஆ) “நீங்கலு நீங்கார்” (இஇ) “நீடலு நீடும்” (ஈஈ) “பயிற்றலும் பயிற்றம்” (உஉ) “புலம்பலும் புலம்பாளோ” (ஊஊ) “மயங்கலு மயங்கும்” (எஎ) “மருட்டலு மருட்டினன்” (ஏஏ) “மாந்துதன் மாந்தி” என்பவை முதலியன உண்ணலுமுண்ணேனென்பதொடு ஒப்புநோக் கற்பாலன.

௨. தோல். வேற். மயங். சூ. உக. இச்சூத்திரத்தினச்சிறுக்கினியருரையில் (அ) “இனி யானுண்ணலு முண்ணேனென்புழி இனியான் சோற்றையுண்ணுதலையுஞ் செய்யேனெனவும் வாழலும் வாழேனென்புழி இனி யான் உயிரை வாழுதலையுஞ் செய்யேனெனவும் உண்ணேன் வாழேனென்பன முழுதும் காரியவாசகமாயே நின்ற வாறகாண்க” என்ற குறிப்புக் காணப்படுகிறது. (ஆ) “பாவக மேற் றுனசத்தாம்” என்னும் வெண்பாவி னுரையில் பாவகத்தைப் பாவித்த வென்புழி, பாவித்தல் செய்த வென்னும் பொருட்டாய் நின்றது என்றுகூறி, “உண்ணலுமுண்ணேன் வாழலும் வாழேன்” என்பதனை மேற்கோள் காட்டுவர், சிவஞான முனிவர்; சீவஞான பாடியும் இலக்கணவியல் சூ. சு. அதிகரணம் உ. வெண்பா ஈக. (இ) “உண்ணலு முண்ணேன் வாழலும் வாழேன்” என்பதனை ஒருபொருட் பன்மொழி யென்பர் மயிலைநாதர்; நன். பொது. சூ. ௪௭.

௩. தோல். மெய்ப் சூ. உஉ. பேராசிரியருரையிலும் “இனியான் வாழேன்” என்பது பசியுடறிநற்கு மேற்கோள்.

(பிரதிபேதம்) * வாழ்தலும் வாழேன், † விளங்குகின்ற.

அ. (க) தோணல முண்டு துறக்கப் பட்டோர்

(உ) வேணீ ருண்ட குடை (ந) யோ ரன்னர்

எ - து: தோளின் நலத்தை துகர்ந்து கணவராத் துறக்கப்பட்ட மகளிர் தண்ணீர் வேட்கையாலே கோலித் தண்ணீர் குடிக்கப்பட்ட எச்சிலாத் பயன்படாத (ச) குடையோலையை ஒப்பர், அந்நிலையை ஒர்ந்துபார்; எ - து.

க௦ நல்குநர் புரிந்து நலனுணப் பட்டோ

(ரு) ரல்குநர் போகிய லுரோ ரன்னர்

எ - து: மனம் விரும்பி *யருளின கணவரால் நலத்தை துகர்ந்து விடப்பட்ட மகளிர் குடியிருப்பார் போகிய பாழூரை ஒப்பர், அந்நிலையை ஒர்ந்துபார்; எ - து.

க. (அ) உண்டற்குரிய வல்லாப்பொருளை யுண்டனபோலக் கூறலுமரபென்பதற்கு, “தோணல முண்டு... ஸ்ரீவோரன்னர்” என்பவற்றை மேற்கோள் காட்டுவர் ஈச்சினர்க்கினியர்; தோல். பொருளி. கு. கக. (ஆ) அளித்தயில் கின்ற வேந்த நென்புழி “அயிறல்-உண்டல்; ‘உண்டற்குரிய வல்லாப் பொருளை, யுண்டன போலக் கூறலு மரபே’ ‘தோணலமுண்டு துறக்கப்பட்டோர்’ என்றார் பிறரும்;” என இத்தனை மேற்கோள் காட்டுவர் இவ்வுரை யாசிரியர், சீவக. ககஉ. (இ) “தோணலமுண்டு” பரி. கஉ: சக. (ஈ) “தோணலமுண்டானை” கலி. கசஎ: எ. (உ) “பச்சிள வேய்புரை தோணல முண்டானால்” (ஊ) “தோணல மினிதுமாங்கி” பாகவதம். (க௦) உத்தவனைக். நக. பத்திரையை. எ. என்பவையும் (எ) “தோணல முணீஇய” சீலப். உள: உசஅ. என்பதும் இங்கே அறிதர்பாலன.

உ. வேட்கை நீர் - வேணீரென்றாடலைப் போலிமொழி யென்பர் மயிலை நாநர்; இலக்கணப் போலியென்பர் இராமாநுசகவிராயர்; நன். மெய். கு. நக.

ந. “ஒரன்னன்;” குறுந். நகஉ “ஒரன்ன” மது. எ௦க. குறுந். கடு. அகம். நகஅ.

ச. “குடிய பூவும் பருகிய வோலையுந் தோகையரு, நாடிய கரலை நிகர்ப்பர்” தணிகை. களவு. நகக. ‘பனங்குடை’ அகம். கஉக: கஉ. புறம். கள: கக: நகஉ: ந. நாலடி. உஅக.

இ. (அ) “அக்குடிச் சீதார், மக்கள் போகிய வணிலாடு முன்றிற், புலப்பில் போலப் புல்லென், தலப்பேன் ரோழியவ ரகன்ற ஞான்றெ” குறுந். சக. (ஆ) “கால்வேறு தேவரு நலத்தகு சிறப்பிற், பால்வேறு தேவரு மிப்பதிப் படர்ந்து, மன்னன் கரிகால் வனவனீக் கியநா, எரிநகர் போல்வதோ ரியல்பின தாகிப், பொன்னகர் வறிதாப் போதுவர்” மணி. க: நக-சக. (இ) கம்ப. அயோத்தி. ஆற்று. சக.

(பிரதிபேதம்) * அருளி அக்கணவர், † விட்டமகளிர்.

க௨ கூடினர் புரிந்து (க) குணனுணப் பட்டோர்

சூடின ரிட்ட பூவோ ரன்னர்

எ - து: மனம் விரும்பிக் கூடின கணவரார் தங் குணத்தை நுகர்ந்து விடப்பட்ட மகளிர், முடிப்பார் முடித்துப்போகட்ட பூவை ஒப்பர், அந்நிலையை ஓர்ந்துபார்; எ - று.

இவை “உண்டற் குரிய வல்லாப் *பொருளை” என்னும் (௨) குத்திரத்தில் உய்த்துக்கொண் ணென்தலென்பதனற் கொண்டாம்.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

எனவாங்கு, அசை.

இது தனிச் சொல்.

கரு யானு நின்னகத் தனையே னுனது

கொலைவெங் கொள்கையொந் † நாயகப் படுப்ப

‡ வலைவர்க் கமாந்த மடமான் போல

(௩) நின்னாங்கு வருளுமென் னெஞ்சினை

யென்னாங்கு வாரா தோம்நனை கொண்டே

எ - து: நின்னிடத்து யானும் பயன்படாததன்மையையுடையேன், இனிக் கொலைத் தொழிலிடத்துக் கடிய கோட்பாட்டோடே நாய் அமையாமற் சென்று தனக்கு உரித்தென்று || அகப்படுத்திக்கொள்ள அதற்கு உரித்தாகாது வலைவர்க்கு அமர்ந்துவிட்ட மடமான்போலே எனக்கு உரித்தாக யான் அகப்படுப்பவும் என்னாங்கு வாராமல் நின்னாங்குவரும் என் னெஞ்சினைப் பாதுகாத்துக் — கொள்; எ - று.

இது சுரிதகம்.

இதனால், தலைவிக்கு இழிவும் தலைவர்க்கு அசைவும் பிறந்தன.

நின்னாங்கு என்னாங்கு என்பன நின்னுடைய கையிடத்து என்னுடைய கையிடத்து எனச் சுட்டிப் பொருள் (?) தந்தவாறுணர்க.

இஃது இனியான் எனத் தனிச்சொல்லும் ஓரடியான் ஒன்றும் பெற்று வந்த கொச்சகம்; இது “பாநிலைவகை” என்னும் (௪) குத்திரவிதி. (௨௨)

க. ஓசையார் சன மொண்ணிதி யுண்டதே யென்னுமிடத்து உண்ட தென்பதற்குக் கைக்கொண்டதென்று பொருள் கூறி “உண்டற் குரியவல்லாப் பொருளை, யுண்டனபோலச்சுதலுமடே” என்றதனால் உண்டதென்றார்; “குணனுணப் பட்டோர்” என்றார்போல “என இப் பகுதியை இவ்வுரை யாகிரியர் மேற்கோள் காட்டினர். சீவக. ௧௧௧.

௨. தோல். பொருளி. கு. ௧௧. இந்நூற் பக்கம் ௧௩௦: ௧-குறிப்புப் பார்க்க.

௩. (அ) காவற்பாங்கி னாங்கோர் பக்கமு மென்புழி, காவற் பாங்கினும் சென்பதற்கு, காவற் பக்கத்தின் கண்ணே யெனப்பொருளும் ஆம். கெடிபது இடங்குறித்து நின்றதென விளக்கமு மெழுதி ‘நின்னாங்கு வருளுமென் னெஞ்சினை’ என்னும் பகுதியை மேற்கோள் காட்டினர். இளம். தோல். அகத். கு. ௪௪. ‘ஒன்றுத்தமரிலும்’. (ஆ) “நின்னாங்கு வருவது போலும்” மணி. ௧௧: ௪௭.

௪. தோல். செய். கு. ௧௩௧

(பிரதிபேதம்) * பொருளையும்” என்னும், † நாயகப்படுப்ப, ‡ வலைவரகமாந்த,

|| அகப்பற்றிக்கொள்ள, + கொள்ளென இறந்துபாடு தோன்றக்கற்றினுள்.

(௨௫) (க) நெஞ்ச நடுக்குறக் கேட்டுங் கடுத்துந்தா

மஞ்சிய தாங்கே யணங்காகு மென்னுஞ்சொ

ளின்மீந் கிளவியாய் வாய்மன்ற (௨) நின்கேள்

புதுவது பன்னாளுந் பாராட்ட யானு

நு மிதுவொன் றுடைத்தென வெண்ணி யதுதேர

மாசில்வண் சேக்கை மணந்த புணர்ச்சியுட்

(௩) பாயல்கொண் டென்றோட் * கனவுவா ராய்கோற்

(௪) றொடிநிறை முன்கையாள் கையாறு கொள்ளாள்

கடிமனை காத்தோம்ப வல்லுவன் கொல்லோ

க. இச்செய்யுள் பிரிதலுற்ற தலைமகன் குறிப்புக் கண்டு தலைமகள் கூறியதற்கும் (தொல். அகத். கு. சடு. 'எஞ்சியோர்க்கும்' இளம்.) அந்நகரப் பொருண் முடித்தற்காகத் தூதுபற்றிப் பிரிதற்கும் (தொல். அகத். கு. ௨௬. ௩௪.) தலைவன்க ண்கழந்தது தலைவிநினைத் து தோழிகுக் கூறியதற்கும் (தொல். அகத். கு. ச௩. ௩௪.) பிரியக்கருதிய தலைவன் பள்ளி யிடத்துக் கனவிற் கூறுத லாகிய வேற்றுநாட் டகல்வயின் விழுமத்துக்கும் (தொல். கற். கு. ௩௪.) பதினே ழடியான் வந்தகவி வெண்பாட்டிற்கும் (தொல். செய். கு. ௧௬௦. பே.) மேற்கோள்.

“நெஞ்ச நடுக்குற மிதுவொன் றுடைத்தென வெண்ணி” என்பது பாராட்டினால் தலைமகன் பிரிவு தலைமக ஞ்ணர்ந்ததற்கு மேற்கோள். தொல். பொருளியல் கு. ௩௬. ‘செய்பொருள்’ இளம். “நெஞ்சநடுக்குறக் கேட்டுமெய்வருந்தி” மணி. ௨௪: ௪.

௨. “நின்கேள், புதுவது றுடைத்தென வெண்ணி” என்பது தோழிகேட்பத் தலைமகன் கூற்று வந்ததற்கு மேற்கோள். தொல். செய். கு. ௧௬௬. பே. ௩௪.

௩. (அ) அன்றொன்பது உறக்கத்தின் கண்வரும்† வாய்ச்சொல்வு; அதுவும் எனைச் சொல்லின் வேறுபடுதலின் அரற்றென ஒரு மெய்ப்பா டாயிற்று; முன் உறக்கத்தைத்தலாநும் பின் கனவுவைத்தலாநும் இப்பொருள் உரைக்கப்பட்ட தென்று கூறி, “பாயல்கொண்டென் றோட் கனவுவா ராய்கோற் செய்பொருண் முற்றுளவு” என்பதனை அம்மெய்ப்பாட்டுக்கு மேற்கோள் காட்டினர். இளம் பூரணர்; தொல். மெய்ப். கு. ௧௨.

(ஆ) “காதல் பெருமையிற் கனவினு மரற்றும்” என்பது புறம் ௧௧௮:

௪. கையாறென்பது காதலர் பிரிந்தால் வருந் துன்பமும் அந்நிகரண பிறவுமென்று கூறி, “தொடிநிறை வல்லுவன் கொல்லோ” என்பதனை அம்மெய்ப் பாட்டுக்கு மேற்கோள் காட்டினர். இளம் பூரணர்; தொல். மெய்ப். கு. ௧௨.

(பிரதிமேதம்) * கனவுவான், † வாய்ச்சொர்வு.

௧௦ (க) நிமெருப் பியாணை யிலங்குதேத்க் கோடு
நெடுமலை வெஞ்சுரம் போகி (உ) ' நடுகின்று
செய்பொருண் முற்று மளவென்றா ராயிழாய்
தாமிடை கொண்ட ததுவாயிற் றம்மின்றி
யாமுயிர் வாழு மதுகை † யிலேமாயிற்

௧௧ ரெய்யி றுறந்தா ரவரெனத் தம்வயி
னெய்யார் துவலும் பழிநிற்பத் தம்மொடு
போயின்று ‡ சொல்லென் னுயிர்.

இது தலைமகன் தறிப்புக் கண்டு பிரிவனென ஐயுற்றுச் செல்கின்ற
தலைவி அக்காலத்துத் தலைவன் கனவின் அரற்றினமைகேட்டுப் பொருள்
வயிற் பிரிகின்றனெனத் துணிந்து ஆற்றளாய்த் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இது “மேலோர் முறைமை நால்வர்க்கு முரித்தே” (௩) என்பதனால்
அந்தணன் அறங் கருதித் தூதிற்பிரிந்து அவ்வரசர் செய்யத் புகனை வாங்கிக்
கொண்டு வருதற்குப் பிரிகின்றதென்று கொள்க. இது “வேற்று நாட்
டகல்வயின் விழும்” (௪) கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்.

இன்றிக்கிளவியை யுடையாய்! நெஞ்சு நடுக்கமுறும்படி பலகாலங்
கேட்டும் கேட்டஅதனை உண்டோ இல்லையோ வென்று ஐயுற்றும் தாம்
அஞ்சியிருந்த பொருள் தாம் கேட்டபடியிலே மெய்யாய் வருத்தமாமெனும்
பழமொழி. அறுதியாக உண்மை; அஃது எவ்வனையென்னில், நீன்னுடைய
|| உறவானவர், பலநாளும் புதியதொன்றாக என்னைப் பாடாடிகையினாலே
யானும் இப்பாடாட்டில் ஒரு பிரிவையுடைத்தென்று கருதி அப்பிரிவை
ஆராயா நீர்க்க, (௩) ஐந்துவகையாகக் கூட்டின மரசில்லாத வன்மையையுடைய

௧. இதிலென்பது இவ்வாதே குத்துதலென்னும் பொருளில் வருதலை
(அ) “எயிறு படையாக வெயிற்கத விடாஅ” என்னும் புறம். ௩.
மூலமும் அதனுரையும் (ஆ) “இமெருப் பியாணையு ரிருது பன்னன்
பால்” உத்தரகோக. நளசக்கர. ௧௬. என்பதும் வலியுறுத்தும்.
(இ) “இமெருப் பியாணை யெறிந்த வெற்கே” புறம். ௩௦௩. ௬.
பிரதிபேதம்.

௨. “நடுகின்று செய்பொருண் முற்று மளவென்றார்” என்றலின் எத்
துணையும் அணித்தாக மீள்வலென்ற தாமென இதனை அந்தணன்
சீதுசெய்து பொருளீட்டிதற்குப் பிரியும் தூதிற்பிரிவிற்கு மேற்
கோள் காட்டினா, இவ்வுரையாசிரியர்; தோல். கற்பியல் ௫. ௪௬.

௩. தோல். அகத். ௫. ௨௬.

௪. தோல். கற். ௫. ௩.

௫. “சிறுபூனை, செம்பஞ்சு, வெண்பஞ்சு, சேணம்; உறுதுவி தாயிவை
யோ ரைந்து”

(பிரதிபேதம்) ' நடுகின்றெரு, † இலமாயிற், ‡ கொல்லென, || உறவானனை,

படுக்கையிற் புணர்ந்த புணர்ச்சியிடத்தே என் (க) தோளிலே துயில்கொண்டு கனக்காண்கின்றவர், ஆராய்ந்தீ கோற்றொழிலையுடைய செறிந்த தொடியணிந்த முண்கையினையுடையான் கையாறுகொன்னானாய்க், குத்துக் கொம்பினையுடைய யானை நீர் வேட்கையினாலே விளங்குகின்ற பேய்த்தேரின் பொருட்டு ஞமும் நெடுமையில் வெய்யசரத்தைப் போய் இரு பெரு வேந்தரையுஞ்சந்துசெய்வித்தற்கு நடுவாகநின்றசுந்துசெய்வித்தபின்னர் யாம் பெறுதற்கு உரியவாய் அவர் எமக்குச்செய்யும் பூசனையாகிய பொருள் அவர் தந்து முடியுமளவும், தனக்கு வரைவினையுடைய இல்லறத்தையுங் காத்துச் செந்தீயையும் பாதுகாக்க வல்லனோவென்று கூறினார்; ஆய்ந்த இழையினையுடையாய்! நங் காதலர் கூட்டத்திற்கு இடையீடாகக் கொண்ட காரியம் பொருள்வயிற் பிரிவாயின், யாம் தம்மைப் பிரிந்து உயிர்வாழும் வலியிலே மாயின், இனி, அவன் மார்பிற் றெய்யிலே நிகராதவர் இப்பொழுது துறந் தாரென்று நொய்ய மகளிர் கூறும் பூழி தம்மிடத்தே நிற்ப, என்னுயிர் தம்மோடேகூடப் போயிற்றென்று சொல்; * எ - ௮.

நெஞ்சநடுக்குநக் கேட்டது இவ்வாலிலே பேயுண்டென்று கேட்டார் + போல்வது. இன்கினவி, பின்பு காரியத்தில் இனிய கினவி; தீங்கினவி, கேட்டகாலத்தில் இனிய கினவி.

கனவுவாரென்றது சொடங்கி என்றொன்ற துணையும் கனவென்னும் மெய்ப்பாடு. கையாறு, உயிர்ப்பின்றி வினையொழிந்தயர்தல். தொய்யிலவரெனக் கூட்டுக.

போயின்றென்ற குற்றுகரம் இன்பெற்று டனகந் திரியாமல் நின்றது; தெளிவுபற்றி இறந்தகாலத்தாற் கூறினான்.

இதனால், தலைவிக்கு || இழிவும் தோழிக்கு அச்சமும் பிறந்தன.

இது சீருந் தோயுந் சிதையாமற் பன்னீரடியின் இகந்து ஒரு பொரு ணுதலாத சீர்வகைக் கவிவெண்பா.

(௨௩)

(௨௫) (௨)வயக்குறு மண்டிலம் வடமொழிப் பெயர்பெற்ற

முதத்தவன் மக்களுண் முதியவன் புணர்ப்பினு

லைவரென்ற லகேத்து மரச்க ளகத்தராக்

கையுனை யாக்கில்லைக் கதழெரி சூழ்ந்தாங்குக்

இ களிதிகழ் கடாஅத்த கடுங்கனி றகத்தவா

முனிகழை யுயர்மலை முற்றிய முழங்கமு

லொள்ளுரு வரக்கில்லை வளிமக னுடைத்துத்தன்

ணர்ளத்துக் கிளைகளோ யெப்போகு வான்போல

க. கலி. கஉக : கடு ஆம் அடிக் குறிப்புப் பார்க்க.

உ. இச்செய்யுள் தரவு பன்னிரண்டடியான் வந்ததற்கு மேற்கோள். தோல். செய். கு. கஉக. 'போக்கியல்' இளம்.

பிரதிபேதம்) * எனத் தோழிக்குக்கறினான், + போல்வான், † இனத்தாற்றிரியாமல், || இழிவுபிறத்தா; தோழிக்கு அச்சம் பிறத்தா.

- வெழுவுறழ் தடக்கையி னினங்காக்கு மெழில்வேழ
 ௧௦ மழுவஞ்சுழ் புகையழ லதர்பட மிதித்துத்தங்
 குழுவொடு புணர்ந்துபோங் குன்றழல் வெஞ்சுர
 மிறத்திரா லையமற் றிவணிலைமை கேட்டயின் ;
௧௩. மணக்குங்கான் மலரன்ன தகையவாய்ச் சிறிதுநீ
 தணக்குங்காற் கலுழ்பானாக் கண்ணொனவு முளவன்றோ
 சிறப்புச்செய் துழையராப் புகழ்பேற்றி மற்றவ
 புறக்கொடையே பழிதூற்றும் புல்லியார் தொடர்புபோல் ;
- ௧௪ ஈங்குநீ ரளிக்குங்கா லிறைசிறந் தொருநாணீர்
 நீங்குங்கா னெகிழ்பேகும் வலையெனவு முளவன்றோ
 செல்வத்துட் சேர்ந்தவர் வளனுண்டு மற்றவ
 ரொல்கிடத் துலப்பிலா வுணர்விலார் தொடர்புபோல் ;
- ௨௧ ஒருநாணீ ரளிக்குங்கா லொளிசிறந் தொருநாணீர்
 பாராட்டாக் காற்பசக்கு நதலெனவு முளவன்றோ
 பொருந்திய கேண்மையின் மறையுணர்ந் தம்மறை
 பிரிந்தக்காற் பிறர்க்குரைக்கும் பீடிலார் தொடர்புபோல் ;
 எனவாங்கு ;
- ௨௪ யாரிற் கூறுவ தெவனுண் டெம்மினு
 நீநற் கறிந்தனை நெடுந்தகை வானந்
 துளிமாறு பொழுதினிவ் வுலகம் போலுநின்
 னளிமாறு பொழுதினிவ் வாயிழை கவினே.
- இது பிரிவுணர்த்தப்பட்ட தோழி நீ பிரிந்தாற் பீடிலார் தொடர்பு
 போல நம்மை அலர் தூற்றுவன இவ்வகைப்பட்டன சிலவுளவேனத்
 தலைவி ஆற்றமை கூறிச் செலவழங்குவித்தது.

இதன் பொருள்.

(௧)வழக்குறு மண்டிலம் வடமொழிப் பெயர்பெற்ற
 முகத்தவன் மக்களுள் முதியவன் புணர்ப்பினு

௧. சீர்வகையான் வருங் கலியடி தனை விரவி வருதற்கு “வயக் குறு
 மண்டிலம் வடமொழிப் பெயர் பெற்ற” என்பது மேற்கோள்.
 தோல். செய் கு. ௬௧. ௩௪.

* (க) லைவரென் றுலகெத்து மரசர்க ளகத்தராக்
கைபுனை யரக்கில்லைக் கதமெரி சூழ்ந்தாங்குக்

ஞ கனிதிகழ் கடா ஆத்த கடுங்கனி நகத்தவா

(உ) முனிகழை யுயர்மலை முற்றிய முழங்கழ

லொள்ளுரு (ந) வரக்கில்லை வனிமக னுடைத்துத்தன்

னுள்ளத்துக் * கிளைகளை நெய்ப்போகு வான்போல

வெழுவுறழ் தடக்கையி னினங்காக்கு மெழில்வேழ

க0 மழுவஞ்சூழ் புகையழ லதர்பட மிதித்துத்தன்

குழுவொடு புனர்ந்துபோங் குன்றமூல் வெஞ்சர

(ச) மிறத்திரா லையமற் றிவணிலைமை கேட்டமின்

எ - து: வடமொழிப் பெயர்பெற்ற வயக்குறு மண்டிலம்போலுட
முடித்தவனுடையமக்களுள் சூத்திரியோதனன் சூட்சியாலே, ஐவவென்ற
உலகத்தார் புகழுந் தன்மபுத்திரர் முதலியோர் உள்ளேயாகக், கையாலே
புனைப்பட்ட அரக்குமாளிகையை விளைந்து நெருப்புசூழ்ந்தாற்போல
களிப்பு விளங்குகின்ற மடித்தவாகிய கூடிய களிமுகள் உள்ளேயாக, உலர்ந்த
மூங்கிலையுடைய உயர்ந்த மலைமேல் சூழ்ந்த முழங்குகின்ற அழலைக், கணை
யத்தை † மாறுபடுகின்ற தடக்கையினையுடைய ‡ தன் இனத்தைக் காக்கும்
அழகினையுடைய வேழம், புகையழலையுடையதாக்கிய ஒள்ளிய உருவத்தினை
யுடைய அவ்வரக்கில்லை அந்த வீமசேனன் அழித்துத் தன் உள்ளத்திற்குப்
|| பொருத்தின சுற்றத்தோடே பிழைக்கப் போகின்றவனைப்போல, அதர்படும்
படி மிதித்துத் தம்முடைய திரளோடே கூடிப் போதும் காட்டுப் பரப்புச்
சூழ்ந்த குன்று அழலும் வெய்தாகிய சுரக்கை இறப்போயின், ஐயனே!
பின்னை இவளுடைய நிலைமையைக் கேட்டோக; எ - று.

க. (அ) “கூரெரி வளைக்கப்பட்ட, பஞ்சவர் போலின்ற பகட்டினப் பரி
திர்க்கான்.” கீலக. ௧௨௩௭. (ஆ) “மும்மதக் களிவேழ சூடிய வி
ளத்துச், செம்மணிக் குகையுள்ளாற் சேவகம் கொண்டொழிந்து, ௩
மைகொண் டொளிர்கிரணச சோதியைத் தழுவென்னு, விம்மென வீ
னைப்போ லினத்தொடு மிரிவன வால்” பேரூர். காமதேனு. ௫௦.

உ. சீர்வகை மேற்கதுவாய் மோனைக்கு “முனிகழை.....முழங்கழல்
என்பது மேற்கோள். தொல். செய். கு. ௧௨. நச்.

ங. இச்செய்தி உய்வதற் குய்யயா விடமில்லை யென்பதற்கு “அரக்கி
லுட், பொய்யற்ற வைவரும் போயினா ரில்லையே, யுய்வதற்குய்யா
விடம்” என உதாரணமாக்கப் பெற்றுள்ளது. பழ. ௨௮௦

ச. தஞ்சை. ௨௨௪ விசேடவுரையில் “வாரன்மின் ஒருமை பன்மை
மயக்கம்; என்னை? வயக்குறுமண்டில மென்னும் பாலுக்கலியில்
‘இறத்திரா லையமற் றிவணிலைமை கேட்டமின்’ என்றனபோலக்
கொள்க” என இப்பகுதி மேற்கோளாக வந்துள்ளது; ஆராய்க.

(பிரதிபேதம்) * கிளையோடு † மாறுபடுகின்ற, ‡ தன், || பொருத்தியவன் சுற்றத்தோடே

வடமொழிப்பெயர் பெற்ற வயக்குற மண்டிலம் போலும் முகத்தவ
னென்றது, (க) ஆதித்தரிம் (உ) *பகனென்னும் வடமொழிப்பெயரைப் பெற்ற
விளங்குதலுறும் ஆதித்தனைப் போலும் முகத்தையுடையவெனென்பது. அவன்
நான் குருடாயினமையிற் பிறரைக்காணாதவாறுபோல இவனும் பிறரைக்
காணாத முகத்தையுடையவென்றவாறு. என்றது திருத்தராயுடையனே. இனி
விளக்கமுற்ற (ங) கண்ணாடியின் பெயரை வடசொல்லாகிய பெபராத் பெற்ற
முகத்தவன் என்றலுமாம். அது (ச) தர்ப்பணன்னென்னும்பெயரை. அது
பிறரைத்தான்காணாதவாறுபோல இவனும் பிறரைக்காணாநென்றதாம். இனி,
விளக்கமுற்ற நாடெனநின்ற அச்சொல்லினைத் || திருத்தராயுடையனென்னும் வட
மொழிப் பெயராலே தமிழ்ச்சொல்லாகத் திரித்த தததராயனென்னும் பெயர்
பெற்ற, பாண்டிவுக்கு முகத்தவனென்றும் (?) உரைப்ப.

முற்றிய முழங்கழலை இனங்காக்கும் வேழம், புகையழலையுடைய
அவ்வாக்கிலை அவ்வாமிமகன் உடைத்துக் கிளக்கோடே போவான்போல
அதர்பட மிதித்துக் குழுவொடு புணர்ந்துபோகு சுரமென்க. அழலை
மிதித்துப் போமென முடிந்தது. அழுவஞ்சுழ் குன்று அழல்சொன்க. இது
சுரத்திற்கு அடை.

(இ)ஐய! கேண்மினென்பது, ஒருமைப்பன்மைமயக்கம். ஆயில், ஆலென
விகாரமாயிற்று.

இது தாவு.

- க. “வழுவில் சிறப்புறாய்ந்த வடசொற் பெயரால் விளங்கு, மழல்வெம்
பருதி வதனத் தரசற் கண்டானன்றே” பாங. (க) அக்குருமனை. ங.
- உ. சிவபெருமானேவலால் தக்கன்வேள்வியை அழிக்கச்சென்ற வீரபத்திர
நாயனரால் ஒறுக்கப்பட்ட தேவர்களில் ஆதித்தா வகையின்கண்
அரியமா பூடா பகனென்னு மூவருள், பகனென்பவன் கண்ணீழந்தா
னென்பது புராணகதை; (அ) “பகன்கண் கொண்டார்” தே. (ஆ)
“பகன்றாமரைக்கண் கெடக்கடர் தோன்” கோவையார். கஅச.
- ங. மண்டிலம் - கண்ணாடி; “கையகத் தெடுத்துக் காண்போர் முகத்தை,
மையறு மண்டிலம்போலக் காட்ட” மணி. உரு: கஙச - எ.
- ச. “முருகு வானனனும்” சம்பவ. ககரு. “முகமுரு ரம்புரை முதலொடு”
வாரணுவத.கௌ. “ஆடித் திருமுகமன்னவன்” அருச்சுனன்றவ. ககரு.
“முருகானனன்மைத்தனும்” “ஆடிமுகத் தரசினுக்கும்” பதினெட்டாம்,
ககச. உஙக. என்னும் பாரதச் செய்யுட்களும் இக்கருத்துப் பற்றி
வந்தன.

இ. “ஐயகேண்மின்” கலி. உ: கௌ; பக்கம், கச: ங - குறிப்புப் பார்க்க.
(பிரதிபேதம்)* அனுகனென்னும், திரித, தர்ப்பணனென்னும், திரித, ததராயனென்னும்.

க.ந. மணக்குங்கான் உலரன்ன தகையவாய்ச் *சிறிதுநீர்

(க) தணக்குங்காற் கலுழ்பானாக் கண்ணெனவு முளவன்றோ

(உ) சிறப்புச்செய் துழையராப் + புகழ்பேத்தி மற்றவர்

(ங) புறக்கொடையே பழிதூற்றும் புல்லியார் தொடர்புபோல்

எ - து: தம்மிடத்தே இருந்தாராக அவர்களுக்குச் சிறப்புக்களை செய்து புகழ்ந்துவாழ்த்தி அவர் எழுந்த அளவிலே அவர்களுள்ள பழிகளை பலர்க்குங் கூறும் புறங்கூறுவாருடைய உறவுபோல நீர் கூடியிருக்கீரெனக் காலத்துச் செவ்வியைத் தோற்றவித்து மலரையொத்த தகைமையினையுடைவாய்ச் சிறிதுபொழுது நீர் பிரியுங்காலத்து நும் பழியைத் தூற்றி அபுலமையாத கண்ணெனவுஞ் சில பகை உளவன்றோ? எ - று.

அப்பகையைப் பேணுங் கண்ணெனவு மென்றது “கண்ணிற் சிறந்த வுறுப்பில்லை” (ச) எனப்பட்டும் ‡ பகையாயிருக்குமென்னுங் குறிப்பிற்று.

க.எ ஈங்குநீ ரளிக்குங்கா லிறைசிறந் தொருநாணீர்

நீங்குங்கா ||னெகிழ்போடும் வளையெனவு முளவன்றோ

(ரு) செல்வத்துட் சேர்ந்தவர் வளனுண்டு மற்றவ

—ரொல்கிடத் துலப்பிலா வுணர்விலார் தொடர்புபோல்

க. “தணத்தல்” நீக்கங் குறித்து வருதற்கு “தணக்குங்காற் கலுழ்பானாக் கண்ணெனவு முளவன்றோ” என்பது மேற்கோள்; தோல். உரி. கு. எக. ‘அன்னபிறவும்’ தெய்.

உ. (அ) “நட்டார்ப் புறங்கூறான் வாழ்த நனியினிதே” இனியது. உ.௦. (ஆ) “முன்னின் ரெருவன் முகத்தினும் வாயினும், கன்னின் றுருகக் கலந்துரைத்துப் - பின்னின், நிழித்துரைக்குஞ் சான்றோரை யஞ்சியே தேவர், விழித்திமையா நின்ற நிலை” அற. சக. (இ) “புறங் கூற்றாளர்” என்பதற்கு, “சிறப்புச் செய்து புகழ்நின்றபுகழ்ந்து அவர் புறக்கொடையிற் பழிதூற்றுவார்” என இவ்வடிகளின் சொற்பொருளை உட்கொண்டு அடியார்க்கு நல்லார் எழுதியிருத்தல் நுண்பி அறியத்தக்கது. சிலப். ௫: க.ந.க.

ங. “தம்பி புறக்கொடைகாத்து நிற்ப” கம்ப. மாயாசனக. உ.ந. என் பதனாலும் புறக்கொடை பென்னும் சொல்லின் பொருளை ஆராய்க.

ச. நான்மணி. ௫௬.

இ. (அ) “நிறைத்தோர்த் தேரு நெஞ்சுமொடு குறைத்தோர்ப்பு பயனின் மையிற் பற்றுவிட் டொருஉ, நயனின் மாக்கள்” அகம். எக. (ஆ) “காலாடு போழ்திற் கழிகிளைஞர் வானத்து, மேலாடு மீனிற் பலராவேரலா, விடொருவ ருற்றக்கா லீங்குனற நாட, தொடர்புடைய ரதிபேதம்” 1 சிறிதுநீர், ‡ புகழ்போற்றி. † பகையாமென்னும், || நெகிழ்போகும், ÷ ஒல்கத்து நலிலா வுணர்விலா.

௪ - து: ஒருவர்க்குச் செல்வமுண்டானது இடத்து நீங்காதிருந்து அவருடைய செல்வத்தை நுகர்ந்து பின்னை அவர் (சு) மிடித்தகாலத்து அவர்க்கு ஒன்றை உதவுதலில்லாத அறிவில்லாதாருடைய உறவுபோலே நீர் இவ்விடத்தே கூடியிருந்து அருள்செய்யுங்காலத்து இவர்க்கு உண்டாகிய அழகைத்

மென்பார் சிலர்” (இ) “இலாஅஅர்க் கில்லை தமர்” (ஈ) “உண்டாய போழ்தி னுடைந்துழிக் காகம்போற், ரெண்டா யிரவர் தொகுபவே—வண்டாய்த், திருதருங் காலத்துத் தீதிலிரோ வென்பா, ரொருவரு மிவ்வுலகத்தில” (உ) “வாழாதார்க் கில்லைத் தமர்” நாலடியார் ௧௧௩, ௨௮௩, ௨௮௪, ௨௯௦. (ஊ) “கெட்டறிப கேளிரா னாய பயன்” நான்மணி. ௫. (எ) “கடையாயார் நட்பேபோற் காஞ்சி நல்லூர், வுடைய விளநல முண்டாய்” திணைமொழியியம். ௩௩. (ஏ) “கெட்டார்க்கு நட்பாரில் லென்பதோ நெஞ்சேநீ, பெட்டாங் கவர் பின் செலல்” துறள். ௧௨௯௩. (ஐ) “முட்டின் ரெருவ ருடைய பொழுதின்க, ணட்டிற்றுத் தின்பவ ராயிரவ ராபவே, கட்டலர்தார் மார்ப் கலியூழிக் காலத்துக். கெட்டார்க்கு நட்பாரோ வில்” பழ. ௫௬. (ஓ) “அற்ற குளத்தி லறுநீர்ப் பறவைபோ, லுற்றுழித்தீர்வா ருறவல்லர்” ழுதுரை. (ஔ) “பொருள்கை யுண்டாய்ச் செல்லக் காணிற் போற்றியென் றேற்றெழுல, ரிருன்கொ டென்பத் தின்மை காணி லென்னேயென்பாருமில்லை.” தீருவாய்மொழி. (கூ) க: ௩. (ஔ) “தொழுமக னுயினுந் துற்றுடை யானைப், பழுமரஞ் சூழ்ந்த பறவையிற் சூழ்ப், விழுமிய ரேனும் வெறுக்கை யுலந்தாம், பழுமரம் வீழ்ந்த பறவையிற் போப” வணியாபதி. (ஃ) “நதிதாநல் லமிர் துண்ண ரல்கலிற், பிறியாவின் னுயிர் பெற்ற பெற்றிதா, மறியாரோ நமனா தன்றெனிற், சிறியாரோ வுபகாரஞ் சிந்தியார் ” கம்ப. அர சியற். ௬. (அஅ) “வார்க்குறு வணிகழற் தம்முன் வாழ்ந்தநாள், சீர்க் குற வாயிடைச செறுநர் சீறிய, போர்க்குற வன்றியே புகுந்த போ திவ, னார்க்குற வாகுவ னருளி னுழியாய்.” கம்ப. விபீடண. ௬௬. (ஆஆ) “உள்ளபோ தினிதுண்டிலாதபோ தவரோ. நெறுவிட் டுறுமிடந் தேடு, மொள்ளிய ரல்லா ருறவுபோல்” இராமா. சீதைவனம் புகு. ௧௮. (இஇ) “வாழ்ந்தார்க் குறவு வழியினு முளதாந், தாழ்ந்தார்க் குற விலை தீமரினும்” புலவாந். (ஈஈ) “படைப்பதற்கே யரிய பொருள் கொண்டார்க் கல்லாற் பயன்பயவாத், துடைப்பதற்கே யரும்வறுமை யவர்க்கொன்றுண்டோசுற்றமதே” தேம். மகவருள். ௬௨.

க. துறள். ௧௨௯௩-இன் விசேடவுரையில் “ஒல்கிடத்துலப்பிலா வுணர்வில்லார் தொடர்பாயிற்று நின்றொடர்பென்பதாம்” என இவ்வுரைக்கு மூலமாகிய அடியை அமைத்தெழுதியிருத்தல் ஈண்டு அறிதற் பாலது.

தா[னு](மு)ம் பெற்று இறையிசேசிறந்துகாட்டி ஒருநாள் நீர்பிரியுங்காலத்துத்
தோன் மெலிகையினுலே தா[ன்](ம்) உதவிசெய்யாது கழன்றுபோம் வளை
யெனவுஞ் சில பகை உளவன்றோ? எ - று.

அப்பகையைப்பேணும் வளையெனவுமென்றது (க) சிறந்து அழகுதருமாயி
னும் பகையாயிற்றென்னுங் குறிப்பிற்று.

உக ஒருநாளை ரளிக்குங்கா லொளிசிறந் தொருநாளை

பாராட்டாக் காற்பசக்கு நுதலெனவு* முளதன்றோ

பொருந்திய (உ) கேண்மையின் மறையுணர்ந் தம்மறை

பிரிந்தக்காற் பிறர்க்குரைக்கும் பீடிலார் தொடர்புபோல்

எ - து: இருவர் மனமும் பொருந்திய நட்பாலே அவன்கூறிய மறைப்
பொருளை அறிந்து அம்மறைப் பொருளை அவன் நீங்கினுந் பிறர்க்கு இருந்து
சொல்லும் பெருமையல்லாதார் உறவுபோலே ஒரு நாள் நீர் அளிசெய்யுங்
காலத்தும் அளிக்குத் தானுங் கூடினும்போன்று ஒளி மிக்கு ஒரு நாள் நீர்
அளியாக்காலத்து தம்முடைய குணத்தைப் பிறர்க்கு அறிவித்துப் பசந்து
காட்டும் நுதலெனவும் ஒரு பகை உண்டன்றோ? எ - று.

அப்பகையைப் பேணும் நுதலெனவுமென்றது, சிறப்புறுப்பாய் அழகு
கொடுத்தற்கு உரியது பகையாயிற்றென்னுங் குறிப்பிற்று. மெய்யெல்லாங்
கோலஞ்செய்தாலும் நுதற்குத் திலகம் முதலியன திட்டாக்கால் அவை கோல
மாய்த்தோன்றாததன்மை நுதற்கு உளதாகலின்,† அது சிறப்புறுப்பாயிற்று.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

எனவாங்கு; எ - து: என்று; எ - று: ஆங்கு அசை.

இது தனிச்சொல்.

௨௬ (ங) யாநிற் கூறுவ தெவனுண் டெம்மினு

நீநந் கறிந்தனை நெடுந்தகை (ச) வானந்

க. “விரும்பிய குழைதொடி மின்செய் கண்டிகை, மருங்கிறச் சமப்பினும்
வளைகைக் கில்லெனி, னரும்பிய முலையினுந் கழகுண் டாகுமோ”
நீநுவினை. வளையல். ௨௪.

உ. “நட்டான், மறைகாவா விட்டவன் செல்வுழிச்செல்க” நாலடி. ௨௩௦.

ங. “யாநிற்குறவு மெமகொள்ளா யாயினை” கலி. ந: ௧௯.

ச. (அ) “வானத் துளியிநாக்கி வாழுமுலகம்” (ஆ) “மழையின்னி மாநிலத்
தார்க்கிலலை” நான்மணி. ௨௮, ௪௮. (இ) “வானோக்கிவாழு முலகெல்
லாம்” துறள். ௫௪௨. (ஈ) “துளியின்மை ஞாலத்திற் கெற்றற்றே
வேந்த, னளியின்மை வாழு முயிர்க்கு” துறள். ௫௫௭. (உ) “வானோக்கி
நிற்குமுலகென்னவும்” கந்த. திருநகர்ப். ௧௨. என்பவையும் (ஊ)
“தாமகேது புவிக்கெனத்தோன்றிய” கம்ப. மந்தராகுழ்ச்சி. ௨௧.
என்பதும் (எ) “விசும்புமெய்யகல்” என்பதற்கு மழையிலாமைக்கு
உற்பாதமாகிய தாமத்தோற்றமின்மையான், ஆகாயவெளி தன்வடிவு

(பிரதிபேதம்) * உளவன்றோ, † சிறப்புறுப்பாயிற்று.

துளிமாறு பொழுதினில் வலகம் போலுநின்
அளிமாறு பொழுதினில் வாயிழை கவினே

எ - து: யாம் நினக்குக் கூறுகின்ற வார்த்தையால் என்னபயன் உண்டு? எம்மினுங் காட்டில் அப்பகை யுண்மையை நீ நன்றாக அறிந்தாய்; அதுவுமன்றி, நெடுந்தகாய்! இந்த ஆராய்ந்த இழையினை யுடையானழகு, நீ அளித்தலை நீங்குங் காலத்து இவ்விடத்து வானந் துளிமாறுபொழுது இவ் வலகம் கெடுமாறுபோலக் கெடுங்காண்; அதனை உட்கொள்ளாய்; * எ - று.

இது சரிதகம்.

இதனால், தோழிக்கு இழிவும் தலைவற்கு அசைவும் பிறந்தன.

இது பெருமைக்கெல்லை கூறிய பன்னிரடித்தரவும் நான்கடித்தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் நான்கடிச் சரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா. (௨௪)

(௨௫) (க) ஒருகுழை யொருவன்போ லிணர்சேர்ந்த மராமுமும்

பருதியஞ் செல்வன்போ னனைபூழ்த்த செருந்தியு

மீனேற்றுக் கொடியோன்போன் மிகுநிரர்க்குங் காஞ்சியு

மேனோன்போ னிறங்கினர்பு களுலிய ஞாமுலு

௫ மானேற்றுக் கொடியோன்போ லெதிரிய விலவமு மாங்குத்

திதுதீர் சிறப்பி னைவர்க ணிலைபோலப்

போதவிழ் மாத்தோடு பொருகரை கவின்பெற

நோதக வந்தன்றா லிளவேனின் மேதக ;

கூ பல்வரி யினவண்டு புதிதுண்ணும் பருவத்துத்

தொல்கவின் ரெலைந்தவென் றடமென்றே ஞான்றவா

சொல்குபு நிழல்சேர்த்தார்க் குலையாது காத்தோம்பி

வெல்புக முலகேத்த விருந்துநாட் டிறைபவர் ;

பண்டையில் அகன்றாற்போலத்தோன்ற என்றவாறு' பதிற். கூக-கரு. என்ற வுரையும் ஈண்டு அறியற்பாலன.

க. பகைமேற்சென்ற அரசன் திறைபெற்ற நாடுகாத்து அதன்கட் டன் னெறிமுறைமை அடிப்படுத்தப் பிரிந்ததற்கு இச்செய்யுளை மேற் கோள்காட்டி. “ இதனுள் ஒல்குபுநிழல் சேர்த்தார்க்கெனவே, முன்னர் ஆள்பவர்கலக்குறுத்த அலைபெற்றுப் பின் தன்னையிழலாகச் சேர்த்தா ரென்பதாலும், அவர்க்குப் பின்னர் உலைவு பிறவாமற் காத்தா ரென்பதாலும், விருந்து நாட்டென்பதனால் திறைபெற்ற புதியநா டென்பதாலும் பெற்றும்; ஏனையவற்றிற்கும் இவ்வாறே கூறிக்கொள்க. எதினாடு - புதியநாடு; ஆறின்றிப் பகைவர்பொருளை விரும்பின நாட் டென்றும் அவரையகன்ற நாட்டென்றும் பொருள்கூறுக. செருவின் மேம்பட்ட என்றது, நாடுகளை. அந்நூற்பெற்ற வென்றியெனவே நாடு திறை பெற்றமை கூறிற்று.” என்பர் நச். தொல். அகத். கு. ௨௮.

(பிரதிபேதம்.) * என்னுள்.

கங. திசைதிசை தேனூர்க்குந் திருமருத முன்றுறை
வசைதீர்ந்த வென்னலம் வாடுவ தருளுவார்
நசைகொண்டு தந்நீழல் சேர்ந்தாரைத் தாங்கித்தம்
மிசைபரந் துலகேத்த வேதினாட் டிறைபவர் ;

கஎ அறல் சாஅய் பொழுதோடெம் மணிநுதல் வேறுகித்
திறல்சான்ற பெருவனப் பிழப்பதை பருளுவா
ருறஞ்சி நிழல்சேர்ந்தார்க் குலையாது காத்தோம்பி
யாறின்றிப் பொருள்வெஃகி யகன்றாட் டிறைபவரீ ;

உக எனநீ ;

தெருமரல் வாழி தோழிநங் காதலர்
பொருமுரண் யானையர் போர்மலைத் தெழுந்தவர்
செருமேம் பட்ட வென்றியர்
வருமென வந்தன்றவர் வாய்மொழித் தாதே

இது “மேவிய சிறப்பி னேனோ” என்னும் (க) துத்திரத்தில் பகை
மேற்சேன்ற அரசன் திறைபெற்ற நாடு காத்து அதன்கண் தன்னேறி
முறைமை அடிப்படுத்துவதற்குப் பிரிவனென்றலின், பிரிவின்கண் தலை
வன் இளவேனிற் + காலங்கறித்துப் பிரிய, அக்காலவாலின்கண் தலைவி
ஆற்றளாய் அவர் நமக்கி அருளுங் காலையில் அருளார்காணென்றுட்து,
தோழி, அவர்வாவிற்ற இக்காலம் தூதாயின்றே வந்தது? நீ ஆற்றுவாயாக
வென வற்புறுத்தியது.

இதன்பொருள்.

(உ) ஒருகுழைபொருவன்போலினார் சேர்ந்த (ங) மராஅழும்

க. தோல். அகத். சூ. உஅ.

உ. (அ) “ஒருகுழை யொருவன்போ லினார்சேர்ந்த மராஅழும்” என்பது
முதற்குமுதல் உவமமாய் வந்ததற்கு மேற்கோள். தோல். உவம.
சூ. சு. “முதலுஞ் சினையும்” இளம். (ஆ) “நாஞ்சில் வலவ னிறம்
போலப் பூஞ்சினைச், செங்கான் மராஅந் தகைந்தன” காரீ, கசு. (இ)
“பாசிலை செறிந்த பசுங்காற் கழையொடு, வால்வீசேர்ந்த மராஅங்
கண்டு, நெடியோன் முன்னொடு நின்றனனொமென” மணி. கசு. எடு-எ.
எனவும் (ஈ) “மராமெனமருளுமேனி வள்ளலோடு” (உ) “வெறித்
துணர் மரம்புரை வெள்ளமேனியான்” பாகவதம், (கடு) அரவின்
மேலாடிய. க. சாம்பன்மணம்புரி. சஅ. எனவும் வந்திருத்தல்காண்க.
(ஊ) “ஒருகுழை யொருவன்போல்” என்பது இரண்டாம் வேற்றுமை
யுருபு, தொக்கவழித் தொகாது நின்றாற்போலப் பொருளுணர்த்
தற்கு மேற்கோள்; தோல். எச்ச. சூ. கஎ. நசு.

ங. மராஅம் சுரத்திற்கும்வேனிற்ருமுரியதென்பதையும் வெள்ளிய பூக்
களைபுடையதென்பதையும் (அ) “வலஞ்சரி மராஅத்துச் சுரங்கமழ்

(பிரதிபேதம்.) * அடிப்படுத்துவதற்கு, + காலத்துப்,

- (க) பருதியஞ் செல்வன்போ ன்ணையுழ்த்த செருந்தியு
(உ) மீனேற்றுக் கொடியோன்போன் மிஞ்ஞர்க்கும் காஞ்சியு
(ங) மேனோன்போ னிறங்கினர்பு கருவிய ஞாழலு
மானேற்றுக் கொடியோன்போ லெதிரிய விலவமு *மாங்குத்
திதுதீர் சிறப்பி (ச) னைவர்க னிலைபோலப்

புதுவீ" அகம். அந. (ஆ) "வேனற்பூத்த மராஅங் கோதையோடும்"
தே. (இ) "கோட்சுரும் பற்று நாட் சரத் தமன்ற, நெடுங்கான்
மராஅத்துக் குறுஞ்சினைபற்றி, வலஞ்சரி வாலினர் கொய்தற்கு நின்ற,
மள்ளன்" ஐங்குறு. ௩௮௩. (ஈ) "செங்கான் மராஅத்து வாலின
ரிடையிடுபு" முருகு. ௨௦௨. (உ) "கருங்கான் மராஅத்து வைகு
சினை வான்பு" ஐங். ௩௩௩. (ஊ) "பரியல் பொரியரை
மராஅத்து வாலினர்ச சுரிமலர்" யா. வி. து: சச. மேற்கோள். (எ)
"சங்கீர்த்த துகளேபோன், மரவீம்பாவை வயிரூரப் பருகி வாடை
யதுநடப்ப" சீவக. ௨௬௯௦. என்பவை வலியுறுத்தும்.

- க. "குழந்தை வெண்மதி மிலேச்சிய குருசசடைக் குழகா, விழந்த
பல்லினை யெய்துவா னிரவியெற் பிழம்பு, பொழிந்த சேயொளித்
தேரோடும் புக்கதே போலும், வழிந்து தேன்கமழ் மலர்த்திர டதைந்த
தண் செருந்தி" காஞ்சி. திருநகணபுதைத்த. கருக.
"பருதி" கம்ப: திருவயிடேக. ௨. வில்லி. திருட்டிணன். அசு.

- உ. (அ) "கரைத்துறு தண்பூங் காஞ்சிகள் சாகைக் காமோச்சி, விரைத்த
கரும்பைத் தைவரு தோற்றம் விரிதார்வண், டிரைத்தெழு திண்டோட்
கேள்வரோ டே மினையார்மே, னிரைத்தமர் செய்வான் வேள்சிலை பற்று
நிகழ்விறூல்" (ஆ) "பருப்புழைக்கரக் களிற்றரிப் போர்வையம்
பகவ, பொருப்பு மாதாட ஓட்டயர் பொலிவினைக் கேளாக், கருப்பு
வில்லிஞ னினிப்பய மின்றொனக் கணைகள், விருப்பி னெய்யவந்
திட்டதே வீழ்ந்தது காஞ்சி" காஞ்சி. திருநாட்டி. ௧௧௬. திருக்கண்
புதைத்த. கருஅ. (இ) "நீனேறுயர்த்த கொடிவேந்தனை" சீவக. ௬.

- ங. (அ) "சினங்கொள் வாளராத் தொடையல்குழ் செஞ்சடைக் கூத்தா,
வனங்க வேளெனுந் தமையனுக் கணியுருத் தருகென், நினங்கொள்
வான்மல மியற்றுவா னவனுடையினவன், மனங்கொள் காதலின்
வந்தெனத் திகழ்ந்தது ஞாழல்" காஞ்சி. திருக்கண். ௧௯௦. (ஆ)
"ஏனோர்க்கிசைப்பின்" பெருங். (ங.) கச: ௨௮௫.

- ச. "செங்கதிர் மேனி யான்போ லவிழ்ந்தன செழும்பலாச, மங்குலார்
செல்வின் போல மலர்ந்தன காஞ்சி திங்கட், புங்கவன் போலப் பூத்த
பூஞ்சினை மரவஞ் செங்கை, யங்கதி, ராழி யான்போ லலர்ந்தன விரிந்த
காயா" என இதனிழலாய்வரும், 'செய்யுள் இங்கே ஒப்புநோக்கற்
பாலது; திருவினை. தருமிக்கு. ௧௨.

(பிரதிபேதம்.) * ஆங்கத்.

‘போதவிழ் மரத்தொடு பொருகரை கவின்பெற

நோதக வந்தன்ற லிளவேனின் மேதக

எ-து: நீர்பொருகின்ற கரையினிற்கும் (க) ஒரு பூங்குழையையுடைய (உ) நம்பி மூத்தபிராணைப்போலப் பூங்கொத்துக்கள் பொருந்தின வெண்கடம்பும் பருதியாகிய அழகிய செல்வனைப்போல அரும்புகள் அலர்ந்த செருந்தியும் சுறையுடைத்தாகிய கொடியினையுடைய காமனைப்போல மிஞ்றுகள் ஆரவாரி த்தற்கிடமாகிய காஞ்சியும் (ங) அவன் தம்பி சாமனைப்போல நிறம் விளங்கிப் பூக்கள் நெருங்கின ஞாழலும் இடபத்தினையுடைய கொடியினையுடைய இறை வனைப்போலப் பூக்கள் காலத்தை எதிர்கொண்ட இலவழும், தமக்குக் குற்றந் தீர்த்த தலைமையினையுடைய ஐவர்களுடைய நிறத்தின் மனம்போல; அக்கரையிடத்துப் பூக்கள் விரிந்த பிற மரங்களோடே அழகுபெற, பிரிந்தார்க்கு நோவு பொருந்த, கூடியிருந்தார்க்குப் பெருமைபொருந்த இளவேனில் வந்திற்றது; எ-று.

மீனிலேறு. ஆனிலேறு. மிஞ்றுர்க்குங்காஞ்சி, இடத்துநிகழ் பொருளின் நெழில் இடத்தின்மேலே நின்றது. ஏனென், ஏனையோனின் விகாரம். ஆங்கென்றது அக்கரையை. கரை மராமுஞ் செருந்தியுங் காஞ்சியும் ஞாழலும் இலவழும் பிறமரங்களோடே கவின்பெறவென இடத்துநிகழ் பொருளின் நெழில் இடத்துமேல் ஏற்றலுமென்று.

இது தரவு.

- க. நம்பி மூத்தபிரான் - (கண்ணன் தமையன்) பலராமன்; இவன் ஒரு குழையினனென்பது கலி. ௧௦௦ ‘ஒரு குழையவன்’ என்புழி விளக்கப் பெறும்.
- உ. பலராமன் ‘நம்பிமூத்தபிரான்’ என வழங்கப்படுதலை, புறம் ௫௬. வலியொத்தியே வாலியோனை என்னுமிடத்து வாலியோனென்றது நம்பிமூத்தபிராணை யென்றெழுதிய உரையும், பாகவதத்து, நம்பி மூத்தபிரான் கோகுலமடைந்த வத்தியாயம்; நம்பி மூத்தபிரான் தீர்த்த யாத்திரைசெய்த வத்தியாயம் என்ற தலைப்புப்பெயரும் வலியுறுத்தும்.
- ங. காமனுக்குத் தம்பி ஒருவ னுண்டென்பதும் அவன் பெயர் சாமனென்பதும் (அ) “கவர்களைச் சாமனார் தம்முன் செலவு காண்க” கலி. ௧௬: ௩௩-௪. (ஆ) “காமனுஞ் சாமனுங்கலந்த காட்சியு”, (இ) “காமன் தம்பியிற் காளை கிடந்தபின்” சீவக. ௪௩, ௧௧௧௫. (ஈ) “அனங்கதேவா, வுய்யவு மாங்கொலோ வென்று சொல்லி யுண்ணையு மும்பியை யுத்தொழுதேன்” நாச்சியார் திருமொழி. க. ‘தையொரு திக்கன்’. (உ) “காமனுஞ் சாமன்றானு, முனிவர்தம் வடிவங்கொண்ட, முறைமையதாருமென்ன” இராமா. அசுவமேத. ௧௪௪. (ஊ) “காமனுஞ் சாமனு மெனக்கவி னமைந்தார்” பிரமோத்தா. சீமந்தனி. ௪. (எ) “சாமனிலுங் காமனிலுந் தயங்குமெய்யோன்” வில்லி. அருச்சுனன் தீர்த்த. உ. என்பவற்றால் அறியலாகும். (ஏ) காமன் சாமனென்ப வர்களின் வாலாறு பிரத்தியும் சரிதமென்னும் சைனநூலால் தெரி கின்றதென்பர், உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள்; சீவக. ௪௩. விசேடக.

- க. பல்வரி யின(க) வண்டு புதிதுண்ணும். பருவத்துத்
தொல்களின் றெழைந்தவென் றடமென்றே ஞாந்ருவா
(உ)ரொல்துபு நிழல்சேர்ந்தார்க் குலைபாது (நு.) காத்தோம்பி
(சு) வெல்புக முலகேத்த விருந்துநாட் டெறையர்

- க. வண்டு புதிதுண்ணுதல்: இந்துப்பக்கம், க௦௭: ச - குறிப்புப்பார்க்க.
- உ. (அ) “அலந்தயரா நின்றார், நிழலடைந்தே நின்னையென் றேத்திக் -
கழலடையச், செற்றங்கொண் டாடிச் சிலைத்தெழுந்தார் வீந்தவியக்,
கொற்றங்கொண் டெஃகுயர்த்தான் கோ” பு. வெ: வஞ்சி. ௭. (ஆ)
“களைகளைத் தம்மடைந்தார்க் குற்றுழியு மற்றோர், விளைவுன்னி வெற்
றுடம்பு தாவகார் - தளர்நடைய, தூனுடம் பென்று புகழுடம் போம்பு
தற்கே, தூனுடம் பட்டார்கடாம்” நீதிநெறி. ச௦. (இ) “மறந்தலை மயங்கி
வையத் தொருவரை யொருவர் வாட்ட, விறந்தலை யுறமை நோக்கி
யின்னுயிர் போலக் காக்கு, மறந்தலை நின்ற வேந்தரடிநிழ லன்றி
யார்க்குஞ், சிறந்ததொன் றில்லை கண்டாய் திருமணி திகழும் பூணை”
துளாமணி. மந்திரசாலை. ௨௮. (ஈ) “உடைந்தவர்க் குதவா னாயி னுள்ள
தொன் றீயா னாயி, னடைந்தவர்க் கருளா னாயி னறமென்னு மாண்மை
யென்னும்” கம்ப. விபீடணன். கக௭. (உ) “செருவி றெட்டலரைக்
கொன்று திறைகொண்டு நாடுகாத்து செங்கோல் வளர்ப்பது
மாட்சியாமே” (ஊ) “உலகிடை யூறெய்தா, வரிசையிற் காத்து நீதி
வழுக்கினார் தம்மை மொத்திக், கரிசறப்பொருளுந் கோடல் காவலர்
தருமம்”. விநாயக. அரசியற்கை. ச௫, கூத.
- ந. “ஆர்கலி ஞாலத் தறங்காவ லாற்சிறந்த, பேரருளிஞார்க்குப் பெறலரி
தியாதரோ, ஆர்திரைய மரமகர வெள்ளத்து நாப்பணும், போர் மலைந்து
வெல்லும் புகழ்” இரும்பல் காஞ்சி.
- ச. (அ) “அடுதிமலையர் புகழ்வேந்தே” மது. கந௦. (ஆ) “வெல்புக
முயர்நிலை” கலி. க௦௫: ௫௦. (இ) “சயப்புகழார் பலர்வாழும் த்தங்
குருகூர்” திருவாய். (நு.) ௨: கக. (ஈ) “அயன்நிலை கொண்டுசெண் டாடல்
பாடி யருக்க னெயிறு பறித்தல் பாடிக், கயந்தனைக் கொன்றாரி
போர்த்தல் பாடிக் காலனைக் காலாலுதைத்தல் பாடி, வியனத்தன முப்
புரமெய்தல் பாடி” திருவாசக. திருப்பொற். க௮. (உ) “திரிபுர மெரித்த
வாறுந் தேர்மிசை நின்றவாறுந், கரியினை யுரித்தவாறுந் காமனைக்
காய்ந்த வாறுந், பரிவினாற் பாட” பேரிய. திருநீலகண்டயாழ். ௫.
(ஊ) “அயன்நிலை யறுத்தல் பாடி யாக்கனை யடர்த்தல் பாடிக், கயந்
தனை யுரித்தல் பாடிக் காலனை யுதைத்தல் பாடி, வியன்புர மெரித்தல்
பாடி வேன்கெட விழித்தல் பாடிச், சயந்தரும் புகழ்கண் மற்றும் பாடி
னன் சால வாழ்த்தி” திருவால. ௫௯: க. (எ) “காலனைச் செகுத்த
வாறு முப்புரங் காய்ந்தவாறுந், போல்வன வுலகந்தேறப் பூதர்கள்

எ-து. இயற்கை நலங்கெட்ட என்னுடைய பெருமையையுடைய மெல்லிய தோளைப் பலவரியினையுடைய இனமாகிய வண்டுகள் புதிதாகிய தேனை நுகரும் இளவேனிற்காலத்தே கூட நினைப்பார், முன்னர் (க) அந்நாடு ஸ்பவார் கலக்கமுறுத்த அலைபெற்று, பின் தன்னை நிழலாக அடைந்த குடிமக்களுக்கு நெஞ்சவருந்தாதபடி பகைவரைப் பேணிக் காத்து, முன்பு நாடாட்சி பெற்ற பகைவரை வென்ற புகழை உலகத்தார் புகழ்ப் புதுமையையுடைய நாட்டிலே இருக்கின்றவர்; எ-று.

என்றதனால்; (௨) திறைபெற்றநாட்டைத் திருத்தித்தந் நாடுபோல நெறி முறைமை நடத்துவீர்த்தலே பொருளென்று இருக்கின்றவர் நம்மை நினையார் காணென்று நிகழ்ந்தது கூறினான். விருந்து நாடெனவே பகைவர் தோற்றுத் திறைகொடுத்தமை தோன்றிற்று.

*உள்ளுவாரெனு முற்றுவினை பெயர்கொண்டிருந்தது. காத்து உறைபவரென்க.

கக. (11) திசைதிசை தேனார்க்குச் (4) திருமருத முன்றுறை வசைதீர்ந்த வென்னலம் வாடுவதருளுவார்

விருது பாட” காஞ்சி. தக்கீச. ச.அ. (ஏ) “பாடினார் வெல்புகழைப் பல்புலவர்” (ஐ) “வெல்புகழைநந்தோர்க்கீந்து” பு - வெ. வாகை. க. பாடாண்கொளு. ௨௬.

க. “மறத்தலை மயங்கு செவ்வேன் மன்னவன் வெய்ய னாயி, நறத்தலை மயங்கி வைய மரும்பட ருழக்குமன்றே” துளாமணி. மந்திரசாலை. ௨௫.

௨. “வென்றுகலந் தரீஇயர் வேண்டிபுலத் திறுத்தவர், வாடா யாணர் நாடு திறை கொடுப்ப” பதிற்று. ௫௩.

௩. (அ) “திசைதிசை டிறைபவர்” என்பது காவற்பாங்கின்கண் தலை வன்கூறியதுகேட்ட தலைவி கூறியதற்கும்” (தொல். அகத். கு. ச.ச. நச்.) (ஆ) பாட்டுடைத் தலைவன் ஆறுகூறியதற்கும் (தொல். புறத். கு. ந.௨. நச்.) மேற்கோள். இப்பகுதியில் (இ) வேண்டிக்கோடற் பொருண்மைக்கண் அருளுவாராகவென்பது அருளுவார் என ஈறு திரிந்தது என்பர், தெய்; தொல். வினை. கு. ௨௬. “அவற்றுண்முன்னிலை”

“திசைதிசை” கோவையார். க௨அ. கம்ப. முதற்போர். க௨௬, நாக பாச. க௩௫, இராவணவதை. அரு. விநாயக. மயூரேசர். க௬௭.

௪. (அ) “திருமருதமுன்றுறை சேர்புனற்கண்டெய்ப்பார்” (ஆ) “திருமருத நீர்ப்பூந்துறை” (இ) “தீம்புனல்வையைத் திருமருதமுன்றுறையால்” (ஈ) “திருமருத முன்றுறை முற்றங் குடி” பரிபாடல். எ: அ௩, கக: ௩௦, ௨௨: ௪௫, ‘மாரிலம்’: எ௨. (உ) “வருபுனல் வையை வார் மணலகன்றுறைத், திருமருதோங்கிய விரிமலர்க் காவின்” அகம். ௩௬: ௬-௧௦. (ஊ) “வருபுனல் வையை மருதோங்கு முன்றுறை” சீலப். கச: எ௨.

(பிரதிபேதம்) * உள்ளுவாரென: முற்றுவினைப்பெயர்.

க) நசைகொண்டு (௨) *தந்நீழல் சேர்ந்தாரைத் தாங்கித்தம்
மிசைபரந துலகேத்த வேதினாட் டிறைபவர்

எ-து. குற்றமற்ற என்னலங்கெவதற்குத் திசைதோழர் திசைதோழம்
தேனினம் ஆரவாரிக்குந் திருமருதந்துறைமுன்னே அருளுதலைச் செய்வார்,
நம்மைக் காத்தற்குரியான் இவனென்று நச்சுதல் கொண்டு தம்மை நிழலாக
வந்தடைந்த குடிமக்களைத் தமக்குப் பாரமென்று பொறுத்துத் தம் புகழ் உல
கெங்கும் பரக்கையினாலே அவ்வுலகத்தார் புகழ்த் தமக் கயலாகிய நாட்டிலே
இருக்கின்றவர்; எ-து.

“யாறுங் குளனுங் காவு மாடிப், பதியிகந்து நுகர்தலு முரியவென்ப”
(ங) என்பதனால், திருமருதந்துறையில் அருளுவாரென்றான்.

கஎ (சு) அறல் † சாயப் பொழுதோடெம் மணிநுதல் வேறுகித்
திறல்சான்ற பெருவனப் பிழப்பதை யருளுவா
ருறஞ்சி நிழல்சேர்ந்தார்க் குலையாது காத்தோம்பி
(ரு) யாறின்றிப் பொருள்வெஃகி யகன்றநாட் டிறைபவர்

எ-து. எம்முடைய அழகினையுடைய நுதலும் பசந்து நாமும் ‡ வலிமை
யமைந்த பெரிய அழகை இழப்பதற்கு நீரற்று ஒடுதல்சருங்கின இளவேனிற
காலத்தே அருளுதலைச் செய்வார், முன்பு நாடு ஆட்சிபெற்ற அரசர்செய்த
வருத்தத்திற்கு அஞ்சி நிழலாக வந்தடைந்தார்க்கு நெஞ்சவருந்தாதபடி பகை
வரைப் பேணிக் காத்து, நெறியன்றி அவ்வரசர் பொருளை விரும்புகையினாலே,
அவரை நீங்கின நாட்டிலே இருக்கின்றவர்; எ-து.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

க. (அ) “இரந்தது நசைவாட்டாயென்பது கெடாதோதான்” கலி. ௧௦௦:௧௨.
(ஆ) “நச்சித்தம் சென்றார் நசைகொல்லா மாண்பினிதே” இளியது.
உஎ. இ) “நசையவர்க்குத், கூடுவ தீவாணைக் கொவ்வைபோற் செவ்
வாயாய், நாடுவர் விண்ணோர் நயந்து” ஏலாதி. ௩௩.

உ. “அடைந்தார் துயர்கூரா வாற்ற லினிதே” இளியது. ௩௨.

ங. தோல், கற்பியல். கு. ௩௦.

ச. “அறல்சாய வேறுகி” என்பது மூன்றாவது ஏழாவத
ஐஹி மயங்கிவருதற்கு மேற்கோள்; தோல். வேற்றுமைமயங்கு. கு.
உஎ. தெய். ‘ஏனையருடி’

ரு. “பொருத்த மழியாத பூந்தண்டார் மன்ன, ரருத்தமடிநிழ லாரை—
வருத்தாது, கொண்டாரும் போலாதே கோட லதுவன்றோ, வண்டுதா
துண்டு விடல்” பழ. ௨௪௨.

(பிரதிபேதம்) * தந்நீழல் † சாயப் பொருளோடெம். ‡ வலியமைந்த.

௨௧

(க) எனரீ

தெருமரல் வாழி தோழிநங் காதலர்

பொருமுரண் யானையர் போர்மலைத் தெழுந்தவர்

செருமேம் பட்ட வென்றியர்

வருமென வந்தன்றவர் (௨) வாய்மொழித் தூதே

எ-து. என்றுகூறியமனஞ்சுழலாதேகொள்; அதற்குக்காரணம்யாதெனில், நங் காதலர் பொருகின்ற மாறுபாட்டையுடைய யானையை யுடையவராய்ப் போர்செய்தற்கு மாறுபட்டு எதிர்வந்தவருடைய போரிடத்தே ரீ கூறியவாறே மேலானநாடுகளைப்பெற்ற வெற்றியையுடையர்; ஆகையினாலே, அவருடைய மெய்மொழியாகிய தூது வருவாரென்றுசொல்லி வந்ததுகாண்; இனித் தோழி ரீ இனிதுவாழ்வாயாக; *எ-து.

மேம்பட்ட, ஈண்டுப் பெயராய் நின்றது. வரவெனவந்தன்று என்று பாடமாயின், வெற்றியையுடையர்; ஆகையினாலே அவர் மெய்மொழியாகிய தூது வந்ததென்று சொல்லி வந்ததென்க.

எனரீ, தனிச்சொல். எஞ்சியது சரிதகம்.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்வாகிய உவகை தோன்றிற்று.

இது தரவின்கண் ஐஞ்சீரடிவருதலிற் கொச்சகமாய்க் கலிவெண் பாட்டின் கையிற்று.

(௨௫)

௨௭. ஈதலிற் குறைகாட்டா தறனறிந் தொழுகிய

திதிலான் செல்வம்போற் றீங்கரை மரந்தப்

பேதுறு மடமொழிப் பிணையெழின் மாணோக்கின்

மாதரார் முறுவல்போன் மணமெளவன் முகையூழ்ப்பக்

௫ காதலர்ப் புணர்ந்தவர் கதுப்புப்போற் கழல்குபு

தாதொடுந்-தளிரொடுந் தண்ணற றகைபெறப்

பேதையோன் வினைவாங்கப் பீடிலா வரசனாட்

டேதிலான் படைபோல விறுத்தந்த திளவேனில்;

௬ நிலம்பூத்த மரமிசை நிமிர்பாலுங் குயிலெள்ள

நலம்பூத்த நிறஞ்சாய நம்மையோ மறந்தைக்க

கலம்பூத்த வணியவர் காரிகை மகிழ்செய்யப்

புலம்பூத்துப் புதழ்பானாக் கூடலு முள்ளார்கொல்;

க. “ எனரீ.....வாய்மொழித்தூதே ” என்பது தூதுவந்தமை தலைவிக்குத் தோழிகூறியதற்கு மேற்கொள். நோல். கற்பி. கு. ௬ நச்.

உ. வாய்மொழித்தூது : “ தானறிந்து கூறுந் தலைமற் றிடையது, கோ னறைந்த தீதென்று கூறுமால் ” பாரதம்.

(பிரதிபேதம்) * என்றாறுவித்தான்.

௧௩ கன்மிசை மயிலாலக் கறங்கியு ரலர் தூற்றத்
தொன்னல நனிசாய நம்மையோ மறந்தைக்க
வொன்னாதார் கடந்தே மூரவுநீர் மாகொன்ற
வென்வேலான் குன்றின்மேல் வினையாட்டும் விரும்பார் கொல்;

௧௪ மையெழின் மலருண்கண் மருவூட்டி மகிழ்கொள்ளப்
பொய்யினுற் புரிவுண்ட நம்மையோ மறந்தைக்க
தைஇய மகளிர்தம் மாயமோ ட மர்ந்தாடும்
வையைவா ருயரெக்கர் நுகர்ச்சியு முள்ளார்கொல்;

எனவாங்கு;

௨௨ நோய் மலி நெஞ்சமே மா டிணைய நோழி
நாமில்லப் புலம்பாயி னடுக்கஞ்செய் பொழுதாயிற்
கா மவேள் விழுவாயிற் கலங்குவன் பெரிதென
வேழுறு கடுந்திண்டேர் கடவி
நாமமர் காதலர் துணைத்தந்தார் விரைந்தே.

இது தலைவன் துறித்துப் பிரிந்த இளவேனில் வரவிற்கண் எம்மை
யோமறக்க, இக்காலத்து இவ்வூரின் கடாம் வினையாடும் வினையாட்டும்
*மறந்தாரோவேனச் சொல்லி ஆற்றளாய தலைவிக்கு, தோழி தலைவன் வா
வுணர்ந்து கழி யுவகையாற் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க) ஈதலிற் குறைகாட்டா தறனறிந் தொழுகிய
தீதிலான் செல்வம்போற் தீங்கரை மரந்தப்
பேதுறு மடமொழிப் (உ) பிணையெழின் மாணோக்கின்

(ஹ) மாதரார் முறுவல்போன் மணமொளவன் முகையூழ்ப்பக்

இ காதலர்ப் புணர்ந்தவர் கதுப்புப்போற் †கழல்குபு
தாதொடுந் தளிரொடுந் தண்ணற றகைபெறப்

(ஈ) பேதையோன் வினைவாங்கப் பிடிலா வரசனாட்

(இ) டேதிலான் படைபோல விறுத்தந்த திளவேனில்

௧. (அ) “இவறஹம் ஏதமிறைக்கு” துறன். ச௩௨. (ஆ) “அறத்
தாற்றி ஸீயாத தீகை யன்று” முதுமொழிக். ச௩. (இ) “உள்ளியுள்ள
வெல் லாமுவந் தீயுமல், வள்ளி யோரின் வுங்கின மேகமே” கம்ப.
பால. ஆற்றும். ச. (ஈ) “வள்ளியோர்தல்வவரையாதுபோல” கல். ௩௦.

௨. “பிணையெழின் மாணோக்கு” கலி. ௩௩: ௨. துறன். ௧௦௮௩, ௧௦௮௬.

௩. (அ) “மணமொளவன் முகையன்ன மாவீழ்வார் நிரை வெண்பல்” கலி.
௧௪: ௩. (ஆ) “மொளவல் வான்முகைத், துணை நிரைத்தன்ன மாவீழ்
வெண்பல்” அகம். ௨௧: ௧-௨.

௪. வினைவாங்கல்: கலி. ௩: ௧; நைடதம்; அன்னத்தைத்தாது. ௧௦௩;
நீருவினா. பன்றிக்குட்டிகளை. ௧௩.

௫. ஏதிலர் - பகைவர்; பழ. ௩௨.

(பிரதிபேதம்) * மறந்தாரென, † கழல்கு.

எ.து: (க)கொடுத்தற்றொழிலிடத்துப் பொருட்குறை காட்டாமற் கொடுத்து (௨) இல்லறம் நிகழ்த்தும் முறைமையை அறிந்து நிகழ்த்திய தீவினையில்லாதவனுடைய செல்வம்மிகுமாறுபோல இனிதாகியநீரையுடையஆற்றங்கரையில் மரங்கள் தழைக்க, கேட்டோர் மயக்கம் உறுதற்குக் காரணமான மடமொழியினையும் மான்பிணையினது அழகையுடைய நோக்குப்போல நோக்கினையுமுடைய காதலையுடைய மகளிருடைய எயிறுபோல மணத்தையுடைய மௌவலின் முகை அலர, தண்ணிதாகிய அறுதியையுடைய மணல் கழன்று வீழ்ந்த தாதா லுந்தளிராலுங் காதலரைக் கூடினவருடைய மயிர்போல அழகு பெற, இளவேனிற்காலம், அறிவில்லாத அமைச்சன் காரியத்தைப்புலப்படுத்தப் படைவலி இல்லாத அரசனது நாட்டிலே பகையரசன் படைவந்து விடுமாறுபோலத் தங்குதலைச் செய்தது. எ - று.

ஊழ்ப்பத் தகைபெற இளவேனில் இறுத்தத்தென்க. காட்டாதென்பதற்குக் கொடுத்தென்றும் கழல்குபுவென்பதற்கு வீழ்த்தவென்றும் வினை வருவிக்க.

இது தரவு.

கூ (n) நிலம்பூத்த மரமிசை நிமிர்பாலுங் குயிலெள்ள

நலம்பூத்த நிறஞ்சாய நம்மையோ மறந்தைக்க

க. தானத்தவ மிரண்டுமென்னுங் குறளுரையில் “பெரும்பான்மைபற்றிக் தானம் இல்லறத்தின்மேலும், தவம் துறவறத்தின்மேலும் நின்றன” என்பர் பரிமேலழகர்; குறள். ககூ.

உ. “அறந்தலை” கலீ.கூ. “அறனெனப்பட்டதே யில்வாழ்க்கை” குறள். சகூ.

ங. (அ) “நிலம்பூத்த.....முள்ளார்கொல்” என்பதனைப் பாட்டுடைத் தலைவன் ஊர்கூறியதற்கு மேற்கோள்காட்டி “இன்னுட் கூடலிடத்துத் தலைவியென்பது கூறினார்”. என்பர், நச்; தொல். புறத். கு. ஈஉ. (ஆ) “பெயரெச்சங்கொண்டுமுடியு மறுவகைப் பெயர்களுள் கருவியென்றதனால் மூன்றாவதற்கோதிய காரணமும் ஏதுவுங்கொள்க. வந்ததுகண்டு வாராது முடித்தலென்பதனால் ‘நிலம்பூத்தமரமிசை நிமிர்பாலும்’ என்றவழி நிலம்பொலிவுபெற்ற மரமெனப் பொலிதற்கேதுவின்னகண் வந்தது ” என்பர் தெய். தொல். வினை. கு. ஈஅ. ‘அவற்றொடு. (இ) “நிலம் பூத்தமரம்” என்பதை அகரவீற்றுப் பெயரெச்சம் காரணத்தின்கண் வந்ததற்கு (தொல். வினை. கு. ஈஎ. நச.) மேற்கோள் காட்டி, இக்கருத்தை (ஈ) “பெண்மை சிப்டிய வுயர் தினை மருங்கி, ஞண்மை திரிந்த பெயர் நிலைக்கினவியும்” என்புழி ‘சுட்டியவென்பது நிலம்பூத்தமரமென்பதுபோலும் பெயரெச்சம்’ என்றும் (தொல். சொல். கிளவி. கு. ச.) (உ) “தேன்வாயுமிழ்ந்தவ மிதுரண்டவன்போன்று” என்பதற்கு, தேனை உமிழ்தற்குக் காரணமாகிய அமிர்தத்தை உண்டவனை யொத்து என்று பொருள்கூறி ‘உமிழ்ந்தவமிந்து

கலம்பூத்த வணியவர் காரிகை மகிழ்செய்யப்

புலம்பூத்துப் புகழ்ப்பாளுக் கூடலு முள்ளார்கொல்

எ - து: நிலம் பொலிவுபெறுதற்கு ஏதுவாகிய மரத்தின்மேலேயிருந்து காலங்கண்டு ஏக்கழுத்தஞ்செய்து ஆரவாரிக்குங் சூயில்கள் நம்மை இகழும் படியாக, நன்மைபொலிவுபெற்ற நமதுநிதங் கெடும்படியாக, தாம் விரும்பாத நம்மையோமறப்பாராக; (க) தாம் அணிந்த கலங்கன்பொலிவுபெறுதற்குக் காரணமான அழகினை யுடைய பரத்தையருடைய அழகு தம் மனத்தை மகிழ்ச்சியைச் செய்கையினாலே தம் அறிவு பொலிவுபெற்று அவரைப் புகழ்தல் அமையாத கூடலையும் நினையாரோ? நினைக்கில் வருவரன்றோ? எ - து.

பெயரெச்சத்திற்குக் காரணம் வருதல் கருவிக்கண் அடங்கும். மறந்தைக்க, வியங்கோட் டிரிசொல்.

கந. (௨) கன்மிசை மயிலாலக் கறங்கிபூ ரலர்தூற்றத்

தொன்னல நனிசாய நம்மையோ மறந்தைக்க

(ந) வொன்னதார்க் (ச) கடந்தே (நி) முரவுநீர் (அ) மாகொன்ற

(௭) வென்வேலான் குன்றின்மேல் விளையாட்டும் விரும்பார்கொல்

நிலம் 'பூத்தமரம்போல நின்றது' என்றும் (சீலக. ௨௬) வற்புறுத்துவர் இவ்வரையாசிரியர். (ஊ) நிலம்பூத்த மரமென்புழி ஏதுப்பொருண்மை கருவிக்கண் அடங்குமென்பர், இ-வி. உரையாசிரியர்; இ-வி. கு. ௨௪௩.

க. "பூணுக் கழகளிக்கும் பொற்றொடியை" நள. சுயம்வர. கடுக.

உ. (அ) "கன்மிசை .. விரும்பார்கொல்" இது குறிஞ்சிக்குப் பயின்ற மயில் பாலேக்கண் இளவேனிற்கண் வருதலிற் பொழுதொடு புள்ளு மயங்கிற்று. என்றும் தோல். அகத். கு. ௧௧; (ஆ) இதனுள் வென் வேலான் குன்றெனமலை கூறினார் என்றும் தோல். புறத். கு. ௩௨. கூறுவர்; நச். (இ) இ - வி. நூலார் பாலையில் குறிஞ்சித்திணைக்குரிய மயில் வந்ததென்பர்; இ-வி. கு. ௩௧௪.

ந. "சொற்களெல்லாம் இந்நூலில் ஒதிய இலக்கணத்தால் முற்றுப் பெற்றிலவாயினும் பலவகைப்பட்ட ஆசிரிய மத விகற்பத்தான் வரும் பிறதான் முடியினுன் முடியினும் இலக்கணப் பிழைப்பின்று" என்று கூறி, அதற்கு "ஒன்னதார் .. குன்றின்மேல்" என்பதனை மேற்கோள் காட்டி வெவ்வேறுகாலப் பெயரெச்சம் அடுக்கி வந்த தென்பர், தெய்; தோல். எச்ச. கு. ௧௧௪. 'செய்யுண்'.

ச. கடந்ததெல்: கலி. உ: ச, க௦க: நக, க௦டு: க; பரி. கடு: சடு; புறம். அ. இ, உந: ௧௧, ச௦: உ, அ௦: கூ, ௧௧௦: க.

இ. "உரவுநீர் மாகொன்ற வேல்" சீலப். ௨௪: சடு.

ஈ. முநு. 'க௦. 'மாமுதறடிந்த' என்பதன் குறிப்புப்பார்க்க.

எ. "வென்வேலான் குன்றில் விளையாட்டு யானகலேன்" சீலப். ௨௬: 'தென்னவன்' பக்கம். இளஎ.

எ - து: நஞ்சாயல் கெட்டமைகண்டு மலைமேலே மயில் ஆரவாரித்து ஆடும் படியாக, ஊரிலுள்ளார் ஆரவாழித்து அலர் தூற்றும்படியாக, நம்முடைய இயற்கைநலமும் மிகக்கெடும்படியாக, தாம் விரும்பாத நம்மையோ மறப்பா ராக; பகைவரை மாயஞ்செய்துகொல்லாது வென்றுகொல்லும் பரக்குங் கட லிடத்து எய்தாரின்ற மாமரத்தைத் தடிந்த * வென்றிலேயுடைய முருகன் திருப்பரங்குன்றின்மேற் பரத்தையருடன் விளையாடும் விளையாட்டையும் விரும்பாரோ ? விரும்பில் வருவான்றோ ? எ - று.

“எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளு, மந்நிலம் பொழுதொடு வாரா வாயினும், வந்த நிலத்தின் பயத்த வாக்கும்.” என்ற (க) விதிபற்றிக் குறிஞ்சிக்குப் பயின் மயில் பாலைக்கண் இளவேனிர்காலத்து வருதலிற் பொழுதொடு புள்ளு மயங்கிற்று.

௧௭ மையெழின் மலருண்கண் மருவூட்டி மகிழ்கொள்ளப்

பொய்யினாற் புரிவுண்ட நம்மையோ மறந்தைக்க

†தையிய மகளிர்தம் மாயமோ டமர்ந்தாடும்

வையைவா ருயரெக்கர் நுகர்ச்சியு முள்ளார்கொல்

எ - து, †எம்மை மயலாக்கிக் கருமையுடைத்தாகிய அழகினையுடையநீல மலர்போலும் மையுண்கண்ணை மகிழ்ச்சிகொள்ளும்படி ||தம்மோடே மருவூத லூட்டித் +தாம் செய்த பொய்யாலே மனந் தம்மிடத்திலே புரிதலைச்செய்த தாம்விரும்பாத நம்மையோமறப்பாராக; கோலஞ்செய்தலையுடையபரத்தையர் தம்முடைய திரளோடே மனம் பொருந்தி விளையாடும் வையைவாற்றிடத்து நீண்ட உயர்ந்த இடுமணலிடத்து நுகர்ச்சியையும் நினையாரோ ? நினைக்கில் வருவான்றோ ? எ - று.

மருவூதலூட்டியென்றார், அக்கண்ணிடத்து நாவாற் செய்யுந் தொழிலை, மருவூட்டிச்செய்தவென ஒருசொல் வருவிக்க.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

எனவாங்கு

எ - து: என்று கூறி; எ - று.

ஆங்கு அசை.

இது தனிச்சொல்.

௨௨ நோய்மலி நெஞ்சமொ டினைய நேறுழி

நாயில்லாப் புலம்பாயி னடுக்கஞ்செய் பொழுதாயிற்

(௨) காமவேள் விழவாயிற் கலங்குவள் பெரிதென

வேமுறு கடுந்திண்டேர் கடவி

நாமமர் காதலர் துணைதந்தார் விரைந்தே

க. தொல். அகத். கு. கக. இந்துற் பக்கம், கருக: ௨ - குறிப்புப் பார்க்க.

உ. காமன் விழவு: கலி. ௩௦. கந, ௩௩: கச.

(பிரதிபேதம்) * வென்வேலை, † தையிய, ‡ என்னை, || தன்மோடே, + தான்.

எ - து: நோய்மிக்க நெஞ்சோடே வருந்தாதேகொள்; தோழி! நாம் ஆமர்ந்தகாதலர், தனிமையாயின் நாமில்லாத தனிமையாயிருந்தது; காலமாயிற் பிரிந்தார்க்கு நடுக்கஞ்செய்யும் இளவேனிற்காலமாயிருந்தது; ஊரிலுள்ளார் கொண்டாடும்விழவாயிற் காமவேளுக்குச்செய்யும் விழவாயிருந்தது; ஆதலாற் பெரிதுங் கலங்குவனென்று கருதிப் பகைவர் மயக்கமுறுதற்குக் காரணமான(க)கடிய திண்ணிய தேரை விரைந்து செலுத்தித் தாம் துணையாற் தன்மையை நமக்குத் தந்தார்காண் ! * எ - று.

இது சரிதகம்.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்வாகிய உவகை தோன்றிற்று.

இஃது ஈட்டடித்தரவும் நான்கடித்தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் ஐயடிச் சரிதகமும்பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா. (௨௬)

௨௮. பாடல்சால் சிறப்பிற் கிணையவுஞ் சுணையவு
நாடினர் கொயல்வேண்டா நயந்துதாங் கொடுப்போற்
ரோடவிழ் கமழ்கண்ணி தையுபு புனைவார்கட்
டோடுறத் தாழ்ந்து துறை துறை கவின்பெறச்
செய்யவ ளணியகலத் தாரமொ டணிகொள்பு
தொய்யகற் தாழ்ந்த கதுப்புப்போற் றுவர்மணல்
வையைவா ரவிரற் லிடைபோழும் பொழுதினான்;
அ விரிந்தானு மலராயின் விளித்தாலுங் குயிலாயிற்
பிரிந்துள்ளா ரவராயிற் பேதுறுஉம் பொழுதாயி
னரும்பட ரவலநோ யாற்றுவ ளென்னது
வருந்தநோய் மிகுமாயின் வணங்கிறையளியென்னே;

க௨ புதலவை மலராயிற் பொங்கரின வண்டாயி
னயலதை யலராயி னாகன்றுள்ளா ரவராயின்
மதலையி னெஞ்சொடு மதனில ளென்னது
துதலாரும் பசப்பாயி னுணங்கிறையளியென்னே;

க௬ தோயின வறலாயிற் சுரும்பார்க்குஞ் சுணையாயின்
நாவின தளிராயின் மறந்துள்ளா ரவராயிற்
பூவெழி லிழந்தகண் புலம்புகொண் டமையாது
பாயனோய் மிகுமாயிற் பைந்தொடி யளியென்னே;

எனவாங்கு;

௨௧ ஆயிழா பாங்கன முரையாதிசேயார்க்கு
நாந்துது மொழிந்தனம் விடல்வேண்டா நம்மினுந்
தாம்பிரிந் துறைத லாற்றலர்
பரிந்தெவன் செய்தி வருகுவர் விரைந்தே.

க. கடுமை - விரைவு.

(பிரதிபேதம்) * என உவகையாற்கறினா, † ஏழடித்தரவும்.

இஃது இளவேனில்வாலின்கண் ஆற்றத் தலை தூதுவிடக்கருத், தோழி, அவர் பிரிந்திருத்தலை மீயினுந் தாம்வல்லால்லானைச் சொல்லி வற்புறுத்தியது.

இதன் பொருள்.

௨௮. பாடல்சால் சிறப்பிற்(௩) சிணையவுஞ் சீனையவு

நாடினர் கொயல்வேண்டா நயந்துதாங் கொடுப்பபோற்

க. (அ) அகரவீற்றுப் பலவறி சொல்லுக்கு உண்பவென்பதை உதாரணங் காட்டியவழி “உண்பவென்பது பகரவீற்றுப் பலரறி சொல்லன்றே, அஃறிணைக்காயின வாறென்னை யெனின்:—பகரவிறுதி யாயினன்றே உயர்திணைக்காவது. ஈண்டுக் காட்டப்பட்டது, ‘காணத் தகைப்ப செலவு’ ‘சிணையவுஞ் சீனையவு, நாடினர் கொயல் வேண்டா நயந்து தாங் கொடுப்பபோல், என நின்றனபோல எதிர்காலத்து வரும் பகரமுர்த்து நின்ற அகர வீரதலின், அஃறிணைச் சொல்லே யாமென்பது. செய்யுளாகலின் தகைப்பன கொடுப்பன என்னுஞ் சொற்கள் தகைப்ப கொடுப்ப என விகாரவகையான் அவ்வாறு நின்றனவாகலான், வழக்கு முடிவிற்கு அவைகாட்டல் நிரம்பா தெனின்:—தகைத்தன, தகையா நின்றன; தகைத்த, தகையாநின்ற. எனவும் கொடுத்தன, கொடா நின்றன; கொடுத்த கொடாநின்ற. எனவும் இறந்தகாலத்தும் நிகழ்காலத்தும் அகரவீறு முதனிலைக் கேற்றவாற்றான் அவ்வக் காலத்திற்குரிய எழுத்துப்பெற்று அன் பெற்றும் பெருது முடியுமாறு போல எதிர்காலத்தும் முதனிலைக் கேற்றவாற்றான் அக்காலத்துக்குரிய எழுத்துப்பெற்று அன்பெற்றும் பெருதும் முடியும். எதிர்காலத்துக்குரிய எழுத்தாவன: பகரமும் வகரமுமாம். அவற்றுட் பகரம் பெற்று அன்பெற்றும் பெருதும் முடிவுழி, தகைப்பன, தகைப்ப; கொடுப்பன, கொடுப்ப. எனவும் வகரம் பெற்று அவ்வாறு முடிவுழி, வருவன, வருவ; செல்வன, செல்வ. எனவும் இவ்வாறு முடியுமாகலின், தகைப்ப கொடுப்ப என்பன விகாரமெனப்படா; இயல்பேயா மென்பது. கொடுப்பன யாவை அவைபோல என உவமைகருதாது அவை தம்மையே சுட்டி நின்றவற் கொடுப்ப என்பது பெயரன்மையறிக” என்பர், சேனா வரையர்; தோல். கிளவி. சூ. க. (ஆ) பகரவிறுதி அஃறிணைக் கண்ணும் வருமென்பதற்கு ‘நயந்துதாங் கொடுப்பபோல்’ என்பதைச் சிலர் உதாரணங்காட்டியது தவறென்று மறுத்து அது ‘விரும்பிக் கொடுப் பாறைப் போலென மாந்தரோ வெமைகருதித்து வந்ததென்பர், தெய்வச்சிலையார்; தோல். கிளவி. சூ. எ. ‘ரஃகான்’. (இ) “மலையவு நிலத்தவுஞ் சிணையவுஞ் சீனையவும், வண்ணவண்ணத்த மலராய்பு” துறிகீ. ௧௧௩-௧௧௪. (ஈ) “மாக்கருங்கண்ணியர் வனைந்த வண்குழற், தேக்கமழ் மலர்நனிசிதற வாடலாம், காக்களின் மாங்களுங் கமழும்

ரோடவிழ் கமழ்கண்ணி தையுபு புனைவார்கட்
 டோடுறத் தாழ்ந்து துறைதுறை கவின்பெறச்
 (க) செய்யவ ளணியகலத் தாரமொ டணிகொள்பு
 தொய்பகர் தாழ்ந்த கதுப்புப்போற் றுவர்மணல்
 (உ)வையவா ரவிரற லிடைபோழும் பொழுதினன்

எ - து: சீனையிடத்துப் பூக்களை ஆராய்ந்து பறித்தலும் வேண்டாவாகிப் பாடுதல் அமைந்த தலைமையினையுடைய பூக்களைக் கொம்புகள் தாங் கொடுக்க வேண்டுமென்று * விரும்பியுங் கொடுப்பனபோல் இதழ்விரிகின்ற கமழுங் (ங) கண்ணியைக் கட்டிச சூடும் அம்மகளிரிடத்தே திரட்சியுறத் தாழ்ந்து கொடுத்துத் துறைதொறுந் துறைதொறும் மரங்கள் அழகுபெறும்படி யாறு அறலிடைபோழும் பொழுதினக் கணைக்க.

கவின்பெற அறல் இடைபோழுமென்றது காரணகாரியமாம்; பெரு கியநீர் வற்றினகாலத்து அவைவூத்தலின்.

குறிஞ்சிரிலத்திற் சீனைப் பூக்களைத் தேடிப் பறியாதபடி இக்கரையின் மரங்கள் வேண்டுமபூக்களைக் கொடுத்தனவென்றார்.

சீனையவுமென்னும் உம்மையைக் கொய்யலுமென மாறுக. உம்மை, எதிர் மறை. சீனையவுமென்னும் உம்மையை நயந்துமென மாறுக. உம்மை, சிறப்பு.

கல்லிடத்துநீர்நிலைக்குச் சீனையென்னும் பெயரே ஆண்டுக்கூறுதலானும் யாற்றங்கரைக்கண் இன்மையானும் சீனை தாழ்ந்து கொடுத்தலன்றிச் சீனை தாழ்ந்து கொடுத்தல் இன்மையானும் இதுவே பொருளாம். தோடுறத்தாழ்ந் தென்றதற்குத் திரட்சியுறத் தங்கியென்றும், கவின்பெறவென்றதற்குக் கவின் பெருநிற்கவென்றும் பொருள்கூறின், பெருநிற்க இடைபோழு மென்றது பிறவினையாதலின் ஆற்றிற்குச் சிறப்புக் கூற்றிற்றன்றாய் வேறேர் வினையா மாறுமுணர்க.

திருமகளுடைய அழகினையுடைய மார்பிடத்து முத்தாரத்தோடே ஒப்புக்கொண்டு அறலிடை போழுமென்க. சிவந்த தலைக்கோலந் தங்கின மயிர்போற் சிலவிடங்கள் சிவப்பையுடைத்தாகிய மணலையுடைய ஈவையை, யாற்றில் ஒழுக்குகின்ற விளக்கத்தையுடைய ஆரன்மணலை யாரமோ டன்கொள்பு. நடுவே பிளந்தோடும் பொழுதினக்கணைக்க.

இது தரவு.

வல்லியிற், பூக்களும் பூஞ்சீனை பூத்த போலுமே” பாகவதம். (க) புனல் விளையாட்டு. கங.

க. (அ) “மணியலைப் பனைத்தோண் மாநில மடந்தை, யணிமுலைத் துயல் வருஉ மாரம் போலச், செல்புன லுழந்த சேய்வரற் கான்யாறு” சீறுபாண். க - ங. (ஆ) “அலைநீ ராடை மலைமுலை யாகத், தாரப் பேரியாற்று மாரிக் கூந்தம், கண்ணகன் பரப்பின் மண்ணக் மடந்தை” சீலப்ப. இ: க-ங.

உ. “அறல் வாரும் வையை” கலி. ங: கச.

ங. மகளிர் கண்ணி குடுதல்: கீவக. கஙக, கஙருடு; ிபநங். (க) ஙச: ககஉ; ஙஅ: ககஉ; (உ) கச: எ; கள: இ: கஅ: சு; (ங) இ: கஉ: க: கச. (பிரதிபேதம்) * விரும்பிக்கொடுப்பன, † வையை, வையையாற்றில்.

அ (க) விரிந்தானு மலராயின் விளித்தாலுங் குயிலாயிற்
பிரிந்துள்ளா ரவராயிற் பேதுறுஉம் பொழுதாயி

(௨) னரும்பட ரவலனோ யாற்றுவ ளென்னாது
வருந்தனோய் மிகுமாயின் வணங்கிறை யளியென்னோ

எ - து: மலர்கள் அலர்ந்து, அமையாவாயின், குயில்கள் தம்பெடையை அழைத்துக் கூவுமாயின், நந்தலைவர் நம்மைப் பிரிந்து நினையாராயின், இளவேனிற்காலம் மயக்கமுறுத்துமாயின், அரிய நினைவையுடைய அவலத்தைச் செய்யுங் காமநோய்க்கு இவர் ஆற்றுவனென்று கருதாது இவர் இறந்துபடுவனென்று நீ வருந்தும்படி எனக்குக்காமநோய்மிகுமாயின், வணங்கின இறையையுடையாய்! நம்மாட்டு அவர்செய்யும் அளி என்னபயன் தரும்? எ - று.

க௨ புதலவை மலராயிற் பொங்கின வண்டாயி
னபலதை பலராயி னகன்றுள்ளா ரவராயின்
மதலையி னெஞ்சொடு மதனில ளென்னாது
துதலுரும் பசப்பாயி னுணங்கிறை யளியென்னோ

எ - து: மலர்கள் *சிறுதுற்றினவையாயின், வண்டுகள் சோலையிடத்தனவாயின், அலர் அயலாரிடத்ததாயின், நந்தலைவர் நம்மைப் பிரிந்து நினையாராயின், பசப்பு ஒரு பற்றில்லாத நெஞ்சுடனே தானும் வலியளவல்லென்று கருதாதே துதலிடத்தே பரக்குமாயின், அசைகின்ற இறையினையுடையாய்! நம்மாட்டு அவர்செய்யும் அளி என்னபயன் தரும்? எ - று.

க௬ தோயின் வறலாயிற் சுரும்பார்க்குஞ் சினையாயின்
மாவின தளிராயின் மறந்துள்ளா ரவராயிற்
பூவெழி லிழந்தகண் புலம்புகொண் டமையாது
(௩) பாயனோய் மிகுமாயிற் பைந்தொடி யளியென்னோ

எ - து. அற்றவருதலையுடைய நீர் மணலிடத்தே செறிந்தனவாயின், கொம்பிற் பூக்களிலே சுரும்பு ஆரவாரிக்குமாயின், தளிர் மாவிடத்தனவாயின், நந்தலைவா நம்மை மறந்து நினையாராயின், பூவினது அழகை இழந்த கண்கள் உறக்கத்தைக்கொண்டு ஆற்றியிராமற் தனிமையால் உண்டான நோய் மிகுமாயின், பசிய தொடியினையுடையாய்! நம்மாட்டு அவர்செய்யும் அளி என்ன பயன் தரும்? எ - று.

ஒகாரங்கள் எதிர்ப்பறையாதலிற் பயன் தராதின நின்றது.
இவை மூன்றும், தாழிசை.

க. "விரிந்தானு மலராயின் விளித்தாலுங் குயிலாயின்" என்பது பொழிப்
பியையுத் தொடைக்கு மேற்கோள்; தோல். செய். கு. க௬. நச.

உ. "அரும்பட ரவலம்" ஐங்குறு. ௪௮௫.

ந. பாயல் - உறக்கம்; கலி. ௧௦: ௧௦, ௨௪: ௭, ௩௭: ௬, ௮௭: ௧௬, ௧௩௪:
௮, ௧௪௫: ௨௪.

(பிரதிபேதம்.) * சிறுதுற்றிலவை.

எனவாங்கு

எ - து: என்று; எ - று.

ஆங்கு அசை.

இது தனிச்சொல்.

௨௧ ஆயிழா யாங்கன முரையாதி சேயார்க்கு
நாந்தூது மொழிந்தனம் விடல்வேண்டா நம்மினுர்
தாம்பிரிர் துறைத லாற்றலர்
பரிந்தெவன் செய்தி வருகுவர் விரைந்தே

எ-து: ஆராய்ந்த இழையினையுடையாய், அவ்வனம் பயனின்றாக உரையாதேகொள்; சேய்நாட்டில் உறைகின்றவர்க்கு நம்வருத்தத்தைக் கூறினமாய் நாம் தூதுபோக விடவேண்டா; நம்மினும் தாம் இக்காலத்துப் பிரிந்திருத்தலை ஆற்றாராய் விரைந்து வருகுவர்; ஆதலால் வருந்தி என்னகாரியஞ் செய்கின்றாய்? *எ - று.

இது சுரிதகம்.

இதனால், தலைவிக்கு இழிவும், தோழிக்கு அசகமும் பிறந்தன.

இஃது ஏழடித்தரவும் நான்கடித்தாழிசையும் †பொருள்பெற்ற தனிச் சொல்லும் நான்கடிச்சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா. (௨௭)

௨௯. (௧) தொல்லெழில் வரைத்தன்றி வயவுநோய் நலிதலி
னல்லாந்தா ரலவுற வீன்றவள் கிடக்கைபோற்
பல்பய முதனிய பசுமைதீ ரகன்றாலர்
புலரிய புனிறொர்இப் புதுநல மேர்தர

௫ வளையவர் வண்டல்போல் வார்மணல் வடுக்கொள
விளையவ ரைம்பால்போ லெக்கர்போழந் தறல்வார
மாவீன்ற தளிர்மிசை மாயவ டிதலைபோ
லாயிதழ்ப் பன்மல ரையகொங் குறைத்தர
மேதக விளவேனி லிறுத்தந்த பொழுதின்கண்;

௧0 சேயார்கட் சென்றவென் னெஞ்சினைச் சின்மொழி
நீகூறும் வரைத்தன்றி நிறுப்பென்மன் னிறைநீவி
வாய்விரிபு பனிபேற்ற விரவுப்பன் மலர்தீண்டி
நோய்சேர்ந்த வைகலான் வாடைவந் தலைத்தரூஉம்;

௧௧, போழ்துள்ளார்துறந்தாடகட் புரிவாடுங் கொள்கையைச்
சூழ்பாங்கே சுடரிழாய் கரப்பென்மற் கைநீவி

௧. இச்செய்யுள், பாலையில் வேனிலும் வாடையும் கவகுலும் மாலையும் வந்ததற்கு மேற்கோள்; தோல். அகத். கு. ௧௨, ௧௩.

(பிரதிபேதம்)* எனவறுபுறுத்தினுள், † தனிச்சொல்லும்.

விழ்க்திர் விடுத்தது விருந்துண்ணு மிருந்தும்பி
யாழ்கொண்ட விமிழிசை யியன்மாலையில்த்தருஉம்;

கஅ. தொழிலை நெகிழ்த்தார்கட் டோயுமென் னாருயிர்
வடுநீங்கு கிளவியாய் வலிப்பென்மன் வலிப்பவு
நெடுநிலாத் திறந்துண்ண ரிரையிதழ் வாய்விட்ட
கடிமலர் கமழ்நாற்றங் கங்குல்வந் தலைத்தருஉம்;

எனவாங்கு;

உந. வருந்தினை வதிர்தநின் வளைநீங்கச் சேய்நாட்டுப்
பிரிந்துசெய் பொருட்டிணி பின்னோக்கா தேகிரம்
மருந்துயர் களைஞர் வந்தனர்
திருந்தெயி றிலங்குநின் மேமொழி படர்ந்தே.

இது பருவ வரவீன்கண் ஆற்றத் தலைவியைத் தோழி வற்புறுப்ப
வன்புறையெதிராழிந்தாட்டு, தோழி அவள்வாவுணர்ந்து கழியுவகையாற்
கூறியது.

இதன் பொருள்.

(3) தொல்லெழில் வரைத்தன்றி வயவுநோய் நலிதலி
னல்லாநதா *ரலவுற வீன்றவள் கிடக்கைபோற்
பல்பய முதனிய பசுமைதீ ரகன்ஞாலம்
புல்லிய புனிற்றோர் இப் புதுநல மேந்தர
(உ)வளையவர் வண்டல்போல் வார்மணல் வடுக்கொள
விளையவ ரைம்பால்போ லெக்கர்போழ்ந் தறல்வார
மாளின்ற (ந) தளிர்மிசை மாயவ டிதலைபோ

க. “தொல்லெழில் வரைத்தன்றி வயவுநோய் நலிதலின்” என்பது
செய்தெனெச்சக்குறிப்பாகிய அன்றியென்பது வினைமுதல்வினையான்
முடிந்ததற்கு மேற்கோள். நோல். வினை. கு. ந.உ. கல்; கு. ந.உ. நச்.

உ. வண்டலாகும் இளைய மகளிரை ‘வளையவர்’ என்றார்; (அ) “இளையள்
வளையோ ளென்றுனக் கியாவரும், விளைபொருளுரையார்” மணி.
கஃ. ௭௧-௮௦. உசு: ௬௮-௭. என வருதலும் (ஆ) “சில்வினை
- விறவி” என்னுமிடத்து, “பல்வளையிடுவது பெதுமைப்ப் பருவத்
தாக்கலின் அஃதன்றிச் சில்வளையிடும் பருவத்தானென அவள் ஆடல்
முதலிய துறைக்குரியளாதல் கூறியவாறு” என்பதும் சுண்டறிதற்
பாலன. பதிற். ௫௭: ௬.

ந. (அ) “மாவின், மளிரே ரன்ன மேனித் தளிர்ப்புறத், தீர்க்கி னரும்பிய
திதலையர்” மது. ௭௦௬ - ௮. (ஆ) “சன்மவ டிதலைபோ லீர்பெய்யுந்
(பிரதிபேதம்) * அலமர் வும.

*லாயிதழ்ப் பன்மல ரையகொங் றுறைத்தா
மேதக விளவேனி ளிறுத்தந்த பொழுதின்கண்

எ - து: கருப்பந் தங்கிய காலத்துப் பிறக்கும் வேட்கையாகிய நோய் இளமைக்காலத்து அழகைக் கெடுக்குமளவன்றி மிகவருத்துகையினாலே அதற்கு அலமந்த சுற்றத்தார், பின்னர் அவன் மெய்நோக்காடி கண்டு வருத்த முறம்படி புதல்வினையின்றவன். அப்புதல்வினைக்கொண்டு அக்குடியையெல்லாம் பாதுகாத்துக்கிடந்த கிடக்கைபோல, தன்னிடத்துப் பயிரையுண்டாக்கின உழவர், தனக்கு இடையில் வந்த நோய்க்கு வருந்திய வருத்தம் நீங்கும்படி, தான் ஈன்ற உணவுகளைக்கொண்டு குடிமக்களையெல்லாம் பாதுகாத்த உலகம், அவன் தன்னைப்புல்லிய ஈன்றனுமை தீர்ந்து புதுநலம் பெற்றாற் போல, தான் ஈன்ற பசுமை தீர்ந்த புதிய அழகு தோன்ற, விளையினையுடைய இளையோர் இழைத்த வண்டற்பாவையும் பூவுங் கலந்துகிடந்தாற்போல வார்த்த மணல் பூக்கள் உதிர்ந்துகிடந்த வடுவைத் துன்னிடத்தே கொள்ள, இளையமகளி ருடைய மயிர்போல † இடுமணலை ஊடறுத்தலையுடைய நீர் ஒழுக, மாமை நிறத்தையுடையவன் திதிலைபோல மாவீன்ற சிறிது முற்றின தளிரின் மேலே அழகிய இத்தழை யுடைய பல மலர்களி னுடைய வியக்கத் தக்க தாதுகள் உதிர்ந்தலைசெய்ய, பெருமை பொருந்த இளவேனிற்காலம் வந்துவிட்ட பொழுதின்கண்ணே; எ - று.

ஏந்தா - எழுச்சிதர. ஐயென்னும் உரிச்சொல் ஐயவெனப் பெயரசெச்சுக் குறிப்பாய் நின்றது.

இது தரவு.

க௦ சேயார்கட் சென்றவென் னெஞ்சினைச் (க) சின்மொழி
நீசுடறும் வரைத்தன்றி நிறுப்பென்மன் னிறைநீவி

தளிரொடும்” (இ) “மாயவண் மேனிபோற் தளிரின் வம்மேனித், தாய் சணங்குபோற் திரியினைத் தாதுக” கலி. ௩௨: எ, ௩௫: ௩ - ௪. என்பவையும் (ஈ) “பூத்ததைந்த தாழ்சினைத் தளிரென்ன வெழின் மேனி தகைவாட” கலி. ௪௦: ௧௧ - ௨௦; என்றவிடத்து “பூத்தாழ்ந்த தளிரெனவே சணங்கும் மாமை நிறமுங் கூறிற்று” என்றெழுதியிருக்குமரையும் (உ) “வண்ணநுண் சண்ணமாட்டி வளரிளந் திங்க ளன்ன, வொண்ணுதலொருத்தி மாமை யொழுகுமா மேனி நோக்கும், பண்ணமர் மழலைப் பல்காற் பறவை வீழ்ந் துழுதி மென்பூந், தண்ணறந் தாது துற்றுத் தயங்குசெந் தளிரு நோக்கும்” பாகவதம். (க௦) கோவியரை. ௨௮. என்பதும் ஈண்டுக் கருதற்பாலன.

க. (அ) சின்மொழி கலி. ௫௭: ௧௧, ௧௨௫: ௧௪, ௧௩௨: ௧௩; (ஆ) “அமிழ்து பொதி செந்நா வஞ்ச வந்த, வார்த்திலங்கு வையெயிறுச் சின்மொழி யரிவையை” துறந். ௧௪. (இ) “கூரெயிறு நாப்போழ்த லஞ்சியஞ்சி,

(பிரதிபேதம்.) * ஆயிதட் பன்மலர், † இளமணலை,

வாய்விரிபு (க) பனியேற்ற விரவுப்பன் மலர்கீண்டி
நோய்சேர்ந்த வைகலன் வாடைவந் தலைத்தருஉம்

எ - து: சிலவான சொல்லினையுடையாய்! சேனிடைப் பிரிந்தோ
ரிடத்தே சென்ற என்னெஞ்சினை ஆற்றுவித்துக் கொண்டிருத்தல்வேண்டு
மென்று நீ சொல்லும் எல்லைத்தன்றாக மிகவும் ஆற்றி நிறுப்பேன், அதனாற்
பெற்றதென்? யான் ஆற்றிநிறுத்தலைக் கைகடக்கும்படியாக வாடைகாற்று
வாய் விரிந்து பனியையேற்றுநின்ற விரவுதலையுடைய பல மலர்களை அனோந்து
வந்து பிரிந்தோர்க்கு நோய்செய்தற்குக் காரணமான இளவேனில் நானின்
கண்ணை வருத்தத்தைத் தரும்; எ - து.

நீவெனத் திரிக்க.

கசு. போந்துள்ளார்துறந்தார்கட் புரிவாடுங்கொள்கையைச்

சூழ்பாங்கே சுடரிழாய் கரப்பென்மற் கைநீனி

விழ்கதிர் விடுத்தபூ விருந்துண்ணு (உ)மிருத்(ந) தும்பி

(சு)யாழ்கொண்ட விமிழிசை யியன்மலை யலைத்தருஉம்

எ - து: விளங்குகின்ற இழையினையுடையாய்! இளவேனிற்காலத்தை
நினையாராய் நம்மை மறந்தாரிடத்தே மனம்புரிதலால் என்மேனிவாடுங்
கோட்பாட்டினைப் பிறர் அறியலாகாதென்று சூழ்ந்து அப்பொழுதே மறைப்
பேன், அதனாற் பெற்றதென்? யான் மறைத்ததனைக் கைகடக்கும் படியாக

யுழன்மலைத் தீக்கிளவி யொன்றிரண்டு தான்மிழற்று மொருநாட்
காறும்” கீவக. ௧௩௩௩. என்பவற்றால் சின்மொழி யென்பதற்குக்
காரணம் விளங்கும். (௭) பழமொழி யுரைகாரர் சின்மொழி யென்ப
தற்கு மென்மொழியென்று பொருள் கூறுவர்; பழ. ௨௨௬.

க. (அ) “அரும்பனி கலந்த வருளில் வாடை, தனிமை யெள்ளும்
பொழுதில்” ஐங். ச௭௧. (ஆ) “மெய்கூர்ந்த பனியொடு மேனின்ற
வாடையாற், கையாறு கடைக்கூட்டக் கலங்குறாஉம் பொழுது” கலி.
௩௧; சு - எ.

உ. தும்பி கரியநிறமுடையதென்பதனை, இருந்தும்பி - கரியதும்பி; கலி.
௩௦:௪, எ. ௨:௨, ௧௨௩: ௨, ௧௨௪: ௩; கா. ௧௩. என்பதும் “தகையவர்
கைசெறித்த தாள் போலக் காந்தன், முகையின்மேற் தும்பி
யிருக்கும்” கலி. ௪௩. அ-க. என்னுமிடத்து, ‘தாள்போல’ என்பதற்கு,
தாட்கூட்டாகிய நீலக்கடைச் செறிபோல என்று விளக்கமொழி
யிருத்தலும் வற்புறுத்தும்.

௩. “தும்பி வண்டொடு துவழி யாழ் செய” கீவக. ௮௩௪.

ச. பயனிலையுலமைக்குச் சிறுபான்மை கொண்டவென்பதும் வருமென்
பதற்கு “யாழ்கொண்ட விமிழிசை யியன்மலை யலைத்தருஉம்”
என்பது மேற்கோள் ஷோல். உவம. சூ. கசு. பே.

வீழ்கின்ற ஞாயிற்றின் கதிர் அலர்த்தின பூவினது தேனையுண்ணுங் கரிய தும்பியினது யாழோசையையொத்த முழங்குகின்ற ஓசை நடக்கும் மாலேக் காலம் வந்து வருத்தத்தைத்தரும்; எ - று.

கொண்ட, உவமவருபு.

கஅ. தொடிநிலை நெகிழ்த்தார்கட் டோயுமென் னாருயிர்
வடுநீங்கு கிளையாய் வலிப்பென்மன் வலிப்பவு
நெடுநிலாத் *திறந்துண்ண நிரையிதழ் வாய்விட்ட
கடிமலர் கமழ்நாற்றங் கங்குல்வர் தலைத்தருஉம்

எ - து: குற்றம் நீங்குகின்ற வார்த்தையினையுடையாய்! தொடியை நிழ்கின்ற நிலையி னின்று நெகிழப் பண்ணினூட்டத்தே நின்று தோயும் என் னுடைய அரிய உயிரை அவரிடத்துச்சென்று செறியாமற் காக்கத்துணிவேன், அதனாற் பெற்றதென்? யான் அங்ஙனம் துணியவும் வண்கெள் *திறந்து உண்ணும்படியாக நிரைத்த இதழ்கள் அலர்ந்த மணத்தினையுடைய மலர்கள் கமழும்நாற்றம் நெடியநிலாவையுடைய இராக்காலத்தேவாந்து வருத்தத்தைத் தரும்; எ - று.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

எனவாங்கு

எ - து: எனச்சொல்லி; எ - று.

ஆங்கு அசை.

இது தனிச்சொல்.

௨௩ வருந்திய! வதிந்தநின் வளைநீங்கச் செய்நாட்டுப்
பிரிந்துசெய் பொருட்பிணி பின்னோக்கா தேகிரம்
மருந்துயர் களைஞர் வந்தனர்
(க)திருந்தெயி நிலங்குநின் றேமொழி படர்ந்தே

எ - து: வருந்தித் தங்கினரின் வளைகழலும்படியாகத் தலைவர் பின் பாராதே தூரிய நாட்டிலே பிரிந்திருந்து தேமெ் பொருட்பிணியாலே போய்த் திருந்தின எயிறுகள் விளங்குதற்குக் காரணமான நின் தேன்போலும் மொழியை நினைத்து நம் அரிய துயரைக் களைவாராய் வந்தார்; இனி, நீ வருந்தாதே கொள்; † எ - று.

இது சுரிதகம்.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்வாகிய உவகை பிறந்தது.

இது † “நிலநொருங்கு மயங்குதலின்று” (௨) எனவே காலம் || மயங்கு மென்றலின், வேனிலும் வாடையும் மாலையுங் கங்குலும் - வந்தன.

இஃது, ஒன்பதடித் தரவும் நான்கடித் தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் நான்கடிச் சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா. (௨௮)

க. முள்ளெயி நிலங்கச் செவ்வாய் திறந்து, சில்லென் கிளவி மெல்லென யிழற்றி” பெருங். (ச) இ: கசு - எ.

உ. தொல். அகத். கு. கஉ. இந்நூற்பக்கம் கஇஎ: க-குறிப்புப்பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * துறந்த, † என ஆற்றுவித்தான், ‡ நிலமொருங்கு, || மயங்குதலின், + வந்தது.

(௩௦.) (க) அருந்தவ மாற்றியார் துகர்ச்சிபோல ணிகொள
விரிந்தானைச் சினைதொறா உம் வேண்டுந்தா தமர்ந்தாடிப்
புரிந்தார்க்கும் வண்டொடு புலம்புதிர்ந் தெவ்வாயு
மிருந்தும்பி யிறைகொள வெதிரிய வேணிலான்;

௩ துயிலின்றி யாரீந்தத் தொழுவையம் புனலாடி
மயிலியலார் மருவுண்டு மறந்தமைகு வான்மன்னே
வெயிலொளி யறியாத விரிமலர்த் தண்காவிற்
குயிலாலும் பொழுதெனக் கூறுந் ஞானராயின்;

கூ பானாயாம் படர்கூரப் பணையெழி லணைமென்றோண்
மானேக்கி னவரோடு மறந்தமைகு வான்மன்னே
வானாச்சீர்க் கூடலு ளரும்பவிழ் நறுமுல்லைத்
தேனார்க்கும் பொழுதெனக் கூறுந் ஞானராயின்;

க௩ உறலியா மொளியாட வுயர்ந்தவன் விழவினுள்
விறலிழை யவரோடு விளையாடு வான்மன்னே
பெறலரும் பொழுதோடு பிறங்கினர்த் துருத்திசூழ்ந்
தறல்வாரும் வையையென் றறையுந் ஞானராயின்;

எனவாங்கு;

க௮ தணியாரோ யுழந்தானைத் தகையவ டகைபெற
வணிகினர் நெடுந்திண்டே ரயர்மதி பணிபுநின்
காமர் கழலடி சேரா
நாமஞ்சாட்டுறெவ்வரி னடுக்கினள் பெரிதே.

இது பருவவாஸின்கண் ஆற்றாத தலைமகள் இறந்தது சிந்தித்து நம்
மாட்டு அன்பிலராயினும் இக்காலத்து இவ்வூரின் கடப்பாடுதாம் விளையாடிய
வாறு நினைந்துவருவர் * இக்கால வரவு சொல்லுவார் உளராயினெனக்
கேட்ட பாணன் பாசறைக்கட் சென்று தலைவனைக் கண்டு கூறியது.

இதன் பொருள்.

(உ) அருந்தவ மாற்றியார் துகர்ச்சிபோல ணிகொள
விரிந்தானைச் சினைதொறா உம் வேண்டுந்தா தமர்ந்தாடிப்

க. இச்செய்யுள் பாலைக்கண் மருதம் நிகழ்ந்ததற்கு மேற்கோள்; தோல்.
அகத். சூ. கஉ. நச்.

உ. (அ) "தவஞ்செய் மார்க்க டம்முடம் பிடாஅ, ததன்பயமெய்திய வளவை
மான.... வேண்டிவ முகந்துகொண்டு" பொருந். கூக - கஉஅ. '(ஆ)
"வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்தலாற் செய்தவ, மீண்டு முயலப்
படம்" குறள். உசுடு. (இ) "நோற்றார்க்குச், சோற்றாளும் வீழங்கறி"

(பிரதிபேதம்) * இக்காலம் வரவு.

புரிந்தார்க்கும் வண்டொடு புலம்புநீர் தெவ்வாயு
மிருந்(௧)தும்பி யிறைகொள வெதிரிய வேனிலான்

எ - து: செய்தற்கரிய தவங்களைச் செய்தவர்கள் குறைவற நுகரும் நுகர்ச்சிபோல அழுகுகொள்ள அரும்புகள்விரிந்தமையாத(௨)கொம்புகடோறும் தான் விரும்புந் தாதைப் பொருந்தியுண்டு விரும்பி ஆர்க்கும் வண்டோடே கருந்தும்பிகளும் வருத்தந் தீர்ந்து எவ்விடமுந் தங்குதல் கொள்ளும்படி மரங்கள் அவற்றை எதிர்கொண்ட இளவேனிற் கண்ணை; எ - து.

இது தாவு.

ரு (௩) துயிலின்றி *யானீந்தத் தொழுவைபம் புனலாடி
மயிலியலார் மருவுண்டு மறந்தமைகு வான்†மன்னோ

(௩) “முற்பெரிய நல்வினை மூட்டின்னிச் செய்யாதார், பிற்பெரிய செல்வம் பெறலாமோ” பழ. ௧௩௦, ௩௪௨. (௨) “ஒரு முழமுஞ் சேற லில ரேனும்பொரு ணர்க்கே, வரும்வழி வினாயுழந்து வாழ்கதவ மாதோ” (௨௩) “விழுப்பொருள் பரவை ஞால, நோற்பவர்க் குரிய வாகும்” சீவக. ௨௫௫௬, ௨௬௮௬. (௪) “வேண்டிய விளைத்துக் கொள் ளும் விழுத்தவம் விளைத்து வந்தான்” துளா. சுயம். ௧௧௩. (௪) “பெருந்தவ முள்வழி விரும்புபு செல்லும், பொருளும் போகமும் புக மும் போல” பெருங். (௨) அ: ௧௨௬ - ௪. (௪) “வேண்டின வேண்டி னர்க் களிக்கு மெய்த்தவம், பூண்டினர்” கம்ப. அகத்தியப். ௮. (௪) “அத்தவம் பிறவியை யகற்றி மேதகு, முத்தியை நல்கியே முதன்மை யாக்குறு, மித்துணை யன்றியே யிம்மை யின்பமு, முய்த்திடு முளந் தனி லுன்னுந் தன்மையே.” (௪) “உடம்பினை யொறுத்து நோற்பார் வெஃகு நெடும்பொருள் பலவுந் கொள்வர்” கந்த. காசிப லுபதேச. ௧௬, ௨௩. (௪) “எவ்வகைப் பொருள்களு மீய வல்லது, செவ்விய தவமதே” கூலத்து. நைமிசா. ௨௪.

௧. “கொங்குதேர் வாழ்க்கை யென்பதும் இளவேனி லாயிற்று; தும்பி கொங்கு தேருங்காலம் அதுவாகலின்” (தொல். அகத். கு. ௧௬. ௩௪) என்பது இங்கே அறிதற்பாலது.

௨. “அருடருங் கேள்வி யமையத் தேக்கப், பற்பல வாசான் பாங்குசெல் பழாப்போன், மூன்றுவகை யடுத்த தேன்றரு கொழுமலர், கொழுதிப் பாடுங் குணசகரும் பினவதான்” கல். க: ௧ - ௪.

௩. (அ) “துயிலின்றிருளராயின்” என்பது தலைவன் பரத் தையரோடு பாசறைக்கட்சென்றதற்கும் (நாற்கவி. கு. ௮௫; இ-வி. கு. ௪௫௩) (ஆ) துயிலின்றிமன்னோ” என்பது தலைவன் பதியிகந்து

(பிரதிபேதம்) * யானீந்த, † கொல்லோ,

திருநாள் இக்காலத்து வெற்றியையுடைய இழையினையுடைய பரத்தைய ருடனே விளையாடுவன், அதனும் பெற்றதென்? கூறுவார் இன்றே; எ - று.

“சினனே பேதைமை நிம்பிரி நல்குர, வணிகால் வகையுஞ் சிறப்பொடு வருமே.” (க) என்பதனும் பரததையரோடு விளையாடுவானெனப் பொருமை கூறியும் *அவன் ஈண்டையானாகவெனக் காதலைச் சிறப்பித்தலின் அமைந் தது. இவை விளையாட்டிற் பிறந்த உவகையென்னும் மெய்ப்பாடு; இவை தன்கட் டோன்றிய பெயர்ப்பற்றி வரும்.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

எனவாங்கு

எ - து: எனச்சொல்லி; எ - று.

ஆங்கு அசை.

இது தனிச்சொல்.

கசூ (உ) தணியானோ யுழந்தானுத் (ங) தகையவ டகைபெற
வணிகிளர் நெடுந்திண்டே ரயர்மதி பணிபுரின்
காமர் கழலடி சேரா
நாமஞ்சா நெவ்வரி னடுங்கினள் பெரிதே

எ-து: மீளாத காமநோயிலேவருந்தி அமையாததகைமையையுடையவள் நின்னுடைய விருப்பத்தையுடைய கழலணிந்த அடியைப் பணிந்து சேராத அச்சமமைந்த (ச) பகைவரைப்போலே பெரிதுநெடுங்கினள், அவள் அழகைப் பெறும்படி அழகுவிளங்கின நெடிய திண்ணிய தேரைச் செலுத்துவாயாக; †எ - று.

இது சுரிதகம்.

க. தொல். பொருளி. கு. ௫க. இந்துற்பக்கம் ௧௧௫: ௩ - (ஆ) குறிப்புப் பார்க்க.

உ. அவணிலை யுரைத்த லென்பதற்கு “தணியானோபெரிதே” என்பதை மேற்கோள் காட்டி, பாசறைக்கண் தலைவற்குத் தலைவி வருத்தங் கூறியவாறு காண்க என்பர், இளம்பூரணர்; தொல். கற். கு. உரு. ‘நிலம் பெயர்ந்து’.

ங. “ஒடுங்கி ரோதி யொண்ணுத லண்கொளக், கொடுங்குழைக் கமர்த்த னோக்கி னயவரப், பெருந்தகைக் கமர்த்த மென்சொற் றிருமுகத்து, மாணியை யரிவை காணிய வொருநாட், பூண்க மாளநின் புரவி நெடுந்தேர்” பதிந். அக: உஅ-௩௨.

ச. “வடதிசை மருங்கின் மன்னர்த முடித்தலைக், கடவு னெழுதவோர் சுற்றொண் டல்லது; வறிது மீளுமென் வாய்வா ளாகிற், செறிகழல் புனைத் செருவெங் கோலத்துப், பகையரசு நடுக்காது பயங்கெழு வைப்பிற், குடிநடுக் குறுஉரு கோலே னாகென” எனச் செருகுட்டுவன் வஞ்சினங் கூறுதலாலும் பகை யரசரை நடுக்குதல் அரசர்க்குரிய தொழிலென்பது விளங்கும். சீலப். உசு: க௩-அ.

(பிரதிபேதம்) * அயனீண்டடையானாக, † எனப் பாணன் பாசறைக்கட் கூறினான்.

“பாசறைப் புலம்பலும்” (௧) என்புழித் தூதுகண்டு தலைவன் புலம்புவ
தலின், தூதாய்ச்சென்ற பாணன் கூறினான்.

இது “திணையங் குறுதலும்” (௨) எளிததன்றி பாலைக்கண் மருதம்
நிகழ்ந்தது.

இதனால், தலைவிக்கு இழிவும் தலைவற்கு அசைவும் *பிறந்தன.

இது † “மரபினது” (௩) என்றதனான் நான்கடித்தரவிற்கு நான்கடித்
தாழிசை வந்து தனிச்சொற்பெற்று நான்கடிச்சரிதகத்தாலிற்ற ஒத்தாழிசைக்
கலிப்பா. (௨௬)

(௩௬.) (௪) கடும்புனல் கால்பட்டுக் கலுழ்தேறிக் கவின்பெற

நெடுங்கயத் தயலய லயிர்தோன்ற வம்மணல்

வடுத்தூர வரிப்போ லீங்கைவா டுதிர்புகப்

பிரிந்தவர் நுதல்போலப் பிரீயிக் காதலர்ப்

டு புணர்ந்தவர் முகம்போலப் பெய்கைபூப் புதிதின

மெய்கூர்ந்த பனியொடு மேனின்ற வாதையாற்

கையாறு கடைகூட்டக் கலக்குறாடம் பொழுதுமற்

பொய்யேமென் றாழிழாய் புணர்ந்தவ ருரைத்ததை;

கூ மயங்கமர் மாறட்டு மண்வெளவி வருபவர்

தயங்கிய களிற்றின்மேற்றைகாண விடுவதோ

பயங்கெழு பல்கதிர் பால்போலும் பொழுதொடு

வயங்கிழை தண்ணென வந்தவிவ் வசைவாடை;

கஈ தாள்வலம் படவென்று தகைநன்மா மேல்கொண்டு

வாள்வென்று வருபவர் வனப்பார விடுவதோ

நீள்கழை நிவந்தபூ நிறம்வாடத் தூற்றுபு

தோள்திர் பகஞ்சேரத் துவற்றுமிச் சின்மழை;

கௌ பகைவென்று திறைகொண்ட பாய்தின்டேர் மிசையவர்

வகைகொண்ட செம்மனும் வனப்பார விடுவதோ

க. தோல். அகத். சூ. சக.

உ. தோல். அகத். சூ. கஉ. இந்துற்பக்கம், ௧௬௨: க - ஆம் குறிப்புப்
பார்க்க.

௩. தோல். செய். சூ. க௩௪.

௪. இச்செய்யுள் (அ) மண்கோடலும் திறைகோடலும் அரசர்க்கே யுரிய
வென்பதற்கும், (தோல். அகத். சூ. உ௭. ௩௪.) (ஆ) குறிப்பினுற் பாட்
டுடைத் தலைவனைக் கிளவித் தலைவனாகக் கூறியதற்கும் (தோல். புறத்.
சூ. உ௮. ௩௪.) மேற்கோள்.

(பிரதிபேதம்) * பிறக்கும், † மரபினவென்றதனால்.

புகையெனப் புதல்கூழ்ந்து பூவங்கட் பொதிசெய்யா
முகைவெண்ப னுதிபெரா முற்றிய கடும்பனி;

எனவாங்கு;

உஉ வாளாதி வயங்கிழாய் வருந்துவ ளிவளென
நாள்வரை நிறுத்துத்தாஞ் சொல்லிய பொய்யன்றி
மீளிவேற் றுணையர் புகுதந்தார்
நீளுயர் கூட நெடுங்கொடி யெழுவே.

இஃது இளவேளிர்காலத்து வருவல், அத்துணையும் ஆற்றியிருவேன்று
மண்ணசையால் வேந்தன் சென்றவழி, முன்பனிக்காலமும் பின்பனிக்
காலமும் வந்து வருத்தலின் ஆற்றாத தலைவியைத் * தோழி வருவரென வந்
புறுப்பவும், வன்புறை எதிராழிந்தவழி, தலைவன் யாங்குறித்த பருவம் வருந்
துணையும் ஆற்றியாரெனப் பின்பனிக்காலத்து வருகின்ற வரவுணர்ந்து
தோழி கழியுவகையாற் கூறியது.

இதன் பொருள்.

கடும்புனல் கால்பட்டுக் + கலுழ்தேறிக் கனின்பெற
நெடுங்கயத் தயலய லயிர்தோன்ற வம்மணல்
வடுத்தார வரிப்பபோ லீங்கைவா ந்திர்புகப்
க) பிரிந்தவர் துதல்போலப் பிரியிக் காதலர்ப்
ரு புணர்ந்தவர் முகம்போலப் (உ) பொய்கைபூப் (ஃ) புதிதின்
(சு) மெய்கூர்ந்த பனியொடு மேனின்ற வாடையாற்
கையாறு கடைக்கூட்டக் கலக்குறாஉம் பொழுதுமற்
பொய்பேமென் றுயிழாய் புணர்ந்தவ ருரைத்ததை

எ - து: யாறு கூதிர்க்காலத்து, பெருகுதலிற் கடிதாகிய நீர் வற்றிக்
கால்களாக ஒடுதலுண்டாய்க் கலக்கற் தெளிந்து அழகுபெற, நெடிய குளங்
களின் அயலே அயலே நுணமணல்தோன்ற, அம்மணலின் அறல்மறையும்

க. பிரிந்தவர் துதற்குப் பிரக்கம்பூ உவமையாதலை ௩௩-ஆம் கலி. கச - ௩
ஆம் அடிகளின் குறிப்பிற்காணக.

உ. “பொய்கை பூப்புதிதின்” என்பது வினைக்குறிப்பு அகர வீறன்றிப்
பிறந்நான் முடிக்குஞ் சொல்லை விசேடித்து வருதற்கு மேற்கோள்;
தோல். வினை. கு. ௩௦. “செய்து செய்ய” கல்; கு. ௩௧, ௩௨.

ஃ. புதிதின் வெண்பதற்குப் புதிதாக ஈன எனப் பொருள்கூறி, செய
வென்னுந் தெரிநிலை வாய்பாட்டிற்குரிய குறிப்பெச்சம் என்பர்,
இராமாநுசகவிராயர்; நள். வினை. கு. ௨௩.

ச. கலி. உக: கஉ-க௩.

(பிரதிபேதம்) + வருவரெனத்தோழி வறபுறுப்பவும், + கலிழ்,

படி கோலுஞ்செய்வனபோல நங்கையினது வாடற்பூக் காம்பு கழன்று அம்மணலிலே வீழ், கணவரைப் பிரிந்த மகளிர் ஸ்தலப்போல (க) முன்புபூக்கப் பீர்க்கம்பூ இப்பொழுது பூவின்றாக, தாம் * காதலித்த தலைவரைக்கூடின மகளிர்முகம்போலப்பொய்கையிற் பூக்குந் தாமரையைப் பொய்கை புதிதாகப் பூக்க, முன்பணிக்காலத்திற்கும் பின்பணிக்காலத்திற்கும் மேலாய்நின்ற இளவேனிற்காலம் ஆயிழாய்! நம்மைக்கூடினவர் தப்பாமல்வருவேமென்றுகூறின காலம், அதனாற்பெற்றதென்? அக்காலம் வருந்துணையும் ஆற்றியிராதபடி முன்பணிக்காலத்து வாடையாலும் மெய் வீளைத்தற்குக் காரணமான பின்பணியாலும் உண்டாகிய வீளை ஒழிந்து அயர்தல் இறந்துபாட்டை நமக்குக் கூட்டுகையினாலே நெஞ்சு கலக்கமுறாநின்றது ; யான் என்னென ஆற்றுவேன் ; † எ - று.

முன்னர்நின்ற செயவெனெச்சங்கள் மேனின்றவென்னும் பெயரெச்சத் தோடுமுடிந்து, அது பொழுதென்னும்பெயரோடுமுடிந்தது.

கையாறும் ஒரு மெய்ப்பாடென்றுணர்நீ.

இது தரவு.

கூ (உ)மயங்கமர் மாறட்டு (ந)மண்வெளவி வருபவர்
(சு) தயங்கிய களிற்றின்மேற் தகைகாண விடுவதோ
பயங்கெழு பல்கதிர் பால்போலும் பொழுதொடு
வயங்கிழை தண்ணென வந்தவிவ் வசைவாடை

எ-து: உலகிற்கு (ந) உணவுகளை வீளைத்தற்குக் காரணமாகிய மதியின் கதிர்கள் பாலையொத்து விளங்கும், இராப்பொழுதோடே விளங்குகின்ற அணிகள் குளிரும்படியாக வந்த இந்த அசைதலையுடைய வாடைக்காற்று இரண்டு படையும் தம்முள் மயங்கினபோரிலே மாறாகிய அரசனைக்கொன்று அவன் நாட்டைக்கைக்கொண்டு களிற்றின்மேலே வருமவருடைய வீரத்தாற்

க. “இவர்கொடிப் பீர மிரும்புதன் மலரு, மற்சிரம்” (ஐங். ௪௯௪) என்பது இங்கே அறிதற்பாலது.

உ. (அ) “வேண்டா, ரெறிபடை மயங்கிய வெருவரு ஞாட்பின்” (ஆ) “படைமயங்காரிடை” புறம். ௧௭௮: ௬ - ௭, ௩௪௩: ௧௭; (இ) “கழுமிய ஞாட்பினான்” களவழி. ௧௧.

௩. “போயவர் மண்வெளவி வந்தனர்” கலி. ௪௪௮: ௨௩.

௪. “தயங்கிய விடுவதோ” என்பது தலைவி கூற்றுக்கு மேற்கோள்; தோல். கற். கு. ந. ௩௪.

இ. “மண்ணை மனைத்து நிறைந்தபல் லுயிர்கட், காய வழுத மீகுத லானும்” என்பது ஈண்டு அறிதற்பாலது. கல். ௨௩.

(பிரதிபேதம்) * காதலித்தவரை, † என்னுள்.

பிறந்த அழகை நாங்கண்டுநுகரும்படியாக (க) நம்முயிரைக்கொள்ளாது விடுவதொன்றாயிருந்ததோ? அது கொண்டேவிடும்; எ - று.

தயங்குதல் - அசைவு.

பால்போழுமென்று பாடமாயின், பால் வருத்துமென்க.

இதனுள் வென்ற வீரத்தாற் பிறந்த அழகை நுகர் விரும்புதலின் தலைவியும் அரசவருணமேயாயிற்று. இது மேல்வருவனவற்றிற்கும் ஒக்கும். இஃது **“எவன்மரபின்”* என்னும் (உ) சூத்திரத்தாலுணர்க.

கரு (௩) தாள்வலம் படவென்று தகைநன்மா மேல்கொண்டு

வாள்வென்று வருபவர் வனப்பார விடுவதோ

நீள்கழை நிவந்தபூ நிறம்வாடத் தூற்றுபு

தோளதிர் பகஞ்சேரத் துவற்றுமிச் சின்மழை

எ-து: நீண்ட கரும்பில் ஒங்கிய பூவை நிறங்கெடும்படி காற்றாற் தூற்றித் (சு)தோள்கள் குளிரால் நெங்கி நம் ஆகத்தைச் சேரும்படி † துவற்றுமின்ற இச்சிலவாகியமழை தமது (ரு)தாள்களாலே வெற்றியுண்டாம்படிவென்று அழகினை யுடைத்தாகிய நல்ல குதிரையை ஏறி வாளாலே வென்றுவருவருடைய வீரத்தாற்பிறந்த அழகை நாங் கண்டு நுகரும்படியாக நம்முயிரைக் கொள்ளாது விடுவதொன்றாயிருந்ததோ? அது கொண்டேவிடும்; எ - று.

இத்தாழிசைகள் இரண்டும் முன்பணிப்பருவங் கழிகின்றன கூறின வாசகக் கொள்க.

கள (3) பகைவென்று திறைகொண்ட பாய்திண்டேர் மிசையவர்

வகைகொண்ட செம்மனும் வனப்பார விடுவதோ

க. “மழைத்தாரை வல்லிருக்கும் வாடைக்கு நாங்கள், பிழைத்தால்வந்தேனென்னும் பேர்” நள. சுயம். ௧௦௩.

உ. நோல். அகத். கு. உச.

க. (அ) “தாள்வலம்.....விடுவதோ” என்பது தலைவி டுற்றுக்கு மேற்கோள்; நோல். கற். கு. ௩. (ஆ) “வாளின் வாழநர் தாள்வலம் வாழ்த்த” புறம். உச: உக.

ச. “நெஞ்சுவ லசைத்த கையள்” முல்லை. ௧௪.

இ. தாள் - முயற்சி.

க. (அ) பாலேத்திணையிற் பின்பணிப் பருவம் வருதற்கு “பகைவென்று.....கடும்பணி” என்பதை மேற்கோள் காட்டி “இது தனித்தோர்க்குப் பின்பணி ஆற்றற்கரிது. இஃதெவர்க்கு மேதமாம் எனவும் இதனை நிறந்து படுவேனெனவும் கூறிற்று” (நோல். அகத். கு. ௧௦.) என்றும் (ஆ) “வாளாணெதிரும் பிரிவினனும்” என்புழி இப்பகுதியை மேற்

(பிரதிபேதம்) * *என்மரபின்*, † தூற்றுமின்ற,

(க)புகையெனப் புதல்குழந்து பூவங்கட் பொதிகெய்யா
முறைவெண்(உ)ப னுதிபொர முற்றிய கீடும்பனி

எ - து: புகையென்னும்படி சிறுதுறுகளைச் சூழ்ந்து பூவாய் அழகிய கள்ளைப் பொதிதலைச் செய்யாத முறைபோலும் வெள்ளிய பல்லின் றுளைகள் கம்மிற்பொரும்படி முதிர்ந்தகடியபனி பகையைவென்றுதிமையைவாங்கின, பாய்ந்து செல்கின்ற திண்ணிய தேர்மிசை வரும்வருடைய கூறுபாடு கொண்ட தலைமையினையுடைய வீரத்தாற் பிறந்த அழகை நாங்கண்டு நுகரும் படியாக நம்முயிரைக் கொள்ளாது விடுவதொன்றாயிருந்ததோ? அது கொண்டேவிடும்; எ று.

இது “பின்பனி தானு முரித்தென மொழிப” (௩) என்றதனாற் பின்பனி வந்தது.

பரித்திண்டேர் எனவும் பாடம்.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

எனவாங்கு

எ - து: என்று; எ - று. ஆங்கு, அசை.

இது தனிச்சொல்.

கோள் காட்டி “இதனுட் பனியெதிர் பருவங் குறிஞ்சியாகலிற் களவிற் பிரிந்தான் வாளாணெதிரும் வென்றி தோழிக்குத் தலைவி கூறியவாறு; இஃது அவன்வயிற் பரத்தைமை கருதாதது.” (தொல். களவியல். கு. ௧௧.) என்றும் (இ) வேந்தன் உரிப்பெருட் டலைவ னுணதற்கு, “பகைவென்று... . விடுவதோ” என்பதை மேற்கோள் காட்டி “இதனுள்வேந்தன் தலைவனுனவா றும்வகைகொண்டதலைமையி னழகை நுகரவிரும்பினான் என்றலின், தலைவியும் அவ்வருணத்தா ளாயவா றும் உணர்க”; (தொல். அகத். கு. ௨௪.) என்றும் கூறுவர், ௩௪. (ஈ) ‘பகைவென்று திறைகோடற்குப் பிரியுங்கால், அன்புறுகிழவி துன்புற்றிருப்பவரையாது பிரிதலின்று’ என்பது (தொல். கள. கு. ௩௦. ௩௪.) காணப்படுகின்றது.

க. (அ) “நளிர்மலைப் பூங்கொடி தங்கு புகக்கும், பனிவள ராவியும் போன்ம் மணிமாடத், துண்ணன்று தூய பனிநீ ருடன்கலந்து, காறிரிய வார்த்தும் புகை” பரி. ௧௦: ௧௨௨-௩. (ஆ) “புகையிற் பொங்கி வியல் விசம்புகந்து, பனியூ ரழற்கொடி கடுப்பத் தோன்று, மிமயச் செவ்வரை” (இ) “புகைநிற வருவி னற்சிரம்” அகம். ௨௬௩: ௧-௩; ௩௧௭: ௩.

உ. “பன், னுனிபொரு காலம் வர” திருவேங்கக. ௪௧௩.

௩. தொல். அகத். கு. ௧௦.

௨௨ வாளாதி வயங்கிழாய் வருந்துவ னிவனென

(க)நான்வரை நிறுத்துத்தாஞ் சொல்லிய பொய்யன்றி

(உ)மீளீவேற் றுனையர் புகுதந்தார்

நீருயர் கூட னெடுங்கொடி யெழுவே

எ-து: பயனிலகூறாதேகொள். விளங்கின இழையினையுடையாய்! பொய்யன்றித் (௩)தாஞ்சொல்லிய நாளெல்லாவருதற்குஇன்னுஞ்சிறிதுநாட் செல்லுமென்று தூக்கி அத்துணையும் ஆற்றாது இவன் வருந்துவனென்று கருதிக் (ச)கூற்றுவினையொத்த வேற்படையினையுடையவர் புகழ் வளர்கின்ற உயர்ந்த கூடலிலேநெடிய வெற்றிக்கொடிகளைக்கட்டும்படியாகப்புகுந் தார்க்காண்; *எ-று.

நிறுத்தென்றது, தூக்கியென்னும்பொருட்டு.

“கிழவி நிலையே வினையிடத் துரையார், வென்றிக் காலத்து விளங்கித் தோன்றும்” (௩) என்பதனால் (சு)உருவுவெளிப்படுத்தலின் இவனென்றான்.

“நிலநெருங்கு மயங்குத லின்று” (எ) எனவே காலம் இரண்டும் மயங்குமென்றலின் முன்பணியும் பின்பணியும் மயங்கிற்று.

இது சுரிதகம்.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்வாகிய உவகைப் பிறந்தது

இஃது எட்டடித்தரவும் நான்கடித்தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் நான்கடி சுரிதகமும் பெற்று வந்த ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா. (௩௮)

௩௨. (அ) எல்கிடை தொட்டகார்க் கனின் டெற்ற வைர்பா ல்போன் மையற் றிளங்கிய துவர்மண லுதுவது

க. இவ்வடி முற்றும் கலி. ௩௩-வது செய்யுளிலும் உக-ஆம் அடியாக வந்துள்ளது. இங்குள்ள இவ்வடியுரையுடன் “அசுசிர, முந்து வந்த னர் நங்காத லோரே” ஐங். ௨௨௩. என்பது ஒப்புநோக்கற்பாலது.

உ. “சூழவன் பதாகை கட்டித் தோரணம் பலந் நாட்டி, யேழுயர் மாட மூது ரெங்கணங் கோடித் தாரே” வில்லி. நிரை. ககஅ.

௩. தலைவர், தாஞ்சொல்லிய நாளெல்லை வருதற்கு முன்பு வருதலுண் டென்பது, ஐங். ௪௨-ஆம் பத்தாலுணரப்படும்.

௪. “காலவேல்” சீவக. ௬௯௬, ௨௯௩௫. “காலவேலான்” கம்ப. கையடை. கக.

௫. தோல். கற். சூ. ௪௫.

௬. உருவு வெளிப்படுத்தல். ஐங். ௪௧அ.

௭. தோல். அகத். சூ. ௧௨.

அ. இச்செய்யுள், தனிச்சொல்லும் அடக்கியலுமின்றி அடிநிமிர்ந் தொழு தியதற்கும் (தோல். செய். சூ. ௧௫௫. பே.) “எண்ணிடையிட்டிச் சின்னங் தம்” துன்றிய கொச்சகத்திற்கும் (தோல். செய். சூ. ௧௫௫. ௩௪.) மேற்கோள்.

மீம், என ஆற்றுவித்தான், † மயங்குதலையெனவே.

வைதாக: நெறித்தன்ன வறலவிர் நீளும்பா
லணிநகை யிடையிட்ட வீகையங் தண்ணிபோற்
பிணிநெகி மூலர்வேங்கை விரிந்தபூ வெறிகொளத்

௬ துணிநீராற் றாமதி நாளா லணிபெற
வீன்றவ டிதலைபோ லீர்பெய்யுந் தளிரொடு
மான்றவ ரடக்கம்போ லலர்ச்செல்லாச் சிணையொடும்
வல்லவர் பாழ்போல வண்டார்க்கும் புதலொடு
நல்லவர் துடக்கம்போ னயம்வந்த கொம்பொடு
முணர்ந்தவ ரீகைபோ லிணைநுழ்த்த மரத்தொடும்
புணர்ந்தவர் முயக்கம்போற் புரிவுற்ற கொடியொடு
நயந்தார்க்கோ நல்லை மிளவேனி லெம்போல;

௧௪ பசந்தவர் பைதனோய் பகையெனத் தணித்துநம்
மின்னுயிர் செய்யு மருந்தாகிப் பின்னிய
காதல ரெயிறேய்க்குந் தண்ணருவி நறுமூல்லைப்
போதாரக் கொள்ளுங் கமழ்குரற் கென்னுந்
தூது வந்தன்றே தோழி
துயரறு கிளவியோ டயர்ந்திகம் விருந்தே

இது காலவாவு கண்டு ஆற்றளாயினவிடத்துத் தோழி காலத்தை
நோக்கி அழகிதாகச் செய்தாய் வந்தேனச் சொல்லி, தலைவிக்கு நங்
காதலர் வருகின்றாரெனச் சொல்லிவந்த தூதுகாண் இது, நாம் விருந்தயர்க
மேனச் சொல்லியது.

இதன் பொருள்.

(௧) (௨) எஃகிடை தொட்டகார்க் கவின்பெற்ற வைம்பால்போன்
மையற விளங்கிய துவர்மண லதுவது
வைதாக நெறித்தன்ன வறலவிர் நீளும்பா
லணிநகை யிடையிட்ட (௩) வீகையங் கண்ணிபோற்
பிணிநெகி மூலர்வேங்கை விரிந்தபூ *வெறிகொள

௧. இப்பாட்டின் மூலம், எடுகளில் ஒரே தொடர்ச்சியாக உள்ளதேனும்,
முடிபு கருதித் தரவு இருபகுதியாகவும் சுரிதகம் ஒரு பகுதியாகவும்
பதிப்பிக்கலாயிற்று.

௨. (அ) கலி. ௫௫: ௧-௨-ஆம் அடிக்குறிப்புப் பார்க்க. (ஆ) “வாளிடைப்
படுத்த வயங்கி ரோதி” கலி. ௩௬: ௨௩. (இ) “எஃகிடை தொட்ட
பூங்குழலை” காஞ்சிப். மாசாத்தன்மளி. ௮.

௩. (அ) “சுகையங் கழற்கால்” (ஆ) “சுகைக் கண்ணு யிலங்குத் தைஇ”
புறம். ௬௬: ௫, ௩௫௩: ௩.

(பிரதிபேதம்) * நெறிகொள.

எ.து: கத்திரிகை இடையிலே தீண்டிய, மேகத்தின் கவினைப்பெற்ற, (க)ஐந்துபகுதியையுடைய மயிர்போலப் புலர்த மணல் மேகம் மழைபெய்யாமற் போகையினாலே விளங்கினவென முற்றுகஅறுத்து மேல்வருகின்ற நீளம் பாலென்றதனை முற்கூறிய ஐம்பாலைச்சட்டிய சட்டிப்பெயராகக் கொள்க.

நொய்தாகப் பிடித்துவிட்டாற்போன்ற அறுதிவிளங்கின நீண்ட ஐம்பாலிற் பல ஒளிகளையுடைய அண்களுக்கிடையே இட்டுவைத்தபொன்றாற்செய்த அழகியகண்ண்போலே அந்த மணலிலே பிணிநெகிழ்ந்த பல பூக்களும் வேங்கையினது விரிந்தபூக்களும் ஒழுங்குகொள்ள மணல் ஐம்பால் போல விளங்கின. அவ்வைம்பாலிற் கிடந்த அணியும்(உ)பொன்மாலையும்கூட அந்தமணலிலே பல நிறத்தையுடைய பூக்களும் வேங்கைப்பூக்களும் ஒழுங்கு கொண்டனவென உணர்க.

௬ (ந)துணிநீரார்ற் * நாமதி நாளா னணிபெற

(ச) வீன்றவ டிதலைபோ லீர்ட்பய்யுந் தளிரொடு

(ரு) மான்றவ ரடக்கம்போ ட்லலர்ச்செல்லாச் சிணையொடேம்

வல்லவர் (க) யாழ்போல வண்டார்க்கும் புதலொடு

க. ஐந்து பகுதி:—குழல், அளகம், கொண்டை, பனிச்சை, துஞ்சை.

உ. “எரிமருள் வேங்கை யிருந்த தோகை, யிழையணி மடந்தையிற் றேன்று நாட” ஐங். உகச.

௩. “துணிநீரார்ற் நாய்மதி . . விளவேணி லெம்போல” என்புழி ஆலும் ஒகிவும் பலவகை நல்லையென்பதோடு முடிந்தன வென்பர், தெய்; தோல். வேற்றுமைமயங்கி. கு. கஅ. ‘உருபுதொடர்து’.

ச. கலி. உக: எ - அ - ஆம் அடிகளையும் அவற்றின் குறிப்பையும்பார்க்க.

ரு. (அ) “கற்றறிந்தார் கண்ட தடக்கம்” பழ. உச௩. (ஆ) “கற்றறிந் தவ ரென வடங்கி ” கம்ப. சித்திரகூட. ௩௩. (இ) “அறிவோர்க் கழகு கற்றுணர்ந் தடக்கல்” வேற்றி.

௬. (அ) “ யாழிசை யினவண் டார்ப்ப ” ழல்லை. அ. (ஆ) “வண்டியாழாக, வின்பல் லியிழிசை கேட்டு ” (இ) “வரையிழி யருவிப் பாட்டொடு பிரச, முழவுசேர் நரம்பி னிம்மென விமரும், பழுவிற னனந்தலைப் பயமலை நாட ” அகம். அஉ : சு - எ; ௩கஅ; ௩ - எ. (ஈ) “யாழிசை கொண்ட வினவண் டுமிர்ந்தார்ப்ப” கலி. க௩க: கூ. (உ) “வண்டியாழாக, தீணைமாலே. ககக. (ஊ) “யாழின்வண் டார்க்கும் புனலூர்” பழமொழி. உஉக. (எ) “அரவ வண்டின மார்த்துடன் யாழ்செயும் ” (ஏ) “ இனவண் டியாழ்செய ” (ஐ) “ பல்வண் டியாழ்செய ” கீலப். (கஉ) ‘மரவம்’ (உசு) ககஉ, (உஎ) ககச. (ஓ) “மழலை வண்டின நல்லியாழ் செய்ய” (ஐ) “பொங்கர் வண்டினம் நல்லியாழ் செய்ய” மணி. ச: ச; கக: ௩அ. (ஐ) “ அரவ வண்டொடு

(பிரதிபேதம்) * நாய்மதி நாளா லணி, † அலர் செல்லா.

- (க) நல்லவர் துடக்கம்போ *னயம்வந்த கொம்பொடு
(உ) முணர்ந்தவ ரீகைபோ விணருழ்த்த மரத்தொடும்
(ஈ) புணர்ந்தவர் †முயக்கம்போற் புரிவுற்ற கொடியொடு
நயந்தார்க்கோ நல்லை னிளவேனி லெம்போல

எ - து: தெளிந்த நீராலும் தூய மதியையுடைய நாளாலும் புதல்வனை
என்றவளுடைய துத்திபோலே நெய்ப்பிணையுண்டாக்கும் மாந்தரிராலும்

தேனினம் யாழ்செயும்” (ஃ) “பாடல் வண் டியாழ்செயும்”
சீவக. ௧௧௧௬, ௧௨௦௭. (அ) “வண்டினன் காலையாழ் செய்யும்”
பு-வே. பெருந். ௧௩. (ஆ) “அரவ வண்டினம் யாழென வார்ப்பு”
பெருந். (இ) ௨: ௧௮.

க. “சேட்டிகைத் தென்கா றன்னத் தெண்மதுச் சிதறத் தும்பி, நீட்டிசை
முரலச்சாயாநின்ற பூங் கொம்பு ராட, னாட்டியப் புலவ னாட்ட நகை
முகம், வெயர்வை சிந்தப், பாட்டிசைத் தாடாநின்ற பாவைமார்போன்ற
வன்றே.” திருவிளா. தருமிக்கு. ௧௬.

உ. (அ) “செல்வத்துப் பயனே யீதல், தும்பிபே மெனினே தப்புந
பலவே” புறம். ௧௮௧: எ-அ. (ஆ) “புன்னுனிமே னீர்போ னிலையாமை
யென்றெண்ணி, யின்னினியே செய்க வறவினை-யின்னினியே, நின்ற
னிருந்தான் கிடந்தான்றன் கேளறச், சென்ற நெனப்பதே லால்”
நாலடி. ௨௬. (இ) “பலதிரண்ட செல்வத்தைப் பார்க்கிற் களுவா, மல
ருதிர்ந்தாற் போலிளமை வாடுஞ் - சிலநிகழ்த்த, மின்னெக்கும் வாழ்நா
ளிலையிற்றை மெய்யென்றிட், டென்னிக் களிப்பா ருளர்” பாரதம்.
(ஈ) “இளமையும் வனப்பு நில்லா விற்பமு நின்ற வல்ல, வளமையும்
வலிது நில்லா வாழ்வுநா ணின்ற வல்ல, களமக ணேச நில்லா கைப்
பொருள் கள்வர் கொள்வா, ரளவிலா வறத்தின் மிக்க தியாதுமற்
றில்லையன்றே” நிரிரிநீத்தம். ௧௪. (உ) “இளமையு நிலையாவா விற்பமு
நின்றவல்ல, வளமையு மஃதேயால் வைகலுந் துன்பவெள்ள, முளவென
நினையாதே செல்கதிக் கென்றுமொன்று, வினாநில முழுவார்ப்போல்
வித்துநீர் செய்துகொண்மின்” வளையாபதி. (ஊ) “இன்றுளா நின்றேயு
மாய்வ ரவருடைமை, யன்றே பிறருடைமை யாயிருக்கு - நின்ற,
கருமத்த தல்லாத கூற்றின்கீழ் வாழ்வார், தருமத் தலைநிற னன்று”
அறநெறி. ௧௧௧.

ங. (அ) “அல்லிடை யன்றியே யலர்ந்த மூலதி, வல்லிகடருவெனு மகிழ்நர்
தங்களைப், புல்லுவ பகலினும் பொருந்து மோவென, மூல்லைகண்
மலர்ந்தன முறுவல் செய்வபோல்” கந்த. இரத்திரனருச்சினை. ௨௩.
(ஆ) “இடியினுங்கொடியினு மயங்கி” சீவக. ௧௧௬. (இ) “இழையினுங்
கொடியினு மிடியினும் பிணங்கி” பெருந். (ச) ௩௨...

(பிரதிபேதம்)* நயவந்த, † மயக்கம்.

(க) அறிவானமைந்தவர் தங்காரியத்தைமுடித்தற்கு அக்காலம்வருந்துணையும் அடங்கியிருக்குமாறுபோலக் காலம்வருந்துணையும் மலர்தலிற் செல்வாத அரும்புகளையுடைய கொம்புகளாலும் வாசிக்க வல்லவரது யாழோசைபோல வண்டிக(உ)ளாவாரிக்குஞ் சிறுதுறுகளாலும் நல்லமகளிருடைய (ங) கூத்து, கண்டார்க்கு விருப்பஞ்செய்யுமாறுபோல விருப்பம்வந்த கொம்பாலும் நிலையாமையை உணர்ந்தவருடைய கொடைபோலக் கொத்துகள் அலர்ந்து எல்லார்க்கும் பயன்படும் மரத்தாலும் அன்பாற் கூடினவருடைய புல்லுதலைப் போலப் பின்னுதலுற்ற கொடியாலும், பொழில்கள் அழகைப்பெற வென்க.

கொடியொடும் அணிபெறவெனக் கூட்டுக.

(ச) ஈர், ஈர்க்குமாம்.

இளவேனில் எம்போல நயந்தார்க்கு நல்லையோவெனமாறி, இளவேனிலே யாங்கள் எம்மை நயந்தார்க்கு நல்லேமாயினுற்போல, நீயும் வெறிகொள அணிபெற எப்பொழுதும் வருவையென்று விரும்பியிருந்தார்க்கு மிகவும் நல்லையோ, நீதான் வந்து அழிகிறாகச் செய்தாயென இளவேனிலை நோக்கித் தோழி கூறினாள். அதனை நோக்கிக் கூறியபின்னர்த் தலைவியை நோக்கி, (கூறுகின்றாள்.)

கசு பசந்தவர் பைதனோய் பகையெனத் தணித்துநம்

மின்னுயிர் செய்யு மருந்தாகிப் பின்னிய

காதல ரெயிறேய்க்குந்(டு)தண்ணருவி நறுமுல்லைப்

போதாரக் கொள்ளுந் கமழ்சூரற் கென்னுந்

(பு)தூது வந்தன்றே தோழி

துயரறு ஈளவியோ டயர்ந்திகம் விருந்தே

க. (அ) “காலம் கருதியிருப்பர் கலங்காது, ஞாலம் கருதுபவர்” (ஆ) “கொக்கொக்க கூடும் பருவத்து” துறள். சஅரு, சகூ.

உ. வண்டார்த்தல்: கலி. ௩௩: ௩ - ஆம் அடியின் குறிப்புப் பார்க்க.

ங. “வேறிலை கூத்துப்போல மெய்யுளங் கவர்வதென்றார்” திருவால. க: எ.

ச. (அ) ஈர்க்கு என்பது மாவிலைமேல்வந்ததற்கு “ஈன்மவள்... ..தளி ரொடும்” என்பது மேற்கோள்; தோல். மரபியல். சூ. அள. பே. நச்.

(ஆ) “ஈர்க்கென்பது: தெங்கு, பனை, மா, வேம்பு, பறப்பனவற்றிற் குறித்து” என்பர், மயிலைநாதர்; நன். பொது. சூ. ௩௭.

டு. “தண்ணருவி நறுமுல்லை” கலி. ௩௩: ௧௦.

சு. (அ) ‘குடிமையாண்மை’ என்னுஞ்ஞத்திரத்து ‘அன்னபிறவும்’ என்பத னான் ‘தூதுவந்தது’ என்பதனைக்கொள்கவென்றும் துதென்பது தன்பொருட்குரிய பாலான்முடியாமையின் ஆகுபெயரன்றென்றும் குறிப்புமொழியென்றும் கூறுவர், தெய்; தோல். கிளவி. சூ. ௩௩.

(ஆ) “காதலர் துதொடு வந்த கனவினுக், கியாதுசெய் வேன்கொல் விருந்து” (இ) ‘மாலையயர்கம் விருந்து’ துறள். ௧௨௧௧: ௧௨௬௮.

எ-து: தோழி; இவ்விளவேனில் குளிர்ந்த அருவியின் அருகேநின்ற நரிய முல்லையினது மகளிரெயிற்றையொக்கும்பூக்களையும்முடையகமழ்கின்ற கொத்தாகிய மயிருக்கு நிறையக் கொய்துகொண்மின்னென்று கூறுநிற்கும்: அதிவேயுமன்றிலகத்திற் பசுந்தவருடைய வருத்தத்தையுடைய காமநோயையுந் தனக்குப் பகையென்று கருதிப் போக்கி விசேடித்து நம்முடைய இனிய உயிரை உண்டாக்கும் மருந்துமாய் நாம் துயரறுதற்குக்காரணமான வார்த்தையோடே நாம் முயங்கிய காதலருடைய தூதாய் வந்தது; ஆதலால் இனி அக் காலத்திற்கு விருந்தானவற்றை நாஞ்செய்வேமென ஆற்றுவித்தான்.

பின்னிய காதலர் தூதென மாறுக. பசுந்தவர்நோயைத்தணித்து என்பதனாலும் நம் மின்னுயிரைச்செய்யு மருந்தாகி என்பதனாலும் தலைவி காலம் கண்வெருந்தினமை பெற்றும்; இளவேனிற்கண்வருவெனக் கூறிப்பிரிந்தவர் தப்பாரென்பதுபற்றி அவர் வார்த்தையோடே தூதாய் வந்ததென்றான்.

கொள்ளுமென்னும் உம்மீறு பன்மையுணர்த்தி முன்னிலையாய்நிற்கல் “இரகர் மின்” (க) என்பதனுட்கூறிலும்.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்வாகிய உவகை பிறந்தது.

இது தனிச்சொல்லும் அடக்கியலுமின்றிச் சுரிதகம் பெற்று அடிநிமிர்ந்தோடிய கொச்சுக்கவிப்பா. (௩௨)

(1௩௩.) வீறுசான் ஞாலத்து வியலணி காணிய

யாறுகண் விழித்தபோற் கயநந்திக் கவின்பெற

மணிபுரை வயங்கலுட் டுப்பெறிந் தவைபோலப்

பிணிவிடு முருக்கித் துணிகயத் துதிர்ந்துகத்

௫ துணிகய நிழனோக்கித் துதைபுடன் வண்டார்ப்ப

மணிபோல வரும்பூழ்த்து மரமெல்லா மலர்வேயக்

காதலர்ப் புணர்ந்தவர் கவவுக்கை நெகிழாது

தாதவிழ் வேனிலோ வந்தன்று வாராரநம்

போதெழி லுண்கண் புலம்ப நீத்தவர்;

௧௦ எரியுரு வுறழ விலவ மலரப்

பொரியுரு வுறழப் புன்குபூ வுதிரப்

புதுமலர்க் கோங்கம் பொன்னெனத் தாதுழ்ப்பத்

தமியரீர்ப் புறத்தெறிந் தெள்ளி முனியவந்

தார்ப்பது போலும் பொழுதென் னணிநலம்

போர்ப்பது போலும் பசப்பு;

௧. தோல். வினை. சூ. உள்.

௧௬ நோநது, நகுவனபோ னந்தின கொம்பு; நைந்துள்ளி
யுருவது போலுமென் னெஞ்சு; எள்ளித்
தொகுபுட னுவே போலு மயில்; கையி
லுருவன போலும் வளை; என்கண்போ
லிகுபறல் வாரும் பருவத்தும் வாரார்
மிகுவது போலுமிந் நோய்;

௨௨ நரம்பின் தீங்குர னிறுக்குங் குழல்போ
லிரங்கிசை மிளிரெடு தும்பிதா தூதத்
தூதவர் விடுதரார் துறப்பார்கொ ணோதக
விருங்குமி லாலு மரோ;

எனவாங்கு;

௨௪ புரிந்துநீ எள்ளுங் குயிலையு/மவரையும் புலவாதி
நீலித முண்கணய் நெறிகூந்தல் பிணிவிட
நாள்வரை நிறுத்துத்தாஞ் சொல்லிப பொய்யன்றி
மாலைதாழ் வியன்மாப்பா துணைதந்தார்
காலுறழ் கடுந்திண்டேர் கடவினர் விரைந்தே.

இது பருவவரவீன்கண் வன்புறையெதிராழிந்து ஆற்றளையினுளைத்
தோழி தலைவனது வாவுணர்ந்து கூறி ஆற்றுவந்தது.

இதன் பொருள்.

வீறுசான் ஞாலத்து வியலணி காணிய
யாறுகண் விழித்தபோற் கயநந்திக் கவின்பெற
(௧)மணிபுரை வயங்கலுட் டுப்பெறிந் தவைபோலப்
பிணிவிடு முருக்கித முணிகயத் துதிர்ந்துகத்

௧. (அ) “பளிங்குசொரி வன்ன பாய்சுனை” குறிஞ்சி. ௫௭. (ஆ) “வீரநீ
பாராய் மெல்லென் பளிங்கினால் விளங்குகின்ற, மாரணு மருளச்செய்த
மானிகை மற்றோர் சோதி, சேர்தலுந் தெரிவ வன்றேற் றெரிநில
தெரிந்த காட்சி, நீரினா லியன்ற வென்ன நிழலெழு கின்ற நீர்மை”
கம்ப. இலக்கைகாண். ௪௦. (இ) “மீன வாவிபோல் வியன்புடி கத்தி
னால் விளங்குந், தான மீயிசை” கந்த. திருநகர. ௩௩. (ஈ) “சூழ்ந்த
பேரொளி துளம்பிய நிலனை ரென்னாத், தாழ்ந்த வந்துகி லிடை
வயிற் றழிஇயினன் பளிங்கு, போழ்ந்தியற்றிய நிலனைப் பூம்புன
லிடைப்போய், வீழ்ந்த னன்பெரு வேத்தவை முகிழ்க்கை விளைப்ப”
பாகவதம். (க) சிசுபாலனைக்கொன்ற. ௧௧௮. (உ) “மணியிற் றிகழ்

துணிகய (௧) நிழனெக்கித் துதைபுடன் (௨) வண்டார்ப்ப
மணிபோல வரும்பூழ்த்து (௩) மரமெல்லா மலர்வேயக்
(௪) காதலர்ப் புணர்ந்தவர் (௫) கவவுக்கை நெகிழாது
தாதவிழ் வேனிலோ வந்தன்று வாராரநம்
போதெழி லுண்கண் புலம்ப நீத்தவர்

எ - து: தான் விளைவித்தலின் (௬) வேற்றுநாட்டிற்கு இல்லாத வீறமைந்த
உலகிடத்து அகற்சியையுடைய அழகைத் தான் காணவேண்டி யாறு கண்களை
விழித்துப் பார்த்தனபோலப் பக்கத்தினின்ற குளங்கள் நீர்நிறைந்து பூக்களால்
அழகுபெற, * பளிக்குமணியையொக்கும் கண்ணாடிக்குள்ளே பவழம்
அழுந்தப்பட்டவை தோன்றினும்போல அரும்பவிழ்கின்ற (௭) முருக்கினுடைய
இதழ்கள் அழகையுடைய குளங்களிலே காம்ப்பினின்றும் கழன்றுவிழ,
தெளிந்த குளங்களின் நிழலிலே தம்மையுந் தாம் ஊதும் பூவையுங் கண்டு
அவ்விடத்தே நெருங்கி வண்டுகள், சேய் ஆரவாரிக்கும்படியாக, கரையினின்ற
மரங்களெல்லாம் அரும்புகள் அலர்ந்து பலமணிகளைச் சூடினும்போலப் பூக்
களைச் சூட, எம்மைப்போலாது காதலையுடைய கணவரைக்கூடினவருடைய
அகத்திடுதலையுடைய கையை நெகிழாதே தாதையவிழ்க்கும் இளவேனிலோ
வந்தது; பூவினது அழகையுடைய மையுண்கண் வருந்த நம்மைக்கைவிட்டவர்
வாராராயினர்; எ - று.

ஒகாரம் பிரிநிலை.

இது தாவு.

தரு தூல்போல்” துறள். ௧௨௭௩. (ஊ) “பளிங்குபுறத் தெறிந்த
பவளப் பாவையி, னிளங்கொடி தோன்றுமால்” மணி. ௪; ௧௨௪ - ௫.

௧. தும்பி செவியுணர் வொழிந்த நாலுணர் வுடையதென்பதும், வண்டும்
தேனீயும் குளவியு முதலாயின அதன் கிளையென்பதும் இவகே
அறியற்பாலன. தோல். மரபு. கு. ௩௧. பே.

௨. வண்டு ஒலித்தலை ஆர்த்தலென்பதும் மரபு: கல். ௩௦: ௩, ௩௨: ௧,
௩௪: ௬, ௩௬: ௩, ௬௨: ௪௦, ௧௧௮: ௧௧, ௧௩௧: ௧.

௩. (அ) “கோழிண ரெதிரிய மரத்த கவினிக், காடணி கொண்ட காண்
டகு பொழுதின்” (ஆ) “மரனேழுற்ற காமர்வேனில்” அகம். ௪௧:
அ - ௧, ௩௧: ௧௪.

௪. “காதலம் பிரியாமற் கவவுக்கை நெகிழாமல்” சிலப். ௧: ௬௧.

௫. “கவவுக்கை நெகிழ்ந்தனனாய்” சிலப். (௭) ௫௨: ௫.

௬. (அ) “பெரும்பொருளாற் பெட்டக்க தாகி யருங் கேட்டா, லாற்ற
விளைவது நாடு” (ஆ) “நாடென்ப நாடா வளத்தன நாடல்ல, நாட
வளத்தரு நாடு” துறள். ௭௩௨, ௭௩௬.

௭. “பொங்கழன் முருக்கி னெண்குரன் மாந்திச், சிதர் சிதர் துருத்த
செவ்வி வேனில்” அகம். ௨௭௭.

(பிரதிபேதம்) * பளிக்குமணியை.

க0 (ந்)எரியுரு வுறழ விலவ மலரப்

(உ)பொரியுரு வுறழப் புன்குஹ்வுதிரப்

புதுமலர்க் (ந்)கோங்கம் பொன்னெனத் தாதாழ்ப்பத்

தமியார்ப் புறத்தெறிந் தெள்ளி முனியவந்

தார்ப்பது போலும் *பொழுதென் னணிநலம்

போர்ப்பது போலும் பசப்பு

எ - து: இவ்வீனவேணிற்பொழுது நெருப்பினுருவையொப்ப இலவம் பூப்ப, பொரியின் உருவையொப்பப் புன்குகள் பூஉதிர, புதிய மலர்களை யுடைய கோங்கம் பொன்னென்னும்படி தாதை அலர, நாம் வெறுக்கும்படி வந்து தனித்திருப்பாரை அகத்திடாது புறத்தே தள்ளி இகழ்ந்து இவ்வூர் அலர் தூற்றுங் கொடுமையையொக்கும்; அது கண்டு பசப்பு எனது அழகை யுடைய நலத்தை மறைப்பதுபோல இராரின்றது ; †எ - று.

க. “எரியுருவுறழ விலவமலர” என்பது (அ) உருவுவமத்தின்கண் உரியவாய்பாடன்றி, பொதுசகுத்திரத்தான் வருமெனப்பட்ட வாய் பாட்டுள் உறழுவென்பது அருகிவந்ததற்கும் (தோல். உவம. கு. கசு. பே) (ஆ) உருட்டுவண்ணத்திற்கும் (தோல். செய். கு. உநஉ. பே) மேற்கோள். (இ) “எரிப்பூ விலவத் தாழ்கழி பன்மலர்” ஐங்குறு. நசுஅ. (ஈ) “இலவ மேறிய கலவ மஞ்ஞையெரிபுக மகளி ரேய்க்கும்” ஐங்குறு. ௫௦௩. (உ) “இலவத், தழலகைத் தன்ன வலயகுசினை யொண்பு” அகம். உச௫. (ஊ) “எரிநிறத் திலவம்” சீலப். (ஐ) உகச. (எ) “எரிமல ரிலவமும்” மணி. ந. கசுசு. (ஏ) “ஒள்ளெரி யெழுந்த ஆழ்படு கொழுமலர், முள்ளரையிலவத்துள்” (ஐ) “எரிமல ரிலவத்து” பெருங். (க) ௫௩: கஎஎ; ௫ச: கசந.

உ. (அ) “பொரிப்பும் புன்கின்” நந். க. (ஆ) ஐங்குறு. நசுஎ. (இ) “புன்கின் பூத்தாழ் வெண்மணல்... செந்நெல் வான்பொரி சிதறியன்ன” (ஈ) “பொரிப்பும் புன்கொடு” துறுந். ௫௩, நசுக. (உ) “பொரியெனப் புன்கவி ழகன்றுறை” அகம். ககசு; ௫-சு. (ஊ) “புன்கு பொரி மலரும் பூத்தன் பொழில்” திணைமொழி. கச. (எ) “பொங்கர் வென்பொரி சிந்தின புன்கு” சீலப். கஉ. ‘செம்பொன்’ (ஏ) “புன்கம் பொரி யணந்தவே” சீலக. கசசுக.

ந. “நிலவுமரக் குருவாய்த்து நிற்பனபோற் பூவையெலாங், குலவியகோங் குமிழ்தாதிற் குளித்தொளிருங் கவின்கண்டான்” காஞ்சி. நகரேற்று. உச௦.

(பிரதிபேதம்) * பொழுதெண்ணி, † நோக்குமென்க.

௧௬ (௧)நொந்து, நகுவனபோ னந்தின கொம்பு; நைந்துள்ளி
(௨)யுகுவது போலுமென் னெஞ்சு; எள்ளித்
தொகுபுட னுடுவ போலு மயில்; கையி
லுசுவன போலும் வளை; (௩)என்கண்போ
லிகுபறல் வாரும் பருவத்தும் வாரார்
மிகுவது போலுமிந் நோய்

எ - து: பிரிந்த மகளிரை நகுதற்கு நங்காலம் வருகின்ற தில்லையே
யென்றுநொந்திருந்து அதுவந்தபின்னர் நம்வருத்தங்கண்டிசிரிப்பனபோலக்
கொம்புகள் பூ மிக்கன; அதனைக் கண்டு என்னெஞ்சம் வருந்தித் தலைவரை

௧. “நொந்து, நகுவனபோ னந்தின கொம்பு; நைந்துள்ளி, யுகுவது
போலுமென் னெஞ்சு; எள்ளித், தொகுபுட னுடுவ போலு மயில்;
கையி, லுசுவன போலும் வளை. இவை முச்சீரடியான் வந்தனவு
நாற்சீரடியான் வந்தனவுமாய் நின்றவாறுணர்த்தற்கு ‘நகுவன’, ‘உகு
வது’, ‘தொகுபுடன்’, ‘உசுவன’, எனத் தொடைக்கவடு படுத்துக்
கூறவே அவற்றின் முன்னின்ற சொற்கள் வழியசை புணர்ந்த சொற்
சீரடியாவாறு காண்க. இவை யிடைநிலைப்பாட்டென்றிக் கொச்சக
மாகலின் வரையறையின்றி, ‘தொகுபுட னுடுவ போலு மயில்’ என
நாற்சீரடியானும் வந்தது. இவை மேலெண்ணவும் படும். இவை
கலிக்கண் வருங்கால் ஒத்தாழிசையினும் உறழ்கலியினும் முடுகியல்
வாராமையும், அவற்றுட்சொற்சீரடி வருங்காற் தனிச்சொல்லாயல்லது
வாராமையும் கொள்க.” தோல். செய். சூ. ௧௨௩. ௩௪.

௨. “உசுவதுபோலு மென்னெஞ்சு; எள்ளித், தொகுபுட னுடுவது போலு
மயில்’ என்பது வழியசை புணர்ந்த சொற்சீரடி; என்னே? எள்ளியென
நின்ற சீரின் வழித் தொகுபெனவந்த அசை உசுவதுபோலுமென்னும்
தொடையொடு பொருந்தி, ‘உசுவதுபோலு மென்னெஞ் செள்ளித்,
தொகுபுடன்’ எனப் புணர்ந்துநின்றும் போல்வதோர் சுவைமை
செய்து நின்றமையின். கொச்சகம் இடை நிலைப்பாட்டெனப் பா
மையின் (‘தொகுபுடன்’ ஆடுவது போலு மயில்’, என நா[லடி](ற்சீரடி)
யாலும் வருவதாயிற்று. வடையறையின்மையின். இங்ஙனம் வந்த
மையின் சொற்சீரடி மேல் எண்ணவும் படும். இவை கலிக்கண்
வருங்கால் ஒத்தாழிசைக்கண் முடுகியலடிவாராதென்பதாஊம் சொற்
சீரடி. வருஞாற்றுத் தனிச்சொல்லாகியன்றி வாராதென்பதாஊம்
உறழ்கலிக்கண்ணும் முடுகியலடி உரித்தன் தென்பதாஊம் கொள்க”
தோல். செய். சூ. ௧௨௩. ௩௫.

௩. “நனியறல் வாரும் பொழுதென வெய்ய, பனியறல் வாருமென் கண்”
கலி. ௩௬: ௧௪ - ௩.

(பிரதிபேதம்)* இணைந்துள்ளி:

நினைந்து அழிவதுபோலே இராநிற்கும்; (க) மயில்கள் நம்மை இகழ்ந்து கால மன்றியும், சேரத் திண்ணி ஆடுவனபோலே இராநிற்கும்; நம் கையில் வீள்கள் நாம் காப்பவன கழல்வனபோலே இராநிற்கும்; என் கண்போலே அறுதியைய யுடைய நீர் இற்று ஒழுகும் இளவேனிற்காலத்தும் தலைவர் வாரார்; ஆதலால் இந்நோய் இனி இந்நிலையினும் மிகுவதுபோல இராநிற்கும்; எ - று.

உஉ (உ) நரம்பின் தீங்குர னிறுக்குங் குழல்போ

(ங) லிரங்கிசை (சு) மிஞ்ஞெடு (டு) தும்பிதா தூதத்

(சி) தூதவர் *விடுதரார் துறப்பார்கொ (டு) நோதக

விருங்குயி லா லு மரோ

எ-து: † நரம்பினது இனிய இசையைத் தானத்திலே நிறுத்தும் வங்கியம் போல, ஒலிக்கும் இசையையுடைய (அ) மிஞ்ஞெடு தும்பி தாதை ண்தாநிற்க, நமக்கு ‡ நோவுதரும்படியாகக் கரிய குயில்கள் கூவாநிற்கும்; இவ்வளவிலும் தலைவர் ஒருதாதையினும் வரவிடாராய் நம்மைத் துறப்பாரோ துறவாரோ கூறாய்; || எ - று.

க. “களிமயில் குனித் திடக்கால மன்றியும்” நைடதம். கான்புரு. க.

உ. “குழல்வழி நின்ற தியாழே” என்பது இங்கு அறியத்தக்கது.

ங. சச்சினர்க்கினியர் சுரும்பு, வண்டு, தேன், மிஞ்ஞு இந்நான்கையும் தும்பியதுகிளையென்று கூறி “இரங்கிசை மிஞ்ஞெடு தும்பிதா தூத” என்பதை அதற்கு மேற்கோள் காட்டுவர்; சீவக. அகஉ, அகங.

ச. “மின்னேர் பசுசை மிஞ்ஞுக்குரத் சீறியாழ்” புறம். ஈஃஅ: உ.

டு. (அ) “தும்பி .. தீர்குழலாம்பலி னினிய விமிரும்” ஐங். உகடு. (ஆ) “குழலிசைத் தும்பி” அகம். உசடு (இ) “இருந்தும்பி யின் குழலாதம் பொழுது” காங். கடு. (ஈ) “குழலிசை தும்பி கொளுத்திக் காட்ட” (உ) “கொம்பர்த்தும்பி குழலிசை காட்ட” மணி. (ச) ஈ. (கக) டுஎ. (ஊ) “இருங்கட் டும்பி குழலாக” சீவக. உசகக. (எ) “சோலைத் தும்பி மென்குழ லாக ” கம்ப. பூக்கொய். ஈச. (ஏ) “நறுந்தா தூதுங் குழஞ்சினையுத் தும்பி” துறுந். உகக. (ஐ) “நறுந்தா தூதுந் தும்பி” அகம். கஃஅ.

சு. “தூதவர் .. அரோ” என்பது அரோ அசையாய் வருதற்கு மேற்கோள்; நன். இடை. சூ. உஉ மயிலை.

எ. ‘அரோ’ என்பது அசை நிலையாய் வருதற்கு (அ) “நோதக விருங்குயி லாலுமரோ” என்பது தொல். இடை. சூ. ஈக. சேனா. ஈச. சூ. ஈஃ. தெய். நன். இடை. சூ. உஉ, வி. இரா; இ-வி. சூ. உஎஎ. மேற்கோள். (ஆ) புறனடை விதியான் நோவுதகவென்பது நோதகவாரியிற் றென்பர், அடியார்க்கு நல்லார்; சீலப். (கக) கஎ.

அ. மிஞ்ஞு, தேனீயென்பர், புறநானூற் றுணையாசிரியர்; புறம். உஉ: சு. (பிரதிபேதம்) * விடாராய், † நரம்பினினிய, ‡ நோவுதரும்படியாக, || என்னுள்.

(க)நம்மை இம்மைப்பிறப்பினுள் துறப்பார்கொல்லென வானாதே ஐயஞ் செய்தலின், இஃது ஐயஞ்செய்தல்.

அரோ, அசை.

இவை தரவின் விகற்பமாகிய தாழிசை.

எவாவாங்கு, *ஆங்ககை.

இது தனிச்சொல்.

உஎ புரிந்துநீ எள்ளுங் குயிலையு மலரையும் புலவாதி

நீலித †முண்கணுப் ‡நெறிகூந்தல் ||நிணிவிட

(உ) நாவ்வரை நிறுத்துத்தாஞ் சொல்லிய பொய்ப்பன்றி

(ஈ) மாலைதாழ்வியன் மார் பர் துணைதந்தார்

(ச)காலுறழ் கடுந்திண்டேர் கடவின் விரைந்தே

எ - து: அதுகேட்ட தோழி, என்று, மனம் வேறுபட்டு நீலப்பூப்போலும் மையுண்கண்ணினையுடையாய்! நீ நம்மை இகழுங் குயிலையும் தலைவரையும் புலவாதேகொள்; தாம்வரும் நாளெல்லையையும் நம்நெஞ்சிலே நிறுத்திச்சொல்லிய கூற்றுக்கள் பொய்யல்லவாக மாலை தங்கின அகற்சியையுடைய மார்பினையுடையார் காற்றையொக்கும் கடிய திண்ணிய தேரை விரைந்து செலுத்தி நமது||நெறித்த (ஈ)கூந்தலைப் பின்னின பின்னல் விடும்படி—நாம் விரைதலை நமக்குத் தந்தார்காண் X என்றாள்; எ - று.

(க) நீலம், கடைக்குறைந்தது.

இது சுரிதகம்.

க. “தாதவர்அரோ” என்பதை ஐயஞ் செய்தல் என்னும் மெய்ப்பாட்டிற்கு மேற்கோள்காட்டி, (தோல். மெய்ப்ப. கு. ௨௨;) இக்குறிப்பையும் எழுதினர், பேராசிரியர்; இ - வி. நூலாசிரியரும் (இ - வி. கு. ௩௮௦) இப்பகுதியை ஐயஞ்செய்தலுக்கு மேற்கோள் காட்டினர்.

உ. இவ்வடி கலி. ௩௩-இல். ௨௩-ஆவது அடியாகவும் வந்துள்ளது.

ஈ. “எழுறு கடுந் திண்டேர் கடவி, நாமமர் காதலர் துணை தந்தார் விரைந்தே” என்பது, கலி. ௨௩: ௨௬ - ௨௭.

ச. “வளியி னிகன்கிழந் தேரும்” கலி. ௩௦: ௩௩.

௩. (அ) “சிறகுறுந் கூணும் குறளஞ் சென்று, பெறுகநின் செவ்வி பெருமகன் வந்தா, நறுமலர்க் கூந்த ஞ்ளணி பெறுகனை” சீலப். ௨௭: ௨௧௪-௬ (ஆ) “தன்னவன் றணந்த காலேப், பூமணம் புனைத வின்றி” சீலக. ௧௩௬௮.

௬. “நீலுண் கெலிகை கடுப்ப”

(பிரதிபேதம்) * அசை, † உண்கண்ணுப், ‡ நெறிகூந்தல் || நெறிநகந்தலை, ÷ தாம், X எனஆற்றுவித்தான்.

இதனுல், தலைவிக்குப் புணர்வாகிய உவகை தோன்றிற்று.

இதனுள், முச்சீரடியும் நாற்சீரடியுமாய் நின்மவாறுணர்தற்கு 'நருவன்' 'புகுவது' 'தொகுபுடன்' 'உருவன்' 'இருபறல்' எனத் தொடைச்சுவை கொடுத்துக்கூறவே, அவற்றிற்கு முன்னின்றன நொந்து என ஒழியசையாகியும் நைந்துள்ளி, எள்ளி, கையில், என்கண்போலென வழியசை புணர்ந்தும் வந்த சொற்சீரடிகளும் 'தொகுபுடனொடுவ போலு மயில்' என நாற்சீரடியுமாய் வந்தன.

இது தரவும் தரவினவிகற்பமாகிய தாழிசையும் ஏனையுறுப்புக்களும் பெற்று வந்த கொச்சகக் கலிப்பா. தரவின விகற்பமாகிய தாழிசையையும் தரவின்பாற்படுத்து இதுனை இடைநிலைப்பாட்டினறிவந்த தரவினைக்கொச்சகக் கலிப்பா என்பாரும் உளர்.

"இயற்சீர் வெள்ளடி யாசிரிய மருங்கி, னிலைக்குரி மரபி னிறக்கவும் பெறுமே" என்னும் (க) சூத்திரத்துள் இங்ஙனம் வரும் வெள்ளைக் கொச்சகத்துள் ஆசிரியவடி சிறிதுவருமென்றலின். 'பொரியுரு வழிப் புன்குடி வுசிர' என ஆசிரியவடி வந்தது. (நஉ)

(நசு.) மன்னுயி ரேமுற மலர்ஞாலம் புரவீன்று

பன்னீராற் பாய்புனல் பார்தூட்டி யிறந்தபிற

சின்னீரா னறல்வார ிவகல்யாறு கவின்பெற

முன்னொன்று தமக்காற்றி முயன்றவ ரிறுதிக்கட்

பின்னொன்று பெயர்த்தாற்றும் பீடுடை யாளர்போற்

பன்மலர் சீனையுசச் சுரும்பியிர்ந்து வண்டார்ப்ப

வின்னம ரிளவேணி லிறுத்தந்த பொழுதினான்;

அ விரிகாஞ்சித் தாதாடி யிருங்குயில் விளிப்பவும்

பிரிவஞ்சா தவர்தீமை மறைப்பென்மன் மறைப்பவங்

கரிபொய்த்தான் கீழிருந்த மரம்போலக் கவின்பாடி

பெரிபொத்தி யென்னெஞ்சஞ் சுடுமாயி னெவன்செய்கோ;

கஉ பொறைதளர் கொம்பின்மேற் சிதரின மிறைகொள

நிறைதளரா தவர்தீமை மறைப்பென்மன் மறைப்பவ

முறைதளர்ந்த மன்னவன்கீழ்க் குடிபோலக் கலங்குபு

பொறைதளர்பு பனிவாருங் கண்ணுயி னெவன்செய்கோ;

கசு தனையழிப்பூஞ் சீனைச்சுரும் பியாழ்போல விசைப்பவங்

கொனைதளரா தவர்தீமை மறைப்பென்மன் மறைப்பவங்

கனையழிய வாழ்பவ னுக்கம்போற் புல்லென்று

வனையானு நெகிழ்போடுந் தோளாயி னெவன்செய்கோ;

எனவாங்கு;

உக நின்னுண்ணோய் நீயுரைத் தலமர லெல்லாநா

மெண்ணிய நாள்வரை யிறவாது காதலர்

பண்ணிய மாவினர் புகுதந்தார்

கண்ணுறு பூசல் கைகளைத் தாங்கே.

இது பருவங்கண்டு வன்புறையெதிராழிந்து ஆற்றளைய தலைவிக்குத்
தோழி அவன் வாவுணர்ந்து கழியுவகையாற் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(3) மன்னுயி ரேமுற மலர் ஞாலம் புரவின்று

பன்னீராற் (உ)*பாய்புனல் பரந்தூட்டி. (௩)யிறத்தபிற

(௪)சின்னீரா னறல்வார ிவகல்யாறு கவின்பெற

க. (அ) “சுரந்த காவிரி மரங்கொண் மல்கீர், மன்பதை புரக்கு நன்னாட்டுப்
பொருநன்” புறம். சுஅ: க-க௦; (ஆ) “சுரபு வென்பது தாய்முலை யன்ன
திவ்வரவுரீர்நிலத் தோங்கு முயிர்க்கெலாம்” கம்ப. பால. ஆற்று. கஉ.

உ. (அ) பாய்தலென்பது பரத்தலாகிய குறிப்புணர்த்து மென்பதற்குப்
‘பாய்புனல்’ என்பது மேற்கோள்;” தோல். உரி. கு.சுரு. சே; தெய். (ஆ)
பெயரெச்சவீற்றுமை இடைச்சொல்லென்று கொள்ளப்படுமென்றும்
பாயும் புனலென்பது பாய்புனலெனத் தொக்குழி வேற்றுமைப்
பொருட்கண் உருபு பெயர்நிற்பத் தொக்கவாறு போல வினை நிற்ப
உருபுதொகுதலாற் பாயுமென்பது வினையு முருபுமாகிய இரு
நிலைமைத்தென்று கொள்கவென்றும் கூறுவர், தெய்; தோல்.
இடை. கு. எ. ‘எச்சஞ்’.

௩. (அ) “அற்றக் கடைத்து மகல்யா நகழ்த்தக்கா, மெற்றெனத் தெண்ணீர்
படும்” (ஆ) “உறுபுனறந்துல கூட்டி யறுமிடத்துங், கல்லூர் றுழியூறு
மாறே போல்” நாலடி. கரு௦; கஅரு. (இ) “பிள்ளை தைவரப் பெருகு
பால் சொரிமுலைத் தாய்போன், மள்ளர் வேனிலின் மணந்திடர்
பிசைந்துகை வருட, வெள்ள நீரிரு மருங்குகால் வழிமிதர் தேறிப்,
பள்ள நீள்வயற் பருமடை யுடைப்பது பாலி” பெரிய. திருக்குறிப்பு.
உஉ. (ஈ) “ஆற்றுப் பெருக்கற் மடிசுமெந் நாளும்வ்வா, னாற்றுப்
பெருக்கா லுலகூட்டிம்” நல்வழி. கூ. (உ) “ஆறு பெருக்கற் மருந்
திடர்தான் பட்டாலு, மூறலமை யாதோ வுலகாற்ற” தனிப்பாடல்.

ச. (அ) “அயிர்விரித்தறல் வார்த்துமெய்யடியவ ரகம்போற், செயிர மத்தவத்
தெளிந்துசின் னீர்புடை யொழுக்” திருவாணக்காப். ஆரஞ்சாத்து
கஅ. (ஆ) சின்னீர்: இல்தூற்பக்கம். எங: ச - ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * கால்புனல், † அகன்யாறு,

- (௧)முன்னொன்று தமக்காற்றி முயன்றவ ரிறுதிக்கட்
 (௨)பின்னொன்று பெயர்த்தாற்றும் பீடுடை யாளர்போற்
 பன்மலர் சிணையுசச் (௩)சுரும்பிமிர்ந்து வண்டார்ப்ப
 (௪)வின்னம ரிளவேனி லிறுத்தந்த *பொழுதினன்

எ - து: அகன்ற யாறுகள் அகன்ற உலகிடத்துப் பெருமையையுடைய உயிர்களெல்லாம் உயிர்வாழும்படி பலவாகிய நீரோடுகால்களாலே † தம் மிடத்தே வந்து பரக்கும் நீரைத் ‡ தாம் எங்கும் பரந்து ஊட்டிப் பாதுகாத்தலை யுண்டாக்கி அந்நீர் வற்றியபின்பு சிலவாகிய நீரோடு கால்களாலே அறல் ஒழுக்க, அவ்வாறுகள் அழகுபெறும்படியாகத் தமக்கு முன்னே ஓர் உதவியைச்செய்து அவ்வுதவியிலே முழுக்க முயன்றவருடையகேட்டிடத்தே பின்பு ஓர் உதவியை மீண்டு செய்யும் பெருமையையுடைய || தொழிலை ஆளுவாரைப்போலே, சுரும்புகளும் ஒலிக்கப்பட்டு வண்டுகளும் ஆர்க்கும்படியாக, அந்நீரை உண்ட கொம்புகளினின்றும் பலமலர்கள் ஆற்றிலே உரும்படி இனிமை பொருந்தின இளவேனில் வந்துவிட்ட பொழுதின்கண்ணே ; எ - று.

பன்னீர் சின்னீர் ஆகுபெயர். இது “தகுதியும் வழக்கும்”என்னும் (௫) குத்திரத்திற் கூறிய மருஉ. “வல்லெழுத் தியற்கை யுறழத் தோன்றும்” (௬) என்றதனிற் றேன்றுமென்றதனால் அகரங் கெட லகரம் னகரமாய் வரு மொழியில் னகரம் “ லன வெனவருஉம் புள்ளி முன்னர்த், தந வெனவரிற் றனவா கும்மே” (௭) என்பதனால் னகரமாய்முடிந்தது.

இது தாவு.

க. (அ)“வேனில் வெயிற்குலர்ந்த மெய்வறுமை கண்டிரங்கி,வானின்வளஞ் சுரந்த வண்புயற்குத் - தானுடைய, தாதுமே தக்க மதுவுந் தட்டுசினையாற், போதுமீ தேந்தும் பொழில்” இ - வி. சூ. சுருக. மேற்கோள்.
 (ஆ) “நன்றி யொருவற்குச் செய்தக்கா லந்நன்றி, யென்று தருங்கொ லெனவேண்டா-நின்று, தளரா வளர்தெங்கு தாளுண்ட நீரைத், தலையாலே தான்றருத் லால்” ழுதுரை. க.

உ. எடுத்தோதப்படாதஉரிச்சொற்களுள் பீடென்பது பெருமை குறித்து வருமென்பதற்கு, “பின்னொன்று பெயர்த் தாற்றும் பீடுடையாளர் போல்” என்பது மேற்கோள்; தொல். உரி. சூ. எக. ‘அன்ன’ தெய்.

௩. சுரும் பிமிர்தல்: கலி. சரு: கசு, சுச: கட.

ச. “இன்னிள வேனில்வந்திறுத்ததென்பவே”பிரமோதீ. பிரதோஷ. உஉ.

இ. தொல். கிளவி. சூ. கள.

சு. தொல். உயிர்மயங்கு. சூ. க௩.

எ. தொல். தொகை. சூ. எ.

(பிரதிபேதம்) * பொழுதின்கண், † தன்னிடத்தே, ‡ தான், || அத்தொழிலை.

- அ விரி(௩)காஞ்சித் தாதாடி யிருங்குயில் (௨)விளிப்பவும்
பிரிவஞ்சா தவர்தீமை மறைப்பென்மன் மறைப்பவும்
(௩)கரிபொய்ததான் கீழிருந்த மரம்போலக் கவின்வாடி
(௪)யெரிபொத்தி யென்னெஞ்சஞ் சநிமாயி நெவன்செய்கோ

எ - து அலர்ந்த காஞ்சிப்பூவிற் றுதை அலைந்து கரிய குயில்கள் கூவா
நிற்கவும் இக்காலத்தே பிரிந்துறைதற்கு அஞ்சாதவருடைய கொடுமையை
யான் மறையாரிந்தேன் ; அதனால் பெற்றதென் ? மறைப்பினும் சான்று
பொய்த்தவன் வந்து தன்கீழே இருக்கப்பட்ட மரம்போல யான் அழகு
கெடும்படி என்னெஞ்சு காமத்தீக்கொளுந்தி என்னைச்சுகுமாயின் யான் அதற்கு
என்செய்வேன்? எ - று.

க. (அ) “புன் காஞ்சித் தாதுதன் புறம்புதைய....., குயிறழுவ” (ஆ)
“குறுத்தாட் குயிற்சேவல் கொழங்காஞ்சித் தாதாடி” சீவக. சுசஅ,
சுரு௦. (இ) “குயிற்சுழாங்குடை காஞ்சியின் கோமளத் தாது” காஞ்சி.
திருக்கண். உக.

உ. (அ) “விளித்தாலங் குயிலாயின்” (கலி. ௨௮: அ) என்பதனையும் (ஆ)
“தன்காஞ்சித் தாதாடித் தன்னிறங்கரந்தனைக், கண்டாளு மடப்
பெடை கிளியெனப்போய்க்கையகல, துண்பே யிளஞ்சேவலேக்கோடு
விளியறிந்தித், தன்சிமகாற் பெடைதழுவுத் தலைவந்த திளவேனில்”
(சீவக. சுசக) என்பதனையும் நோக்கி விளித்தலென்பதற்கு அழைத்த
லென்று பொருள் கூறலுமாம். (இ) “கூடிப் புணர்ந்தீர் பிரியன்யி
னீடிப், பிரிந்தீர் புணர்தம்மி நென்பன போல, வரும்பவிழ் பூஞ்சினை
தோறு யிருங்குயி, லானா தகவும் பொழுதினுள்” கலி. கூஉ: சுக - சுச,
என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

ங. (அ) “அறிகரி பொய்த்த லான்றோர்க் கில்லை” துறுந். கஅச. (ஆ)
“சான்றவர் கையுண்டிடு கூறுவர் மெய்” பழி. உசக. (இ) “கொடுங்கரி
போ வாளுச்சாம்” சிறுபஞ்ச. க௦ (ஈ) “கைக்கரி யன்னவன் பகழி
கண்டகர், மெய்க்குலம் வேரொடுந் துணித்து வீழ்த்தின, மைக்கரு
மனத்தொரு வஞ்சன் மாண்பிலன், பொய்க்கரி கூறிய கொடுஞ்சொல்
போன்றவே” கம்ப. கரன்வதை. கஉச. (உ) “புலந்தெரி பொய்க்கரி
புகலும் புன்கனூர், குலங்களி னவிந்தனர் குரங்கி னுலென்றார்”
கம்ப. கிங்கரர் வதை. ௫௮. (ஊ) “மொய்த்த மீன்குல முதலற முருங்
கீன மொழியிற், பொய்த்த சான்றவன் குலமெனப் பொருகனை
யெரிப்ப” கம்ப. வருணனை வழிவேண்டு. ௨௫. (எ) “வஞ்சவீனை செய்து
நெடு மன்றில்வள னுண்டுகரி பொய்க்கு மறமார், நெஞ்சமுடை யோர்
கள் குல மொத்தன ராக்கர்” கம்ப. மூலபல. கச௫.

ச. (அ) “எரிபொத்துதலென்னும்வழக்கை”, “பொத்திற்றுத்தீ” கலி.
கச௫: ௫௮. (ஆ) “கானவர் பொத்திய ரெலிதீ விளக்கத்து” புறம்.

“புல்லு மரனு மோரறி வினவே, பிறவு முனவே யக்கிளைப் பிறப்பே.”
(க) இதனுட் (உ)பிற அறிவும் உளவென்று கூறினார்; அதனும் பாவத்திற்கு
அஞ்சி மரம் கலின்வாழிற்றென்றார்.

கஉ பொறைதளர் கொம்பின்மேற் (ந)சிதரின மிறைகொள
நிறை(சு) தளரா தவர்திமை மறைப்பென்மன் *மறைப்பவ
(ஊ)முறைதளர்ந்த மன்னவன்கீழ்க் குடிபோலக் கலங்குபு
பொறைதளர்பு பணிவாருங் கண்ணுயி னெவன்செய்கோ

எ - து: பூவின்பாரத்தார் தளர்ந்த கொம்பின்மேலே வண்டினுடைய
திரள் தங்குதல்கொள்ளாநிற்கவும் நிறையென்னுங் குணம் தளராதவருடைய
கொடுமையை யான் மறையாநிற்பேன்; அதனும் பெற்றதென் ? மறைப்பினும்
நாடாளும் முறைமை தளர்ந்த அரசன்கீழ் இருந்த குடிமக்களைப்போலக்
கலங்காநின்று கண்கள் பொறுத்தலாற்றாமல் நீர் ஒழுகுமாயின் யான் அதற்கு
என்செய்வேன் ; எ - று.

உசஎ: உ. (இ) “கனையெரி பொத்தி” சீலப். கச: கஉஉ; மணி.
உ: சஉ. (ஈ) “புகையழல்பொத்தி, நெஞ்சஞ் சுமதலின்” சீலப். உஈ:
சஅ - கூ. (உ) “முளியெரிபொத்தி” (ஊ) “புகையெரி பொத்தி” (எ)
“இகலெரி பொத்தி” மணி. கக: உசு, கக: உஎ. உஃ: எஅ. (ஏ)
“கனல்பொத்தி” கம்ப. இரணியன். அச. என்பவற்றாலுணர்க.

க. தோல். மரபு. கு. உஅ. இதற்கு இவ்வுரைகாரர் அங்கெழுதியிருக்கு
முரை ஆராய்தற் பாலது.

உ. மரமுயி ரில்லை யென்பார், பித்தல ராயிற் பேய்க ளென்றலாற் பேச
லாமோ” சீவக. ககௌ.

ஈ. (அ) “சிதர்சிதர் துருத்த செவ்விவேனில்(ஆ) “மலருண் வேட்கையிற்
சிதர்சிதர் துருப்ப” அகம். உஎஎ: கஅ; ஈகஎ: எ. (இ) “சிதர்தொழிற்
றம்பியொடு மதர்வண்டு மருட்ட” பெருங். (க) ஈஈ: உஅ. என்ப
வற்றால், சிதறுதல் அல்லது கிளறுதலாகிய சிதர்தற்றொழில் பற்றி
வண்டு சிதரெனப்பட்ட தென்று தெரிகிறது. (ஈ) “தொழித்து வண்டி
மிருங்கோதை” சீவக. ககஅக. என்பத னுரையும் நோக்குக.

ச. தளர்தல் - குலைதல், கலி. ஈச: கஎ; தப்புதல், சீவக. கககௌ.

ஊ. (அ) “மண்குளிர் கொள்ளக் காக்கு மரபொழிந் தரசர் தங்கன், விண்
குளிர் கொள்ள வோங்கும் வெண்குடை வெதும்பு மாயிற், கண்குளிர்
கொள்ளப் பூக்குங் கடிகயத் தடமுங் காவூர், தண்குளிர் கொள்ளு
மேனூர் தான்மிக வெதும்பு மன்றே.” (ஆ) “தீயினம் படர்ந்து வேந்தன்
செறவதே புரியுமாயிற், போயினம் படர்ந்து வாழும் புகலிட மின்மை
யாலே, வேயினம் படர்ந்த சாரல் வேங்கையை வெருவிப்புல்வாய்,
மாயினம் படர்ந்த தெல்லாம் வையகம் படருமன்றே.” துளா. மந்திர.

கசு தனையவிழ்ப்புஞ் சினைச்(க)சுரும் பியாழ்போல விசைப்பவுங்
கொன்தளரா தவர்தீமை மறைப்பென்மன் மறைப்பவுங்
(உ)கிளையழிய வாழ்பவ னுக்கம்போற் புல்லென்று
வளைபானு நெகிழ்போடுந் தோளாயி நெவன்செய்கோ

எ - து: முதுக்கு அவிழ்ந்த பூக்களையுடைய சினையிடத்தே சுரும்பினம்
யாழ்போலே ஒலியாநிற்கவும் கொண்டகோட்பாட்டினைக்குலையாதவருடைய
தீமையை மறையாநிற்பேன்; அதனாற் பெற்றதென்? மறைப்பினும் சுற்றங்
கெடவாழ்பவன் ஆக்கம் பொலிவழியுமாறுபோலப் பொலிவழிந்து தோள்கள்
வளைகிடத்தலமையாவாய் நெகிழ்ந்து கழலுமாயின் யான் அதற்கு என்
செய்வேன்? எ - து.

கண் பனிவாரும், தோள் வளையோடுமெனச் சினைவினை முதன்மேல்
நின்றது.

இவை மூன்றும் தாழிசை.

எனவாங்கு

எ - து: என்றுசொல்லு; எ - து.

ஆங்கு, அசை.

இது தனிச்சொல்.

உக நின்னுண்ணேய் நீயுரைத் தலமர லெல்லாநா
மெண்ணிய நாள்வரை யிறவாஅ காதலர்

உசு - உஎ. (இ) கோல்வளை யரசன் கீழ்வாழ் குடியென நடுங்க
மாட்டி” உத்தரகோசு. பார்ப்பதி. ௩௪. என்பவையும், (ஈ) “ஆன்பவர்
கலக்குற வலைபெற்ற நாடுபோல்” கலி. ௫. ௧௨. என்பதும் (உ)
அதன் குறிப்பிலும் (ஊ) இந்துறப்பக்கம், கசுரு: உ - ஆம் குறிப்பிலும்
(எ) கசுசு: க - ஆம் குறிப்பிலும் இவ்விடத்திற்குப் பொருந்துவனவும்
இங்கே அறிதற்பாலன.

க. (அ) “வடிநரம் பிசைப்ப போல் . . . சுரும்பார்ப்ப” கலி. ௩௪: ௩.
(ஆ) “சுரும்பு நரம் பெனவார்ப்ப” லளையாபதி.

உ. “தன்னினந் தளரா வண்ணந் தாங்குத் தரும மென்றே, நன்னகர் பல
வும் வாழ நயந்துதன் னிடத்தில் வாழ்வு, மன்னிய செல்வர் தம்பால்
வளமிகக் கொடுத்துத் தன்பா, லெந்நகர் வளமுங் காட்டி யிருப்பதந்
நகர நாளும்” விநாயக. திருநகர. ௩. என்பதும் “சிறியவன் செல்வம்
போற் சேர்ந்தார்க்கு நிழலின்றி” (கலி. ௧௦: ௨) என்பதும் அதன்
குறிப்பும் பார்க்க.

பண்ணிய மாவின் புருதந்தார்

(க) கண்ணுறு பூசல் கைக்களைந்தாங்கே

எ - து: நின் நெஞ்சினோயை நீகூறிச் சுழலாதேகொள். எஃ! நாம் வருவ ரென எண்ணியிருந்தநாளெல்லை கடவாமல், கண்டுகின்றவருத்தத்தைக் கை நீக்கினுற்போலக் காதலர் சமைத்த மாவினையுடையராய் வந்தார்காண் டு-று.

இது சுரிதகம்.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்வாகிய உவகை பிறந்தது.

இஃது ஏழடித்தரவும் நான்கடித்தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் நான் கடிச்சரிதகமும் பெற்று வந்த ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா. (௩௩)

(௩௫.) மடியிலான் செல்வம்போன் மரனந்த வச்செல்வம்
படியுண்பார் துகர்ச்சிபோற் பல்சீலை மிளிராப்ப
மாயவண் மேனிபோற் றளிர்னை வம்மேனித்
தாய சுணங்குபோற் றளிர்மிசைத் தாதுக
மலர்தாய பொழினண்ணி மணிநீர கயநிற்ப
வலர்தாய துறைநண்ணி யயிர்வரித் தறல்வார
நனியெள்ளுங் குயினோக்கி யினைபுகு நெஞ்சத்தார்
றுறந்துள்ளா ரவரெனத் துனிகொள்ள லெல்லாநீ;

க. வண்ணவண் டிமிர்ந்தானு வைபைவா நுயரெக்கர்த்
தண்ணருவி நறுமுல்லைத் தாதுண்ணும் பொழுதன்றோ
கண்ணிலா நீர்மல்கக் கவவிநாம் விடுத்தக்கா
லொண்ணுதா னமக்கவர் வருதுமென் றுரைத்ததை;

க௩. மல்கிய துருத்தியுண் மகிழ்துணைப் புணர்ந்தவர்
வில்லவன் விழவினுள் விளையாடும் பொழுதன்றோ
வலனாக விளையென்று வணங்கினாம் விடுத்தக்கா
லொளியிழாய் நமக்கவர் வருதுமென் றுரைத்ததை;

க௪. நிலனாறிற் றிரிதருஉ நீண்மாடக் கூடலார்
புலனாறிற் பிறந்தசொற் புதிதுண்ணும் பொழுதன்றோ
பலநாடு நெஞ்சினேம் பரிந்துநாம் விடுத்தக்காற்
சுடரிழாய் நமக்கவர் வருதுமென் றுரைத்ததை;

க. (அ) “கண்பனி துடையினித் தோழி நீயே.” (ஆ) “கண்ணுறு பொழுதிற் கைபோ லெய்தி, நம்மோர்க்கு நீதுணை யாகலு முளையே”
(இ) “பனித்தகண்டிடத்து” விநாயக. சிந்தாமணி. ௨௦௨.
(பிரதிபேதம்) * கலந்தாங்கே, † நெஞ்சினையகூறிநீ, ‡ என உவகையாககூறினா.

எனவாங்கு;

உக. உள்னதொறுடையுநின் னுயவுநோய்க் குயிர்ப்பாகி
யெள்ளறு காதல ரியைதந்தார் புள்ளியற்
காமர் கடுந்திண்டேர்ப் பொருப்பன்
வாய்மை யன்ன வைகலொடு புணர்ந்தே.

இது வற்புறுத்துந் தோழிக்குத் தலைவி இக்காலம் அல்லவோ அவர்
வருதுமெனச் சொன்ன காலமேன வன்புறையெதிரழிந்தானே நீ துளி
கோள்ளல் அவர் வந்தாரெனத் தலைவன் வரவுணர்ந்து தோழி ஆற்று
வித்தது.

இதன் பொருள்.

(க)மடியிலான் செல்வம்போன் மரனந்த வச்செல்வம்

*படியுண்பார் நுகர்ச்சிபோற் பல்சினை மிஞ்ஞர்ப்ப

(உ)மாயவண் மேனிபோற் றளிர்னை வம்மேனித்

தாய சணங்குபோற் றளிர்மிசைத் தாதுக

(ஈ)மலர்தாய பொழிநண்ணி (சு)†மணிநீர கயநிற்ப

வலர்தாய துறைநண்ணி யயிர்வரித் தறல்வார

க. (அ)சீர்வகையான்வருங்கலியடி தலைவிரவினுங் கடியப்படா வென்ப
தற்கு “மடியிலான் செல்வம்போன் மரனந்த வச்செல்வம்” என்பது
மேற்கோள். தோல். செய். கு. சுக. நடச. (ஆ) “அசைவி னேன்றா
ணசைவன னேத்தி”(இ) “நின், றுள்படு செல்வம் காண்டொறு மருள்”
புறம். கசஅ. உ. கசக: கச-ஈ. (ஈ) “ஆக்க மதாவிறாய்ச செல்லு
மசைவிலா, ஆக்க முடையா னுழை” (உ) “மடியிலா மன்னவ னெய்து
மடியுளந்தான், றுஅய தெல்லா மொருவகு” (ஊ) “முயற்சி திருவினை
யாக்கும்” (எ) “மடியிலான், றுளுளா டாமரையி னான்” துறள். டுகச,
சுகௌ, சுகசு, சுகள. (ஏ) “ஊக்க வேந்த னுக்கம்போல, வீக்கந்கொண்டி”
பெருங். (ஈ) டு. உ௦-உக. (ஐ) “ஆக்கமிங் கொருவரா லணுக் வேண்டு
மே, லாக்கமுண டாவரே லுறுவ ரன்னது, நீக்கமில் கொள்கையி
னிற் பரேயெனின், மேக்குறு பெருந்திரு விரைவின் மேவுமால்”
கந்த. (ஐ) “முயற்சி, யுலைவறப் புரியா வொருவனுக் கெங்ங
னுற்றிடுஞ் செல்வம்” துசேலோ. மேல்கடல். கசள.

உ. கலி. உக: எ-அ-ஆம் அடிகளையும் அவற்றின் குறிப்பையும் பார்க்க.

ஈ. “அணைமலர்ப் பூம்பொழி லதனுள், வண்ண மாச்சனை மாநீர் மணி
தெளித்தனையது” சீவக. கடுசுக.

ச. (அ) “மணிநீரும்” துறள். எசஉ. (ஆ) “மணிதெளித்தனைய நீர்” நைட.
புனல். க. (இ) “மணிதெளித் தனைய வான்புனற் றடத்தின்” காசி.

(பிரதிபேதம்) * படியுண்பா நுகர்ச்சி, † மணிநீர்க் கயம்,

நனி(௧)யெள்ளுந் குயிலேக்கி யினைபுகு நெஞ்சத்தார்

(௨)றுந்துள்ளா ரவரெனத் துனிகொள்ள லெல்லாரீ

எ - து: எஃ, நீ உள்ளம் மடித்திருத்தலில்லாதவன் செல்வம் பெருகு மாறுபோல மரங்கள் பூப் பெருக்க, அங்ஙனம் முயன்றுபெற்ற செல்வத்தைத் தான் வருந்தாமற் படிபெற்று உண்பாரது நுகர்ச்சிபோல அம்மரங்களிற் பல கொம்புகளிலேதேனையுண்டு மிஞிறுகள் ஆரவாரிப்ப, கரியநிறத்தையுடையவன மேனிபோலத் தளிரை ஈன, அந்நிறத்திற் பார்த சுணங்குபோல அந்தத் தளிரின்மேலே தாது விழ, அந்த மலர்பார்த சோலையை அணுகிப் பளிங்கு போலும் நீர்க்களையுடையவாகிய குளங்கள் வற்றுது நிற்ப்ப், பூப்பார்த துறை களையணுகி நுண்மணலைக் கோலஞ்செய்து அறுதியையுடைய நீர் ஒழுக இவற்றின்மேலே தான் மொழிக்குத் தோற்றிருந்த, பகையாற்பிரிந்திருந்தாரை மிக இகழும் குயிலைப் பார்த்து வருந்திக் கெடுகின்ற நெஞ்சத்தோடே அவர் நம்மைத் துறந்து இனி நினையாரென்று கருதி வெறுப்புக்கொள்ளாதே ; கொள்; எ - று.

இது தரவு.

விஞ்ஞ. ௫. (௭) “சுடர்மணி தெளித்ததன்ன, மென்புனற்றடம்” உத்தரகோச. நளசக்கர. எ. (௨) “எறிக்கும் படிசுத் திரடெளித்தா லெனநின் றிலங்கித் தன்பெயரைக், குறிக்குந் தடந்தீம் புனலாடி” (௨௩) “சுந்தநுண பளிக்கெனத் தெளிந்த, வந்தனீர்” (௭) “மணி தெளித்தனைய மாதிர்த்தக் குளம்” சீகாழி. பிரமபுர. ௨௨; சந்திரன். எ; சேடனுங். ௨௫.

க. “எள்ளுந் குயிலைபு மவரையும் புலவாதி” கலி. ௩௩: ௨௭.

உ. (அ) “துறந்துள்ளாரவரெனத் துனிகொள்ளலெல்லாரீ” என்பது விளி யேற்கும் என்று எடுத்தோதாத சுற்றுள் ஆகாராசுறு ஏடி என்று விளி யேற்று வருதற்கு மேற்கோள். தோல். விளி. கு. ௧௨. நச். (ஆ) “துனிகொள்ள லெல்லாரீ” என்பதனை, “எல்லான்” என்பது ஈறு கெட்டி “எல்லா” எனநின்று விளியேற்றற்கு மேற்கோள் காட்டினர்; மயிலை. வி. இரா. நன். பெயரியல். கு. ௫௧. (இ) “எகாரவீற் றுயர்பெயர் சுறழிந் துவிளியேற்குமென்னும்நன்னூ ற்கருத்தை மாற்றி, தாம் செய்த சூத்திரத்தினுரையில், “துறந்துள்ளா ரவரெனத் துனி கொள்ள லெல்லாரீயென சுறழிந்தும் விளியேற்கும் என்பாரும் உளராலோவெனின், அது படர்க்கைப் பெயராகாது தோழிமுன் னிலைப் பெயராயே தோழி என்னும் பொருட்டாய் நிற்பதொன்றாக லின் ஈண்டைக்கு ஏலாதென்க” என்பர். இ - வி. நூலாசிரியர், இ - வி. கு. ௨௧௦.

- க. (கி)வண்ணவண் டிமிர்ந்தானு வையைவா ருயரெக்கர்த்
(உ)தண்ணருவி நறுமுல்லைத் தாதுண்ணும் பொழுதன்றோ
கண்ணிலா நீர்மல்கக் கவவிநாம் விடுத்தக்கா
லொண்ணுதா னமக்கவர் வருதுமென் றுரைத்ததை

எ - து: ஒள்ளிய நுதலினையுடையாய் ! நாம் நிறுத்தினவளவில் நில்லா
வாய்க் கண் நீர்மல்க முயங்கி விடுக்க, அவர் நமக்கு வருவேமென்று உரைத்த
காலம், நிறத்தையுடைய வண்டிகள் ஆரவாரித்து,இன்பம் அமையாத வையை
யாற்றில் ஒழுங்குபட்ட உயர்ந்த இடுமணலிடத்துக் குளிர்த் அருவிரோலே
வளர்ந்த நதிய முல்லைப்பூவிற் றுதையுண்ணும் இவ்விளவேனிற் கால
மல்லவோ ? எ - று.

விடுத்தக்கால், காலீற்றுவினையெச்சம்.

- கங் மல்கிய துருத்தியுண் (ங்)மகிழ்துணைப் புணர்ந்தவர்
(ச)வில்லவன் விழவினுள் விளையாடும் பொழுதன்றோ
(ரு)வலனாக வினையென்று வணங்கிநாம் விடுத்தக்கா
லொளியிழாய் நமக்கவர் வருதுமென் றுரைத்ததை

எ - து: ஒளியிழாய்; நீர் எடுத்துக்கொண்ட காரியம் வெற்றியுண்டாவ
தாகவென்று கூறித் தொழுது நாம் விடுக்க, அவர் நமக்கு வருவேமென்று
உரைத்த காலம், பெருகியகாலத்து நீர் நிறைந்த ஆற்றிடைக்குறையிலே அவர்
தம்மை மகிழும் பரத்தையரைக்கடி, காமனுக்குநிகழ்த்துகின்ற விழாவிடத்தே
அவருடனேவினையாடும் இவ்விளவேனிற் காலமல்லவோ ? எ - று.

க. “கமழ்தா தூதும், வண்ணவண் டிமிர்ந்தால் பண்ணைபோன் றனவே”
பரி. கச: நடச.

உ. “தண்ணருவி நறுமுல்லை” கலி. நட: கச.

ங். “உறலியா மொளியாட வுயர்ந்தவன் விழவினுள், விறலிழை யவரோடு
விளையாடு வான்மன்னோ” கலி. நட: கங்-ச.

ச. (அ) ‘சிலைவலான்’ கலி. கசங்: நடச. (ஆ) “நிருமலி கருப்பு வென்றிச்
சிலையினு லுலக மெல்லாம்,பொருதுசெங் கோன டாத்திப் புகழ் விளை
யேக வீரன்”

ரு. (அ) “வலனாக,.....றுரைத்ததை” என்பது காலீற்று வினையெச்சம் பிற
வினையொன்று முடிந்ததற்கு மேற்கோள்; தொல். வினை. கு. நட. ரச்.
ரு-வி. கு. உசஎ. (ஆ) “வலனாக,.....விடுத்தக்கால்” என்பது காலீறு
இறந்த காலம்பற்றி வருதற்கு மேற்கோள்; தொல். வினை. கு. நட. ரச்.
கு. நட. கல். கு. நட. ரச். ரு-வி. கு. உசச.

கல் (க)*நிலனாவிற் றிரிதருஉ நீண்(உ)மாடக் கூடலார்
 †புலனாவிற் பிறந்தசொற் புதிதுண்ணும் பொழுதன்றோ
 (௩)பலநாடு நெஞ்சினேம் பரிந்துநாம் விடுத்தக்கார்
 ‡சுடரிழாய் நமக்கவர் வருதுமென் றுரைத்ததை

எ - து: விளங்குகின்ற இழையினையுடையாய் ! இறந்து படுவேமோ ஆற்றியிருப்பேமோவென்று பலவற்றையும் ஆராயும் நெஞ்சினையுடையமாய் நாம் வருந்தி விடுக்க, அவர் நமக்கு வருவேமென்று உரைத்த காலம், நிலத்தி லுள்ளார் நாவிலே வழங்கும் நீண்ட மாடங்கையுடைய மதுரையிலுள்ளார் அறிவினையுடைய சான்றோர் நாவிற்கு பிறந்த கவிகளின் புதுமையைக் கொண் டாடும் இவ்விளவேனிற்காலமல்லவோ ? எ - று.

“வேந்துறு தொழிலே யாண்டின தகமே” (ச) என்பதனை இது பின் பனியிற் பிரிந்து இளவேனிலுள் வருதல்குறித்தலின் இருதிங்களிடையிட்டது.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

எனவாங்கு

எ - து: எனச்சொல்லி, எ - று.

ஆங்கு, அசை,

இது தனிச்சொல்.

உஉ உள்ளுடொ றுடையுநின் னுயவுநோய்க் குயிர்ப்பாகி

||யெள்ளறு காதல ரியைதந்தார் புள்ளியற்

க. “உரைவாய நகர்” என்பதற்கு உரையிடத் தனவாகிய நகர் என்று பொருள்கூறி “நிலனாவிற்றிரிதருஉம்” என்னும் பகுதியை மேற்கோள் காட்டினார், நச்சு; சீவக. உடுடுஅ.

உ. (அ) “மாடமலி மறுகிற் கூடற் குடவயின்” முருகு. எக. (ஆ) “மாடம் பிறங்கிய மலிபுகழ்க் கூடல்” மது. சஉக. (இ) “நீண்மாடக் கூடல்” பரி. உ0: க0க. (ஈ) “மாடமலி மறுகிற் கூட லாங்கண்” அகம். நசசு: உ0; (உ) “மாட மதுரையும்” புறம். நஉ: ௫. (ஊ) “மாடமதுரை புகுந்தனன்” (எ) “மாட மதுரையும்” (ஏ) “மாடமதுரை யகத்துச சென்று” (ஐ) “மாடமதுரை மாநகர் புகுகென” சீலப். பதிகம்: உ0, அ: ௩, க: எசு. கடு: ககஉ. (ஐ) “மதிமலி புரிசை மாடக் கூடற், பதிமிசை” பதினொந்.

க. “பலநீனத் தினையும் பைத நெஞ்சின்” கலி. கஉசு. கக.

ச. நொல். கற்பி.கு. சஅ. இதனுரையிலும் இக்குறிப்புடன் இச்செய்திக் கே “நிலனாவிற் றிரிதருஉம்” என்னும் இத்தாழிசை மேற்கோள்.

பிரதிபேதம்) * நிலநாவில், † புலநாவில், ‡ சுடர்தாஸ் || என்றாறு.

காமர் கடுந்திண்டேர்ப் (க)பொருப்பன்

(உ)வாய்மை யன்ன வைகலொடு புணர்ந்தே

எ - து: தம்மை நினைக்கும் பொழுதெல்லாம் நெஞ்சழியும் நினது வருத் தத்தையுடைய காமநோய்க்கு இளைப்பாறுதலாகிப் பறவையினது பறத்தற் மன்மையையுடைத்தாகிய விருப்பத்தையுடைய கடிய திண்ணிய தேரையுடைய பொதியின்மலையினையுடைய பாண்டியனுடைய தப்பாத மொழியை யொத்த குறித்த எல்லைதப்பாத நாளோடே கூடி நம்மை * இகழ்ந்திருத்தல் நீங்கின காதலர் நம்மைக்கூடுதலைத் தந்தார்; †எ-று.

இது சுரிதகம்.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்வாகிய உவகை பிறந்தது.

இஃது எட்டடித்தரவும் நான்கடித்தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் நான்கடிச்சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கவிப்பா. (நசு)

(நக.) கொடுமிட னாஞ்சிலான் றார்போன் மரத்து

நெடுமிசைச் சூழ மயிலாலுஞ் சீர

வடிநரம் பிசைப்பபோல் வண்டொடு சுரும்பார்ப்பத்

தொடிமகண் முரற்சிபோற் றும்பிவந் திமித்தர

நு வியனெழீஇ யவைபோல வெவ்வாயு மிம்மெனக்

கயனணி பொதும்பருட் கடிமலர்த் தேனூத

மலராய்ந்து வயின்வயின் வினிப்பபோன் மரனூழ்ப்ப

விருங்குயி லாலப் பெருந்துறை கவின்பெறக்

குழவி வேனில் விழுவெதிர் கொள்ளுஞ்

க. பொருப் பென்னும் பெயர்பொதியின் மலைக்குப் பயின்று வருதலை, (அ) “வரைத்தா முருபிப் பொருப்பிற் பொரு” மது. சஉ. (ஆ) “திண்டேர்ச் செழியன் பொருப்பிற் கவாஅன்” (இ) “பலர் புகழ்திருவிற் பசும்பூட்பாண்டிய, னணங்குடையுர்நிலைப்பொருப்பிற்கவான்” அகம். கங். கச. நடஅ: ௫ - சு. (ஈ) “வகையமை தண்டாரான் கோயெர் பொருப்பின்மேல்” (உ) “சினையலர் வேம்பின் பொருப்பன்” கலி. ௫௭: கசு, கூஉ: உஎ. (ஊ) “பூண்டாழ் மார்பிற் பொருப்பிற் கோமான், பாண்டியன்” (தொல். அகத். கு. ௫ச. மேற்கோள்.) (எ) “தென்ன னுயர்பொருப்புந் தெய்வ வடமலையும்” பெரியதிருமடல். சு. (ஏ) “பொருப்பிலே பிறந்து தென்னன் புகழிலே கிடந்து” வில்லி. சிறப்புப். க. என்பவையும் வலியுறுத்தும்.

உ. (அ) “காலை யன்ன சீர் சால் வாய் மொழி” பதிற். உக: ச. (ஆ) “வாய்மை வயங்கிய ஹைகல்” புரி. உ: ௫ச. (இ) “வெயிலினு மெய்யன வுரைத்தன் மேயினான்” கம்ப. காட்சி. நக.

(பிரதிபேதம்) * இகழ்ந்திருக்க நீங்கின, † இனி ஆற்றென்றான்

க0 சரார் செவ்வியும் வந்தன்று

வாரார் தோழநங் காத லோரே;

கஉ. பாஅய்ப் பாஅய்ப் பசந்தன்று துதல்

சாஅய்ச் சாஅய் நெகிழ்ந்தன தோள்;

கச நனியறல் வாரும் பொழுதென வெய்ய

பனியறல் வாருமென் கண்;

கசு மலையிடைப் போயினர் வரனசைஇ-நோயொடு

முலையிடைக் கனலுமென் னெஞ்சு;

கஅ காதலிற் பிரிந்தார் கொல்லோ வறிதோர்

துதொடு மறந்தார் கொல்லோ நோதகக்

காதலர் காதலுங் காண்பாங் கொல்லோ

துறந்தவ ராண்டான் நிறைஞவர் கொல்லோ யாவது

நீளிரைப் படுதலு மொல்லும் யாழநின்

வாளிரைப் படுத்த வயங்கி ரோதி

நாளணி சிதைத்தலு முண்டென நயவந்து

கேள்வி யந்தணர் கடவும்

வேள்வி யாவியி னுயிர்க்குமென் னெஞ்சே.

இது காலங்கண்டு ஆற்றத் தலையியது நிலைமைகண்டு, ஆற்றத் தோழி, தான் ஆற்றளாய் அவட்தக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(3)கொடுமிட (2)னஞ்சிலான் றுர்போன் (11)மரத்து

நெடுமிசைச் சூழ மயிலாலுஞ் சீர

க். (அ) “விறன்மிகு வலியொலி பொலிபகழ் புழுதியி, னிறனுழு வளை வாய் நாஞ்சி லோனும்” பரி. கந: நஉ - ந. (ஆ) “வலியொத் தீயே வாலியோனை” புறம். ௫௬: கஉ. (இ) “விறல் வெள்ளையாயவனென் றுள்” சீலப். கஎ. ‘மாயவ’ (ஈ) “புரவல வின்னுதும் பொன்னஞ் குட்டெயிற், நிருநகர் தென்றில சேணி லோங்குரு, விரிதிரைக் கங்கையில் வீழ்தல் போன்றமற், நெருகுழை யவன்வலி யுணர்த்து கின்றதால்” பாகவதம். (க0) சாம்பன் மணம். ௫௪. என்பவைகளும் பலதேவன் பலராமன் என்னும்பேர்களும் இங்கே அறித்தற்பாலன.

உ. (அ) “வளைநாஞ்சி லொருகுழை யொருவனை.” (ஆ) “வள்ளணி வளை நாஞ்சிலவை” பரி. க: ௫, க௫: ௫௭. (இ) “மேழிவல னுயர்த்து வுள்ளை நகரமும்” சீலப். கச: கூ.

ந. “மராஅ மயிலின் மயங்குபு துங்குங், குழாஅ மகளிர் குரவை. காண் மின்” பெருங். (க) ௪0: க௪௫-௬.

வடி(க)நரம் பிணைப்போல் வண்டொடு சுரும்பார்ப்பத்
 (உ)தொடிமகன் முரற்சிபோற் றும்பிவந் திமிர்தர
 னு வியனெழீஇ யவைபோல வெவ்வாயு மிம்மெனக்
 கயனணி பொதும்பருட் கடிமலர்த் தேணுத
 மலராய்ந்து வயின்வயின் விளிப்போன் மரணுழ்ப்
 னிருங்குயி லாலப் பெருந்துறை கவின்பெறக்
 (ங்) குழவி வேனில் விழுவெதிர் கொள்ளுஞ்
 க0 சீரார் செவ்வியும் வந்தன்று
 வாரார் தோழிநங் காத லோரே *

எ-து: தோழி! (சு)காமனுக்கு நிகழ்த்தும் விழவை எதிர்கொள்ளும் இள
 வேனில் செவ்வியும், கொடிய வலியினையுடைய கலப்பைப்படையினையுடைய
 நம்பி மூத்தபிரானுடைய துழாய்மலைபோல வெண்கடம்பின் உயர்ந்த இடத்
 தே ஆரவாரிக்கும் மயில்களைதந்துத் தங்குஞ்சீர்மையுடையவாய் அதிலே
 வண்டோடே சுரும்புகளும் வடித்த நரம்புகள் ஒலிப்பனபோல ஆரவாரிப்ப,
 தொடியினையுடைய விறலியர்(ரு)கானத்திற்போலே தும்பிகள்வந்து ஒலித்தலை

க. யாழொலி வண்டினெலிக்கு உவமையாதலை, கலி. ஈஉ: கூ-ஆம் அடியா
 லும் அதன்குறிப்பாலும் சுருமபினெலிக்கு உவமையாதலை, கலி. ஈஉ:
 கசு-ஆம் அடியாலும் அதன் குறிப்பாலும் உணர்க.

உ. "சுரும்பார்க்குங் குரலினோ டிருந்தும்பியியை பூத, பொருங்குட னிம்
 மென விமிர்தலிற் பாடலோ, டரும்பொருண் மரபின்மால் யாழ்
 கேளாக் கிடந்தான்போற், பெருங்கட றுயில்கொள்ளும் வண்டியிற்
 நறுங்கானல்" கலி. கஉ. ௨ - ௫.

ங். (அ) குழவியென்பது ஓரறி வுயிர்க்கன்றியும் பொழுதின் கண்வருதற்கு
 'குழவிவேனில்' என்பது மேற்கோள்; தோல். மர. கு. உச. பே. (ஆ)
 குழவியென்பது பருவத்துக்கு முரித்தென்பர், மயிலைநாதர்; நன்.
 பொது. கு. ஈ௭. மயிலே.

ச. (அ) "ஆளு விருப்போ டணியயர்பு காமற்கு, வேனில் விருந்தெதிர்
 கொண்டு" கலி. கூஉ: சுஎ-சுஅ. (ஆ) "வானுயர் சோலை தோறு முருகு
 வாய் மடுத்த வீரூர், தேனெடு சுரும்பும் வண்டும் புதிதுண்டு தெவிட்டி
 யார்ப்பக், கானமர் குழவி னுர்தங் கணவர்பார் புலவீரர், வேனில்
 வேட் குலகம் யாவும் விழவயர் திட்ட வந்தே" : நைடதம். இள
 வேனில். ௫.

ரு. ஏடுகளில் தாளத்திற்போலேயென்றும் ஐயுறும்படி உள்ளது. முரற்கை
 யென்பதற்குத் தாளமென்ற பொருளும், மலை. ஈக௦-ஆம் அடியிற்
 காணப்படுகின்றது. முரன்றுபாட வெண்பதற்கு ஆளபஞ்செய்து
 பாடும்படியென்றும் சீவக. ககருக. முரன்றற்கென்பதற்குப் பாடினாற்

(பிரதிபேதம்.) * பாடிய.....ததல் எ - து;

யுண்டிடுக்க, தேனினம் கயங்கள் சூழ்ந்த இளமரக்காவில் மணத்தையுடைய மலர்களை வாச்சியங்களை எழுப்பின ஒசைபோல எவ்விடமும் *இம்மென்னும் ஒசை பிறக்கும்படியாகச் சத்திக்க, மரங்கள் சூட உரியாரை ஆராய்ந்து நாற்றத் தாலே †தம்மிடத்தே தம்மிடத்தே அழைப்பனபோல மலர்கள் அலர, கரிய குயில்கள் கூவு, †பெரிய நீர்த்துறைகள் பூவால் அழகுபெற வந்தது; இக்காலம் இங்ஙனம் முதிர்ந்த அளவிலும் நங்காதலரோ வாரார்; || எ - று.

கஉ (க) பாஅய்ப்பாஅய்ப் பசந்தன்று நுதல்
சாஅய்ச் சாஅய் நெகிழ்ந்தன தோள்

எ - து: ஆதலால் எனது நுதல் பசப்பொழுதப் பரந்து பரந்து வந்து பின் னர் முழுக்கப்பசந்தே விட்டது; என் தோள்கள் ஒழுக மெலிந்து மெலிந்து வந்து பின்னர் மிகவும் மெலிந்தேவிட்டன; எ - று.

கச (உ)நனியறல் வாரும் பொழுதென வெய்ய
பனியறல் வாருமென் கண்

எ - து: என் கண்கள் இக்காலம் மிகவும் அறலொழுகுமென்று கருதி அதற்கெதிரே வெய்ய நீர் அறுதியுடைத்தாய் ஒழுகாரிற்கும்; எ - று.

கசு முலையிடைப் போயினர் = வரனசைஇ நோயொடு
முலையிடைக் கனலுமென் நெஞ்சு

எ-து: என்னெஞ்சு முலையிடத்தே போனவருடைய X வரத்தை நச்சுகையி னாலே தோன்றிய காமத்தீயாலே என்னுடைய முலையெல்லாம் காந்தா ரிற்கும்; எ - று.

நசைஇயென்னுஞ் செய்தெனெசசம் காரணகாரியப் பொருட்டாய்நின்றது. தோன்றியவென வருவிக்க. அது நச்சின நோயெனப் பெயரெச்சமாகாது.

கஅ காதலிற் பிரிந்தார் கொல்லோ வறிதோர்
துதொடு மறந்தார் கொல்லோ நோதகக்
காதலர் காதலுங் காண்பாங் கொல்லோ
துறந்தவ (h)ராண்டாண் நெறகுவர் கொல்லோ பாவது

கென்னும் சீவக. உ௦௩௫. பொருள்காணப்படுதலாலும் இப்பொருளை சிறந்ததாகத் தோற்றுதலாலும் காணமென்றே கொள்ளப்பட்டது.

க. பாய்தல் பரத்தல் என்னும் பொருளில் வருதற்கு “பாஅய்ப் பாஅய்ப் பசந்தன்றுநுதல்” என்பது மேற்கோள்; துக்க. தாழிசை. ந. ‘சத கோடி’

உ. “என் கண்போலிசுபறல் வாரும் பருவத்தும் வாரார், மிகுவது போலு மிந் நோய்” கலி. ந.ந. கக - உக.

ந. “ஆண்டாண் நெறத்து மறிந்த வாரே” ழுருது. உசக.

(பிரதிபேதம்) † நிம்மென்னும். † பிறக்கும் படியாக மரங்கள், † தன்னிடத்தே தன் னிடத்தே, || ஆதலால் எனதுநுதல்.....பசந்தேவிட்டது, † பசந்தன்று நுதல், = வாய்ச்சையி, X வாரத்தை.

நீரிடைப் படுதலு மொல்லும் யாழநின்
(க)வாளிடைப் படுத்த வயங்கி ரோதி
நாளணி சிதைத்தலு முண்டென நயவந்து
கேள்வி யந்தணர் கடவும்
வேள்வி யாவியி னுயிர்க்குமென் னெஞ்சே

எ-து: "காதலர் நம்மிடத்துக் காதலின்று நீங்கினரோ? அன்றிக் காதலுண் டாயிருக்க ஒரு தூதொடு கூறி வரவிடும் வார்த்தையைச் சிறிது மறந்தாரோ? அவர் நம்மிடத்து நிகழ்த்தும் காதலையும் நாம் இறந்துபடாமலிருந்து காண் பேமோ? நம்மை இவ்வணர் துறந்தவர் அவ்விடங்களிலே அவ்விடங்களிலே இருந்தே விடுவரோ? இவற்றின் முடியும் காரியம் எதுதானென்று தலைவி கூற, அதுகேட்டதோழி, (உ)புணர்ந்தவர் சேயிடத்தே பிரிந்திருத்தலும் உல கத்துக்குப் பொருந்தும். அவர் வருவதற்கு முன்பே கத்திரிகை இடையிட்ட விளங்குகின்ற நெய்த்த ஒதியினையுடையாய்! என் நெஞ்சு அவர் குறித்தநாள் வந்து! நின்னழகைக் கெடுத்தலுமுண்டென்று கருதி தூக்கேள்வியினையுடைய அந்தணர் விருப்பம் வந்து செலுத்தும் யாகத்திடத்துப் புண்போலே நெட் டியிர்ப்புக்கொள்ளாநிற்கும்; இதுகாண் யானுறுகின்ற வருத்தமெனத் தானும் ஆற்றாளாய்க்கூறி ஆற்றுவாள்; எ - று.

இது தோழி கூற்றிற் (ங) "பிறவும்" என்பதனாற் கொள்க.

இதனால், தோழிக்கும் தலைவிக்கும் சூழ்ச்சி தோன்றிற்று.

இது தரவின் கண்ணே 'செவ்வியும்வந்தன்று' என வழியசை புணர்ந்த சொற்சீரடியும் (ச) 'பாஅய்ப்பாஅய்ப் பசந்தன்று நுதல், சாஅய்ச்சாஅய் நெகிழ்தன தோன்' என முட்டடியின்றிக் குறைவுசீர்த்தாகிய சொற்சீரடியும் வந்து கலிவெண்பாவின் வேறுபட்ட கொச்சகம். (நடு)

*1) ராஜல்கலி முற்றும்.

— ௦௦௦௦௦ —

க. கலி: நஉ: க-ந, அடிகளையும் அவற்றின் குறிப்பையும் பார்க்க.

உ. "மகளிர், தோள்சேர்ந்த மாந்தர் துயர்கூர நீத்தலு, நீச்சரம் போகியா ரவல்லைவர் தளித்தலு, மூழ்செய் திரவும் பகலும்போல் வேறாகி, வீழ் வாரகட் டோன்றற் தடுமாற்ற ஞாலத்துன், வாழ்வாரகட் செல்லாம் வருமீ," கலி. கசடு: கந - கள.

ங. தொல். கம். சூ. க.

ச. தொல். செய். கடுகு - ஆம் சூத்திரத்தினுரையில் பேராசிரியரும் நச்சி ஞார்க்கினியரும் இவ்வாறே கூறியிருக்கின்றனர்.

(பிரதிபேதம்) * பாலை முற்றும், நச்சிஞார்க்கினியார் கூறிய பாலை நிலத்தினுரை முடிந்தது.

உ
முருகக்கடவுள் துணை.

கலித்தொகை

மூலமும்

நச்சினூர்க்கினியருரையும்.

இரண்டாவது குறிஞ்சிக்கவி.

(நு.௭.) (க)கயமல ருண்கண்ணாய் காணு யொருவன்
வயமா னடித்தேர்வான் பேரலத் தொடைமாண்ட
(உ)கண்ணியன் வில்லன் வருமென்னை நோக்குபு
முன்னத்திற் காட்டுத லல்லது தானுற்ற

- க. (அ) “இருவர்கண் டால்வரு மேதமென் றெண்ணி யெனக்கெதிரே,
வருவர்வர் தாலும்தம் வாய்திற வார்தஞ்சை வாணன்வெற்பி, நொருவர்
நஞ் சார லுழையக லார்தழை யுள்ளதெல்லாந், தருவர்வம் பார்
முலை யாயென்கொ லோசெயத் தக்கதுவே” தஞ்சை. கக௭. (ஆ)
“கயமல ருண்கண்ணாய் காணுய்நின் னையர்” சீலப். கட: ‘கயமலர்’.
- உ. (அ) முற்றுத்திரிசொல் வீனையெச்சமாய் வருதற்கு “கண்ணியன்
வில்லன் வரும்” என்பது மேற்கோள்; நோல். எச்ச. கு. கூக. சே.
(ஆ)இதற்கு, ‘கண்ணியனாய்த் தன் வில்லைஎந்தி வரும்’ எனப் பொரு
ளுங் கூறுவர். தெய்; நோல். எச்ச. கு. ௫௮. ‘வீனையெஞ்சு’. (இ)
“முற்றுச்சொல் திரிந்து எச்சமாமென்னுது எச்சமே முற்றாய்த்திரியு
மென்று ஒதிற் படுமெழுக்கு என்னையெனின், இருதினை ஐம்பான்
மூவிடத்திற்கும் பொதுவாகிய வீனை நிகழ்ச்சியன்றே எச்சமாவன ?
அவை அவ்வாறன்றி முற்றுச்சொற்கு ஒதிய ஈற்றவாய் இருதினை
யைம்பான் மூவிடமும் உணர்த்தலின் முற்றுச்சொல்லே எச்சமாய்த்
திரிந்தன எனப்படும்; எச்சம் முற்றாய்த் திரிந்தனஎனப்படா; ஆதலான்
அவ்வாறு ஒதினொரென்க. அவ்வாறன்றி வீனையோடான் மாத்திரத்தான்

- ௫ நோயுரைக் கல்லான் பெயருமற் பன்னாந்
பாயல் பெறேஎன் படர்கூர் தவன்வயிற்
சேயேன்மன் யானுந் துயருழப்பே னுயிடைக்
(க)கண்ணின் று கூறுத லாற்றா னவனாயிற்
பெண்ணன் றுரைத்த னமக்காயி னின்ன துஉங்
க0 (உ)காணன் கழிதலு முண்டென் (௩)றொருநாளென்
றேனென்கிழ் புற்ற துயராற் றுணிதந்தோர்
நாணின்மை செய்தே னறுதுதா லேன
லினக்கினி யாங்கடிந் தோம்பும் புனத்தய
லாசலூர்ந் தாட வொருநான்று வந்தாணை

வினையெச்சமெனின், மாரீறும் வினையொழுமடியும்வேற்றுமையும்
பிறவும் வினையெச்சமாவான் செல்லமாகலானும், அல்லதுஉம்
'கண்ணியன் வில்லன்' எனவரும் வினைக்குறிப் முற்றய்த்(?) திரிதற்கு
ஏற்பதோர் எச்சமின்மையானும் அஃது இலக்கணமன்றென்க. இஃது
ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்க்கும் கருத்தாதல் சேனாவரைய ருரையா
னுணர்க" இ - வி. சூ. உ0௦.

- க. (அ)கண்ணென்னும் பொருளாவது கண்ணென்னும்இடைச்சொல்லா
னுணர்த்தப்படும் இடப்பொருண்மை என்றுகூறி, "கண்ணின் றுகூறுத
லாற்றா னவனாயின்" என்பதை மேற்கோள் காட்டுவர், சேனாவரையர்;
தொல். வேற். சூ. உக. (ஆ) நச்சினார்க்கினியர் இச்சுத்திரவுரையில்
இக்கருத்தை, மறுத்து, இப்பகுதியில் கண்ணென்பதற்கு என்
கணின்மென என்னென்பதுதோன்றவெழுவாயாய்நின் றுகண்ணுருபு
ஏற்றதென்று பொருள்கூறுவர். (இ) வேறுரையாசிரியரும் இவ்வாறே
கூறுவர். தொல். வேற். சூ. உக. (ஈ) "கண்ணின்றொருவர், குண
னையும் கூறற்கரிதால்" நாலடி ௩௫௩. (உ) "கண்ணின் று கண்ணறச்
சொல்லினும்" தறங். கஅச.
- உ. ஆண்பாலின் வினமுற்று வினையெச்சமானதற்கு "காணன் கழிதலு
முண்டென் றொருநான்" என்பது மேற்கோள். நங். வினை. சூ. ௩௨.
இரா. மயிலை. இ-வி. சூ. உ0௦. விருத்தியுரையிலும் இராமரணசகாண்
டிகையிலும் இலக்கணவிளக்கவுரையிலும் இது கூடியும் குறைந்தும்
பிழைப்பட்டு வந்துள்ளது.
௩. தோழி தலைவியுறுப்பினைத் தன்னுறுப்பாகக் கூறப்பெறுமென்னும்வழு
வமைதிக்கு "ஒருநாளென், றேனென்கிழ்புற்ற துயராற் றுணிதந்து"
என்பது மேற்கோள்; தொல். பொருளியல். சூ. ௨௭. ௩.

கரு (க)யைய சிறிதென்னை (உ)பூக்கி யெனக்கூறத்
தையா னன்றென் றவனுக்கக் கைநெகிழ்பு
(ஈ)பொய்யாக வீழ்ந்தே னவன்மார்பின் (சு)வாயாச்செத்
(ஊ)தொய்யென வாங்கே யெடுத்தனன் கொண்டான்மேன்
மெய்யறியா தேன்போற் கிடந்தேன்மன் னாயிடை
உரு மெய்யறிந் (சு)தேற்றெழுவே னாயின்மற் றெய்யென
வொண்குழாய் செல்கெனக் கூறி விடும்பணி

*வாங்க னுடைய னவன்.

இது “நாற்றழந் தோற்றழ மொழக்கழ முண்டியுந், செய்வினை மறைப்பினுந் செலவினும் பயில்வினும், புணர்ச்சியெதிர்ப்பா னென்றுத்து வருஉ,முணர்ச்சியெழினுணர்ந்த பின்றை” (எ) தள்ளை அவன் மறையாமை

க. (அ) ‘ஐயசிறிதென்னை பூக்கி’ என்பது !முன்னிலையீற்றுஇகரம் சிறு பான்மை ககரம்பெற்று வருமென்பதற்கும் (தொல். வினை. சூ. உசு. சே.) (ஆ) ககரம்பெற்ற இகரம் எவல்கண்ணியே நிற்குமென்பதற்கும், (தொல். வினை. சூ. உசு. நசு.) (இ) ககரம் சிறுபான்மை எதிர் காலங்காட்டுமென்பதற்கும். (இ-வி. சூ. சக.) (ஈ) இகரம் ககரமூந்து எதிர்காலம் பற்றி ஏவற்பொருண்மைக்கண்வருமென்பதற்கும்: (இ-வி. சூ. உருஅ.) மேற்கோள்.

உ. ஊக்குதல் ஆட்டுதல்; (அ) “தானாக் கினனவ் வுசிலை வந்தே” கலி. கருக: சசு. (ஆ) “மடவோர்க்கியற்றியமாமணியூசல், கடுவனுக்குவதுகண்டுகை யெய்தியும்” மணி. கக: எரு-எசு. (இ) “தழைக்கயிற் றாசல் விரும்புற் றாக்கியும்” பெருங். (உ) கசு: உஎ. (ஈ) “சோர்பனிமுகத்து மென்கால் சழலவார் விசிறியூக்க” பூவாளுர். இந்திரனருச்சின. கசு.

ஈ. (அ) அறக்கழிவுடையனவற்றுள், தோழிதலைவிக்குப் படைத்து மொழித் துக்கு, “பொய்யாக வீழ்ந்தே னவன்மார்பின்” என்பது மேற்கோள்; தொல். பொருளியல். சூ. உசு. நசு.

(ஆ) “அலங்கலங் குன்ற மன்றா னணிவரை யகல மூழ்கி, நலங்கெழு கலவைச் சாந்து நானமு மழித லோடு, மிலங்கொளி வயிரப் பைம்பூ ணிளமுலை வடுக்கண் டேங்கிப், பொலங்கொடி நாணி னோடும் பொய்த் துயில் கூர்ந்தா ளன்றே” நைடதம். மணம். சஉ.

ச. எடுத்தோதப்படாத உரிசொற்களுள் செத்தென்பது குறிப்புணர்த்தி வருதற்கு “வாயாச்செத், தொய்யென வாங்கேயெடுத்தனன்” என்பது மேற்கோள்; தொல். உரி. சூ. எக ‘அன்ன’ தெய்.

ஊ. “ஒய்யென” பொருந். கருஉ; மூலிலை. அரு; அகம். அசு: உக, ககரு: ஈ, ‘ஏற்றெழுதல்’ கலி. கஉ: அ-ஆம் அடிக்குறிப்புப் பார்க்க.

எ. தொல். கன. சூ. உரு.

(பிரதிபேதம்) * இன்கண், நன்கண்,

காரவுமாக “மேய்யினும் போய்யினும் வழிநிலே பிறையாது, பல் வேறு கவர் பொரு னுட்டத்தான்” (க)தலைமகட்டுத் தோழிகூறியது.

இதன் பொருள்.

* கயத்திடத்து நீலமலர்போலும் மையுண்கண்ணினையுடையாய்! யான் கூறுகின்றதனை நின் மனத்தான் ஆராய்ந்துபாராய், தனக்கு ஒப்பில்லாதான் வலியையுடைய யானைமுதலியவற்றின் அடியைத் , தேடுவான் போலே கட்டிதன்மாட்சிமைப்பட்ட கண்ணியையுடையனாய் வில்லையுடையனாய்வரும்; அங்ஙனம் வந்து என்னப் பார்த்துத் தான் உற்ற நோயை (உ)மிகவுங் குறிப் பாலே யான் உணரக் காட்டுவதனறிக் கூற்றும் கூறாய்ப் பலநாளும் மீண்டும் போம்; அதுகண்டு அவனையன்றி அவனிடத்து மிகவும் உறவில்லாத யானும் அவன் என்செய்கின்றனென்னும் நினைவுமிக்குத் துயில்பெறேனாய் வருத்தத்திலே விழுந்து அழுந்துவேன்; அவ்விடத்து அவனாயிற் மன்குறையை நம்மெதிரின்று கூறுதலைச் செலுத்தான்; நமக்காயின் நின்வருத்தத்திற்கு யாரும் வருந்தினெமென்று கூறுதல் பெண்டன்மையன்று; இங்ஙனம் நின்ற இதனைச் சிறிது நெஞ்சால் ஆராயானாய் இறந்துபடுதலுமுண்டாமென்று கருதி, இடையிலே ஒருநாளிலே என்றோள்கள் மெலிந்து யானுற்ற வருத்தத் தாலே துணியாததொன்றைத் துணிதலைச்செய்து ஒரு நாணமில்லாமையைச் செய்தேன்; அஃதெய்தெனின், நறிய துதலினையுடையாய், தினைப் புனங்களில் இனமாகிய கிளியையர் விழாமல் ஒட்டியாய் பாதுகாக்கும் புனத் துக்கு அயலிலிட்ட ஊசலை ஏறி ஆடாநிற்க, ஒருநாள் வந்தவனை ஐயனே, சிறிதுபொழுது என்னை ஊசலாட்டுவாயாகவெனச்சொல்ல, அவனும் அதற் குடம்பட்டித் தையால், நீ கூறியது நன்றென்று ஊசலாட்டாநிற்க, அவன் மார்பின்கண்ணே கை நெகிழ்ந்து வீழ்ந்தேனாக அவன் கருதும்படி பொய் யுண்டாக வீழ்ந்தேன்; அதனை அவன் உண்மையாகக் கருதி, விரைய அப் பொழுதேஎன்னையெடுத்து அணைத்துக்கொண்டான்; அவ்விடத்தே என்மெய் வருத்தத்தை யான் அறிந்து மயக்கம் நீங்கி எழுந்திருப்பேனாயின், பின்னைப் பிறர் அறிவரென்று கருதி விரைய ஒண்குழாய், நீபோவென்று கூறிவிடுங் குணத்தாலே நம்மேலேஒரு(ங)கண்ணோட்டமுடையனாயிருந்தான்;||அதனாலே அவன்மேலே மெய்ம்மறந்தேன்போலே கிடந்தேன்; இதுகாண்; எ - று.

க. தோல். கள். கு. உங்.

உ. “கண்ணோடு கண்ணனை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்க, ளென்ன பயனுமில்” குறள். கக௦௦.

ங. (அ) “கண்ணென்றும் கண்ணோட்டமில்லாத கண்” (ஆ) “கண்ணிற் கணிகலங் கண்ணோட்டம்” குறள். ௫௭௩, ௫௭௫. (இ) “கண்ணுக்குப் புனை மணிப்பூண் கண்ணோட்ட மென்பதெல்லாம் கருணையன்றே” வில்லி. அருச்சுனன்நவ. சங்.

(பிரதிபேதம்) * கயத்திடத்தின்,†விழாமல்,‡கருதி அப்பொழுதே விரைய,||அதனாலேமெய்.

மேலென்றது அவன்மார்பிலென்னும் பொருட்டு. (க) “தானுற்ற நோயுரைக் கல்லான் பெயருமற் பன்னொளும்” என்றது தலைவன் இளிவந்தொழுதுதல் * ஆக்காரணத்தான் யானுந் துயருழப்பேர்னென்றவற் பிறன்கட் டோன்றிய இளிவரல் பொருளாக அவலச்சுவை பிறந்தது. (உ) ‘முன்னத்திற் காட்டுத் தல்லது’ என்றது திறையுடைமையென்னும் ஒப்புமை. ‘பெண்ணன் றுரைத்த னமக்காயின்’ என்பதும் அது.

இஃது || “இயல்” (ங) என்றதனாற் பன்னீரடியி னிகந்தும் தையானன் மெனத் தலைவிரவியும் வந்த கலிவெண்பா.

க. (அ) “தானுற்ற...பன்னொளும்” எனத் தலைமகன் இளிவந்தொழுதுவது காரணமாக, “சேயேன் மன்.....ருழப்பேன்” என்றமையின், இது பிறன்கட் டோன்றிய இளிவரல்பொருளாக அவலச் சுவை பிறந்தது. இது கருணையெனவும் படுமென்றனர் பேராசிரியரும்; தோல். மெய்ப். சூ. ௫; (ஆ) இ - வி. தூலாரும் இதனைப் பின்பற்றுவர்; இ-வி. சூ. ௫௭௮. (இ) ‘இற்ற தென்னாவி’ என்னுஞ்செய்யுளின் விசேட வுரையின் ‘கண்ணக் வெம்பனி யுருத்த’ என்பதற்கு “ஊடல் முழுதுந் தீராமையின் வெம்பனியாயிற்றுதலைமகன்” அடியில் வணங்கிய பின்னும் ஊடல் தீராத அழுதாளென்றல் கற்பிற்குப்பொருந்தாது. ‘இளிவே யிழவே’ என்னுஞ் சூத்திரத்தில் அழகையாவது அவலமும் கருணையு மாதலின், “கயமலருண கண்ணாய்” என்னுங்கலியில் ‘தானுற்ற..... யானுந்துயருழப்பேன்’ என்றவழி, பிறன்கட்டோன்றிய இளிவரல் பொருளாக அவலத் தோன்றினுற்போல, இதனையும் பிறன்கட்டோன் றிய இளிவரல் பொருளாகப் பிறந்த கருணையென்றுகொள்க; வணங்கு தல், அவற்கு இளிவரவு; அதனாற் கருணைபிறந்தது. அழகை ஈனடுக் கருணை, இதனான் ஊடற் ரக்கருதினோம்” என்பர், நச; சீவக. ௨௫௦௮.

உ. “கண்ணியன் வில்லன் வருமென்னை நோக்குபு, முன்னத்திற் காட்டுத் தல்லது தானுற்ற, நோயுரைக் கல்லான் பெயருமற் பன்னொளும். பாயல் பெறேன் படர்கூர்ந்து’ என்புழி முன்னத்திற்காட்டுதலல்லது தானுரையானென்பது தலைமகனிறையுடைமை கூறியவாறு; ‘அவன் வாயிற், சேயேன்மன் யானுந் துயருழப்பேன்’ எனத் தன்னிறையுடை மைகாரணத்தாற் காமக்குறிப்பு நிகழ்ந்தவாறு. ‘பெண்ணன் றுரைத்த னமக்காயின்’ என்பதும் அது. இது தோழிகூற் தன்றோவெனின், அதுவுந் தலைமகன் குறிப்பெனவே படுமென்பது முன்னர்க் கூறினா மென்பது” தோல். மெய்ப். சூ. ௨௫. பே.

ங. தோல். சய். சூ. ௧௫௩. இச்சூத்திரத்தினுரையில் நச்சினர்க்கினியர் இச்செய்யுளைப் பன்னீரடியினிகந்தும் தலைவிரவியும் வந்த கலிவெண் பாட்டிற்கு மேற்கோள்காட்டி, இது தையா னன்மென்று எனமெய்யி னும் பொய்யினும் வழிநிலைபிழையாமற் ரோழி தலைவிக்குரைத்தது. இதுகேட்டுத் தலைவன் தன்னை நயந்தானென இவள்கருதினாள் போலு மெனத்தலைவி கருதுமாற்றற் ரோழிகூறியவாறும் இதனானே தலைவி

(பிரதிபேதம்) * காரணத்தால், † ஆதலின், ‡ நிறையுடைமை, || அயலென்றதனால்,

இதுவும், வேறுபொருள் நுதலுமென்றலின், வேறுமொரு பொருள் நுதலுமாறு கூறுதும். “அறக்கழிவுடையன பொருட்பயன் * படவரின் வழக்கென வழங்கலும் பழித்தன்மென்ப” என்னும்(க)பொருளியற் சூத்திரத் தால் அறக்கழிவுடையனவாக அவன்மார்பில்வீழ்ந்து மெய்யறிபாதேன்போற் கிடந்தேனெனக் கூறினான். இது பொருட்பயன் தந்தவாறென்னையெனின் தலைவன் குறையுற்றுநின்றமையை முன்னர் மெய்யாக வழிநிலைபிழையாமற் கூறிப், பின்னர்ப் படைத்துமொழிந்து பெரியேகூறுகின்றான், வழிநிலை பிழைப்பக் கூறினான். அது பொருட்பயன் † தருதற்கெனக். * அஃதென்னை ? தலைவன் குறை புலப்படுத்தாது வருந்துகின்ற காலத்து அதனைத் தனக்குப் புலப்படுவித்துக்கொண்டே அவனை ஆற்றுவித்தற்பொருட்டு || அறக்கழிவுடையன கூறித், தானுந் தலைவனும் இவ்வாறே செறிந்தமை உணர்த்தலின், மறை புலப்படுத்துவ கருத்தினளாந் தலைவியென்னும் பொருட்பயன் தந்தே நின்ற நாயிற்று. இதனால் இதுவும் “வழக்கென வழங்கலும் பழித்தன்று” ‡ என ஆசிரியரும் அமைத்தார். இவ்நானம் பொருட்பயன் தருதல்: “நெருந லெல்லே யேனற்றேன்றித், திருமணி யொளிர்வரும்” என்னும்(ங) அகப்பாட்டில், “சிறு புறம் கவையின லை.....கை பிணிவிடா” என்ற பொருளானும் உணர்க.

இதனால், தலைவிக்கு நாணம் பிறந்தது.

(க)

இனிக்கரந்தொழுகி உடம்பிக்குமென்பது உ மொரு பொருளாயிற்று. இது ‘அறக்கழிவுடையன’ (தோல். பொருளி. உச) என்னும் பொரு ளியற் சூத்திரத்தில் வருவமைத்தவாறுங்காண்க. என்பர்.

க. தோல். பொருளியல். சூ. உச. நச. இதனுரையில் “கயமலருண்கண னாய் அங்கனுடையனவென்பதனுள் ‘மெய்யறி யா தேன்போற் கிடந்தேன்’ என்புழி முன்னர் மெய்கூறி வழிநிலை பிழையாமனின்று பின்னர்ப்பொய்யாக வழிநிலை பிழைத்துக்கூறியது வழுவேனும் இவளுந் தலைவனும் இவ்வாறே செறிந்தமை யுணர்த் தலின் மறைபுலப்படுத்துங் கருத்தினளாந் தலைவியென்பது பயனும்” என்பது காணப்படுகின்றது.

ங. “நெருந லெல்லே யேனற்றேன்றித், திருமணி யொளிர்வரும் பூணன் வந்து, புரவலன் போலுந் தோற்ற முறழ்கொள, விரவன் மாக்களிற் பண்மொழி பயிற்றிச, சிறுதினைப் படுகிளி கடிஇயர் பன்மாண், குளிர் கொ டட்டை மதனில புடையாச், சூரா மதளிர் னின்ற நீமற், நியாரை யோவெம் மணங்கியோ யுண்கெனச, சிறுபுறம் கவையின லை வதற்கொண், டிகுபெயன் மண்ணின் றெகிழ்ப்கு ருற்றவென், னுள்ளவ னறித லஞ்சி யுள்ளில், கடிய கூறிக் கைபிணி விடாஅ, வெருஉமான் பிணையி றேரீஇ நின்ற, வென்னுரத் தகைமையிற் பெயர்த்துப்பிறி தென்வயிற், சொல்ல வல்லிற்று மிலனே யல்லாந்,

பிரதிபேதம்) † வரினே, ‡ பழித்தலன்மென்ப, † தருதற்கு அஃதென்னை || அறத்திற் கழிவுடையன, ‡ என்று.

(௧) மையவில் வாங்கிய வீரஞ்சடை யந்தனை
 *மையமர்ந் துயர்மலை யிருந்தன னாக
 (௨) யெய்யிரு தலையி னரக்கர் கோமான்
 (௨) றடிப்பொலி தடக்கையிற் கீழ்புகுத் தம்மலை
 யெடுக்கல் செல்லா துழப்பவன் போல
 வறுபுலி யுருவேய்ப்பப் பூத்த வேங்கையைக்
 கறுவுகொண் டதன்முதற் குத்திய மதயானை
 நீடிரு விடரகஞ் சிலம்பக் கூய்த்தன்
 கோடுபுய்க் கல்லா துழக்கு நாடகேள்;

௧௦ ஆரிடை யென்னாய்நீ யரவஞ்சாய் வந்தக்கா
 னீரற்ற புலமேபோற் புல்லென்றாள் வைகறை
 கார்பெற்ற புலமேபோற் கவின்பெறு மக்கவின்
 றீராமற் காப்பதோர் திறனுண்டே லுரைத்தைக்காண்;

௧௧ இருளிடை யென்னாய்நீ யிரவஞ்சாய் வந்தக்காற்
 பொருளில்லா னிளமைபோற் புல்லென்றாள் வைகறை
 யருள்வல்லா னுக்கம்போ லணிபெறு மவ்வணி
 தெருளாமற் காப்பதோர் திறனுண்டே லுரைத்தைக்காண்;

௧௨ மறந்திருந்தா ரென்னாய்நீ மலையிடை வந்தக்கா
 லறஞ்சாரான் மூப்பேபோ லழிதக்காள் வைகறை
 திறஞ்சேர்ந்தா னுக்கம்போற் றிருத்தகு மத்திருப்
 புறங்கூற்றுத்தீர்ப்பதோர் பொருளுண்டே லுரைத்தைக்காண் ;
 எனவாங்கு;

௨௩ நின்னுறு விழுமங் கூறக் கேட்டு
 வருமே தோழி நன்மலை நாடன்
 வேங்கை விரிவிட நோக்கி
 வீங்கிறைப் பணைத்தோள் வரைந்தனன் கொளற்கே.

இஃது இரவுக்குறிவந்து நீங்குந் தலைவனைத்தீர்ப்பட்டுத் தோழி தலைவி யது நிலைமுகூறி அவனை வரைவுகடாவ, அவன் வரைய வருகின்றமை தோழி தலைவிக்கு வராவமுலிந்துகூறியது.

தினந்தீர் களிற்றிற் பெயர்ந்தோ னின்றந், தோலாவா றில்லை
 தோழிநாஞ் சென்மோ, சாயிறைப்பணைத் தோட் கிழமை தனக்கே,
 மாசின் ருதலு மறியா னேசற், மென்குறைப் புறனிலை முயலு, மண்க
 னானை நகுதம் யாமே.” அகம். ௩௨.

இதன் பொருள்.

* (3) இமையவில் வாங்கிய வீரஞ்சடை யந்தனை
இமையமார் துயர்மலை யிருந்தனை என

பொருள்
படவரின்
சூத்திரத்
தன்போற்

க. (அ) “விராய்நிலை தனையு மொருஉநிலை யிலவே” என்பதற்குப் படியனின் விரவிய தனையும் நீக்குதலில்லை; அஃதாவது வெண்டனையு மாசிரியுள் தனையும் விரவுதல் என்று கூறி, “இமையவில் கோமான்” என்பதை மேற்கோள் காட்டி “இதில் முந்துற்ற விருசேரும் வெண்சீர் வெண்டனே, இரண்டாஞ் சீரொடு மூன்றஞ்சீர் இயந்தீர் வெண்டனே, நாலாஞ்சீரொடு மற்றையடிமுதற்சீர்நிரையொன்றாசிரியத் தனே, அரக்கர் கோமான் நேரொன் றாசிரியத்தனே. அஃதேல் நேரீற்றியந்தீர் கலிக்கண் வரப்பெறுதென்ற தென்னை? ஈண்டிக் கோமான் வந்ததாலெனின் அவ்விலக்கணங்கள் அத்தன்மையான் வரும் அடிக்கென்க. சிறுபான்மை வஞ்சித்தனே வருதலுங்கொள்க” என்பர், இளம்பூரணர்; நோல். செய். சூ. நுள. ‘விராய்நிலை’.

(ஆ) “சிவபெருமான் மேருமலையை வில்லாகக் கொண்டாரென்பது பெருவழக்கு. (க) “செல்விடைப் பாகன் நிரிபுரஞ் செந்துழிக், கல்லயர் சென்னி யிமயவி னானி” (௨) ‘மலை வில்லாக - இமயம் வில்லாக’ பரி. வானாரேழிலி: எசு - எ; நு: உசு, உரை. (௩) “இமைய வில் வாங்கிய வீசன்” கம்ப. கார்முக. ௧௨. (சு) “இமயவீற் குரிசிலெய்தி” கூர்ம. இராமனவதரித்த. அக. (ரு) “இமயவில் வளைய வாங்கித், தவளவெண் முறுவல் கோட்டித் தரியலர் புரமட்டோற்கு” உத்தர கோச. நளசககா. ௩௪. (கூ) “உமைநடுகூற மேல்வரு மும்பலை யடர்த்த, விமைய வில்லினன்” விநாயக. பிந்தியமயூரேசர். ௨௧௩. (எ) “இமயத், தொல்லைப்பொருப்பு வில்விட் டரண்க கெளாய்வீளைத்தும்” (அ) ‘இமயவெற்பாற், நெவ்வாறு கடந்த பரன்’ சீகாழித்தல. பிரம புர. ௧௨. புறவமான. ௩௦. என்று தமிழ் நூல்களிற் பயின்றவருவதை நோக்கின் இமயமென்பதும் மேருவின் ஒரு பெயரோவென்று ஐய முண்டாகிறது. (கூ) ‘இமயத்தைக் கூறவேண்டுமிடத்து மேருக் குன்றத் துருநீர்ச் சரவணத்து’ மணி. (கஅ) ௧௨. (க௦) “ஐந்தலையுத்தி யரவுநா னாக, மந்தாவில்லி னந்தணன் விட்ட, தீவாயம்பு” பெருங் (க) ௪௩. ௧௧௧ - ௨௧. என்பதையும், (கக) “மந்தர நெடுமலை நடுவின் வாய்த்து, சுந்தரவேதிகை மருங்குசூழ்ந்தது, நந்திய நளிசினே நாவன் மாமர, மந்தரத் துடையதிவ் வவனி வட்டமே” (க௨) “சந்திரருஞ் குரியருந் தாரகையு நாண்மீனும், வெந்திறல் கோட்களுமா மென விளங்கி விசம்பாறு, மந்தரத்தை வலஞ்சூழ்ந்துவருபவருநிப்பவருஞ், சுந்தரஞ்சேர் மணிமுடியாய் சுடர்பவருஞ் சோதிடரே” துளாமணி. மந்திரசாலை. ௩௮௧. துறவு. ௨௦௬. (க௩) “சந்திரர் குரியர் கோளவர்

(பிரதிபேதம்) * இமையவில்.

(௧)வையிரு தலையி னரக்கர் கோ மான்

*றெடிப்பொலி தடக்கையிற் கீழ்புகுத் தம்மலை

ந யெடுக்கல் செல்லா துழப்பவன் போல

(௨) வுறுபுலி யுருவேய்ப்பப் பூத்த வேங்கையைக்

கறுவுகொண் டதன்முதற் குத்திய மதயானை

நாளவ ரல்லவராய், மந்தர மாமலை தன்னை வலமுறை சூழவரும்” நீலகேசி. தருமவுரை. ௬௩. என்பவற்றையும் நோக்கின் மந்தரமென் பதம் மேருவின் பெயரோவென்று ஐயுறவுறுகின்றது. (௧௪) “அந்தர முழிதரு திரிபுர மொருநொடி யனவினின், மந்தர வரிநிலை யத்தனிடையரவரிவாளியால், வெந்தழிதரவெய்த விடலையர்” (௧௫) “மந்தரநற் பொருசிலையா வளைத்துக்கொண்டார்” என்புழி மந்தரம்வில்கென்பது தேவாரத்தும் கூறப்படுகின்றது. (௧௬) “மந்தர மேருவில் லாவளைத் தான்” என்புழி மந்தர மேருவென்பதற்கு மந்தரமு மேருவுமென்றே, மந்தரமென்னும் பெயரையுடையமேருவென்றே, மந்தரமலையென்றே பொருள் கொள்ளல்வேண்டும். (௧௭) “இமயநட் டரவு சுற்றி, யத்தலை யலற முந்நீர் கடைந்தவர்” என்பதன் விசேடவுரையில் “மந்தரத்தின் ரெழிலை இமயத்துக்கு ஏற்றினார், அது மலையரைய அதலின்; ‘இமையவில் வாங்கிய’ என்றார் பிறரும்” என (கீவக. ௧௬௩.) ப்வுரையாசிரியரே எழுதியிருத்தலை நோக்கின், இங்கு எழுதியிருக் தும் உரையைவிட்டு மேருவின்ரெழிலை இமயத்துக்குஏற்றினாரென்று கொள்ளல் வேண்டும். பெரியார்வாய்க் கேட்டுத் தெளிக.

அ) “இயக்குமிரதத்தினை யெதிர்ந்திகலின் முட்டிப், புயக்கவலி யின்றி மதம் பொங்குவிறல் வேழம், வியக்கவொ ரரக்கன்வளர் வெள்ளிவரை யூன்ற, வுயக்கமுட னோலிடுத லொப்புற முழங்கும்” விநாயக. மயூ ரோசர். ௮௭.

(ஆ) “ஐயிருதலையினரக்கர்கோமான்” என்பது (இ) சீர்வகையடிக்கண் நேரீற்றியற்சீர் இரண்டும் வருதற்கும், (தொல். செய். கு. ௨௫. ௩௪.) (ஈ) சீர்வகை யடிக்கண் கலியினனவடி பதினோரொழுத்தான் வருதற்கும், (தொல். செய். கு. ௫௬. ௩௪.) மேற்கோள்.

(அ) நேரீற்றியற்சீர் கட்டளையடியல்லாதகலியடிக்கண்வருமென்பதற்கு, “உறுப்புலியுருவேய்ப்பப்” பூத்த வேங்கையை என்பது, மேற்கோள்; தொல். செய். கு. ௨௫. பே. (ஆ) “உறுபுலி” நாலடி. ௧௬௩. “வேங்கைப் பூவுக்கு வேங்கைப்புலி உவமையாகக் கூறப்படுதலை” (இ) “புலிப்பொறி வேங்கைப் பொன்னிணர்” ஐங். ௩௬௬. (ஈ) “வேங்கை வீயுகு துறக, விரும்புலிக் குருளையிற் றேன்றும்” குறுந். ௪௭. பதம்) * தொடிபொலி.

நீடிரு விடரகஞ் சிலம்பக் கூய்த்தன்

(க)கோடு(உ)புய்க் கல்லா துழக்கு நாடகேள்

எ - து: இமயமலை யிடத்துப் பிறந்த மூங்கிலாகிய வில்லை வளைத்த, கங்கையான் ஈரத்தையுடைத்தாகிய சடையினையுடைய இறைவன், இறைவியோடே பொருந்தி, (ங) *உயர்ந்தகயிலைமையிலே இருந்தானாக, †அரக்கர்க்கரசனாகிய பத்துத்தலையையுடைய இராவணன் வரையெடுத்தற்குக் கையைக் கீழே ‡செருகி, தொடிபொலிவுபெற்ற || அத்தடக்கையினாலே அம்மலையை எடுத்த

(உ) “மெல்லினர் வேங்கை வியலறைத் தாயின், வழுக்கை மகளிர்க் குழுவை செப்ப” பரி. கச: கக - உ. (ஊ) “குறவ ருன்றிய குரம்பை புதைய, வேங்கை தாஅய தேம்பாய் தோற்றம், புலிசெத்து” அகம். கஉ: க - கக. (எ) “அரும்பற மலர்ந்த கருங்கால் வேங்கை, மாத்தகட் டொள்வீ தாய துறுக, விரும்புவி வரிப்புறம் கடுக்கும்” புறம். உ0உ: கஅ - உ0. (ஏ) “புலிப்பறழன்ன பூஞ்சினை வேங்கை” தோல். மா. கு. க0.பே.மேற்கோள்; (ஐ) “கருங்கா லினவேங்கை கான்றழக் கன்மே, விருங்கால் வயவேங்கை யேய்க்கும்” தீணைமாலை. உசு; (ஒ) “நடவினை வேங்கையின் பூப்பயில் பாறையை நாக நண்ணி, மறமனை வேங்கை யெனநனி யஞ்சும்” கோவையார். கசு. (ஓ) “புலியதன்போர்ப்ப, வெடுத்து நின்றதே போன்றதா லினர்விரி வேங்கை” (ஐ) “புலியரு மருளப் பூத்த பூந்துணர் வேங்கை யொள்வீ” காஞ்சி. திருக்கண். கடுக: உ0உ. என்பவற்றால் உணர்க. (ஃ) “வேங்கையஞ் சினையென விற்ற புலி முற்றியும்” கலி. சசு: ஓ. என மாறிவருதலும் காண்க.

க. (அ) “மறமிகுவேழ்த்தன் மாறுகொண்மைந்திறம், புகர்துதல்புண்ணெய்த புய்கோடுபோல” கலி. ஓந: ந - ச. (ஆ) “கோடுபுய்க்கலாது நின்ற அக்களிறை” சீவக. உஉஎசு. உரை.

உ. ‘புய்’ என்பது (அ) “புய்த்தெறிக்கரும்பின்” புறம். உஅ: கஉ; (ஆ) “கோட்டி னிற் குத்திக்குடர் புய்த்துறுத்து” மணி, கந: சஎ. (இ) “நெடுங்கையுந் தலையும் புய்யாநொய்தினி னிமிர்ந்து” கம்ப. அதிகராயன், உஉஉ. எனச் செய்யப்படு பொருள்குன்றா வினையாயும் (ஈ) “புய்ந்துகால்போகி” கன. நக. எனச் செய்யப்படு பொருள்குன்றியவினையாயும். (உ) “மெய்வதிவேல், புயந்து மேல்வரும் பொருநர்கள் சிரங்களும் புரட்டி” (ஊ) “புயக்க வலியின்றி” விநாயக. திரிபுரதகன. சு0; மயூரேசர், அஎ. (எ) “புயக்கவந் துறுமையின்” (ஏ) “புக்கவுண ராவிகன் புயக்கு மிடைராளி” (ஐ) “புக்கபகன்வான்விழிபுயந்து” பேரூர். குழகன்குளப்புச. நக, மருதவரை ககஅ, கௌரிதவம். உ0. (ஓ) “புயக்கவொருமைந்தனைப் போவித்தார்” கச்சி. ஜனநீதநுத். உகஉ. என அகராச்சாரியைபெற்றும் வருதல்காண்க.

ந. “ஊழிதோ றேங்கும்வ் வோங்கல்”

(பிரதிபேதம்) * சயிலை, † பத்துத்தலையையுடைய அரக்கர்க்கரசனாகிய இராவணன், ‡ செருகி, || தடக்கை,

வாற்றது வருந்துகின்றவனைப்போல, மிகுதியையுடைய புலியினது வடிவை யொப்பப்பூத்த(க)வேங்கைமரத்தைப்புலியெனக்கறுவதற்கொண்டு, அதன் அடியிலே குத்திய மதத்தையுடைய யானை, நீண்ட பெரிய முழைஞ்சிடமெல்லாம் ஒலிக்கும்படி கூப்பிட்டுத் தன் கொம்பைவாங்கமாட்டாதே வருந்தும்நாடனே! யான் கூறுகின்றதனைக் கேள்; எ - று.

கொடிதாகிய புலியின் உருவையொப்ப வேங்கை *பூத்ததென்றதனைக் களவின்கட் பெறுகின்ற இன்பத்தை நீக்குதலிற் கொடியதுபோற் ரேன்றிக் கற்பின்கண் இல்லறப் பயனோடு[†]கூடிப் பேரின்பத்தைத் தருகின்ற வரைவு கடாய கூற்றாகவும், வேங்கையைப் பகையாகக் கருதி அதனோடே பொருத ||யானையை அக்கூற்றைத் தான் துக்கின்ற இன்பத்திற்குமாறாகக்[†]கருதி அக் கூற்றுடனே மாறுபட்டு வருகின்ற தலைவனாகவும், விடாகஞ் சிலம்பக் கூவுதலை அத்தலைவன் அவ்வொழுக்கத்திற்கு இடையீடுபட்டு வருந்திக் கூறுகின்ற கூற்றாகவும், கோடு புய்க்கல்லாது உழத்தலை அக்கூற்றைப் பகையென்று கொண்ட மனத்தை அவன் கூற்றை நன்றென்று கருதி நீக்கமாட்டாது வருந்துதலாகவும் உள்ளுறையுமவங்கொள்க. உழப்பவன்போலவென்றவனை யுமம் பின்வருகின்ற வேங்கையைக்குத்திய யானை கோடு புய்க்கல்லாதுழக்கு மென்ற உள்ளுறையுமத்தைத் தருகின்ற கருப்பொருட்டுச் சிறப்புக் =கொடுத்து அதாவும் உள்ளுறையுமம்போலத் திணையுணர்த்தலைத் தள்ளாது நின்றது. இது வினையுமம்போலி. இஃது “உள்ளுறை யுமம் மேனை யுமமெனத், தள்ளாதாகுந் திணையுணர் வகையே” என்னும்(உ) அகத்திணையியற் × குத்திரத்தினும் “உடனுறை யுமமஞ் **சுட்டுநகை சிறப்பெனக், கெடலருமரபி னுள்ளுறை யைந்தே” என்னும் (ங) பொருளியற்^{††}குத்திரத்தினும் யாங் கூறிய உரையான் உணர்ந்துகொள்க. மேலும் இத்தொகையுள், ஏனையுமமும் வந்தும் ஏனையுமமும்உள்ளுறையுமத்திற்குச் சிறப்புக்^{††}கொடுத்துத் திணையுணர்த்தலைத் தள்ளாது டிற்கும் பாட்டுக்கட்கெல்லாம் இச்சுத்திரங்களே விதியாகக்கொள்க. “நன்றே” என்னும்(ச)குறந்தொகையும் அது.

இது தரவு.

க0. ஆரிடை யென்றாய்நீ யரவஞ்சாய் வந்தக்கா

(டு)னீரற்ற புலமேபோற் புல்லென்றான் வைகறை

க. யானை, வேங்கைமரத்தைச்சினந்து கெடுத்தலுண்டென்பதை, கலி. சக, உ - சு. ஆம் அடிக்குறிப்பான் உணர்க.

உ. தோல். அகத். கு. சக. ங. தோல். பொருளி. கு. சஅ.

ச. குறந்தொகையில் இம்முதலுள்ள பாட்டுக் காணப்படவில்லை.

௩. “வெயில் பொரவாட்டமுற்ற மென்றளிர்ச்சிய வல்லி, புயல்பொழி துவலைமார்திப் பொங்கெழில் படைக்கு மாபோன், மயிலெருத்

(பிரதிபேதம்) * பூத்ததென்றதனை, [†] கூடியபேரின்பது, [†] கருதிய கூற்று, || யானையைக் கூற்றை, + கைக்கொள்க, = கொடுத்தவதாவும், × குத்திரத்தானும், ** சுட்டுநகை, சுட்டுநகைசிறப்பு, ^{††} குத்திரத்தானும், ^{††} தொடுத்தினை.

(க) கார்பெற்ற புலமேபோற் கவின்பெறு மக்கவின்

நீராமற் காப்பதோர் திறனுண்டே லுரைத்தைக்காண்

எ-து: நீரற்ற நிலத்திற் பயிர்போல நின் அளிபெருமற் பொலிவுழிந் தவன்
நீ வருவதற் கரிய இடமென்று கருதாயாய் ஆண்டுள்ள பாம்பை அஞ்சாயாய்
வர, விடியற்காலத்தே மழையைப் பெற்ற நிலத்திற் பயிர்போல அழகுபெறும்;
*இனி அங்ஙனம் பெற்ற அழகு இவனைவிட்டு நீங்காமல் நிலைபெற்று, நிற்கும்
படி காப்பதொரு கூறுபாடு உண்டாகில், அதனை எங்களுக்குக் கூறிக்காண்;
எ - று.

வந்தக்கால், காலீற்று வினையெச்சம்; உரைத்துக்காணென்பது உரைத்
தைக்காணென வினைத்திரிசொல்லாயிற்று.

கச இருளிடை யென்னுய்நீ யிரவஞ்சாய் வந்தக்காற்

(உ) பொருளில்லா னிளமைபோற் புல்லென்றாள் வைகறை

(ஈ) யருள்வல்லா னாக்கம்போ லணிபெறு மவ்வணி

தெருளாமற் காப்பதோர் திறனுண்டே லுரைத்தைக்காண்

துறமுமேனி மாயவன் வரவுகளாக், குயிலென மிழற்று மாத
கொழுங்கவி செய்திடுளே”. பாகவதம். (கௌ) உருக்குமிணி. உஅ.

க. (அ) “காணலஞ் சேர்ப்பனைக் கண்டாய்போலப், புதுவது கவினினி”
கலி. ௧௨௮: சு - எ. (ஆ) “குருந்த மேறிய கூரரும் பார்முல்லை
பொருத்து கேள்வரைப் புல்லிய, பொன்னரை, மருங்கு போன்றன
மாக்கவின் கொண்டதே.” (இ) “நீர்துளம்பு வயிற்றின் னிழன் முகில்
பார்துளம்பு முழங்கலிற் பல்லை, யேர்துளம்பு வெரீஇயிறை வு,
றீஇய, கார்துளம்புகொம்பிற்கவினெய்தினர்.” சீவக. ௧௧௬௫, ௨௬௭௨
(ஈ) “வானிறைகின்ற கொண்மூவார்துளி தலைஇயபின்மைத், கானினை
மரனும் பூடும் வல்லியுங் கவின்குலென்ன” கந்த. இந்திரனரு
சனை. ௧௩. (உ) “நீர் பெற்றுயர்ந்த நிறைபுலமோ” நள. கலிநீங்கு. ௧௨
(ஊ) “காரிற் குளிர்த்து குழைந்தசெழுங் கானம் பூத்த தெனக்கவினி
வில்லி. பன்னிரண்டாம். அஉ. என்பவைகளும் (எ) “அணங்கனையா
றுகர் வேய்தலின்” சீவக. அ௭௧. என்பதும் “அணங்கனையார், கண
ரிடத்து நுகர்ச்சியால் அயவங்கள் செவ்விபெறுதலின்” என்னு
அதனுரையும் ஈண்டு ஒப்புநோக்கற்பாலன.

உ. “வறியவனினமைபோல் வாடிய சினையவாய்” கலி. ௧௦: ௧௧ என்பது
அதன் அடிக்குறிப்புக்களும் இங்கு ஒப்புநோக்கற் பாலன.

ஈ. “இரப்பவர்க் கீயக் குறைபடுமென் றெண்ணிக், கரப்பவர் கண்டறியா
கொல்லோ—பாப்பிற், றுறைத்தோணினின்றுலாந் தூங்குநீர்ச்சேர்ப்பு
விறைத்தோறு மூறுங் கிணறு” பழ. ௩௪௪.

(பிரதிபேதம்) * அங்ஙனம் பெற்ற வழினைவிட்டு,

எ - து: கைப்பொருளில்லாதான் இளமைபோல நின் அளிபெருமற்
பொலிவழிந்தவன் நீ இருளிடத்தில் *இராவென்று கருதாயாய் ஆண்டவரும்
வெத்திற்கு அஞ்சாயாய் வர, விடியற்காலத்தே அருளுதலை வல்வவனுக்கு உண்
பாய ஆக்கம்போல அழகுபெறும்; அங்ஙனம் பெற்ற அழகு பிறரான் வந்த
அழகென்று புறஞ்சொல்லுதலைப் போக்குவதொரு பொருளுண்டாகில் அதனை
எங்களுக்குக் கூறிக்காண்; எ - று.

கஅ மறந்திருந்தா ரென்னாய்நீ மலையிடை வந்தக்கா

(க) லறஞ்சாரான் மூப்பேபோ லழிதக்காள் வைகறை

(உ) திறஞ்சேர்ந்தா னுக்கம்போற் றிருத்தகு மத்திருப்

புறங்கூற்றுத் தீர்ப்பதோர் பொருளுண்டே †உரைத்தைக்காண்

எ - து: தருமநெறியைப் பொருந்தாமல் வறிதே மூப்பினை எய்தியவன்
மறுமைச்செல்வத்திற் பொலிவழிந்தாற்போல நின் அளிபெருமற் பொலி
வழிந்தவன் கொலைத்தொழிலிற் குறைவின்றித் திருந்திய கானவரென்று
கருதாயாய் அம்மலைச்சாரலிலுண்டாகிய வழிக்கண் வந்த இடத்து அவ்
வரவினாற்பெற்ற முயக்கின்பத்தாலே விடியற்காலம் கூறுபாடுடையவனுடைய
செல்வப்பொலிவுபோல அழகுபெறும்; அங்ஙனம் பெற்ற அழகால் அயலவர்
கூறத்தக்க புறங்கூற்றுரையை மாற்றத்தக்கதொருபொருளுண்டாகில் அதனை
எங்களுக்குக் கூறிக்காண்; எ - று.

பொருளென்றது ஆகுபெயர்.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

எனவாங்கு,

எ - து. என்று; எ - று.

ஆங்கு அசை.

இது தனிச்சொல்.

உ௩. நின்னுறு விழுமங் கூறக் கேட்டு

வருமே தோழி நன்மலை நாடன்

க. (அ) “மறுபிறப்பறியாதது மூப்பன்று” ழுதுமொழிக். ௫௦; (ஆ) “மூத்
தாலு, நன்கறியார் தாமு'நனியுளர்” பழ. ௩௧௧.

உ. (அ) “வகுத்தலும் வல்லதாகு” (ஆ) “அறனீனு மின்பமு மீனுந் திற
னறிந்து, தீதின்றி வந்தபொருள்” (இ) “உறுபொருளு முல்கு
பொருளுந்தன் னெண்ணுந், தெறுபொருளும் வேந்தன் பொருள்”
குறள். ௩௮௫, எ௫௪, எ௫௬. (ஈ) “கொள்ளுமா கொள்வோர்க்குக்
காண்மே மாறியாய், வெள்ளத்தின் மேலும்பல” நீதிநெறி. உ௧.

(பிரதிபேதம்) * இராவென்று, †உரைத்துக்காண்.

(௧) வேங்கை விரிவிட நோக்கி

* (௨) வீங்கிறைப் பணைத்தோள் வரைந்தனன் கொளற்கே

எ - து: நின்னுடைய மிருதலையுடைய வருத்தத்தை யான் கூறக்கேட்டு நல்ல மலைநாடன், தோழி! வேங்கை அலர்கின்ற காலத்தைப் பார்த்துப் பெருத்த இறையினையுடைய பணைத்தோளை வரைந்துகோடற்கு¹வரும்; எ-து.

இது சுரிதகம்.

இதனால், தலைவிக்குச் செல்வமாகிய உவகை பிறந்தது.

இஃது 'ஐயிரு தலையினரக்கர் கோமான்' என ஆசிரியத்திலையும் வந்து பதினொருமுத்தான் வந்த அடிபெற்ற ஒன்பதடித்தரவும் நான்கடித் தாழிசையுந் தனிச்சொல்லும்² இயலென்ற இலேசால் தரவின் (௩) உள்ளுறைப் பொருளையுங் கொண்டு நின்ற நான்கடிச்சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி.

க. வேங்கை நன்னாளில் மலருழைப்பதையும் அந்நாளில் வரைதல் மர பென்பதையும் (அ) "நன்னாள் வேங்கையு மலர்கமா விரியென" (ஆ) "வேங்கை நாளுறுபுதுப்பூ" (இ) "காரரும்பவிழ்ந்த கணிவாய் வேங்கை" நற். ௨௦௬: எ. ௩௧௩: ௧; ௩௧௩: ௬. (ஈ) "வேங்கையுமொள்ளினர் விரிந்தன, நெடுவெண் டிங்களு மூர்கொண் டன்றே" (உ) "நன்னாட் பூத்த நாகினை வேங்கை" (ஊ) "நன்னாள் வேங்கைவீ" (எ) "மன்றவேங்கை மணநாட் பூத்த, மணியே ரரும்பின் பொன்வீ" அகம். ௨: ௧௬ - எ, அரு: ௧௦, ௧௩௩: ௪, ௩௩௨: ௭ - அ. (ஏ) "இளவேங்கை நாளுரைப்ப" (ஐ) "நாள்வேங்கை பொன்விளையு நன்மலை நன்னாட்" (ஓ) "நாள்வேங்கை, நீழலுள்" திணைமா. ௧௮, ௨௦, ௩௧. (ஔ) "கணிநிறவேங்கை" திணை மொழி. ௧. (ஐ) "பன்னாளு நின்ற விடத்துங் கணிவேங்கை, நன்னாளே நாடி மலர்தலால்" பழமொழி. ௧௨௦. (ஐ) "கணிவளர் வேங்கை" தே. (அஅ) "கணித்தொழில் புரியும் வேங்கை"..... (ஆஆ) "நன்னாட் பூத்த பொன்னினர் வேங்கை". (இஇ) "நன்னாள் வேங்கைப் பொன்னேர் புதுமலர்" (ஈஈ) "பிணியவிழ்ந்து நன்னாளாற் பூப்பனவும் வேங்கை" யா - வி. கு. ௬, ௧௬, ௩௭, மேற்கோள். (உஉ) "கடிநாள் வேங்கையும்" (ஊஊ) "கணிவாய்வேங்கையும்" பெருங். (௧) ௩௦: ௨௬. (௨) ௨௦: ௩௧. என்பவற்றாலுணர்க.

உ. (அ) "வீங்கிறைத்தடைஇய வமைமருள் பணைத்தோன்" பதிந். ௩௪: ௩. (ஆ) வீங்கிறைப் பணைத்தோன் மடந்தை. புறம். ௩௩௪: ௧.

௩. (அ) "இமயவில்வாங்கியவீர்ஞ்சுடையத்தன்னென்னுங்குறிஞ்சிப்பாட்டினுள் 'கோடுபுய்க்கல்லா துழக்கு நாடன்' என்று உள்ளுறை யுமத்தாற் தலைவியதுவிழுமங்குறக்கொழுநன் (?) மலைநாடெனனைவத்தமையின் அது தரவியலொத்ததாயிற்று" என்பார்பே; தொல். செய். கு. ௧௩௭.

(பிரதிபேதம்) * கீங்கிறைப், † வருமென வரைவுமலிந்து கூறினுள், ‡ அயலென்றிலைசால்.

(ந.க.) (க)காமர் கடும்புனல் கலந்தெம்மோ டாவொ
டாமரைக் கண்புதைத் தஞ்சித் தளர்ந்ததனோ டொழுகலர்.
னீனாக நறுந்தண்டார் தயங்கப்பாய்ந் தருளிநாற்
பூனாக முறத்தழீஇப் போதந்தா னகனகலம்
வருமுலை புணர்ந்தன வென்பதனா லென்றோழி
யருமழை தரல்வேண்டிற் றருகிற்கும் பெருமைமயனே;

எ அவனுந்தான், என லிதணத் தகிற்புகை யுண்டியங்கும்
வானூர் .மதியம் வரைசேரி னவ்வரைத்
தேனி னிறுலென வேணி யிழைத்திருக்குங்
கானக னாடன் மகன்;

கக சிறுகுடி யீரே சிறுகுடி யீரே
வள்ளிசிழ் வீழா வரைமிசைத் தேன்றோடா
கொல்லை குரல்வாங்கி யீனா மலைவாழ்ந
ரல்ல புரிந்தொழுக லான்;

கந் காந்தள் கடிசுமழுங் கண்வாங் கிருஞ்சிலம்பின்
வாங்கமை மென்றோட் குறவர் மடமகளிர்
தாம்பிழையார் கேள்வர்த் தொழுதெழலாற் றன்னையருந்
தாம்பிழையார் தாந்தொடுத்த கோல்;

எனவாங்கு,

உ௦ அறத்தொடு நின்றேனைக் கண்டு திறப்பட
வென்னையர்க் குய்த்துரைத்தாள் யாய்;

உ௨ அவருந், தெரிகளை நோக்கிச் சிலைநோக்கிக் கண்சேந்
தொருபக லெல்லா முருத்தெழுந் தாறி
யிருவர்கட் குற்றமு மில்லையா லென்று
தெருமந்து சாய்த்தார் தலை;

(ஆ)“இமயவில் .நாடகேன்’என்ற இதன்உள்ளுறையுமத்தால்தலைவி
விழுமங் கூறி அதனை யுடன்கொண்டு சரிதகத்து ‘நின்னுறு.....
கொளற்கே’ எனக் கூறுதலான் இயலென்ற இலேசால் தரவின்
பொருள் கொண்டிற்ற சரிதகம் வந்தது” நோல். செய். கு. கங்.

க. இச்செய்யுள் இன்னதினனதற்கு மேற்கோளென்பது இதனுரை
யிறுதிக் குறிப்பிற் காணப்படும்.

உசு தெரியிழாய் நீயுநின் கேளும் புணர
வ்ரையுறை தெய்வ மூவப்ப வுவந்து
குரவை தமிழீயா மாடக் குரவையுட்
கொண்டு நிலைபாடிக் காண் ;

௩௦ நல்லாய்,
நன்னு டலைவரு மெல்லை நமர்மலைத்
தந்நாண்டார் தாங்குவா ரென்றோற் றனர்கொல்;

௩௩ புனவேங்கைத் தாதுறைக்கும் பொன்னறை முன்றி
னனவிற் புணர்ச்சி நடக்குமா மன்றோ
நனவிற் புணர்ச்சி நடக்கலு மாங்கே
கனவிற் புணர்ச்சி கடிதுமா மன்றோ;

௩௪ விண்டோய்கன் னுடனு நீயும் வதுவையுட்
பண்டறியா தீர்போற் படர்கிற்பீர் மற்கொலோ
பண்டறியா தீர்போற் படர்ந்தீர் பழங்கேண்மை
கண்டறியா தேன்போற் கரக்கிற்பென் மற்கொலோ;

சக மைதவழ் வெற்பன் மணவணி காணுமற்
கையாற் புதைபெறுஉங் கண்களுங் கண்களோ;
என்னைமன், நின்கண்ணாற் காண்பென்மன் யான்;
நெய்த லிதழுண்கண், நின்கண்ணா தென்கண் மன;
எனவாங்கு;

சசு நெறியறி செறிகுறி புரிதிரி பறியா வறிவனை முந்துறீஇத்
தகைமிகு தொகைவகை யறியுஞ் சான்றவ ரினமாக
வேய்புரை மென்றோட் பசலையு மம்பலு
மாயப் புணர்ச்சியு மெல்லா முடனீங்கச்
சேயுயர் வெற்பனும் வந்தனன்
பூவெழி லுண்கணும் பொலிகமா வினியே.

இது “முள்ளில யறனெனப் படுதலென் றிருவகைப், புரைதீர்
கிளவி தாயீடைப்புதுப்பினும்”என்னும்(க)விதிப்பற்றித்(உ)தமர் வரைவுமறுத்

க. தொல். களவியல், கு. உக.

உ. இக்கிளவியின் செய்திவிரிவை, கீவகசிந்தாமணி. ௧௦௪௬ - ௬௨ - ம்
செய்யுட்களானுணர்க.

துழித் தோழி தாயர்க்கு அறத்தோடு நிற்ப, அவள் நற்றய்க்கு அறத்தோடு நிற்ப, அவள் தன்னையர்முதலியோர்க்கு அறத்தோடுநிற்ப, அவளும் ஒருவாற் றன் *உடன்பட்டமை தோழி தலைவிக்குக் கூறி, தானும் அவளும் வரைவு கடிதின் முடிதற்போருட்டு வரையுறை தெய்வத்திற்குக் தூவையாட அவள் வரையவருகின்றமை தோழி தலைவிக்கு உரைத்தது.

இதன் பொருள்.

(நூ.) (க)காமர் கடும்புனல் கலந்தெம்மோ டாடுவா

(உ)டாமரைக் கண்புதைத் தஞ்சித் தளர்ந்ததனோ டொழுகலா னீனாக †நறுந்தண்டார் தயங்கப்பாய்ந் தருவிறுந்

(ந)பூனாக முறத்தழிஇப் ‡போதந்தா ||னகனதலம்

க. (அ) “திணிலிலைக் கடம்பின் றிரளரை வளைஇய, துணையறை மாலையிற் கைபிணி விடேள, துரையுடைக் கலுழிபாய்தலி னுரவுத்திரை, யருங் கரை வாழையி னடுங்கப் பெருந்தக்கையஞ்சி லோதி யசையல் யாவது, மஞ்ச லோம்புரின் னணிரல துகர்க்கென” குறிஞ்சி. களவ. - கஅக.

(ஆ) “முன்னிலை யறனெனப் படுதலென் றிருவகைப், புரைதீர் கிளவி தாயிடைப் புகுப்பினும்” என்புழி, “புனறரு புணர்ச்சியும் பூத்தருபுணர்ச் சியும் களிறுதரு புணர்ச்சியும் போல்வன செவிலிக்குக் கூறி அவள் நற்றய்க்குக்கூறுதலை நிகழ்த்துவித்தலாம். எனவே அவள்தந்தைக்குத் தன்னையர்க்கும் உணர்த்துதலும் அதனை மீண்டிவந்து தலைவிக்கு உணர்த்துதலும் பெற்றும். அவ் வறத்தொடுநிலை எழுவகைய எனப் பொருளியலிலும் கூறுப” என்றுகூறி ‘காமர்கடும்புனல்சாய்த்தார் தலை’ என்பதை மேற்கோள்காட்டி, “புனறரு புணர்ச்சியாற் றோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்ப, செவிலி நற்றய்க்கு அறத்தொடுநிற்ப, அவள் எனையோர்க்கு அறத்தொடு நின்றவாறு காண்க” என்பர். நச். தோல். களவி. சூ. உங. (இ) புனல்தரு புணர்ச்சியால் அறத்தொடு நின்றற்கு, “காமர்... ..பெரு மையனோ” என்பது மேற்கோள்; இறை. சூ. கடு; நாங்குவி. சூ. களவ. (ஈ) ஏதீடு தலைப்பாடு என்பதற்கு யாதானுமோரேதுவை இடையிட்டுக்கொண்டு தலைப்பட்டமை கூறு தல் என்று பொருள்கூறி இப்பகுதியை மேற்கோள்காட்டி, ‘இது புனலிடை உதவினெனத் தலைப்பாடு கூறியது’ என்பர். இளம். தோல். களவி. சூ. உங. (உ) கட்டளை யடியல்லாத கலியழக்கண் டேரீற்றியந்தீர் வகுத்தரு, “காமர்கடும்புனல் கலந்தெம்மோடாடுவான்” என்பது மேற்கோள். தோல். செய். சூ. உரு. பே.

௩. இங்வுடியை நாற்றீரடிபூகக் கொள்ளின் மோனை நயமுறும்.

௪. வேட்கையுரைத்தலென்னும் அறத்தொடு நிலைக்கு, “பூனாக...போதந் தரன்” என்பது மேற்கோள். தோல். பொருளி. சூ. கங. நச்.

(பிரதிபேதம்) * உடம்பட்டமை, † நறும்பைந்தார், ‡ போதந்தான், || அவனதலம்.

வ்ருமுலை புணர்ந்தன வென்பதனா லென்றோழி

(க)யருமழை* தரல்வேண்டிற் (உ) நருகிற்கும் (ங)பெருமையனே

எ-து: எம்மோடேகூடி வீருப்பத்தையுடைய(ச)கடிய நீரையாடுகின்றவன் கால்தளர்ந்து அஞ்சித் தாமரைபோலும் கண்ணைப் புதைத்து அந்நீரோடே போகையினாலே தனக்குச்சென்ற (ரு)அருளினாலே நீண்ட சுரபுண்ணைப் பூவாற் கட்டின நறிய குளிர்த்த மாலை அசையும்படி அந்நீரிலே குதித்துப் பூணினையுடைய இவள் மார்பைத் தன்மார்போடே உறும்படி அணைத்துக்கொண்டுகரையிலே போதவிட்டவனுடைய அகன்ற மார்பை இவளுடைய எழுகின்ற முலைகள் கூடினவென்று பிறர் கூறுகின்ற கூற்றாலே என்னுடைய தோழி நமக்கு அரியமழையைப் பெய்விக்க நாம் விரும்பில் அதனை நமக்குத் தரவல்ல கற்பின் பெருமையளாயினுள்; எ - று.

எ (க)அவனுந்தான், ஏன லிதணத் தகிற்புகை யுண்டியங்கும்

(எ)வானூர் மதியம் வரைசேரி வவ்வரைத்

க. “வான்மருங் கற்பினான்” கலி. ௧௬: ௨௦. என்பதும் அதன் குறிப்புக் களும் “மழைவளந்தரு கற்பினர்” விநாயக. சிருநாட்டுப். ௭௦. என்பதும் ஈண்டு உணர்த்தப் பாலன.

உ. கில், ஆற்றலுணர்த்துவதோர் இடைநிலை.

ங. “மாரி, வறப்பிற் நருவாரு மில்லை” (நாலடி. ௧௦௪.) என்றிருப்பவும் அதுதருஞ் சிறப்புப்பற்றி ‘பெருமையன்’ என்றார்.

ச. கடும்புனல் - மிக்கபுனலென்பர், இளம்;தோல். உரி. சூ. ௮௦.

ரு. அருள் இன்னதென்பதை இந்துற்பக்கம் உஅ; ௩-ஆம் குறிப்பாலறிக.

ஈ. (அ) “இருபாற் குடிப்பொரு றியல்பின் கண்ணும்” என்புழி ‘அவனுந் தான் .. உரைத்தான்யாய்’ என்பவற்றை மேற்கோள்காட்டி, ‘தோழி தான் கூறிய இருபாற் குடிப்பொருளைக்கூறிச் செவிலி அறத்தொடு நின்றாளெனக் கொண்டெடுத்து மொழிந்தவாறு காண்க’ என்பர். நச். தோல். களவி. சூ. ௨௪. (ஆ) ‘அவனுந்தான்... ..நாடண்மகன்’ என்பது பிறப்பொப்புமைக்கும் தோல். மெய்ப்ப. சூ. ௨௫: பே. (இ) இடை நின்றகொச்சகம் ஈற்றடி குறைந்ததற்கும் தோல். செய். சூ. ௧௫௫. பே. மேற்கோள். (ஈ) கலிப்பாவின் அளவடிக்கண் சீர்கூறாய் வருதற்கு “அவனுந்தான்இயங்கும்” என்பது மேற்கோள். தோல். செய். சூ. ௪௧. பே.

எ. (அ) “வானூர்மதியம்” நாலடி. ௧௨௫; (ஆ) சீலப். ௬: ௩௭; (இ) தோல். செய். சூ. ௧௫௩. பே. மேற். (ஈ) ஊர்தல், போதலென்னும் பொருளில் வருதற்கு “வானூர் மதியம்” என்பது மேற்கோள். சீவக. ௨௮௬.

(பிரதிபேதம்) * தான்வேண்டின்.

(3) தேனி னிறுலென *வேணி யிழைத்திருக்குங்
கானக னுடன் மகன்

எ - து: இவளேயன்றி அவன்றானும் தினைப்புனத்திலிட்ட பாண்டத்து
எரிந்த அகிலின் புகையாலுண்ணப்பட்டு ஒளிமழுங்கித் திரியும் மதியம்
வாணிடத்தேசென்று அம்மலைத்தலையிலேதங்கின்றாயின் (உ) அதனை அந்தமலையில்
வைத்த தேனின்து இறுலென்துகருதி அதனை அழித்தற்குக் (ந.) கண்ணேணி
முதலியன சமைத்திருக்குங் காடு அகன்ற நாட்டையுடையவன்மகன் ; எ - று.

மிக்க ஒளியினையுடைய மதி புகையால் மாசண்ட தன்மைபற்றித் தங்கை
யகப்படுத்திப் பயன்கொள்ளக்கருதும் நாடெனெனப் புகழ்மிக்க தலைவனும்
புனலிடைத் தழுவிப்போதந்ததனால் சிறிது புகழ்குறைந்தமை பற்றி யாரும்
அவன் வரைந்துகொள்ளக் கருதுகின்றேமென உள்ளுறையுமவம் கொள்க.

இதனால், தலைவன் நங்குலத்தினும் உயர்ந்தானென்பது தோன்றக்கூறி
ஞன். இது || பிறப்பொப்புமை கூறிற்று.

கக (சு) ÷ சிறுகுடி யீரே சிறுகுடி யீரே

வள்ளிகிழ் வீழா வரைமிசைத் தேன்றொடா

க. கண்ணேணி யிழைத்துத் தேன் கொள்ளுதல் மரபு ; இதனை “கலைகை
யற்ற காண்பி னெடுவரை, நிலெபய் திட்ட மால்புநெறி யாகப்,
பெரும்பயன் றெருத்த தேங்கொள் கொள்ளை, யருங்குறும் பெறிந்த
கானவர்” மலைபடு. நகடு - அ. என்பதனாலுமுணர்க.

உ. (அ) “மதியம் இரல்போலத் தோன்றுமென்பதனை இரல் மதிபோலத்
தோன்றுமென்னும் பொருளுள்ள கலி. சஉ: உஉ - ந - ஆம் அடிக
ளாலும் அவற்றின் குறிப்பாலுமுணர்க. (ஆ) மதியம் - பூரணசந்திரன்;
இதனை, (க) “குடமுதற் றேன்றிய தொன்றுதொழு பிறையின், வழி
வழிச் சிறக்கநின் வலம்படு கொற்றங், குணமுதற் றேன்றிய வாரிருண்
மதியிற், நேய்வன கெடுகநின் றெவ்வ ராக்கம்” மது. ககந - சு. (உ)
“பெரியவர் கேண்மை பிறைபோல நாளும், வரிசை வரிசையா நந்தம்-
வரிசையால், வானூர் மதியம்போல் வைகலுந் தேயுமே, தானே சிறியார்
தொடர்பு” நாலடி, கஉடு. (ந) “நிறைநீர நீரவர் கேண்மை பிறைமதிப்,
பின்னீர பேதையார் நட்பு” துறள். எஅஉ. எனத் தெளிவுறக் கூறுத
லாலும்: (சு) “மதி நிறைவுபோ னிலையாது” கலி. கக: எ. என்பத
னாலும் அதன் அடியிலுள்ள பிற குறிப்புக்களாலும் உணர்க. இஃது
இம்மரபு கடந்தும் வரும்.

ந. கண்ணேணி - கணுக்களிலேயே அடிவைத்து ஏறி யிறங்கும்படி
அமைத்துள்ள மூங்கில்; கண் - கணு.

ச. (அ) “காமர் கடுப்புனல்” என்னும் கொச்சகக் கவியுள், “சிறுகுடியீரே சிறு
குடியீரே” எனவொரடியாற் கூன்வந் கவாறு காண்க. என்பர், குண
(பிரதிபேதம்) * எண்ணி, + போத்தந்ததனால், † தங்குலத்தினும், || புறம்பொப்புமை,
÷ சிறுகுடிவீரே.

ஞொல்லை குரல்வாங்கி ஸீனா மலைவாழ்ந்
ரல்ல புரிந்தொழுக லான்

எ - து: சிறுகுடியிலுள்ளீர்! சிறுகுடியிலுள்ளீர்; *இம்மலையில் வாழ்வார் இங்ஙனம் உதவியார்க்குக் கொடுக்க நினையாது நொதுமலர்க்குக் கொடுக்க நினைந்து அறமல்லாதன வற்றை விரும்பி ஒழுகுகையினாலே இனி இவ் விடத்து வள்ளியும் கிழங்கு சீழ் (க) விழா; † மலையிசையில் தேனுந் தொடா; கொல்லையில் தினைகளுந் கதிர்பயிந்து ஈனுவாம்; எ - து.

கரு (௨)கார்தன் கடிசுமழுங் கண்வாங் கிருஞ்சிலம்பின்

(௩)வாங்கமை மென்றோட் குறவர் மடமகளிர்

தாம்பிழையார் (௪)†கொள்வர்த் தொழுதிதழலாந்(௫)||றம்மையருந்
தாம்பிழையார் தாந்தொடுத்த கோல்

எ - து: கார்த்தபூ மணநாறும், பார்த்தவர்கள் கண்ணைத் தன்னிடத்தே வாங்கிக்கொள்ளும் கரிய மலையிடத்து=விரைந்த மூங்கில்போலும் மெல்லிய தோளையுடைய குறவருடைய மடப்பத்தையுடையமகளிர் தாம் தத்தன் கண வரைத் தப்பாராய் அவரே(௬)தெய்வமென்று(௭)வணங்கி எழுந்திருத்தலாலே

சாகரர்; யா - கா. ஒழிபியல். அ. (ஆ) கூணைத் தனிசொல்லென் பாருமுள் ரென்று கூறி, “காமர் கமென்புனலென்னுந் கலியினுள் ‘சிறுகுடியிரே’ என ஓரடியாலே தனிசொல்வந்தது” என்பர். பெருந் தேவனார்; வீர.யாப்பு. கந. ‘சிறுகுடியிரே சிறுகுடியிரே’ சீலப். உச:கக.

க. (அ) “விழுமிதின் வீழ்ந்தன கொழுங்கொடிக் கவலை” மலை. கஉஅ. (ஆ) “கிழங்குசீழ் வீழ்ந்து தேன்மேற் றாங்கிச், சிற்சில வித்திப் பற்பல விரைந்து, திணைகளி கடியும் பெருககன் னான்” நந். ௩உஅ: க-௩. (இ) “கொழுங்கொடி வள்ளிக் கிழங்குவீழ்க் கும்மே” புறம். க௦க.

உ. (அ) “சிலம்புடன் கமழு மலங்கு ஞலைக் கார்தன்” துறந். உ௩க. (ஆ) “நறுத்தன்சிலம்பி னறுஞ்ஞலைக் கார்தன்” ஐங். உஉச.

௩. (அ) “வாங்கமை மென்றோன் வசையின் மகளிர்” பதிந். கஉ. உஉ-௩. (ஆ) “வாங்கமை மென்றோட் குறவர் மகளிரேம்” திணைமொழி. அ. (இ) “வாங்கமைமென்றோன் மடந்தை” நான். கு. க௩க. மேற்கோள். “கண்ணுஞ்”.

ச. “கொழுந் ரொழுதெழுவாள்.” துறந். ௩௩.

௪. “காணவர் வார்வீற் கணையிழை யாதகண் ணாச்சிலம்பன்” கணிகை. களவு. ௩௬௨.

க. இந்நூற்பக்கம் சு: ௨- (ஆ, இ) என்பவற்றின் குறிப்புப் பார்க்க.

எ. தொழுதெழல் எழுந்து தொழுவென்று முன்பின்னைப் பொருள்படு மென்றும் எழுதல், துயிலொழிதலென்றும் கூறுவர், பிரயோக விவேக.

(பிரதிபேதம்) * இம்மலையாழ்வார். † மலையிற்கு மிசையில், ‡ கொள்வர், || தன்னையரும், = வணர்ந்த, வளர்த்த.

அவர்தம் ஐயன்மார்தாமும் தாம் தொடுத்த அம்புகள் இலக்குத்தீய்பா
ராயினர்; எ - று.

என்றது, வினைவின்மேல் வேட்டையாடியும் உணவுண்டாக்குதுமென்று
சுருதில் அதுவுந் தப்புமென்றொளென்றவாறு.

(க) எனவாங்கு,

எ - து: என்று; எ - று.

ஆங்கு, அசை.

உ0 (2) அறத்தொடு நின்றேனைக் கண்டு திறப்பட

வென்றையர்க் *சூய்த்துரைத்தாள் யாய்

எ - து: தமர்வரையும்புத்துழி அறத்தொடுநின்ற என் †கூற்றைத் தாய்
நெஞ்சாற்கண்டு நற்றாய்க்குத் தான் அறத்தொடுநிற்கும் கூற்றிலேபடக் (உ)கூற
அதுகேட்டு (ச) அவளும் என்றமையன்மார்க்குவெகுட்சிப்பிறவாமற்செலுத்திக்
கூறினாள்; எ - று.

உ1 அவரும், (டு)தெரிகளை நோக்கிச் சிலைநோக்கிக் கண்சேர்

தொருபக லெல்லா முருத்தெழுந் தாறி

நற்றாய் தந்தைக்குந் தன்னையர்க்கும் அறத்தொடு நின்றற்கு “என
வாங்குயாய்” என்பது மேற்கோள்; தோல். கள. சூ. சஎ. ந.

உ. “தாயறிவுறுதல் செவிலியொடொக்கும்” என்பதற்கு, ‘மகள் கள
வொழுக்கத்தில், செவிலிகவலுந் துணைக் கவலுதலல்லது தந்தையை யுந்
தன்னையன்மாரையும்போல நற்றாய் வெகுடலிலன்’ என்று கூறி, ‘அறத்
தொடு... ..யாய்’ என்பதைத்தாய்வெகுளாமைக்கும் “அவரும், தெரிகளை
... ..தெழுந்து” என்பதை அவர் வெகுண்டமைக்கும் மேற்கோள்
காட்டினார், இளம்; தோல். கள. சூ. சஎ.

கூ: “இங்கிவன்போய் மலர்க்காவி நெழில்விசயற் கீடழிந்த வின்ன
லெல்லாஞ், சங்கெறியுந் தடம்பொருளைத் துறைவனுக்குச் செவிலிய
ரார் தாயர் சொன்னார்” வில்லி. அருச்சுனன்றிர்த்த. நடந.

ச. நற்றாய் குறிப்பினன்றி யறத்தொடு நிற்கப்பெறான். நாந். சூ. கஎஅ.

டு. (அ) நற்றாய் அறத்தொடுநின்றவழி, தந்தையுந் தன்னையரும் முன்னர்
நிகழ்ந்த வெகுட்சி னீங்கி உய்த்துக்கொண்டு உணர்வர் என்பதற்கும்
தோல். களவி. சூ. சக. நச். (ஆ) ‘அகத்தினைக்கண் ஊரார்முதலிய
அறவகையோர்கூற்றாகப் பிறர் சொல்லி னல்லது அவர் கூறார் என்ப
தற்கும், தோல். செய். சூ. ககக. பே. நச். “தெரிகளைதலை.”
என்பது மேற்கோள். (இ) “வரிசிலையிடவயி னேந்திக் கண்தெரிந்,
தெரியுமீழ் கண்ணினரிவரே” தமிழ்நெறி. மேற்கோள். (ஈ) “மலை

[பிரதிபேதம்] * உற்றுரைத்தாள், † கூற்றையென்றும், ‡ இறயாமல்.

யிருவர்கட் குற்றமு மில்லையா லென்று

தெருமந்து (க)சாய்த்தார் தலை

எ - து: அதுகேட்டு அவரும் (௨) ஒரு முகூர்த்தமெல்லாம் நெஞ்சமுன்று கண்ணிவந்து தெரிந்த அம்புகளையும் பார்த்து வில்லையும் பார்த்து எழுந்து அலமந்து இருவரிடத்துங் குற்றமில்லையாயிருந்ததென்று சினம் ஆறித் தலை சாய்த்திருந்தார்; எ - று.

*இஃது அறத்தொடுநிலை வாய்த்தவாறு கூறியது.

௨௬ தெரியிழாய் நீயுநின் கேளும் புணர

(ஹ)வரையுறை தெய்வ முவப்ப வுவந்து

முற்றியபுயத் தாயன்னை கூறமற் றென்னையர் வான், சிலைமுற் றிய வெங்கணைதெரிந் தார்கண் சிவந்துறுத்தே” அம்பிகா. ௩௬௧. (௨) “கடுகிய வினையர் நோக்குவ கண்ணிய பொருளுமெண்ணி, யடுசிலை யழுவேந்தி யாருயிர் பருகற் கொத்த, விடுகணை தெரிந்து” சீவக. ௧௦௮௬. (௩) “கண்டவக் குமரனும் கடைக்கண் டயுக, விண்டனை நோக்கித்தன் வில்லை நோக்கினுள்” கம்ப. வேள்வி. ௪௮. (௪) “கணை களை ஆராய்ந்து” எடுத்தலை, ‘கணைதெரிதல்’ என்பது மரபு. இதனை (க) “கணைதெரிந்து” நள. சுயம். ௧௧. கம்ப. நாகபாச. ௪௧. பாகவதம். (க௦) மலரவன் சிறார். எ. (௨) “தெரிகணை” கம்ப. வருணனைவழி. ௩௨. நாகபாச. ௧௬௩. நிகும்பலைப். ௪௫; (௩) “தெரிந்த வெங்கணை.” கம்ப. இராவணன்வதை. ௧௫. (௪) “தெரிசரங்கள்” (௫) “கூர்சரங்கடெரிந்தனர்” வில்லி. பதினான்காம் போர். ௪௫, ௧௨௮.

௧. (அ) “கணையுயர்க்கவிலையாற் கணனென்பான்றலை, தனையிறக் கிட்டவாற் தம்மைப் பார்த்திலன்” விநாயக. சிந்தாமணி. ௧௧௪. (ஆ) “நாணலைப்பத் தலை சாய்த்தார்” பூவாளுர். இந்திரன். ௪௧.

௨. (அ) “செவ்விதின் முகங்கீழிட்டுத் திருந்துரை யாடா ராகி, யிவ்வண மிரண்டுகன்ன விருந்துளங் கலங்கி னாரே.” பிரமோத்தர. உமாமகேச வரபூசாபலம். ௩௪. (ஆ) “முனிவனு மதிதி மாது முகூர்த்தமொன் றவச மெய்தி” விநாயக. மகோற்கடர். ௪௮௫.

௩. வரையுறை தெய்வமென்றது, (அ) குறிஞ்சிக் கிழவனாகிய முருகக் கடவுளை; கலி. ௪௦: ௧௧-ஆம் அடியின் உரையையும் (ஆ) “கெழீஇக் கேளிர் சுற்ற நின்னை, யெழீஇப் பாடும் பாட்டமர்ந் தோயே” - பிரிந்த கேளிர் வந்துபுணர்ந்து பின் நீங்காமைப்பொருட்டு மகளிர் யாழை யெழுவி நின்னைப்பாடுகின்ற பாட்டை விரும்பினோம். பரி. ௧௪: ௨௩ - ௪, என்பவற்றையும் (இ) சீலப். ௨௪: “கயிலை” “மலைமகள்” “குறமகள்” என்னும் முதலையுடைய செய்யுட்களையும் நோக்குக. (ஈ)

(பிரதிபேதம்) * ‘தெரியிழாய்.

(க) குரவை தமிழீயா மாடக் குரவையுட்

(உ) கொண்டு நிலைபாடிக்காண்

எ - து: 'தெரிந்த இழையினையுடையாய்; நீயும் நின்கணவனுங் கூடும்' படியாகத் திவ்வையிலுறைகின்ற தெய்வம் மனமகிழும்படி யாம டி மகிழ்ந்து 'குரவையைக் கைகோத்தாடுதற்கு ÷ அக்குரவைக் கூத்திற் கொண்டுநிலைச் செய்யுளை நீபாடிக்காண்; X எ - று.

யாமென்னும் படர்க்கையுள்பாடு, ஆயத்தை ** உளப்படுத்தி நின்றது.

இது நாமக் காலத் துண்டெனத் தோழியேழுறு கடவு ளேத்தியது (ந.) ஒருவர் கூற்றினை ஒருவர் கொண்டுகூறுதலிற் கொண்டநிலையாயிற்று.

ந. 0

நல்லாய்,

நன்ன டலைவரு மெல்லை நமர்மலைத்

தந்நாண்டாந் தாங்குவா ரென்றேற் றனர்கொல்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, நல்லாய், நம்மை வரைந்துகொள்ளும் நல்ல 'நாள்' நம்மிடத்தே வருமனவில் நஞ் சுற்றத்தார் தம்மலையிடத்து நாளைத் தாங்குவார் தாம் என்ன நல்வினையைச் செய்தார்கொவென்றான்; எ - று.

சுற்றத்தாரிடை ++ வரைதலாற்றிந்தநாண் தாங்கலரிதென்றான்.

ந. ௩ (ச) புனவேங்கைத் தாதுறைக்கும் பொன்னறை முன்றி
ன்னவிற்புணர்ச்சி நடக்குமா ||| மன்றே

“விடர்முகை யடுக்கத்து விறல்கெழு குலிக்கு” குறுந். உக௮. என்பத னால் கொற்றவையை யென்றுமாம். (உ) இளம்பூரணர், குறிஞ்சிக்குக் கொற்றவையும் தெய்வமென்பர்.

க. குரவை, இங்கே குன்றக்குரவை.

உ. “கொண்டு நிலைபாடி யாடுங் குரவையை” சீலப். (உச.)

ந. தோல். கற்பி. கு. ௫. ௩௪. இப்பகுதியுரையில் “தெரியழாய்கரண்” எனத் தான்பராய தெய்வத்தினைத் தோழி கற்புக்காலத்துப் பரவுக் கடன் கொடுத்தற்கு ஏத்தியவழித் தலைவனு மேத்துதலாம்” என்பது காணப்படுகின்றது.

ச. வெண்கலியுறுப்பு நிலையொத்துப் பாவேறுபடுங் கொச்சகத்து, இடை நின்ற கொச்சகம் ஈற்றடி குறையாது வந்ததற்கு, “புனவேங்கைத் கடிது மாமன்றே” என்பது மேற்கோள்; தோல். செய்.

கு. கடுஞ். பே.

(பிரதிபேதம்) * என யறத்தொடு நிலையாய்த்தவாறு கூறிப் பின்னர்த தெரிந்த, + இவ்வரை யுறைகின்ற, † மகிழ்ந்து கைகோத்து, || குரவைக்குக் கை, ÷ அக்குரவைக் கூத்திற்குக், X என்றான், ** உளப்படுத்திற்று, ++ வரைவால், †† தா வுக்கும், ||| என்றே.

(க)நனவிற் புணர்ச்சி நடக்கலு மாகே

கனவிற் புணர்ச்சி கடிதுமா *மன்றே

எ - து: புனத்தினின்ற வேங்கைப்பூவிற் பொன்போன்ற தாது உதிரும் பாரையையுடைய முற்றத்தே வெளியிலே உண்டாங் கூட்டமும் ஒப்பில் நடக்குமல்லவோ? அந்நனவிற் புணர்ச்சி நடந்ததாக அப்பொழுதே கனவிடத் தே உண்டாய்ப்போதுங் கூட்டத்தைப் போக்கிவிடுவேமல்லவோ? †எ - று.

நனவினும் புணர்ச்சி கனவினும் புணர்ச்சியென ஆமென்பனவற்றைக் கூட்டிக், நடக்கலுமென்றது உம்மீற்றுவினையெச்சம்; விரைவுதோன்ற நின்றது.

“வரைவுதலைவரினும்” (உ) என்பதனால் தலைவி தன்வயினுரிமையும் அவன் வயிற் பரத்தையுந் தோன்றக் கூறினான்.

க. “நனவிற்புணர்ச்சி நடக்கலுமாகே” என்பது (அ) “அன்னமரபிற் காலங்கண்ணிய, வென்னகிளவியு மவற்றியல்பினவே” என்பதனால் கொள்ளப்படும் வினையெச்சங்களுள் உம்மீற்று வினையெச்சத்துக்கு, மேற்கோள். நோல். வினை. சூ. நட. சே. சூ. நட. தெய். (ஆ) இதனை ஒன்றென முடித்தலாற் கொள்கவென்பர் கல்லாடர்; நோல். வினை. சூ. நட. (இ) “வினையெஞ்ச கிளவியும் வேறுபல் குறிய” என்பதனால் பெறப்படும் என்பர். நச்; நோல். வினை. சூ. நட. (ஈ) செய்து செய்து என்னுஞ் சூத்திரத்து ‘இன்ன’ என்றதனால் அடக்கிக் கொள்க. வென்பர், மயிலநாதர்; நன். வினை. சூ. உச. (உ) வினையெச்சங் களுள் இன்னீறு உம்மீறய்த்திரிந்ததென்பர், இ - வி. தூலாசிரியர்; இ - வி. சூ. உசக. (ஊ) ‘நனவு, போர்க்களத்தையும் அகலத்தையும் உணர்த்துவதுமன்றிச் சாக்கிர அவத்தையையு முணர்த்துமென்பதற்கு மேற்கோள்காட்டுவர், இராமாநுச கவிராயர்; நன். உரி. சூ. கஅ.

(எ) “கனவுதொறு மிவள்காமக் கனிநுகர்வா னாகவந்தக் கனவிற்கூட்ட, நனவிலுறு புணர்ச்சியிலு மளவிற்றத் நன்னலமே நல்குமன்றே.” பரமோத்தர. உமாமகேசுவரபூசாபலம். கக.

உ. நோல். களவு. சூ. உச. இப்பகுதிக்கு நச்சினுர்க்கினியர் களவு வெளிப்பட்ட பின்னராயினும் வெளிப்படு முன்னராயினும் வரைந் தெய்துந் செய்கை தலைவன்கண் நிகழின் ‘ஆண்டு முற்காலத்து நிகழ்ந்த ஆற்றாமை பற்றித் தன்வயினுரிமையும் அவன்வயிற் பரத் தைமையும்படத் தலைவி கூற்று நிகழுமென்று கூறி அதற்கு “நன்ன டலைவரு . . . கடிதுமாமன்றே” என்றபகுதியை மேற்கோள் காட்டி. ‘நாண்டாங்கி ஆற்றுவாரு முளரோ வெனவும் கனவிற் புணர்ச்சி கடிது மெனவும் இரண்டுங் கூறினான்’ என்பர்.

(19ரதிபேதம்) * என்றே, † என்று பாடினான், ‡ பரத்தையையும்,

௩௭ (௧)னின்டோய்கன் னுடனு நீயும் வதுவையுட்
(௨)பண்டறியா தீர்போற் படர்கிறீர் மற்கொலோ
பண்டறியா தீர்போற் படர்ந்தீர் பழங்கேண்மை
கண்டறியா தேன்போற் கரக்கிற்பென் மற்கொலோ

எ - து: அதுகேட்ட தோழி விசம்பைத் தீண்டுகின்ற மலைநாடனும்
நீயும் அக்கலியாணத்தே பண்டு கண்டறியாதீர்போல மிகவும் நடப்பீரோ ?
பண்டு கண்டறியாதீர்போல நடந்திருடைய பழைய உறவை யான் கண்டறி
யாதேன் போல மிகவும் மறைப்பேனோ ? என்றான்; எ - து.

ஒகாரங்கள் ஐயம்.

௪௧ (௩)மைதவழ் வெற்பன் மணவணி காணாமற்
கையாற் புதைபெறுஉங் கண்களுங் கண்களோ

எ - து: மேகத் தவழும் மலையை யுடையவனுடைய மணக் கோலங்
காணாமற் கையாலே புதைத்தலைப் பெறுகின்ற கண்களுங் கண்களென்று
கூறப்படுமோ ? ௪௭ - து.

௪௩ என்னைமன், (௪)நின்கண்ணுற் காண்பென்மன் யான்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவியான் நின்கண்ணாலே மிகவுங் காண்பே
னென்றான்; எ - து.

௪௪ (௫)நெய்த விதமுண்கண், நின்கண்ணு கென்கண் மன

௧. “புதுவை போலுநின் வாவுயிவன், வதுவை நானொடுக்கமுங் காணகு
வல்யானே” கலி. ௫௨: ௨௪ - ௫.

௨. ஒரிடைச்சொல் நிற்கின்றவிடத்தே மற்றோரிடைச்சொல்லு நின்றலா
கிய பிறிதவண் நிலையலுக்கு ‘பண்டறியா மற்கொலோ’ என்பது
மேற்கோள். தோல். இடை. சூ. ௩. ௩௪.

௩. “கரியவனைக் காணாத கண்ணென்ன கண்ணே, கண்ணிமைத்துக்
காண்பார்தங் கண்ணென்னகண்ணே” சீலப். (௧௭) ‘பெரியவனை’

௪. (அ) “எம்மெனவருஉங்கிழைமைத்தோற்ற, மல்லாவாயினும்புல்லவவுள
வே” என்புழி உளஎன்றதனால், சிறுபான்மைதலைவி தோழியினு றுப்பைத்
தன்னுறுப்பென்று கூறுவனவும் கொள்க வென்றுகூறி அதற்கு
(தோல். பொருளி. சூ. ௨௭.) நச்சினுர்க்கினியரும் (ஆ) கலிப்பாவி
னிடையே மூச்சிராடி வந்ததற்கு (தோல். செய். சூ. ௭௦.) பே. ௩௪.
இருவரும் ‘நின்கண்ணுற் யான்’ என்பதை மேற்கோள்காட்டினார்.

௫. ‘தோழி தலைவியினு றுப்பைத் தன்னுறுப்பென்று கூறுவதாகிய எம்
மெனவருஉங் கிழைமைத்தோற்றத்திற்கு ‘நெய்தலி தழுண்கண் ...
மன’ என்பது மேற்கோள். தோல். பொருளி. சூ. ௨௭. ௩௪.

பிரதிபேதம்) * மறைப்பேனோ ஒகாரங்கள், * கண்ணுங் கண்ணுமோ, * கண்ணுங்கண்ணோ,
என்றான்.

ர - து: அதுகேட்ட தோழி நெய்தலிதழ்போலும் மையுண்கண்ணைய
நின்கண் மிக என்கண்ணாவதாகவென்றான்; எ - று.

இதுவும், "நாயத்தி னடையா" என்னும் (க) சூத்திரத்தடக்கிலும்.

எனவாங்கு,*

எ-து, என்று நாஞ்சொன்ன அக்காலத்தே; எ - று.

ச.சு (உ)நெறியறி செறிகுறி புரிதிரி பறியா வறிவனை முந்துறீஇத்
(ந)தகைமிகு தொகைவகை யறியுஞ் சான்றவ ரினமாக
(ச)வேய்புரை மென்றோட் பசலையு மம்பலு
மாயப் புணர்ச்சியு மெல்லா முடனீங்கச்

க. தோல். பொருளியல். சூ. உஎ.

உ. (அ) கலிக்கு உறுப்பாய்வரும் ஆசிரியம் அறுசீரடியும் ஐஞ்சீ
ரடியு முடுகி ஒரு தொடராய் வந்ததற்கு (தோல். செய். சூ. சுஎ. நச்.)
"நெறியறி..... ..பொலிகமாவினியே" என்பது மேற்கோள். (ஆ)
'முடுகுவண்ண மென்பது அராகந்தொடுத்த அடியோடு பிற அடிபடத்
தொடர்ந்தோடுவது.' என்றுகூறி அதற்கு 'நெறியறி.மம்பலும்'
என்பதை மேற்கோள் காட்டுவர், பே; தோல். செய். சூ. உந். (இ)
முடுகுவண்ணமென்பது நாற்சீரடியின் மிக்கோடி அராகத்தோடொக்கு
மென்றுகூறி அதற்கு 'நெறியறி செறிகுறி புரிதிரி பறியா வறி
வனை முந்துறீஇ' என்பதனை மேற்கோள் காட்டினர், இளம்; தோல்.
செய்.சூ.உ.உ.ந். 'முடுகு'. (ஈ)இலக்கண விளக்கத்து'முடுகுவண்ணம் நாற்
சீரடியின் மிக்கு ஓரடி அராகத்தோடொக்கும்? என்றிருப்பது திருத்த
மானதென்று தோற்றுகிறது. இ - வி. சூ. எடுஎ. (உ) களவு வெளிப்
படுப்போன் தலைவன் என்பதற்கும் (தோல். கள. சூ. சஅ.) (ஊ)
கலியில் அறுசீரடியாகிய கழிநெடிவடி வந்ததற்கும் (தோல். செய். சூ.
ச௦)இதனை மேற்கோள் காட்டினர்;நச். (எ)'நெறியறி செறிகுறிபுரிதிரிபு'
என்பது முடுகுவண்ணத்திற்கு மேற்கோள் தோல். செய். சூ. உந். ந.

ந. (அ)கலிப்பாவின் ஐஞ்சீரடிவந்ததற்கு 'தகைமிகுரினமாக'என்பது
மேற்கோள். தோல். செய். சூ. சுந். பே. (ஆ) இதனைக் கலிக்குறுப்
பாகிய ஆசிரியத்துள் ஐஞ்சீரடி வந்ததென்பர்; நச். தோல். செய்.
சூ. சுந். நச்.

ச. (அ) 'வேய்புரை மென்றோள்' என்பது புரையவென்னு முவமச்சொல்
மெய்புவமத்திற்கு வருத்தற்குமேற்கோள். தோல். உவம.சூ. கடு.இளம்
'கடுப்ப'; (ஆ) 'வேய்புரை மென்றோள்.' குறிஞ்சி. உசஉ.

(பிரதிபேதம்) * சூக்கரை நெறியறி.

(க)சேயுயர் வெற்பனும் வந்தனன்

*பூவெழி லுண்கணும் பொலிகமா வினியே

எ - து: தானெறியாலே அறிந்த இருவரும் கூடுவதற்கேதுவாகிய முகூர்த்தம் வேறுபட்டுத் தப்புதலை ஒருகாலத்தும் அறியாத(உ)கணியை முன்னிட்டு, அழகுமிருகின்ற தொகுத்துக்கூறுதலையும் வகுத்துக்கூறுதலையும் அறியுஞ் சான்மவர் தனக்குச் சுற்றமாக, மூங்கிலையொக்கும் நம்முடைய மெத்தென்ற தோளிற் பசிலையும் ஊறிற் கூறும் அம்பலும் பொய்யாகிய †களவிற் கூட்டமு மெல்லாஞ் சேர நீங்கும்படி நீளிதாய் உயர்ந்த மலையினை யுடையவனும் வந்தான், நின்னுடைய பூவினது அழகையுடைய கண்ணும் பொலிவதாக ‡என்றான் ; எ - று.

‘கானகளுடன்மகன்’ ‘எனவாங்கமத் ... யாய்’ எனத்(நு)தோழிகூறிய இருபாற் குடிப்பொருளைச் செவிலி கூறி அறத்தொடு நின்றானெனத் தோழி கொண்டெடுத்துமொழிந்தவாறு காண்க.

இதனால், தலைவிக்குச் செல்வமாகிய உவகை பிறந்தது.

தெய்வமஞ்சுவென்பது களவிற்கும் உரித்தாகலிற் ||நங்குலதெய்வமாகிய வரை யுறை தெய்வத்திற்குக் குரவையாடுதல் தலைவிக்கும் உரித் தாகலிற் கொண்டிடுதலையுடையது. இஃது அறத்தொடுதலை ஏழுவகையினுள் (க) - எத்தலும் எளித்தலும்வந்தன.

இது x தரவின்பின் ‘அவனுந்தான்(நு)எனலிதணத்து’ என்பது முதலிய கொச்சகங்கள் வெண்பாவாய், ‘புனவேங்கை’ முதலியன துள்ளலோசை விராய்த் தனாவகை ஒன்றிக் கொச்சகமாய், ஒழிந்தபாவும் மயங்கி, சுரிதகம் முடுகிவருதலாற் கலிவெண்பாவுறுப்பின் வேறுபட்ட கொச்சகம். “ஆசிரிய மருங்கினும்

க. “சேயுயர் வினியே” என்பது களவுவெளிப்பட்டபின் வரைவு நிகழ்த்ததற்கு மேற்கோள்; தோல். கள. கு. சக. நச்.

உ. கணிகூறும் நல்லவேளையில் வரைதல் மரபென்பது கலி. கூந: கஉ-ச. ஆம் அடிகளின் குறிப்பிற்காணப்படும்.

ந. இந்நூற்பக்கம், உகஅ, சு: (அ) குறிப்புப் பார்க்க.

ச. ‘காமர் கடும்புனல்’ என்பதனுள் இரண்டு (எத்தல், எளித்தல்.) வந்தன என்பர், நச்; தோல். பொருளி. கு. கந.

டு. (அ) “காமர்.....வினியே” இதனுள் ‘எனலிதணத்து’ என்பது முதலிய கொச்சகங்கள் வெண்பாவாய், ‘புனவேங்கை’ முதலியன துள்ளலோசை விராய்த் தனையொன்றிய கொச்சகமாய், ஒழிந்தபாவும் மயங்கி, சுரிதகமும் முடுகிவருதலின் இது கொச்சகமாயிற்று” தோல். செய். கு. கடுடு. நச். (ஆ) “காமர்.பெருமையனே” இதுதரவு; இதனுள் இரண்டாமடி ஐஞ்சீரான்வந்தது. ‘அவனுந்தான்.....மகன்’ இதனுள் முதற்க (யிரதிபேதம்) ^க போதெழில், [†] களவிற், [‡] எனவரைவு மலிந்தமை கூறினான், || நங்குலத் தெய்வம், ÷ எளித்தலும் எடுத்தலும், ஊந்தது, x தரவும் அவனுத்

வெண்பா மருங்கினு, மூவகை யடியு முன்னுத லிலவே” (க) என்பதனுள் முன்னுதலில் என்றதனால் நாத்சீரும் ஐஞ்சீரும் அறுசீருமாகிய மூன்றடியானும் வரும் முடுகியலோடு விராய்த் தொடர்ந்து ஒன்றாய்க் கலிக்குறுப்பாய் வரும் ஆசிரியமும் வெண்பாவும் உளவென்று கொள்க: என்றலின், ‘நெறியறி

(௪௦.) அகவினம் பாடுவாந் தோழி யமர்க்க

ணகைமொழி நல்லவர் நாணு நிலைபோற்

ணின்மது கூன். ‘சிமருடியீரே... ..தொழுக்கலான்.’ இதனுள் முதல் ஆசிரியவடி. ‘காந்தள்தோல்’ இவைமூன்றுங் கொச்சகமெனப்படும். ‘எனவாங்கு’ தனிச்சொல். ‘அறத்தொடுயாய்’ இது வெள்ளைச்சரிதகம். ‘அவருந்... ..காண்.’ இவையிரண்டுங் கொச்சகம். ‘நல்லாய்.’ தனிச்சொல். ‘நன்னாட்டிலவருதனர்கோல்.’ இது பேரெண். ‘புனவேங்கைமற்கோலோ.’ இவையிரண்டுங் தாழிசை. ‘மைதவழ்கண்ணாருமோ’ இதுபேரெண். ‘என்னேமன் ..மன்’ இதுவுங்கொச்சகம். ‘எனவாங்கு’ தனிச்சொல். ‘நெறியறி ..வினியே’ இதுசரிதகம். இதனுள்முதலடி அறுசீர்முடுகியல். இரண்டாவது ஐஞ்சீர் முடுகியல். இவ்வாறு வருவன கொச்சகக் கலிப்பாவெனப்படும். தோல். செய். கு. கசஎ. இளம். ‘தரவும் போக்கும்’ (இ) “வேட்கைத் தோற்றத் தலைமகளில்லாதவழித் தோழிகூற்றுநிகழும்; அது ‘காமர்கடுப்புனல்’ என்னும் பாட்டினுட்காண்க” தோல். பொருளி கு. கங. இளம். (ஈ) “காமர்கடுப்புனல் ... டாடுவாளென்னுங் கொச்சகக்கலியுள்ளும் நேரிற்றியற்சீர் வந்தது” யா - வி. கு. கடு. (உ) “காமர் டாடுவாளென்னும் மயங்கிசைக் கொச்சகக்கலிப்பாவினுள் வெண்பாவும் ஆசிரியப்பாவும் மயங்கிவந்தன” யா - வி. கு. கடு; யா - கா. ஒழிப்பியல், ச. இ - வி. கு. எசடு. (ஊ) “காமர்கடுப்புனல் பொலிகமாவினியே.” இது வெள்ளைபலவும் மயங்கி ஆசிரியவடியும் விரலி வந்தமையால் அயன்மயங்கிசைக் கொச்சகக்கலிப்பா; இதன் முதற்கண் நேரிற்றியற்சீர் வந்தவாறு கண்டுகொள்க. யா - வி. கு. அக. (எ) “வெண்பாவினோடும் ஆசிரியத்தினோடும் வந்தமயங்கிசைக் கொச்சகக் கலிப்பா ‘காமர்கடுப்புனல் டாடுவாள்’ என்னும் பழம்பாட்டு முதலாயின” யா - கா. செய். கஉ.

க. தோல். செய். கு. சுஎ.

உ. தோல். செய். கு. எடு.

(பிரதிபேதம்) * விராய ஆசிரியச.

றகைகொண்ட வேனலுட் டாழ்குர லுரீஇ
முறைவனர் சாந்துரன் முத்தார் மருப்பின்
வகைசா லுலக்கை வயின்வயி னேச்சிப்
பகையினேய் செய்தான் பயமலை யேத்தி
யகவினம் பாடுவா நாம்;

அ ஆய்நுத லணிகூந்த லம்பணைத் தடமென்றோட்
டேனறு கதுப்பினு யானுமொன் றேத்துகு
வேய்நரல் விடரக நீயொன்று பாடித்தை;

கக கொடிச்சியர் கூப்பி வரைதொழு கைபோ
லெடுத்த நறவின் குலையலங் காந்தட்
டொடுத்ததேன் சோரத் தயங்குந்தன் னுற்ற
ரிடுக்கண் டவிர்ப்பான் மலை;

கரு கல்லாக் கடுவன் கணமலி சுற்றத்து
மெல்விரன் மந்தி குறைகூறுஞ் செம்மற்றே
தொல்லெழி றேய்ந்தார் தொலையி னவரினு
மல்லற் படுவான் மலை;

கக புரிவிரி புதைதுதை பூத்ததைந்த தாழ்சினைத்
தளிரன்ன வெழின்மேனி தகைவாட நோய்செய்தா
னருவரை யடுக்கநா மழித்தொன்று பாடுவாட்;

உஉ விண்டோய் வரைப்பந் தெறிந்த வயாவிடத்
தண்டா முருவி யரமகனி ராடுபவே
பெண்டிர் நலம்வெளவித் தண்சாரற் றுதுண்ணும்
வண்டிற் றுறப்பான் மலை;

உச ஒடுங்கா வெழில்வேழம் வீழ்பிடிக் குற்ற
கடுஞ்சூல் வயாவிற் கமர்ந்து நெடுஞ்சினைத்
தீங்கட் கரும்பின் கழைவாங்கு முற்றூரி
னீங்கல மென்பான் மலை;

எனநாம்;

நக தன்மலை பாட நயவந்து கேட்டருளி
மெய்ம்மலி யுவகையன் புகுதந்தான் புணர்ந்தாசா
மென்முலை யாகங் கவின்பெறச்
செம்மலை யாகிய மலைகிழவோனே.

இது தோழியுந் தலைமகளுந் தலைமகனது மலையை வாழ்த்திப் பாடுகின்ற *வள்ளைப்பாட்டில், தோழி இயற்படமோழியத் தலைமகள் இயற்பழித்தமை, தலைமகள் சிறைப்புறமாகக் கேட்டு வரையவருகின்றமை, தோழி தலைமகட்டு உரைத்தது.

இதன் பொருள்.

அகவினம் பாடுவான் தோழி யமர்க்க
ணகைமொழி (க)நல்லவர் நாணு நிலைபோற்
றகைகொண்ட வேளலுட் டாழ்ஞர லுரி இ
முனைவளர் (உ)சாந்துரன் முத்தார் (நு) மருப்பின்
வகைசா (சு)லுலக்கை வயின்வயி னேச்சிப்
(ரு)பகையினோய் செய்தான் பயமலை யேத்தி
யகவினம் பாடுவா நாம்

எ - து: தோழி! நங் கருத்திற்கு வேண்டியவாறெல்லாம் அழைத்தே மாய்ப் பாடக்கடவேமெனத் தோழி[†] கூற, அதுகேட்ட தலைவி அழகுக்கொண்ட தினைப்புனத்தில்(க)[‡] முகத்திற்குப் பொருந்தின கண்ணினையும் மகிழ்ச்சியைத் தரும் மொழியினைபுமுடைய நல்ல மகளிர், நாணி இறைஞ்சும் நிலைபோல முற்றித்தாழ்ந்தகதிரைஉருவி அரும்புவளர்ந்த சந்தனமரத்தாற்செய்தஉரலிலே பெய்து,(எ)முத்துநிறைந்த யானைக்கொம்பால் வகுத்த நிறைந்த உலக்கையை

க. (அ) “புன்கதிர், கையுறு முவகையாற் பணியுங் கற்பினோர், மெய்யுறு பரிவென விளைந்து சாய்ந்தவே” கந்த. திருநாட்டு. உ௦. (ஆ) “கற்பின் மகளிர் போ லொசிந்த தன்றே” திருவிளை. திருநாட்டு. உச. (இ) “மங்கைமையின் மிகநாணு, மாதரைப்போற் கதிர்முதிர்ந்து வரவார்க்கி ழிறைஞ்சுமால்” காஞ்சிப். திருநாட்டு. ௧௬.

உ. சந்தனவரலும் தந்தவுலக்கையும்: “சந்துரற் பெய்து தகைசா லணி முத்தம், வஞ்சி மகளிர் குறுவரே வான்கோட்டால்” சீலப். உக.

நு. மருப்புலக்கை: “வயக்களிற்றாக் கோடுலக்கை” கலி. சக: க - உ, என் பதையும் அதன் குறிப்பையும் பார்க்க.

சு. கொடிச்சியர் மலைபாடித் தானியம் குறுதல் மரபு; “மைபடு மால்வரை பாடினன் கொடிச்சி, யைவன வெண்ணெற் குறுஉ நாட்டு” நற். ௩௭௩: ௩ - ச.

ரு. ஊடற்கணின்றியும் தலைவினைக் கொடியெனென்றற்கு, “பகையினோய் செய்தான்” என்பது மேற்கோள். தோல். பொருளியல், கு. ௧௬. நச்.

க. “அமருண்கண்” (கலி. ௧௧௩. உ) என்பதன் உரை பார்க்க.

எ. முத்து யானைக்கொம்பிலும் பிறக்குமென்பது மரபாதலால் அதனை ‘முத்தார் மருப்பு’ என்றார்: இது மாபெண்பதை (அ) ‘பெருங் (பிரதிபேதம்) * வெண்ணைப்பாட்டில், † கூறினாள். அது, ‡ அகத்திற்குப்.

என்னிடத்தும் நின்னிடத்தும் உயர்த்திக்குருகின்ற(க)மருந்தில்லாதோயைச் செய்தவனுடைய பயன்றருகின்ற மலையை வாழ்த்தி நாம் நங் கருத்திற்கு வேண்டியவாறெல்லாம் அழைத்துப் பாடக்கடவேமென்று *உடம்பட்டான்; எ - று.

† அகவுதல், அகவல்போல நின்றது. தோழி கூற்றினைத் தலைவி வீசேடித்துக்கூறினாள்; இரட்டிப்பன்று.

மணம் நாறுகின்ற சந்தனத்தாற் செய்த உரலென்றதனாற்பயன் வரைந்து கோடற்பொருட்டுத் தலைவியுற்பழித்ததாகவும், புலாளுற்றத்தையும் முத்தையு முடைய மருப்பாற்செய்த உலக்கையென்றதனாற் பயன் வரைந்துகோடற் பயனின்றிப் புகழ்ச்சிமாத்திரையேயாகத் தோழி இயற்பட்டுமொழிந்ததாகவும், இறைச்சியிடத்தே பொருள்பிறந்தவாறு காண்க. இஃது “இறைச்சியிற் பிறக்கும் பொருளுமா ருளவே, திறத்தியன் மருங்கிற் றெரியு மோர்க்கே” என்னும்(உ)பொருளியற்குத்திரத்தானுணர்க. புலால்நாறும்மருப்பென்றதனால் வரைந்துகோடல் பயவாமையின் இறைச்சியாயிற்று. நோய்செய்தான் மலையா யிருக்கவுந் தினைவிளைத்துப் பயன்றருகின்ற அதிசயத்தை யேத்தியெனவே தலைவி இயற்பழித்தாளாயிற்று.

அ ஆய்துத லணிகூந்த (உ)லம்பணைத் தடமென்றோட்

டேனாறு கதுப்பின யானுமொன் றேத்துகு

(சு)வேய்நரல் விடரக நீயொன்று (ரு)பாடித்தை

களிற்று, முத்துடை வான்கோடு” “முருகு. ௩௦௪ - ௩. (ஆ) “யானை, முத்தார் மருப்பின்” குறிஞ்சி. ௩௩ - ௩௬. (இ) “யானை, முத்துடை மருப்பின்” மலை. ௩௧௭ - ௩. (ஈ) “முத்துடைமருப்பின் மழகளிறு” பதிற்று. ௩௨: ௩. (உ) “யானை வெண்கோடு கொண்டு, நீர்திகழ் சிவம்பி னன்பொன் னகழ்வோன், கண்பொரு திமைக்குந் தின்மணி கிளர்ப்ப, வைந்துதி வான்மருப் பொடிய வுக்க, தெண்ணீ ராலி கடுக்கு முத்த மொடு” அகம். ௨௮௨: ௩ - ௭. (ஊ) “தந்திவரக மருப்பிப்பி..... முத்த மீனு மிருபதுமே”

க. “காம நோய்க்கோ ரருமருந் தில்லை யன்றே” துளா. கல்யாண. ௧௬௩.

உ. தோல். பொருளி. கு. ௩௬.

௩. அம்பணைத் தடமென்றோள். கலி. ௧௪: ௧.

ச. “வேய்நரல் விடரக நீயொன்று பாடித்தை” என்பது இத்தை யென்னும் இடைச்சொல், முன்னிலை யசையாய் வருதற்கு மேற்கோள். நன். இடை. கு. ௨௧. மயிலை. வி. இரா. இ - வி. கு. ௨௭௬.

ரு. “செய்யித்தை சிவலிங்கப் பதிட்டை சிந்தையை, வையித்தை யச்சிவன் மாட்டு நீர்மலர், பெய்யித்தை பேணுமிப் பூசைப் பேற்றினாற், கொய் [பிரதிபேதம்] * உடம்பட்டுக் கூறினாள். † அகவு அகவுதல்.

எ - து: அழகியதுதலினையும், அழகுபெறுத்துகின்ற குழலினையும், அழகிய மூங்கில்போலும் பெருமையினையுடைய மெல்லிய தோளினையுமுடைய மூணம் நூறுநகர்ப்பினையுடையாய்! மூங்கில் ஒலிக்கின்ற முழைஞ்சையுடைய மலையை முன்புபோலன்றி நீ இயற்பட ஒன்று பாடு, பின்னர் யானும் இயற்பட ஒன்று பாடுவேனெனத் தோழி கூறுகின்ற; எ - று.

பாடித்தை, முன்னிலைவினைத்திரிசொல்; எத்துகு, தனித்தன்மை முற்று.

தலைவி இயற்படப் பாடாமையின், மேல் தோழிபாடுகின்றாள்.

கக கொடிச்சியர் கூப்பி வரைதொழு கைபோ

(க)லெடுத்த நறவின் றுலையலங் காந்தட்

டொடுத்ததேன் சோரத் தயங்குந்தன் னுற்று

ரிடுக்கண் டவிர்ப்பான் மலை

எ - து: தன்னைச்சேர்ந்தாருடைய வருத்தத்தைப்போக்குவானுடையமலை, கையிரண்டையுங் குவித்துக் கொடிச்சியர் தனகுறைத்தீர முருகன் உறையும் மலையைத் தொழுகின்ற கைகள்போல, உயர்ந்த நறவினையுடைய கொத்துக்கள் அசையுங்காந்தளிடுத்து வைத்த தேன் ஒழுகும்படியாக, அக்காந்தன் அசையாநிற்கும்; எ - று.

மலை காந்தன் அசையுமென இடத்துநிகழ்பொருளின்றொழில் இடத்திற்கு ஏறிநின்றது.

இதனால், தெய்வத்தைத் தொழுங் கருத்தில்லாத காந்தளும் தெய்வத்தைத்தொழுவதுபோல நில்லாநின்றது. நீயும்வரைந்துகோடற்குக் குலதெய்வமாகிய முருகனைத் தொழுவாயாகவென இயற்படமொழிந்தாள். காந்தளிற் றேன் பயன்படாமற் சொரிகின்றார்போல, நீயும் தெய்வத்தைத் தொழாவிடின் நின்னலனும் பயன்படாமற் கழியுமென இஃது உள்ளுறையுமாயிற்று.

யித்தை நினைத்தொடர் கொலையை யென்றனர்” திருவாணக்காப். நிலவிண்டு. கரு.

க. (அ)சாரியைகளைக்கூறுஞ் சூத்திரத்து; ‘பிறவும்’ என்பதனால்மற்றும் சில சாரியைகளைக் கொண்டபின், “எடுத்த நறவின் குலையலங் காந்த ளென்புழி அலமென்பதோர்சாரியையும் உண்டாலெனின், அதனை அலங்கு காந்தளென்பதன் விகாரமென்ப” என இளம்பூரணரும் “வினைத்தொகை; சாரியை அன்று” என நச்சினுர்க்கினியரும் (தொல். புண. கு. க௭) கூறுதலால் இதுவே பழம்பாடமென்பது புலங்குநின்றது. (ஆ) “அகலிலைக் காந்த ளலங்குலைப் பாய்ந்து, பறவையிழைத்த பல்க ணீரூ அற், தோனுடை நெவேரை” நற். க அரு: அ - ௧௦. (இ) “அலங்கு குலைக் காந்தன்” நற். ஈ. ௫௧: உ. குறுந். உரு. (ஈ) “பூந்தண்சாரற் பொங்கு குலை யெடுத்த, காந்தட்கொழுமுனை” பெருந். (உ) கஉ: சுஎ - அ. (பிரதிபேதம்) * கூறத் தலைவி.....பாடுகின்றாள். பாடித்தை. † குலையலங்குக்காந்தன்.

கரு (க)கல்லாக் கடுவன் கணமலி சுற்றத்து
(உ)மெல்லிரன் மந்தி குறைகூறுஞ் (ங)செம்மற்றே
தொல்லெழி நேயந்தார் தொலையி னவரினு
மல்லற் *படுவான் மலை

எ - து: தாண்கூடின மகளிருடைய இயற்கைநலன கெடின் அவரினும் வருத்தமுறுகின்றவனது மலை, கடுவன் கனவொழுக்கம் ஒழிந்து வரைந்து கொள்ளும் நிலைமையைக் கற்றுத் திரட்சிமிக்க சுற்றத்திடத்தே சென்று மகட் பேசுவாபோல மெல்லிய விரலையுடைய மந்தியை எனக்குத் தரவேண்டுமென்று கன்குறையைச் சொல்லுந் தலைமையினையுடைத்து; *எ - து.

நம் தெய்வவழிபாட்டாற் கனவொழுக்கம் - ஒழிந்து நம்மைவரைந்து கொள்ளத் துணிந்து நஞ்சுற்றத்தாரிடத்தே சென்று தன் குறைகூறுவன என்று உள்ளுறையுமவனாகொள்க.

கசு புரிவிரி புதைதுதை பூத்ததைத்த தாழ்சினைத்
தளிரன்ன வெழிற்மேனி தகைவாட நோய்செய்தா
னருவரை ||யடுக்கநா மழித்தொன்று பாடுவாம்

எ - து: முறுக்குவிரிந்த கொம்புமறைந்த நெருங்கின பூத தாழ்த்த சினை யிற் ததைத்த தளிரையொத்த அழகையுடைய மேனி அழகுசெகும்படி நமக்கு நோயைச்செய்தவனுடைய - ஏறுதற்கரிய உச்சிமலைகளையுடைய பக்கமலைகளை நாம் இனிப் பாடுவகால் இயற்படமொழிதலை அழித்து இயற்பழித்தலாகிய ஒன்றைப் பாடுவேம்; *எ - து.

க. (அ)“கருவிரன் மந்தி, யருவிடர் வீழ்த்ததன் கல்லாப் பார்ப்பிற்கு.” மலைபடு. நகக - உ. (ஆ) “கருவிரன் மந்திக் கல்லா வன்பறழ்” (இ) “மந்திக் கணவன் கல்லாக் கடுவன்” (ஈ) “கல்லா மந்தி கடுவனே கெளம” (உ) “கருவிரன் மந்திக் கல்லா வன்பார்ப்பு” ஐந்தறு. உஎஉ, உஎச, உஎஎ, உஅ௦. (ஊ) “கல்லாக் கடுவன்” அகம். நடுஉ: உ. என இச்சாதிக்குக் கல்லாமை அடையாகக் கூறப்படுதலும் காண்க.

உ. (அ)“பண்பினகிய சினைமுதற்கினவி” என்புழி, வேற்றுமைப் பொருள் பற்றிவருங்கால் உறுப்பின் கிழமை யல்லாத தற்கிழமை பயிலாது வருந் குறிப்புவினை முற்றும் உரையிற் கோடலென்பதனாற் கொள்ளப் படும்; சிறப்புடைப் பொருளைத் தானினிது கிளத்தலென்பதனாற் கொள்ளினுமமையுமென்று கூறி ‘மெல்லிரன்செம்மற்றே’ என்பகனை மேற்கோள்காட்டுவர். சே.(ஆ)இதுபிரிதின் கிழமையாகிய உடைமைப்பொருள்படின்னது. என்பர், நச; தொல். வினை. கு. உந.

நகர வகரம் குறிப்பு வினை முற்றாய்வருதற்கு, “செம்மற்று” என்பது மேற்கோள். தொல். வினை. கு. உந. கல்.

(19ரதிபேதம்) * படுப்பான், † தாவேனுமென்று, ‡ எனததோழி யியறபட மொழித்தான, || அடுக்கலும், + பெறுதற்கு, x என்னுள் தலைவி.

(க) பூத்தாழ்த்ததளிர்னவே சுணங்கும் மாமைநிறமுங் கூறிற்றும்.

உஉ விண்டோய் வரைப்(உ)பந் தெறிந்த *வயாவிடத்

தண்டா (ஊ)ழருவி யாமகளி ராடுபவே

(சு)பெண்டிர் நலம்வெளவித் தண்சாரற் றுதுண்ணும்

வண்டிற் றுறப்பான்மலை

க. “மாவீன்ற தளிரியிசை மாயவ டிதலைபோ, லாயிதழ்ப் பன்மலரைய கொங்குறைத்தர”(கலி.உக: ௭-௮) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

உ. (அ) பசப்புறு பருவர லென்னும் குறள். ௧௧௧ - ஆம் அதிகாரத்தின் அவ தாரிகையில் “அது பசப்புற்ற பருவரலென விரியும்; அஃதாவது பசப் புறுதலானாய் வருத்தம்; இதனை, ‘பந்தெறிந்தவயா’ என்பதுபோலக் கொள்க” என இத்தொடரை மேற்கோள்காட்டுவர் பரிமேலழகர். (ஆ) “வளங்கெழு திருநகர்ப் பந்துசிறி தெறியினும், உயங்கின் றன்னையென் மெய்யென் றசைஇ, மயங்குவியர் பொறித்த நுதலன்” அகம். கள: ௧-௪.

ஊ. (அ) “அருவி நுகரும் வானர மகளிர்” (மலை. உக௪. (ஆ) “அமர நாடியர் துன்னியா டிடங்களும்” கம்ப. பிலநிங்கு. ௮.

சு. (அ) “பெண்டிர் நலம்.. . மலை” என்பதனை, புலன்பொருளாகப் பிறந்த உவகை யென்னு மெய்ப்பாட்டிற்கு, மேற்கோள்காட்டி, ‘இஃது அறிவுபொருளாக உவகைபிறந்தது என்னை? முகைப்பதம் பார்க்கும் வண்டிபோலத் தலைவியரை நகைப்பதம் பார்க்கும் அறிவுடைமை காமத்திற் கேதுவாதலின்’ என்பர் பே; (ஆ) இ - வி. தூலாரும் இவ் வாறே கூறுவர். (இ) “தாதுண் வேட்டகையிற் போதுதெரிந் தூதா, வண்டோ! ரன்னவவன் றண்டாக் காட்சி”(ஈ) “நீயே பெருநல நகையே யவனே, நெடுநீர்ப் பெய்கை நடுநா ளெய்தித், தண்கமழ் புதுமல ருதும், வண்டென மொழிப மகனெனனாரே” (உ) “மகிழ்நன் மாண் குணம் வண்டுகொண் டனகொல், வண்டின் மாண்குண மகிழ்நன் கொண் டான் கொல்”(ஊ) “புதுவ மலர்தேரும் வண்டேபோல் யாழ், வதுவை விழுவணி... .. வந்தமை கைப்படுத்தேன்” (எ) “வேனிற் பருவத் தெதிர்மல ரேற்றுதுங், கூனிவண் டன்னன் குளிர்வய னல் லாரன், மாணிழை நல்லா ரிளநல முண்டவர், மேனியொழிய விடும்.” (ஏ) “வண்டோரணையர் ஆடவர் பூவோரணையர்மகளிரென்பது; என்னை? வண்டிகள் தாதுதுமிடத்து நன்மலரே ஊதுவேம் அல்லாதது ஊதே மென்றோ, எல்லாமலரும் ஊதும். இனி, பூவாயின ‘சால எம்மையே ஊதாது எல்லாப்பூவையும் ஊதினீர்’ என்று புலவாவன்றே, அது போலத் தலைமகனும் எல்லாப் பெண்பால்களையும் தலைப்பெய்தற்

(பிரதிபேதம்) * வியர்.

எ-து: பெண்டிருடைய நலத்தை துகர்ந்து, தண்ணிய மலைச்சாரலிடத்துத் தாதை உண்ணும் வண்டு அப்புவைத் துறக்குமாறுபோல, அவினா

மன்மையாகவுடையான்; அவர்தன்மைபறிவேம் போம்பொழுது புறந்தொழுதும் வரும்பொழுது எதிர்தொழுதும் ஏற்றுக்கொண்டு வழிபடுதலல்லது மலைத்தற் கண்ணேமல்லம்” (ஐ) “சமுநீர் மலரிவன் யானதன் கண் மரு விப்பிரியாக், கொழுநீர் நறப்பரு கும்பெரு நீர்மையளிசுலமே” (ஓ) “மணவண் டொன்றே நலம்பருக மலர்ந்த செந்தா மரைத்தடம்போ, லண்வேன் மன்ன னலம்பருக வலர்ந்த வம்பார் மழைக்கண்ணார்” (ஔ) “முழுநீர்ப் பொய்கையுட் பொழுதொடு விரிந்த, செழுமலர் தாமரைச் செவ்விப் பைந்தாது, வைகலுதா வந்தக் கடைத்து, மெவ்வந் தீராது நெய்தற் கவாவும், வண்டே யனையர் மாந்தரென்பது, பண்டே யுரைத்த பழமொழி” (ஐஅ) “வண்டாமரை பூத்தன வொத்தனர் வந்து செந்தே, னுண்டாடிய தேன்களை யொத்தன ரோங்கன் மைந்தர்” (ஐஆ) “கன்னிய ரளப்பி லாரைக் கடிமணஞ் செய்து கூடித், துன்னுபன்மலர்த்தே னுண்ணுஞ் சுரும்பென வின்பந் துய்த்தான்” (அஅ) “பூவே யனையர் புரிசூழற் பாவையர் பூவில்வரு, மாவே யனையர் வரிகழற் காளையர் வானெடுங் கண், ணேவே யனைய விலங்கிழையாய்நின் றிரங்கலென்றே, நீவே யனைய நிரைவோது தோளி னிறம்பசந்தே” (அஆ) “வண்டுபூ மலர்ந்துழி மதுவை யுண்பதிற், ரெண்டைவா யவனலம் பருகுநான்” (இஇ) “நிரையிதழ்ப் பூங்கொம் பன்னார், மகிழ்தரு மின்பத் தேறன் மாந்தினன் மணவண் டன்னான்” (ஈஈ) “மணமலரின் வண்டு நிகர் வன்கணர்.” (உஉ) “முத்தவீர் முறுவலு முலையுங் காண்டொறும், பித் தின னாய்மதுப் பிலிற்றித் தாதுருந், தொத்தலர் மலர்தொறுந் துன்னும் வண்டுபோன், மெய்த்தசீர்ப் பிறர்மனை விழைந்து மேவுநான்” (உஉஉ) “மாத்தவி யீன்ற மணிமே கலைவல்லிப், போதவிழ் செவ்வி பொருந்துதல் விரும்பிய, வுதய குமரன முலகாள் வண்டின், சிதையா வுள்ளஞ் செவ்விதி னருந்த” (எஎ) “அரிதுபெறு சிறப்பிற் குருகரு வுயிர்ப்ப, வொருதனி யோங்கிய, திருமணிக் காஞ்சிப், பாடல்சால் சிறப்பிற் பாதத் தோங்கிய, நாடகம் விரும்ப நன்னலங் கவினிக், காமர் செவ்விக் கடிமல ரவிழ்ந்த, துதைய குமரனெனு மொருவண் டணீஇய, விரைவொடு வந்தேன்.” (ஏஏ) “துண்டா துண்டு வறும்பூத் துறக்கு, மென்சிறை வண்டின மான.” (ஐஐ) “நடின்ன மாக்கள் போல வண்டினஞ், சனைப்பூ நீத்துச் சினைப்பூப் படர.” (ஓஓ) “உண்சே நடைஇய கணக்கா னெய்த, னுண்டா துண்டு வண்டினந்துறப்ப” (ஔஔ) “நறுந்தா துண்டு நயனில் காலை, வறும்பூத் துறக்கும் வண்டு” (ஐஐஐ) “செம்பொறி வண்டவற் நயலே, நாட் டிளம்படியார் நகைமுகம் பருகுநல்லவர் போன்மலர்பருகு, மோட்டிள

துறக்கின்றவன் மலையாயிருந்தேயும், விண்ணைத்தீண்டும் மலையிடத்தே தெய்வமகளிர் பந்தடித்த இளைப்புப் போகத் தண்ணிய தாழ்ந்த அருவியிலே-ஆடுவரௌ - று.

இது தகாததொன்றெனத் தலைவி இயற்பழித்தாள்.

- உச. ஒடுங்கா வெழில்வேழம் (க) வீழ்பிடிக்குற்ற
(உ) கடுஞ்சூல் வயாவிற் கமர்ந்து நெடுஞ்சினைத்
(ங) தீங்கட் கரும்பின் கழைவாங்கு முற்றாநி
னீங்கல மென்பான் மலை

௪ - து: தன்னைச்சேர்த்தாரிடத்துநின்றும் நீங்கேமென்றிருப்பானுடைய மலை, மடிந்திராத அழகையுடைய யானை தான்விரும்பின பிடிக்கு உண்டான முற்பட்ட சூலான் உண்டான வயானோய்க்கு மணம்பொருந்தி இனிய கண்ணிடத்தே தோன்றின நெடிய கிளைகளையுடைய கருப்பங்கோலமுறியாநிற்கும்;†
௪ - று.

இது தோழி இயற்படமொழிந்தது. நம்மை முயன்று வரைந்துகொண்டு (சு) நம் வயாவிற்ருத் தன்மனம் பொருந்தி நாம் டிவரும்புமவற்றைத் தந்து மனக்குறைதீர்ப்பானென உள்ளுறையுமவங் கொள்க.

முல்லை) (௧௦௦) “கயமா மலரெனுங் கண்ணியை வண்டெனுங் காலை பல்புள், எரியாமாணம்புண ரீர்த்துறை நாடர்.” என முழுதும் ஒரு புடையும் ஒத்துப் பலவாறாக வருபவை நண்டு அறித்த பாலன்.

- க. (அ) “வீழ்பிடி யளிக்கு, மையல் யானையின்” கலி. ௫௪: க௩ - ௪. (ஆ) “வீழ்பிடி” கலி. ௫௩: உ; அகம். ௩௫௬: ௧௦, ௩௬௨: உ.

- உ. கடுஞ்சூல். பெரும்பாண். ௩௬௫; ஐங். ௩௦௬, ௩௮௬, கலி. ௧௧௦: ௧௪.

௩. (அ) கழையென்பது கோலென்னும் பொருளில் வருதற்கு, “தீங்கட் கரும்பின் கழைவாங்கும்” என்பது மேற்கோள்; சீவக. ௧௮௪.

(ஆ) “தீங்கழைக் கரும்பே” மலை. ௧௧௬. (இ) “கழைக்கரும்பின்” புறம் ௧௩௭: ௬. (ஈ) “மூரிக் கழைக்கரும்பு” துளா. ௩௮௩. உரு. (உ) “கழைக் கரும்பு கண்ணுடைக்குந் தேறல்வழிந் தொழுகுவயற் காசி” காசி. சாம்பாதித்தன் கதை; ௧௧. (ஊ) “கழைக்கரும்பு கண்ணுடைத்த சாறடுதிஞ் சுவைவிசயம்” (௪) “கழைக்கரும் புடித்த கவித்தலைச செந் நெற் கழனி” உத்தரகோசு. தீர்த்தச சிறப்பு. உ௦; நளசக்கர. ௧௪.

௪. மகளிர் வயாவற்றகாலத்து, அவர் விரும்புமவற்றைத் தந்து அவர் மனக்குறை தீர்த்தல் மரபென்பதை வாசவதத்தை முதலியவர் உற்ற வயாவை உதயணன் இயக்கன் கூறியவண்ணம் பத்திராவதியின் (பிரதிபேதம்) * ஆடுவரிது தகாததொன்றென வியற்பழித்தாள் † என இயற்படமொழித் தாள் இதுதோழி, ‡ விரும்புவன வற்றை.

எனநாள்

நக தன்மலை பாட நயவந்து கேட்டருளி

(க)மெய்ம்மலி யுவகையன் புகுத்தான் புணர்ந்தாரா

மென்முலை யாகங் கவின்பெறச்

செம்மலை யாகிய (உ)மலைகிழ வோனே

எ - னுது: என்று நாம் தன்னுடையமலையைப்பாட மலைகிழவோன் விருப்பம் வந்து கேட்டு மெய்நிறைந்த உவகையனாய் அருளிக் கனவிற்புணர்ச்சியாதலின் முயங்கியமையாத மெல்லிய முலையினையுடைய ஆகம் அழகுபெறும்படி நீ தலைமையையுடையதாகவேண்டி வரைவொடு *புகுத்தான்; எ - று.

நமக்குப் பேரின்பத்தைத் தருகின்ற இக்களவொழுக்கம் இவட்டுத் துன்பத்தைச் செய்தலின் இங்ஙனம் இயற்பழித்தானென உட்கொண்டுவரைவொடு புகுத்தானாதலின் தலைவி இயற்பழித்தலே வரைவிற்குக் காரணமாயிற்று.

“உயர்மொழிக் குரிய வறமுங் கிளவி, யையக் கிளவி† யாடேவிற் குரித்தே” (ங) என்பதனால் தோழி உறழ்ந்துகூறினாள்.

உதவியால் தீர்த்தன னென்பதனால் அறிக. பெருங். (ரு) க. வயாக் கேட்டது - ச. வயானோய் தீர்த்தது. வயா - சருவுற்ற மகளிர்க்கு அக்காலத்துள தாகும் வேட்டைப் பெருக்கம்; மசக்கையென வழங்கும்.

க. (அ) “மனையிற்ப் புகுதரு, மெய்ம்மலி யுவகையன்” அகம். உஎஉ: கக-கஉ. (ஆ) “நுமக்கே, மெய்ம்மலி யுவகை யாகின்ற” நந். சந: சு-எ. (இ) “மெய்ம்மலிற் தானு வுவகையே மரயினேம்” அகம். உசஉ: கஉ-ந. (ஈ) “மெய்ம்மலி யுவகை செய்பும்” புறம். சரு: கூ. மெய் மலி உவகை - உடம்பு பூரித்தற்குக் காரணமாகிய மகிழ்ச்சி.

உ. (அ) “ஆவோ வாசும பெயருமா ருளவே, யாயிட னறிதல் செய்யு ளுள்ளே” (தோல். பெயரி. கு. சக) என்பதன் விசேடவுரையில், “ஆன் ஆன், ஆர், ஆய் என்னுமீற்றவாகிய பெயரல்லது, சேரமான், மலையமான் என்னுந்தொடக்கத்தன அவ்வாறு திரியாமையின், ஆயிட னறிதலென்றா. உழாஅன், கிழாஅன் என்பனவேரவெனின்;— அவை அன்னீற்றுப்பெயர் ஒருமொழிப் புணர்ச்சியான் அவ்வாறு நின்றனவென்பது. ஆனீரூயவழி, உழுவோன், கிழுவோன் எனத் திரியுமாறிக. என்று சேனாவரையர் எழுதியிருத்தலும், (ஆ) “கிழவன் ‘மலைகிழவோனே’ என அகரம் ஒகாரமாகி ஒரோரிடத்து வருதலும் கொள்க” என்று (நன். பொது. கு. உ) இராமாநுச கவிராயர் எழுதியிருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாலன.

ங. தோல். பொருளி. கு. சச.

(பிரதிபேதம்) * புகுத்தான்காணென வரைவுமலிந்தமைகூறினாள், † ஆடேக்குரித்தே.

இதனால், தலைவிக்குச் செல்வமாகிய உவகை பிறந்தது.

இது தரவும் கொச்சுக்கங்களும் கொச்சுக் *வெண்பாக்களும் தனிச்சொல்லும் சரிதகமும் பெற்று வந்த கொச்சுக்கக் கலி.

(ச)

'சக.) பாடுகம் வாவாழி தோழி வயக்களிற்றுக்

கோடுலக்கை யாகநற் சேம்பி னிலைசுளகா

வாடுகழை நெல்லை யறையுரலுட் பெய்திருவாம்

பாடுகம் வாவாழி தோழிநற் றோழிபா நெற்று;

நி இடியுமிழ் பிரங்கிய விரவுபெய னடுநாட்

கொடிவிடு பிருளிய மின்னுச்செய் விளக்கத்துப்

பிடியொடு மேயுஞ் செய்புண் யாளை

யடியொதுங் கியக்கங் கேட்ட கானவ

னெடுவரை யாசினிப் பணவை யேறிக்

கடுகடுவிசைக் கவணையிற் கல்கை விடுதலி

னிற்றுவரை வேங்கையி னெள்வீ சிதறி

யாசினி மென்பழ மளிந்தவை யுதிராத்

தேன்செ யிருஅ றுளைபடப் போகி

நறுவடி மாவின் பைந்துண ருழக்கிக்

கடு குலையுடை வாழைக் கொழுமடல் கிழியாப்

பலவின் பழத்துட் டங்கு மலைகெழு வெற்பனைப்

பாடுகம் வாவாழி தோழிநற் றோழிபா நெற்று;

கஅ இலங்கு மருவித் திலங்கு மருவித்தே

வானி னிலங்கு மருவித்தே தானுற்ற

சூள்பேணன் பொய்த்தான் மலை;

உக பொய்த்தற் குரியனே பொய்த்தற் குரியனே

வஞ்சலோம் பென்றாரைப் பொய்த்தற் குரியனே

குன்றக னன்னாடன் வாய்மையிற் பொய்தோன்றிற்

றிங்களுட் டத்தோன்றி யற்று;

உரு இளமழை யாடு மிளமழை யாடு

மிளமழை வைகலு மாடுமென் முன்கை

வளைநெகிழ வாராதோன் குன்று;

உஅ வாரா தமைவானே வாரா தமைவானே

வாரா தமைஞவா னல்லன் மலைநாட

(பிரதிபேதம் * வெண்பாக்களும் சரிதகமும்,

னீரத்து ளின்னவை தோன்றி னிழற்கயத்து
னீருட் குவளைவெந் தற்று;

௩௨ மணிபோலத் தோன்று மணிபோலத் தோன்று
மண்ணு மணிபோலத் தோன்றுமென் மேனியைத்
துன்னான் றுறந்தான் மலை;

௩௫ துறக்குவ னல்லன் றுறக்குவ னல்லன்
றொடர்வரை வெற்பன் றுறக்குவ னல்லன்
றொடர்பு ளினையவை தோன்றின் விசும்பிற்
சுடரு ளிருடோன்றி யற்று;

எனவாங்கு;

௪0 நன்றா கின்றாற் றோழிநம் வள்ளையு
ளொன்றிராம் பாட மறைநின்று கேட்டருளி
மென்றோட் கிழவனும் வந்தன னுந்தையு
மன்றல் வேங்கைக்கீ ழிருந்து
மணநயந் தனனம் மலைகிழ வோற்கே.

இஃது இநுவரும் இவ்வகையாற் பாடிய வள்ளைப்பாட்டுத் தலைவன்
சீறைப்புறமாகக் கேட்டு, வரைவுவேண்டி விடத், தந்தையும் வரைவுடம்
பட்டமை தோழி தலைவிக் கு உணர்த்தது.

இதன் பொருள்.

(௧) பாடுகம் வாவாழி தோழி (௨) வயக்களிற்றுக்
கோடுலக்கை யாகநற் சேம்பி னிலைசுளகா
வாடுகழை *நெல்லை யறையுரலுட் பெய்திருவார்
பாடுகம் வாவாழி தோழிநற் றோழிபா நெறு

க. (அ) 'பாடுகம் வாவாழி தோழி' என்பது தன்மைப் பன்மை வீனை
முற்றில் அம்மீறு வருங்கால் ககரம் எதிர்கால முணர்த்தி வருதற்கும்
தோல். வீனை. கு. நு. நச். (ஆ) ககரம் கிறுபான்மை எதிர்காலம்
காட்டிவருதற்கும் இ-வி.கு. சக. நள். பத. கு. கள்; இரா. மேற்கோள்.
(இ) "பாடுகம் வாவாழி தோழியாம்" சீலப். (உச);

உ. (அ) "கொல்யானைக் கோட்டால் வெதிர்பெந் குறுவாராம், வள்ளை
யகவுவம் வா" கலி. சஉ: எ - அ. (ஆ) "வஞ்சி மகளிர் குறுவரே வான்
கோட்டால்" சீலப். உக. (இ) "யானை வெண்மருப் புலக்கை யறை
யூரல்" சீவக. கஞ்சுஉ. (ஈ) "எனற்குறவ ரிருங்குடிச் சீறார், மானமர்
(பிரதிபேதம்) * செல்லறை.

௭ - து. தோழி! வாழ்வாயாக, நாம்பாடுவோமாக வா; எங்ஙனம் *பாடுவே மென்னின், வாழ்வாயாக தோழி! இருவரும் அசைகின்ற மூங்கிலினது நெல்லைப் பாறையாகிய உரலிலே பெய்து, வலியினையுடைய யானைக்கொம்பு உலக்கையாகக் குற்று, நல்ல சேம்பினது இலை சுளகாகப் புடைத்துப் பாடுவோமாக; ௭ - று.

வாவென முன்கூறியதனைப் பின்னர் விசேடித்துக் கூறினான். இதில், நற்றேழியென நின்ற சொல்லை மலைகெழு வெற்பனைப்பாடுகம் வாவென மேல்வருகின்ற உறுப்போடுங் கூட்டிக்.

செய்தெனெச்சுங்கன் எதிர்காலத்துப்பிறந்த செய்வெனெச்சுங்கனாம்.

உயர்ந்த மூங்கிலின் நெல்லுத் தானே உதிர்ந்ததனை எடுத்துக்கொண்டு உரலிற்பெய்தென்றதனால் உயர்ந்த தலைவனைத் தெய்வந் தானே கொண்டு வருதலின் †அவனை நம்வயத்தனாக்கினெமென்றும், வள்ளைப்பாட்டிற்கு ஏது வாகிய கோடு உலக்கையாக என்றதனாற் கோடு நெல்லைப் பயன்படுத்தினாற் போல நம் வரைவுகடாவலால் இத்தலைவனை இவ்வறப்பயனை எய்துவிக்கின்றேமென்றும், சேம்பிலே புடைத்தற் நொழிலை முற்றமுடித்து (க) அரிசியை ஆக்காததன்மைபோல இக்களவொழுக்கத்தால் அவன் வரைந்துகோடலை முற்றமுடியாதிருக்கின்றேமென்றும் இறைச்சி பொருட்புறத்தாய் நின்ற வாறு காண்க.

நோக்கின் மகளிரோடு மரீஇ, வெங்கண்மறவர் வில்லின்வீழ்த்த, பைங்கண் வேழத்துப் பணைமருப் புலக்கையி, னறையுர னிறைய வைவனப் பாசவ, லிசையொடு தன்னைய ரியல்புபுகழ்ந் திடிக்கு, மம்மனை வள்ளை யின்னிசைக்கேடும்” பெருங். (உ) கச: சசு - ௫உ. (உ) “பைம் பொ னறைமேற் வான்கேழ் மருப்போச்சி, யம்பொன் மலைசிலம்ப வம்மனை வள்ளையுடன், கம்பஞ்செய்யானைக் கரியவனைப் பாடினா” சூனா. சுயம். ௧௦௬. (ஊ) “பளிக்குரல் வேய்நெற் படுத்திபக் கோடுபற்றிச் செழுந்தேன், றுளிருமென் கூந்தலர் வள்ளையி னோசசு மை சூழ்சிலம்பா” தணிகைப். களவுப்படலம். ௩௩௦.

(எ) வயவென்னு முரிச்சொல் வலியென்னும்பொருளில் வருதற்கு “வயக் களிறு” என்பது மேற்கோள். தோல். உரி. சூ. ௫சு. “வயவலி” தெய்.

க. சேனாவரையர், ‘கிளவியாக்கம்’ என்பதன் பொருளை விளக்குமிடத்து “வழுக்களைந்து சொற்களை யாக்கிக்கொண்டமையான், இவ்வோத்துக் கிளவியாக்கமாயிற்று. ஆக்கம் - அமைத்துக்கோடல், நொய்யும் துறுங் குங்களைந்து அரிசியமைத்தாரை அரிசியாக்கினா ரென்பவாகலின்” என்று எழுதியிருத்தல் இங்கே அறிதற்பாலது.

(பிரதிபேதம்) * பாடவென்னின், † அவனையவத்த, ‡ நாமும் வரைவு கடவுதலிற்றலைவனை.

- நீ (3) இடியுமிழ் பிரங்கிய ஈவிரவு(உ)பெய நடுநாட்
கொடிவிடு டிருளிய மின்னுச்செய் விளக்கத்துர்
பிடியொடு (நு)செயுஞ் செய்யுன் பாளை
யடியொதுங் கியக்கங் கேட்ட கானவ
னெடுவரை யாசினிப் பணவை பேறிக்
கடு கடுவசைக் (சு)கவணையிற் கல்தை விடுதளி

- க. (அ) “முர சிடியுமிழ் தழங்கென முழங்க” சீவக. உககஉ, (ஆ) ‘இடியுமிழ் முரசம்’ அகம். நடுசு: உ; சீவக. உக௦௦.
- உ. “இருள்கிழிப் பதுபோன் மின்னி வானன், துளிதலைக் கொண்ட நளி பெய நடுநாள்.” அகம். எஉ: க - உ.
- ங. யாளை, இரவின் புனமேய வருதலும் அதனைக்கானவர் கவன்கல்லால் விலக்குதலு முண்டென்பதை, (அ) “இரவின் மேயன் மருஉம் யாளைக், கால்வ லியக்க மொற்றி நடுநாள், வரையிடைக் கழுதின் வண் கைக் கானவன், கடுவசைக் கவணி நெறிந்த சிறுக, லுடுவறு கணையிற் போகிசுசாரல், வேங்கை விரியினர் சிதறித் தேன்சிதைபூஉப், பவ வின் பழத்துட் டவகு, மலைகெழு நாடன்” அகம். உகஉ: அ - கூடு. (ஆ) “காம்பின், விளைகழையுடைந்த கவணவிசைக் கடியிழக், கணைட ரமயத்து வழங்கல் செல்லா, திரவுப்புன மேய்ந்த வரவுச சின வேழம்” அகம். நடுசு: கட - கடு; (இ) “கணமழைபொழிந்த கான்மடி யிரவின், றினைமே யாளை யினனிரித் தோடக், கல்லாயர் கழுதிற் சேனே நெறிந்த, வல்வாய்க் கவணின் கடுவெடி யொல்லென ... மலையுடன் வெருஉ மாக்கல் வெற்பின்” அகம். நகஉ கட - அ. என்பவையும் வலியுறுத்தும். இவற்றுள், முன்னது இங்கு ஒப்புநோக்கற்பாலது.
- ச. கவன்கல் வேங்கைமலர் முதலிய வற்றைச் சிதைத்தென்பதுபோல் அக்கல்லினிலையில் அம்பினையும் பழங்களையும் வைத்து, (அ) “வேழம் வீழ்த்த விழுத்தொடைப் பகழி, பேழ்வா யுழுவையைப் பெரும்பிறி துநீஇப், புழற்றலைப் புகாக்கலை யுருட்டி யுரற்றலைக், கேழற் பன்றி வீழ வயல, தாழற் புற்றத் துடும்பிற் செற்றும், வல்வில்வேட்டம்,” புறம். கடுஉ: க - சு. (ஆ) “உலையுருவக் கனலுமிழ்கட் டாடகைதன் னுரமுருவி, மலையுருவி மாமுருவி மண்ணுருவிற் ரெருருவாளி” (இ) “தாதையைத் தம்முனைத் தம்பி யைத்தனிக், காதலைப் பெய. கை மருகனைக்களத், தாதையி ரெருகளை யுருவ மாண்டனர்” கடுட. குல்முறை. உசு. அதிகாய. கக௧. (ஈ) “தெங்கம் பழங்கழு கிண்குலை சாடிக் கதலிசெற்றுக், கொங்கம் பழனத் தொளிரஞ்ளிர் நாட்டினை” திருக்கோவையார். க௦௦. (உ) “காய்மாண்ட தெங்கின் பழம்வீழக் கழுதினெற்றிப், பூமாண்ட தீந்தேன் ரெடைகீறி ருருக்கைபோழ்த்து,

(பிரதிபேதம்) * விரவுப்பெயல், விரவுப்பெயல், † புன்செய்யாளை,

(க)னிஹவரை *வேங்கையி னென் லீ சிதறி

(உ)யாசினி மென்பழ ட்மளிந்தவையுதிராத்

தேன்செ யிருஅ றுளைபடப் போகி

(ஈ)நறுவடி மாவின் பைந்துண ருழக்கிக்

கரு குலையுடை வாழைக் கொழுமடல் கிழியாப்

பலவின் ட்பழத்துட் டங்கு மலைகெழு வெற்பனைப்

பாடுகம் வாவாழி தோழிநற் றோழிபா டிற்று

எ - து: நறறோழி ! இடிபடுதலுற்று நெருப்பையுமிழ்ந்து ஒலிக்கும் எங்கும்கலந்த பெயலாலே இருண்ட நடுநாளிலே ஒழுங்குவிட்டு மின்னுண்டாக்கின ஒளியிலே பிடியுடனே வந்து புன்செய்யிலே மேயும் யானைகளினுடைய அடிகள் நடக்கின்ற நடையின் ஓசையைக் கேட்ட கானவன் உயர்ந்த மலையில் ஆசினிப்பலாவின்மேல் இட்ட பரணிலே ஏறிக் கடிய விசையினை யுடைய(ஈ)கவணையிற் கல்லே எறிகையினாலே அக்கல்லு முறிந்தவரையிடத்து நின்ற வேங்கையினது ஒள்ளிய பூக்களைச் சிதறி, ஆசினிப்பலாவினது பெய்தென்ற பழம் நெடுகிழ்ந்தவற்றை உதிர்த்து, தேனினம் வைத்த இரூலைக்

தோமாங் கனி சிதறி வாழைப் பழங்கன்கிந்து,மேமானு கதமென் றிசையாற்றிசை போய துண்டே” சீவக. நக. (ஊ) “தாழை முப் புடைக்காய் வீழ்ந்து தாற்றினங் கழுகு செற்று, வீழ்சுனை வருக்கை போழ்ந்து வெம்புலி யடிய பைங்காய்க், கோழரை யரம்பை சாய்க்குங் குடக நாடு” நைடதம். சுயம்வர. கடுக. (எ) “ஒங்கிருந் தாழை நெற்றி யொண்பழன் வருக்கை போழ்ந்து, தீங்கரும் பெருத்திற் றுழந்த் தேத்திரல் சிதைய வீழும், வீங்குநீர் மருத வேலி மிதிலை” பாகவதம். (க) சத்தன்னுவாவைக் கொன்ற. ௨௦.(ஏ) “பாளைவாய்க் கழுகி னென்றிடி படுபழ முதிர விண்டு, நீள்கழைக் கரும்பி னென்றி நெய்ம்முதிர தொடையல் தீறி” சீவக. கககஅ. என அவற்றுக்குத்தகப் புனைதுரைத் திருப்பவை இங்கே ஒப்புநோக்கற்பாலன.

க. “இஹவரை புரையுமா றிருகரை யேமத்து” (பரி. எ: ௪௦.) என்புழி இஹவரை யென்பதற் கெழுதப்பெற்றுள்ளவரையும் “இஹவரை வீழ” பு - வே. தும்பை. ௨௦-என்னு மூலமும் நோக்குக.

௨. “குருவீ யோப்புதங் கவண்கலாற் குலைத்திர லினத்தோ,டுருவ வாகினி யுக்கன” தணிகை. நாட்டு. சச.

௩. “நறுவடி மாஅத்து” நற். ௨௪௩; ஐங்குறு. ௬௧, ௨௧௩; “மாவி” நறுவடி” கலி. அச: க - ௨.

௪. கவணென்பது கவணையென ஐகராச்சாரியை பெற்றுவந்தது; இஃது இக்காலத்து, கவண்டைஎன வழங்குகின்றது.

(பிரதிபேதம்) * வேங்கை பொள்ளி, † அழிந்தவை, ‡ பழத்திற்கு.

துளையுண்டாம்படி உருவி, நறிய வடுவையுடைய மாலினது பசிய கொத்துக் களை உழக்கி, குலையுடைத்தாகிய வாழையினுடைய கொழுவிய மீட்டைக் கிழித்து, பலாவினது பழத்துக்குள்ளே தங்குஞ் சிறிய மலைகள் பொருந்தினு பெரிய மலையினையுடையவனைப் பாடுவோமாக வா; “எ - று.

‘பலவின் பழத்துட் . . . தோழி’ என்றது(க)உறுபெயர்கேட்டலென்னும் மெய்ப்பாடி, முன்புபிறந்தது.

இயக்கங்கேட்ட கானவன் கல்கைவிடுதலைத் தலைவன் மின்வழிகாட்ட வந்து தலைவியோடு புணர்ந்த நிலைமை அலர் கூறக்கேட்ட செவிலி தன் மனை யிடத்தே வெளியாக இருந்து கடுஞ்சொற் சொல்லி இம்செறித்தலாகவும், அக்கல்லு வேங்கையினது செவ்வப்பூவைச சிதறினதன்மை தலைவன் இன்பம் நுகர்கின்ற மனவெழுச்சியைக் கெடுத்ததாகவும், ஆசினிப்பழத்தைப் பயன்படாமல் உதிர்த்ததன்மை அவன் நுகர்கின்ற இன்பத்தைக் கெடுத்த தாகவும், அஃது இருலிற் நேனைப் பயன்படாமை உருத்ததன்மை தலைவி நலம் தலைவற்குப் பயன்படாமற் கெட்டதாகவும், அது மாவின் குலையைச சிதறுவித்ததன்மை ஆயவெள்ளத் தலைவியோடு கூடி விளையாடாமல் நீங்கின தாகவும், அது வாழைமட்டைக் கிழித்ததன்மை தோழியை வருத்தினதாகவும், அது பலவின்பழத்துட் டங்கினதன்மை அக்கடுஞ்சொல் தலைவி நெஞ்சத்தே தங்கினதாகவும் உள்நுறையுமங்கொள்க.

கஅ (உ)இலங்கு மருவித் திலங்கு மருவித்தே
(ந)வானி நிலங்கு மருவித்தே தானுற்ற
(ச)சூள்பேணை பொய்த்தான் மலை

க. இம்மெய்ப்பாட்டிற்கே“பலவின் பழத்துட்டவரு மலைகெழுவுற்பனைப் பாடுகம் வா”என்பதுமேற்;தொல்.மெய்ப்ப.சூ.உஉ.பே.இ-வி.சூ.இஅ௦.

உ. (அ)“வரைதல்வேண்டித்தோழிசெப்பியபுரைதீர்க்கிவிடல்லியவெதிரும்” என்பதனுரையில் “இலங்கும்மலை”எனத் தோழி இயற்பழித்த வாய்பாட்டான் வரைவு கடாவி, அதனை உடம்பட்டிப் பழித்தற்கு உடம்படாதான் பொய்த்தற் குரியனே.இத்தோன்றியற்று” எனத் தலைவி இயற்படமொழிந்துஎதிர்மறுத்தவாறுகாண்க”என்றும்(தொல். கள. சூ. கசு.) (ஆ) “ஒன்றே வேறே யென்றிரு பால்வயின்” என்னுஞ் சூத்திரவுரையில் ‘இலங்குமருவித்து . . .மலை’ என்பதை மேற்கோள் காட்டி, “பொய்த்தவன்மலையும் இலங்கும்அருவித்து என வியந்துகூறி, தமது மலைக்குகன்றி இயல்பு என்றலிற் குறிஞ்சி யுள்ளும் மலைவேறா யிற்று” என்றும் (தொல். களவியல். சூ. உ.) கூறுவர், நசு;(இ) இ - வி. நூலாரும் மலை வேறென்பதற்குமேற்கோள் காட்டுவர்; இ - வி. சூ. சஅஎ. (ஈ) “இலங்கு வெள்ளருவியொடு” மது. உகக.

ந. “வானிலங் கருவிய வரையும்” துளா. நாட்டு. சு.

*ச. “மாலையருவிபு மோங்குவ வொண்டொடியா, யழங்குவ கேகமக் காக்கிப்பொய்ச் சூளுற்ற வண்ணல் வெற்பே.” தணிகை. களவு. சஎஎ.

(பிரதிபேதம்) * என்றான்.

எ - து: நற்றேழி! ^௧ வாழ்வாயாக; தோழி! தான் குளுற்ற குளுற வினைப் பாதுகாவாளுய்(௫)பொய்த்தவனுடைய மலையாயிருந்தும் வீழ்தலுற்று விளங்கும் அருவியையுடைத்து, விளங்கும் அருவியையுடைத்து, மழைபெய்த லால் விளங்கும் அருவியையுடைத்து; எ - று.

இஃது என்னவியப்போவெனப் பொருட்புறத்தே இறைச்சி தோன் றிற்று.

இஃது “இறைச்சி தானே பொருட்புறத் ததுவே” (௨) என்பதனற் றோங்க. இருகால் அருவித்தென்றது அருவிப்பன்மை *கோக்கிற்று.

இது மெய்யைப் பொய்யாகக்கோடலிற் (௬) பொய்யாக்கோடலென்னும் மெய்ப்பாடு. அவைதாம் மழைபெய்து வந்த அருவியென்று அந்நனைப் பின்னர் †விசேடித்தாள். அதுகேட்ட தோழி.

உக (௪)பொய்த்தற் றுரியனே பொய்த்தற் றுரியனே

(௫)வஞ்சலோம் பென்றாரைப் பொய்த்தற் றுரியனே

க. “விண்பொயத னன்மழை விழாதொழியி னும்” தேவாரம்.

உ. “இறைச்சிதானே பொருட்புறத்ததுவே” என்புழி “இலங்கும் .. . மலை” என்பதை மேற்கோள்காட்டி, “சூளைப்பொய்த்தானென்பதே கூறவேண்டும்பொருள்; அதன் புறத்தே, இங்ஙனம்பொய்த்தான் மலை யகத்து நீர் திகழ்வான் (?) என இறைச்சிப்பொருள் தோன்றியவாறு காண்க” என்பர், நச; தோல். பொருளியல். சூ. நடு. இ - வி. சூ. ௫அஅ. உரையிலும் இவ்வாறே உள்ளது.

ந. இம்மெய்ப்பாட்டிற்றே, “வானினிலங்குமலை” என்பதனை மேற் கோள் காட்டினர், பேராசிரியரும்; தோல். மெய்ப். சூ. உஉ.

ஈ. (அ) “நும்மோரன்னோர்மாட்டுமின்ன, பொய்யொடு மிடைந்தவை” தான் றின், மெய்யான் னோடோலிவ் வுலகத் தானே” அகம். உஅக; கடு - எ. (ஆ) “மருளிற் பிணைந்து பொய்ச் சூளுறு வாரகொல்லை வேலான் னு, யிருளிற் பிணைந்த விருவினை மாற்றியெல் லாங்கழிப்பி. யருளிற் பிணைந்தவ ராங்கிரு னோடு மிணைந்தொப்பாம், பொருளிற் பிணைந்தும் வாய்மையிற் பொய்ம்மை புருந்திடனே” தணிகை. களவு. சஎஅ.

ஐ. (அ) “அஞ்சலோம் பென்று. நன்னா மொழியு நீமொழித் தனையே” கலி. உக - எஅ, (ஆ) “அஞ்சலோம் பென்றதன் பயனன்றோ.” கலி. கஉஉ: க. (இ) “அஞ்சலோம் பென்றார்” குறள். ககசக. (ஈ) “அஞ்ச லோம் பென்று நலனுண்டு நல்காதான்” சிலப் (உச) (உ) “அஞ்ச லோம்பென் றளித்த, வஞ்ச மத்தவர் வாரார்” தோல். செய். சூ. கடுகடு. பே. மேற்கோள்.

(பிரதிபேதம்) கோக்கி, † விசேடித்தானபொய்த்தறகு

முன்றக னன்னுடன் வாய்மையிற் பொய்தோன்றிற்

4) நிற்களுட் டத்தோன்றி யற்று

எ - து: *தன் குளுறவினைப் பொய்யாக்குதற்கு உரியனோ? பொய்யாக்குதற்கு உரியனோ? †உ அஞ்சுதலைப் பரிகரியென்று தான் சொல்லப்பட்ட மகளிரைப் பாதுகாவாது விடுதற்கு உரியனோ? மலையகன்ற நன்னாட்டை யுடையவன் கூறிய மெய்யிலே பொய்தோன்றாமாயின், திங்களிடத்தே தீத்தோன்றின தன்மைத்து; அங்ஙனங் கூறுகேகொள்; ‡ எ - று.

தேற்றுதற்கு இருகாற் ||கூறிப் பின்விசேடித்துக் கூறினாள்.

உரு (உ) இளமழை பாடு மிளமழை யாடு

மிளமழை வைகலு மாடுமென் முன்னை

வளநெகிழ வாராதோன் குன்று

எ - து: *என் முன்கையில் வளை கழலும்படியாக என்னிடத்து வாயாத வன் மலையாயிருந்தும் இளமழை உலாவாநிற்கும்; இளமழை உலாவாநிற்கும்; அது தான் ஒருகாலத்து உலாவுதலன்றி நாடோறும் உலாவாநிற்கும்; எ-று.

கருத்தநகி வந்து குன்முதிர்ந்தற்கு மலையில் (ந.) **மேய்கின்ற மழை யென்பது தோன்ற இளமழை††யென்றாள்.

இஃதென்ன வியப்போவெனப்பொருட்புறத்தே இறைசகி††தோன்றிற்று; இது தலைவிகூறியது. மேல், தோழி கூறுகின்றாள்.

க. “நகைக்கதிர்மதியம்வெய்தா நடுங்கச்சுட்டிடிசுலுண்டே.” கீவக. ௨. ௩௬.

உ. (அ) “மந்திக்காதலன்முறிமேய்கடுவன், நண்கமழ்நதைக்கொடிக்கொண்டு வியலறைப், பொங்க விளமழைபுடைக்குநாட்” ஜங். உ. ௭௬: என்பதும் (ஆ) “மேற்கருக்கொண்டு முற்றிப் பயன்படுவதாய இளமுகிலை மந்தி நதைக்கொடி கொண்டு புடைக்கும் நாட்” என்னும் அதன்பழைய வரையும் (இ) “ஆடிய விளமழை சூடித் தோன்றும், பழந்தாங்கு விடாகத்து” அகம். உ. ௭௧: கரு - ச. என்பதும் (ஈ) “கலங்கு தெண்டிரை மேய்த்து கணமழை விலங்கல் சேர்ந்து” என்பதும் (உ) “கணமழை .. . திரையைப் பருகிசு குன்முதிரு மளவும் மலையையச்சேர்ந்து” என்னுமதலுரையும் (ஊ) “மாமலை தருவிய மஞ்சு போலவும்” என்பதும். கீவக. ௩. ௨ ௧௦௦. (எ) “மஞ்சுதலுழ்வெற்பு.” நைட. பிறிவுறு. ௧௮. என்பதும் ‘குன்று, இளமழையாடும்’ என்பதன் பொருளை வலியுறுத்தும்.

ங. மேகம் மலையில்மேய்தல். திருவிளை. இங்கிரன் முடிமேல். சக.

(பிரதிபேதம்) அதுசெட்டதோழிதன், †விசேடித்தல், ‡என்றான். ||கூறினாள். + அதுசெட்டதலைவி *என். x நிற்குமிதென்ன வியப்போவென, *+ பெய்கின்றது. †, என்றான் வாராதமை. †, தோன்றிற்று, கருத்தங்கி.

உஅ (க)வாரா தமைவானோ வாரா தமைவானோ

வாரா *தமைகுவா னல்லன் பலைநாட

(உ)நீரத்து ளின்னவை தோன்றி னிழற்கயதது

(ந)நீருட் குவளைவெந் தற்று

எ - து: நின்னிடத்து வாராதே ஆற்றியிருப்பானோ? வாராதே ஆற்றி யிருப்பானோ? இருக்குமதுவுமன்றி அம்மலைநாடனுடைய அருளிடத்தே இத் தன்மையவாகிய கொடியவை தோன்றுமாயின் நிழலையுடைய குளத்துள் நீரினின்ற குவளை வெந்த தன்மைத்து; நீ இங்ஙனங் கூறுதேகொள்; எ - று.

நீருட் குவளை வெந்ததென்றது மருட்கையுமாம். நிழற்கயத்துள் வேவன இன்மையின் அற்புதமாயிற்று. இஃது உலகநடையிறந்ததோர் உவமை கூறி அதனோடு தலைவன் ஈரத்தினை ஒப்பித்தலிற் பெருமைபற்றி ||வந்தது. இனி அதுகேட்டதலைவி கூறுகின்றான்.

நஉ (சு)மணிபோலத் தோன்று மணிபோலத் தோன்று

மண்ணு மணிபோலத் தோன்றுமென் மணிபைத்

துன்னன் நறந்தின் மலை

எ - து: X என்மேனியைச் சேராதே துந்தவனுடைய மலையாயிருந்தும் நீலமணிபோலத் தோன்றும்; நீலமணிபோலத் தோன்றும்; கழுவாத நீலமணி போலத் தோன்றும்; எ - று.

க. “வாராதமைவானோவெந்தற்று” என்பது உவமப்போலி ஐந்த னுள் கூடாப்பொருளோடு வமித்தற்கு மேற்கோள்; தோல். உவம. கு. உச. ‘உவம’ இளம்.

உ. “ஈரத்துவெந்தற்று” என்பதனை மருட்கை யுமாத்கிற்கு மேற்கோள்காட்டி “நிழற்கயத்திற் குவளைவேவனவின்மையின் இஃது அற்புதமாயிற்று” என்பர், பேராசிரியரும்; தோல். உவம. கு. கக.

நஉ. பெருமைபற்றி ஒப்புமை கொள்ளப்படு முவமைக்கு “நீருட் வெந்தற்று” என்பதை மேற்கோள்காட்டி உலகநடையிறந்ததோருவமை கூறி அதனோடு தலைமகன் ஈரத்தினை ஒப்பித்தமையின் இது பெருமை பற்றிய தாயிற்று என்பர், பேராசிரியரும்; தோல். உவம. கு. கக.

ச. (அ) மலை மணிபோலத்தோன்றல்: “மணிமலை” சிறுபாண். க. (ஆ) “மண்ணுறு மணியிற் றோன்றுந், தண்ணுந் துறுக லோங்கிய மலையே.” குறுந். நகசு: சு - எ. (இ) “மணிநிதமால்வரை.” (ஈ) “மண்ணெடுங் குன்றே.” (உ) “மணிநிறங் கொண்ட மாமலைவெற்பின்” ஐங். உஅ, உஅசு, உஉச. (ஊ) “மணித்தலைமலை” திருவிளை. மாணிக்க. நகசு.

(பிரதிபேதம்) * அமைகுவன, | கயதநீருட், | அதுகேட்டதோழி நின்னிடத்து, ||வந்தது மணிபோல X அதுகேட்ட தலைவி என், மேனியை.

இஃதென்ன வியப்போவெனப் பொருட்புறத்தே இறைச்சி தோன்
றிற்று. கொண்ட*வெப்பத்தான் லராது மழையெய்து ிறம்பெறுதலின்
மண்போலத்தோன்ற மென்றான்.

நுநு (க) துறக்குவ னல்லன் றுறக்குவ னல்லன்
றொடர் வரை வெற்பன் றுறக்குவ னல்லன்
றொடர்பு ளிணையவை தோன்றின் விசம்புற்
சுடரு ளிருடோன்றி யற்று

எ - து: † நம்மைக் கைவிவொன் அல்லன்; கைவிவொன் அல்லன்;
(உ) ஒன்றோடொன்ற கொடர்ந்தசி றுமலைகையுடைய(நு) வெற்பையுடையான்
கைவிவொன் அல்லன்; அவ்ளோடு கொண்ட ல மலின்கண்ணே இத்தன்மைய
வாகிய கொடியவை தோன்றாமாயின் ஆகாயத்திற் றிரியும் ஞாயிற்றுள்ளே
இருள்தோன்றிய தன்மை; து; நீ அங்ஙனங் கூருதே†கொள்ளெனத் தோழி
கூறினாள்; எ - று.

இது மருட்கையுமம்.

எனவாங்கு, ||அசை.

சௌ நன்(சு)ற கின்றற் றோழிநம் வள்ளையு

(நு) ளொன்றிநாம் பாட மறைநின்று கேட்டருளி

க. (அ) “துறக்குவனல்லன். இருடோன்றியற்று” என்பதை
இசைநிறைக்கு, மேற்கோள் காட்டி ‘இதனுள் முத்தூற்றசொற் பொரு
ளுணாத்திற்று; ளீனைய இசைநிறைக்கண் வந்தன; இசை நிறையாவது
பாட்டுக் குறித்துவரும்’ என்றும், (தொல். எச்ச. சூ. உசு. ‘இசை’)
(ஆ) “பெயரெஞ்சு கிளவி பெயரொடு முடிமே” என்பதற்கு, ‘பெயரை
எச்சமாக வுடையசொல் அப்பெயரொடு பொருள்முடிவுபெறும்’ என்று
பொருள்கூறி “துறக்குவனல்லன்.....தோன்றின்” என்பதை அதற்கு
மேற்கோள்காட்டி ‘இதனுள், அவன் றொடர்பெனவேண்டுதலின் அவ
னென்னும் பெயர் எஞ்சி நின்றது’ என்றும் (தொல். எச்ச. சூ. ந.எ.
பெயரெஞ்சு) கூறுவர்; தெய்வசுசிலையார்.

உ. “ஒருவரைபோ வெங்கும் பலவரையுஞ் சூழ்ந்த, வருவரை யுள்ளதாள்
சீறார்” தீணைமாலு. கந.

ந. (அ) “சான்மவர் கேண்மை சிதைவின்ற யூன்றி, வலியாகிப் பின்னும்
பயக்கு மெலிவில், கயந்திகழ் சோலை மலைநாடன் கேண்மை, நயந்
திகழு மென்னுமென் னெஞ்சு” ஐந் - எழ. இ. (ஆ) “செய்த குறியும்
பெயர் யாயின வாயிழையா, யைதுகொ ளான்றார் தொடர்பு.”
தீணைமொழி. சக.

ச. “ஆகின்ற” ஐங்குறு. கௌ, கநஉ, சௌ; பரி. அ:கௌ; உச; புறம். உசந:க.

இ. “என்றியாம் பாட மறைநின்று கேட்டனன்” கலி. சௌ. உஅ.

(பிரதிபேதம்) * வெப்பத்தாலுருது, † அதுகேட்ட தோழி நம்மைக், ‡ கொள்ளென்றான்.
|| ஆங்கு அசை,

மென்(க)ரோட் கிழவனும் வந்தன னுந்தைபு

பன்றல் வேங்கைக் கீழிருந்து

மனநயந் தனனம் மலைகிழ வோற்கே

எ - து: தோழி! நம் வள்ளைப்பாட்டிடத்தே நாம் பொருந்திப்பாட நம் மென்றோட்டு உரிமையையுடையவனும் மறைந்துநின்றகேட்டு அருள்பண்ணி வரைவுவேண்டி வந்தனன்; உன்னுடைய தந்தை மணத்தையுடைய வேங்கைக் கீழே இருந்து அம்மலைகிழவோனுக்கு மணஞ்செய்தலை விரும்பிக்கூறினன்; ஆதலால், நமக்குநன்மை(உ) புண்டாகாநின்றது. இனிவருந்தாதேகொள்; *எ-று

இதற்குள், தலைவிக்குச் செல்வமாகிய உவகை பிடிந்தது. இதன் இடைப் பாட்டுக்கள் “வெண்டல் வேண்டித் தோழி செப்பிய, புரை தீர்க்கிவி புல்லிய வெதிரும்” (௩) என்பதனான் இயற்பழிக்க இயற்பட மொழிந்தனள்.

இது தரவும் ‘ஜஞ்சீரடி’ † வந்த கொச்சகமும் கொச்சகவெண்பாக்களும் தனிச்சொல்லும் சுருக்கமும் பெற்று ‡ வந்த, கல்வெண்பாவின் வேறுபட்ட கொச்சகக் கவி.

(௫)

(42.) மறங்கொ விரும்புலித் தொன்றான் டொலைத்த

முறஞ்செவி வாரண முன்குள் கருந்திக்

கறங்குவெள் ளாருவி யோலிற் றஞ்சும்

பிறங்கிருஞ் சோலை நன்மலை நாடன்

நு மறந்தான் மறக்கினி யெல்லா நமக்குச்

சிறந்தன நாநற் கறிந்தன மாயி னவன்றிறந்

கொல்யாணைக் கோட்டால் வெதிரெந் குறவாநான்

வள்ளை யகவுவம் வா, இருளைநாம்

வள்ளை யதவுவம் வா;

க0 காணிய வாவாழி தோழி வரைத்தாழ்பு

வாணிறந் கொண்ட வருவித்தே நம்முநா

நாணிலி நாட்டு மலை;

க. (அ) “சாயிறைப் பணைத்தோட் கிழமை தனக்கே, மாசின் ருதலு மறி யான்” அகம். நட: கஅ-கக. (ஆ) “ஒலிபுன லூரன், கிழமை யுடைய னென் றோட்டு” திணைமொழியைப்பது. நட.

உ. ஆகின்றென்பதை இறந்த காலமாகவும் கொள்வர், புறநானூற்றுரை காரர்; புறம். க: எ, க; கசஅ: எ.

ங. தோல். கள. கு. கச. இந்துற்பக்கம், உசந: உ-ம் குறிப்பு (அ) பார்க்க. (பிரதிபேதம்) * என யவைமலித்தமை கூறினா, † வந்த கொச்சகவெண்பாக்களும், ‡ வந்தகவி.

௧௩ ஆர்வுற்றார் நெஞ்ச மழிய விடுவானே
வோர்வுற் றொருதிற் றொல்காத நேர்கோ
லறம்புரி நெஞ்சத் தவன்;

௧௪ தண்ணறுங் கோங்க மலர்ந்த வரையெல்லாம்
பொன்னணி யானைபோற் றேன்றுமே நம்மருளாக்
கொன்னுள னாட்டு மலை;

௧௫ கூருநோ யேய்ப்ப விடுவானே தன்மலை
நீரினுஞ் சாய லுடைய னயந்தோர்க்குத்
தேரீயும் வண்கை யவன்;

௨௨ வரைமிசை மேற்றெடுத்த நெய்க்க ணிராஅன்
மழைதுழை திங்கள்போற் றேன்று மிழைநெகிழ
வெவ்வ முறீஇயினுன் குன்று;

௨௩ எஞ்சா தெல்லா கொடுமை நுவலாதி
யஞ்சுவ தஞ்சா வறனிலி யல்லனென்
னெஞ்சம் பிணிக்கொண் டவன்;

௨௪ என்றியாம் பாட மறைநின்று கேட்டனன்
முழிருங் கூந்தலென் றேழியைக் கைகவியாச்
சாயலின் மார்பன் சிறுபுறஞ் சார்தர
ஞாயிற்று முன்ன ரிருள்போல மாய்ந்ததென்
னயிழை மேனிப் பசப்பு.

இது முன்பு பெற்றவழிமலிந்ததனைப் பின்பு பரிந்தவழிக் கலங்கிக் கூறியது. என்னை? தலைவன் அருமைசெய்தயர்த்தவழித் தோழி தலைவியை ஆற்றுவதித்தற்பொருட்டுத் தலைவனை இயற்பழிப்பத் தலைவி இயற்பட மொழிந்ததனைச் சிறைப்புறமாகக் கேட்டுத் தலைவன் முன்னொருகால்வந்து சிறுபுறஞ் சாரத் தான் ஆற்றினமை தறித்துப் பின்னொருகால் அவ்வாறு பாட அவன் சிறுபுறஞ்சாராமையிற் கலங்கி நெஞ்சோடு கூறியதாகலின்.

இதன் பொருள்.

(௧)மறங்கொ ளிரும்புலிக் தொன்முரண் டொலைத்த

(௨)முறஞ்செவி வாரண முன்னுள கருந்திக்

௧. (அ)“மறப்புலி” பதிற். சுக: எ; புறம். கூ: ந; சீவக. எ௮௨.(ஆ) “மறங் கொ ளிரும்புலி” சீலப். ௧௨: ௨௭.

௨. (அ) “முறஞ்செவி யானை” புறம். ந.ந.க: ௧௩. (ஆ) “முறஞ்செவி வாரணம்” சீலப். ௧௦: ௨௪௭. (இ) “முறஞ்செவி யானையும்” மணி.

*கறங்குவெள் (க)ளருவி †யொலியிற் றுஞ்சும்
(உ)பிறங்குருஞ் சோலை (ஊ)நன்மலை நாடன்
|| மறந்தான் மறக்கினி யெல்லா(ச)நமக்குச்
‡சிறந்தன நாநற் கறிந்தன மாயி (ஐ)னவன்றிறங்
(கி)கொல்யானைக் கோட்டால்(எ)வெதிர்தெற் || குறுவாநாம்
வள்ளை யகவுவம் வா, இசுனைநாம்
வள்ளை யகவுவம் வா

கக: க௨க. (ஈ) “சுளகு வார்செவித் தூங்குகைக் குஞ்சரம்” கீவக.
களஎடி. (உ) “முறஞ்செவி வாரண முகத்துத் தம்பிரான்” விநாயக.
தூர்வைதுலை. ௨௨.

க. அருவி யொலியில் விலங்கு துயிலுமென்பதை (அ) “வேட்டம் படரு
முடங்குளைமான் புனிற்றுக் குருளை விழிதுயில, மேட்டி முதுநீர்ப்
பஃறலைய வருவிதுங்கு முகிறவழ்பொற்,கோட்டில்” (ஆ) “கறங்குரு
லுளையரிமான் சிறகுருளை கவிழ்தலைய வருவியோலி, ஹறங்குமுயர்
பொலங்குமியி யிமயம்” காசி. காசியின். எ; கேதார. சு.

௨. “நிவந்தோங்கிய சோலை, மலைகெழு நாடன்” துறுந். ௨௦க.

ங. (அ) “நன்மலை நாடன்” (ஆ) “நன்மலை நன்னாட” கலி. ஙஅ: ௨ச,
சக. சு.

ச. (அ) “யாமுமக்குச்,சிறந்தன மாத லறிந்தனி ராயின்” (ஆ) “சிறந்தானை
வழிபடஇ” கலி. இ: ச-இ, க: ௨௩; என்பவையும் அவற்றின் குறிப்பும்
நண்டு அறிதற்பாலன.

ரு. (அ) “தினேகுறு மகளி ரிசைபடு வள்ளையும்” மலைபடு. ஙச௨. (ஆ)
“இன்னிசைக் கோதையர், வள்ளை பாடுவர் மன்னவன் வண்மையே”
அரிச்சந்திர. நகரச்சிறப்பு. எ.

க. (அ) “வயக்களிற்றுக், கோடுலக்கை யாக.....வாடுகழை நெல்லை
யறையுரலுட் பெய்திருவாம், பாடுகம்” கலி. சக: க - ச என்பதும்
அதன் குறிப்பும் நண்டு அறிதற்பாலன. (ஆ) “கொல்யானை” கலி.
இசு: ங௨, க௩ச: ங; க௩ச. ங-இல், கொல்யானை என்பதும் அதன்
குறிப்பும் பார்க்க.

எ. வெதிரினெல்லும் வேயின் முத்தும் கூறுதல் மரபு: (அ) “வேயுட்
பிறந்த வாய்கதிர் முத்தம், வெதிரிற் பிறந்த பொகியவி ழுருநெல்”
பெருங். (க) இசு: கக-க௨. (ஆ) “வேய்கண் ணுடைந்து முத்துதிரவும்,
வெதிர்கண் ணுடைந்து நெல்லுதிரவும்” யா - வி. இ. கரு. மேற்
கோள், ‘நலஞ்செல’ எனவும் (இ) “நெற்கொ ணெடுவெதிர்க் கணந்த

(பிரதிபேதம்) * கறங்கும், † ஓலில், ‡ சிறந்தமை, || குறுவானும்.

எ-து:மறத்தைத்தன்னிடத்தேகொண்டபெரிதாகிய(க)புலியினதுபுஷுமய
மாறுபாட்டைக்கெடுத்த முறம்போலுஞ் செவியையுடைய (உ) யானை தனக்கு
முன் நின்ற (ங்)குளகைத் தின்று ஒலிக்கின்ற வெள்ளிய அருவிரைப் பருகி
அஃது ஒலுதுத்துதலாற்றியில்கொள்ளும் பெருக்கின்ற கரிய சோலையினை
யுடைய நல்ல மலைநாட்டையுடையவன் நாம் வருந்த நம்மை மறந்தான், இனி
அவன் மறப்பானாக;(சு)*இகுளையே! ஆராய்ந்து பார்க்கின் நாம் நமக்கு அவன்
சிமந்தபடியை மீளவும் அறிந்தேம், இனிக் கொன்றயானையின் கொம்பாலே
மூங்கினெல்லைக் (ரு) குறுத்தற்கு நாம் அவன்செய்த கொடுமையின் கூற்றை
வள்ளிப்பாட்டாகப் பாடுவேமாகவாவெனத் தோழியுயற்பழிக்க, அதுகேட்ட
தலைவி தான் இயற்பட்டமொழிவாளாகக்கருதி எஃ! நீ கூறியவாறன்றி அவன்
திறத்தை நாம் (சூ) வள்ளிப்பாட்டாகப் பாடுவேமாகவாவென்றான் ; எ -று.

யானை” குறிஞ்சி. ௩௩, (ஈ) “நெல்லுடை நெடுவெதிர்” (உ) “புல்லிலை
வெதிர நெல்லினை காடே” அகம். ௧௮௫: சு. ௩௯௭: ௧௬. (ஊ) “சிறி
யிலை வெதிரி நெல்லினை யும்மே” புறம். ௧௦௧: ச. (எ) “நெற்பட்ட
கண்ணை வெதிர்சாம்” நான்மணி. ச. எனவும் வருதல் காண்க.
சிற்சில விடத்து அருகி மாறியும் வரும்.

க. (அ) “கொடுங்கே ழிரும்புற நடுங்கக் குத்திப், புலவினை யாடிய புலவு
நாறு வேழத்தின், மலைமருப்பு” (ஆ) “இரும்புலி தொலைத்த பெருங்
கை யானை” நற். ௩௧: ச - சு, ௩௩௩: க; (இ) “சிறுகட் பெருங்களிறு
வயப்புலி தாக்கித், தொன்முரண் கொல்லந் துன்னருஞ் சோலை”
குறுந். ௮௮; (ஈ) “இரும்புலி தொலைத்த பெருங்கை வேழத்து” (உ)
“வேங்கை, யடுமுரண் டொலைத்த நெடுநல் யானை” அகம். ௨௭௨: க,
௩௦௭: சு - எ.

உ. யானை, புலியைக்கொன்று மலைப்பக்கத்தி லுறங்குதல்: “கொடுவரி
தாக்கி வென்ற வருத்தமொடு, நெடுவரை மருங்கிற் றஞ்சும் யானை”
கலி. ௪௧: க - உ.

ங். குளகென்பது இலையுணுமவிலங்குணவென்பர்; அது யானையின் உண
வாகிய தழைக்கே (அ) “இன்குளகு” (முல்லை. ௩௩.) (ஆ) “குளகமர்ந்
துண்ட” (கலி.௪௩:௨௦.) (இ) “உண்குளகு மறுத்த” (அகம். ௩௧௨:௩.)
(ஈ) ‘நாகம்..... அதிமதுரத்தின்குளகைக் கையிலேகொண்டால்’
(சீவக. ௭௩௦. உரை) எனப் பெரும்பாலும் வருகிறது.

ச. கலி. ௧௦௩: ௩௧. “இகுளை” என்பதன் குறிப்பைப் பார்க்க.

ரு. இவ்வரையை நோக்க ‘குறுவான்’ என்றபாட்டு சிமந்ததாயினும்
‘குறுவாம், வினையெச்சமுற்று’ என்ற விசேடக்குறிப்பால் குறுவா
மென்று பாடங்கொள்ளப்பட்டது.

கூ. வள்ளை - உலக்கைப்பாட்டு; உரற்பாட்டென்றுங் கூறப்படும்,

(பிரதிபேதம்) * இளையோய் ஆராய்ந்து.

மறக்க, வியங்கோள், மறந்தான்மறக்கவென்றது அருமைசெய்தயர்த்தலை. இருளை ஆயின் என்பனவற்றை முன்னே மறிக்கூட்டுக. எல்லாவென்பதனைப் பின்னேகூட்டுக.

“முறைப்பெயர் மருங்கிற் கெழுதகைப் பொதுச்சொ, டுனிலைக்குரி மரபி னிருவீற்று முரித்தே” (க) என்பதனால் (உ) எல்லாவென்றான். குறுவாம், வினையெச்சமுற்று.

நாடனென்றதனால் நாமும் அயலார் கூறும் பழைய அலரைக் கெடுத்துத் தன் மனத்து உளவாகிய துகரும்பொருள்களை துகர்ந்து தானுஞ் சுற்றமும் புகழ்ந்துகூறத் தன்னில்லின்கண் நாம் இருக்கும் நிலைமையை நிகழ்த்தாது நாம்வருந்த நம்மை மறந்தானென்று உள்ளுறையுமவன்கொள்க. “கிழுவோட் குவம மீரிடக் துரித்தே” என்னும் (ங) உவமவியற் சூத்திரத்துச் சிறுபான்மை குறிஞ்சிமுதலிய வற்றிற்கும் ட உவமப்போலிகொள்க, என்றலிற் குறிஞ்சியில் உவமப்போலிகொண்டார். “தோழியுஞ் செவிலியும் பொருந்துவழி நோக்கிக், கூறுதற் குரியர் கொள்வழி யான” (சு) என்பதனால், தோழி || உவமப்போலி கூறினாள். இதுபயவுவமப்போல். இந்நிலத்து முன்உள்ளுறையுமவற்றிற்கும் பின்னர்உள்ளுறைய கூறுகின்றவற்றிற்கும் இதுவே விதியாகக் கொள்க.

க0 (ரு) காணிய வாவாழி தோழி வரைத்தாழ்பு

(க) வாணிநங் கொண்ட வருவித்தே நம்மருளா

நாணிவி நாட்டு மலை

க. தோல். பெருளி. சூ. உசு.

உ. எல்லாவென்பது எவ்வென்னும் பொருளில் ‘எலாஅ’ என்றும் ‘எலா’ என்றும் வருகின்றது.

ங. தோல். உவம. சூ. உசு.

ச. தோல். உவம. சூ. ஙக.

ரு. (அ) “காணிய வாவாழிதோழி” என்பது செய்யியவென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் வினையுதல் வினையொண்டு முடிந்ததற்கு மேற்கோள்; நன். வினை. சூ. உரு. வி. இரா. இ - வி. சூ. உசு. (ஆ) “காணியவாநீ வாழியதோழி” என ஒருமேற்கோள் நன். வினை. சூ. உரு. மயிலை நாதர் உரையிற் காணப்படுகிறது.

க. (அ) “வாள்வனப்புற்ற அருவி குன்றே” ஐங்குறு நகஉ. (ஆ) “வாளிலங் கருவி தாஅய் நானே” அகம். உஎஅ. எ. (இ) “வாள்வெள்ளருவி வறையிசை யிழியவுங், கோள்வலுமுலை விடரிடை யியம்பவும்” (தோல். செய். சூ. உஉஅ. ‘இயைபுவண்ணம்’ இளம். மேற்.) (ஈ) “வாளருவித், தடமலை மேலுங்கன் னேறு ரெதுவென்பர்” அம்பிகா. அஎ.

(பிரதிபேதம்) : மறக்கு, டிலைக்குரிய மரபி, || உவமப் பொலிகொள்க, || உவமப்பொலிவு.

எ - து: வாழ்வாயாக தோழி ! நம்மை அருளாத கொடுமைக்கு (க) நாளை திருக்கின்றவனுடைய *நாட்டின் மலையாயிருந்தும் பக்கமலையிலே தீழ்ந்து ஒளியையுடைய நிறத்தைக் கொண்ட அருவியை யுடைத்தா யிராநின்றது, இதற்குக் காரணத்தை நம்மனத்தான் ஆராய்தற்கு வாவெனத் தோழி இயற் பழித்தாள்; எ - து.

க௩ (௨) ஆர்வுற்றார் நெஞ்ச மழிப விடுவானோ
வோர்வுற் றெருதிற் றொல்காத நோகோ
(௩) லறம்புரி நெஞ்சத் தவன்

எ - து: ஒருகூற்றிற் சாயாத நெஞ்சுக்கு (௪) துலாக்கோல் போல ஒர்த்தலுற்று அறத்தையே விரும்பின நெஞ்சுத்தையுடையவன் தன்னான் (௫) நகரப்பட்டார் நெஞ்சத்தை அழியும்பு விடுவனோ? விடான் காணெனத் தலைவி இயற்பட மொழிந்தாள். எ - து.

க. நான், மகளிர்க்கன்றியும் ஆடவராகிய நன்மக்களுக்கு முறித்தென்பதனை (அ) “வெப்பியு, நாணுடையான் கட்டே கெளிவு” (ஆ) “கருமத்தா னாணுத் தாணுத் திருநுத, னல்லவர் நாணுப் பிற” (இ) “நாணெடு நல்லாண்மை பண்டுடையேன்” துறள். ௫௦௨, ௧௦௧௧, ௧௧௩௩. (ஈ) “நாணிலான் சால்பு நாடி னைக” சீறுபஞ்ச. ௧௨. என்பவற் றாலும் அறியலாம்.

௨. “உயர்மொழிக் குரிய வறமுது கிளவி” என்புழி, “மறங்கொளிரும் புலி யென்னுள் குறிஞ்சிக்கலியுள் ஆர்வுற்றார் நெஞ்சத்தவன்” என, தலைவிகுறலும், “தண்ணலாய் கோங்க னுட்டிமலை” என, தோழி உறழ்ந்து கூறியவாறு காண்க. இதுவும் தலைவி கூற் றிற்கு மாறாதவின் வருவாய்ச் சிறைப்புறமாகக் கேட்டு வரைதல் பய னுதலின் அமைத்தது” என்பர், நசு. தோல். பொருளி. சூ. ௪௪.

௩. “அறங்கிடந்த நெஞ்சம்” நள. சுயம்வ. ௪௭.

௪. (அ) “துலாக்கோ லியல்பே தூக்கும் காலை, மிகிலுங் குறையினு நில்லா தாகலு, மையந்தீர்த்தலு நடுவு நிலையோ, டெய்தக் கூறுப வியல் புணர்ந்தோரே” (ஆ) “துலையா வன்ன சமநிலை” (இ) “செம்பொற்றுலைத் தாலமன்ன தனிநிலை” கம்ப. மந்தனா. ௧௧. (ஈ) “ஐயந்தீரப் பொருளை யுணர்ந்தலு. மெய்நடு நிலையு மிகுநிறை கோற்கே” நள.

௫. ‘ஆர்வு’ என்பது அனுபவித்த லென்னும் பொருளில் வருதற்கு, “ஆர் வுற்ற, விட்டகல கில்லாத வேட்கையும்” என்பதும் சான்றுபடரும்; தீரிகுகும். ௧௫. ஆர்வமுறலென்பது ஆர்வுறலென வருதலுமுண்டு.

(பிரதிபேதம்) * நாட்டிலை, † நாகிற்கும்.

கக தண்ணறுங்(க) கோங்க மலர்ந்த வரையெல்லாம்
 'பொன்னணி யானேபோற் றேன்றுமே நம்மருளாக்
 (உ)கொன்னா னாட்டு மலை

எ - து: நம்மை அருளி இல்லறப்பயனை ஆளாமற் பயனின்மையை ஆளுகின்றவன் நாட்டி மலையாயிருந்தும் தண்ணியநறிய *கோங்கம் பூத்த பக்க மலையெல்லாம் பொன்னாற் செய்த பல ஆரமணிந்த யானைகள் போலச் சிறந்து தோன்றும்; இதற்குக் காரணமென்னெனத் தோழி இயற்பழித்தாள்.
 எ - று.

அருளாவென்பது, செய்யாவென்னு மெச்சம்.

கக கூருநோ யேய்ப்ப விடுவானே தன்மலை
 (ந)நீரீனுஞ் சாய லுடைய நயந்தோர்க்குத்
 (ச)தேரீயும் வண்கை யவன்

எ - து: தன்கொடையை விரும்பி வந்தோர்க்குத் தேரைக் கொடுக்கும் வளவிய கையையுடையவன் நம்மாட்டித் தன்மலையின்நீரீனும் †மென்மையை யுடையவனதலால் வரையாமல் நமக்கு மிகுகின்ற நோய்\நம்மைப் பொருந்த விடுவனோ? ‡விடான்; வரைவனெனத் தலைவி இயற்படமொழிந்தாள்; எ - று.

உஉ (ந)வரைமிசை மேற்றொடுத்த நெய்க்க ணிறுஅன்
 மழைதுழை திங்கள்போற் றேன்று மிழைநெகிழ
 வெவ்வ முழீஇயினுன் குன்று

க. “மந்தர மென்னு மத்த யானை, நீல நெடுவரை நெற்றித் தாகிய,கோலக் கோங்கின் கொழுமலர் கடுப்புறு, குறைக் கடுவளி பாறப் பறந்தெனப், பட்ட மடுத்த கொட்டையொடு பாறவும்” பெருநீ. (ந) உஎ: எக - நு.

உ. “அச்சம் பயமிலி காலம் பெருமையென், தப்பா னன்கே கொன்னைச் சொல்லே” தோல். இடை. சூ. சு.

ந. (அ) “புதுநிறை வந்த புனலஞ் சாயல் . . . நன்னற்படர்ந்த கொள்கை யொடு” மலை. சுசு-ச. (ஆ) “வானிரீரீனுந், தீந்தண்சாயலன்” பதிற். அசு: கஉ-ந; (இ) “மால்புடை நெடுவரைக் கோடுதோ றிழித்ரு,நீரீனு மினிய சாயற், பாரி” புறம். க௦நு: சு - அ.

ச. (அ) “தேர்வீச கவிகை, யோம்பா வள்ளல்” மலை நகக - ச௦௦. (ஆ) “தேர்வீ சிருக்கை” (இ) “தேர்வீ சிருக்கை நெடியோன்” புறம். சுசு: கஅ, ககச: சு.

ரு. (அ) “என லிதணத் தகிற்புகையுண்டியங்கும்,வா னார்மதியம்வரைசேரி னவ்வரைத், தேனி னிறுவென வேணி யிழைத்திருக்கும், கானக நாடன் மகன்” கலி. நக: எ - க௦. (ஆ) “பாய்தலிற் கிழிந்து, (யிரதிபேதம்) *கோங்கு. †மென்மையுடையன், ‡ விடானெனத்.

௭ - து: பூணெகிழ்ந்து விழும்படி நம்மை வருத்தமுறுத்தினேன் துன்ற யிருந்தும் பக்கமலைகளின்மேலே வைத்த தேனை இடத்தேயுடைய இரூல் மழையிலே துழைகின்ற மதியைப்போலத் தோன்றாநிற்கும், இதற்குக்காரணம் என்னெனத் தோழி இயற்பழித்தாள்; எ - று.

இது தேன் பயன்படுதல்கூறினான். இதன்கண் தோழி இயற்பழித்தன எல்லாம் பொருட்புறத்திறைச்சி தோன்றியவாறு காண்க.

௨௫ எஞ்சா தெல்லா கொடுமை நுவலாதி

(க)யஞ்சுவ தஞ்சா வறனிலி யல்லனென்

னெஞ்சம் *பிணிக்கொண் டவன்

௭ - து: இங்ஙனத் தோழி இயற்பழித்ததற்குப் பொருளாய், எஃ! ஒழி யாமல் அவன் கொடுமையைக் கூறுதேகொள், என்னெஞ்சத்தைத் தன்னன் பாற் பிணித்தல்கொண்டவன் பிறரஞ்சங்கொடுந்தொழிற்கு அஞ்சாத அறனில்லாதவன் அல்லனெனத் தலைவி இயற்படமொழிந்தாள்; எ - று.

௨௮ (௨)என்றியாம் பாட மறைநின்று கேட்டனன்

றுழிருங் கூந்தலென் றோழிபைக் கைகவியாச்

பொதிக்க ணிராஅத் பூம்புறம் புதைஇ, மதிக்கண் மறைந்த மாசண மான, மணிவரை மருங்கி னணிபெற வொழுதி” பெருங். (க) ௫௦; ௩௪-௩௭. (இ); “முகிதவழ்பொற்கோட்டிற் றெடுத்த விருலுமொளிர் குளிர்மா மதியு மினிதுணர்வான், காட்டு கென்னக் குறமகளிர் தத்தங் கணவர்க் கைதொழுவார்” காசிகண்டம். காசியின்சிறப். ௭. (ஈ) “விழுமணிக் கோட்டு நெற்றி யிருலினை விளங்கு வெள்ளை, முழுமதி யென்று வான முள்ளெயிற் றவாங்காக்கு, மழைதவழ் சுவைத் மென்னு மால்வரை”(௨) “தலைநிறை மதியி னோடு கழைவன ரிருலாவானத், தலை முலை மாத ரொப்பு நோக்கருங் கயிலை வெற்பு” இலிங்க. நவவருடத்தி னடைவு. சு; நவவருடத்தினெல்லை. ௩௧. (௩) “புடைகலந்த தே னினன்கள் பகன்மதியை யிருலென்னப் புகுந்து மொய்க்குங், குமிழி வரை” பிரமோத்தர. சிவதான. ௧௨.

க. (அ) “அஞ்சுவ தஞ்சாமை பேதைமை யஞ்சுவ, தஞ்ச வறிவார்தொழில்” குறள். ௪௨௮. (ஆ) “அஞ்சுவதஞ்சிவாழு மியல்புடையா” நாலடி. ௭௪. இவைகளும் (இ)தறுகணன் என்பதற்கு ‘அஞ்சத்தக்கவை களை அஞ்சாதவன்’ என எழுதியிருக்கும் உரையும் நன். வி. கு. ௩௯. இங்கே அறிதற்பாலன.

௨. (அ) “ஒன்றிராம் பாட மறைநின்று கேட்டருளி” கலி. ௪௧: ௪௧; (ஆ) “என்றியாம் பாட மறைநின்று கேட்டருளி” சீலப். (௨௪)

(பிரதிபேதம்) * பிணிக்கொண்டவன்,

(௧)சாயலின் மார்பன் சிறுபுறஞ் சார்தர

(௨)ஞாயிற்று முன்னரிருள்போல மாய்ந்ததென்
னயிழை மேனிப் பசப்பு

எ - து: *என்று தன்னைஞ்சுடனே முன்மொழிந்து பின்பு யாங்கன்பாட
மறைத்துநின்று கேட்டனனாய் மென்மையால் இனிய மார்பினையுடையான்
தாழ்ந்த கரிய கூந்தலையுடைய என்றோழியை எனக்கு அவள் வரவுகூறும்
கையைக் கவித்து என், சிறிய புறத்தைச் சேர என்னுடைய ஆராய்ந்த
இழையினையுடைய மேனியிற் பசப்பு ஞாயிற்றுமுன்னர் நின்ற இருள்போலக்
கெட்டதென்று யாம்†அவ்வாறுபாடவும்,அவன்(௩)சிறுபுறஞ்சாராமையின் நம்
மேனியிற்(௪)பசப்பு மாயாமல் நின்றதெனப் பிரிந்தவழிக் கலங்கினான்; எ - து.

இது “சொல்லொடுகு குறிப்பொடு முடிவுகொள் ளியற்கை, புல்லிய
கிளவி யெச்ச மாகும்” (௫)என்பதனும் கூற்றெச்சமாம்.

இதனால், உயிர்ப்பென்னும் மெய்ப்பாடு தலைவிக்குத் தோன்றிற்று.

இஃது ஐஞ்சீரடிபுஞ்சொற்சீரடியும் வந்த தரவுவந்து ஏனைய வெண்பா
வாய் வந்த கலிவெண்பா.

(௬)

க. (அ)“இன்சாயன்மார்பன்” (ஆ) “சாயலின் மார்பு” கலி. கூடு: ௫,
கூச: ௩௮.

உ. (அ)“ஞாயிற்றுமுன்னரிருள்போல மாய்ந்ததென்;னயிழையுற்றதுயா”
(ஆ)“ஆயிழை மடவர லவல மகலப்,பாயிருட் பரப்பினப் பகல் களைந்
ததுபோல... ..வந்தனர்” (இ) “இருளு முண்டோ ஞாயிறு சின
வின்” (ஈ) “பொங்கு பானுமுன் னிருளென முடிந்தது” (உ) “அந்
கணமா ஞாலமுன் டமரு மாரிருள், பொங்குபே ரொளிவர விளிந்து
போனபோல்” (ஊ) “ஆயிரங் கிரணத் தலர்கதிர் முன்னம், பாயிருள்
கெடுமெனப் பகர்பழ மொழியும்” (எ) “ஊழுறு வறுமை பரிதிவான
வன்முன்னுள்ளிருட் பிழம்பென வொழியும்”(ஏ)“வெங்காரிருள் பாணு
விளங்க வொதுங்கு மாபோல்” (ஐ) “வினை முழுது மாயும் வயங்
கொளியோனின்னுங்கனகவுதயவரைமேவவிருள்வீர்திடுவதுபோல்”
(ஐ) “பாவம்சுடர்துறக்கு மிருள்போலப் பெயர்ந்த தன்றே”
(ஐ) “தவறே தயத்தி லிருளென்னச் சாயந்தான்”(ஐ) “இரவி பொற்
கதிர் தெறுதலி னிரிதரு மிருளெ னத்திசை திசைதொறு முதுகிட”
(ஐ) “சாப மொல்லவெஞ் சுடர்மு னள்ளிரு ளெனவகன்றதே”(அஅ)
“இருளை, யருணனுண்டென” (ஆஆ) “பொங்குகாரிரு ளிரவிகண்
டெனப் புலர்த்தாங்கு”

ஈ. சிறுபுறம் - புறக்கழுத்து.

ச. பசப்பு - தலைவனைப் பிரிந்திருக்கு மகளிர்க்குப் பிரி வாற்றாமையான்
வருவதொரு நிதவேறுபாடு.

ஊ. தொல். செய். சூ. ௨௦௬.

(பிரதிபேதம்) * முன்மொழிந்து தன்னெஞ்சுடனே யென்றுமுன்பு யாங்கள், † இவ்வாறு,

(ச.ஹ.) வேங்கை தொலைத்த வெறிபொறி வாரணத்

தேந்து மருப்பி னினவண் டிமிர்பூதுஞ்

சாந்த யரத்தி னியன்ற வுலக்கையா

லைவன வெண்ணெ லறையுரலுட் பெய்திருவா

மையனை யேத்துவாம் போல வணிபெற்ற

மைபடு சென்னிப் பயமலை நாடனைத்

தையலாய் பாடுவா நாம்;

அ தகையவர் கைச்செறித்த தான்போலக் கார்தண்

முகையின்மேற் றும்பி யிருக்கும் பகையெனிற்

கூற்றம் வரினுந் தொலையான்றன் னட்டார்க்குத்

தோற்றலை நாணுதோன் குன்று;

கஉ வெருள் புட னேக்கி வியலறை யூக

மிருநீங் கிறுவரை யூர்பிழி பாடும்

வருடைமான் குழுவிய வளமலை நாடனைத்

தெருளத் தெரியிழாய் நீயொன்று பாடித்தை;

கசு துண்பொறி மான்செவி போல வெதிர்முனைக்

கண்பொதி பாளை கழன்றுகும் பண்பிற்றே

மாறுகொண் டாற்றா ரெனினும் பிறாகுற்றங்

கூறுத நேற்றாதோன் குன்று;

உஉ புணர்நிலை வளகின் குளகமர்ந் துண்ட

புணர்மருப் பெழில்கொண்ட வரைபுரை செலவின்

வயங்கெழில் யானைப் பயமலை நாடனை

மணநாறு கதுப்பினாய் மறுத்தொன்று பாடித்தை;

உச கடுங்க ணுமுவை யடிபோல வாழைக்

கொடுங்காய் குலைதொறாஉந் தூங்கு மிடும்பையா

லின்மை யுரைத்தார்க் கதுநிறைக்க லாற்றாக்காற்

றன்மெய் துறப்பான் மலை;

எனவாங்கு;

உக கூடி யவர்திறம் பாடவென் றோழிக்கு

வாடிய மென்றோளும் வீங்கின

வாடமை வெற்ப னனிததக்காற் போன்றே.

இது வரைவுநீட ஆற்றளாயினவிடத்துத் தோழி தானுந் தலைவியும் வள்ளைப்பாடலுள் முருகனைப் பாடுவார்போல இருவர்க்கும் ஏற்பத் தலைவனைப்பாடத் தலைவி ஆற்றினமை *தோழி தன்னுள்ளே கூறுவாளாய்த் தலைவன் சிறைப்புறமாகக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

- (க)வேங்கை தொலைத்த வெறிபொறி (உ)வாரணத்
தேந்து மருப்பி னினவண் டிமிர்பூதுஞ்
சார்த மரத்தி னியன்ற வுலக்கையா
(ங)லைவன வெண்ணெ (சு)லறையுரலுட் +பெய்திருவா
மையனை யேத்துவாம் போல வணிபெற்ற
(ரு)மைபடு சென்னிப் (கூ)பயமலை நாடனைத்
தையலாய் பாடுவா நாம்

க. யானைவேங்கைப்புலியைத் தொலைத்தலுண்டென்பதை, இந் தூற்பக்கம் உருக: க - ஆம் குறிப்பாலுணர்க.

உ. (அ) “யானை வெண்மருப் புலக்கை யறையுர லைவன மிடித்த” சீவக. கருகஉ. (ஆ) யானைக்கொம்பை உலக்கையாகக் கொள்ளுதல் இந் தூற் பக்கம் உருக: உ - ஆம் குறிப்பாலும் உணரப்படும்.

ங. ஐவனம், குறிஞ்சி நிலத்துக்கு உரியதென்றும் இது திணையைப் போலவே குறிஞ்சிநில மாக்களால் பயிர் செய்யப்படுவதென்றும் அருவி நீரால் விளைக்கப்படுவதென்றும், குறிஞ்சி நிலமகளிரால் விளைவின் கண் காக்கப்படுவதென்றும் பண்டை நூல்களிற் கூறப்பெற்றுள்ளது. “தேனுரு மடையை மாற்றிச் செந்தினைக் குறவர் முந்தி, வானநீ ராறுபாய்ச்சி யைவனம் வளர்ப்பர் மாதோ” என்று (கம்ப. வரைக்காட்சி. நடசு.) கம்பர் புனைந்துரைத்தனர். இதனோடு திணையும் கலந்து விதைக்கப்படுமென்பது புறம். கருக - ஆம் செய்யுளுரையால் தெரிகிறது. “மைபடு மால்வரை பாடினன்கொடிச்சி, யைவன வெண்ணெல் குறா உ நாடனெடு” என ஐவனவெண்ணெல் ஒன்றென்றெண்ணும்படி கூறும் நற்றிணை. ஐவனமும் வெண்ணெல்லும் வெவ்வேறென்னும், மலைபடு கடாத்தினுரை.

ச. “அறை யுரல்” கலி. சக: ங. சீவக. கருகஉ. பெருங். (உ) கச: டு; துளா. சயம். கஞக.

ரு. (அ) “மைபடு மால்வரை” நற். ஙஎங: ங. (ஆ) “மைபடு சிலம்பின்” தறுந். ஙஎக, பரி. கச: உ. (இ) “மைபடு குடியிய குலவரை” பரி. கரு: கூ-கர.

கூ. (அ) “பயமலை நாடன்” தறுந். கசந; (ஆ) “பாடி மருவிப் பயமலை” மணி. கஎ: டு.

(பிரதிபேதம்) * தன்னுள்ளே, + பெய்திருவேம், பெய்திருவம்.

எ - து: தையலாய்! நாம் இருவேளும் ஐவனமாகிய வெண்ணெல்லைப் பாரையாகிய உரலிலே சொரிந்து, புலியைக் கொன்ற மதத்தான் மயங்கின புகரையுடைய யானையினது தலை யேந்தின கொம்பாலும் இனமானவண்டிகளும் ஒலித்துத் தாதை ஊதுஞ் சந்தனமரத்தினாலும் பண்ணின் உலக்கைகளாலே குற்று, முருகனைப் புகழ்வேம்போலே அழகுபெற்ற மேகம் உண்டாகின்ற தலைமையினையுடைய பயனையுடைத்தாகிய மலைநாட்டையுடையானைப் பாராடுவேம்; எ - று.

பாடுவாமென்னும் பொருளே பயப்பச் செய்தலின் இறைச்சியிற் பிறந்த பொருள்காண்க. இஃது “இறைச்சியிற் பிறக்கும் பொருளு மோர்க்கே” (க) என்பதனாற் கொள்க. இஃது இரண்டு உலக்கையாலும் பயன்கொண்டாற்போல அவன் பெயர்பாடுதலாற் பயன் கொள்ளாமையில் உள்ளுறையுமமன்மை உணர்க.

அ (உ)தகையவர் கைச்செறித்த தாள்போலக் காந்தன்
முதையின்மேற் றும்பி யிருக்கும் பமையெனிற்

க. தோல். பொருளி. கு. ஈ. இச்சுத்திரத்தினுரையில் இவ்வரையாசிரியர், இறைச்சியிற் பிறக்கும்பொருளுக்கு “வேங்கை பாடுவா நாம்” என்பதனை மேற்கோள்காட்டி “இதனுட் புலவநாறியும் பூநாறியுந் தீதும் நன்றுமாகிய இறைச்சியாகிய உலக்கைகளாற் றலைவனைப்பாடும் பாட்டோடே கலந்து கூறத்தகாத தெய்வத்தையும் பாடுவாமென்னும் பொருள் பயப்பச்செய்த இறைச்சியிற் பொருளே பயந்தவாறும் இரண்டிலக்கையானும் பயன்கொண்டாற் [போல் அவை அன்பே] (போல ஐயன்பேர்) பாடுதலாற் பயன் கொள்ளாமையின் உள்ளுறையும மன்மையும காண்க” என்று எழுதியிருக்கிறார்.

உ. (அ) “மரகதமணித் தாள்செறித்த மணிக்கார்தண மெல்விரல்கள், பயிர் வண்டின் கிளைபோலப் பன்னரம்பின் மிசைப்படர்” என (சிலப். எ: ௧௦ - ௧௧.) இவ்வுவமை ஒருவாறாக மாறிவந்திருத்தல் இங்கு ஒப்பு நோக்கற்பாலது. (ஆ) இவ்வணிகலத்துக்குள்ள தாள், தாழ், தாட்கூட்டு, தாள்செறியென்னும் பெயர்களை நோக்கின், இது முதலிற் காலணியின் பெயராயிருந்து பின்பு கைவிரலணக்கும் வழங்கியிருக்குமென்று தோற்றுகிறது. (இ) “வாள்புனை விழியாயுன் மலாடி யன்” மானத், தாள்புரை தளிர்வைகுந்தகைஞ் சிறிவைகாணாய்” என்று (கம்ப. வனம். ௧௭.) கம்பர் கூறியிருத்தலும் நோக்கத்தக்கது. இது கைவிரலணக்கும் நெடுநாட்டுருன்னே வழங்கப்பெற்றதென்பது, (ஈ) “கொடுங்குழை

(பிரதிபேதம்) : புகர + பாடுவாமென்றான். செயிறாரணம் - மதத்தான் மயங்கின வாரணம், பாடுவாமென்னும் ! செய்தல் இறைச்சியிற்,

(க)கூற்றம் வரினுந் தொலையான்றன் (உ)னட்டார்க்குத்
தோற்றலை நாணோதோன் குன்று

எ-து: பகையென்றுகூறிற் கூற்றுவன்எதிர்வரினுங் கெடாயைத் தன்னை
உறவுகொண்டார்க்குத்தோற்றலைநாணாதவனுடைய மலை,(ங) தும்பி அழகினை

பெய்த செ[ழு]ஞ்செவிப் பேதை, சிறுதாழ்செறித்த மெல்வில்சேப்ப,
வானையீர்த்தடி வல்லிதின் வதைஇப், புகையுண்டமர்த்த கண்ணன்”
நற். கஉ0: ங - சு. (உ) “மரகதத் தாள்செறி, காந்தன் மெல்வில்
காப்பவணிந்து” சீலப். (சு) சுஎ - அ. என்பவற்றாலும் விளங்கும்.

க. (அ) “கூற்றுவெருண்டு வரினு மாற்றுமாற் மலையே” பதிந். கச: கப.
(ஆ) “கூற்றுடன்று மேல்வரினுங் கூடி யெதிர்நிற்கு, மாற்றலதுவே
படை” குறள். எசுடு. (இ) “அருவை நமனுமாற்றான்” சீவக. கககச.
(ஈ) “கூற்றுவன் டன்னொடிவ் வுலகம் கூடிவந், தேற்றன வென்னி
னும் வெல்ல வேற்றுள், மாற்றவன்றம்பி” (உ) “கூற்றையுங் கட்பொறி
குறுகக் காண்போ, லூற்றுறுகுருதியோ கியிருமுண்பரால்” கம்ப.
வீட்டணனைடை. சுஅ. இலங்கை கேள்விப். உஉ. (ஊ) “மாமறலினேர்
வரினுந், தோற்க லாதவர் மூவருந் தம்முயிர் தோற்றார்” வில்லி.
பதினாண்டுகம்போர். ககஅ.

உ. (அ) “நட்டார்க்குத்தோற்றலை நாணோதோன்” என்பதனை ‘அதற்கு வினை
யுடைமையின்’ என்னும் நான்காம் வேற்றுமையை முடிக்கவரும்
பொருள்வேறுபாட்டிசு சூத்திரத்து’ அப்பொருட்கிளவியும் அதன்பால்’
என்பதற்கு ‘மேற்கோள் காட்டினர், நச்சினார்க்கினியரும் வேறொரு
வரும்; (ஆ) சேனாவரையர் ‘நட்டார்க்குத் தோற்கும்’ என இதனை
உரைநடையாக எடுத்துக் காட்டினர்; தோல். வேற்றுமை. கு. கடு.
(இ) “ஆதியென்றதனானே... .. ‘நட்டார்க்குத் தோற்றலை நாண
தோன்’ என்பனபோல இதற்கு இதுவென்பது படவருவன பிறவுங்
கொள்க” என்பர், இ - வி. உரையாசியர்; இ - வி. கு. உ0க. (ஈ)
“வன்பிற்றளரார் நட்டார்க்கு மடங்கித் தோற்ற னானோ” விநாயக.
அரசியற்கை. கசசு.

உ. தும்பி கரு நிறமுடைதநாதல்பற்றி “சீலக்கடைச்செறி” என்றார்.
இந்நூற்பக்கம் கச0: உ - ஆங்குறிப்பும் “மணிநிறத்தும்பி” க . சசு:
உ. என்பதும் அதன் குறிப்பும் “மணச்சிறைத் தும்பி” குறு நகஉ.
என்பதும் “தும்பி, யரியினம் கடுக்குஞ் சரிவண றைம்பாழ். என்று
(அகம். உஉங. கச - உ) கருங்கூந்தற்குத் தும்பி உவடையாகக்
பெற்றிருத்தலும் “நிறங்கருகித் தும்பி பாய்ந்துகைத்தனவே” (சீவக
கஉஉஅ) என்புழி ‘இயல்பாகக் கருகினவெனும் இவ்வருத்தத்திற்கு
கருகியென்றார்’ என்றெழுதியிருக்கும்விசேடவுரையும் இங்கேஅறித்
பாலன்.

புடைய(க) மகளிர் கையிலிட்ட தாட்கூட்டாகிய நீலக்கடைச்செறிபோலக்(உ) காந்தளினது முகையின்மேலே அஃது அலருங்காலம் பார்த்திருக்கும்; ௭-று.

என்பதனால், நஞ்சுற்றத்தார் மனநெகிழ்ந்து வரைவிற்கு உடம்படுங் காலம் பார்த்திருக்கின்றனென்றாலாக உள்ளுறையுமவங் கொள்க. இது பயவுமப்போலி. போலவென்னும் ஏனையுமம் இதற்குச் சிறப்புக்கொடுத்து

க. மகளிர்கைக்குக் காந்தள் உவமையாகக் கூறப்படுதலை கலி. குக. ௩ - ௪ - ஆம் அடிக்குறிப்பிற்காண்க; கையென்றது விரலையெனின் (அ) “நெவெரையிசையு காந்தண்மெல்விரல்” (ஆ) “செழுங்குலைக் காந்தள் கைவிரல்பூப்பவம்” (இ) “விரலேகாந்தளங் கொழுமுகை போன்றன” (ஈ) “காந்தண் முகைபுகை விரலின்” (உ) “காந்தண் முகிழ்விரலாற் கண்ணியு முகைதொடான்” (ஊ) “காந்தளஞ் செம்முகைகை, விரலென்ற கொல் செறித்தார்” (ஏ) “காந்தண் மென் முகையின் முகிழ்விரல் குவித்து” என்பன ஒப்புநோக்குக.

உ. (அ) “அகலினைக்காந்த ளலங்குலைப்பாய்ந்து, பறவையிழைத்த பல்க ணிறுஅற், நேனுடை நெவெரை” நற். ௧௮௫: ௮ - ௧௦. (ஆ) “காந்த, ண றந்தா தூதுங் குறுஞ்சிறைத் தும்பி” குறுந். ௨௩௬. (இ) “நாறு குலைக் காந்தட், கொங்குண வண்டின்” ஐங். ௨௨௬. (ஈ) “காந்த, ளணி மலர் நறுந்தா தூதுங் தும்பி” (உ) “காந்தட், கொழுமடற் புதுப்பூதுங் தும்பி” அகம். ௧௦௮: ௧௫ - ௧௬, ௧௩௮: ௧௭-௮. (ஊ) “கல்லோங்கு யர் வரைமேற்காந்தண்மலராக் காற், செல்லாவாஞ்செம்பொறி வண்டினம்” நாலடி. ௨௮௩. (ஏ) “குலையுடைக் காந்த ளினவண் டிமிரும், வரையக நாடனும்” ஐந்திணையேழு. ௩. (ஒ) “நானிறச் சுரும்பும் வண்டு நன்மணி யணியிற் சாரத்தேனுக் க மலர்ந்து சாய்ந்த சேயிதழ்க் காந்தட் செம்பூ” கம்ப. காரகால். ௨௬. (ஐ) “பொன்மணி வண்டிலீழ்ந்த காந்தளம் போது போல” திருவிடை. திருமணப். ௧௫௬. எனக் காந்தளில் வண்டு மொய்ப்பதாகக் கூறுதல் காண்க. (ஓ) “சுரும்பு மூசாச் சுடர்ப்பூங் காந்தன்” முருகு. ௪௩. என்பதன் அமைதி ‘தான் விரும்புதலின்’ எனப் பெய்துரைத்த அதனுரையால் அறியலாகும். (ஔ) “நெருப் பவிர்த்தனைய காந்த னிரைநிறை மலர்ந்து நிற்பச், சுருப்பின நெருப் பென் நெண்ணித் தூரத்தே யகலங்காட்சி, பருப்பதச் சிலைக்கைநாதன் பயந்தவன் முடிக்க னேற, விரும்பன வென்று மூசா திடையொழிந் தகல்வபோன்ற” என்பதும் அதுவே. (ஐ) “மலர்ந்த காந்தண் மாறு தூதிய, கடுப்பறைத் தும்பி சூர்நகைத் தாஅய்ப், பறைபண் ணழியும் பாடுசா னெவெரை” என்பதும் இங்கே அறிதற்பாலது.

(பிரதிபேதம்) * பாந்திருக்கின்றனென்றாக

நின்றது. (க) தொலையாமையும் (உ) தோற்றலை நாணமையும் முருகனுக்கு உணவாகல் புராணங்களான் உணர்க.

கஉ † வெருள்புட னேக்கி வியலறை யூக

மிருநேங் கிறுவரை யூர்பிழி பாடும்

(ஊ) வருடைமான் குழவிய வளமலை நாடனைத்

தெருளத் தெரியிழைய நீயொன்று பாடித்தை

எ - து: தெரிந்த இழையினையுடையாய் அகற்செய்யுடைய பாறையி லிருந்த கருங்குரங்கைச் சேரவெருண்டுபார்த்து இருள்செறிந்த பக்க மலையிலே ஏறி இறங்கி ஆடும் வருடைமானின் குழவிகளையுடையனவாகிய வளப்பத்தையுடைய மலைநாடனை விளங்க நீஒன்று பாடுவாயென்றான்; எ - து.

(சு) பாடித்தை, முன்னிலை வினைத்திரிசொல்; வருடைமான்குழவி தன் இள மையான் வெருளத்தகாத யூகத்தை வெருண்டார் போல நீயும் நஞ் சுற்றத் தார் வரைவிற்கு உடம்படாரோவெனக்கருதிச் சுற்றத்தாரை வெருளாநின்றாய்; அது தகாதெனக் கூறினாளுென உள்ளுறையுவமங்கொள்க. இது வினையுவமப் போலி. “தவலருஞ்|| சிறப்பினத் தன்மை நாடின, வினையினும் பயத்தினு

க (அ) “ஒங்குவிறற் சேன, யாரா வுடம்பினீ யமர்ந்துவினை யாடிய, போரால் வறங்கைக்குப் புரந்தர னுடைய... .. திருந்துகோன் னுமன்றன் மெய்யிற் பிரிவித், திருங்கண் வென்யாட் டெழின்மறி கொடுத்தோன்” பரி. ௫: ௫௪ - ௬௨ என்பதனாலும் (ஆ) “இவ்வா றமார் பொருமெல்லையி லீசன் மைந்தன் ஐவாளியினற் சமனாற்ற லடக்கி னாலை” கந்த. திருவிளை. ௫௬. என்பதனாலும் தொலையாமை விளங்கும்.

உ. இது குறிக்குஞ்செய்தி, தந்தையாரை வலம்வந்து தமையனார் முன்பு பழம்பெற இவர் உலகுசூழ்ந்து பின்புவந்தனரென்பதோ, வள்ளிராயகி யாரால் மாலகொண்டு இவர் கைபிணிக்கப் பெற்றனரென்பதோ, உடன்பயின் மழுவா ணெடியோன் குருகுபெயாக் குன்று துளைக்க இவர் ஆற்றியிருந்தனரென்பதோ, வேறியாதோ, புராணம் வல்லார் வாய்க்கேட்டுணர்க.

ஊ. (அ) குழவியென்னும் இளமைப்பெயர் வருடைக்கும் வருமென்பதற்கு “வருடைமான்குழவிய வளமலைநாடனை” என்பதுமேற்கோள்; தோல். மரபு. சூ. ௧௮. நசு. சீவக. ௩௫௫-ஆம் செய்யுளின் உரையும்பார்க்க. (ஆ) குழவியென்பது வருடைக்குமுரிய மரபுப்பெயரென்பர் மயிலை நாதர். நன். பொது. சூ. ௩௭. (இ) கலி. ௫௦: ௨௧-௨. பார்க்க. (ஈ) வருடையின் செய்தியை கலி. ௫௦: ௪-ஆம் அடிக் குறிப்பிற் காண்க.

ச. பாடித்தை கலி. ௪௦* க௦.

(பிரதிபேதம்) * உணதாகல், † வெருளையுடைநோக்கி, ‡ நீ நஞ்சுறத்ததாரா|| சிறப்பிற்றன்மை

முறுப்பினு முருவினும், பிறப்பினும் வருஉந் *திமத்த வென்ப” என்னும் (க) உமவியற் சூத்திரத்தில் ‘திமத்த’ என்றதால் தலைவன் நாட்டிலுள்ளன கூறித் தலைவிக் கேற்ற உவமைதோன்றச் செய்தலுங் கொள்கவென்றார்.

க. துண்பொறி (உ)மான்செவி போல (ங)வெதிர்முளைக்
கண்பொதி பாளை கழன்றுகும் பண்பிற்றே
(ச)மாறுகொண் டாற்ற ரெனினும் பிறர்குற்றங்
கூறுத தேற்றதோன் குன்று

எ - து: செல்வமுதலியவற்றொடு மாறுகொண்டு அவற்றைப் +பொரு
திரூப்பரென்று பலருங் கூறினும் பிறர் குற்றத்தைக் +கூறுதலை அறியாதவன்
குன்று துண்ணிய பொறியையுடைய மானினுடைய செவியைப்போல
மூங்கின் முளையினது கண்ணைப்பொதிந்த பாளை கழன்றுவிழும் பண்பினை
யுடைத்தெனத் தலைவிகூறினான்; எ - று.

இதனால் அவன் வரையாமையின் நம்மேனியிற் ரேன்றிய வருத்தமும்
நீங்கி நம் மேனியும் இனிப் பொலிவுபெறுமெனக் கூறினானாக உள்ளுறை
யுவமங்கொள்க. இஃது உருவுவமப்போலி. குற்றங்கூறுதல் தேற்றதானெனவே
நாஞ்செய்த தீங்குகளையுங் காணென்றான். முருகனும் திருமேனிகொண்டு
திரிதலின் அவற்கும் குற்றங்கூறுமை || ஏற்றினான். மேல் தோழிகூறுகின்றான்.

உ. புணர்நிலை (ரு)வளகின் குளகமர்ந் துண்ட

(க)புணர்மருப் பெழில்கொண்ட வரைபுரை செலுநின்
வயங்கெழில் யானைப் பயமலை நாடனை

(எ)மணநாறு கதுப்பினாய் மறுத்தொன்று பாடித்தை

க. தோல். உவம. சூ. உரு.

உ. “விழிக்கு டைந்தமான் செவிகண்மெல் லியனல்லார் தமிழ்தல், வழிக்க
ஞற்றியாங் குயர்ப்பனை கண்பொதி பாளை, கழிக்கும்” தணிகை. திரு
நாட்டிப். ட.எ.

ங. “எழாரெந், பைங்கழை பொதிகளைத் தன்ன விளர்ப்பின், வளையில்
வறுங்கை” புறம். உரு. ட. - ரு.

ச. “மாறுகொண் டோரா மனத்தின ளாகி” மணி. உரு. கசஉ.

ரு. “இளகு காழகிற் சந்தனப் பொதும்பரவ் விடனும், வளகு மேய்ந்து
சேவகங்கொளு மாமத மொழுக்கும்” தணிகை. திருநாட்டு. ட.க.

க. “புணர்மருப் பியானை” சீவக. கசஉக. “யானைப் புணர்மருப்பு” சீவக.
உ.அக, உககக.

எ. “அரிவை கூந்தலி, னறியவு முளவோ” குறுந். உ.

(பிரதிபேதம்) * திமத்தியல், +பொருதிரூப்பர், † கூறுதலறியாதவன், || ஏற்றினான் புணர்நிலை

எ - து: பிடியோடு கூடிய நிலைமையினை*யுடைய வன்கென்னும்புதலினது தழைக்கைய மனம்பொருந்தித் தின்ற, இணைந்த கொம்புகள் அழுகுகொண்ட வரை*நடந்ததனையொக்குஞ் செலவினால் விளங்குகின்ற அழுகினையுடைத் தாக்கிய யானைகளை யுடைய பயனையுடைய மலைநாட்டினை மணம் நாரும் மயிரினை யுடையாய்; முன் இயற்பட மொழிந்ததனை மறுத்து இனி இயற்பழித்து ஒன்று பாரிவாயாக; எ - று.

நிலைமையையுடைய யானை, தின்ற யானை, அழுகினையுடைத்தாகிய யானையென்க.

மருப்பெழில்கொண்டவரை, இல்பொருளுவமை.

இதனால் (க) விலங்குகளுந் தமக்கு வேண்டுவனவற்றை நுகர்ந்து வருத்த ||மின்றி ஒழுகிநாற்போல நாமும் நமக்கு வேண்டுவனவற்றை நுகர்ந்து இல்லறத்தையும் நிகழ்த்தி வருத்தமின்றி ஒழுகுமாறு வரைந்துகொள்வனென்ற ளாக உள்ளறையுலமாடு கொள்க. இது பயவுவம்போலி. மறுத்தொன்று பாடித்தை - என்றதன் பயன் இவன் களவொழுக்கக் கருதாமல் வரைந்து கோடலே கருதினானெனத் தலைவன் உட்கொண்டு கடிதின்வரைதலாம். = அது கேட்ட தலைவி கூறுகின்றான்.

உச (உ)கடுங்க (நு)ணுமுனை யடிபோல வாழைக்

கொடுங்காய் குலைதொறாஉந் தூங்கு மிடும்பையா

(சு)லின்மை X யுரைத்தார்க் கதுகிறைக்க லாற்றாக்காற்

றன்மெய் துறப்பான் மலை

க. (அ) “கோழிலை வாழைக் கோண்மிரு பெருங்குலை, பூழுறு தீங்கனி யுணுநூர்த் தடுத்த, சாரற் பலவின் சளையொழீப்படு, பாரைநெடுஞ் சளை விளைந்த தேற, லறியா துண்ட கடுவனயலது, கறிவனர் சாந்த மேறல் சொல்லாது, நறுவீ யடுக்கத்து மகிழ்ந்துகண் படுக்குவ, குரியா விற்ப மெளிதி னின்மலைப், பல்வேறு விலங்கு மெய்து நாட, குறித்த விற்ப நினக்கெவ னரிய” அகம். உ: க - கடு. (ஆ) “எழுங்குலை வாழையி னின்கனி தின்றிள மந்தியந்தண, செழுங்குலை வாழை நிற லிற் றுயில்சிலம்பா” கோவையாடி: உடு.

உ. “கடுங்கணிரும்புலி” கலி: சுரு: உஉ - ச.

நு. (அ) “மெய்புலி யடிய பைங்காய்க், கோழரையரம்பை” நைடதம். சுயம். கடுக. (ஆ) “கதலிப் புலியடிக்க குலை” கீறு. நாட்டி. நுஅ.

சு. “ந:த விரந்தார்க்கொன் றுற்றது வாழ்த்தலிற், சாதலுங் கூடுமாற்ற” கலி. சுக: கக-உ. என்பதும் அதன் குறிப்பும் இங்கே ஒப்புநோக்கற் பாலன.

(பிரதிபேதம்)* உடையயானையன்கென், † தின்றயானை இணை, ‡ பாரியையென்றான் தோழி மருப், || இன்றியோழுகினும், ÷ ‘என்றதனும்பயன், = கடுங்கணுமுனை, X உரைத்தாற்கு.

எ - து* யிடியாலே பொருளின்மைபுச் சொன்னார்க்கு அப்பொருளை [அவர்க்கு] நிறைத்தலாற்றாதபொழுது தன்மெய்யைத் துறக்குமவன்மலை தறு கண்மையைபுடைய புலியின் அடியைப்போல வாழையினது வளைந்தகாய் குலைகடோறும் தூங்கும்; * எ - து.

புலியடிபோல வாழைக்குலை தாங்குமென்றதனான் நம்மைவரையாமையிற கொடியன்போற் றேன்றினான், அவன் இனி வரைந்துகொண்டு நமக்கு இனியனாவன உன்னுறையுமங்கொள்க. இது வினையுமப்போலி.

இனி முருகற்கு ஏற்றுங்காற் பிறவித் தடுமாற்றத்தான் வீடு பெறுத லின்மையை உரைத்தார்க்கு அவ்வீடு பெறுத்தன்மையைத் தான் நிறைவித்தலை அவர்கள் கொள்ளமாட்டாதகாலத்துத் தன்றிருமேனியைக்கைவிட்டு அவர்கள் மனத்தே தங்குகின்றவனைக் கூறுக. “ஒருநீ யாகத் தோன்ற விழுமிய பெறலரும்பரிசினல்கும்” என்றார்(க)முருகாற்றுபடையில்,(உ) “தன்னையுன்னி யென்னை, யாக்கிய போழ்தே யானவ னாயினேன்” என்பதனானும் உணர்க.

எனவாங்கு

எ - து: என்று; எ - து.

ஆங்கு, அசை.

உகூ கூடி யவர்திறம் பாடவென் றேழிக்கு

வாடிய மென்றோளும் வீங்கின

வாடமை வெற்பு னளித்தக்காற் போன்றே

எ - து* யானுந் தலைவியுங் கூடித் தலைவன் நிறத்தையும் முருகன் நிறத்தையும் பாடினோமாக, என்னுடைய தோழிக்கு அசைகின்ற மூங்கிலை யுடைத்தாகிய வெற்பையுடையவன் அளித்தபொழுது போன்று முன்னுளியா மையான் மெலிந்த மெல்லிய தோள்களும் சிறந்தன; எ - து.

எனத் தன்னுள்ளே கூறுவாளாய்; தலைவன் சிறைப்புறமாகக் கூறினான்; அவன் கடிதாக வரைதற்கு.

இதனால், தலைவற்குச் சூழ்ச்சியிறந்தது.

இப்பாட்டு முழுதும் முருகற்குப் பயன்படாது தலைவற்குப் பயன்பட்டு நின்றவாறு உணர்க.

இது கொச்சகங்களும் விரவி வந்தமையிற் கலிவெண்பா வின் வேறுபட்டு வந்த கொச்சகம்.

(எ)

க. முருகு: உகூசு-டு. அங்கு இப்பகுதியின் இறுதிச்சொல் நல்குமதியென்று கொள்ளப்பட்டு அதற்கு ஏற்ப இலக்கணக்குறிப்பும் எழுதப்பெற் றிருக்கிறது.

உ. ‘தன்னையுன்னி யானவனாயினேன்’ என்னும்இச்சொற்றொடர் திருமுருகாற்றுப்படை. ககக - டு-ஆம் அடிகளினுரையில்மேற்கோளாக வந்துள்ளது.

(பிரதிபேதம்) * எனத்தலைவிகுறிஞன்புலியடி, †தோன்றி.

(௪௪) 'கதிர்விரி கணைசுடர்க் கவின்கொண்ட நனஞ்சார

லெதிரெதி ரோங்கிய மால்வரை யடுக்கத்
ததிரிசை யருவிதன் னஞ்சினை மிசைவீழ
முதிரிண ரூழ்கொண்ட முழவுத்தா ளெரிவேங்கை
வரிதுத லெழில்வேழம் பூநீர்மேற் சொரிதரப்
புரிநெகிழ் தாமரை மலரங்கண் வீறெய்தித்
திருநயந் திருந்தன்ன தேங்கமழ் விறல்வெற்ப;

அ தன்னெவ்வங் கூரினு நீசெய்த வருளின்மை
யென்னையு மறைத்தாளென் றோழி யதுகேட்டு
நின்னையான் பிறர்முன்னர்ப் பழிகூற முனாணி;

கக கூருநோய் சிறப்பவு நீசெய்த வருளின்மை
சேரியு மறைத்தாளென் றோழி யதுகேட்டாங்
கோருநீ நிலையலை யெனக்கூற முனாணி;

கச நோயட வருந்தியு நீசெய்த வருளின்மை
யாயமு மறைத்தாளென் றோழி யதுகேட்டு
மாயநின் பண்பின்மை பிறர்கூற முனாணி;

எனவாங்கு;

கஅ இனையன தீமை நினைவனள் காத்தாங்
கனையரும் பண்பினு னின்றீமை காத்தவ
ளருந்துய ராரஞர் தீர்க்கு
மருந்தாகிச் செல்கம் பெருமநாம் விரைந்தே.

இது வரையாது வந்தோழிந் தலைவனை, தோழி, தலைவியது கற்பு
*மீததியும் இவ்வொழிகீகம் அலராகின்றமையும் அவளது ஆற்றமையுங் கூற
வரைவுகடாயது.

இதன்பொருள்.

(௧)கதிர்விரி கணைசுடர்க் கவின்கொண்ட (௨)நனஞ்சார*
லெதிரெதி ரோங்கிய மால்வரை யடுக்கத்

க. கணைசுடர், கலி. கஉ௦: அகம். சஎ: கூ.

உ. "நனஞ்சாரல்" கலி. ௪௫: கூ. ௫உ: கூ.

(பிரதிபேதம்) * மிகுதியு மலராகின்றமையும்.

ததிரிசை யருவிதன் னஞ்சினை மிசைவீழ

(க)முதிரிண ஸுழ்கொண்ட (உ)முழவுத்தா (ங)னெரிவேங்கை

(ச)வரிதுத லெழில்வேழம் பூரீர்மேற் சொரிதரப்

புரிநெகிழ் (ரு)தாமரை மலரங்கண் வீறெய்தித்

திருநயந் திருந்தன்ன தேங்காழ் (ஃ)விறல்வெற்ப

எ-து: எதிரே எதிரேலுங்கிய பெருமையையுடைய மலையினது அகற்சியை யுடையசாரலில் (எ) இளஞாயிற்றினுடைய விரிகின்ற செறிந்தகிரணங்களி னுடைய அழகைத் தன்னிடத்தேகொண்ட மாணிக்கப்பாறையிலே நிற்கப் பட்டு முழங்குகின்ற துசையையுடையவாய் இரண்டுமலையினின்றும் வீழ்கின்ற

க. (அ) “முதிரிணர்” (ஆ) “முதிர்கோங்கின் முகை” கலி. ௫௬: உ, உங்.
(இ) “முதிர்மலர்” பெருங். (ச) ௫: சஅ.

உ. (அ) “முழாவரைப்போந்தை” (ஆ) “முழாஅரைப் போந்தை” (புறம்.
அரு: எ. ந.எரு: ச.) (இ) வேம்பின் முரரை முழுமுதல்” (பதிற்.
௫-ம் பதி.கஉ-ச) என மாத்தினடிக்கு முழவு உவமிக்கப்படுதல்காண்க.

ங. (அ) “எரியகைந் தன்ன வீததை யினர, வேங்கையம் படுகினை” நற்.
ந.எக: ந - ச; (ஆ) “எரியருள் வேங்கை” ஐங். உகச; (இ) “எரி
யினர்வேங்கை” பரி. கக: எஎ; (ஈ) “எரிவேங்கை” கலி. சரு: சஎ;
(உ) “எரிமருடோன்றல வொண்பூ வேங்கை” (பி - ம்) அகம். உகஅ:
உ௦ - உக.

ச. “நான்மருப்பின் மதயானை நறியபைந் தாமரை மடந்தையைத், தேன்
மதர்ப்பத் திளைத்தாங்கு” என்புழி ‘நான் மருப்பென்பது யானை
யிரண்டினை யுணர்த்திற்று’ என்று விடயமும் ‘இரண்டானை பக்கத்தே
நின்று நிரைச்சொரிய நடுவே தாமரைப்பூவிலே யிருந்த திருமகளைத்
திளைத்தாற்போலே’ என்று பொருளும் கூறி “வாரிதுத லெழில்வேழம்
... ..திருநயந் திருந்தன்ன” என்பதை மேற்கோள் காட்டினர்,
நச. சீவக. உருகரு. (ஆ) “நிரைத்த யானை முகத்துவரி கடுப்ப” நற்.
கஎச: ௫; (இ) “களிறு தன், வாரிதுதல் வைத்த வலதேம்பு தடக்கை”
அகம். நசக: கக - உ. (ஈ) “களிற்று முகவரியின்” புறம். ககக: உ.

ரு. “பெருமலர்ப் பிரிந்த திருமக ளம்மல,ரருங்கவினெய்தச் சென்று சேர்ந்
தாங், கருங்கலத் தொண்மனை பொலியப், பெருந்தகைத் தோளி
பெயர்ந்தனை சென்மே” தமிழ்நெறி. மேற்.

ஃ. “விறல்வெற்பு” இந்நூற்பக்கம் ௫௧ - ௫ - ஆறு குறிப்பும கலி. ௫௩: உ.
‘விறன்மலை’ என்பதன் குறிப்பும் ஈண்டு ஒப்புரோக்கற்பாலன.

எ. (அ) “வீறு பஞ்சின்றி யமுதநெய் மாட்டிய விளக்கே, சீறு வெங்கதிர்
செறிந்தன போர்கல திரியா, மாறின் மண்டில நிரப்பிய மாணிக்க
மணக்கம், பாறை மற்றொரு பரிதியிற் பொலிவன பாராய்” என்பது

அருவி தனது அழகியகொம்புகளின்மேலேவீழ்தலாலேமுதிர்ந்தகொத்துக்கள் அலர்தல்கொண்ட முழவுபோலும் தாளினைபுடைய நெருப்புப்போலும் வேங்கை, புகரினையுடையமத்தகத்தினையும் அழகினையுமுடைய (க) யானைகள் பூவொடு கூடிய நீரை மேலே சொரியாநிற்க எக்காலமும் முறுக்கு நெகிழ்ந்த தாமரைமலரினது அழகையுடைய(உ)அல்லியிலே(ங)வீறுபெற்றுத் திருமகள் விரும்பியிருந்தாலொத்த தேனோறும் வெற்றியினையுடைய வெற்பனே ; எ - று.

சுடரின் கவினைக்கொண்ட அடிக்கமெனவே மாணிக்கப்பாறை யென்னும் பொருள் தந்தது. எதிர் எதிர் ஒங்கிய வரைகளைத் தலைவன் சுற்றத்தாருந் தலைவி சுற்றத்தாருமாகவும், அவற்றினையடுக்கத்தைத் தலைவன் மனையாகவும், இரண்டருவியும் வீழ்கின்றதனை இருவகைசுற்றத்தாருஞ் செய்கின்ற சிறப்புக்களாவும், இணர் ஊழ்கொண்டதனைப் புதல்வர்ப் பயத்தலாகவும், வேங்கையைத் தலைவியாகவும் உள்ளுறையுவமங்கொள்க. இது பயவுவமப்போலி. இதனாற் கூறியது நின் நாட்டில் உறைகின்ற வேங்கை சிறப்பெய்தினாற் போலத்தலைவியும் நின்னில்லின்கணவந்துசிறப்பெய்துமாறு கடிதின்வரைந்து கொள்கவென்றதாயிற்று. வாரிதுதலெழின் முதலாக, திருநயந்திருந்த(ன்ன) வென்ற ஏனையுவமம் *முற்கூறிய உள்ளுறையுவமத்தைத் தருகின்ற கருப் பொருட்டுச்சிறப்புக்கொடுத்தாலும்உள்ளுறையுவமமபோலத் தினையுணர் தலைத் தள்ளாது நின்றது. இதற்கு (சு)விதி முற்கூறிலும்.

(கம்ப. சித்திர. ௧௫) இதனோடு ஒப்புநோக்கற்பாலது. (ஆ) “மஞ்சளாவிய மாணிக்கப் பாறையின் மறைவ, செஞ்சே வேநெடு மரகதப் பாறையிற் றெரிவ, விஞ்சை நாடியர் கொழுநரோ டேனார் விமலப், பஞ்ச ளாவிய சீமடிச சுவடுகள் பாராய்” என்றும் (கம்ப. சித்திர. ௨௦) ‘மாணிக்கப்பாறையிடத்து’ என்றும் (கலி. ௪௫. உரை) பிறவிடத்தும் மாணிக்கப்பாறை கூறப்படுதலும் காண்க.

க. (அ) “கள்ளவீழ் கமழ்கோதைக் காவலன் நிருமகனை, வெள்ளிரு மத யானை விழுமணிக் குடமேற்றித், தென்னன் மண்ணுநீ ராட்டினா தேமலர்மே, லொள்ளியை யவளொத்தா ஞ்ருவதுண னுசப்பின்னாள்” (சீவக. ௨௪௩௧.) (ஆ) “தைய லானையொர் தாரணி தோளினு,னெய்கொ ளோதியி னீர்முகந் தெற்றினுள், செய்ய தாமரைச செல்வியைத் தீம் புனல், கையி னாட்டுங் களிற்றர சென்னகே” (கம்ப. நீர்வினா. ௨௫.) (இ) “நடுவே திருவும் இரண்டுபுறத்தும் இரண்டுசெங்கழுநீர்ப்பூவும் இரண்டு பிடியுமாக வகுத்த உத்தரக்கற்கவி” (நெடு. ௮௧ - ௫. விசேட வுரை) என்பவைகளும் இந்நூற்பக்கம் ௨௬௭: ௪. (அ) குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.

உ. (அ) “அல்லிசே ரணங்கிற்கு” (ஆ) “அல்லியுட் பாவையன்னாள்” சீவக. ௧௬௨, ௧௫௦௫; (இ) “அல்லி யங்கமலை” கூர்ம. இராமனவ. ௧௦௩.

ங. வீறு - வேறொன்றற்குமில்லாத அழகு.

ச. இந்நூல் உகக - ஆம் பக்கம் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * முதம்கூறிய.

அ (க)தன்னெவ்வங் கூரினு நீசெய்த வருளிண்மை
யென்னையு மறைத்தாளென் றோழி யதுகேட்டு
நின்னை யான் பிறர்முன்னர்ப் பழிகூற றுணணி

க. “தன்னெவ்வங் பழிகூற றுணணி” என்றபகுதியை, (அ)‘காதன் மிகுதியுளப்படப்பிறவும்’என்புழி,பிறவுமென்பதனால் தலைமகன் தன்னை ய[ழி](றி)ந்தமை (தோழி) கூறுதலும் தலைவன் மாட்டுவரும் இடையூறஞ்சுதலுங்கொள்கவென்றுகூறித் தலைமகன் தன்னைய[ழி](றி)ந்ததற்கு, இளம்பூரணரும்,(ஆ)‘எண்ணரும்பன்னகை கண்ணியவகையினும்’என்புழி, பலநகைகுறித்த பகுதி என்னைமறைத்த லெவளுகியரென்றலும் அறியாள் போறலும் குறியா[ள்] கூறலும் படைத்துமொழி கிளவியும் குறிப்பு வேறுகொளலும் பிறவுமாமென்றுகூறிப் பழிகூறுவேனென்று தலைவி குறியாததொன்றைத் தோழி கூறினதற்கு நச்சினுர்க்கினியரும் தோல். கள. கு. உங. (இ) தலைமகளறிவு தலைமகற்கு அறிவுறுத்தற்கு நாற்கவிராசநம்பியும்; நாற்கவி. கு. கசுசு மேற்கோள் காட்டினா. (ஈ)“ஊரல ரெடுத்தரற்ற வுள்ளாய்நீ துறத்தலிற், கூருந்தன் நெவ்வ நோ யென்னையு மறைத்தான்மன்” கலி. கடச : ௫ - சு. (உ) “தானும் யானுமென் றிருவே றிலமே, யானு மறியாக் காப்பினண், மானுண் கண்ணி வரையர் மகளே” தமிழ்நெறி. மேற். (ஊ)“கன்னிய ருற்றநோய் கண்ண னார்க்குமஃ, தின்னதென் றுரையலர் நாணின்” கீவக. ௧௦௨௮. (எ) “மெல்லிய லொருத்திதான் விருமபுஞ்சேடியையப், புல்லிய கையினன்போதி துதெனச, சொல்லுவா னுறவுற நாணுஞ் சொல்லல, ளெல்லியில் பொழுதெலா மிருந்துவிம்மினா” கம்ப. உண்டாட்டு. சசு. (ஏ)“தாமுறு காமத் தன்மை தாங்களே யுரைப்ப தென்ப,தாமென லாவதன்றாலருங்குல மகளிர்க்கம்மா”கம்ப. சூர்ப்ப. சுரு. (ஐ) “தையனல்லான்பழி சாற்றுவல்யா, நென நாணி நன்பழி தான்மறைத தானன்ப வென்னையுமே” தஞ்சை. உஙரு. (ஓ) “திறற்கே புலியன்ன கோழிக் குலோத்துங்க சென்னிவெற்பி, லுறற் கேதஞ் சொல்லி யுணைப்பழித் தேன்கழி, தோடுபொன்னி, யற்ற்கேச வல்லி யத்தஞ்ள நாண் யனைமுதலாம்,பிறாககே யொளிப்பதொளித்தா ளெனக்கும் பெருந்தகையே” துலோத்துங்க. உளக. (ஔ) “தெரிவை யர்க்குளங் கூசு மாசைநோய் கூறுகிற்பதென், நெமமனோகருஞ் சொல்லா” வில்லி..வேத்திர. ௫. (ஐ) “முத்தே நிகர்த்த குறுககை யானை முதுக்குறைசோ, தித்தேன்றன் னுண் மறைத்தா ளெனைபுஞ் செகதலத்தி, லெத்தேவ ரும்புக ழாழ்வார் குருகை யிறையவ நான், பொய்த்தேனு முன்னைப் பழித்தாலுஞ் சற்றும் பொறுக்கிலனே” மாறன்கோவை. உசுசு. (ஃ) “தற்பழி யாகநின் மன்பழி நாணித் தலைவறக,கற்பழி யாது மடமாதெனையுங்கரநதனனே”திருவேங்கை.

எ-து: என்னுடைய தோழி தன்னுடைய வருத்தமுறநிற்கவும் நீ செய்த அருளில்லாமையை என்னையும் உட்பட மறைத்தாள்; அவள் இங்ஙனம் மறைத்து அவ்வருளின்மையைக் கேட்டு யான் நினைப்பிறர்முன்னே பழி கூறுதலைத் தான் நாணிக்காண்; எ - று.

யான் பழிகூறுவேனென்று தான் நாணியெனத் தலைவி குறியாததொன் றைக் கூறினமையின் *இது (க)குறியா கூறலாம்.

உம்மை, சிறப்பு.

கக கூருநோய் †சிறப்பவு நீசெய்த வருளின்மை
சேரியு மறைத்தாளென் றோழி யதுகேட்டாங்
கோருநீ ‡நிலையலை யெனக்கூற றுணணி

எ - து: என்னுடைய தோழி மிகுகின்ற காமநோய் சிறவாநிற்கவும் நீ செய்த அருளில்லாமையைச் சேரியிலுள்ளாரும் அறியாதபடி மறைத்தாள்; அவள் இங்ஙனம் மறைத்து அவ்வருளின்மையைக் ||கேட்கும்பொழுதே நீ நிலைபே றுடையயல்வையென்று யான் பிறர்க்குக் கூறுதலைத் தான் நாணிக்காண்; எ - று.

உம்மை, சிறப்பு. (உ)ஒரும், அசை.

கச நோயட வருந்தியு நீசெய்த வருளின்மை
யாயமு மறைத்தாளென் றோழி யதுகேட்டு
மாயரின் பண்பின்மை பிறர்கூற றுணணி

உ௩௮. (அ) “வெற்பா வுன் பழியை யன்னை, பண்ணையின் னொருன வேயறி யாவகை பார்த்தெனையும், பண்ணையுந் தேமொழி நாணு மறைத்தனள் பாவகுறவே” திருவாவடுதுறைக். உருச. (ஆ) “நண்பாமுழு முத்தமுலை, யுழியேறு பீருங் கழலும் வளையு முணர்ந் துனக்குப், பழியேறு மென்று மறைத்தா ளெனையும் பசங்கொடியே” சீகாழி. உ௮க. என்பவைகள் இத்தாழிசைக் கருத்தையும் (இ) “தன்னையுந் தோளையுந் தோளினில் லாவரிசு சங்கை யுங்கண், டென்னையிங் கோது முறுபழி நாணி யுளங்கிடந்த, தன்னையுஞ் சேரியு மாயத் துளாரு மயலுமன்றி, யென்னையுங் கூடவெற் பாமறைத் தாளென் னிளங்கொடியே” அம்பிகா. உ௮௬. என்பது தாழிசை மூன்றன் கருத்தையும் ஒத்திருத்தல் காண்க.

க. இந்நூற்பக்கம். உ௮௬: க - ஆம் குறிப்பில் (ஆ) பார்க்க.

உ. ஒரும் என்பதைப் புறனடையால் அசையெனக் கொண்டார், நச்; தோல். இடை. கு. ௪௮.

(பிரதிபேதம்) * அனகுறியாள் கூறலாம், குறியாத கூறலாம். † எய்ப்பவும், ‡ நிலையலை, || கேட்டு அப்பொழுதே.

எ - து: என்னுடைய தோழி காமநேரம் வருத்துகையினாலே வருந்தியும் நீசெய்த அருளில்லாமையை ஆயத்தையும் மறைத்தான்; அவள் இங்ங்னம் மறைத்தது அவ்வரு ளின்மையைக் கேட்டு மாயத்தை வல்ல நினது பண் பில்லாமையைப் பிறர்கூறுதலைத் தான் நானிக்காண் ; எ - று.

ஆயத்திற்கும் வருத்தம் புலப்படாமை மறைத்தாளென்ற உம்மை, சிறப் பும்மை.

*எனவாங்கு, அசை.

கஅ இனையன தீமை நினைவனள் காத்தாங்
கனையரும் பண்பினு னின்றீமை காத்தவ
ளருந்துய ராரஞர் தீர்க்கு
மருந்தாகிச் செல்கம் பெருமநாம் விரைந்தே

எ-து: நினது தீமையான் உண்டாகிய அருந்துயரத்தை அத்தன்மைத் தாகிய அரிய நற்குணத்தினானே நீ பின்னர்க் காத்தாற்போல இத்தன்மையன வாகிய தீமைகளைப் பிறரறியாதபடி நினைத்தாளாய்க் காத்தவளுடைய ஆ ரஞரைத் தீர்க்கும் மருந்தாகிப் பெருமா! நாம்விரைந்துசெல்வேம் ; †எ - று.

தீமையாயின: இட்டுப் பிரிவும் அருமை செய்தயர்த்தலுமாம்.

இதனாள், தலைவற்கு †வினாவுபிறந்தது.

இஃது ஏழடித்தபவும் மூன்றடித்தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் நான் டிச்சரிக்கமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா. (அ)

(க்ரு) விடியல்வெங் கதிர்காயும் வேயம லகலறைக்
கடிசனைக் கவினிய காந்தளங் டுலையினை
யருமணி யவிருத்தி யரவுரீ ருணல்செத்துப்
பெருமலை மிளிர்ப்பன்ன காற்றுடைக் கனைபெய
லுருமுக்கண் னுறுதவி னுயர்குர லொலியோடி
நறுவிய நனஞ்சாரற் சிலம்பலிற் கதுமெனச்
சிறுகுடி துயிலெழுஉஞ் சேணுயர் விறல்வெற்ப

அ கால்பொர துடங்கல கறங்கிசை யருவிநின்
மால்வரை மலிசனை மலரேய்க்கு மென்பதோ
புல்லாராப் புணர்ச்சியாற் புலம்பிய வென்றோழி
பல்லிதழ் மலருண்கண் பசப்பரீ சிதைத்ததை;

கஉ புகர்முகக் களிறொடு புலிபொரு துழக்குநின்
னகன்மலை யடுக்கத்த வமையேய்க்கு மென்பதோ

(பிரதிபேதம்) * ஆங்கசை, இனையன தீமை,† என வரைவு கடாவினாள். ‡ வரைவு.

கடையெனக் கலுமுநோய் கைம்மிக வென்றேழி
தலையின திரண்டதோ டகைவாடச் சிதைத்ததை;

கக சுடநற வுறநீண்ட சுரும்பிமி ரடுக்கத்த
விடர்வரை யெரிவேங்கை யிணரோய்க்கு மென்பதோ
யாமத்துந் துயிலல ளலமரு மென்றேழி
காமரு நல்லெழில் கவின்வாடச் சிதைத்ததை;
எனவாங்கு;

உக தன்றீமை பலகூறிக் கழறவி னென்றேழி
மறையிற்றான் மருவுற மணந்தநட் பருகலாற்
பிறைபுரை துதலவர்ப் பேணிநம்
முறைவரைந் தனரவ ருவக்கு நாளே.

இது வரைவிடையாற்றதலைவிக்குத் தோழி தான் தலைவனை நெருங்கி வரைவுகடாவ, அதுகேட்ட தலைவன் வரைவுமுயற்சியான் வருதல் இடையிட்டதூஉந் தமர்வரைவேதிர்ந்ததூஉங் கூறி அவனை ஆற்றுவித்தது.

இதன் பொருள்.

(சூரு) (க) விடியல்வெங்க கதிர்காயும் வேயம லகலறைக்
கடிசுனைக் கவினிய (உ)காந்தளங் குலையினை

- க. விடியலென்பது நாள்வெயிற் காலையென்னும் பொருளில் வருகற்கு, “விடியல்வெங்க கதிர்காயும் வேயம லகலறை” என்பது மேற்கோள். தோல். அகத். சூ. அ. நச. இ - வி. சூ. ஈ. அரு.
- உ. காந்தட் குலையும் அரவும் ஒத்திருத்தல்: (அ) “பாம்புபை யவிந்தது போலக் கூம்பிக், கொண்டலிற் றெலைந்த வொன்செங் காந்தள்” (ஆ) “காந்த, ணறுந்தா தூதுங் குறுஞ்சிறைத் தும்பி, பாம்புமிழ் மணியிற் றேன்றும்” துறுந். கஅரு, உநக. (இ) “திருமணி யுமிழ்ந்த நாகங் காந்தட், கொழுமடற் புதுப்பூ ஆதுந் தும்பி, நன்னிற மருளு மருவிடர்” அகம். கநஅ: கஎ - கக. (ஈ) “அணர்த்தெழு பாம்பின் தலைபோற் புணர்க்கோடல், பூங்குலை யின்ற புறவு” கார். கக. (உ) “பூங்கோடலோடி-யுருமுற்ற, வைந்தலை நாகம்புரையும்” திணைமலை. க௦௭. (ஊ) “ஒங்க லிறுவரைமேற் காந்தள் கடிசுவினப், பாம்பென வோடி யுருமிழ்ப்பக் கண்டிரங்கும்” (எ) “கோடலங் கூர்முனை கோளரா நேர்கருத்” திணைமொழி. ஈ, உக. (ஏ) “மலர்க்காந்தளங் குறி பையரா விரியும்” (ஐ) “பைவாய் நாகங் கோடலீனும்” (ஓ) “கோட லரவீனும்” (ஔ) “பையரவம் விரிகாந்தள்” தேவாரம்.

யருமணி யவிருத்தி(௩)யரவுநீ ருணல்செத்துப்
(௨)பெருமலை மிளிர்ப்பன்ன காற்றுடைக் (௩)கனைபெய
உருமுக்கண் னுறுதலி னுயர்(௪)சுர லொலியோடி
நறுவிய (௫)நனஞ்சாரற் சிலம்பலிற் கதுமெனச்
சிறுதுடி துயிலெழுஉஞ் சே, னுயர் (௬)விறல்வெற்ப

(ஒ) “வானெயிற்றரவம்போல வான்மலை தோன்றவார்த்த, தானுடைக்
கோட மம்மிற் தழீஇயின காத நங்க, நீளவ வாகி மன்ன விழைவன
வுணர்வு வீந்த, கோளா வென்னப் பின்னி யவற்றொடுங் குழைந்து
சாய்ந்த” கம்ப. கார்காலப். உஎ. (ஃ) “முன்வானெயிற் றரவம்மென
முகிழ்வின்டன கார்தன்” பாக. க௦. வேங்குழல். கஉ. (அ) “அரா
நிவந் தி வர்த்தெனக், களிதரு கோடல்பா சரும்பு கான்றவோ”
காஞ்சி. கழுவாய். கசக.

க. உருமேறு காந்தளை அரவாகக் கருதலுண்டென்பது இந்நூற்பக்கம்
உஎஉ: க-ஆம் குறிப்பில் (ஊ) மேற்கோளால் அறியலாகும்; “செயலை,
யோங்குசினத் தொடுத்த ஆசல் பாம்பென, முழுமுத றுமிய
வுருமெறிந் தன்றே” எனவும் (அகம். சுஅ: ௫ - ௭) வருதலால் இஃது
அவென்று கருதியதனை எறியு மியல்பிற்றுப் போலும்.

உ. (அ) “காலொடு வந்த கமஞ்சுன் மாமழை, . . . யிமயமுந் துளக்கும்
பண்பினை” (குறுந். க௫அ) என்பதும் (ஆ) “காம்புடை விடாகஞ் சிலம்பப்
பாம்புடன், ரோங்குவரை மிளிர வாட்டி வீங்குசெலற், கடுங்குர
லேறெடு கனைதுளி தலைஇப், பெயலானாதே வானம்” (இ) “நர்வகுர
லுருமி னார்கலி நல்லேறு, பாம்புகவி னழிக்கு மோங்குவரைமொத்தி”
(ஈ) “மாமழை ஓங்குவரை மிளிர வாட்டிப் பாம்பெறிபு”
(நற். ௫௧: உ - ௫, ககச: க - க௦, நடச: க-௩); (உ) “அஞ்சவரு மரபின்
வெஞ்சினப் புயலே, நணங்குடை யரவி னருந்தலை துமிய, நின்றகாண்
பன்ன நீண்மலை மிளிரக், குன்றுது வெறியு மரவம் போல” (ஊ)
“கோடிறு, புருமெறி மலையி னிருநிலஞ் சேர” (புறம். உக்க: க - ச
௩௭௩ . . .); (எ) “உருமெறிந் தெங்கும், பெருமலை தாவெறிந் தன்றே”
(கள. சு) என்பவைகளும் இங்கே அறிதற்பாலன.

௩. “கனைபெயல்” ஐங். ௪௦௫; கலி. ௪௬: கஅ, சஅ: க௫, க௦: உஉ, ககச: கச;
திணைமொழி. உஅ.

ச. “இடித்து முழங்கியதோர் யோசனையோர் கேட்பர்” நாலடி. க௦௦.

௫. “நனஞ்சாரல்” கலி. ௪௪: க.

௬. இந்நூற்பக்கம் உஎ௭: சு - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

எ-து: விடியற்காலத்து விரும்பிய (க) ஞாயிற்றைக் கெடுக்கும் மூங்கில் நெருங்கின அகன்ற(உ)மாணிக்கப்பாறையிடத்து மணத்தையுடைய (ங) சூனியுடத்தே அழகுபெற்று வளர்ந்த கார்த்தளினது அழகிய சூலையினைப் பெறுதற் கரிய(சு)மணி விளங்குகின்ற பொறியினையுடைய(ரு)பாம்பு நீரை உண்டலாகக் கருதி, பெரிய மலைகளைக் கீழ்மேலாக்குமாறுபோலே இருக்கின்ற கார்த்தினை

க. (அ) ஞாயிற்றைக்கெடுக்கும் மாணிக்கமென்பதனோடு இருள்பருமணி யென்பதற்கு “உதயகிரியிற் சிந்தூர அருவி வீழ்ந்த சிந்தூராகரத்திற் பதினாறு சதுர்புகம் சிவப்பேறின முழுமாணிக்கம் இருளைக்கெடுக்கு மென இவ்வுரையாசிரியர் (கீவக. ௧௬௬) எழுதியிருக்கும் விளக்கமும் (ஆ) “ஐவனங் காவலர் பெய்தீ நந்தி, நெளிதிகழ் திருந்து மணி நளியிருளகற்றும், வன்புல நாடன்” (புறம். ௧௭௨: ௬ - ௮) என்பதும் ஒப்பிடற் பாலன.

உ. “மாணிக்கப்பாறை” கல். ௪௪.

ங. “அரவுடன் தவைபோல விரிந்த சூல.....சூனிகழிந்து தூங்குவன” பரி. ௨௦: ௧௧ - ௧௦௧.

ச. “நாகப்பாம்பின் தலையில் மணியுண்டென்பது (அ) “பாம்புமணி யுமிழ்” (ஆ) பாம்புமிழ் மணியிற் றேன்றும்” (இ) “பெருமலை வயின்வயின் விலங்கு மருமணி, யரவழங்கும்” (ஈ) “நாம நல்லராக் கதிர்பட வழிழ்ந்த, மேய்மணி” (உ) “பாம்பின், திருமணி விளக்கில்” (ஊ) “அரவுமிழ் திருமணி” (எ) “மேய்மணி யிழ்ந்த பாம்பின்” (ஏ) “அரவுமிழ் மணியில்” (ஐ) “எழ்மணியங் கெழுணியுத்திக், கட்டைகளவிக் கவை நாவி, னிறனாற்ற வராஅப்போலும்” (ஓ) “அருமணி யிழ்ந்த நாகம் போன்றதும்” (ஔ) “நன்மணி யிழ்ந்த நாகம் போன்று” (ஐ) “பைபருகு மணியுமிழ்ந்து பணநாக மிரைதேரும்” (ஐ) “மணியுமிழ்ந்து மாமலைமேன் மேய்வனவு நாகம்” (அஅ) “இழந்தமணி புற்றாவெதிர்த்த தெனலான” (ஆஆ) “அரவின்வெஞ் சுழுகை கொண்ட வலிர்மணி” (இஇ) “அரவுமிழ்ந்த செம் மணிக்கணம்” என்பவற்றாலும் இந்நூற் பக்கம் ௨௪௨: ௨-ஆங்கு குறிப்பில் (ஆ, இ) இப்பக்கம் ௫-ஆங்கு குறிப்பில் (இ, ஈ, ஏ) என்பவற்றின் மேற்கோள்களாலும் அறியலாகும்.

ஊ. உருமேறு பாம்பை எறியுமென்பது மாபு: (அ) “நாகத், தணங்குடையருந்தலை யுடலி வலனேர், பார்க்கலி நல்லேறு திரிதருங், கார்செய் மாலை வருடம் போழ்தே” (ஆ) “கேழ்க்கிள ருத்தி யரவுத்தலைப்பணிப்பப், படுமழை யுருமி னூரற்றுரால்” (இ) “பெயன்கான் மயங்கிய பொழுது கழி பாண்ட, திருமணி யரவுத்தேர்ந் துழல், வருமூச்சிவந் தெறியு மோங்குவரை யாறே” நழ். ௩௭: ௮-௧௧, ௧௨௧: ௭-௮, ௨௫௫: ௧ - ௧௧; (ஈ) “நெடுவரை மருங்கிற் பாம்புபட விடிக்குங், கடுவிசை யுருமின் கழறுஞரலனை இக், காலொடு வந்த கமஞ்சுன் மாமழை” (உ) “பொறி

புடைத்தாகிய செறிந்த மழையில் உருமேறு இடித்தலால் எழுந்த உயர்ந்த
ஒசையாகிய ஒசை பார்த்து நிறிய பூக்களையுடைய சாரலிலே ஒலிக்கையினாலே
விரையச் சிறுகுடியினுள்ளார் உறக்கமுணரும் மிக உயர்ந்த வெற்றியினே
யுடைய வெற்பனே; என்று.

மாணிக்கப்பாறை தலைவி உறைகின்ற மனையாகவும், சுனையிடத்துக்
காந்தள் சுற்றத்தார் பேண அழகுபெற்ற தலைவியாகவும், மணத்தைத்தரும்
அக்காந்தள் பாம்புபோற் றேன்றியது மேல் இல்லறத்தைத் தருகின்ற கள
வொழுக்கம் பிறர்க்குத்தீங்குபோற் றேன்றியதாகவும், உருமேறு இடித்தலால்
எழுந்த ஒசை குறவர் சாரலெல்லாஞ் சிலம்பியது அங்ஙனம் தீதாகக் கருதின
அயலார்கூறறைக் கேட்டதாய் கழறியகூற்றுப் பார்த்ததாகவும், சிறுகுடி
துயிலெழுந்தது காவன் மிகுதியாற் றலைவியுந் தானுங் களவு இடையீடுபட்டு
வருந்தித் துயிலின்றியிருந்த தன் மையாகவும் உள்ளுறையுலவம் கொள்க. இது
வினையுலவம்போலி.

வரி, வெஞ்சின வரவின் பைந்தலை துமிய, நரையுரு முரறு மரையிரு
ணடுநான்” (ஊ) “பாம்பின் பையுடை யிருந்தலை துமிக்கு மேற்
றொடு” (எ) “கடிதிடி யுருமிற் பாம்பு பையவிந், திடயொடு
மயங்கி யினிதுவீழ்ந் தன்றே” குறுந். கடுஅ, கக௦, உசுஅ, நகக.
(ஏ) “மழை தவழும் பெருங்குன்றத்துச், செயிருடைய வரவெறிந்து,
கடுஞ்சினத்த மிடறபுக்கும், பெருஞ்சினப்புய லேற்றனையே” பதிந்.
டுக: உடு - அ. (ஐ) “உருமுச் சிவந் தெறிந்த வுரனழி பாம்பின்” (ஐ)
“பாம்பின், பைபட விடிக்குந் கடுங்குர லேற்றொடு” அகம். கூஉ: கக,
நஉந: க௦ - கக. (ஐ) “கடுவொடுந் தெயிற்ற வரவுத்தலை பணிப்ப,
விடியென முழங்கும்”(ஐ) “நஞ்சுடை வாலெயிற் றைந்தலை சுமந்த,
வேக வெந்திற னுகம் புக்கென, விசம்புதிப் பிறப்பத் திருகிப் பசுந
கொடிப், பெருமலை விடாகத் துருமெறிந் தாங்கு” (ஐ) “இளைய தாயி
னுந் கிளையரா வெறியு, மருநரை யுருமின்”(அஅ) “அரவெறி யுருமின்
முரசெழுந் தியம்ப” (ஆஆ) “அரவெறி யுருமி னுரறுபு சிலைப்ப” புறம்.
கள: நஅ-க, நஉ: க-ச, டுஅ: சு-எ, கஉசு: கக, நகசு: ந. (இஇ) “விந்நிற
நாகம் விடருளேந்நு, முருமின்கடுஞ்சினஞ்சேண் ன் டுமுட்கும்” நாலடி.
கசுச. (ஈஈ) “எரோ, டருமணி நாக மனுநகசு செருமன்னர், சேனை
போற் செல்லு மழை” காந். உ௦. (உஉ) “நிரைகதிர் நீளெஃக நீட்டி
வயவர், வரைபுரை யானைக்கை தூற - வரைமே, லுருமெறி பாம்பிற்
புரளும்”(ஊஊ) “யானை புண்கூர்ந், துருமெறி பாம்பிற் புரளும்” கள.
கந, நஅ. (எஎ) “அதிர்குர லேரோ டலைகடன் மாந்தி, முதிர்மணி
நாக மனுநக முழங்கிக், கதிர்மறை மாலை கிளைபெய ருழ” நீனை
மொழி. உஅ. (ஏஏ) “இடியே றுண்ட நாகம் போலக், கொடியேர்
சாயற் கொழுங்கவின் வாட” பேருந். (உ) க௦: ககஉ - ந.

(பிரதிபேதம்) நாரிய,

அ. (ந)கால்பொர *நுடங்கல கறங்கிசை யருவி(உ)நின்
மால்வரை மலிசுனை மலரேய்க்கு மென்பதோ
(நு)புல்லாராப் புணர்ச்சியாற் புலம்பிய வென்றேழி
(சு)பல்லிதழ் மலருண்(ரு)கண் பசப்பநீ சிதைத்ததை

எ - து: முயங்குதலமையாத கூட்டம்பெருமையால் வருந்தின என்
றேழியுடைய பல இழையுடைய மலர்போலும் உண்கண்கள் பசக்கும்படி
நீ கெடுத்தது காற்றடிக்கவர் தன் பெருமையால் (கூ) அசையாவாய் நின்று
ஒலிக்கின்ற ஒசையினையுடைய அருவினையுடைய நின்றுபெருமையையுடைய
வரையில் நீர்நிறைந்த சீனையின் மலரையொக்குமென்னும் பொருளையோ ?
†அதுவன்றேல் அருளின்மையன்றோ ? எ - று.

கஉ. புகர்முகக் (எ)கனிரொடு புலிபொரு துழத்து(அ)நின்
னகண்(கூ)மலை யடுக்கதத வையெய்க்கு மென்பதோ

க. (அ)“கால்பொ... ..நீசிதைத்ததை” என்னும் பகுதியை, இதுபாடாண
டிணைப்பகுதியாகிய சுட்டியொருவர்பெயர்கொள்ளக்கூக்கினையன்றோ
வென வினாவி, தலைவன் அன்பின்மை மெய்யாயின் அல்தாம்; இஃது
அவ்வாறின்றி வரைவுகடாதல் காரணமாக அன்பிலனென்று இல்லது
கூறினமையின் ஒருதலையன்பாகாதென்று விளக்கினர், போசிரியர்;
(ஆ)நச்சினார்க்கினியரும் இதைதயே தழுவினர்; தோல். செய். கு. கசு. ௦.

உ. “கூடற் குடவயின்... .. கணபோன் மலர்ந்த காமர் சனை
மலர்” முருகு. எக - எடு.

நு. “புணர்ச்சியுட் புல்லாரா மாத்தினை” கலி. கசஉ. க.

சு. “பல்லித முண்கண் பசத்தல்” ஐங். கஎ௦.

ரு. கண் பசத்தல் ஐங். உக, நச, நசு, நஎ, சரு, கசக, உசஉ, உசச,
சஎஎ, ரு௦; கலி. எஎ: கஉ, அஉ: உ௦.

க. தோல். எச்சு. சுஎ-இல் “சொல்வரைத் தறியப் பிரித்தனர் காட்டல்”
என்பதன் விசேடவுரையில், “கால்பொர நுடங்கலிற் கறங்கிசை
யருவி யென்புழி, நுடங்குதலையுடைய அருவியென நிற்குமாறு
உணர்க. இவைபோல்வன ஒசை வேற்றுமையான் வேறுபடுவனவும்
உணர்ந்துகொள்க” என இவருரையிற் காணப்படுவது இங்கே
அறிதற்பாலது.

எ. மலையில் யானையும் புலியும் பொருமெனபதை கலி. சஅ: சு-எ - ஆம்
அடிகளாலும் அவற்றின் குறிப்பாலும் உணர்க.

அ. (அ)“தோளும் திண்டேர்ச செழியன் பொருப்பிற் கவாஅ,
னல்வெழி னெடுவெய் புரையுந், தொல்கவின் ரெலைந்தன” அகம்
கந.எ: கஉ-சு. (ஆ) புண்ணிய நெடுவரை... .. கதை” சீலப். ந: கஎ.

க. (அ)“பன்மலை யடுக்கத்துக் குமரிக் கோடும்” சீலப். கக: கக-உ௦. (ஆ)
“ஒங்குமலையடுக்கம் பாய்ந்து”

பிரதிபேதம்) * நுடங்கலா, நுடங்கலிற், அதுவன்றே யருளின்.

கடையெனக் *கலுமுநோய் கைர்மிக வென்றோழி

(க)தடையின திரண்டதோ டகைவாடச் சிதைத்ததை

எ - து: உயிர்போம் பருவமென்று சு-தும்படியாகக் கலங்குதற்கு ஏது வாகிய காமநோயைக் கடக்கும்படியாக என் தோழியுடைய பெருத்தன வாகிய திரண்டதோள்களை அழகுவாடும்படி நீ கெடுத்தது புகையுடைத்தாகிய முகத்தையுடைய களிற்றோடே புலி †பொருது துடைத்துத் திரியும் நின் னுடைய அகன்ற மலையில் அடுக்கத்தனவாகிய மூங்கிலையொக்குமென்னும் பொருமையோ? அதுவன்றேல் அருளின்மையன்றோ? எ-று.

கசு (உ)சுடருற வுறநீண்ட சுரும்பிமி ரடுக்கதத

விடர்வரை (ந)யெரிவேங்கை யினரேர்க்கு மென்பதோ

(ச)யாமத்துந் ‡துயிலல ளலமரு மென்றோழி

(ஔ)காமரு நல்லெழில் கவிள்வாடச் சிதைத்ததை

எ - து: நயாமத்துந் துயில் கொள்ளுத லிலளாய் மனந் தமொறும் என் தோழியுடைய விருப்பம் மருவிய நல்ல ||எழுச்சியழகு வாடும்படியாக நீ கெடுத்தது ஞாயிற்றைத் தீண்டுமபடியாக மிகநீண்ட சுரும்புகள் ஒலிக்கின்ற (சு)முழைஞ்சுகளையுடைய மலையினது பக்க மலையிடத்தனவாகிய எரிபோலும் வேங்கையினது பூங்கொத்தை யொக்குமென்னும் பொருமையோ? X அது வன்றேல் அருளின்மையன்றோ? எ-று.

க. (அ)“வீங்கிதைத் தடைஇய வமைமருள் பணைத்தோள்”பதிந். ஔச: ந.
(ஆ)“தடைஇய மென்றோளாய்” கலி. கூந. ஓ. (இ)“தடைஇய”அகம்.
ந.உந: அ.

உ. “வெங்க திரக்கட வுள்வியன் தோர்வரைத், தங்கு சந்தனக கோட் டிடைப் பட்டென” கீவக. கசு௦௭.

ஈ. இந்நூற்பக்கம் உசு௭: ந - ஆம் குறிப்புப் பாக்க.

ச. (அ) “யாமம் - இடையிரவு; நாந். சூ. கஉ: (ஆ)“ஊர் துஞ்சியாமமும்”
குறுந். நஉ.(இ)“யாம நடுநாட் டியில்கொண டொளித்த,காமநோயின்”
(ஈ)“பலர்த்துயிற்றும யாமநீதுஞ்சிலைமன்” கலி. கஉஉ: உக-உ; கசுசு:
நசு-௭. (உ) “தீய வனமுந் துயின்று திசைதுயின்று, பேயுந் துயின்ற
தாந் பேர் யாம - நீயுமினிக், கணமேற் றுயில்கை கடன்” நள. கலி
தொடர். கசு.

ஓ. (அ) “காமனும் விழையுந் காமர் காரிகைக், கலையுணா மகளிர்” (ஆ)
“கண்டெண்ணோராக காமர்காரிகை,வண்ணெரைம்பால் வாசவத்ததை”
பெருந். (க) ச௦: கஅந - ச, உந.ச-ஓ.

சு. முழைஞ்சு - குகை.

(பிரதிபேதம்) * கலி; † பொருதுடைத்து, ‡ துயிலலன், || எழிச்சி, X அன்றே.

*காமரு, விகாரம்; மருவும், சுற்றுமிசை யுகரம் மெய்யொடுங் கெட்டு மகரம் சந்தியாற் கெட்டது.

†எனவாங்கு

எ-து, என்று; எ-று. ஆங்கு, அசை.

உக (க)தன்றீமை பலகூறிக் கழறளி னென்றோழி
மறையிற்றான் மருவுற மணந்தநட் பருகலாற்
பிறைபுரை நுதலவர்ப் பேணிநம்
முறைவரைந் தனரவ ருவக்கு நாளே

எ-து: †தன் பொல்லாங்குகள் பலவற்றையுஞ் சொல்லி யான் (உ) கழறு கையினாலே அவர் என் கூற்றினை ||இஃதுண்மையென்று தெளிந்து கள வொழுக்கத்திலே தாம் நம்மோமருவுதலுறுகையினாலே கூடினஉறவு பின்னர் வரைவுமுயற்சியான் x (ங)அருகுகையினாலே, பிறையொத்த நுதலினை யுடையாய்! இக்களவொழுக்கத்தில் வேட்கைநீங்கி நாம்அவரைப் பேணிஅவரிடத்தே தங்குதலைஅவர் விரும்பின நாளிலே நஞ்சுற்றத்தாரும் அவர்க்கே கொடுப்பதாக அறுதியிட்டுவிட்டார்; இதுகாண் நமர்குண்டாகிய நன்மை; =எ - று.

தன், தான், அவ்வொன்பது ஒருமைப்பன்மை மயக்கம். - உறைதல் உறையென விகாரமாயிற்று.

இதனால், தலைவிக்குச் செல்வமாகிய உவகை பிறந்தது.

இஃது எழடித்தரவும் நான்கடித்*காழிசையும் தனிச்சொல்லும் நான் கடிச்சரிதகமும் பெற்றுவந்த ஒத்தாழிசைக்கவி. (க)

(சூகீ.) வீயகம் புலம்ப வேட்டம் போகிய

மாஅ லஞ்சிறை மணிநிறத் தும்பி

வாயிழி கடாத்த வான்மருப் பொருத்தலோ

டாய்பொறி யுழுவை தாக்கிய பொழுதின்

நு வேங்கையஞ் சினையென விறற்புலி முற்றியும்

பூம்பொறி யானைப் புகர்முகங் குறுகியும்

க. “நகுதற் பொருட்டன்று நடடன் மிகுதிந் கண், மேற்சென் றிடித்தற் பொருட்டு” துறள். எ.சு.

உ. கழறுகை - இடித்துச் சொல்லுகை.

ங. அருகுகை - அருமையாதல்.

(பிரதிபேதம்) * காமர், † எனவாங்கு, ஆங்கை. † என்று தன்பொல்லாங்கு, || இது வன்மை, x அருகையினாலே, = என ஆற்றுவித்தான். - உறைதல் விகாரம்
** காழிசைகளும்.

வலிமிகு வெகுளியான் வாளுற்ற மன்னரை
நயனாடி நட்பாக்கும் வினைவர்போன் மறிதரு
மயமிழி யருவிய வணிமலை நன்னாட;

௧௦ ஏறிரங் கிருளிடை யிரவினிற் பதம்பெறாஅன்
மாறினெ னெனக்கூறி மனங்கொள்ளுந் தானென்ப
கூடுதல் வேட்கையாற் குறிபார்த்துக் குரனெச்சிப்
பாடோர்க்குஞ் செவியோடு பைதலேன் யானாக;

௧௧ அருஞ்செல லாரிடை யருளிவந் தளிபெறாஅன்
வருந்தினெ னெனப்பல வாய்விடேந் தானென்ப
நிலையுயர் கடவுட்குக் கடம்பூண்டு தன்மாட்டுப்
பலசூழ் மனத்தோடு பைதலேன் யானாக;

௧௨ கண்பெய நடுநாளாய் கண்மாறக் குறிபெறாஅன்
புணையிழா யென்பழி நினக்குரைக்குந் தானென்ப
துளிநசை வேட்கையான் மிசைபாடும் புள்ளிற்றன்
னளிநசை யார்வுற்ற வன்பினேன் யானாக;

எனவாங்கு;

௨௩ கலந்தநோய் கைம்மிகக் கண்படா வென்வயிற்
புலந்தாயு நீயாயிற் பொய்யானே வெல்குவை
யிலந்தூதா முருவியோ டணிகொண்ட நின்மலைச்
சிலம்புபோற் கூறுவ கூறு
மிலங்கே ரெல்வளை யிவளுடை நோயே.

இஃது அல்லதறிப்பட்டுத் தலைவன் மீள அதனை என்ஈழையாகக்
கருதுவனெனக் கவன்று ஆற்றுகை, “தனிதறி தள்ளிய தெருளாக் காலை,
வந்தனன் பெயர்ந்த வறுங்கள நோக்கித், தன் ஈழைப்பாகத் தழிஇத்
தேறிய”(௧)தலைவியது நிலைமை தோழி தலைவர்துக்கூறி, இவ்விடையீடு நின்
*தோழியினுயிற்றென † எனதுஈழைப்பாக்கி அவளை ஆற்றுவிப்பாய், நீ
உரைத்ததே உரையாய் அவட்கேன அவளது ஆற்றமைகூறி வரைவுகடாயது.

இதன் பொருள்.

௧. தொல். களவியல், சூ. ௨௦.

(பிரதிபேதம்) * தோழியின், † என்ஈழைப்பாக அவளை.

வீயகம் புலம்ப வேட்டம் போகிய

(க)மாஅ லஞ்சிறை (உ)மணிநிறத் தும்பி

வாயிழி கடாத்த வான்மருப் (ங)பொருத்தலோ

டாய்சு பொறியுழுவை தாக்கிய பொழுதின்

ரு (ரு)வேங்கையஞ் சிணையென விறற்புலி முற்றியும்

பூம்(சு)பொறியானைப் புதர்முகங் குறுகியும்

வலிமிகு வெகுளியான் (எ)வாளுற்ற (அ)மன்னரை

க. (அ) “அகமுனர்சு செவிகை வரினரிடை யனகெடும்” என்பதனுரையில் செவியெனச் சுகரத்தை முற்கூறியதனால், ‘அஞ்சிறைத் தும்பியென இப்பொருளில் வருதலுங் கொள்கவென்று அமைத்து அகஞ்சிறையென்பதற்கு ஏனையவற்றின் சிறைபோலப் புறத்தின் கண்ணவன்றி அகத்தின்கண்ணவாகிய சிறையென்று பொருளும் ஏழாம்வேற்றுமைத் தொகையென்று இலக்கணமும் எழுதினர் வீருத்தியுரைகாரர்; நன். மெய். சூ. ௧௧௧. (ஆ) “அஞ்சிறைத்தும்பி” துறந். உ. ஐங். ௨௦.

உ. (அ) “மணி நிறத்தும்பி” ஐங். ௨௧௫. (ஆ) இந்நூற்பக்கம் ௨௬௦; ௩-ஆங் குறிப்பு ஈண்டறிதற்பாலது.

ங. புலியானையொடு பொருமென்பதை கலி. சஅ: சு - எ - ஆம் அடிக் குறிப்பாலுணர்க.

ச. (அ) பொறியு - புள்ளி. (ஆ) புலிக்கு வரிகூறுதல் பெருவழக்காதல் பற்றி இவ்வாறு பொருள் கூறினர்போலும்; (இ) “புலிப்பொறிப் போர்வை” (சீவக. ௨௬௬) என்புழியும் இவர் இவ்வனம் கூறியிருக்கிறார். (ஈ) மறங்கொள் ‘வயப்புலி வரியும் புள்ளியு மயங்கு வான்முதத், துரிவை” சிலப். ௧௦: ௨௭ - ௩௦ என்பதனால் புலிக்கு வரியே அன்றிப் புள்ளியும் கூறுதல் மரபென்று தெரிகிறது. (உ) “பூம்பொறியுழுவை” (ஊ) “புலிப்பொறியன்ன” நற். ௧௦௪: ௧, ௩௬௧: ௨; (எ) “புலிப்பொறி வேங்கை” ஐங்குறு. ௩௬௬ (ஏ) “பொறிகிள ருழுவை” அகம். ௧௪௭: ௬. (ஐ) “பொறியெருத் தெறுழுவலி. புலிமா னேற்றை” யா-வி சூ. ௧௬. மேற். (ஓ) “புள்ளிகொண்ட புலியுரி” தே. (ஔ) “பொறிப்புலித் தோலும்” பெருங். (க) ௫௮: ௮௭. (஑) “பொறிப் புண்டரீகம் போலு மொருவனா” (ஐ) “வெறிப்பொறிப் புலியின்” கம்ப. அங்கதன் னாது. ௩௬, விடைகொடுத்த. ௧௦.

ரு. கலி. சஅ: க - சு - ஆம் அடிக் குறிப்புப்பார்க்க.

சு. (அ) “பல்பொறிச சிறுகண் யானை” ஐங். ௩௫௫. (ஆ) “பொறிமுகத், களிதூர்ந்து” யா - வி. சூ. ௮௫. மேற்கோள்.

எ. வான், கொலைத்தொழிலுமாம்.

அ. “பகச்சொல்லிக் கேளிர்ப் பிரிப்பர் நகச்சொல்லி, நட்பாட நேற்றூ தவர்” துறந். ௧௮௭.

நயனாடி நட்பாக்கும் வினைவர்போன் *மறிதரு
மயமிழி யருவிய (௧) வணிமலை நன்னாட

எ-து: தான் துக்கர்தின்ற பூக் தன்னை"யின்றித் தனித்து உறைய, தான் விரும்பிய பூவின்மேலே போன பெருமையினையும் அழகினையுமுடைத்தாகிய சிறகினையும் நீலமணிபோலும் நிறத்தினையுமுடைய தும்பி, (௨) வாயிடத்தே பெருகிவீழ்கின்ற மதத்தையும்வெள்ளியமருப்பினையுமுடைய(௩)யானைத்தலைவனோடே அழகினையுடைத்தாகிய வரியினையுடைய புலி வந்து போர்செய்த காலத்தே, வேங்கையினது அழகையுடைய பூங்கொம்பென்று கருதி விறலை யுடைய புலியைச் சூழ்ந்தும் வேங்கைச்சினையென்று பொலிவுபெற்ற புள்ளி களையுடைய யானையினது புகரியையுடைய முகத்தை அணுகியும், வலிமிகு கின்ற கோபத்தாலே (௪) வாட் போரைச் செய்யத் தொடங்கின மன்னரை நட்பாக்கும் உபாயத்தை ஆராய்ந்து நட்பாக்குஞ்சுந்துசெய்வாரைப்போலப் பல காலந் திரியும், பள்ளத்தே குதிக்கின்ற அருவிகளையுடைய திரண்ட மலைகளையுடைய †நன்னாடனே; எ-து.

௧. அணியென்பது திரனென்னும் பொருளில் "அணியணி யாகிய தாரர்" (பரி. சு: ௩௧) எனப் பெயர்ச்சொல்லாய் வருதலும் இங்கு அறிதற் பாலது.

௨. (அ) "வாய்ப்புகு கடாஅத்து.... .வயக்களிற் றெருத்தல்" (அகம். எஅ: ௩ - ௪.) (ஆ) "வாய்ப்புகு கடாஅத், தண்ணல் யானை (புறம். ௧௩: ௧௨ - ௩.) (இ) "வாய்ப்புகு கடாஅத்த, வண்ணல் யானை" (தொல். ௧௭. சூ. ௧௧. ௩௪ மேற்கோள்;) (ஈ) நாகம், வாய்வழி கடாத்த தாகி" சீவக. ௭௩௩.

௩. ஒருத்தலென்பது யானைத்தலைவனென்னும் பொருளில் வருதலை, (அ) "இனம்பிரி யொருத்தல்" (மலைபடு. ௨௧௭;) (ஆ) "இனந்தலைத் தருஉ மெறுழ்கிளர்முன்பின், விரிமிஞிரூர்க்கும் வாய்ப்புகுகடாஅத்துப், பொறிதுதற் பொலிந்த வயக்களிற் றெருத்தல்" (அகம். எஅ: ௨ - ௪.) என்பவற்றாலும் அவற்றினுரையாலும், தலைமையுற்ற களிற்றை யானைத் தலைவனென்னும்வழக்கை (இ) இவ்வுரைகளாலும்(ஈ) "அலகி லானைகளனேகமு மவற்றொடுமிடைந்த, திலக வாணுதற் பிடிசுருங்குருளையுஞ் செறிந்த, வுலவை நீள்வனத் துதமே யொத்தவவ் ஆதத், தலைவனையொத்துப் பொலிந்தது சந்திர சயிலம்" (கம்ப. வரைக்காட்சி. ௭.) என்பதனாலும் அறிக. (உ) "யானையு ளரசன்" - "களிற்றரசன்" (சீவக. ௨௪௩௬) (ஊ) "நாகாதிபன்" (வில்லி. அருச்சுனன் நீர்க்கயாத்திரை. ௧௦.) என வருதலும் காண்க.

௪. "இகன்மீக் கடவு மிருபெரு வேந்தர், வினையிடை நின்ற சான்றோர் போல, விருபே ரச்சமோ டியானு மாற்றலென்" குறிஞ்சி. ௨௭ - ௮. (பிரதிபேதம்) * மறுத்தருபயமிழி. † நன்னாடனே தும்பி வினைவர்.

மறித்தரும் பயமிழி என்றும் பாடம்.

தும்பி வினைவர்போல முற்றியுங் குறுகியும் *மறிதருமென்க. பூப்புலம்ப வேட்டம் போகியதும்பி தலைவி தனித்திருக்க முன்வரைந்துகொண்ட மனைவியிடத்தே வேட்கைசென்று போன தலைவனாகவும், அத்தும்பி வருத்தத்தை நிகழ்த்துவனவாய்த் தும்பிற் பகைத்த புலியையும் யானையையுந் தனக்குத் தேனைத் தரும் வேங்கைப்பூவாகக் கருதிச் சுழல்கின்றதன்மை †நம்மேல் அன்பின்றி இருக்கவும் தனக்கு இன்பமுளதாகக் கருதிப் பகற்குறியும் ‡ இரவுக்குறியும் பெறுதற்கு || மறுகுகின்ற தன்மையாகவும் உள்ளுறையுவமன்கொள்க. இது வினையுவம்போலி.

“பின்முறை=யாக்கிய” என்ற (க) சூத்திரத்து, ‘தொன்முறை மனைவி’ என்றதனால், தொன்முறை மனைவி யுண்மையும் உணர்க.

‘நயமுடி நட்பாக்கும் வினைவர்போல்’ என்ற வினையுவமம் உள்ளுறையுவமத்தைத்தருகின்ற கருப்பொருட்குச் சிறப்புக்கொடுத்துத் தானும் உள்ளுறையுவமம்போற் றிணையுணர்தலைத் தள்ளாது நின்றது.

க௦ (௨) ஏறிரங் கிருளிடை யிரவினிற் பதம்பெறுஅன்
மாறினெ னெனக்கூறி மணங்கொள்ளந் தானென்ப
(ந) கூடுதல் வேட்கையாற் x குறிபார்த்துக் (சி) குரஞ்சிப்ப
பா(ரு)டோர்க்குஞ்செவியோடு பைதலேன் யானாக

எ-து: யான் தன்னைக் கூடுதற்கணுளதாகிய வேட்கையினாலே யான் பகற்குறியைத் தள்ளின நிலைமையை என்பிழைப்பாக மனத்தான் நோக்கி

க. தோல். கற். சூ. ௩௧.

உ. (அ) “ஏறிரங்.....யானாக” என்னும் பகுதி, வந்தவழி யெள்ளாத லென்பதற்கும், (தோல். கள. சூ. ௨௦. இள;)(ஆ) இருவகைக்குறிப்பிழைப் பாகிய விடத்துத் தலைவிக்குரிய கிளவி நிகழ்ந்ததற்கும் (தோல். கள: சூ. ௧௬. ௩௪.), (இ) “ஏறிரங்கிருளிடை” என்னும் பகுதி, இரங்குத லென்பது இசைப்பொருளில் வருதற்கும் (தோல். உரிச். சே. ௬௨; ௩௪ சூ. ௬௦; தெய. சூ. ௪௭; இ - வி. சூ. ௨௮௬.) மேற்கோள்.

௩. தலைவி, தன் நானும் மடனும் நீங்கிய திறத்தைக் குறிப்பா னன்றிக் கூற்றாலும் அறிவித்தற்கு, “கூடுதல் வேட்கையாற் குறிபார்த்து..... , யானாக” என்பது மேற்கோள்; தோல். கள. சூ. ௧௬. ௩௪.

௪. குரல் - பூங்கொத்து; பெரும்பாண். ௧௧௨. தறுந். ௧௩௮. காஃ. ௩௧. சிலப். ௧௪: ௮௭.

௫. ஓர்த்தல் - கருதுதல்; முருகு. ௧௬; முல்லை. ௮௮. கேட்டலுமாம்; மலை. ௨௩; புறம். ௬௮: ௧௭, ௧௮: ௧௨, ௨௮: ௬; பு-வே. வெட்சி. தொரு. ௪.

(மிரதிமேதம்) * மறுத்தருமென்க, † நம்மேல், ‡ இவ்விருறியும், || மறுகின்ற, = ஆகிய, x குறிப்பார்த்து.

இரவிற்குந் தீயற்றுக்கோடற்கு யான் கொத்தினையுடைய(க)நொச்சிப்பூ விழு
கின்ற ஓனைய அவன் குறியோவென்று கருதுஞ்செவியோடே வருத்தத்தை
யுடையே ஓகாநிற்க, தான் உருமேறு இடிக்கின்ற இருளையுடைய நடு
வாகிய இராப்பிழுதினது செவ்வியைப் பெருளும்ப் பகற்குறியையும் யான்
மாறினெனென் னுகுறி இனி மனத்தே கொள்ளாநிற்கும்; எ - று.

மனத்தின்னையசை செவிமேல் ஏற்றினார்; அதுகருவியாக உணர்தல்
*நோக்கி.

௬. அருஞ்செல வாரிடை யருளிவர் தளிபெருஅன்
வருந்தினெ னெனப்பல வாய்விடேந் தானென்ப
நிலையுயர் (௨)கடவுட்குக் கடம்பூண்டு தன்மாட்டுப்
பலசூழ மனத்தோடு பைதலேன் யானாக

எ-து: யான் நிற்கின்ற நிலைமை உயர்த்துக்குக் காரணமான கடவுளுக்கு
வரைவு முடிந்தாற்செய்யும் கடன்களை மேற்கொண்டு தான் குறிபெருமையிற்
றன் மாட்டு நிகழும்வருத்தம் பலவற்றையுஞ் சூழும்மனத்தோடே வருத்தத்தை
யுடையேனாகாநிற்க, தான் அரிய செவ்வியையுடைய வழியிடத்தே நம்மை
அருள் செய்து வந்து நம்முடைய அளியைப் பெருளும்ப் பகற்குறியும்
பெருமல் வருந்தினென இனிப் பலவார்த்தையுங் கூறாநிற்கும்; எ - று.

நிலையுயர்தல், வரைந்துகொண்டாலுயர்தல்.

௧. (அ)“கொன்னூர் தஞ்சினும் யாந்துஞ் சலமே, மயிலடி யிலைய
மாக்குர னெசசி, யணிமிகு மென்கொம் பூழ்த்த, மணிமருள் பூவின்
பாடுநனி கேட்டே” குறுந். ௧௩௮. (ஆ) “வியலா ரெயிற்புற நொச்சியி
னூழ்மலர் வீழ்தொ ரெண்ணி, மயலூர் மனத்தோடு வைகின்
யான் தஞ்சை வாணன் வெற்பர், புயலூரிருட்கங்குல் வந்தவ மேநின்று
போயினரென், நயலூர் நகைக்குமென் னேயென்ன பாவங்கொ
லாக்கினவே” தஞ்சை. ௨௦௧. (இ) “நொச்சிப் புதுமலர் வீழ்கிருள்
வீழ்வன நோக்குதுமே” தஞ்சை. ௧௩௮. (ஈ) “நொச்சிப்
பூவுதிர் நள்ளிரு ணடுநான்” கல். ௨. (உ) “நொச்சிமென் போது வீழு
மிருளின்” கூர்ம. இராமன்வனம். ௬௨.

௨. “சூன்றக் குறவன் காதன் மடமகண், மன்ற வேங்கை மலர்சில
கொண்டு, மலையுறை கடவுள் குலமுதல் வருத்தித், தேம்பலிச செய்த
வீரநறுங் கையன்” (ஐங். ௨௫௬.) என்பதும் இந்நூற்பக்கம் ௨௨௨.
௩. - ஆறா குறிப்பில்இதற்குப் பொருந்துவனவும் நோக்குக.

(பிரதிபேதம்) 'நோக்கி என்பவனை மூன்றுதாழியையும் வந்தன இசைநிறையாய் நின்றன,
அருஞ்செல்லாரிடை.

கஅ (க)கனைபெய னநொள்யான் (உ)கண்மாறக் குறிபெரு? அன்
புனியிழா பென்பழி நினக்குரைக்குந் தானென்ப

(h)*துளி(சு)நசை வேட்கையான் மிசைபாடும் புள்ளிற்றன்
னளிநசைஇ யார்வுற்ற வன்பினேன் யானாக

எ-து: மழை தண்ணீர் புரக்க நச்சுதன்மேலுள்ள ஸ்வட்கையினாலே
வானத்தைப்பாடும்வானம்பாடிபோல இருவகைக்குறியிலும் துள்ளி அளிக்கின்ற
அளியை நச்சுதலாலே தன்மேல் நிறைவுற்ற அன்பினையுடையனாகாநிற்க,
தான் நெருங்கின மழையையுடைத்தாகிய பாதிநாளிலே யான் - இடமாறப்
பகற்குறியையும் பெருளாய் பூணப்பட்ட இழையினையுடையாய்! என்னிடத்
துண்டாகிய பழியை நினக்குச் சொல்லாநிற்கும்; எ-று.

†தான் யான் ஆக அருளாக்குமென்பன (?) எதிர்காலத்து நிகழ்கின்ற
நிகழ்வு. என்பவனை மூன்றுதாழிசையிலும் வந்தன இசைநிறையாய் நின்றன.

க. “கனைபெயல்.....அன்பினேன்யானாக” என்பது (அ)குறியிடுபெய்வுமை
மருடிற்கும், (தொல்.கள.சூ. உ. இள.) (ஆ)தலைவன், தலைவியெய்குறி
யைப் பிழைத்தலாற் புலந்தவழித் தோழிசொல்லெடுப்புதற்குத் தலைவி
சிறுபான்மை கூறுதலு முண்டென்பதற்கும் (தொல். கற். சூ. கசு.
நச்.) மேற்கோள். (இ) “கனைபெயல்” இந்நூற்பக்கம் உஎந். ந - ஆம்
குறிப்புப் பார்க்க.

உ. கண்மாறல் - இடமாறுதல். குறுந். கஉந். புறம். கசந். ச.

ந. (அ) “துளிநசைப் புள்ளினின் னளிநசைக் கிரங்கி” புறம். ககஅ: உரு.
(ஆ) “மேகப் புள்வயிற் பிறந்த புட்போ லொன்றலா துரைத்த மேற்
றா” - (இ) “வானம்பாடி மேகத்துப் பிறந்த துளியையே நச்சிப் பாடு
மாறுபோல அரசனுள்வயிற்பிறந்த அளியொன்ற மல்லாதனவற்றை
உரைத்தலறியாத தேவியர்” கீவக. உஅகூ. (ஈ) “பாகையுந் தேனை
யும் போன்மொழியார்..... எழிலியை நோக்கியிரங்குபுள்.....
.....போனின்ற வாதனியேயிந்தச்சோலையிலே” தஞ்சை. இஅ. என்
பவைகளும் (உ) “தற்பாடிய தளியுணவிற், புட்டேம்பப் புயன்மாறி,
வான்பொய்ப்பினும்” பட். ந - ஓ. என்பதும் (ஊ) “மலையுறை
பகைத்து வாணுறைக்கணக்கும், புட்குலஞ் சூழ்ந்த பொருப்பு” (எ)
“அளிகார்ப் பாடுங் குரனீர் வறந்த, மலைப் புட்போல நிலைக்குர லணந்
தாங், குணவுளங் கருதி யொளியிசைபாட” கல். இந். கஃ - கக, கரு:
கக-கந். என்பவைகளும் கலி. கசக: இஉ-ந். ஆம் அடியின் குறிப்புக்
களுட் பொருந்துவனவும் இங்கே அறிதற்பாலன.

ச. நசைவேட்கை. முதுமொழிக். கூக.

(பிரதிபேதம்) * துளிநசைஇ† நசையார் வற்ற,†தான் யானருளாக்கு மென்பன நிகழ்வு, என்
வாங்கு எ - த. ஆங்கை கலந்தனாய்.

எனவாங்கு

எ-து: என்று *இவள்கூறும்படியாக; எ - று.

உஉ கலந்தநோய் கைம்மிகக் (3)கண்படா வென்வயிற்
(உ)புலந்தாயு நீயாயிற் பொய்யானே வெல்குவை
"புலங்குதா முருவியோ டணிகொண்ட நின்(நு)மலைச்
சிலம்புபோற் கூறுவ கூறு
மில்ங்கே ரெல்வனை யிவளுடை நோயே

எ-து: †இவளைக் கலந்த நோய் ‡இவள்ஒழுக்கத்தை மிகுக்கையினாலே அது
கண்டு கண்டதுயிலாத என்னிடத்தே நீவெறுத்தாயுமாய்க் கூறுவகூறும்
எவ்வளையையுடைய இவளுடைய நோயை இவள் ஆற்றும்படியாக ஒரு பொய்
மொழி கூறியாயினும் வெல்வாய் நீ உரைத்ததே இவட்கு உரையாமென
ஆற்றுகைகூறி வரைவுகடாயினள்.

(சு) அருவியாலே அழகுக்கொண்ட நின்மலையின் பக்கமலை கூறுவனவே
கூறுமாறுபோல நீகூறுவனவற்றையே கூறும் இலங்குகின்ற அழகினை
யுடைய எவ்வளையென்க. எல், ஒளி.

க. “காதலிமாட், ளெள்ளவைப் பார்க்குந் துயிலில்லை” நான்மணி. க.

உ. “புலந்தாயும்வெல்குவை” என்பது களவில் தலைவிகுறிப்
பினால் தோழி கூறியதற்கு மேற்கோள். தோல். கம். சூ. கசு. ௩௪.

ங. (அ) “குரல்கேட்ட கோழி குன்றதிரக் கூவ, மதநனி வாரண மாறுமா
றதிர்ப்ப, வெதிர்குதி ராகின் றதிர்ப்பு” (ஆ) “மணிமரு ணன்னீர்ச்சினை
மடமயி லகவக், குருகிலை யுதிரக் குயிலினம் கூவப், பகர்குழல்
பாண்டி லியம்ப வகவுநர், நாநவில் பாடன் முழுவெதிர்ந் தன்ன,
சிலம்பிற் சிலம்பிசை யோவா தொன்னூர்க், கடந்தட்டான் கேழிருங்
குன்று” பரி. 1 அ: (கசு) - உக; கரு: ௪0 - ௪௩. (இ) “அரையிலங்கு
மேகலை யார்ப்பி னயல, வரையிலங்கு மேகலை மாறே நின்றார்க்கும்,
புரையிலங்கு 1 பொற்சிலம்பு தான்சிலம்பும் போழ்தி, னிரை
யிலங்கு பொற்சிலம்பு நேரே சிலம்பும்” (ஈ) “கொங்குண் குழலார்
குழலேர் மணிமழலை, தங்கி னவைகொண்டு தானு மெதிர்மிழற்று,
மங்க ணவாட்செய்வ செய்தசதி யாடின்றே, செங்க ணெடியான் கடி
காவிற் செய்குன்றே” துளா. சுயம். கசு, கௌ.

ச. “மலையை அருவி அழகுறுத்துமென்பதை, “மணிவரை மருங்கி னருவி
போல, வணிவரம் பறுத்த” (கலி.க0௩: க0-கக) என்னும் பகுதியாலும்
அதன் குறிப்பாலுமுணர்க.

(பிரதிபேதம்) 1 அவன். † என்று இவள்கூறும்படியாக இவளை, ‡ அவளொழுக்கத்தை
நிகழ்கையினாலே.

ஆல்லகுறிப்பட்டு மீண்டதனை என்பிழைப்பாகக் கருதும் அவனைக் கவன்று ஆற்றாளா மென்றதனாலும் “தன்குறி தன்ன்யதழீஇத் *தேறினும்” என்னும் (க) குத்திரத்திற்குப் புகற்குறியென்றே பொருளாத லானும் இவ்வாறே பொருள்கூறவேண்டு மென்றுணர்க.

தாழிசைகளில் தோழி சொல்லெடுப்புதற்குத் தலைவி சிறுபாண்மை தலை, “புலத்தலு மூடலுமாகிய விடத்துஞ், சொலத்தகு கிளவி தோழிக் குரிய” (உ) என்பதனாற் கொண்டவாறுணர்க.

இதனால், தலைவற்கு அசைவுபிறத்தது.

இஃது ஒன்பதடித் தாவும் நான்கடித் தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் ஠ஜயடிச் சரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கவி. (க௦)

(சௌ.) ஒன்று, இரப்பான்போ லெளிவந்துஞ் சொல்லு முலகம்

புரப்பான் போல்வதோர் மதுகையு முடையன்

வல்லாரை வழிபட் டொன்றறிந் தான்போ

னல்லார்கட் டோன்று மடக்கமு முடைய

நு னில்லோர் புன்க ணீகையிற் றணிக்க

வல்லான் போல்வதோர் வன்மையு முடைய

னன்னு நொருவன்றன் னுண்டகை விட்டென்னைச்

சொல்லுஞ்சொற் கேட்டி சுடரிழாய் பன்மாணும்;

கூ நின்னின்றி யமையலேன் யானென்னு மவனாயி

னன்னுஞ்சொ னம்புண்டல் யார்க்குமிங் கரிதாயி

னென்னுற்ற ிறர்க்குமாங் குளகொல்லோ நறுதுதால்;

கஉ அறியாய்நீ வருந்துவல் யானென்னு மவனாயிற்

றமியரே துணிகிற்றல் பெண்டிர்க்கு மரிதாயி

னளியரோ வெம்போல வீங்கிவன் வலைப்பட்டார்;

கரு வாழலேன் யானென்னு நீரிப்பி னவனாயி

னேழைய ரெனப்பலர் கூறுஞ்சொற் பழியாயிற்

க. தோல். கள. கு. உ௦.

உ. தோல். கற். கு. கசு. இச்சுத்திரவுரையில் (அ) “கலந்தநோய்..... நோயே” என்பதனை மேற்கோள் காட்டி ‘இது களவு’ என்பர் இளம் பூரணர்; (ஆ) “கலந்தநோய்.....வெல்குவை” என்பதனைக் குறி பிழைத்துழிப் புலந்ததற்கு மேற்கோள் காட்டுவர் நச்சினுர்க்கினியர். (பிரதிபேதம்) * தேறியவென்னும், தேறதுமென்னும், † ண்த்தடிச்.

சூழங்கு னினைப்பதொன் றறிகலேன் வருந்துவல்
சூழங்கு னறுநுதா னம்முளே சூழ்குவம்;

கக

அவனை;

நாண்டிப் பெயர்த்த னமக்குமாங் கொல்லாது
பேணின ரெனப்படுதல் பெண்மையு மன்றவன்
வெளவின் முயங்கு மாத்திரம் வரவெனக்
கூறுவென் போலக் காட்டி
மற்றவன் மேளவழி மேவாய் நெஞ்சே.

இது தலைமகந்துக் துறைநேர்ந்த தோழி அவன் றன்மையும் அவன்
தனக்குக் கூறுவனவும் அக்கூற்றுத் தன்னுற் போறுக்க வொண்ணாதவாரும்
அவன் கருத்தும் தலைவிக்குக் கூறி அவன் துறையப்பத் தன்னுள்ளே
சொல்லியது.

இதன்பொருள்.

ஒன்று, இரப்பான்போ ஁லெளிவந்துஞ் சொல்லு (க)முலகம்
புரப்பான் போல்வதோர் மதுகையு முடையன்
வல்லாரை வழிபட் டொன்றறிந் தான்போ
னல்லார்கட் டோன்று (உ)மடக்கமு முடைய
டு (ங்)னில்லோர் புன்க ணீகையிற் றணிக்க
வல்லான் போல்வதோர் ற்வன்மையு முடைய
(ச)னன்ன நெருவன்றன் ணைடகை விட்டென்னைச்
சொல்லுஞ்சொற் கேட்ட சுடரிழாய் பன்மாணும்

க. (அ) “வையம் புரவுக்கு முள்ளத்தேன்” கலி. கசக: கஉ - ஈ. (ஆ)
“விசம்புதைவரு வளியும் போல வலியுந்
தெறலு மளியுமுடையோய்” புறம்: உ:ஈ - அ (இ) “வினை வலியுந் தன்
வலியு மாற்றுந் வலியுந், துணைவலியுந் தூக்கிச்செயல்” துறள். சஎக.

உ. “இளையா னடக்க மடக்கங், கிளைபொரு ளில்லான் கொடையே
கொடைப்பய - னெல்லா, மொறுக்கு மதுகை யுரனுடை யாளன்,
பொறுக்கும் பொறையே பொறை” நாலடி. சுரு. என அடக்க முத
லியவை ஒருவாறு சேரக் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க.

ங. (அ) “வண்கையாற் கவிமாற்றி” சீவக. கருஅ. (ஆ) “நந்தே கடந்தா
னிரப்போர் கடல்” கம்ப. அரசியல். டு.

ச. “சிறுமைப்பொருள் பெருந்தொழில்செய்தலும் பெருமைப்பொருள்
சிறுதொழில்செய்தலும் வியப்பாம் எனக்கொள்க” என்றுகூறி “அன்னு

(பிரதிபேதம்) * இளிவந்தம், † வண்மையும்.

ஏ-து: விளங்குகின்ற இழையினையுடையாய்! என்னிடத்து ஒருகாரியத்தை (க) இரந்துநிற்பான்போலே தன்னைப்பிறரால் இகழப்பட்டு எளியராத் தன்மை *தோன்றியுஞ் சிலமொழி கூறும். அங்ஙனம் †குறையிட்டு நிற்பினும் உலகத்தையெல்லாம் பாதுகாப்பான்போலே இருப்பதொரு வலியுமுடையன், மெய்ப்பொருள் கூறும் தூல்களைக் கூற வல்லவர்களை வழிப்பட்டு நின்று அப்பொருளை (உ) அறிந்தான்போலே நன்மக்களைக் கண்டாற்றேன்றும் மன அடக்கமுமுடையன், வறியோர் வறுமையைக் கொடையினாலே போக்க வல்லான்போலே இருப்பதொரு வலியுமுடையன், அத்தன்மையையுடையான் ஒரு தலைவன் தனக்குரிய ஆளுந் தகைமையைக் கைவிட்டு என்னேநோக்கிக் கூறும் (ங) பலகாரியங்களும் மாட்சிமைப்பட்டுச் சொல்லக் கேட்பாயாக; எ-று.

“மனைவி யுயர்வுங் கிழவோன் பணிவு, நினையுங்காலப் புலவியு ளுரிய” (சு) என்பதனான், நினையுங்கால † என்றதனற் றேழியுயர்வுங் கிழவோன் பணிவும் || கொள்கவென் தலால், தோழி இங்ஙனம் கூறினாள். “உயர்மொழிக் கிளவியு முரியவா லவட்கே” (ரு) என்பதனால் ‘உலகம், புரப்பான் போல்வதோர் மதுகையு முடையன்’ என்றாள்.

றெருவன் சுடரிழாய்” என்பதை மேற்கோள்காட்டி, “இது பெரியோன் சிறு தொழில் கூறலின் வியப்பாயிற்று” என்பர். பே; தோல். மெய்ப். சூ. எ; இ-வி. தூலாரும் இதனையேபின்பற்றுவர். இ - வி. சூ. ௫௭௮.

க. இத்தூத்பக்கம் ௫௩: க - ஆம் குறிப்பிலுள்ள, இரப்பாரைப் பிற நிகழ்வா ரென்னும் பொருளையுடைய செய்யுட்கள் இங்கே அறிதற்பாலன.

உ. “கத்தறிந்தார் கண்ட தடக்கம்”.

ங. பன்மாவென்பது, பலகாலென்னும் பொருளில் பரி. உ: எங, அ: அடு, கங: சுஉ; கலி. கூஉ: ௫௬, கசச: உ, கசசு: உச; அகம். சக: கூ, கடு: ச; புறம். கசு: கஅ, ௩௬: கூ. இவற்றில் வந்துள்ளது. இவ் வுரைகாரரும் “மானும்” என்னும் இடைச்சொல், ‘படியும்’ என்னும் பொருட்டாய் நிற்கற்கு “சுடரிழாய் பன்மானும்” என்பதை, தோல். எச்ச. சூ. சுஎ - இல் மேற்கோள்காட்டியிருக்கிறார். இதனைத் தாழிசையோடு சேர்த்தால் இப்பொருள் பொருந்தும். பதீம். அங: சு - இல் பன்மாவென்பது இப்பொருளில் வந்துள்ளது.

ச. தோல். பொருளி. சூ. ௩௩. இதனுரையிலும், “ஒன்றிரப்பான்போல் பன்மானும்” என்பதனை, கற்பினுள் புலவிக் காலத்துத் தலைவன் இரந்துரைக்கத் தலைவி அதனையேற்றுக்கொண்டதற்கு மேற் கோள் காட்டியுள்ளார் இவ்வுரையாசிரியர்.

ரு. தோல். பொருளி. சூ. சசு. இதனுரையிலும், “உலகம்..... . முடையன்” என்பது, தோழி தலைவனை உயர்த்திக் கூறியதற்கு இவ் வுரையாசிரியரால் மேற்கோள் காட்டப்பட்டுள்ளது.

(பிரதிபேதம்) * தோன்றவும், † குறைந்து நிற்பினும், ‡ என்பதனால் || கொள்ளப்படுதலால்,

உம்மைகளில்லாம் (க) ஐயவும்மை.

சொல்லுமென்றது (உ) பிறன்கட்டோன்றிய வருத்தம்பற்றி இனிவரல் பிறந்தது; அவன் இவ்வாறு * ஒழுகல் நமக்கு இனிவரலெனக்குறிப்பார் கூறிக்கூற நயப்பித்தலின்.

ஈ(ந) நின்னின்றி யமையலென் யானென்னு மவனாயி

னென்னொ சொ னம்புண்டல் யார்க்குமிங் கரிதாயி

னென்னுற்ற பிறர்க்கு வாங் குளகொல்லோ நறுநுதால்

எ-து: நறிய நுதலினையுடையாய் அவன் நின்னையின்றி யான் உயிர் வாழேனென்று கூறுநிக்குமாயின், இங்ஙனம் இறந்துபடுந் தன்மையை யுடையவன் கூற்றை நம்புதலைச் செய்தல் இவ்விடத்து யாவார்க்கும் அரிதாயிருக்குமாயின், || இந்நிலைமைக்கண் என்னைச் சேர்ந்தவருத்தங்கள் பிறர்க்கும் உளவோ? இல்லையன்றே! எ-று.

கஉ அறியாய்நீ வருந்துவல் யானென்னு மவனாயிற்

றமியரே துணிகிற்றல் பெண்டிர்க்கு மரிதாயி

னனியரோ வெம்போல வீங்கிவன் வலைப்பட்டார்

எ-து: அவன் யான் வருந்துவல் நீ அதனை அறியாயோவென்று கூறி நிக்குமாயின், தமக்கு(சு) உயிர் போல சிறந்ததோழியரோடு உசாவித்துணியாமற் றமியராயிருந்தே துணிகிற்றல் மகளிர்க்கும் அரிதாயிருக்குமாயின், இந்நிலைமைக் கண் இவன் வலையிலே அகப்பட்டார் சிலர் எம்மைப்போல அளிக்கத்தக்காரா யிருப்பாரோ? வலியராயிருப்பாரன்றோ! எ-று.

க. “ஒன், நிரப்பான்போல் வண்மைபு முடையன்” என்புழி உம்மை இன்னொனென்று துணியாமைக்கண் வருதலின் ஐயவும்மையென்பர், சேனாவரையரும்; நோல். இடை. சூ. எ. சே; நச. இ - வி. நூலாரும் இவ்வாதே கூறுவர். இ - வி. சூ. உருசு.

உ. “ஒன் நிரப்பான்போ லெளிவந்தஞ் சொல்லும்” என்பது, அவன் இவ்வாறெழுந்தல் நமக்கு இனிவரவாமென்னுங் குறிப்பினுற் கூறிக்கூற நயப்பித்தமையின், பிறன்கட்டோன்றிய வருத்தம்பற்றிவந்த இனிவரலாமென்பர், பேராசிரியரும்; நோல். மெய். சூ. சு. இ - வி. நூலாரும் இதனையே பின்பற்றுவர். இ - வி. சூ. இளஅ.

ங. “இன்றி யமையெனென் நின்னவுஞ்சொல்லுவாய்” கலி. கக: உக.

ச. (அ) “நின்னாவி யன்னவன் மூன்றை வன்றி நிலையையே” (ஆ) “நெஞ்சே, யினியேதுசென்றெய்துமாதென்று நீநின்றிரங்கலென்னோ,

(பிரதிபேதம்) * ஒழுகநமக்கு, † நின்னையன்றி, ‡ வாழ்விலெனென்று, வாழலே னென்று, || அந்நிலைமைக்கண் + அவன் வலையிலே,

கரு வாழலேன் யானென்னு நீநீப்பி னவனாயி

* “னேழைய ரெனப்பலர் கூறுஞ்சொற் பழியாயிற்

குழங்கா னினைப்பதொன் † நறிகிலேன் வருந்துவல்

குழங்கா னறுநுதா னம்முளே குழ்குவம்

எ - து: அவன் நீ அருளாதொழியின் யான் உயிர்வாழேனென்னுமாயின், குடிப்பிறந்தார்(க)பேதையராயிருப்பவென்று நன்மக்கள் அவரைச் சிறப்பித்துச் சொல்லுஞ்சொல் நீ (உ) முதுக்குறைமை பூண்டிருத்தலின் நினக்குப் பழியாயிருக்குமாயின், இந்நிலைமைக்குச் செய்யலாவதொரு காரியத்தை ஆராயுங்கால் நினைப்பதொரு காரியத்தை அறியேனும் வருந்தாநின்றேன்; இந்நிலைமை ஆராய்ந்துபார்க்குங்கால் நறிய நுதலினையுடையாய்! நம்முள்ளே ஆராய்ந்து பார்ப்பேம்; † எ - து.

கக, அவனை

(ந)நாண்டப் பெயர்த்த நமக்குமாங் கொல்லாது

(ச)பேணின் ரெனப்படுதல் பெண்மையு மன்றவன்

வெள்ளின் முயங்கு மாத்திரம் வாவெனக்

|| கூறுவென் போலக் காட்டி

மற்றவன் †மேளவழி மேவாய் நெஞ்சே

களியே யிதழ்வஞ்சி கண்சொன்ன வாரூயிர் கண்டுவந்தே” (இ) “கண்ணு குவையினக் கங்குயி ராவன் கனங்கு ழையே” அம்பிகா. எ0, அக, க0க; (ஈ) “இநகே யுயிரன்ன பாககியு நீயுமெழுந்தருளே” திரு வாநர்க். சுச. (உ) “பொருப், பிணையே யிணைக்கொகை யாயின்ன ராயின்ப மெய்தவயுரித், துணையே துணைவா நீவரு வாயிந்தச சோலையிலே” மாறன்கோவை. எரு.

க. (அ) “நண்ணறி வுடையோர் நூலொடு பழகினும், பெண்ணறி வென்பது பெரும்பேதை மைத்தே” இறை. சூ. உக. நன். பெயர். சூ. அ. மயிலே. இ - வி. சூ. கசுஎ. மேற். (ஆ) “பெண்ணறி வென்பது பேதைமைத்தே” சீலப். உக: உச. (இ) “நண்ணுணர் வுடையோர் நூலொடு பழகினும், பெண்ணறி வென்பது பெரும்பேதை மைத்தே” நன். பெயர். சூ. அ. வி. மேற். (ஈ) “நண்ணறி வுடைய ராகி நூலொடு பழகினும், பெண்ணறி வென்ப தெல்லாம் பேதைமைத் தாதல்” திருவிளை. பன்றிக்குட்டிக்கு. ஈச: (உ) “பேதைமை யென்பது மாதர்க் கணிகலம்” (ஊ) “எண்ணற வோதி யெழுத்தறக் கற்கினும், பெண்ணறி வென்பது பெரும்பேதை மைத்தே”

உ. முதுக்குறைமை யென்பதற்கு, முதுமைக்கண் உறைகின்று நிலைமை யென்றும் பேரறிவுடைமையென்றும் பொருள் கூறுவர்.

ஈ. “நாண்டப் பெயர்த்தல்” கலி. சு0: ஈஉ.

ச. “பெண்ணன் றுரைத்த நமக்காயின்” கலி. ஈஎ கூ.

(பிரதிபேதம்)* ஸமயார், † அறிகிலேன், அறிகிலன், † என்றான். || கூறுவனபோல, † மேவழி மேவழி மேள நெஞ்சே, மேவாய் மேவாய் மேள நெஞ்சே.

எ - து: நம்மை நாண் வருத்துகையினாலே அவனைப் போக்குதல், நமக்கும் அவன் இறந்துபடுகின்ற நிலைமைக்கட் பொருந்தாது, அவன் இறந்துபடுகின்றவனைப் பேணிஞரென்று நன்மக்கள் புகழ்ந்துகூறப்படுதல் நின் கருத்தாற் பெணமையும்ராயிராநின்றது; இங்ஙனமாகவும், அவன் நின்னை முயங்குமளவைத் தன் நெஞ்சாலே கைக்கொண்டுவிட்டான்; அதற்கு நீமேவுகின்றிலை, இதற்கு யான் இனிக் கூறுவதொன்றின்மேனத் தலைவிக்குக் கூறி, பின்னைத் தோழி தன்னெஞ்சோடு முன்னிலைப் புறமொழியாகக் கூறுவாள் குறியிடத்தேவாவென்று கூறுவாள்போலே அவனுக்கு ஒரு பொய்க்குறியைக் காட்டி அவன் மேவின வழியிலே நெஞ்சே மேவுவாயாக என்றாள்; எ - து.

இதனால், தலைவிக்குச் சூழ்ச்சி பிறந்தது.

(க)இஃது ஒன்றெனச் சொற்சீரும் அவனையெனத் தனிச்சொல்லும் || பெற்று, தாழிசையுள்ளனமூன்றடியாக ஒன்றுநான்கடியாய் வந்தமையிற் கொச்சக்கலியாயிற்று.

(கக)

(சுஅ) ஆயிழி யணிமலை யல்வேங்கைத் தகைபோலத்

தேமூசு நனைகவுட் டிசைகாவல் கொளற்கொத்த

வாய்நில்லா வலிமுன்பின் வண்டுது புகர்முகப்

படுமழை யடுக்கத்த மானிசும் போங்கிய

கடிமரத் துருத்திய கமழ்கடாந் திகழ்தரும்

பெருங்குளிறிற் றினத்தொடு வீங்கெருத் தெறுழ்முன்பி

னிரும்புலி மயக்குற்ற விகன்மலை நன்னாட;

அ வீழ்பெயற் கங்குனின் விளியோர்த்த வொடுக்கத்தால்

வாழநாட் சிறந்தவன் வருந்துதோட் டவறுண்டோ

தாழ்செறி கடுங்காப்பிற் றுய்முன்னர் நின்சார

வாழறு கோடல்போ லெல்வளை யுகுபவால்;

க. வெண்கலியுறுப்பு நிலையொத்துப் பாவேறுபடுங் கொச்சகத்துக்கு இச் செய்யுளை மேற்கோள்காட்டி, இது தரவும் கொச்சகமும் சுரிதகமும் முறையானே வந்து ஆசிரியசு சுரிதகத்தான் இற்றது என்று கூறி இவற்றையும் எழுதுவர் பே, 'இது ஒன்றெனவும் அவனெனவுஞ் சொற்சீருந் தனிச்சொல்லும் வந்து இடைநிலைப்பாட்டினுள் ஒன்றோ ரடியிக்கு ஒருபொருண்மேல் மூன்றுவருதலின் ஒத்தாழிசையாகாது கொச்சகமாய்க் கலிவெண்பாட்டின் வேராயிற்று' என்பர். நச்; தோல். செய். ரு. கருடு.

(பிரதிபேதம்)* மேவுகின்றிலை, † கூறுவானாய்க்குறியிடத் † கூறுவன போலே, || பெற்று ஒன்று மூன்றடியாக ஒன்று நான்கடியாய்,

கஉ இனையிரு ளிதுவென வேங்கிநின் வரன்சைஇ
நினைதுய ருழப்பவன் பாடில்கட் பழியுண்டோ
வினையனென் றெடுத்தாற்று மயன்முன்னர் நின்சனைக்
கனைபெய னீலம்போற் கண்பனி கலுழ்பவால்;

கக பன்னுளும் படரடப் பசுலையா லுணப்பட்டான்
பொன்னுரை மணியன்ன மாமைக்கட் பழியுண்டோ
வின்னுரைச் செதும்பரற்றுஞ் செவ்விடி னின்சோலை
மின்னுகு தளிரன்ன மெலிவுவர் துரைப்பதால்;

எனவாங்கு;

உக பின்னீதல் வேண்டுநீ பிரிந்தோண்ட் பெனநீவிப்
பூங்கண் படுதலு மஞ்சவ ருங்கிய
வருந்துய ரவலந் தூக்கின்
மருங்கறி வாரா மலையினும் பெரிதே

இது வரையாது வந்து ஒழுதந் தலைவந்தநீ தோழி தலைவியாற்றமை
யும் இவ்வோழக்கம் புறத்தார் அறியப்படுகின்றமையும் கூறி வரைவு
கடாயது.

இதன் பொருள்.

(க) ஆமிழி (உ)யணியலை (ங)யலர்வேங்கைத் தகைபோலத
தேமுக நனைகவுட் டிசைகாவல் கொளற்கொத்த
வாய்நில்லா (ச)வலிமுன்பின் (ரு)வண்ணீது புகர்முகப்
படுமழை யடுக்கத்த மானிசும் போங்கிய
கடிமரத் துருத்திய (க)கமழ்கடாந் திகழ்த்தரும்

க. ஆம் - நீர். ஐந்தறு. உஉங்.

உ. நீர்வீழ்ச்சி, மலைக்கு அழகுசெய்யு மென்பதனை, கலி. க௦ங்: க௦-கக.
ஆம் அடிகளாலும் அவற்றின் குறிப்பாலும் உணர்க.

ங. (அ)“தும்பிவேங்கையஞ் சினையெனபும்பொறியானைப்
புகர்முகக் குறுகியும்” கலி. சக: உ - ச. (ஆ) “போதி யென்றான்
பூத்த மரம்போற் புண்ணைப் பொலிகின்றான்” கம்ப. சம்பு. சங்.

ச. “வலிமுன்பின்” கலி. ச. க.

ரு. வண்டியானை மதத்தில் மொய்க்குமென்பது “வரிவண், டோங்குய
ரெழில்யானைக் கனைகடாந் கமழ்நாற்ற, மாங்கவை விருந்தாற்றப்
பகவல்கி” கலி. சக: உ - ச என்னும் பகுதியாலும் அதன் குறிப்
பாலும் உணரலாகும்.

க. இந்நூற்பக்கம் ககக; ங- ஆங்குறிப்புப் பார்க்க.

(க)பெருங்களிற் றினத்தொடு வீக்கெருத் தெறுழ்முன்பி

(உ)னிரும்புலி மபக்குற்ற விகன்மலை நன்னாட

எ-து: எட்டுத்திசையுங் காத்தற்றொழிலை மேற்கோடற்குப் பொருந்தின வாய்ப் பகைத்தவை எதிரில்லாத மிக்கவலியினையும் விளக்கத்தைத் தரு கின்ற கமழ்கின்ற மத்ததான் நனைந்த கவுளினையும் நீர் வீழ்கின்ற அழகினை யுடைய மலையிடத்துத் தேனினம் மொய்க்கும் பூக்களையுடைய வேங்கையி னது அழகுபோல வண்டுகள் ஊதுகின்றபுகரினையுடைத்தாகிய முகத்தினையு முடைய சொரியும் மழையையுடைத்தாகிய (ங) பக்கமலையிடத்தனவும் பெருமையையுடைய விசம்பலேவளர்ந்த மிகுதியையுடைத்தாகிய மரங்களை யுடைய ஆற்றிடைக்குறையிடத்தனவுமாகிய,பெரிய(ச)யானைத்திரள்களோடே வீங்கின கழுத்தினையும் மிக்க வலியினையுமுடைய பெரியபுலி மாறுபாட்டாலே போர்செய்தலுற்ற மலையினையுடைய நல்ல நாடனே; எ-று.

க. “வேழக் குரித்தே விதந்துகளி நென்றல், கேழற் கண்ணுங் கடிவரை யின்றே”(தொல். மாட. கு. ௩௪) என்பதனாலும் “களிறுமேல் கொள்ள வும்” (புறம். ௪௧ க) என்பதனாலும் அதனுரையாலும், “கோட்டு மாலூரவும்” (சீலப். கரு: கூஅ) என்பதனாலும் மீயில் மேற்கோளான இப் பகுதியில் களிறென்பது பன்றி யென்று தடைவிடைகளால் நிறுவப் பெற்றிருப்பகாலும் களிறென்பது பன்றியையு முணர்த்தும். அதனி னீக்குதற்கு யானையை, “பெருங்களிறு” என்றுகூறினா.

உ. சிறுபுலி சிறுக்கையெனப்படுதலின் வேங்கையை இரும்புலி யென்றார். இத்தனை வேங்கை யிரும்புலி போன்ற” கள்வழி. ௧௬. என் பதனாலும் பெரும்புலி என்னும் வழக்காலு முணாக.

ங. கிரிசரம், நதிசரம் வனசாமென யானை மூவகைப்படுமென்பா. அது (அ) “முத்திறத்தன வெண்ணலப்பிறப்பின மூரிவெங் களியானை”, (ஆ) “மூவகை யானையர்” (வில்லி. குதுபோர். ௭௧, பதின்மூன்றாம். ௬) எனவருதலாலும் அறியப்படும். அவற்றுள் இங்குக் கூறப்பெற்றன கிரிசரமும் நதிசரமும்.

ச. யானையும் புலியும் ஒன்றோடொன்று பொரல் இயல்பு: (அ) “குறஉப் புலி பொருத புண்கூர் யானை” மலை. ௫௧௭.(ஆ) பூம்பொறி யுழுவைப் பேழ்வா யேற்றை, தேங்கமழ் சிலம்பிற் களிற்றொடு பொரினே”, (இ) “வயக்களிறு பொருத வாள்வரி வேங்கை” நற்.கொ: ௧-உ; உருகு. ௪. (ஈ) “புகர்முகக் களிறொடு புலிபொரு துழக்குகின், நைன்மலை” (உ) “வாயிழி கடாஅத்த வான்மருப் பொருத்தலோ, டாய்பொறி யுழுவை தாக்கிய பொழுதின்” கலி. ௪௫. ௧௨ - ௩: ௪௬. ௩ - ௪. (ஊ) “புலியொடு பொருது சினஞ்சிறந்து வலியோ, மெவுக் களி ரொதுங்கிய மஞ்ஞ”(எ) “சூயவரி யிரும்போத்துப் பொருத புண்கூர்,

திசைகாவல்கொள்கொத்த என்றதனால் உலகைத் தாங்குத்தற்கு உரிய
 நென்றும் வலிமுன்பின் என்றதனால் மிக்க வலியினையுடையனென்றும்
 ஈனையவுள் என்றதனால் செல்வச்செருக்குடையனென்றும் வண்டிதுபுகர்முகம்
 என்றதனால் பலர்க்கும் பயன்படுகின்றனென்றும் இருவகைசு சுற்றத்திற்கும்
 ஏற்றுக. இருவகைசுசுற்றமாவன: தலைவியுடைய தந்தைசுற்றமுந் தாய்சுற்றமு
 மாம். இருவகையவாகிய களிற்றோடே புலிமயக்குற்ற என்றதனால் இரு
 வகைசு சுற்றத்தாருடனே ஊரிலுள்ளா தலைவியை அலர்கூறிப் பகைக்கின்ற
 ரென உள்ளுறையுமவங்கொள்க. இது வினையுமப்போலி.

அ (3) வீழ்பெயற் *கங்குனின் விளி(உ)யோர்த்த வொடுக்கத்தால்
 வாழுநாட் சிறந்தவள் வருந்துதோட் டவறுண்டோ
 தாழ்செறி கடுங்காப்பிற் ருய்முன்னா நின்சார
 லாழுறு (௩)கோடல்போ லெல்வனை யுருபவால்

எ-து: †தாழிட்டு அடைத்தாற் போலுங் கடிய காவலையுடைய தாய்
 முன்னே நின்னுடைய மலைச்சாரலிலே ‡முறைமையையுற்ற கோடல் உருமாறு
 போலே ஒளியினையுடைய வளைகள் உருவனவாய் இராரின்றன; இங்ஙன
 மாதற்கு, இடைவிடாது வீழ்கின்ற மழையையுடைய இராக்காலத்து நின்
 னுடைய குறியால் அழைக்கின்ற அழைப்பினைச் (சு)செவிகருவியாகலுந்தத்தன
 லுண்டான மனவொடுக்கத்தாலே உயிர்வாழ்கின்ற நான் மிக்கவருடைய
 வருந்துகின்ற தோளிடத்து அவை நினக்குச்செய்த தப்பு உண்டோ?
 இல்லையே; ||எ - று.

உருப, அகரவீற்றுப்பவறிசொல்; படுத்தலோசையாற்பெயராய்நின்றது(?)

துயங்குபிடி தழீஇய மதனழி யானை” அகம். உகக: சு - எ, ஈகஅ
 உஉ-ஈ. (ஏ) “வரிவயம் பொருத வயக்களிறு போல, வின்னு மாறாது
 சினனை” புறம்: ௧௦௦:௭-அ. (ஐ) “புலிகலாங் கொள்யானைப் பூங்குன்ற
 நாட” பழ. ௧௫௭. (ஓ) “புலியொடு பொருஉம் புகர்முக வோதையும்”
 சீலப். உரு: உக. (ஔ) “நீடு பணைப்பகட் டுடனே, வல்லி யம்பொரு
 மாறென” வில்லி. பதினாறாம். ஈக.

க. தலைவன் தன்வரவு அறிவிக்குவகுறி மயங்குதலால், அல்லகுறிப்பட்ட
 தோழி தலைவற்குப்பிற்றைஞான்று அதனைக்கூறியதற்கு “வீழ்பெயற்
உருபவால்” என்பது மேற்கோள்; ஈதால். கள. சூ. ௪௨. ௩௪.

உ. ஓர்த்தல் இந்துதற்பக்கம் உஅஉ: ௫ - ஆறு குறிப்புப்பார்க்க.

ஈ. வளையுதிர்த்தற்குக் கோடற்பூ உதிர்தல் உவமையாதலை, கலீ. எ-ஆம்
 பாட்டின் கரு - சு. அடிகளின் குறிப்பாலுணர்க.

ச. “நொச்சிப் பாடோர்க்குஞ் செவி” என்பதன் விசேடவுரையில்
 ‘நொச்சிப்பூ விழுகின்ற ஓசையை.....கருதுஞ்செவி’ என்று உரை
 (பிரதிபேதம்) * கங்குனின், †தாழிட்டு, ‡முறைமையுற்ற, ||என்றான்.

கஉ இனையிரு னிதுவென வேங்கிநின் வரனசைஇ
நினைதுய ருழப்பவள் *பாடில்கட் பழியுண்டோ
†வினையளென் நெடுத்தரற்று மயன்முன்னர் (க)நின் களைக்
களைபெய னீலம்போற் கண்பனி கலுழ்பவால்

எ - து: இவ்வாதே ஒரு களவொழுக்கமுடையவென்று உயர்த்துக் கூப்
பிடுகின்ற அயலார்முன்னே நின்னுடைய சினையிடத்துச் செறிந்த மழையை
யேற்ற நீலம்போலே கண்கள் நீர் சொரிவனவாயிராநின்றன; இங்ஙனமாதற்கு
இது யாம் வருந்துதற்கு ஏதுவாகிய இருளென்றேங்கி நின் வருத்தற்றொழிலை
நச்சி நினைத்தலாலுண்டான வருத்தத்திலே வருந்துகின்றவளுடைய துயிலில்
லாத கண்ணிடத்து அவை நினக்குச்செய்த பழிகளுண்டோ? இல்லையே; †எ-று.

கசு பன்னுளும் படரடப் (உ)பசலையா லுணப்பட்டாள்
(ங)பொன்னுரை மணியன்ன மாமைக்கட் பழியுண்டோ
வின்னுரைச் (ச)செதும்பரற்றுஞ் செவ்வியு ணின்சோலை
மின்னுகு தளிரன்ன மெலிவுவர் துரைப்பதால்

எ-து: நுரைகளையுடைய இனிய சின்னீர் வந்து ஆரவாரிக்கும் இள
வேணிற்காலத்தே நின்னுடைய (ரு)சோலையில்ஒளிகெட்டதளிரையொத்த நிதக்
கேடு வந்து பலர்க்குங் கூறுவதாயிராநின்றது; இங்ஙனமாதற்குப் பலநாளும்
நினைவு வருத்துகையினாலே பசலையாலே நுகரப்பட்டவளுடைய பொன்னை

யெழுதி, 'மனத்தின் வினையைச் செவிமேல் ஏற்றினார்; அது கருவி
யாக உணர்தல்நோக்கி' என இலக்கணமும் இவ்வுரையாசிரியரே எழுதி
யிருத்தல் ஈண்டறிதற்பாலது; கலி. சசு. கஉ - ஈ.

க. (அ) "கூடற் குடாஅது, பல்பொறி மஞ்ஞா வெல்கொடி யுயரிய,
வொடியா விழவி னெடியோன் குன்றத்து, வண்டுபட நீடிய குண்டு
சுனை நீலத், தெதிர்மலர்ப் பிணைய லன்னவிவ, ளரிமதர் மழைக்கண்"
(அகம். கசக. சசு-கசு) என்பதும் (ஆ) இந்நூற்பக்கம் உஎசு: உ-ஆவ்
குறிப்பும் ஈண்டறிதற்பாலன.

உ. பசலையா லுணப்படல்: கலி. கடு: கங.

ங. (அ) "மணிமிடை பொன்னின் மாமை" நந். ஈஉசு: சு. (ஆ) "காசு
நிழற் காட்டு மாசின் மாமை" பேருங். (க) சஃ: உஉஎ.

ச. (அ) "புனற்செதும்பு நின்றிலைக்கும் பூங்குன்ற நாட" நாலடி. கஉஅ.
(ஆ) "செதும்பற் றுமரைச் செவ்விதழ் போல" (இ) "செதும்புபரந்
தெங்குஞ் சேற்றிழுக் குடைத்தாய்" (ஈ) "செருத்தற் நீம்பால்
செதும்புபடப் பிலிற்றி" பேருங்: (க) சஃ: ஈஉஈ; சக: உஅ, ககஉ.

டு. "நீணிழற் தளிர்போல நிநனுழ்த்தல்" கலி. உஃ: கஎ.,
(பிரதிபேதம்) * பாடில்கட், † வினையருளென், ‡ என்னுள்.

யுரைத்தொரு மணியுண்டாயின் அதனையொத்த பசலை பார்த்த * மாமைநிறத் தின்சின் அது செய்த பழிகளுண்டோ? இல்லையே; †எ-று.

எனவாங்கு, †அசை.

உக (க)பின்னீதல் வேண்டுநீ பிரிந்தோண்ட் பென்னீவிப்

பூங்கண் படுதலு மஞ்சவ ருங்கிய

(உ)வருந்துய ரவலந்துக்கின்

(ஈ)மருங்கறி வாரா மலையினும் பெரிதே.

எ-து: அவன் அந்நமமான இடத்து அவன் பூப்போலும் கண் பாடின மையை நீவிப் படுத்தும் யான் அஞ்சவேன்; அதற்குக் காரணமென் னெனில், அத்துயிலிடை||நினைத்து வருந்தத்தக்க கனவாற் பின்னர்த் தாங்கிய அரிய வருத்தத்தால் உற்ற கேட்டைத் தூக்கிப்பார்க்கில் அஃது எல்லையறிய வொண்ணாத மலையினும் பெரிதாயிராநின்றது; இனி இவ்வருத்தம் உறுதபடி நீ வரையாமற் பிரியப்பட்டாளோடு கொண்டஉறவு பின்னுதலை நீ கொடுத்தல் வேண்டும்; -எ-று.

“பின்னுதல் பின்னெனநின்றது. x பின்னியதொடர்[நிலை](நீவி)” (சு) என்றார்[பிறரும். துயில்கொள்ளாமையைத் = துடைத்து என்க.

இதனால், தலைவற்கு அசைவு பிறந்தது.

இது தரவும் தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் சரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (கஉ)

(சக.) கொடுவரி தாக்கி வென்ற வருததமொடு

நெடுவரை மருங்கிற் றுஞ்சம் யானே

நனவிற்குன் செய்தது மனத்த தாகலிற்

கனவிற்குண்டு கதுமென வெரீஇப்

க. “பின்னீதல்பெரிதே” என்பது துஞ்சிச்சோர்த் லென்னும் மெய்ப்பாட்டிற்கு மேற்கோள்; நோல். மெய்ப். கு. உரு. பே.

உ. “அருந்துய ரவல்மொடு” நோல்.கன.கு. கக. நச். மேற். ‘எண்ணியது’

ஈ. (அ) “வரையளர் தறியாப் பொன்படு நெடுங்கோட், டிமையம்” புறம். நக: கச - டு. (ஆ) “மலையே; அளக்க லாகாப் பெருமையு மருமையு, மருங்ககல முடைமையு மேறற் கருமையும்,பொருந்தக்கூறுப” நோல். சிறப். நச். மேற். (இ) “அகலத் தெல்லையு மாழ்ச்சியி தந்தமு, முயர்பி னோக்கமு முணர்த்தற் காகா, விஞ்சையம் பெருமலை” டெருங்: (க)டுக: சு - அ. (ஈ) “அளக்க லாகா வளவும் பொருளும் * மலைகதே” நன்.

ச. கலி. டு: கஅ.

(பிரதிபேதம்) * மைநிறத்தின்†என்றான் †ஆங்கு. அசை. || துயரத்தனவாற் பின்னர்த்+ என்றான் x பின்னீதொடர்நிலை = துடைத்து, இதனும்மலையற்கு,

௫ புதுவதாக மலர்ந்த வேங்கையை

யதுவென வுணர்ந்தத னணிநல முருக்கிப்

பேண முன்பிற்றன் சினந்தணிந் தம்மரங்

காணும் பொழுதி னேக்கல் செல்லாது

நாணி யிறைஞ்ச நன்மலை நன்னாட;

க௦ போதெழின் மலருண்க ணிவண்மாட்டு நீயின்ன

காதலை யென்பதோ வினிதுமற் நின்னாதே

மின்னோருங் கண்ணை விடியென்னாய் பெயலென்ன

யின்னதோ ராரிடை யீங்குநீ வருவதை;

க௧ இன்புற வளித்தனை யிவண்மாட்டு நீயின்ன

வன்பினை யென்பதோ வினிதுமற் நின்னாதே

மணங்கமழ் மார்பினை மஞ்சிவ ரநிக்கம்போழ்ந்

தணங்குடை யாரிடை யீங்குநீ வருவதை;

க௨ இருளுற ழிருங்கூந்த ளிவண்மாட்டு நீயின்ன

வருளினை யென்பதோ வினிதுமற் நின்னாதே

யொளிறுவேல் வலனேந்தி யொருவன்யா னென்னாது

களிறியங் காரிடை யீங்குநீ வருவதை;

அதனால்;

உ௩ இரவின் வார லைய விரவுவி

பகலறை வரிக்குஞ் சரரற்

பகலும் பெறுவையிவ டடமென் றோனே.

இது *நீர்வீவாறு வருகின்ற வரவு எமக்குத் துன்பத்திற்குக் காரண
†மாகாநின்றதெனக் கூறி இரவுவருவானைத் தோழி பகல்வருகவேன்றது.

இதன்போருள்.

(௧)கொடுவரி தாக்கி வென்ற வருத்தமொடு

நெடுவரை மருங்கிற் றஞ்சும் (௨)யானை

௧. யானை புலியைக்கொல்லுமென்பது இந்நூற்பக்கம், உடுக: க-ஆறு
குறிப்பால் உணரலாகும்; கொன்று மலையிற் றுயிலுமென்பதை, கலீ.
௪௩: க- ஈ-ஆம் அடிகளால் உணர்க. 'கொடுவரி, பண்புத்தொகைப்
புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை; ஆகுபெயருமாம்' புறம். ௧௩௩.

௨. யானை வேங்கைமரத்தைச் சினங்கொண்டு சிதைக்கு மென்பதனை,
(அ) "கதம்பவாய் வேழ, மிருங்கேழ் வயப்புலி வெரீஇ யயலது, சருங்

(பிரதிபேதம்) * நீஇவ்வாறு. † ஆய்கின்றதென, ‡ வாவென்றது.

- (க) நனவிற்குன் செய்தது மனத்த தாகவிற்
 கனவிற்கு கண்டு கதுமென (உ)*வெரீஇப்
 (ரு) புதுவ தாக (ஈ) மலர்ந்த வேங்கையை
 யதுவென†வுணர்ந்தத னணினல முருக்கிப்

கால் வேங்கை யூறுபட மறலிப், பெருஞ்சினத் தணியுங் குன்ற நாட்”
 நற். ௨௬: ௨-௫. (ஆ) “மறப்புலிக் குழுஉக்குரல் செத்து வயக்களிறு,
 வரைசேர் பெழுந்த சுடர்வீ வேங்கைப், பூவுடைப் பெருஞ்சினை
 வாங்கிப் பிளந்துதன், மாயிருஞ் சென்னி யணிபெற மிலைச்சி” பதிற்.
 சுக: ௭ - ௧௦. (இ) “உறுபுலியுருவேய்ப்பப் பூத்த வேங்கையைக், கறுவு
 கொண் டதன்முதற் குத்திய மதயானை” கலி. ௩௮: ௬ - ௭.
 (ஈ) “புலிக்கேழ் வேங்கைப் பூஞ்சினை புலம்ப, முதல்பாய்ந் திட்ட
 முழுவலி யொருத்தல்” அகம். ௨௨௭: ௮ - ௯. (உ) “உருமி னுர்த்துடன்
 மெதிரெறு முழுவையோ மிம்பல், பொருத முற்றொழில் கனவலிற்
 பொருக்கென வெழுந்தக், கருகு நின்றவொள் வீயினர் வேங்கையை
 யலைக்கு, மருவு வெஞ்சின மூண்டுழி வகுத்தறி யார்போல்” தணிகை.
 திருநாட்டு. சஉ. என்பவையும் வலியுறுத்தும்.

௧. “நனவினா னலம்வாட நலித்த நடுங்குநர், கனவினா லழிவுற்றுக்
 கங்குலா மாற்றாக்கால்” கலி. ௫௩: ௧௮ - ௧௯. என்பதும், “கவித்ததை
 சிலம்பிற் றஞ்சுங் சுவரி, பரந்திலங் கருவியொடு நரந்தங் கனவு,
 மாரியர் துவன்றிய பேரிசையிமையம்” (பதிற். ௧௧: ௨௧-௩) என்புழி
 ‘அருவியொடு நரந்தங்கனவுமென்றது, அவ்வாரியரா யானேபிற
 விலங்கானும் மக்களானும் வருத்தமின்றிப் பகற்காலத்துத் தான்
 துகர்ந்த அருவியையும் நரந்தக்கையுமே கனவினுங் காணுமென்ற
 வாறு’ என எழுதியிருக்குமுறையும் இங்கே அறிதற்பாலன.

௨. யானை, தன்னைத் தாக்கும் புலிக்கு வெருவுமென்பது “பரியது கூர்ங்
 கோட்ட தாயினும் யானை, வெருஉம் புலிதாக்குமின்” குறள். ௫௯௯.

௩. புதுமையென்னும்பண்படியாகப்பிறந்த புதிதென்னுஞ்சொல் வழக்கி
 லுள்ளது. அஃதன்றியும் ‘புதுவது’ என்று வருதலை. மலை. ௨௮; கலி.
 ௨௨: ௪, ௨௪: ௪, சுக: ௧, ௧௨௮: ௭; அகம். ௨௫: ௫, ௨௨௧: ௫, ௩௫௨:
 ௧௬; புறம். ௪௨: ௬, ௭௬: ௨; சீலப். ௩௦: ௧௪௦; சீவக.
 ௧௩௪௩; பெருங். (௨) ௨: ௧௬௭, ௭: ௧௬௩, (௪) ௪: ௧௦௫; பாகவதம்.
 (௧௦) அக்குருரன். ௩௦. இவற்றில் வந்திருத்தலாலறிக. முதுமையென்
 னுஞ் சொல்லடியாக முதுவது என்று ஒருசொல், அருகிவருகின்றது.

௪. மலர்ந்த வேங்கைமரம் புலிபோற்றோன்றுமென்பது இந்நூற்பக்கம்
 ௨௦௯: ௨, (இ - ஃ) குறிப்பால் உணரலாகும்.

(பிரதிபேதம்) *வெரீஇ, †உணர்ந்ததன்.

பேணு முன்பிற்றன் (3) சினந்தணிர் தம்மரங்
காணும் பொழுதி னோக்கல் செல்லாது
(உ)நாணி யிறைஞ்சு நன்மலை நன்னாட

எ - து: வளைந்தவரியினையுடைய புலி வந்து போர்செய்கையினாலே அதனை வென்ற வருத்தத்தோடே நெடிய மலையிடத்தே துயில்கொள்ளும் யானை மெய்யானகாலத்தே தான் பொருதுவென்றது. மனத்திடத்தேகிடக்கையாலே* அதனைப் பெய்யான காலத்தே கண்டு கடுகவெருவி எழுந்திருந்து புதிதாக மலர்ந்துநின்ற வேங்கைமரத்தைப் புலியென்றுணர்ந்து அம்மரத்தினுடைய அழகிய நலத்தைக் கெடுத்துத் தன் வலியினால் பேணாத சினம் மாறி அவ்வேங்கையைக் காணுங்காலத்து அதனைப்பார்த்தலைச் செய்யாமல் நாணித் கவிழ்ந்துபோன நன்றாகிய மலைநாடனே! எ -று.

புலியினவென்று துயிலும் யானை அயலார்கூறிய அலரைச் சுற்றத் தார்க்குப் பொய்யெனத் தேற்றி மனைக்கட்டிலில்கின்றதலைவியாகவும், கனவிற் கண்டு வெருவினதன்மை அத்தலைவி நனவில் தான் அங்ஙனஞ் செய்த தெல்லாம்†தன்மனத்ததாகவின் அசசெயலைக்கனவினுங்கண்டு அவன்வெருவின தன்மையாகவும், வேங்கையை நலங்கெடுத்தமை தோழி அவனது களவொழுக் கத்திற்குடம்பட்டிக்கொடுமைசெய்து ஒழுக்குகின்றாளென்று தலைவிதோழியை வருத்தியதாகவும், அது சினந்தணிந்ததன்மை தோழிகருத்தறியாமல் அவளைக் கொடுமைகூறினமென்று தலைவி உட்கொண்டதன்மையாகவும், அஃது அதனைநோக்காது இறைஞ்சுகின்றதன்மை யாரும் இவள் வருந்த இங்ஙனங் கூறினமென்று எதிர்முகமாக மகிழ்ந்து நோக்காது தலைவி நாணி இறைஞ்சியிருக்கின்றதன்மையாகவும் உள்ளுறையுமவங்கொள்க. இது வினையுமப் போலி.

கௌ போதெழின் மலருண்க ணிவண்மாட்டு நீயின்ன
காதலை யென்பதோ (நு)வினிதுமற் நின்னாதே
மின்னோருங் கண்ணாக(சு)விடியென்றாய் பெயலென்ன
யின்னதோ ராரிடை யீங்குநீ வருவதை

- க. “வரிவயம் பொருத வயக்களிறு போல, விண்ணு மாறாது சினனே” (புறம். கௌ: எ - அ.) என்பதனால், சினந்தணிதல் அருமையென்று இங்ஙனங் கூறினார்.
- உ. நாணி யிறைஞ்சுதல் குறள். கௌ: கௌ. பரிமேலழக நுரை.
- ந. “இனிதுமற் நின்னாதே” கலி. அ: கரு.
- ச. (அ) “நினைத்தொறுங் கலுமுமா லிவனே கங்குல் களிறும், வலியிற் றப்பும் வன்கண வெஞ்சினத், துருமுஞ் குரும் குழுவலை விடாக முடையவா லெனவே” (குறிஞ்சி. உருக - உசு.) (ஆ) “தலைமகன் இரவுக்குறி ஒழுகாரின்ற நிலைமைக்கண், ‘எம்பெரு மான் வரும்வழி வெண்கோட்டி யானையும் . . . உருமும் (பிரதிபேதம்)* இதனை, †தன்மதததாலெனச்செய்தலை,

எ-து: (க) அளரும் பருவத்தாய் அழகினை யுடைத்தாகிய மலாப்பாலும் மையுண்கண்ணினை யுடைய இவளிடத்து நீ இன்றியமையாதகாதலையுடைய பென்று கூறுகின்ற வார்த்தையோ இனிது; *இஃதொழிய வழியை ஆராய்ந்து பார்க்கும் கண் மின்றாக இடியென்று கருதாயாய் மழையென்று கருதாயாய் இப்பெற்றித்தானதோர் அரிய வழியிலே இவ்விடத் தேற நீ வருகின்றநிலைமை எமக்கு இன்னாது; எ -று.

கசு இன்புற வளித்தனை யிவண் மாட்டு நீயின்ன
வன்பினை யென்பதோ வினிதுமற் றின்னாதே
மணங்கமழ் மார்பினை (உ) மஞ்சிவ ரடுக்கம்போழ்ந்
(ஹ) தணங்குடை யாரிடை யீங்குநீ வருவதை

எ-து: இவள் இன்புறும்படி அளித்தாயாகையினாலே இவளிடத்து நீ இன்றியமையாத அன்பினை யுடையபென்று கூறுகின்ற வார்த்தையோ இனிது, அஃதொழிய மணம் நாறுகின்ற மார்பினை யுடையாய் மஞ்சு பரக்கின்ற யக்கமலையை ஊடறுத்து, (சு) சூரமகளிரையுடைய அரிய வழியிலே இவ்விடத்தேற நீ வருகின்ற நிலைமை எமக்கு இன்னாது; எ -று.

வரையாமகளிருமுடைத்து; மற்றும் தெய்வங்கள்வெளவும்வண்ணத்தன; ஏதம் நிகழ்வதுகொல்லோ' எனவேறுபடும்" (இறை. சூ. உக. உரை) என்பவை இத்தாழிசைகளுடன் ஒப்புசோக்கற்பாலன.

க. "காலை யரும்பிப் பசுலெல்லாம் போதாகி, மாலை மலருமிந் நோய்" நுறள். கஉஉஎ. என்பதனால் போதென்பதன் பொருளைத்தெளிக.

உ. இந்நூற்பக்கம் உசுஓ: உ-ஆக் குறிப்புப்பார்க்க.

ங. (அ) "அணங்குடை நெடுவரை" அகம். உஉ: க. (ஆ) "அணங்குடை நெடுங்கோடு" புறம். ஓஉ: க.

ச. (அ) "சீர்திகழ் சிலம்பகஞ் சிலம்பப் பாடிசு, சூர மகளி ராடுஞ்சோலை" முருகு. ௪௦-௪௧. (ஆ) "அருவியான்ற பெருவரை மருங்கிற், சூர்ச்சுனை துழைஇ" (இ) "அணங்குடைச சிலம்பிற், கவிரம் பேரிய வருகெழு கவாஅ, நேர்மலர் நிறைசுனை யுறையுஞ், சூர்மகண மாதோ வென்னு மென்னெஞ்சே" (ஈ) "சூர்புக னனந்தலை, மாயிருங்கொல்லி" அகம். ௧௧; ஈ - ௪, ௧௧௮; கச-எ, ௩௦௩: ஓ - ௬. (உ) "வரையர மங்கையர் வெளவுத லஞ்சுதும் வாராலையோ" யா - வி. சூ. எசு. நேமற்கோள். என்பவையும் (ஊ) "சூர மகளிரி னின்ற நீமற், நியாரை யோவெம் மணங்கியோ யுண்கென" அகம். ௩௨: எ-அ. என்பதும் அதன்குறிப்பில், 'சூரமகளிரைப்போல வென்றான் தன்னை வருத்துதலான்' என்று விளக்கியிருத்தலும் ஈண்டறிதற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * இஃதொழிய.

கஅ (க) இருளுற ழிருங்கூந்த லிவண்மாட்டு நீயின்ன
வருளினை யென்பதோ வினிதுமற் றின்னாதே
ஒன்றிலேல் வலனேந்தி யொருவன்யா னென்னுது
(உ) களிநியங் காரிடை சீங்குநீ வருவதை

எ - து: இருளோடே மாறுபடுகின்ற கரிய கூந்தலையுடைய இவளிடத்து
நீ இன்றியமையாத அருளினையுடையென்று கூறுகின்ற வார்த்தையோ
இனிது, அஃதொழிய விளங்குகின்ற (உ) வேலை வலக்கையிலே எடுத்து யான்
ஒருவனென்று கருதாதே யானே உலாவுகின்ற அரிய வழியிலே இவ்விடத்
தேற நீ வருகின்ற நிலைமை எமக்கு இன்னது; எ - று.

ஒருவனென்றது இவ்வுலகத்துக்குத் தலைவனென்றது.

அதனால், அசை.

உந (ச) இரவின் வார லைய விரவுவி

பகலறை ிவரிக்குஞ் சாரற்

(ரு) பகலும் ிபெறுவையிவ டடமென் றோனே

எ - து: அவ்வின்னமையால் எமக்குத் துன்பம் வருதலின், ஐயனே!
இரக்காலத்த வாராதேகொள்; இவளுடைய பெருமையையுடைய மெல்லிய
தோள்களை விரவிய பூக்கள் அகன்ற பாறையிலே கோலஞ்செய்யும் மலைச்சார
லிடத்தே பகற்காலததும் டெறுவை; — எ - று.

இதனால், லைவற்குச் X குழ்ச்சி பிறந்தது.

இது தரவிற் குறைந்த சரிதகம்பெற்ற ஒதாழ்சைக்கலி. (கந)

க. (அ) “இருளுற ழிருங்கூந்தன் மகளிரோடு” (ஆ) “இருளுறழ் கூந்தலாள்”
கலி. கஉஉ: கஉ, கச௦ நந.

உ. (அ) “வான்றோய் வெற்ப சான்றோ யல்லையெங், காமங் களிவ தாயி
னும் யாமத், திரும்புலி தொலைத்த பெருங்கை யானே, வெஞ்சின
வுருமி னுரறு, மஞ்சவரு சிறுநெறி வருத லானே” நற் நடுநு: எ-கக.
(ஆ) “கடுககளிறு விட்டுழிச செல்லார்” சிறுபஞ்ச. அ௦.

ந. “யானையோ நுங்கைவே லஞ்சுந” யா - வி. கு. எக. மேற.

ச. “இரவின் வார லைய மென்றோனே” என்பது தோழி பகற்
குறி நேர்வான்போல இரவுக்குறி விலக்கியதற்கும் (தொல் கள. கு.
உந. நச.) கிழவோன் மண்ணை வாரலென்றதற்கும் (தொல். பொருளி.
கீ. கசு. நச) மேற்கொள்.

டு. காலமென்னு முறுப்பிற்கு, “பகலும் பெறுவையிவ டடமென்றோனே”
என்பதை மேற்கோள்காட்டி இஃதெதிர்க்காலமென்பா, பே; நச.
இருவரும்; தொல். செய். கு. உ௦உ.

(பிரதிபேதம்) ‘ஐயு, ி விரிக்கும், ி பெறுகுவை. || ஐயவென இராக, ஐயஇனி இராக;
+ என்று இரவுவருவானே ததோழி பகல் வாடுவென்றா. X குட்சி,

(௫௦) வாங்குகோ நெல்லொடு வாங்கி வருவைகள்
மூங்கின் மிசைந்த முழந்தா ளிரும்பிடி
தூங்கில் வாழை நளிபுக்கு ஞாங்கர்
வருடை மடமறி யூர்மிடைத் துஞ்சு
மிருநேஞ்சு சோலை யிலங்குநீர் வெற்ப;

௬ அரவின் பொறியு மணங்கும் புணர்ந்த
வரவுவின் மேலசைத்த கையை யொராங்கு
நிரைவளை முன்கையென் றேழியை நோக்கிப்
படிகுளி பாயும் பசங்குர லேனல்

௧௦ கடிதன் மறப்பித்தா யாயி னினிநீ
நெடிதுள்ள லோம்புதல் வேண்டு மிவனே
பல்கோட் பலவின் பயிர்ப்புறு திங்கனி
யல்கறைக் கொண்டு ணமலைச் சிறுகுடி
நல்கூர்ந்தார் செல்வ மகள்;

௧௫ நீயே, வளியி னிகன்மிகுந் தேருங் கனிஹர்
தனியிற் சிறந்தனை வந்த புலவர்க்
களியொடு கைதூ வலை;

அதனால்;

௧௬ கடுமா கடவுறாஉங் கோல்போ லெனைத்துங்
கொடுமைபிலை யாவ தறிந்து மடுப்பல்
வழைவளர் சாரல் வருடை நன்மான்
குழனி வளர்ப்பவர் போலப் பாராட்டி
யுழையிற் றிரியிற் றிரியு
மிழையணி யல்குலென் றேழியது கவினே.

இது “புணர்ந்தபின் அவன்வயின் வணங்கற்கண்”(௧)தொழிகூறியது.
அது தொழியிற்கூட்டம் நிகழ்ந்தபின் முற்காலத்துப் பணிந்து யின்னின்
றேனைத் தொழி தானே பணிந்தோழதலாம்.

இதன் பொருள்.

வாங்குகோ நெல்லொடு வாங்கி வருவைகள்
(௨)மூங்கின் மிசைந்த(௩)முழந்தா ளிரும்பிடி

௧. தொல். கள. சூ. உ௩.

௨. மிசைதல் தின்றவென்னும் ஒருவினைப் பொருளில் வந்ததற்கு இவ்வடி
மேற்கோள். தொல். கிளவி. சூ. ௪௬. ௩௪. பெரும்பா. உ௬௨.

௩. “முழந்தா ளிரும்பிடி” குறுந். ௩௬௪.

(க) தூங்கிலை வாழை *நனிபுக்கு ஞாங்கர்

(உ) வருடை மடமறிதீயூர்விடைத் துஞ்சு

(ஊ) மிருங்கு சோலை யிலங்குநீர் வெற்ப

எ-து: தானே வளைகின்ற (சு) மூங்கிலின்கோலை நெல்லுடனே வளைத்துத் தின்கின்ற முழந்தானையுடைய கரிய பிடி தீ அம்மலைக்கட் செறிந்த இலையினை யுடைய வாழைசெறிந்த இடத்தே || புருந்து, ஆங்கண் வருடைமானினது மடப் பத்தையுடைய மறிபரந்து திரிகின்ற இடத்தே, ஞாயிறுதோன்றுகின்ற விடியற் காலத்தே, துயில்கொள்ளும் இருள்செறியுஞ் சோலையினையும் விளங்குகின்ற நீரினையுமுடைய வெற்பனே; எ - று.

க. (அ) “தையலில் வாழை” ஐங். சசு. (ஆ) “அள்ளில் வாழை” பெருங். (க) சசு: கஉ.

உ. வருடை, மலையில்வாழும் விலங்கு; இது: (அ) “மழையாடு சிமய மால்வரைக் கவாஅன், வரையாடு வருடை” பட்டினப். கஉஅ - க. (ஆ) “கருங்கலை, கடம்பாட்டு வருடையோடு தாவன வுகளும், பெரு வரை” (இ) “அவன்மலைப், போருடை வருடையும் பாயாசு, சூருடைய டிக்கத்த” நற். ககக: சு - அ, ஊக: எ - க. (ஈ) “நெடுவரை மிசையது குறுங்கால் வருடை” ஐங்குறு. உஅஎ. (உ) “வரைவாழ் வருடைக், கோடுமுற்றினந்தகர்” அகம். ஊஎஅ: சு - எ. (ஊ) “வரைபாய் வருடை” என்பவற்றாலும் அறியலாகும். இது முதுகிடத்தே காலையுடையதென நச்சினார்க்கினியர் கூறியுள்ளார். கவையடியை யுடையதென்பர் கூர்ம புராணமுடையார். இதன் குழவி மறியென்றும் கூறப்படுதல் “செவ்வரைச சேக்கை வருடை மான்மறி” துறந். கஅஎ. என்பதனாலு முணரலாகும். என்கால் வருடையென்பதும் இதுவேபோலும்.

ஊ. “வெயிலொளி யறியாத விரிமலர்த் தண்கா” (கலி. ஊ: எ) என்பதும் அதனடிக்குறிப்புக்களும் இங்கு ஒப்புநோக்கற்பாலன.

ச. யானை மூங்கின் மிசைதல்: (அ) “நெற்கொ ணெடுவெதிர்க் கணந்த யானை” குறிஞ்சி. ஊ. (ஆ) “இருவெதி ரீன்ற வேற்றலைக் கொழு முளை, சூன்முதிர் மடப்பிடி நான்மேய லாரு, மலை” நற். ககக: ச-சு. (இ) “பசங்கழை தின்ற கயவாய்ப், பேதை யானைசுவைத்த, கூழை மூங்கில்” துறந். கஎக: (ஈ) “மழகளிறு மிகிஇத்தன், காண்முளை மூங்கிற் கவர்கிளை” பதிற். அச: கக - உ. (உ) “பைங்கண யானை, முற்ற மூங்கின் முளைதரு பூட்டிம்” (ஊ) “முளைமேய பெருங்களிறு” (எ) “முளைவளர் முதல மூங்கின் முருக்கிக், கிளையோடு மேய்ந்த கேழ்கிளர் யானை” அகம். அடு: எ-அ, கசஅ: கஊ, ஊஉ: க-உ; (ஏ) “கழைதின் யானை” (ஐ) “பசித்துப்பணையுலும் யானைபோல” புறம்: எஊ: க. அ: எ. என்பவற்றால் அறியலாகும். இதனெல், தோரையென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(பிரதிபேதம்) * நனிபுக்கு. † ஊரிடை, ‡ அம்மலைக்குச், || புரும்வருடை,

மூங்கில் மிசைந்தபிடி தம்மிடத்துத்தாழ்ந்த அரியதலைவனை அன்புடனே பெற்றுநுகர்ந்த தலைவியாகவும், பின்னர் அது வாழைச்செறிவிலே புகுந்து அப்பழத்தை நுகர்ந்ததன்மை அவன் வரைந்து கொண்டிழி அவன் மனைக்கண் நலிவற இருந்து அவனை நுகர்ந்ததாகவும், புலிமுதலியனவின்றிமறியூரிடத்துத் துயிலுதல் அலர்சுறுவாரின்றி அவன் சுற்றத்திடை இல்லறம் நிகழ்த்தித் தநகுந் தன்மையாகவும் உள்ளுறையுமவம் கொள்க. இது *வினையுமப்போலி.

சு (க) அரவின் பொறியு (உ) மணங்கும் புணர்ந்த
வரவுவின் †மேலசைதத கையை யொராங்கு
நிரைவனை முன்கையென் ‡ரோழியை நோக்கிப்
(ஈ) பழிகிளி பாயும் (ச) பசங்குர லேனல்

க. (அ) “புணர்ந்தபி னவன்வயின் வணங்கற் கண்ணும்” என்பதற்கு, “மேற்சொல்லப்பட்ட மூவகையானும் புணர்ச்சியுண்மை பொருந்திய பின் தலைவன்கட் டாழநிற்றற் கண்ணும்” என்று பொருள்குறி “அது நீ கருதியது முடிக்கற்பாலை யெனவும் நீ இவனைப் பாதுகாத்தல் வேண்டிமெனவும் இவ்வகை கூறுதல்” என்று விளக்கி, “அரவின் பொறியும் ஓம்புதல் வேண்டிமெனவும், கடுமா கடவுறுஉந் சவினே யெனவும் வரும்” என்பர் இளம். (ஆ) நச்சினுரக்கினிய ரும் இதனையே தழுவுவர். தொல். கள. கு. உஉ.

(இ) “அரவுற முஞ்சிலை” குறிஞ்சி. கடுஅ. (ஈ) “யாவின்ரேற்றமே போலும் சிலைகளும்” சீவக. உகடுஅ. என வில்லுக்கு அரவு உவமமாய் வருதலும் காண்க.

உ. (அ) “அழுகிழந் திமைக்கு மஞ்சவரு நெடுவேல்” (ஆ) “உரவுச்சினக் கனலு மொளிகிழ நெடுவேல்” சீறுபாண். கூசு, ௧0௨; என்பவற்றி னுரையாலும், (இ) “வென்றிமங்கை வேடர்வில்லின் மீதுமேவு பாதம்” பேரிய. கண்ணப்ப. கூக என்பதனாலும், படைக்கலங்களில் கொற்றவை யுறைவதாகக் கூறுதல் மரபென்று அறியப்படுதலின் இஃதும் ‘அணங்கு’ என்பதற்குக் கொற்றவை என்று பொருள் கொள்ளலுமாம்.

ங. “பழிகிளி வேணடெம்” என்பது குற்றியலுகரம் ஒற்றெடுவெந்து ரோசையானதற்கு மேற். தொல். செய். கு கூ. ‘குற்றியல்’ இளம்.

ச. எனல் பசந்தினையாதலின்: “பசங்குரலேனல்” என்றார். இதனை (அ) “அமைந்த, திவட்காயிற் செந்தினைகா ரேனல்” (திணைமாலை. அ) என்பதும் (ஆ) எனலென்பதற்குப் பசந்தினையென்று (ஐந் - ஐம். ௧௨) உரை யெழுதப்பெற்றிருப்பதும் வலியுறுத்தும்.

(பிரதிபேதம்) * உவம்போலி அரவின், † மேலசையு, ‡ தோழி நெறிநோக்கி, || பழிகிளி, + பைங்குரல்.

*கடிதன் மறப்பித்தா யாயி னினிரீ
நெடிதுள்ள லோம்புதல் வேண்டு மிவனே
(3) பல்கோட் பலவின் †பயிர்ப்புறு (2) சீங்கனி
யல்கறைக் ‡கொண்டு னைமலைச் (௩) சிறுகுடி
(௪) நல்கூர்ந்தார் செல்வ மகள்

எ-து: (௩) பாம்பின்பொறிபோலும் பொறிகளும் பகைவரை வருத்துதலுங்
கூடினவலியினையுடைய வில்லின்மேலேவைத்த கையினையுடையாய்நின்ற
நிரைத்த வீளையணிந்த முன்கையையுடைய என் ரோழியைக் காமக்குறிப்பு
அவட்கு நிகழும்படி நோக்கி, படிக்கின்ற(௬) கிளிகள் பரக்கும் பசிய கதிரை

க. (அ) “முழுவொ டாகுளிபதலையும் பிறவும், கார்கோட் பலவின்
காய்த்துணர் கடுப்ப, நேர்சீர் சுருக்கிக் காய கலப்பையிர்” (ஆ) “கீழு
மேலுங் கார்வாய்த் தெதிரிச், சுரஞ்செல் கோடியர் முழுவிற் றாங்கி,
முரஞ்சுகொண் டிறைஞ்சின வலவருசினைப் பலவே” மலை. ௩-௧௩,
கச்சு - ச. (இ) “செவ்வேர், சினதொறுந் தூங்கும் பயங்கொழு
பலவின்” நற். எள் ச - ௩. (ஈ) “வேரு முதலுந் கோடு மோராங்குத்,
தொடுத்த போலத் தூங்குபு தொடரிக், கீழ்தாழ் வன்ன வீழ்கோட்
பலவின்” துறந். உருள்.

உ. (அ) “பழமீக் கூறும் பலாஅப் போல” பெரும்பாண். ச௦௮. என்பத
னுரையில் ‘பழகதின இனிமையால் மேலாகச்சொல்லும் பலாமரத்தை
யொக்க’ என்று இவரொழுதி யிருத்தலும் (ஆ) “செங்காற் பலவின்றீம்
பழம்” நற். உருள் ௩. (இ) “தீம்பழப் பலவின்சுளை” அகம். கச்சு: ௩.
(ஈ) “தீஞ்சுளைப் பலவின் பழம்” புறம். கச்சு: ௩. எனவருதலும் காண்க.

௩. “சிறுகுடியீரே” கலி. ௩௯ கக.

ச. (அ) “நல்கூர்ந்தார் செல்வமகள்” கலி. ௩௯. கஉ. (ஆ) “தம்பொரு
ளென்பதம் மக்கள்” துறன். சுரு. (இ) “பொன்னுடைய ரேனும்
புகழுடைய ரேனுமற், நென்னுடைய ரேனு முடையரோ - வின்
னடிசில், புகளையுந் தாமரைக்கைப் பூராறுஞ்செய்வாய், மக்களையிங்
கில்லா தவா” நள. கலிதொடர். சுரு. (ஈ) “மக்களைப் பெறுத வில்லா
வறுமையொன் றற்றான் மன்னன்” விநாயக. பிந்தியமழ்ரேசர். ௩.

௪. “பைத்தபாம்பின் றுத்தியெய்ப்பத், கைக்கசடிருந்த ட்டாரி”
பொருந். சுரு-௪௦. என அரவிற்பொறி தடாரிக்குக் கூறுதலுங் காண்க

சு. திணைகவரக் கிளிவந்துவீழ்த்தலும் அவற்றைக் கொடிச்சியர்கடிதலும்:
(அ) “நற்கோட் சிறுதினைப் படுபு ளோப்பி, யெற்பட வருதிய
ரெனரீ விடுத்தலிற் தழுவந் தட்டையுங் குளிரும் பிறவுந்,
கிளிகடி மரபின ஆழமுந் வாங்கி கிள்ளை யோப்பியும்” துறந்தி.
(பிரதிபேதம்) * கடிதின், † பயிப்புறு, ‡ கொண்டைமலை.

புடைய புனத்திற் கிளியைக் கடிதலை ஒருபடிப்பட மறப்பித்து, நின்வயத்தா
ளாக்கிழே விட்டாயாயின், இனி நீ*இடையிடாது நினைத்தலைப் பாதுகாத்தலை
இவன் விரும்பும்; இவன் பல சூலைகளையுடைய பாலாவின்து பிசினையுடைத்
தாடிய இடத்தையுடைய இனிய பழம் வீழ்த்துகிடந்த பாறையிடத்தே
எடுத்துக்கொண்டு உண்ணும் ஊண்ணையும் பெருஞ்சோற்றுத் திரளையுமுடைய
சிறிய குழவிலிருக்கும் பிள்ளையான் மிடிப்பட்டாருடைய செல்வத்தையுடைய
மகள்; ஆதலான் நின்னைப் பிரிந்து வருந்துதலாற்றாள்; ஏறு.

௩௮ - ௧௦௧, (௮) “தேம்படு சாரற் சிறுதினைப் பெருங்குரல், செவ்
வாய்ப் பைங்கிளி கவர நீமற், மெவ்வாய்ச் சென்றனை யவணனைக்
கூறி, யன்னை யானான் கடித”, (இ) “துய்த்தலைப் புனிற்றுக்குரல்
பால்வார் பிறைஞ்சித், தோடலைக் கொண்டன வேன லென்று, துறு
கன் மீமிசைக் குறவன குழீஇசு, செவ்வாய்ப் பாசினங் கவருமின்
மவ்வாய்த், தட்டையும் புடைத்தனை கவணையுந் தொடுக்கென, வெந்
தைவர் துரைத்தன னாக”, (ஈ) “வாரன் மென்றினைப் புலவுக்குரன்
மார்திசு, சாரல் வரைய கிளையுடன் குழீஇ, வளியெறி வயிரிற் கிளி
விளி பயிற்று, ஈளியிருஞ் சிலம்பி னன்மலை நாடன்”, (உ) “தந்தை
வித்திய மென்றினை பைபயசு, சிறுகிளி கடிதல் பிறக்கியா வணதோ,
குளிர்படு கையன் கொடிச்சி செல்கென”, (ஊ) “பைத்தினை, பவளசு
செவ்வாய்ப் பைங்கிளி கவரும்”, (எ) “பைத்தாட் செந்தினை, வரை
யோன் வன்மை போலப் பலவுடன், கிளையோ டின்னும் வலாவாய்ப்
பாசினம்”, (ஐ) ௧௦௧: ௨ - ௫, ௨௦௧: ௧ - ௬, ௩௦௧: ௧ - ௪, ௩௦௧:
௧ - ௩, ௩௧௧: ௩ - ௪, ௩௧௧: ௨ - ௪. (ஏ) “பொன்போற் சிறுதினைக்,
கிளிகுறைத் துண்ட கூழை யிருவி”, (ஐ) “செந்தினை... ..பைங்
குரற், படுகிளி கடிக்குச் சேறும்”, (ஐ) “ஏனற், படுகிளி கடியுந் கொடிச்சி”
(ஐ) “பெருங்குர லேன, லுண்கிளி கடியுந் கொடிச்சிகைக் குளிரே”
குறுந். ௧௩௩, ௧௬௮, ௨௬௩, ௩௬௦. (ஐ) “சாரற் புறத்த
பெருங்குரற் சிறுதினைப், பேரமர் மழைக்கட் கொடிச்சி கடியவுஞ்,
சோலைசு சிறுகிளி யுண்ணுநாட்” (ஐ) “வன்கட் கானவன் மென்
சொன் மடமகள், புனபுல முயக்கத் துழுத வேனற், பைப்புறசு சிறு
கிளி கடியு நாட்” (அ) “தினையாய கிள்ளை” (ஆ) “மெல்லியற்
கொடிச்சி காப்பப், பல்சுர லேனற் பாத்தருங் கிளியே” (இ) “கொ
டிச்சி யின்குரல் கிளிசெத் தடுக்கததுப், பைங்குர லேனற் படர்தருங்
கிளியெனக், சாவலுங் கடியுநர் போல்வர்” ஐங்குறு. ௨௮௨, ௨௮௩,
௨௮௪, ௨௮௬, ௨௮௭. (ஈ) “சிறுதினைப் படுகிளி கடிதுயர் பன்மாண்,
குளிர்கொ டட்டை மதனில புடையா” (உ) “தழலை வாங்கியுந்
தட்டை போப்பியு,.....குறமகள் காக்கு மேனல்” (ஊ) “பெருங்குர லேனல்,
கிளிபட விளாந்தமை யுறிந்துஞ் செல்கென,

(பிரதிபேதம்) * இடையிடடு, † பாலவின் பசின்,

இவளென்றது, படர்க்கையை முன்னிலையாகக் கூறியது, *ஊன்சோற்
தமலை பாண்கடும் பருத்தும்” (க)என்றார் பிறரும்.

கரு நீயே, (உ)†வளியினியன்மிருந் தேருங் களிநூற்
தளியிற் சிறந்தனை வந்த புலவர்க்
களியொடு (ஈ)கைதூ வலை
அதனால்

கசு கடுமா கடவுறாஉங் கோல்போ லெனைத்துங்
கொடுமையிலை யாவ தறிந்து (ச)மடுப்பல்

நம்மவண் விடுநள் போலாள் கைம்மிகச், சில்சுணங்கணிந்த செறிந்து
வீங் கிளமுலை, மெல்லிய லொலிவருங் கதுப்பொடு, பஸ்கா னோக்கு
மறனில் யாயே” அகம். ஈஉ: ௫ - சு, கஅஅ: கக - ஈ, ஈ௦உ: க௦-௧௫
(எ) “சூழ்கிளி சமக்கலாற்று, மாலையந் தினைகள் காய்க்கும் வண்
புனம்” சீவக. கஉஈஉ. (ஏ) “வேயோங்கு சாரல் விளைபுனங் காவல்
கொண், டாயேர வெனமொழியு மம்மழலை யின்னிசையாற், போ
யோங்குபூஞ்சோலை வாழும் புனக்கிளிகண், மாயோன்மடந்தைமார்
கூவி மகிழ்விப்பார்” குளா. சயம்வர. க௦ச (ஐஐ) “தட்டை குளிர்
தழலைத் காங்கித் தினைப்புனத்தைக், கிட்ட லுருவண்ணங் கிளிமுதற்
புள்ளோட்டினனே” கந்த. வள்ளி. ஈ௦உ.

க. புறம். ஈஈ: கச.

உ. “கால் கிளர்த்தன்ன ளூர்தி” (பதிந். ‘இருங்கண்’) (ஆ) “காலுறழ்
கடுர் திணடேர்”(கலி.ஈஈ:ஈக.) (இ) “காலிய நெடுந்தேர்” (தமிழ்நெறி.
மேற்கோள்.) எனவும், (ஈ) கால்கிளர்ந் தன்ன வேழம்” (முருகு. அஉ.)
(உ) “காற்றி னியிரந்த செலவிற்குய்... .. . களிது” (முத்தோள்.)
(ஊ) “காற்றென தோன்றிய தடலருங் கடாக்களிறு”
(எ) “காற்றெனக் குஞ்சரங் கொண்டுபுக் கானரோ” (சீவக.
கௌ. கஅஈஉ.) (ஏ) “காற்றன்றேற் கடுமை யென்றும் மத்த
யானே” (கம்ப. அதுகாயன் உகசு.) (ஐ) “பாகன், காற்றென
தூண்டின் துவலயா பீடம்” (பாகவதம். (க௦) கஞ்சனைக்கொன்ற.
கசு) எனவும் தேருக்கும் யானைக்கும் வளி உவமையாய் வருதல் காண்க.

ஈ. (அ) “விருந்தொடு கைதூவா வெம்மைபு முள்ளாய்” (ஆ) “ஊனெலி
யரவமொடு கைதூவானே” (இ) “கள்விலை யாட்டியுங் கைதூ வானே”
(ஈ) “கருமஞ் செயவொருவன் கைதூவே நென்னும், பெருமையிற்
பிடுடையதில்” (உ) “கரும மறுத்த கைதூ வமையத்து.”

ச. “முந்தி” என்பதற்குக் கொடுப்பவும் அடுப்பவுமின்றித் தானே முற்
பட்டு என்று எழுதியிருக்கும் அரும்பதவுரைக் குறிப்பு ஈண்டறிதற்
பாலது. சீலப. உக: ஈக.

(பிரதிபேதம்) *ஊன்சோற்றமலை, †வளியினிகள், ‡ புலவற்கு,

(3)வழைவளர் சாரல் *வருடை நன்மான்
சூழனி வளர்ப்பவர் போலப் பாராட்டி
யுழையிற் பிரியிற் பிரியு
மிழையணி யல்குலென் றோழியது கவினே.

எ-து. நீ காற்றினுங்காட்டிற் †போதற் றோழிலிலே மிக்ஞ்செல்லங்
(2) தேரையுங் களிற்றையும் நின்பால்வந்த புலவர்க்குக் கொடுத்தலாற்றைக்
யொழிந்திருத்தலையாய்(௩)மழையினும்அருள்சிறந்தாய்;ஆகையினாலேயானும்
சுரபுன்னை வளர்ந்த மலைச்சாரலிற் திரியும் வருடையாகிய நல்ல மானின் மறி
யை வளர்ப்பாரைப்போலே ‡முன்னா நீங்காமற் பாராட்டி, அவளிடத்து
சின்றும் பிரிவையாயின் மேகலையணிந்த அல்குலையுடைய என்றோழியது கவி
னும் நீங்கும்; அதற்காகக், கடிதாகிய மாவைப் பின்னுங்கடிதாகச் செலுத்துந்
||தாற்றுக்கோல்போலே சிறிதுங் கொடுமையையுடையயல்லையாந் தன்மை
அறிந்திருந்தும் அவனை நின்னடத்தே சேர்த்துவேன்; X எ-து.

இதனால், தலைவற்குப் புணர்ச்சியுவகை பிறந்தது.

இது—தரவும் வெண்பாட்டொன்றும் அதன் பின்னர் ஐஞ்சீர் அடுக்கிய
குறுவெண்பாட்டொன்றும் தனிச்சொல்லும் சுரிதகமும் பெற்ற கவிவெண்
பாட்டு.

(கச)

க. “வழையமை நறுஞ்சாரல்” கலி. ௫௩: க. என்பதும் அதன்குறிப்பும்
பார்க்க.

உ. பரிசிலர்க்குத் தேரும் யானையுங் கொடுத்தல் மரபென்பது (அ)
“உயாமருப்பியானே பரிசிலர்க் கியவுரவு வேற்கானையுங் கைது
வானே” புறம். ௩௩௪. (ஆ) “சிறுகண யானையொடு பெருந்தே ரெய்தி
யாமவ ண் ன் ன் றும் ரெதும்” சிறுபாண். ௧௪௨ - ௩. (இ) “நாளீண்டிய
நல்லகவர்க்குத், தேரோடு மாசிதறி” மது. ௨௨௩ - ௪. (ஈ) “களிறுந்
தேரும், வயிரியர் கண்ணுளர்க் கோம்பாது வீசி” (உ) “களிறு கலி
மான் றேரோடு சுரந்து, நன்கல னீயு நகைசா லிருக்கை” பதிற். ௨௦:
௧௫- ௬. ‘வந்தவென்’ (ஊ) “தேரோ டொளிறுமருப் பேந்திய
செம்மற், களிறின்று பெயரல பரிசிலர் கடும்பே” (எ) “காணிய
சென்ற விரவன்மாக்கள், களிறொடு நெடுந்தேர் வேண்டினுங் கடவு”
புறம். ௨௦௫: ௧௨ - ௧௪. ௩௧௩: ௩ - ௪ என்பவைகளா லறியலாகும்.

௩. (அ) “மாரி பொய்க்குவ தாயினுஞ், சேரலாதன் பொய்யல னாயே”
பதிற். ௧௮: ௧௧ - ௨. (ஆ) “புரவெதிர்த்து, வான நாண வரையாது
சென்றோர்க், காளு தீயுங் கவிதை வணமைக், கடுமான் கோதை”

(பிரதிபேதம்) * வரிவளை நன்மான். †போததொழிலிலே, ‡முன்நீங்காமற் பாராட்டிய அங்
னிடத்து, ||தாறுகோல், X எனத்தோழி பணிதகவறினா. + தாலவெண்
பாட்டு மைஞ்சூடுகெய குறுவெண்பாட்டு.

௩௩.) (க)(உ)*சுடர்த்தொடஇ கேளாய் தெருவினா மாடு

(ங)மணற்சிற்தில் காலிற் சிதையா†வடைச்சிய

(ச)கோதை பரிந்து (ரு)வரிப்பந்து கொண்டோடி

(ஈ)நோதக்க செய்யுள் சிறுபட்டி மேலோர்நா

புறம். ௩௪:௩-௮. (இ) “நின், சுரத்தலும் வண்மையு மாரியுள்” பரி. ச: உள. (ஈ) “வள்ளியோரின் வழங்கினமேகமே” கம்ப. ஆற்று. ச. (உ) “வையம் புரக்குமான் மன்னவந் கைக்காரும், பொய்யின்றி வானிற் பொழிகாரும் - கையா, மிருகார்க்கு மில்லைப் பருவமிடிக்கு, மொருகார் பருவ முடைத்து” தண்டி. கு. நன. மேற். (ஊ) “பொன்னன் குன்றின்மேலவன்கொடை போன்மெனப் பொழிந்த” நைடத. நாட்டுப். உ.

க. இச்செய்யுளின் ஆட்சியை இந்துநப்பக்கம் ௩௧௨: ௩-ஆம் குறிப்பிற் காண்க.

உ. (அ) “அஃறிணைப்பெயர் ஆகுபெயராய் உயர்திணைக்கண் வந்து விளியேற்குமிடத்து உயர்திணைப் பெயராம்” என்பதற்குச் சேனாவரையரும் (ஆ) “அஃறிணைப்பெயர் அன்மொழியாய் உயர்திணைக்கண் வந்து விளியேற்குமிடத்து உயர்திணைப் பெயராம்” என்பதற்கு நச்சினாக்கினியரும், (தொல். விளி. கு. ந) (இ) “அன்மொழித்தொகை ஒரு சொன்னீர் மைத்தாய்ப் பெயாததன்மையெய்ச், முடிக்குள் சொல்லோடி புணர்ந்துழி விளியாய் அவ்வழிப் புணர்ச்சியாம்” என்பதற்கு இ - வி. நூலாரும் (இ - வி. கு. ௩௪.) “சுடர்த்தொடஇ கேளாய்” என்பதை மேற்கோள் காட்டினா. அன்மொழித் தொகையும் ஆகுபெயருள் ஒருவகையென்பது முன்னோ கொள்கை.

ங. (அ) “முற்றிலைப்பந்தைக் கழங்கைக்கொண்டோடினை முன்னும்பின்னு, மற்றிலை தீமை யவைபொறுத தோந்தொல்ல யாலினிளவ, கற்றிலை மற்றியில் வேங்கடவா வின்றுன் காண்மலராத, சிற்றிலைத் தீர்த்ததற்குப் பெருவீட்டினைச் செய்தருளே” திருவேங்கடத். ௯௭. (ஆ) “முற்றிலான் மணற்கொழித்து மொய்த்தசிறு மியரிழைத்த, சிற்றிலானவையவாகள் சினந்தலறச் சிதைத்திட்டா” திருவாணைக்காப். கோச்செங்கணர். க ௮௬.

ச. (அ) “கோதை வரிப்பந்து கொண்டெறிவார்” பரி. க: ச௭. (ஆ) “இவனிவ னோம்பால் பற்றவு மிவனிவன், புன்றலை யோரி வாங்குநன் பரியவும்” குறுந். உஉ௬.

ரு. (அ) “வரிப்பந்துகொண்டொளித்தாய் வான்வேந்தன் மைந்தா” பு-வே. பாடாண். ௩௦. “வரிப்பந்தைஇ” பெரும்பாண். ௩௩௩.

ஈ. (அ) “அகப்பட்டி யாவாரைக்காணின்” (குறள். ௧௦௭௪) என்பன் உரையில் அகப்பட்டி யென்பதற்குத் தன்னிற சுருங்கிய பட்டியெனப்

(பிரதிபேதம்) * சுடர்த்தொட, † அடர்ச்சிய.

௩ ளன்னையும் யானு'மிருந்தேமா *வில்லிசேர
(க)யுண்ணுநீர் வேட்டே னெனவந்தாற் கன்னை
யடர்பொற் சிரகத்தால் (உ)வாக்கிச் சுடரிழா
யுண்ணுநீர் ஁ருட்டிவா வென்று னெனயானுந்
தன்னை பறியாது சென்றேன்மற் றென்னை!

௧0 (ஈ)வளைமுன்கை பற்றி நலியத் தெருமந்திட்
டன்னு யிவனொருவன் செய்ததுகா †னென்றேனா
வன்னை யலறிப் படர்தரத் தன்னையா
னுண்ணுநீர் விக்கினா †னென்றேனா வன்னையா
தன்னைப் புறம்பழித்து நீவமற் றென்னைக்

பொருளும், அகமாகிய பட்டியென இலக்கணவியையும், பட்டி
போன்று வேண்டியவாறேயொழுகலின் பட்டியென்றொரு விளக்
கமுமெழுதி “நோதக்க செய்யுஞ் சிறுபட்டி” என்பதனை மேற்கோள்
காட்டினர் பரிமேலழகர். (ஆ) “சிறுபட்டி” (கலி. அச: ௨௦) (இ)
“திருந்திய காவலர் தீரப் பட்டியாய், முருந்தின முறவல்வே ளையின்
முன்னிரீ, யருந்தன மனைகதையு மழிவு செய்தனை” விநாயக.
சோமகார்த்தன் றிவினப். அ.

௧. (அ)உண்ணல் பொதுவினை யென்பதற்கு “உண்ணுநீர் வேட்டேனென
வந்தாற்கு” என்னும் பகுதி மேற்கோள். (தொல். கிளவி. கு. சநி.
‘எண்ணு’ தெய்.) (ஆ) “உண்ணுநீர் வேட்டைசந்தே னெனவுரைப்ப”
சீவக. கரு. ௧௨.

௨. வாக்குதல் - வார்த்தல்: (அ) “வாக்கவுக்க தேக்கட்டேறல்” புறம்.
ககரு: ௩. (ஆ) “வடியுறு தீக்கேறல் வாக்கு” பு - வெ. வெட்சி. கக,
(இ) “மணிவள்ள நிறையவாக்கி, யின்மதுப்பலியும் . . . எந்தி”
சீவக. சளக. (ஈ) “சீருணத் தசம்ப ரொன்றில், வாக்கிய வுலைப்பெய்
தேற்றி மரபில்வா லரியுள் ளிட்டான்” கந்த. விலகலன்வாதாவி
வதை. க௩.

௩. (அ) “இடைகெடுத் தெருவிற் கதுமெனக் கண்டென், பொற்றொடி முன்
கை பற்றின னாக, வன்னு யென்றனெ, னவன்கைவிட் டனனெ,
தொன்னசை சாலாமை நன்னன் பறம்பிற், சிறுகா ரோடன் பயிவெடு
சேர்த்திய, கற்போ னுவினே னாகி மற்றது, செப்பலென் மன்னால்
யாய்க்கே” அகம். ௩௩௬. ௩-௧௧. (ஆ) தலைவி நாணும் மடனும் நீங்கிய
சொல்லைத் தோழிக்குக் கூற்றாக் கூறியதற்கு “வளைமுன்கை பற்றி நலி
யத் தெருமந்திட்டு” என்பது மேற்கோள். தொல். களவி. கக. ௩௪.
(பிரதிபேதம்) * இல்லிலே † என்றேனுக்கன்னை ‡ என்றேனாக்கன்னை.

‘கநு *கடைக்கனூர் கொல்வான்போ னேக்கி நகைக்கட்டஞ்
(க)செய்தானக் †கள்வன் மகன்.

இது “புநாஅக் காலேப் புக்கேதிர்ப் பட்டுழிப், பகாஅ விருந்தின்
‘புதிக்கண்” (2)தலைவி தோழிக்குக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

ஒளிபொருந்தின வளையினையுடையாய்! ஈதொன்றைக் கேளாய், தெரு
விடத்துநாம்(௩)உண்டுகளைஆடும்மணலாற் செய்த சிற்றிலைக் காலால்அழித்துக்
கூந்தலிலே அடைவித்த கோதையை அறுத்து வாரியினையுடைய பந்தை
எடுத்துக்கொண்டு ஓடி நாம் நோவத்தக்க தொழில்களைச் செய்யுஞ் சிறிய
ஹகிய காவலில்லாதவன் முன்னொரு நாளிலே, அன்னையும் யானுஞ் சேர
இருந்த அளவிலே, இல்லில் உறைகின்றவர்களே! உண்ணப்படுங் தண்ணீரை
வேட்டேனெனச் சொல்லி வந்தவனுக்கு, அன்னை விளவருகின்ற பூண்ணை
யுடையாய்! உண்ணுநீரைத் தகட்டுப்பொன்முறசெய்த கரகத்தாலே வார்த்து
உண்ணப்பண்ணுவித்து வாவென்று சொன்னான்; என்று சொல்கையினாலே
யானும் சிறுபட்டியாயிருக்கின்ற தன்னை அறியாதே சென்றேன்; சென்ற
பின்னை அவன் என்னுடைய வளையணிந்த முன்கையைப் பிடித்து என்னை
நலிகையினாலே†அலமந்து,தாயே! இவனொருவன் செய்ததோ செயலைப் பாரா
யென்றேனாக; அத்தாயும் கூப்பிட்டு ஓடிவருதலேசெய்ய, அதனை மறைத்து
||அவனுஞ் செய்ததனை யான் உண்ணுநீர் விக்கி வருந்தினனகாணென்று ஓர்
பொய்யைக் கூறினேனாக,அத்தாயும் தன்னைமுதுகைப் பலகால்அழித்தழித்துத்
தடவப் பின்னை என்னைத் தன் கடைக்கண்ணாலே கொல்வான்போலே
பார்த்துத் தன் மனமகிழ்ச்சியைத் தருங் கூட்டத்தை அக்கன்வஹகியமகன்
செய்தான்; இதுகாண் நிகழ்ந்தது; -எ-று.

இதனைக் கேட்டுழித் தலைவி இருவகைக் குறியும் பிழைத்தவின், “காணு
வகையிற் பொழுதுநனி x யிகப்பினுந், தானகம்புகாஅன் பெயாதலினமையிற்,

க. வெண்கலியுள் இறுதிக்கண் முசுசீரடி வருமென்பதற்கு, “செய்தானக்
கள்வன் மகன்” என்பது மேற்கோள (தோல். செய். சூ. எஃ. போ.)

உ. தோல். கள. சூ. கசு. இப்பகுதியுரையிலும் இவ்வுரையாகிரியால்
இச்செய்யுள் இவ்விஷயத்திற்கு மேற்கோளாகக் காட்டப்பெற்
பிருக்கிறது.

௩. (அ) “திருந்தாத விளங்குதலை யாயமொடு புறம்போந்து சிறுர்க்குச்
சிற்றில், விருந்தாக மணற்சிறுசோ றட்டும்” திருவிளை. தடாதகை.௩௨.
(ஆ) “பார்வார் மணற்சோ ரெளித்தினிது படைப்பே மடிகட் கது
குறவர், பாவை படைத்த மாவாமோ” திருவிடைக்கழிமுருகர். சிற்றிற்.
கஃ. (இ) “அடுமணற்சோ றையவுண்கவென” அம்பல. சிற்றிற். உ.

அபிரதிடேதம்: † கடைக்கண்ணுந், † கள்வமகன். † அலம் யந்த|| அவன், † எனஅயனுங்
காட்சியான்வந்தமை கூறினான், x யிகந்துகாட்சி

காட்சி யாசையிற் களம்புக்குக்கலங்கி” (க) கையற்றாற்போலத்தலைவனும் இரு வகைக்குறியும் பிழைத்தலிற் தலைவியைக் காணாமல் காட்சியாசையிற் கலங்கி வேட்கையின் மயங்கினனாதலின் நம் மனைக்கண்ணே உண்டிக்காலத் தைக் கருதி வந்து தன் ஆற்றாமை மிகுதியான் இவளை முன்னகைப்பற்றி நலிந் தான், இவளும் அதனை மறைத்துவிட்டாள், இனி இவட்கும் அவனைக்கூடுதல் கருத்தாயிருந்தது. இனி*அவனைக்,† கூடுவனெனத் தோழி கருதுவளாதலின் வேறுமொருபொருள் துதலிவந்ததாயிற்று.†

நோதக்கசெய்யுஞ் சிறுபட்டியென்றதனான் ஒருநிலமாயிற்று. (௨) கடைக் கணற் கொல்வான்போ னேக்கி யென்றதன்கட் கண்ணிற்குக் கொலைத் தொழில் கூறிற்று. இது வினையுமத்தின்வகை.

இதனால், தோழிக்குறினைத்தல் பிறந்தது.

“ஒருபொரு ணுதலிய வெள்ளடி யியலால்” (உ) என்பதனுள் இயலென்ற தனற் பன்னீரடியின் இகந்து ஒருபொருணுதலிவருங் கலிவெண்பாட்டும் உளவென்று கோடலின், இது பன்னீரடியின் இகந்து ஒருபொருணுதலிவந்த ||கலிவெண்பாட்டு. (கரு)

(௫௨.) முறஞ்செனி மறைப்பாய்பு முரண்செய்த புலிசெற்றி

மறந்தலைக் கொண்ட னூற்றுவர் தலைவனைக்

க. தோல். கள. கு. கக

உ. வினையுமத்தின் ஒருவகைக்கு, “கடைக்கணற் கொல்வான்போ னேக்கி” என்பதை மேற்கோள் காட்டினர் பேராசிரியரும்; தோல், உவம. கு. க.

க. தோல். செய். கு. கருந. நச. (அ) இசுக்குதிரவுரையில் இவ்விஷயத் திற்கும், (ஆ) தோல். செய். கு. கக௦ பேர். உரையில் ஒருபொரு ணுதலிப் பதினாடியான் வந்த கலிவெண்பாட்டிற்கும், (இ) தோல். செய். கு. கக௦. நச. உரையில் ஒருபொரு ணுதலிப் பதினாடியான் வந்த சீர்வகைக் கலிவெண்பாட்டிற்கும், (ஈ) யா - வி. கு. கரு, அடு. உரையில் கலிவெண்பாவின் நேர்நிறியற்சீர்வந்ததற்கும், (உ) வெள் ளோசைகொண்டு ஒருபொருண்மேல் வெள்ளடியால் வந்த கலிவெண் பாவுக்கும், (ஊ) யா-கா. செய். கக. உரையில் வெண்டளைதட்டு வெள் ளோசை தழுவி ஒரு பொருண்மேல் வந்த கலிவெண்பாவுக்கும், (எ) வீர. யாபபு. அ. உரையில் நேரிசை வெண்பாவே போன்று அதனி னீண்டுவந்த கலிவெண்பாவுக்கும், (ஏ) இ - வி. கு. எநஅ. உரையில் வெண்டளை தட்டுவந்த கலிவெண்பாவிற்கும் இச்செய்யுள் மேற்கோள்.

(பிரதிபேதம்) * அயனை, † கூட்டுவனென, கூடுதலென † இதனால் || கலிவெண்பாட் டாயிற்று. நோதக்கசெய்யுஞ்.....இது வினையுமத்தின்வகை.

குறங்கறுத் திடுவான்போற் கூர்ந்துதி மித்தத
 னிறஞ்சாடி முரண்டிர்ந்த நீண்மருப் பெழில்யானை
 மல்லரை மறஞ்சாய்த்த மால்போற்றன் கிளைநாப்பட்
 கல்லுயர் நனஞ்சாரற் கலந்தியலு நாடகேள்;

எ தாமரைக் கண்ணியை தண்ணறுஞ் சாந்தினை
 நேரிதழ்க் கோதையாள் செய்குறி நீவரின்
 மணங்கமழ் நாற்றத்த மலைநின்று பவிபெறுஉ
 மணங்கென வஞ்சவர் சிறுகுடி யோரே ;

கக ஈர்ந்த னைடையெ யெல்லி னாகையை
 சோர்ந்துளிழ் கதுப்பினான் செய்குறி நீவரி
 நொளிதிகழ் நெடுகிழியர் கவணையர் வில்லர்
 களிநென வார்ப்பவ ரேனல்கா வலரே;

கரு ஆர மார்பினை யண்ணலை யளியை
 யைதக லல்குலாள் செய்குறி நீவரிற்
 கறிவளர் சிலம்பில் வழங்க லானாப்
 புலியென் றோர்க்குமிக் கலிகே ழுமே ;

எனவாங்கு;

உ0 விலங்கோரார் மெய்யோர்ப்பி னிவள்வாழா னிவளன்றிப்
 புலம்புக மொருவ யானும் வாழேன்
 அதனாற், பொதியவிழ் வைகறை வந்துநீ குறைகூறி
 வதுவை யயர்தல் வேண்டுவ லாங்குப்
 புதுவை போலுநின் வரவுமிவள்
 வதுவைநா னெடுக்கமுங் காண்குவல் யானே.

இஃது இரவுக்குறிவந்த தலைவனை எதிர்ப்பட்டுத் தோழி இரவுக்குறியது
 ஏதழம் ஏதத்தால்வருந் துன்பழம் தன் னுள்ளது விழைவும் கூறி வரைவு
 கடாயது.

இதன் பொருள்.

முறஞ்செவி மறைப்பாய்பு முரண்செய்த புலிசெற்று
 மறந்தலைக் கொண்ட (க) நூற்றுவர் தலைவனைக்

- க. (அ) “நூறு மைந்தரி னுதிப னுகிய நூன லந்திகழ் மார்பினை யாருயி,
 ரீறு கண்டிட லாமவ னூருவை யேறு புண்பட வேயெதிர் மோதிலே”
 (ஆ) “நூன பண்டிதன் வாயுரு மாறனு நாற: ணன்பணி யாவினா

குறங்கறுத் திவொன்போற் கூர்நுதி மடுத்தத

(க)னிற்ஞ்சாடி முரண்டர்ந்த நீண்மருப் பெழில்யானை

(உ)மல்லரை மறஞ்சாய்த்த மால்போற்றன் (ங)கிளைநாப்பட்

கல்லுயர் (ச)நனஞ்சாரற் கலந்தியலு நாடகேள்

யோன்மொழி, மோன வண்முறி தானுண ராவெதிர் மோதினன்கதை”
(இ) “ஊறு மிஞ்சிய பேருட லோடெதி ரோடி வன்றெண்ட கீறிப்
மாறமும், வீறு கொண்டக தாயுதம் வீசினன் வீர னம்புவி மீதுற
வீழலே” (ஈ) “அரிப்ப தாகனு ரகப்ப தாகனை யதிர்த்து மேலுற
வடர்த்துநீடுருப்பி னோடெதி சயிக்க ஆருவை யொடிக்கவே” (உ) “உடல்,
கம்பி யாவிழ ஆருவின் மோதுதல் கண்ட போதென தாருயிர்
போனதே” (வில்லி. பதினெட்டாம். கஅஉ: கஅச, கஅரு: கஅசு,
ககக.) என்பவற்றால் வீமசேனன் கதைகொண்டு துரியோதனன்
றெண்டைய மோதி யொடித்தா னென்பதே அறியப்படுகின்றது.
அப்பொருளை நோக்க, குறங்கறுத்தலென்று இருக்கலாமெனினும்
எடுகளில், குறங்கறுத்த லென்றே காணப்படுதலாலும் (ஊ) “மறங்
கெழுவேந்தன் குறங் கறுத் திட்டபின்” (பாரதம்.) (எ) “குருகுல
வேந்தனைக் குறங்கறுத்த ஞான்று” (தொல். புறத். சூ. கள. ௩௪. உரை.)
என இச்செய்தி கூறுமிடத்தும் (ஏ) “காடுதேர் மடப்பிணை யலறக்
கலையி, லேடுகுறங் கறுத்த செந்நா யேற்றை” (அகம். உஅரு. ௫ - ௬)
என்னுமிடத்தும் பிறவிடத்தும் குறங்கறுத்த லென்றே ஒரு தொடர்
காணப்படுதலாலும் இறுத்தலென்ற பொருளில் அறுத்தலென்றே
ஒரு சொல் பண்டு வழங்கி யிருக்குமென்று கருதி, குறங்கறுத்த
லென்றே பதிப்பிக்கலாயிற்று.

க. (அ) “நிறம் - மருமத்தான மெனப்படும் உயிர்நிலை: “வெள்ளமா னிற
லோக்கிக் கணைதொடுக்குந் கொடியான்” கலி. கஉ௦: கக. (ஆ) “கோ
றெரிந்து, வரிறுதல் யானை யருநிறத் தழுத்தி” அகம். கஎஉ; எ-அ.
(இ) “செந்தொடைப் பகழி வாங்கிச் சினஞ்சிறீது, கருங்கைக்
கானவன் களிற்றுநிறத் தழுத்தலின்” தொல்: செய. சூ. கூரு. பே.
மேற்கோள்.

உ. (அ) பெருமிக் வுலமத்திற்கு, “மல்லரை.....நாடகேள்” என்பது
மேற்கோள்; தொல். உவம. சூ. கக. பேர். (ஆ) “மல்லரை மறஞ்சாய்த்த
மலர்த்தண்டா ரகலத்தோன்” கலி. க௩௪: க. (இ) “மல்லர்த் கடந்தா
னிறம்போன் றிருண்டு” ஐந்திணையையேபது. க.

ங. (அ) “கிளைபா ராட்டிங் கடுகடை வயக்களிறு” அகம். உகஅ: க. (ஆ)
“கொல்களிறு.....கிளைபுகலத் தலைக்கடியாங்கு” புறம். கள. கள-க.

ச. “நனஞ்சாரல்” கலி. ௪௪. ௪; ௪௫. ௬.

எ-து: (க)முறம்போலுஞ் செவியாகிய(உ)மறைப்பிடமாகவந்து புழய்ந்து மாறுபாடுசெய்த புலியைக் கோபித்து, மறத்தைத் தம்மிடத்தே கொண்ட தூற்றுவாக்கு; கலைவனாகிய துரியோதனனைக் குறங்கில் உயிரைப் போக்கு கின்ற பீமசேனனைப்போலே தன்னுடைய நீண்ட கோட்டினுடைய கூரிய முனையாலே குத்திப் புலியினது மருமத்தைத் திறந்து மாறுபாடு தீர்ந்த அழகிளையுடைய யானை,(ஈ)மல்லரை மறத்தைக்கெடுத்த(ஐ)திருமால்போலே கல்லுயர்ந்த அகற்சியையுடைய சாரலிற் தன் சற்றத்திற்கு நடுவே கூடித் (ஐ)திரியும் நாடனே! யான் கூறுகின்றதனைக் கேட்பாயாக; எ -று.

(ஈ)முறஞ்செவி செற்றென்பது உறுப்பறைப்பற்றிய வெகுளி.(எ)மால்போலென்பது பெருமிதம்பற்றிய உவமை. செவிமறைப்பப் பாய்ந்த புலியைச் செற்றதன்மை தமது களவொழுக்கமிடமாக அலர்கூறிய அயலாரைக் கோபித்ததாகவும், அதனைக் குத்தி மாறுபாடு தீர்ந்த யானை தலைவன் வரைந்து *கொண்டால் அயலாரைத்தாள்வென்றதன்மையாகவும் யானை கிளைநாப்பட்டு கலந்தியலுதல் இனித்தலைவன்சற்றத்தாரிடைப் பொருந்தியிருந்து இல்லறம் நிகழ்த்துந் தன்மையாகவும் உள்ளுறையுமவ டிகொள்க. இது வினையுமவப் போலி. குறங்குறுத்திவிடவான்போல் மால்போலென்பன எனையுமவம். அவையும் உள்ளுறையுமவத்திற்குச் சிறப்புக்கொடுத்து உள்ளுறையுமவம்போலத் திணையுணர் தலைத் தள்ளாவாப் நின்றன.

- க. யானையின் செவிக்கு முறம் உவமை கூறப்படுதலை, “முறஞ்செவி வாரணம்”(கலி. சஉ. உ.) என்பதனாலும் அகன் குறிப்பாலும் அறிக.
- உ. புலி யானையைக்கொல்ல மறைந்துபாய்தல்: “களிற்றினை செரீஇய பார்வ லொதுக்கி, னெளித்தியங்கு மரபின் வயப்புலி போல” (அகம். உஉ: கச - கஐ.) என்பதனாலும் அறியப்படும்.
- ஈ. தோல். வேற் - மயங்கு. கு. ஐ. சே; நச. உரைபார்க்க.
- ஈ. “கார்தளஞ் சிலம்பிற் களிறுபடிந் தாங்குப், பாம்பிணைப்பள்ளி யமர்ந் தோன்” (பெரும்பாண். ௩௭௨ - ௩.) எனத் திருமாலுக்கு யானை உவமையாகக் கூறப்பட்டிருத்தலும் காண்க.
- ஐ. (அ) “மங்கல மழகளி றினைய செல்கையன்” (ஆ) “நாகமு நாண நடந் தான்” (இ) “நன்னெடுங் களிமரல் யானை நாணுற நடந்து வந்தான்” எனவும் (ஈ) “ஏறுபோற் பீடுநடை” எனவும் இதற்கெதிராக ஆடவர் நடைக்கு யானை நடை உவமையாய் வருத்தலும் காண்க.
- ஈ. பேராசிரியரும் (தோல். மெப்ப. கு. க௦;) இ - வி. தூலாரும் (இ - வி. கு. ௧௭௮.) உறுப்பறையான் வந்தவெகுளிக்கு இதனையே மேற்கோள் காட்டினர்.
- எ. இதன் பக்கம் ௩௧௪: உ. (அ) குறிப்புப்பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * கொண்டலால், † கலந்தியலுந் தலைவன், ‡ கொள்க குறங்குறுத்தல்.

எ (௩) தாமரைக் கண்ணியை தண்ணறுஞ் சாந்தினை

*நேரிதழ்க் கோதையாள் செய்துறி நீவரின

மணங்கமழ் நாற்றத்த மலைன்று படிபெறுஉ

(௨) மணங்கென வஞ்சவர் ிசிறுகுடி யோரே

க. (அ) பிற்சென்று தலைமகனைப் பாங்கிவரவு விலக்கற்கு, “தாமரைக் கண்ணியைகாவலரே” என்பது மேற்கோள்; நாய். சூ. ௧௫௮.

(ஆ) பார்ப்பான் உரிப்பொருட்டலைவனாகவருதற்கு “தாமரைக்கண்ணியைமாலையை” என்பது மேற்கோள். தொல். அகத். சூ. ௨௪. ௩௪.

(இ) “மாயோன்மேயமன்பெருஞ் சிறப்பிற், ருவாவிழுப்புதழ்ப்புவைநிலையும் என்றது: மாயோன் விழுப்புதழ் - மாயனுடைய காத்தற்புகழையும், மேயபெருஞ்சிறப்பிற் ருவாவிழுப்புதழ் - ஏனோர்க்கு உரியவாய் மேவிய பெரிய தலைமையிற் கெடாத படைத்தல், அழித்தல் என்னும் புதழ்களையும், மண் புவைநிலையும் - மன்னர் தொழிலுக்கு உவமையாகக்கூறும் புவைநிலையும், என்றது ஒன்றனை, ஒன்றுபோற் கூறுதிறை. மன்னன் பொதுப்படக் கூறியனதனான் நெடுநிலைமன்னர்க்கும் குறுநிலைமன்னர் முதலியோர்க்கும் கொள்க. பெருஞ்சிறப்பு என்ற தனாற் படைத்தலும் காத்தலும் அழித்தலுமன்றி அவாவர் தாமரக்கூறலும் முருகன் இந்நினை முதலியோராகக் கூறலும்கொள்க” என்றுகூறி உரிப்பொருட்டலைவனை முருகனாகக்கூறியதற்கும் (தொல். புறத். சூ. ௫௩௪) (ந) தொழி லைவனை உயர்த்துக் கூறியதற்கும் (தொல். பொருளி. சூ. ௪௬. இளம்; ௩௪.) (உ) “நாடு மூரும்தோன்றிய கிளவியொடு” என்னும் பகுதியின் உரையில் ‘நாடுமுல்லாயின சுட்டித் தலைவன் மாட்டுத்தோன்றலும் கிளவிஅவற்றின் மிகுதிபடக் கூறுதல்’ என்றுகூறி, பிறப்புப்பற்றி வந்ததற்கும் (தொல். கள. சூ. ௨௩. இளம்) (ஊ) தலைமகன்குலங் கூறியதற்கும் (நாற்கவி. சூ. ௧௬௬.) (எ) மருதநினைக்குரிய தாமரைப்பூக் குறிஞ்சித் திணைக் கண்வந்து மயங்கியதற்கும் (இ - வி. சூ. ௩௬௪) “தாமரைக்கண்ணியைசிறுகுடியோரே” என்பது மேற்கோள்.

உ. இதன் முன்குறிப்பில் (இ) என்பதன் இறுதியிலுள்ள வாக்கியத்தால் இங்கு அணங்கென்றது முருகனை யென்று அறியப்படும், இப்பகுதியோடு (அ) “குறியினைக் குரம்பைநம் மனைவயிற் புருதரு, மெய்ம்மலியுகைய னந்நிலைகண்டு, முருகென வுணர்ந்து முகமன்கூறி, யுருவச் செந்தினை ரொடுதாஉய், நெடுவேட்பரவு மன்னை” (அகம். ௨௪௨: ௧௧-௧௫) (ஆ) “கடம்புக்குடி யுடம்பிடி யேந்தி, மடந்தைபொருட்டால்வருவதிவ்வு, ரறுமுக மில்லை யண்மயி லில்லை, குறமக எில்லை செறிதோ ளில்லை, கடம்புண் டெய்வமாக நேரார், மடவர் மன்றவிச் சிறுகுடியோரே” (சீலப். ௨௪) என்பவை ஒப்புநோக்கற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * நேரிதழ் கோதை, | சிறுகுடி யாழகரே.

எ - து. தாமரைப்பூவாற் செய்த கண்ணியையுடையையாய்த் தண்ணிய நீரிய சந்தனத்தை யுடையையாய் ஒத்த இதழாற் கட்டின கோதையையுடையாள் செய்த குறியிடத்தே நீ வருவையாயின் மணம் நாறுகின்ற நாற்றத்தை யுடையவராய மலைக்கண்ணே நின்று பலியைக் கொள்ளும் அணையுகளிலே ஓர் அணங்கென்று கருதிச் சிறுகுடியிலுள்ளோர் அஞ்சுவர் ; எ - று.

(க)தாமரைப்பூக் குறிஞ்சிக்கண் வந்தது.

கக ஈரந்த னுடையை பெல்லி மாலையை
சோர்ந்துவிழ் கதுப்பினாள் செய்குறி நீவரி
னொளிதகழ் னெுகிழியர் கவணையர் வில்லர்
களிறென வார்ப்பவ ரேனல்கா வலரே

எ - து: பதற்காலத்துத் தீர்த்தமாகின்ற நின் ஒழுக்கத்திற்கேற்ற ஈரத்திறுமண்ணிதாகிய ஆடையையுடையையாய் இரக்காலத்துப்புணர்ச்சிக் குரியனவற்றை அண்கின்ற இயல்பினை || யுடையையாய் நீ வரைந்து கோடலைக்குலேந்து ஆயுததார்விரும்புகின்றமயிரினையுடையாள் செய்தகுறியிலே வருவையாயின் நீ கோடிமுதலியவற்றைக் குறித்துச் செய்யும் குறிகளாலே ஒளிவிளங்குகின்ற குறைக்கொள்ளியையுடையாய்க் கல்லெழியன் கவணையுடையராய் வில்லினையுடையாய்க் களிறு வந்ததென்று கருதித் தினைப் புனத்தைக் காக்கின்றவர்கள் ஆரவாரிப்பார்கள்; எ - று.

மலைமுதலியன பாரத்தாற் குலேந்து வீழ்கின்ற கதுப்புமாம்.

கரு ஆர மாற்பினை யண்ணலை யளியை
யைதக லல்குலாள் செய்குறி நீவரிற்
(உ)கறிவளர் சிலம்பில் Xவழங்க லானாப்
புலியென் றோர்க்குமிக் கலிகே மூரே

எ - து: ஆமணிந்த மாற்பினையுடையையாய்த் தலைமையையுடையையாய் அருளுடையையாய்மெல்லிதாயகன்றவல்குலையுடையாள் செய்தகுறியிலே

க. (அ)தாமரை மருத்துக்குரியபூவாகவின் இவ்வாறுகூறினார். இதனைத் “தாமரைக் கண்ணியை நீவரின்” என்றபகுதியை (தொல். அகத் கு. கக. உரையில்) மேற்கோள்காட்டி இவரேவிளக்கியிருந்தலானாக. (ஆ) “செந்தாமரை மலருஞ் செய்வனல்லார” (இ) “தாமரை தன்னையர்ப்பு” திணைமொழி. நக: ௪௦. (ஈ) “போதவிழ் தாமரைப் பூத் துறைபூரனை” கைநீநிலை. கக. என்பவற்றாலும்தாமரைமருத்துக்கு உரிய பூவென்பது விளங்கும்.

உ. (அ) “கறிவளரடுக்கத்து” குறுந் உஅஅ. புறம். ககஅ: உ. (ஆ) “கறி வளர் சிலம்பில்” ஐங். உசந. சிலப். உஅ: ககச. (இ) “கறியிவர் சிலம்பின்” அகம். ககஉ: கச. (ஈ) “கறிவளர் பூஞ்சாரல்” திணைமொழி. எ. (பிறிதேதம்) : † உடையாய், ‡ உடையமலை || உடையாய் X செறிதலானு.

நூரலர் தூற்றலி னெளியோடி நறுநாதல்
பீரல ரணிகொண்டு பிறைவனப் பிழவாக்கால்;

கக அஞ்சலென் றகன்றுநீ யருளாது துறத்தலி
னெஞ்சழி துயரட நிறுப்பவு மியையும
னனவினா னலம்வாட நலிதந்த நடுங்கஞர்
கனவினா லழிவுற்றுக் கங்குலு மாற்றாக்கால்;
எனவாங்கு;

௨௧ வினியானோ யுழந்தானு வென்றோழி நின்மலை
முனிவுற வருந்திய முளைமுதிர் சிறுதினை
தளிபெறத் தகைபெற் றுங்குநிள்
னனிபெற நந்துமிவ ளாய் நாதற் கவினே.

இஃது ஒருவழித்தனந்து வந்த தலைவந்தத் தோழி தலைவியாற்றமை
யும் ஆற்றுவித்தலதருமையுத் சொல்லி வரைவுகடாயது.

இதன் பொருள்.

வறனுற லறியாத (௧)வழையமை நறுஞ்சாரல்
(௨) விறன்மலை வியலறை (௩)வீழ்சாடி யுழையதா
மறமிகு (௪)வேழந்தன் மாறுகொண் டைந்திறை
புகர்நாதல் புண்செய்த (௫)புய்கோடு போல
வுயர்முகை நறுங்கார்த ண்டோறும் புதிதின்

க. (அ) “வழையமைசாரல்” மலை. ௧௮௧; (ஆ) “வரைசேர் பெழுந்த... ..
...வழையமல் வியன்காடு” பதிற். ௪௧: ௭ - ௧௧; (இ) “வழையம
லடுக்கத்து” அகம். ௩௨௮: ௧; (ஈ) “சிலம்பின் வழையோடு” புறம்.
௧௫௮: ௨௧.

உ. விறன்மலை: புறம். ௩௩௬: ௮; நாலடி. ௩௪௮. இந்நூற்பக்கம் ௫௮;
௫-ஆம் குறிப்பு.

௩. வீழ்பிடி. இந்நூற்பக்கம் ௨௩௬: ௧-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

௪. (அ) “முரண்மிகு சினைஇக், கொன்ற யானைக் கோடுகண் டன்ன,
செம்புடைக் கொழுமுகை யவழிந்த காந்தள்” (நற். ௨௧௪.) என்பதும்
(ஆ) “கொடுங்கே ழிருமபுற நடுக்கக் குத்திப், புலிவிளையாடியபுலவுநாறு
வேழத்தின், தலைமருப் பேய்ப்பக் கடைமணி சிவந்த” (நற். ௩௬: ௪-௬.)
(இ) “வேல்போற் சிவந்து நெறிமுறைகோடிய வேந்தன்வெய்ய, கோல்
போற் கொடியன வாங்கொலை யானையின் கோடு” (நஞ்சை. ௬௮.)
என்பவைகளும் இங்கே அறிதற்பாலன.

௫. இந்நூற்பக்கம், ௨௧௦: ௨-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

வயனந்தி யணிபெற வருவியார்த் திறிதரும்
பயமழை *தலைஇய பாசொல் விறல்வெற்பு

எ - து: வந்தடமுறுதலை அறியாத சுரபுன்னை நெருங்கின நறிய பக்கமலை யினையும் விறலினையுமுடைய மலையிடத்து அகற்சியையுடைய பாறையிடத்தே உறையுந் தான் விரும்பினபிடி தன்னிடத்தேயாகையினாலே தனக்கு (க)மாறாகியயானையைத்தன்னெஞ்சிடத்தேகொண்ட வலியினாலேஅதன்புகரையுடைய துதலைப் புண்ணுக்கின மறமிகுகின்ற வேழம் குத்திவாங்கின கொம்பு போல உயர்ந்தமுகையினையுடைய நறிய காந்தன் நாடோறும்புதுமையையுண்டாக்கப் பன்னங்கனெல்லாம் நீர் நிறைந்து அழகுபெறும்படி அருவிகள் ஆரவாரித்துக் குதித்தற்குக்காரணமானபயனைத்தரும்புமழையையிடத்தேகொண்ட பெருமை யமைந்த வெற்றியையுடைய வெற்பனை! எ - து.

நறியகாந்தன்,குத்திவாங்கின கொடியகொம்புபோல நாடோறும் அரும்பு ஈன என்மதற்கு நற்குணமுடைய நீ வரையாதிருத்தலிற் கொடியையாய்த் தோன்றாரின்றையென்றும், அயல் நந்தி அணிபெறும்படி||அருவியார்த்துஇழி தற்குக் காரணமான மழைதழீஇய வெற்பென்றதற்கு அயலாரிடத்தே நிலை பெறும்படி அலராகாரின்றது, நீ இங்ஙனம் வந்து செய்கின்ற தலையனியென்றும் உள்ளுறையுமவகொள்க. இது பயவுமப்போலி.

கோடுபோல::வென்ற எணையுமம் உள்ளுறையுமத்திற்குச் சிறப்புக் கொடுத்து உள்ளுறையுமம் போலத் தினையுணர்தலைத் தள்ளாடாகி நின்றது.

அ (உ)மறையினின் மணந்தாங்கே —மருவறத் துறந்தபி

னிறைவளை நெகழ்போட வேற்பவு மொல்லும

னயலலர் தூற்றலி னாய்நல னிழந்தகண்

கயலுமிழ் நீர்போலக் கண்பனி =கலுழாக்கால்

எ - 'து: X அயலிலுள்ளார் அலர்தூற்றுகையினாலே கண்கள் **ஆய்ந்த தன் னீலத்தை இழந்தன,அவ்வளவிலேநில்லாதேபின்னர்க்கண்கள்கயல்காலுக்கின்ற நீர்போல நீர்விழாத காலத்துக் களவிடத்துக் கூடி அக்களவொழுக்கத்தை நிகழ்கின்றகாலத்தே ++ மருவுதலறும்படி நீ அருமைசெய்தயர்த்தபின்னர்

க. “மருப்பிறக் களிறு குத்தி வயிர்தான் கழித்ததன்றே”, “நித்தில மணி வண்டென்னு நெடுமதக்களிறுபாய முத்துடை மருப்பு வவ்வே யுடைந்து” சீவக. ௨௨௭௮ - சு. என்பவற்றால் யானை தனக்கு மாறான யானையினுறுப்பில் தன் கோடு புக்குமுறியும்படி பொருமென்று கூறியிருப்பது இங்கே அறியத்தக்கது.

உ. மறை - களவொழுக்கம். நாங்கவி. கு. ௩௬.

(பிரதிபேதம்) * தழீஇய புதுமையுண்டாக்க. † மழையிடத்தே, || ஆர்தலிழநல், ∴ என வேணையுமம், ÷ மருவுற, = கலுழப்பவால், X அயலுள்ளா ** ஆய்ந்த ளலத்தை இழந்தன.†† மருவுதலுறும்படி.

இறையிற் கிடக்கின்ற வீனிகள் நெகிழ்ந்து கழலாநிற்க அவ்வருத்தத்
ஏற்றுக்கொண்டிருக்கவும் பொருந்தும், அதனாற்பெற்றதென்? * அக்கண்கள்
அதற்கு இயைகின்றனவிலையே; எ - று.

மன், ஒழியிசை.

கஉ (க) இனியசெய் தகன்று நீ யின்னா தாத் துறத்தலிற்
(உ) பனியிவன் படரெனப் பரவாமை யொல்லும்
னூரலா தூற்றலி னொளியோடிநறு (ங) துதல்
பிரல ரணிகொண்டு பிறைவனப் பிழவாக்கால்

எ - று. ஊரிலுள்ளார் அலர்தூற்றுகையினாலே நறியதுதல் ஒளிகெட்டுப்
பீர்க்கம்பூவினது அழகைத் தான் கொண்டு பிறையினது அழகை இழவாத
காலத்து இயற்கைப்புணர்ச்சியிடத்துத் தெளிவகப்படுத்தி இட்டுப்பிரிதலையுஞ்
செய்து பின்னர் இன்னாதாம்படி நீ அருமைசெய்தயர்த்தபின்னர் இவள்
வருத்தம் தெய்வத்தால் வந்ததோர் நெக்கமென்று தெய்வத்திற்குப் பரவுக்
கடன் பூணமையும் பொருந்தும், அதனாற் பெற்றதென்? † அந்நறுதுதல்
அதற்கு இயைகின்றதிலையே; எ - று.

அமர்ந்தென்பதும் பாடம்.

கக அஞ்சலென் றகன்று நீ பருளாது துறத்தலி
னெஞ்சுழி துயரட நிறுப்பவு மிபையும

க. “இனிதுமற்றின்னாதே” கலி. சக: கக, கரு, கக; அஃ: கரு, கக, உக.

உ. பனித்தல் - நெகருதல், முருகு. நஃ. மலை. அக, உஅக. நகஅ.
அகம். ரு: உக, எஉ. அ; புறம். சஉ: ரு, கசரு: க. சீலப்: ச: க,
ரு: ககஎ

ங. (அ) “பிரிந்தவர் துதல்போலப் பிரவீய” (ஆ) “பிரல ரணிகொண்ட
பிறைநுதல் லல்லாக்கால்” (கலி. நக: ச. கஉச: அ.) (இ) “பிறைபுரை
வா னுதல் பிரரும்பு” (பு - வெ. கைக்கிளைப். ரு.) (ஈ) “பிரேர்வண்ண
முஞ் சிறுநுதற் பெரிதே” (யா - வி. கு. நக. ‘மீன்றேர்ந்து’ மேற்
கோள்.) என்பவை இங்கே ஒப்புநோக்கற் பாலன; பசுத்தலுக்கு
பீர்க்கம்பூவை உவமைகூறுதல் மரபென்பதை, (உ) “நுண்கொடிப்
பிரத்தி னூழுறுபுவெனப், பசுலையுரும்” நங். நஉச: க - எ. (ஊ)
“இன்னளாயின னென்னுத லென்றவா..... மாரிப்பிரத்
தலாசில கொண்டே” (குறுந். கஅ) (எ) “மென்றோ ளாய்கவின்
மறையப், பொன்புனை பிரத்தலர்செய் தன்றே” (ஐங். சநூஉ.) (ஏ)
“மாரிப்பிரத்தலர்வண்ணமடவான்” (சீலப். எ: நஅ.) (ஐ) “நறுநுதலா
ணன்னலம் பிர்பூப்ப” (ஓ) “நன்னலம் பிர்பூப்ப நல்கார் விவெதோ”
பு - வெ. பெருந்திணை. இருபாற். க, கஅ. என்பவையும் வலியுறுத்தும்.

(பிரதிபேதம்) * கண்கள் அதற்கு † நன்னுதலதற்கு. நன்னுதலாக்கு.

(க)னனவினா னலம்வாட நல்தந்த (உ)டுங்களுர்
கனவினா லழிவுற்றக் கங்குலு மாற்றக்கால்

எ - து: பகலிடத்தே அழகுசெய்தபடி எம்மை நல்தலைத் தந்த டுங்கு
தற்குக் காரணமான வருத்தம் * கங்குலிற் கனவின் கண்ணும் லுந்து வருத்த
முறுத்தி இவன் ஆற்றுகாலத்து இயக்கைப்புணாசசிககண தெளிவகப்படுத்தி
இட்டுப்பிரிதலைச்செய்து பின்னர் நீ அருளாதே அருமைசெய்தயர்த்தபின்னர்
இவன்நெஞ்சழிவுதற்குக் காரணமான வருத்தம் இறந்துபர் டெய்துவியா
நிற்கவும் உயிரைப் போகாமல் நிறுத்தவும் பொருந்தும், அதனாற் பெற்ற
தென் ? † அக்கனவின் ஆற்றல் அதற்கு இயைகின்ற தில்லையே; எ - து.

‡ எனவாங்கு

எ - து: என்று யான் கூறும்படியாக ; ஈ - து.

ஆங்கு, அசை.

(௩) விளியாநோ யுழந்தானா வென்றேழி நின்றன

முனிவுற வருத்திய முளைமுதற் சிற (௪) தினை

தளிபெறத் தகைபெற் றாங்குநின்

னளிபெற (௫) நந்துமிவ ளாய் நதந் கவின

க. “நனவிற்குன் செய்தது மனத்ததாகலிற், கனவிற் கணடு” (கலி. ௪௬ - ௩ - ௪) என்பதும் அதன்குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.

உ. “நடுங்களுர்” குறள். ௧௦௮௬.

௩. “விளியா வெவ்வம்” அகம். ௨௧௨ ௨௩.

௪. (அ) “பெயினந்தி வறப்பிற் சாம்புலத்திற்குப் பெயல்போல்யான், செவ்
ணந்திச செறிற்சாம்பு மிவனென்னுற் தகையோதான்” கலி. ௭௮ -
௧௧ - ௨௦. (ஆ) “சுனல் செல்லா வேனற் கிழுமெனக், நருவி வாணந்
தலைஇ யாவரு” புறம். ௧௦௧ ௧௮ - ௧. (இ) “வறறுழகரும் பைங்
கூழகரு வான்சோர் வினிகே” இளியது. ௧௬ (௩) “மேதினி யிடத்
தபைங் கூழ்கன், கரிந்தன தளிப்ப வெள்ளிவீ ழுன்ன கணமழை
பொழிவது கடுப்ப” நைடதம். அன்னத்தையேரதுது. ௫. (உ) “மழை
பொழிய வேனிலின்முன் வாடிய பைங்கூழ்போல மறையினீங்கி ..
..... மகிழ்ந்து” விநாயக. மயூரேசா. ௩௭. என்பவையம் (ஊ)
“கார்பெற்ற புலமேபோற் கவின்பெறும்” (கலி. ௩௮ ௧௨) என்பதும்
(எ) அதன்குறிப்பில் இவ்விடத்துக்குப் பொருந்தவனவும் (ஏ) “வானந்,
துளிமாறு பொழுதினிவ் வுலகம் போலுநின், னளிமாறு பொழுதினிவ்
வாயிழை கவினே” சலி. ௨௩: ௨௭-௬. என்பதும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

ஊ. “நந்துமென் பேதை நதல்” காஃ. ௪௦.

(பிரதிபேதம்) தங்குதலிற், † அக்கனவினா லதற்கு, ‡ எனவாங்கு அசை விளியா.

எ-று: *கொடாதனோயாலே வருந்தி அமையாத † என்றோழி யிடத்து முனிதலுறும்படி வருந்திய முளைத்தல் மிக்க சிறியதினை மழையை பெற *அழகுபெற்றாற்போல இவன் ஆய்ந்ததம் † கவின் நிண்ணளியைப்பெற அழகுபெறும்; எ - று.

இடம்பிரிவிரங்கலையும் அருமைசெய்தயர்த்தலையும் பின்பு தூல்செம் தோர் (க) ஒருவழித்தணத்தலென்று பெயர்கூறியவாறு காண்க.

இதனால், தலைவர்கு அரைவு பிறத்தது.

இது தரவும் தாழிசையும் தனிசசொல்லும் சுரிதகமும்பெற்ற ஒத் தாழிசைக்கலி. (கஎ)

(ருசு.) (உ) கொடியவுங் கோட்டவு நீரின்றி நிறம்பெறப

பொடி (பு) யழற் புறந்தந்த பூவாப்பும் பொலன்கோதைத்

தொடிசெறி யாப்பமை யரிமுன்கை (ச) யனைத்தோளா

(ரு) யடியுறை யருளாமை யொத்ததோ நினக்கென்ன

ரு (க) நரந்தநா றிருங்கூந்த லெஞ்சாது நனிபற்றிப்

க. ஒருவழித் தணத்தலென்னும் பெயர் நாய்கவி. ரு. நக. முதலியவற் றிற் காணப்படுகின்றது.

உ. (அ) “கோட்டவுங் கொடியவும் பூப்பல பழனி” ஐங். சகச. (ஆ) “கொடியவு மிளத்தளிர் குழைத்த கோட்டவுங், கடிமலா குடைவன” பிரமோதீ. பிரதோஷபூசை. உரு. (இ) “கொடியவுங் கோட்டவும் பல்லவர் தீண்டில்” நீணிகை. களவு. ந௦அ.

ங. (அ) “எரியகைத் தன்ன வேடி ருமரை” பொருந். ககிக. (ஆ) “ஒன் றழற் புரிந்த தாமரை” (இ) “அழல் புரிந்தவடந்தாமரை, யைதடர்ந்த நூற்பெய்து, புனைவினைப் பொலிந்த பொலனறுந் தெரியல்” (ஈ) “கேணி பூவா, வெரிமரு டாமரைப் பெருமலர் தயங்க” புறம். கக: கக, உக: க-ந, நகச: உ - ந.

ச. (அ) அனைத்தோளென்பது பயவுவமைக்கு மேற்கோள். (தொல் உவம. ரு. க. பே) (ஆ) “அனைத்தோளாய்” கலி. அள: கூ. (இ) மென்றோள்” (கலி. சுசு: கூ.) என்பதும் அதன்குறிப்பும் பார்க்கீ.

ஞ. (அ) “ஆங்கை யடியுறை பெணினே” (ஆ) “அடிநிழற் பழகிய யடி யுறை” புறம். சுள: கஉ, ககஅ. உசு. (இ) “காவலற் குறுகி யடியுறை யருண்மொழி யான்பணந் துரைப்ப” பேருங். (க) சள: எ - அ.

க. (அ) “நரந்த நாறுங் குவையிருந் கூந்தல்” குறுந். ௫௨. (ஆ) “நரந்த வாரகுழல்” பிரமோதீ. உருத்திராங்க. சள. என்பவையும் (இ) “காவே, (பிரதிபேதம்) * என்றியான் கூறும்படியாகக் கொடாத † என்றோழிநின்மகி, † கவிஞானின் கவின் நின்றுபுளியைப்பெற வழகுபெறுமென வரைவுகடாவினாள்.

- பொலம்புனை (க) மகரவாய் துங்கிய சிகழினை
 நலம்பெறச் சுற்றிய குரலமை யெருகாழ்
 *விரன்முறை சுற்றி'உ)மோக்கலு மோந்தன
 (௩)னராஅ வயிழ்ந் தன்னவென் மெல் விரற்போது கொண்டு
 ௧௦ (ச)செருஅச் செங்கண் புதைய வைத்துப்
 (ரு)பருஅக் குருகி னுயிர்த்தலு முயிர்த்தனன்
 ரெய்யி லிளமுலை யினிய தைவந்து
 தொய்யலர் தடக்கையின் (சு)வீழ்நீடி யளிக்கு
 (எ)மையல் யானையின் மருட்டலு மருட்டினன்

சுரும்பியிர்தாதொடு தலைத்தலை மிகுஉ, நரந்தர மூலர்நன்களிக்கும்மே”
 பரி. ௧௬: ௧௪ - ௫. என்புழி நரந்தர மூல ரென்பதற்கு நரந்தம்போலும்
 நறியமலர் என்று, பரிமேல் எழுதியிருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாலன.

௧. (அ) “மகரப் பருவாய் தாழ மண்ணுறுத்துத், துவரமுடித்த துகளது
 முசசி” முருகு. ௨௫-௬ (ஆ) “சுறவுவாயமைத்த சுரும்புகுழ்சுடர்நுதல்”
 பெரும்பாண். ௩௮௫. (இ) “எய் மகர வலய மணிதிகழ் நுதலியர்”
 பரி. ௧௦. எ. (ஈ) “எய்க்கிராமகரவாய் பொறித்த, திலதமேலிடத்துச்
 செங்கதிர் தொடர்ந்த சேபொளி யரவென நாம்” திருவாணக்காப்.
 அகிலாண்டநாயகி. ௨௬.
௨. “யோக்கலு மோந்தனன்” “உயிர்த்தலு முயிர்த்தனன்” “மருட்டலு
 மருட்டினன்” என்பவற்றொடு, “உண்ணலு முண்ணென் வாழலும்
 வாழேன்” (கலி. ௨௩: ௭.) என்பதும் அதன் குறிப்பும் ஒப்புநோக்கற்
 பாலன.
௩. “நரவிதழ் கண்டன்ன செவ்விரற் கேற்ப” கலி அச. ௨௨.
௪. “செருஅச் செங்கண்” பரி. ௧௬: ௫௭.
௫. (அ) “ஊதுலைக் குருகி னுய்ந்நிர்த்தனை” அகம். ௫௫: ௭. (ஆ)
 “காதலாப் பிரிந்த மாதர் நோதக, ஊதுலைக் குருகி னுயிர்த்தனர்” (இ)
 “காதலிதன் னொடு கானகம் போந்ததற்கு, ஊதுலைக் குருகி னுயிர்த்தனன்
 கலங்கி” ஈ) “காதலம் கெடுத்த நோயோ டுளங்கனன், ஊதுலைக்
 குருகி னுயிர்த்தனர்” சிலப். ௪: ௫௮ - ௧, ௧௩: ௪௪-௫, ௨௨: ௧௫௧-௨.
 (உ) “ஊதுலைக் குருகி னுயிர்த்து” (ஊ) “பருஅக் குருகி னுயிர்த்தவன்
 போயின்” மணி. ௨: ௪௩. ௧௧: ௨௮. (எ) “அதட்டுருமியி னுயிர்ப்
 பேற” கம்ப. ஊர்தேடி ௨௪௦; (ஏ) “சுவையினவா யென்னச் செந்தி
 யுயிர்ப்புறச் சிவந்தழக்கன்” கம்ப. கும்பகருணவதை: ௧௪.
௬. வீழ்பிடி இந்நூற்பக்கம் ௨௩௬: ௧-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.
௭. (அ) “மையல்வெழும்” குறிஞ்சி. ௧௬௫, பெருங். (௨) ௧; ௬௬: ௧௩௩.
 திருக்கல்யாண. ௨௮, (ஆ) “யானை, மையலங் கட்டாஅஞ் செருக்கி”
 பிரதிபேதம்) * தொன்முறை, † இனிது, ‡ பிடிக்களிககு.

(க) அதனால்;

(௨) அல்லல் களைந்தனன் றேழி நந்நக

ரருங்கடி நீவாமை * கூழி னன்றென

நின்னெடு சூழ்வ றேழி நயம்புரிந்

தின்னது செய்தா ளிவளென

(௩) மன்னு வுலகத்து † மன்னுவது ‡ புரைமே.

அகம். ௩௦௭: ௭ - ௮. (இ) “மையல்யானை” புறம். ௨௬௧: ௭, சீவந. ௨௩௬௫, பெருங். (க) சாட: ௮௧, (ஈ) “மையன் மதயானை” சீவந. ௫௮௬, (உ) “மையன்மாக்கரி” கந்த. துணைவார்வரு. ௩௨. (ஊ) “மையன் மத வெங்களியானை” நைடத் அன்னத்தைத்தூது. ௧௨௮.

க. “அதனால், அல்லல் களைந்தனன் றேழி” என்பது கைப்பட்டுக் கலங்கிய வருத்தத்தைக் களைந்தனனெனத் தலைவி உரையெனத் தோழிக்கு உரைத்தற்குமேற்கோள்: தொல். கள. சூ. ௨௦. ௩௪.

உ. “துணைசுட்டுக்கிளவி கிழவியதாகும்” என்புழி, செவிவிக்கு உரைப் பாயாக வென்று தோழிக்குத் தலைவிகூறியதற்கு இச்சுரிதகம் மேற் கோள். தொல். கள. சூ. ௩௨. ௩௪.

௮. (அ) “மன்னு வுலகத்து மன்னுவது புரைமே” என்பது மன்னென்னு மிடைசுசொல் நிலைபேற்றின்கண வாதமைக்கு மேற்கோள். (நன். இடைசு. சூ. ௩௩. மயிலை. வி. இரா) (ஆ) “நில்லா வுலகத்து நிலைமை தூக்கி” (இ) “தொலையாநல்லிசை யுலகமொடுநிப்ப” (ஈ) “கெடாஅ நல்லிசை நிலைஇ” (உ) “நல்லிசை நிலைஇய நனந்தலை யுலகத்து” (ஊ) “மன்னு வுலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர், தம்புகழ் நிநீஇத்தா மாயந்தனரே” (எ) “ஒன்றா வுலகத் துயர்ந்த புகழல்லாற் பொன்றாது நிற்ப தொன்றில்” (ஏ) “மண்ணியன் ஞாலத்து மன்னு புகழ்வேணடி” (ஐ) “நிலையிலாவலகி னின்றவண்புகழை” (ஓ) “ஒருவன கிரணடி யாக்கை யூன்பயி னரம்பின்பாத்த, வருவமும் புகழுமென்றாக் கவற்றி ணாழ்காத்துவந்து, மருவிய வருவமினகே மறைந்துபோமற்ற யாக்கை, திருவமர் துலகமேத்தச் சிறந்து பின்னிற்றமன்றே” (ஔ) “என்று நிற்கு மிரும்புகழ்” (ஐ) “நின்ற புகழொழிய நில்லா வுயிரோம்பி, யின்றுநாம் வைக விழிவாகும்” (ஐ) “இன்றுளார் நாளை மாள்வர் புகழுக்கு மிறுதியுண்டோ” (அஅ) “மன்னு வுலகத்து மன்னிய சீர்த் தஞ்சை வாணன்” (ஆஆ) “சாதல்வந் தடுத்த காலுந் தனக்கொரு சாத வின்றிப், பூதல மிருக்குங்காறும் புகழுடம்பிருக்கும்”

(யிரத்தேதம்* கூறினன் நின்னெடுமீது, † மன்னியது. ‡ புரைமோ, புரிமே புரிமோ. புகழே.

(க)இது கைப்பட்டுக்கலங்கிய வநுத்தத்தைக் களைந்தேனென உரையெனத் தோழிக்கு உரைத்தற்கண் தலைவி *கூறியது. அது நொதுமலர்வரை வந்த மனமூரக இயம்பியவழி ஆண்டானும் பிறவாண்டானும் தோழிக்கு இன்னவாறு கூட்டம் நிகழ்ந்ததெனக்கூறி, அதனை நமர் அறியக் கூறல் வேண்டுமென்றும் தலைவந்த நம்வநுத்தம் அறியக் கூறல்வேண்டுமென்றும் தலைவி ||கூறுதற்கண் நிகழ்வது.

இதன் பொருள்.

கொடியி லுள்ளனவும் கோட்டி லுள்ளனவு மாகியபூவாக நீரின்ற யிருக்க நிறம்பெறும்படி பொடியினையுடைய நெருப்பாற்பண்ணப்பட்ட பொற் பூவாற்செய்த கோதையினையும் தொடிசெறிந்த (உ) கட்டுவடங்கள் அமைந்த அழகினையுடைய முன்கையினையும் அணைபோலும்மெல்லிய—தோளையுமுடையாய்! நின் அடியிலே யான் உடைதற்கு நீ அருளாதிருத்தல் நினக்குப் பொருந்தினதொன்றோவென்று கூறிப் பொன்னாற்செய்த மகரவாயாகச் சமைந்த தலைக்கோலம் விழுமகிக் கிடந்த x நாடதம்பூ நாடக கரியகூந்தலின் முடியை ஒழியாமல் மிகப்பிடித்து அதிலே நன்மைபெறும்படி கட்டின பற்ற மைந்த ஒருமலைபை விரலாலே முறையாகசுசுற்றி அதனை மோந்துபாததலையுஞ் செய்தான்; அதுவேயனறி நறவம்பூஅலர்த்தாற்போன்ற என்னுடைய மெல்லிய விரலையுடைய கையைத் தாங்கிக்கொண்டு அருளையுடைய தன் சிவந்த கண் மறையும்படி வைத்துக் கொல்லன் உலேமூக்கு வெவ்விதாய் உயிர்க்குமாறபோல உயிர்த்தலைபுஞ் செய்தான்; அதுவேயன்றித் தொய்யில் எழுதினஇளையமுலைபைஇனியவாகத்தடவி(ங்)அத்தொய்யிலைக் கொண்டுவந்த

க. “உரையெனத்தோழிக் குரைத்தற்கண்” என்பதன் உரையில் இசெய்யுளை மேற்கோள் காட்டிக் கைப்பட்டுக் கலங்கிப் புணாசகி நிகழ்ந்தமை கூறி அருங்கடி நீவாமைகூறின நனநெனத்தமர்க்குக் கூறுமாறு தோழிக்குத் தலைவிகூறினாள். சுரிக்கத்து இருகால் தோழியென்றாள் நானுத்தனோபாக மறைகரந்தவாறு தீரத் தோழிக்கு முகமனாக என்பா நச்சினார்க்கினியர்; தோல், கள். கு. உக.

உ. “கட்டுவடவினை” பெருங், (உ) கக: கஅக.

ங. (அ) “நயன வாரியின், நெய்யல்லவெஞ் சுழியிடைசு சுழிக்குமேனியன்” எனத் தொய்யலென்பது வெள்ளமென்னும் பொருளில் வருதலாலும் (ஆ) “மையலும் நிழிமத மழைய ருமையாற் நெய்யலைக் கடந்திலகுழி யானையே” (இ) “குழி யானை மதம்படு தொய்யலின்” என யானை மதத்தையொட்டி அதன் பெருக்கிற்கு வருதலாலும், ‘தொய்யலத் தடக்கை’ என்பதனை மத நீரினையுடைய அழகிய விரைந்த கைபென யானைக்கு ஆக்குதலுமாம். (ஈ) “தாழ்பெருந் தடக்கை.....யானை”

விரதிபெதம்) * கூறியது; என்றது நொதுமலர் † பிறண்டானும் தோழிக்கனவாறு.

† நமறிய || தலைவிகூறுதற் கண்ணமெனவாறு, ÷ தோளினையுமுடையாய்

x நாத்தம்பூ = அனநிராம்பூ வலர்த்தாத்,

தடக்கையினாலே தான் விரும்பின(க)யிழைய அருன்செய்யும் மயக்கத்தை*பு ணைய யானைபோல(உ)மெய்ம்முழுதினையுந்தவதுதலையுஞ்செய்தான்; அச்செய லாலே யான் கைப்பட்டிக் கலங்கிய வருத்தத்தைத் தோழி போக்கினேன்; இனித், தோழி! நீயும் யான் விரும்பிய விருப்பத்தின் மனம்புரிந்து நின்மகள் நங்குடிக்குவடுவாகாமற்(ங)கற்புக்கடம்பூண்டாளென்றுநம்முடையமனைக்கண் நிகழ்கின்ற அரிய மணம்(ச)அவனைவிட்டுநீங்காமல் யாய்க்கு அறத்தொடுநிலை வகையாற் கூறின் அது நமக்கு நல்வதொன்றென்று கருதி நின்னோடு†உசாவு வேன்; நீ இவ்வனங் கூறின் நிலைநில்லாத உலகத்திலே நிலைநிற்பதோர் புகழ் நமக்குப் ‡பொருந்தும்; எ -று.

(ந)இது தலைவி கைப்பட்டிக்கலங்கிப் புணர்ச்சிநிகழ்ந்தமை தோழிக்குக் கூறியுள். அவன் அறத்தொடுநிற்பற்கருதி. || இஃது (சு)உண்மைசெப்பலென் னும் அறத்தொடுநிலையாம்.

(உ) “நிழறுழாம் யானை” (ங) “மடிக்கிலு மண்ணுறுகையது” (எ) “எழுறுப்புந் தின்னிலந்தோய்வ” என்றுவருபவற்றின் பொருள்கருதி, தொய்வென்பதற்கு நிலந்தோய்வென்று பொருள்கொள்ளலுமாம்.

க. இந்நூற்பக்கம் எசு: க-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

உ. மடப்பிடிகழைதின் யாக்கை விழைகளிறு தைவர” அகம். ௩௨௮: கக - ௩.

௩. (அ) “கடுங்கதிர் வெம்மையிற் காத்தலன் தனக்கு, நடுவருதுய ரெய்தி நாப்புலர வாடித், தன்றுயர் காணாத் தகைசகால் பூங்கொடி, யின்றுணை மகளிர்க்கின்றி யமையாக், கற்புக்கடம் பூண்ட வித்தெய்வ மல்லது, பொற்புடைத் தெய்வம் யாங்கண டிலமால்” (ஆ) “கற்புக் கடம்பூண்டு, காத்தலன் பின்பேர்ந்த, பொற்றொடிநங்கைக்குத் தோழிநான்கண்டிர்” சீலப். ௧௫: க௩௧ - ௧௪௪, உக; ‘தற்பயந்தான்’ (இ) “கற்புக்கடன் பூண்டு நுங்கடன் முடித்த” மணி. உக; அ. (ஈ) “பொற்றொடிப் பணைத்தோண் முற்றிழை மாதரை, யிற்பெருங்கிழமையொடு கற்புக் கடம் பூட்ட, வரையும் வாயி மெரியுஞ் சூழ்ச்சியுள்” பெருங். (௩) உக; சு-அ.

௪. (அ) “அயன்மண மொழியரு ளவார்மண மெனவே” ‘கயிலைன்’ (ஆ) “பெறுகநன்” மணம்விடு பிழைமண மெனவே” ‘குறமக’ சீலப். உச.

௫. (அ) இச்செய்யுளைக் கைப்பட்டிக் கலங்கியதற்கு மேற்கோள் காட்டி. ‘இதனுட்கைப்பட்டிக் கலங்கிய வாறும், அருமறை யுயிர்த்த வாறும், இவ்வாறு செய்யாக் கால்இறந்து படுவென்னுந் குறிப்பினளாய் ‘மன்னா, வுலகத்து புரையும்’ எனக்கூறியவாறங் காண்க. எண்பர் இளம் புரணர்.(ஆ)நச்சினூர்க்கினியரும் இதற்கு இச்செய்யுளை மேற்கோள் காட்டுவர். தோல். கள. கு. ௨௦.

௬. “எரித்த லேத்தல் வேட்கையுரைத்தல், கூறுத லுசாத லேதிடு (பிரதிபேதம்) * உடையவனை, † உசாவு வேளின்வனங் கூறினால். ‡ பொருந்த மெனத்தலை கைப்பட்டிக்கலங்கிய || இது.

இதனால், தலைவிக்குக் கைம்மிகல் பிறந்தது.

(க)சுரிதகத்து இருகாற் றேழி*யென்றான் நாணுத்தனையாச் மறைகரந்த
றுத்காத்த தோழிக்கு முகமனாக.

(உ) விரல், ஆகுபெயர். பறஅக் குருகு - பறவாக்குருகு, வெளிப்படை;
விகாரம். புரையும், (ங)சுற்றுமிசையுசரம் மெய்யொடுங்கெட்டது.

(ச)இஃது†அதனவெனத்தனிச்சொற்||பெற்று, அடக்கியலில்லாச் சுரிதகத்
தோடு அடிநிமிர்ந்தோடிய டபாநிலைவகைக் கொச்சகக் கலிப்பா. (கஅ)

(ருரு) மின்னொளி ரவிரற விடைபோழும் பெயலேபோற்
பொன்னகை தகைவகிர் வகைநெறி வயங்கிட்டுப்
போழிடை யிட்ட கமழ்நறும் பூங்கோதை
யின்னகை யிலங்கொழிற்றுத் தேமொழித் துவர்ச்செவ்வாய்
நன்னுதா னினக்கொன்று கூறுவாக் கேளினி;

சு ரில்லென நிறுத்தா விறுத்தே வந்து
றுதலு முகனாற் தோளுங் கண்ணு
மியலுஞ் சொல்லு நோக்குபு நினைஇ
யைதேயந் தன்று நிறையு மன்று

க0 மைதீர் தன்று மதியு மன்று
வேயமன் றன்று மலையு மன்று
பூவமன் றன்று சுனையு மன்று
மெல்ல வியலு மயிலு மன்று
சொல்லத் தளருங் கினியு மன்று;

எனவாங்கு;

தலைப்பா, மென்மை செப்புங் கிளவி" (தோல். பொருளி. கு. கந.) என
அறத்தொடு நிற்கல் எழுவகையாம்.

க. இந்நூற்பக்கம் ந.உ.எ: க-ஆம் குறிப்பின் இறுதிபார்க்க.

உ. விரலென்பது ஆகுபெயராய்க் கை யென்னும் பொருளுணர்த்தலை,
"படைகொ ணேன்விரல்" (முல்லை. எள.) என்பதனுரையா லறிக.

ங. தோல். வினை. கு. சக. உரைபார்க்க.

ச. "பாநிலை வகையே" என்னும் சூத்திரவுரையில் இச்செய்யுளை மேற்
கோள் காட்டி இக்குறிப்பையும் எழுதுவர் பே, நச், இருவரும்;
தோல். செய. கு. கடுரு.

(பிரதிபேதம்) * என்ற நாணுத்தனையாக,†திரத்தோழிக்கு,†அதனவென. ||பெற்றயடக்கிய
டபாநிலைவகை.

கள் அனையன பலபா ராட்டிப் பையென
வலைவர் போலச் சோர்பத னெற்றிப்
புலையர் போலப் புன்க ணைக்கித்
தொழுவர் தொழுதான் றொடலுந் தொட்டான்
காழ்வரை நில்லாக் கடுங்கனி றன்னேன்
றொழுந் தொடேமவன் றன்மை
யேழைத் தன்மையோ வில்லை தோழி.

இது “பொறியின் யாத்த புணர்ச்சி நோக்கி, யொருமைக் கேண்மை யீ னுறுதறை தெளிந்தோ, எருமை சான்ற நாலிரண்டு வகையிற், பெருமை சான்ற வியல்பின்கண்”(க)தலைவி கூறியது. என்றது, “ஒருமைக் கேண்மையின் உறுதறை—தான் அவளேன்னும்(உ)வேற்றுமையில்லாத நட்பினாலே தோழி தனக்கு வந்து கூறிய குறையை, பொறியின் யாத்த புணர்ச்சிநோக்கித் தெளிந்தோள்—முன்னர்த் தெய்வப்புணர்ச்சிக்கழிந்தமைநோக்கி அதுகாரணத்தான் முடிப்பதாகத்தெளிந்த தலைவி, அருமை சான்ற நாலிரண்டுவகையில்—தான் *முன் அருமையமைந்துநின்றநிலையாற்றலைவன்கண் நிகழ்த்திய மெய்தொட்டுப்பயிற்றன்முதலிய எட்டினாலே, பெருமைசான்ற இயல்பின்கண்ணும்—தனக்கு உளதாம் பெருமைகூறுதற்கு அமைந்ததோர் இயல்பின் கண்ணும், எ-று” இதனற் போந்த பொருள் தலைவன் இத்துணை இளிவந்தன :செய்யவும் யான் நானும் மடனும் நீங்கிற்றிலேனென்று தன்பெருமை தோழிக்குக் கூறுதலாயிற்று.

இதன் பொருள்.

(நு)மின்னொளி ரவிரற விடைபோடும் பெயலேபோற்
பொன்னைகை தகைவகிர் வகைநெறி வயங்கிட்டிப்
†போழிடை யிட்ட கமழ்நறும் பூங்கோதை

- க. தோல். கள். கு. உ. இ. இந்துப்பக்கம் ௩௩௩: ௩-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.
உ. “வேற்றுமை யின்றிக் கலந்திருவர் நடக்கால்” நாலடி. எடு.
௩. (அ) “மின்னுமிழ்ந்த தன்ன சுடரிழை யாயததுத், தன்னிறம் கரந்த வண்டுபடு துப்பி, னெடுங்கி ரோதி” பதிற். அக: உச - அ. (ஆ) “என்கிடை தொட்டகார்க் கவின்பெற்ற வையப்பால்போன், மையற விளங்கிய துவர்மண லதுவது, வைதாக நெறித்தன்ன வுறலவிர் னீளம்பா, லணிகை யிடையிட்ட வீகையங் கண்ணி”கலி. ௩௨: ௧-௪.
(இ) “திருந்து நானக்குழல்வரும் பொன்மாலே” (ஈ) “பொன்னரிமாலே பூண்டு”(உ)“பண்ணுரை மகளிர் மாலே பைந்துகில் கவர்ந்து கொள்ளக், கண்ணுரை மகளிர் சோர்ந்து காரிருட் டிவரு மின்போற், (பிரதிபேதம்) * முன்னருமை, † அகைத்தகைவகை வகைவகை நெறி, ‡ பொழியிடை பொழிவிடை

(க)யின்னகையிலங்கெயிற்றுத் தேமொழித் (உ)துவார்ச்செவ்வாய்
நன்னுதா னினக்கொன்று கூறுவாங் கேளினி

எ - து: ஒளர்கின்ற மின்னினைது விளங்குகின்ற அறுதிகள் இடையே
பிளந்தோடும் மேகங்கள்போலே பொன்னைக் கூறுபடுத்தின அழகினையுடைய
வகிர்களை(ங)ஐந் துபகுதியையுடைய நெறித்தமயிரிடத்தேவிளங்கவிட்டுப்பின்
னால் (ச)தாழம்பூ வகிர்த்தவற்றையும் இடையிலேயிட்டு முடித்த மிகவும்நாறு
கின்ற பூமாலையினையும் இனிய நகையினையும் இலங்குகின்ற எயிற்றினையும்
இனிய மொழியினையும் இயல்பான சிவப்பாற் சிவந்த வாயினையுமுடைய
நன்றாகிய நுதலினையுடையாய்! நினக்கு ஒருவார்த்தை கூறுவேம்; அதனை
இப்பொழுது +கேள்; எ - து.

இட்டென்னுஞ் செய்தெனெச்சம் இட்டவென்னும் பெயர்ச்செத்தோடு
முடிந்து அது நன்னுதலென்னும்பெயரோடு முடிந்தது. கூறுவாமென்றது
(ந)உயர்த்துக்கூறல்; (சு)உளப்பாடன்று, வயங்க, விகாரம்.

பெண்ணுரைப் பிடிக்கைக்கூந்தற்பொன்னரிமாலையாழி” கீவக. ந.சு.க
உரு.அ. உ.சு.க.உ. (ஊ) “பொன்னரி மாலையுந், தாழ்த்து கோதையுந்
தாங்கி முடிமிசை” சிலப். சு: க.௦.சு - அ. அடியார்க்கு.மேற். (எ)
“பின்னிடைச்சேர்ந்த பொன்னரிமலை” (ஏ) “மின்னிருங் கூந்தன்
மேதகப் புனைந்த, பொன்னரிமலை” (ஐ) “புல்லகம் பொருந்திய மெல்
லெ னோதிப், பொன்னரி மலை பொலிந்த பூமுடி” (ஓ) “நன்னுதன்
மாதர் பின்னிருங் கூந்தற், பொன்னரி மாலாய்” பெருங். (க) ச.௦:
ந.க - ச.௦, ந.சு.க - ௫௦, (உ) ந: எ.உ - ந, கக: எ.௫-சு.

க. “இலங்கெயிற் றின்னகை மாதர்” கலி. க.ந.க: உ.அ.

உ. “துவர்த்தொண்டையஞ் செவ்வாய்” கீவக. க.௦.எ.ச.

ங. ஐம்பகுதியின்பெயர்கள் இந்நூற்பக்கம் கஎச: க-ஆம் குறிப்பிலுள்ளபடி
நச்சினார்க்கினியராலும் சுருள்,சூரல்,அளகம், துஞ்சுமுழல், கொண்டை
யென்று பு - வே. உரையாசிரியராலும் கூறப்படுகின்றன.

ச. (அ) “கண்ட லவிர்ப்பூங் கதுப்பினும்” சிறுபஞ்ச. க.ச. (ஆ) “எதிர்ப்பூஞ்
செவ்வி யிடைநிலத் தியாத்த, முதிர்நூற் தாழை முடங்கல் வெண்
டோட்டு” சிலப். அ: ச.அ - சு.

டு. “ஒருவரைக் கூறும் பன்மைக் கிளவிவழக்கி னாகிய வுயர்
சொற் கிளவி” (தொல். கிளவி. கு. உ.எ) என்பது இங்கே அறியத்
தக்கது.

சு. அம், ஆம் என்பன முன்னின்றாரையும் தமராயவழிப் படர்க்கையாரை
யும் உளப்படுத்துமென்பவாதலால், ஈண்டு உளப்பாடன்றென விளக்
கினார்.

பிரதிபேதம்) * பின்னற்றும்பூ வகிர்த்தவற்றையும், † கேளெனுகுறி இட்டென்னும்.

௬ நில்லென நிறுத்தா னிறுத்தே வந்து
 'மாதலு முகனாந் தோளுங் கண்ணு
 மியலுஞ் சொல்லு நோக்குபு நினைஇ
 (க)யைதேயந் தன்று பிறையு மன்று

௧௦ மைதீர்ந் தன்று மதியு மன்று
 வேயமன் றன்று மலையு மன்று
 (உ)பூவமன் றன்று கணையு மன்று
 (ந)மெல்ல வியலு மயிலு மன்று
 சொல்லத் (ச)தளருங் கிளியு மன்று

எனவாங்கு

௧௧ அணையன பலபா ராட்டிப் பையென
 (ரு)வலைவர் போலச் சோர்பத டனெற்றிப்

௧. (அ)உலுமப்பொருளாலே சொல்லுவான் குறிக்கப்பட்டபொருளைக்கூறு
 பாட்டியலால் தெளியும்பக்கமு முண்டென்பதற்கு, “ஐதேயந்தன்று
இளியுமன்று” என்பதை மேற்கோள்காட்டி, ‘இவ்வாறு கூறிய
 வழித் துணியாது நின்றன, நுதலும் முகனும் தோளும் கண்ணும்
 சாயலும் மொழியுமெனத் துணிந்தவாறு கண்டுகொள்க’ என்பர்,
 இளம்; தோல். உலும. கு. உ௦. (ஆ) “தெரிநிலை யென்பது: ஒரு
 பொருளை ஐயப்படுத்தலும் துணிதலுமின்று ஆராயு நிலைமை” என்று
 கூறி, “ஐதேயந்தன்று.....மதியுமன்று” என்பதை மேற்கோள்
 காட்டினர், தெய். தோல். இடை. கு. எ.

உ. “பூவமலுதல்” கலி, சுஉ: ச.

ந. (அ) “மயில்கண் டன்ன மடநடை மகளிரொடு” (ஆ) “பீலி மஞ்ஞையி
 லியலி” (இ) “நன்மா மயிலின் மென்மெல வியலி” (ஈ) “மணிபுரை”
 யெருத்தின் மஞ்ஞை பேரல..... ஏகுதி மடந்தை” (உ) “அணி
 மயி லன்ன வகைநடைக் கொடிச்சியை” (ஊ) “கட்சி மஞ்ஞையிற்
 சரமுதல் சேர்ந்த, சில்வளை. விறலியும்” (எ) “கலவ மஞ்ஞையிற் காண்
 வர வியலி” (ஏ) “வருநல மயிலன மடநடை மலைமகள்” (ஐ) “மயி
 லெனப்போந்து” (ஓ) “காளிரி மயிலிற் கவின்பெற வியலி” (ஔ)
 “மயில்கள் போலவரு மடநலர்”

ச. “தளரியற் கிள்ளை” அகம். நஉச: ந.

டு. (அ) “இவ்வழங்கு மடமயில் பிணிக்குஞ், சொல்வலை வேட்டுவ ஓயினன்
 முன்னே” புறம். உடுஉ: ச - டு. (ஆ) “வலைவார்க்கு” கலி. உஉ: கள.
 (பிரதிபேதம்) * வலையா, † ஓற்றியென் னெஞ்சு நெகிழத்த செவ்வி காணுஉப்புறியர்.

புலையர் போலப் புன்க ணேக்கித்

(3)தொழலுந் தொழுதான் றொடலுந் தொட்டான்

(உ)காழ்வரை நில்லாக் கடுங்களிற் றன்னை

றொழுஉந் தொடேமவன் றன்மை

யேழைத் தன்மையோ வில்லை தோழி

எ - து: நீ போகாதே நில்லென்று என்னை நிறுத்தினான்; நிறுத்தி அணுக வந்து நுதலையும் முகத்தையும் தோளையும் கண்ணையும் சாயலையும் சொல்லே யும் நோக்காநின்று உவமையைக்கூறநினைந்து, நுதல் வியப்பையுடைத்தாய்த் தேய்ந்தது, ஆயினும் பிறையும் என்று; முகம்மறுவற்றது, ஆயினும் மதியுமன்று; தோள்வேயின் றன்மை† நெருங்கிற்று, அது பிறக்கும் இடமன்று; கண் பூவின் றன்மை நெருங்கிற்று, அது பிறக்குமிடமன்று; சாயலிருந்த படி மெத்தென நடக்கும், மயிலுமன்று, சொல்லுச்சொல்லத் தளரும், ஆயினுங் கிளியுமன்று, என்று அவ்விடத்து அத்தன்மையனவாகிய உறுப்புக்கள் பல வற்றையும் பொய்ப்பாராட்டி, விலையர் அம்மாக்களின் சோர்வைப் பார்க்குமாறு போல என்னெஞ்சுநிற்க செவ்வியைப் பார்த்துப் புலையர் நோக்குமாறுபோல வருத்தமுண்டாக நோக்கித் தொழுதலைச்செய்தான்; தீண்டதலையுஞ் செய் தான்; மதத்தான் அறிவிழந்து‡பரிக்கோலெல்லையில் நில்லாத கடிய களிற்றை யொப்பான் பலகாலும் தொழுவதுஞ்செய்யும்; தீண்டுவதுஞ் செய்யும்; ஆத லால், தோழி! அவன் குணத்தில் அறியாமையாகிய குணமோ இல்லை; எ - து.

இவன் இங்ஙனமாகவும் யான் நானும் மடலும் நீங்காமை நின்றே ||எனனத் தலைவி தன் பெருமைசான்ற இயல்புகுறிஞன்.

(ங) இதனுட் பாராட்டியெனப்பொய்ப்பாராட்டலும் சோர்பதனெற்றி யென நெஞ்சு நெகிழ்தல் செவ்விகுறினமையிடுகதெலுறுதலும் புலையர்போல நோக்கியென நீடுநினைந்திரங்கலும் தொழலுந்தொழுதானென இடம்பெற்றுத் தழாலும் தொடலுந் தொட்டானென மெய்தொட்டுப் பயிறலும் களிறுபோல அறிவினெல்லையி னில்லாதவனெனத் தீராத் தேற்றமும் ஒரு வாரற்றற் கூறியவாறு காண்க.

க. “உண்ணலு முண்ணேன் வாழலும் வாழேன்” (கலி. உங். ௭) என்ப தும் அதன் குறிப்பும் இங்கே அறியத்தக்கன.

உ. “காழ்வரை நில்லாக் கடுங்களிற் றெருத்தல்” (கலி. உ: ௨௬) என்ப தும் இந்நூற்பக்கம் உக. க-ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

ங. “பொறியின் யாத்த புணர்ச்சி நோக்கி, யொருமைக் கேண்மையி னுறுகுறை தெளிந்தோ, ளருமை சான்ற நாலிரண்வகையிற், பெருமை சான்ற வியல்பின் கண்ணும்” என்பதனுரையிலும் இச்செய்யுளை மேற் நோக்காட்டி, ‘இதனுட் பாராட்டியென மெய்தொட்டுப் (பிரதிபேதம்). * கூறினீண்டு. † நெருங்கினும்அது. ‡ வரிக்கோல், || எனத்தன்பெருமை,

இதனால், தோழிக்கு நினைத்தல் பிறந்தது.

“உயர்ந்ததன் மேற்றே யுள்ளங் காலை” (க) என்னுஞ் சூத்திரத்து உள்நாடு காலை யென்றதனும் பிறையுமன்று, மதியுமன்று, மயிலுமன்று, கிளியுமன்று என்பன மறுத்தனவென்று கொண்டவுவமம். “முதலுஞ் சிணையுமென்றாயு பொருட்கு, நுதலிய மரபி னுரியவை யுரிய” (உ) என்னுஞ் சூத்திரத்தில் நுதலிய மரபினென்றதனும் மலையுமன்று சிணையுமன்றென்பன, மலையோடுஞ் சிணையோடும் உவமைகருதாது மலையுள் வேயெழும் இடத்தையும் சிணையுட் புவெழும் இடத்தையும் நோக்கி வேயையும் புவையும் உறுத்துநின்றவின், தோளையும் கண்ணையும் உணர்த்திநின்றவென்று கொண்ட உவமம்.

இது தனிச்சொல்லும் ஆசிரியச்சரிதகமும்பெற்று, * “பாநிலைவகையே” (ங) என்பதனால் அகப்பொருளின்கண்வந்த தரவினைக் கொச்சகம். (கக)

(ருசு). ஊர்க்கா னிவந்த பொதும்பரு ணீர்க்காற்

கொழுநிழன் ஞாமன் முதிரிணர் கொண்டு

கழும முடித்துக் கண்கூடு கூழை

கவன்மிசைத் தாதொடு தாழ வகன்மதி

பயிற்றும் அவன் நிகழ்த்தியவாறு கூறி, மதத்தாற் பரிக்கோ லெல்லையி னில்லாத களிற் போல வேட்கைமிகுதியின் அறிவினெல்லையில் நில் லாதவனெனத் தீராத் தேற்றமும் ஒருவாற்றாற் கூறி, தனக்குப் பெருமை சான்ற இயல்பைப் பின்னொருகால் (தலைவி) தோழிக்குக் கூறியதென்பர். இவ்வுரைகாரர்; தோல். கள. சூ. உ.

க. தோல். உவம. சூ. ஈ. இச்சூத்திர வுரையிலே பேராசிரியர் “நுதலு முகனும் கிளியு மன்று” என்பதனை மேற்கோள்காட்டி “இவற்றுள், மலையுஞ்சிணையும் உவமையின்மையின் அவற்றைப் பிறையோடும் மதியோடும் உடன்வைத்து உவமைபோலக்கூறி எதிர்மறுத்தது என்னை? எனின், அவையாமாறு ‘முதலுஞ் சிணையும்’ என்புழிச் சொல்லுதும்” என்பர்.

உ. தோல். உவம. சூ. சு. இதுன் பேராசிரிய ருரையிலும் “வேயமன் றன்று மலையுமன்று” என்ற வழியும் மலையோக்காது மலையுள்வே யெழுமிடங்கருதி அவ்விடமன்றென்ற வாறெனக்கொள்க. “பூவமன் றன்று சிணையுமன்று” என்பதற்கும் இஃது ஒக்கும்; என்னுங் குறிப்புக் காணப்படுகின்றது.

ங. தோல். செய். சூ. கரு. இதனுரையில் பே. நச. இருவரும் இங்கன மே இச்செப்பினுத் தனிச்சொல்லும் ஆசிரியச்சரிதகமும் பெற்ற தரவினைக் கொச்சகத்துக்கு மேற்கோள் காட்டியுள்ளார்.

(பிரதிபேதம்) * பாநிலைவகையி னென்பதனால்.

௩ திங்கதிர் விட்டது போல முகனமர்ந்

திங்கே வருவா ளிவன்யார்கொ லாங்கேயோர்

வல்லவன் றைஇய பாவைகொ னல்லா

ருறுப்பெலாங் கொண்டியற்றி யார்கொல் வெறுப்பினால்

வேண்டுருவங் கொண்டதோர் கூற்றங்கொ லாண்டார்

௧௦ கடிதிவனைக் காவார் விடுதல் கொடியியற்

பல்கலைச் சில்புங் கலிங்கத்த ளீங்கதேவர்

நல்கூர்ந்தார் செல்வ மகள் ;

இவனைச், சொல்லாடிக் காண்பேன் றகைத்து ;

நல்லாய் கேள் ;

௧௧ ஆய்தூவி யனமென வணிமயிற் பெடையெனத்

தூதுணம் புறவெனத் துதைந்தநின் னெழினல

மாதர்கொண் மாளோக்கின் மடநல்லாய் நிற்கண்டார்ப்

பேதுறாஉ மென்பதை யறிதியோ வறியாயோ ;

௧௨ நுணங்கமைத் திரளென நுண்ணிழை யணையென

முழங்குநீர்ப் புணையென வமைந்தநின் றடமென்றோள்

வணங்குகிற வாலெயிற் றந்நல்லாய் நிற்கண்டார்க்

கணங்காகு மென்பதை யறிதியோ வறியாயோ ;

௨௩ முதிர்கோங்கின் முகையென முகஞ்செய்த குரும்பையெனப்

பெயறுளி முகிழெனப் பெருத்தநின் னிளமுலை

மயிர்வார்ந்த வரிமுன்கை மடநல்லாய் நிற்கண்டா

ருயிர்வாங்கு மென்பதை யுணர்தியோ வுணராயோ

எனவாங்கு ;

௨௪ பேதுற்றாய் போலப் பிறரெவ்வ நீயறியா

யாதொன்றும் வாய்வாளா திறந்தீவாய் கேளினி

நீயுந் தவறிலை நின்னைப் புறங்கடைப்

போதா விட்ட துமருந் தவறிலர்

நிறையழி கொல்யாணை நீர்க்குவிட் டாங்குப்

பறையறைந் தல்லது செல்லற்க வென்னு

விறையே தவறுடை யான்.

இது “காமத் * சாலா விளமை யோள்வயி, னேமத் சாலா விமேசு, யெய்தி, நன்மையுந் தீமையு மென்றிரு திறத்தாற், நன்னோடு மவனோடுத் தநுக்கிய புணர்த்துச், சொல்லெதிர் பெறுஅன் சொல்லி யின்புறல், புல்லித் தோன்றுங் கைக்கிளைக் துறிப்பே” என்பதனால், (க) தருக்கிச் சொல்லிச் சொல்லெதிர் பெறன் இன்புற்றது.

இதன் பொருள்.

- (உ) ஊர்க்கா னிவந்த பொதும்பரு ணீர்க்காற்
கொழுரிமுன் ஞாழன் (ஊ) முதிரிணர் கொண்டு
கழும முடித்துக் கண்கூடு கூழை
சுவன்மிசைத் தாதொடு தாழ வகன்மதி
ரு தீங்கதா விட்டது போல முகனமர்ந்
(சு) தீங்கே வருவா னிவன்பார்கொ லங்கேயோர்

- க. தோல். அகத். சூ. ௫௦. ௩௪. இசகுத்திரவுரையில் இசசெய்யுளை இளம் பூரணரும் இதற்கு மேற். காட்டினார். தோல். அகத். சூ. ௫௩. இளம்.
- உ. “ஊர்க்கா னிவந்த பொதும்பர்” என்பது (அ) கால் என்னும். சொல் ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருட்கண் வந்ததற்கும் (தோல். இடை. சூ. உ. சே) (ஆ) “கண், கால் முதலியன இட வேறுபாடு உணர வரின் உருபு புலப்படாது பொருள் உணரவரும்” என்று கூறிக் காலென்பது ஊரை யடுத்தலாகிற பொருண்மேல் வந்ததென்பதற்கும் (தோல். வேற். சூ. உ. ‘கண்கால்’ தெய்) (இ) கால் என்பது இடப்பொரு ளைக்காட்டும் உருபாய்வந்ததற்கும் (நன். பெயர். சூ. ௪௫. மயிலை. தோன். ௬௨) (ஈ) கால் என்பது இடப்பொருளாக வேற்றுமைசெய்யும் உருபாய் வந்ததற்கும் (உ) கால் கண்ணுருபின் பரியாய நாமமென்பதற்கும் (நன். பெயரி. சூ. ௪௫. விருத்தி. இரா) (ஊ) ஏழாம் வேற்றுமைப்பொரு ளும் ஏழாம் உருபேற்ற சொல்லின் ஏகதேசமுமாகிய காலென்பது மாறி நில்லாது வந்ததற்கும் (பிரயோக. காரக. ௬) (எ) காலென்பது ஏழாவதன் பொருட்டாய் வந்ததற்கும் (இ-வி. சூ. உருக) மேற்கோள். (ஏ) “ஊர்க்கால்” என்பது கால் உருபாய் வந்ததற்கு மேற்கோள்.
௩. “முதிரிணர்” (கலி. ௪௪. ௪) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.
௪. “தமொறு வரலுங் கடிவனாவின்றே” என்பதற்கு, “உவமைக்கட் படு மாறு வருதல் நீக்கப்படாது; தமொறுதலாவது ஐயமுறுதல்; எனவே ஐயநிலையுமமுங் கண்டுகொள்க” என்றுகூறி ‘நவகே வருவாளிவன் கூற்றங்கொல்’ என்ற பகுதியை. மேற்கோள் காட்டினர். இனம்; தோல். உவமை. சூ. ௩௭. ‘தமொறு’

பிரதிபேதம்) * சாலவிளமை

(3) வல்லவன் னைஇய பாவைகொ (௨) னல்லா

ருறுப்பெலாங் கொண்டியற்றி யாங்கொல் வெறுப்பினால்

க. “விடுகு நிவெணு வரிகலித வகவ யொறா, ருதி
வொலுயெந வியிநா உறவா கரூதாநு” காதந்தலர்.

“உலக மூன்றினு ணல்லெழி லொருங்கெடுத்தினிதின், மலரின்மேலே
யோன் மனத்தினால் வகுத்தவோ வியங்கொல், சிலைகொள் வேனில்
வே ளினியதென் ளமுதினிற் தீட்டி, நலநிறைந்தபூங் கொடி கொண்மற்
றெனவுள நயந்தான்” காசி. கங்காளகேது. ௧௧.

உ. (அ) “நல்லார்கணல் லவ்வுறுப் பாயின தாங்க னாவக, னெல்லாமுட
னதுமென் றன்ன வியைந்த வீட்டாற், சொல்வாய்முகங் கண்முலை
தோளினிட யல்குல் கைகால், பல்வார்குழ லென்றிவற் றுற்படிச் சந்த
மாளுள்” (தோல். உவம. ௧௦. உச. ‘உவமப்’ இளம். மேற்கோள்.) (ஆ)
“அருங்கல மகளிர்க் கேற்ற வழிகெலாந் தொகுத்து மற்றோ, ரிருங்
கலி யுலகங் காணப் படைத்தவ னியற்றினுன்கொ, லொருங்கலாந்
துலகின் மிக்க மகளிர துருவ மெல்லாம், பெருங்கல வல்கு றன்பாற்
புகுந்துகொல் பெயர்ந்த தென்றான்” (குளா. கல்யாண. ௧௬௧) என்
பவைகளும்: (இ) “காயுமனைத்துநீர், யாருள்ளி நோக்கினீ ரென்று”
(குறள் ௧௩௨௦) என்புழி ‘என் அவயவமனைத்தும்நோக்கினீர், அவற்ற
தொப்புமையான் எம்மகளிரைநினைந்து என்று சொல்லி வெகுளா
நிற்கும்’ என்பொருளும் ‘யான் எல்லா அவயவங்களாலும் ஒருத்தி
யோடொத்தல் கூடாமைமீன் ஒன்றால் ஒருவராகப் பலரையும்
நினைக்கவேண்டும். அவரெல்லாரையும் ‘யானறியச் சொல்லுமின்’
என்னுங் கருத்தால் “அனைத்து நோக்கினீர் யாருள்ளி” என்றான். என
விசேடவுரையும் எழுதியிருத்தலும் (ஈ) “கரும்பேதேனே” (சீவக.
உச௫௩) என்புழி, தேனென்பதற்கு, ‘நல்லாருறுப்பெல்லாங் கொண்
டியற்றலிற்றேன்’ என்றுவிசேடவுரைஎழுதியிருத்தலும் (உ) “ஆரிடைச்
சென்றுங் கொள்ளவொண்கிலா வழிகொண்டாள்” (ஊ) “இழைகுலா
முலையி னோ யிடையுலா மதியி னோக்கி, மழைகுலா வோதி நல்லார்
களிமயக் குற்று நின்ற, ருழைகுலா நயனத் தார்மாட் டொன்
றென்றேவிரும்பற் கொத்த, தழுகெலா மொருங்கேகண்டால் யாவரே
யாற்ற வல்லார்” (எ) “பெண்களா னார்க்கு நல்ல வுறுப்பெலாம்
பெருக்கினீட்ட, வெண்களாலனவாமானக்குணந்தொகுத்தியற்றினுளை”
கம்ப நீர்வீனையாட்டிப். ௧௭. கோலங்கரண் ௨௦; மாயாசனக. ௫; (ஏ)
“திருவு மாரவே ளிரதியுந் திலோத்தமை யென்ன, மருவு தையலு
மோகினியென்பதோர் மாது, மொருதனித்திருவடிவுகொண்டாலென
வுலகிற், பொருவின் மாயவள் பேரழ் குருக்கொடு போனாள்” கந்த.
மாயைப். ௧௩. (ஐ) “உருவெழில் வனப்புவாய்ந்தவொருத்தியைத் தருவா

(கி)வேண்டுருவங் கொண்டதோர் கூற்றங்கொ லாண்டார்
கடிதிவனைக் காவார் விடுதல் கொடியியற்

னெண்ணிப், பெருகிய வுலகின் மாந்தர் பிறங்கெழில் வேறு வேறு,
மருவிய வழகிற் காமர் மலிந்தன திலத்தின் வாங்கித், திருவினு முருவ
மிக்குத் திகழ்தரச் சிறப்பிற்செய்தான்” வேதாரண்ய. பிரமதீர்த்த. ௩.
என்பவைகளும் ஈண்டு ஒப்புநோக்கற்பாலன.

- க. (அ) “பண்டறிபேன்கூற்றென்பதனை யினியறிந்தேன், பெண்டகையாற்
பேரமர்க் கட்டு” (தறள் ௧௦௮௩) என்பதும் அதன் பரிமேல். உரையும்
(ஆ) “மன்னவன் செவகோன் மறுத்த லஞ்சிப், பல்லுயிர் பருகும் பரு
வாய்க் கூற்ற, மாண்மையிற் நிரிந்துகன் னருந்தொழி நிரியாது,
நாணுடைச் கோலத்து நகைமுகங் கோட்டிப், பண்மொழி நரம்பிற்
நிவலியாழ் மிழற்றிப், பெண்மையிற் நிரியும் பெற்றியு முண்டென”
(இ) “விலைவாழ்நர் சேரி விலையுணங்கு முன்றின்மலர்கையேந்தி, விலை
னுணக்கற் பொருட்டாக வேண்டுருவங் கொண்டுவேரோர், கொலைவே
னெடுங்கட் கொடுங்கூற்றம் வாழ்வ, தலைகீர்த்தண் கான லறியே
னறிவேனே லடையேன் மன்னே” (சிலப். ௫: ௨௧௮ - ௨௩, எ: ௧௦)
(ஈ) “கன்னி [நீ] ஞாழல் கமழ்பூங் காணல் யான்கண்ட, பொன்னங்
கொடியை யின்றோ ரிலலை போலுமான், மன்னன் காக்கு மன்மேற்
கூற்றம் வரவஞ்சி, யின்ன தொன்று படைத்த தாயி னெனவன்
செய்கோ” (தொல். செய்யுளி. கு. ௧௫௫: பே. மேற்கோள்) (உ)
“கோமக ஞருவமாய்ச் கூற்றம் போந்தது, போமினும் முபிருயக்
கொண்டு” (சீவக. ௨௪௫௩) (ஊ) “வண்ண மேகலைத் தேரொன்று
வானெடுங், கண்ணிரண்டு கதிர்முலை தாயிரண், மெண்ணி வந்த
நகையுமுன் டாமெனி, லெண்ணுங் கூற்றினுக் கித்தனை வேணடு
மோ” கம்ப. மிதிலைக்காட்சி. ௧௪௪. (எ) “பெண்ணோ வலவல்லன்
பெண்ணுருவு கொணடிருந்து, மண்ணோர் களையெல்லா மாய்க்க,
வருங்கூற்றே” இராமா. திக்குவிசயப். ௧௪௬. (ஏ) “வெண்ணல்லாக்
கதிர்கள் விழுதுவிட் டொழுதும் பிறைவடஞ் சமந்தற வீங்கி, வண்ண
மென் சுணங்கு பூத்தெழுந் தோங்கும் வனமுலைப், பொறையினி
லந்தோ, துண்ணிடை முரியு முரியுமென் நேங்கி தூபுர மாற்றவெங்
கூற்றம், பெண்ணுருக் கொண்டு வருதல்போற் பெட்பின் மேனகை
யவ்வுழிப் பேர்ந்தான்” கூர்ம. இராமணவதரித்த. ௧௬. (ஐ) “பெண்ணு
ருக்கொடுயிர்களைப் பெட்பொடு, முண்ணக் கூற்ற மொளியிட் டிறைந்
ததே” காசி. காசிப்படங். ௨௪. என்பனவும் ஒப்புநோக்குக. (ஒ)
உருபென்பதன்றி உருவென்பதே வடிவை யுணர்த்திவருமென்ப
தற்கு, “வேண்டுருவங் கொண்டதோர் கூற்றங்கொல்” என்பது மேற்
கோள்; தொல். கிளவி. கு. ௨௪. ௩௪.

பல்கலைச் சில்பூவ் கலிங்கத்த * (க)ளீங்கிதோர்

(௨)நல்கூர்ந்தார் செல்வ மகன்

எ - து: ஊட்டிடத்தே வளர்ந்த இளமரக்காலினுள் நீரோடுகின்றகாலிடத்தே
கின்ற, கொழுவிய நீழலையுடைய ஞாழலினது முதிர்ந்ததொத்துக்களைப்
பறித்துக்கொண்டிழுவும் மயிருந் தம்முண்(ங்)மயங்கும்படிமுடித்துவாரிமுடிச்
சும்படி தலைகூடினமயிர தோட்கட்டிலே; தாதோடே சிறிதுநிலைந்து வீழ்,
நிறைந்த (சு)மதி இனிய கதிர்களை விட்டாற்போல முகம் ஒளிபொருந்தியான்
சிற்கின்ற இவ்விடத்தே வருவாளாகிய இவள் யார்தான்? (ரு) கொல்லிமலை
விலே வல்லவனாலே பண்ணப்பட்ட ஒப்பில்லாத பாவையோ? அன்றி அய

க. (அ)காதற் சொல்லுக்கு“ஈங்கிதோர்நல்கூர்ந்தாரசெல்வமகன்”என்பதை
மேற்கோள்காட்டி, இதனுள் ‘இது வென்பது காதல் பற்றிவந்தது’
என்பர் தெய்வசுலையார்; தொல். கிளவி. ௫. ௫௫. ‘குடிமை’

௩. “நல்கூர்ந்தார் செல்வமகன்” கலி. ௫௦: கச.

௩. தொல். உரி. ௫. ௫௩. உரையில் இவ்வுரைகாரர், “கழுமமுடித்துக்
கண்கூடு கூழை” என்பதனை மேற்கோள் காட்டி, கழுமென்னும் உரிச்
சொல் திரட்சியை உணர்த்துதல், ‘கூறிய கிளவி’ என்பதனற் கொள்க
வென்று வேறு பொருளுழுதி யிருக்கிறார். இ - வி. உரைகாரரும்
திரட்சிஎன்னும்பொருளில்வருதற்கே மேற்காட்டினார். இ-வி.௫.௨௬௦.

௪. “மாதர் முகம்போ லொளிவிட வலையேற், காதலை வாழி மதி” (குறன்.
கககஅ) என மாறிவருதலுங் காண்க.

௫. (அ) “கொல்லிக் குடவரைப், பூசும் புணர்த்த புதிதியல் பாவை, விரி
கதி ரிளவெயிற ரேன்றி யன்னநின், ஞாய்நலம்” நம். கக௨: அ - கச.
(ஆ) “கொல்லிக், கருங்கட் டெய்வாரு குடவரை யெழுதிய, நல்லியற்
பாவை யன்னவிம, மெல்லியற் குறுமகன்” (இ) “கொல்லிக் குட
வரைப், பாவையின் மடவந்தனளே” துறுந். அக, ௬௦௦. (ஈ) “கொல்லி,
யொளிறுநீ ரடுக்கத்து வியலகம் பொற்பப், கடவுளெழுதிய பாவை
யின், மடவது மாண்ட மாஅ யோளே” (உ) “கொல்லி, நீலபெறு
கடவு ளாககிய, பலர்புகழ் பாவை யன்னநின்னலனே” அகம். சு௨:
க௩-கசு, ௨௦௬: க௫-௭. என்பவற்றிற்கொல்லிப்பாவை தன் பேரழகி
னல் அழகிய மகளிர்க்கு உவமைகூறப்படுதல் தெற்றென விளங்கும்.
(ஊ) “செந்நீர்ப் பசும்பொன் புனைந்த பாவை, செல்சுடர்ப் பசுவெயிற்
ரேன்றியன்ன, செய்யார்” மது சக௦, க௨. (எ) “தாவி னன்பொன்
றைஇய பாவை, விண்டவ ழிளவெயில் கொண்டுநின் தன்ன, மிகுகவி
னெய்திய... .. அரிவையை” அகம். ௨௧௨: க - அ. என்பவற்றிற்
குறித்த பொற்பாவையும் (ஏ) “பாவை யன்னவென் ஞய்தொடி
மடந்தை” ஐங். ௩௮௬: (ஐ) “பாவை யன்ன மகளிர்” பதிந். ௮௮: ௨௬.
(ஒ) “பாவை யன்ன பலராய் மாண்கவின், பண்டையிற் சிறக்கவென்

(பிரதிபேதம்) * இங்கிதோர் | மகன் இயலாச்.....நல்லாயகேளஎ-து. ஊட்டிடத்தே,

ஹலே நல்லமகளிருடைய உறுப்புக்களெல்லாவற்றையும் ஒருங்குகொண்டு ஒடி, வடிவாகிப் பண்ணப்பட்டாளொருத்தியோ? அன்றி ஆடவர்மேலுள்ள வெறுப்பாலே தன்னைக்கூற்றமென்று அறியாதபடி மறைத்துப் பெண்வடிவுகொண்டு வந்ததோ? கூற்றமோ? இந்நிலையை ஒர்ந்துபாராய்; கொடிபோன்ற நடக்கத் திணையும்(க) என்கோவையாகிய மேகலையையும் சிலபூத்தொழிலையுடையதலிங்

மகத்தென” அகம். சுஅ: ௧௨ - ௧௩. (ஓ) “பாவையன்ன குறுந்தொடி மகளிர்” புறம். உருக: ௨. என்பவற்றிற் குறித்த பாவையும் இதுவே போலும். (ஒள) இப்பாவை தெய்வத்தாற் செய்யப்பெற்றதென்பது இக்குறிப்பில் (அ, ஆ, ஈ, உ) என்பவற்றின் பின்னுள்ளவற்றாலும் (ஃ) “தெய்வப்பாவை” என்பதற்கு, “தெய்வத்தாற் செய்த கொல்லிப்பாவை” (சீவக. சுரு) என்ற எழுதியிருக்கும் உரையாலும் அறியலாகும். (அஅ) “பாவையிற், போத லொல்லாளென் னெஞ்சத்தானே” நம். ௨௦௧: ௧௧ - ௧௨. (ஆஆ) “ஒப்பரும் பாவைபோன்று உறையும் - அவ னுக்குக் கொல்லிப்பாவைபோலே தங்கும்; வேறு கருத்துசெல்லாமல் தன்னையே கருதுவித்தலின் பாவையென்றார்” (சீவக. ௧௧௭) (இஇ) “வாக்கமை பாவையொப்பார் - நீங்கலாகாமையிற் கொல்லியம்பாவை யன்றாய்” சீவக. ௧௧௭. என்பவற்றால் இது கண்டவர் மனத்தைக் கவரும் இயல்பினதென்பது புலனாகும். (ஈஈ) இப்பாவை, காழகரைக் கொல்லும் இயல்புடைமையாற் கொல்லியெனவும் இஃதிருகது மலை கொல்லியெனவும் முன்பு பெயாபெற்றதென்றும் பின்பு இம் மலையே கொல்லியெனப் பெயர்பெற்றதென்றும் பெரியார் கூறுவார். (உஉ) “கொல்லிப்பா வைக்கிணையாய் நீன்றதெவன் கோகனாக, வல்லிப்பா வைக்கிணையா வாய்” (மாறனலங்காரம். மேற்கோள். ௨௦௨) என்புழி, கொல்லிப்பாவை என்பதற்கு, காழகரைக் கொல்லும்பாவை என்று எழுதியிருக்கும் உரையும் ஈண்டறிதற்பாலது. (ஊஊ) “கொல்லித், தெய்வங்காக்குந்தீதுதிர்நெடுங்கோட், டவ்வென ளருவிக குடவரை யகத்துக், கால்பொரு திடிப்பினுங்கதழுறைககினு, முரு முடன்றெறியினுமுறுயல தோன்றினும், பெருநிலங் கிளரினுந்திருநல வுருவின், மாயா வியற்கைப்பாவையின்” என்பதனால் இதன் வியக்கத தக்க பெருமை அறியப்படும். (எஎ) “செருவெவ கோல மவுணா நீங்கத், திருவின் செயயோ ளாடிய பாவையும்” (சிலப். சு: ௬௦ - ௧) என்பதற்கு “அவுணர் வெவ்விய போர்செய்தற்குச் சமைந்த போர்க் கோலத்தோடு மோகித்து வீழும்படி கொல்லிப்பாவை வடிவாய்ச் செய்யோளாகிய திருமகளால் ஆடப்பட்ட பாவையென்னும் ஆடலும்” என்று எழுதியிருக்கும் உரை இப்பாவையின் அழகாந்தலை நன்கு அறிவிக்கும்.

க. கலை யென்பதை மேகலையென்பதன் முதற் குறையாகக்கொண்டு என்ன கோவையாகிய மேகலையென்றார் போலும்; (அ) “என்கோவை விதிபேதம்” *கூற்றமாவென யையும் இக்கலையை

தந்தையுமுடையளாயிருந்தானாதலால் இவ்வூரிடத்துப் பிள்ளையால் ஷிஷிப்பட்டு
ரூண்டய செல்வத்தையுடைய மகன்சான்; இவனைக் காத்துப்போந்தவர்கள்
இப்பொழுது காவராயப் புறப்படவிடத் தொகுது; ௭ - ௮.

(க)இவனைச், (உ)சொல்லாடிக் காண்பேன் றதைத்து
நல்லாய் கேள்

௭ - ௮: இனி இவனை நல்லாய்! யான் கூறுகின்றதனைக்கேள் என்று
போகாமல் தடுத்து வார்த்தைசொல்லிப் பார்ப்பேன்; ௭ - ௮.

இஃதுஐயுற்றுத்துணிந்து நெஞ்சொடு கூறியது.(௩)மேகலையானும்கவிந்
கத்தானும் ஐயம் நீங்கி மகனென்று துணிந்தான், மனைக்கிழத்தியாக யான்
கோடல்வேண்டுமெனக்கருதி. (௪) மருந்துபிறிதில்லாப் பெருந்துய ரெய்தினா
ஹதலின் இவநெனம் ஐயமும்நிகழ்த்தது. இவ்வகை உவமைகள்“வேறுபட வந்த
வவமத்தோற்றங், கூறிய மருங்கிற் கொள்வழிக் கொளாஅல்”(௫) என்பதனை

மேகலை காஞ்சி யெழுகோவை, பண்கொள் கலாபம் பதினாறு - கண்
கொள், பருமம் பதினெட்டு முப்பத் திரண்டு, விரிசிகை யென்றுணரற்
பாற்று” (ஆ) “எண்கோவை மேகலை காஞ்சி யிருகோவை, பண்கொள்
கலாபமிரு - பத்தொன்று - கண்கொள், பருமம் பதினென்கு முப்பத்
திரண்டு, விரிசிகை யென்றுணரற் பாற்று” என்னும் வெண்பாக்களுள்
ஒன்றுஇதற்கு, ஆதாரமாகுமெனினும், (இ) “எண்கோவை காஞ்சி யெழு
கோவை மேகலை, பண்கொள் கலாபம் பதினாறு-கண்கொள், பருமம்
பதினெட்டு முப்பத் திரண்டு, விரிசிகை யென்றுணரற் பாற்று”
என்னும் வெண்பாவை (முருகு. ௧௬. உரை.) மேற்கோள்காட்டி, அந்த
முறையையே பிறவிடத்தும் வற்புறுத்தும் இவா கருத்துக்கு மேகலை
எண் கோவையுடைய தென்பது மாறாக உள்ளது.

க. “இவனைச் சொல்லாடிக் காண்பேன் றதைத்து” என்பது பாட்டிடை
வைத்த பொருட்குறிப்பாய்வு உரைவகை நடைக்கு மேற்கோள்,
தொல். செய். சூ. ௧௬௬: ‘பாட்டிடைவைத்த’. இளம்.

உ. “சொல்லாடச சோர்வுபடும்” குறள. ௪௦௫.

ங. (அ) “நாவலொடு பெயரின பெரலம்புனை யவிரிமைசூதர மக
ளிர” முருகு. ௧௮ - ௪௧. (ஆ) “அழ லோடாப்பொற் பூணுமில்.....
விளக்கனை யார்க்கிடம் வேறில்லை மேதினியே” திருவாவடுதுறை. ௩.
என்பவையும் (இ) “கோபத்தன்ன தோயாப்பூந்துதில்” முருகு. ௧௫
என்பதும் ஈண்டறியத்தக்கன.

ச. “மருந்துபிறி தில்லைபா றுந்ததோய்க்கே” நங். ௮௦. கூ.

டு. தொல். உவம. சூ. ௩௨.

‘பிரதிபேதம்’ * மிடிபட். + தொகுது; இனி இவனைல்லாய்.....சொல்லிப் பார்ப்பே
னென்றுநெஞ்சொடுகறினன். மேகலையாகையு, மனைக்கிழத்தியாகக்கோடல்

கொண்டாம். “அவ்வாமாகளும் விலங்கு, பீமன்றிப், பிறவவண்வரினூத்திரவு, லாடித், தத்த பீமியலின் மரபொடு முடியினத்திறத் தானே துறையெனப்படுமே” (க) என்பதனால், ஞாழன் முடித்தானெனநெய்தம்மலை ||போலவும் ஊர்க்காணிவந்தபொதும்ப ரென்றதனால் மருதத்துக் கண்டான்—போலவும் கூறிக் குறிஞ்சிப் பொருளாகிய புணர்த=னிமித்தம் பொருளாக முடித்தான். இவ்வாறு மயங்கினும் குறிஞ்சித்துறைப்பாற்பட்ட துறையுறுப்பான் வந்ததென்க.

கநி (2) ஆய்தூவி யனமென வணிமயிற் பெடையெனக்

(h) x தூதுணம் புறவெனத் துதைத்தநின் னெழினல

க. நோல். செய். கு. ௨௦௬. இச்சூத்திரத்துப் பேராசிரியருரையினும் நச்சினர்க்கினியருரையினும் (கு - வி. கு. ௫௮௩.) இலக்கண விளக்க வுரையினும் இச்செய்யுளேமேற்கோளாக இவ்விசேடக்குறிப்பு, சிறிது வேறுபட வரையப்பெற்றிருக்கின்றது.

௨. (அ) “உரிப்பொருளல்லன மயங்கவும்பெறுமே” என்புழி, “ஆய்தூவி அறியாயோ” என்பதை மேற்கோள் காட்டி, இது நிலம் வரையாது வந்த “கைக்கிளை; இதுணக்குறிஞ்சியிற் கோத்தார் புணர்ச்சியெதிர்ப்பாடாகலின்; என (நோல். அகத். கு. ௧௩. நச்.) நச்சினர்க்கினியரும். (ஆ) ஒருதலைக் காமம் விரவியும் வருடம் என்புழி இதுணே மேற்கோள் காட்டி, ‘குறிஞ்சித்திணையோடு கைக்கிளையாய்க்’ வந்தது’ என (கு - வி. கு. ௩௬௫.) இ-வி. உரைகாரரும், எழுதியிருப்பன ஈண்டறியத்தக்கன. (இ) “ஆய்தூவி யன்னம்” கலி. ௬௧: ௬. (ஈ) “ஆய்தூவிமடவனமே” நைடந். அன்னத்தைத் தூது. ௧௦. ௧௦௭.

௩. (அ) எனவெனெச்சத்தால் உவமம் வந்ததற்கு, “தூதுணம் புறவெனத் துதைத்தநின் னெழினலம்” என்பது மேற்கோள் (நோல். உவம. கு. ௧௧. பேர்) (ஆ) “தூதுணம் புறவொடு” பட். ௫௮. (இ) “பொறி வரிப் புறவின் செங்காத் சேவல், சிறுபுன் பெடையொடு சேட்புலம் போகி, யரிமண லியவிற் பரமேந் துண்டு” அகம். ௨௭௧: ௧ - ௩. (ஈ) “கல்லுண்டு கடிய மெம்புந் கானுறை புறவ மெல்லாம்” நீவக. ௧௪௩௦. (உ) “துண்பொறிப் புறவின் செங்காத் சேவல், வெண்கிறைப் பெடையொடு விளையாட்டு விரும்பி, வன்பரலாந்த வயிற்ற வாகி” பெருங். (க) ௫௨: ௪௬-௮. (ஊ) தூதுணம் பறவைக துணை டோவறத், காதலந் துணையொடு கழுமிப் புல்லுவ” (எ) “கல்லிரை தேரினும் வீழ்துணை நீங்கிற் கபோதகரோ, யல்லிரையோத மனையது” தணிகை. திருநாட். ௫௨, களவுப். ௬௦௬. (ஏ) “கல்லிரை தேருவ

யிரதிபேதம் * மக்களும் † இன்றிப் பிறவவவரினும் ‡ இயலாள் || போலக்கூறி ஊர்க்கா, + போலக்கூறிக்குறிஞ்சி, = நியித்தமும் பொருளாக ∴ அவ்வாறு x தூதுணம்.

(க)மாதர்கொண் மாளேக்கின் மடநல்லாய் நிற்கண்டார்ப்
பேதுறாஉ மென்பதை யறிதியோ வறியாயோ

எ-து: கண்டார் காதல்கோடற்குக் காரணமாகிய மான்போலும் நோக்கத்
தீனையும் மடப்பத்தினையுமுடையநல்லாளே! குட்டுமயிரினையுடைய (உ)அன்ன
மென்ன, அழகினையுடைத்தாகிய *பெடையினையுடையமயிலென்ன, கல்லையு
யுண்கின்ற அழகிய புறவென்ன, நடையும் சாயலும் மடக்கமுமாகியநலம்
நெருங்கின நின்னுடைய இவ்வெழில் நின்னைக் கண்டவர்களை மயக்கமுறுத்து
மென்னும் நிலைமையை நீதான் அறிவையோ? அறியாயோ? எ - று.

இது நிலம்வரையாது வந்த கைக்கிளை. மயிலும் பிறவுஞ்சினையொடுக்கினை
யுவமம்.

கக நுணங்கமைத் திரளென நுண்ணிழை யணையென
முழங்குநீர்ப் புணையென வமைந்தநின் றடமென்றோள்
வணங்கிறை வாலெயிற் றந்நல்லாய் நிற்கண்டாரக்
கணங்காசு மென்பதை யறிதியோ வறியாயோ

எ-து: வளைந்தமுன்கையினையும் வெள்ளிய எயிற்றினையுமுடைய அழகிய
கல்லாளே! (ந)நித்தாலும் திரட்சியாலும் புகர்னதுதன்மையையுடைய மூங்கி
லென்ன, (சு)மென்மையால் நுண்ணய துகிலினையுடைய அணையென்ன, (ரு)
காமகடலைநீந்துதற்குத் தெப்பமாதலான் முழங்குநீரைக்கடக்கும் (கூ) வேழங்

கபோத் கவகளை" திருவாணைக்கா. நாட்டுப. ககக. (ஐ) "சிறுகல்லிரை
தேரும் புருவினமே" விநாயக. திருநாட்டி. சச. (ஓ)
"ஒண்டைத யுண புறவா"

க. (அ)மாதா என்பது காதலென்னுங் குறிப்பினை யுணர்த்தற்கு, 'மாதர்
கொண் மாளேக்கின் மடநல்லாய்' என்பது மேற்கோள்; தொல்.
உரிச. கு. ந. நச. நள். உரி. கு. கஅ. இரா. இ - வி. கு. ௨௬௦. (ஆ)
"மாதா கொண் மாளேக்கின் மடத்தை" கலி. சுசு ச.

உ. (அ) "மடவன நடையுங், களியயிற்சாயலும்" சிலப். அ: அசு-எ. (ஆ)
"புருவை வென்றொளிர் பொற்புடைப் பூமகள்" விநாயக. அங்காரக. சு.

ந. "இளவேப் பிறந்தானு மேய்க்கும் அரியேறுகைப்பா டோள்"
தண்டி. கு. நக. மேற்கோள்.

ச. (அ) 'அணை புரைமென்மை யமைபடு பணைத்தோள்' பெரும். (உ)
கடு எஉ (ஆ) "வேயினைக் கரும்பை மெலலணையைச், சருவிடப்
பசந்து திரண்டமென்மையவாயத் தழைத்தெழில் பிறங்கியதோளான்"
சீற. நுபுவுத்துக. தகைக்கட்டிவைப் பெண்ணுரு, ௨௬,

சி. "கோடியுறரை காம, நீத்துநீர்க் கடலை நீந்தும் புணையென
விடுத்தல் செல்லார்" சீவக. ௨௮௦ச.

சு. (அ) "வேழ வெண்புணை தழீஇ" (ஆ) "வேழத்துப் புணைதுணையாகப்,
புனலாதி க்கணமை யனைத்தே" அகம். சு: அ கஅச: அ - க.

(பிறந்தேதம்) * பெடைமையினையுடைய † புறவுஞ்சினையொடு,

கோலாற்செய்த தெப்பமென்ன, பொருந்தின நின்னுடைய பெருமையை
புடைய மெல்லிய (க)தோள்கள் நின்னைக்கண்டவர்களுக்குவருத்தமாமென்னும்
நிலைமையை நீதான் அறிவையோ? அறியாயோ? எ -று.

உரு(உ)முதிர்கோங்கின்(ரு)முகையெனமுகஞ்செய்தரும்பையெனப்
பெயறுளி முகமுனைப் பெருத்தநின் னிளமுலை

க. “தோளுமுடைய வாலணங்கே”

உ. (அ) வேறுபட வந்த வுலமத் தோற்றத்துக்கு “முதிர்கோங்கின்.....
இளமுலை” என்பதனை மேற்கோள் காட்டி, முதிர்கோங்கும் முற்றிய
குரும்பையும் பெரியவாகலின் அவைபோலப் பெருத்த நின் இளமுலை
யென்றல் ஒத்தது, பெயறுளி முகனுஞ்சிறிதாக இவற்றோடு அதனை
உடன்கூறி அப்பெயறுளி முகனுத்திற் கில்லாத பெருமைக்குணம்
பொருட்குப் பின்னர் விதந்து கூறுதலின் அதுவும் வேறுபட வந்த
வுலமை யாயிற்று என்பர் ஈசு; தோல். உலம. கு. ௩௨, (ஆ)
கலியடி பதினெழுமுத்தான் வந்ததற்கு “முதிர்கோங்கின்.....
குரும்பையென” என்பது மேற்கோள்; தோல். செய். கு. ௩௩.
‘அளவடி’ இளம். (இ) “முதிர்கோங்கின் முகை” என்பது குற்றுக்
வீறு இன்பெற்று வருதற்கு மேற்கோள். (தோல். கும். கு. எஅ.) (ஈ)
“யாணர்க் கோங்கி னவிர்ப்புகை யெள்ளிப், பூணகத் தொடுகிய
வெம்முலை” சிறுபாண். ௨௩ - ௬. (உ) “முலையேர் மென்முகை
யவிழ்த் கோங்கின்” துறுந். ௨௩௪: (ஊ) “கோங்குமுகைத்தன்ன குவி
முலை” அகம். ௨௪௦: ௧௧. (எ) கோங்கின் முழுவனப் பெயசிய முற்ற
விளமுலை” புறம். ௩௩௬: ௬-௧௦. (ஏ) “கோங்கரும் பன்ன முலையாய்”
நாலடி. ௪௦௦, (ஐ) “கோங்கேர்முலைப் புந்திருவே” சிறுபஞ்சு. ௪௩. (ஒ)
“ஆரும்பெறற்காடலோ டணிநமக் காகிய, மருங்குலுமாகமும்வருத்தப்
போந்த, கருங்கண் வெம்முலை யரும்பினழித்து, வண்பொற் றட்ட
மலர்ந்தவாதலி, னண்பிற் கொத்தில நம்மோ டிவையெனச், கோங்கு
குறுகல் செல்லாரியல்” பெருங். (உ) ௧௨: ௧௦௦ - ௩. (ஓ) “மின்னிகர்
மருங்குற் பிறைறுத்த கனிவாய் வெண்ணகைக் கருங்குழலவடான்,
பன்னிரு பருவ மடைந்துபைங் கோங்கின் பனிமுகை யெனமுலை
முகிழ்ததான்” பிரமோத்தர. உமாயகேசுவரபூசை. ௩௩. (ஒள) “யாணர்க்
கோங்கின் மென்முகிழ்முலை” பாக. (௧௦) கோவியர். நற்கியமுலை
“யாணர்க் கோங்கின் குவிமுகையெள்ளிப், பூணகத் தொடுகுலை” உத்
நூலுமீர்தம். . (அஅ) “கோங்கிற் குவிந்து பணைத்தநேயதர்நே
கோச. - தீர்த்தச்சிறப்பு. ௨௬. (ஆஆ) “அலர்முலை துடைவவு
கோங்கமு, மிலவமு மெல்லடி யினவறுவகைத், தலைநீர் திருவானைக்க
சார்நரின்புற, நிலபெறு பஞ்சியி னெறிக டேர்க்குமே”
திருநாட்டு. ௧௦௮.

௩. “முலைமுக்கு செய்தன” அகம். எ: ௧.

(௧) மயிர்வார்த்த வரிமுன்கை மடநல்லாய் நிற்கண்டா
ருயிர்வார்த்து ளென்பதை யுணர்நீயோ வுணராயோ

எ - து: மயிர்நேரிதானவரினையுடைய முன்கையினையும் மடப்பத்தினையு
முடைய நல்லானே! முற்றின கோங்கமரத்தினது இனையமுகையென்ன,
*அடிவரைநதுகட்புலனை (௨) குரும்பையென்ன, பெய்தற்றொழியுடையமேகத்
தின் றளியாலுண்டான (௩) மொக்குளென்ன, பெருத்த நின்னுடைய இனைய
முலைகள் நின்னைக் கண்டவர்களுடைய உயிரை வாங்கிக்கொள்ளுமென்னும்
நிலைமையை நீதான் அறிவையோ? † அறியையோ? எ - து.

எனவாங்கு

எ - து: என்று யான் கூறுநிற்க; எ - து.

ஆங்கு, அசை.

௨௮ (௪) பேதுற்றாய் போலப் றெரெவ்வ நீபறியா

‡ யாதொன்றும் (நீ) வாய்வாளா திறந்தீவாய் கேளினி

(௫) நீயுந் தவறிலை நினைப்பற்றங்கடைப்

போதர விட்ட நாமருந் தவறிலர்

௧. “மயிர்வார் முன்கை” ஐங்குறு. ௨௧௮.

௨. (அ) “குரும்பை மென்முலை” அகம். ௨௩௩. ௨௨. (ஆ) “குரும்பையக்
கொங்கைநாகா கோதையர்” கம்ப. களியாட்டிப். ௨. (இ) “குரும்பை
மென்முலையார்” நடைதம். நாட்டி. ௧௧. (ஈ) “குரும்பைமுலை வள்ளி”
திருச்செந்தூர்ப் பிள்ளைத்தமிழ் (உ) “குரும்பை போற்கிளர்
குவிமுலைக் கௌரியோடு” உத்தரகோச. பராப்பதிதவம். ௩௯.

௩. “கோங்கரும்பு பந்து கொலைசூது தாள்மொக்குள்” இரத்தினக். ௧௭.

௪. (அ) “பேதுறலஞ்சி” அகம். ௪: ௧௧; (ஆ) “பாவை பேதுற” சீவக.
௧௩௬௪; (இ) “பேதுறவு மொழிந்தனன்” (ஈ) “பெரும்பே துற்றதம்”
சீலப். ௧௨: ௩௧; ௧௩: ௪௬; (உ) “பெரும்பேதுற்று விளியும்” பெருங்.
(௨) ௨௦: ௨௮.

௫. (அ) “வாய்வாளா நின்றான், செறிநகை” பரி. ௨௦: ௪௪ - ௭; (ஆ)
“வாய்வா னேனிற்ப” கலி. ௬௫: ௧௫.

௬. (அ) “நீயுந் தவறிலை தவறுடையான்” என்பது சொல்லுவான்
குறிப்பினுற் பொருளறிய வந்தமைக்கும் (நன். பெயரியல். ௫. ௧௨.
மயிலை) (ஆ) “நீயுந் தவறிலை தவறிலர்” என்பது திணையும்
பாலும் விளங்கவில்லாத சொற்களுள் நீயென்பது குறிப்பாற்பெண்பா
லுணரநின்றற்கும் (தொல். பெயரி. ௫. ௩௬. ௩௪; ௫. ௩௭. ‘இன்ன
பெயரே’ தெய்.) மேற்கோள். (இ) “நீயுந் தவறிலை நின்னை யிததந்த,
(பிரதிபேதம்) * அடிவரைநதுகட்புலனை. † அறியையோ ஆங்கை பேதுற்றாய். ‡ யாதொன்று மவ
ராதிந்தியாய்,

(க)நிறையழி கொல்யானை நீர்க்குவிட் டாங்குப்

(உ)பறையறைந்தல்லது செல்லற்க வென்னு

விறையே தவறுடை யான்

எ-து:*நீ மயக்கமுற்றாய்போலே பிறருடைய வருத்தத்தை அறியாயாய்க் கேட்டார்க்கு—பாதொன்றுஞ் சொல்லாயாய்க் கழிந்துபோகின்றவனே! இப் பொழுது யான் கூறுகின்றதனைக் கேள்; நீயும் குற்றமுடையவல்லே; நின்னை இப்புறத்தே புறப்படலிட்ட தும்முடைய சுற்றத்தாரும் குற்றமுடையவல்லர்; குற்றமுடையான் யாவனென்னில்,(ங)நிறையழிந்தகொல்கின்ற(ச)யானையை நீர்க்குவிட்டாற் பறைசாற்றிச் செல்லுமாறுபோல, பறைசாற்றிச் செல்வ

பூவெழிலுண்க ணவருந் தவறிலன், வேளிற் புனலன்ன றுந்தையை நோவார் யார், மேனின்று மெள்ளி யிதுவிவன் கைத்தந்தா, டான் யாரோ வென்று வினவிய நோய்ப்பாலேன், யானே தவறுடையேன்” கலி. அசு. ௩௬ - ௪௧. (ஈ) “வந்தோன் கொடியனு மல்லன் தந்த, நீதவ றுடையையு மல்லே நின்வயி, னாறு வரும்படர் செய்த, யானே தோழி தவறுடை யேனே” அகம். எஉ: ௧௧-௨௨.

க. “நிறையழி யானை நெடுங்கு வியியும்” மணி. எ: ௬௭.

உ. (அ) “வெருஉப் பறை துவலும் பருஉப் பெருந் தடக்கை, வெருவரு செலவின் வெருளி வேழம்” பொருந். ௧௭௧ - ௨. (ஆ) “தென்கிணை முன்னர்க் களிற்றி னியலி” புறம்: ௭௧: ௩. (இ) “பாகும் பறையும் பருந்தின்பந்தரு, மாதுல மாக்களுமலவுற்றுவிளிப்ப” மணி. ௪:௪௧-௨. (ஈ) “பறை நிறை கொல்யானை” (உ) “அறைபறை யானை” முத்தொள். (ஊ) “பறைவன் களிற்றுப்.....பாஞ்சாலர்க்கு” வில்லி. குறு. ௨௨௩.

ங. யானைக்கு நிறையுடைமையாவது: “இருநிலனைப்பவிழிதருகடாத்துக் கைம்மிகக் களித்த கவுள தாயினுஞ், செயிர்கொண் மள்ளர் செரு விடத் தல்ல, துயிர்நடுக் குருமை” பெருங். (க) ௩௮: ௧௧௮ - ௧௨௧. யானை நிறையழிதல்: “காழோர் கையறமேலோரின்றிப், பாகின் பிள் வையிற் பனைமுகத் துடைத்துக், கோவியன் வீதியுங் கொடித்தேர் வீதியும், பீடிகைத் தெருவும் பெருங்கலக்குறுத்து.....பாகும் பறையும் பருந்திள் பந்தரு, மாதுல மாக்களு மலவுற்று விளிப்ப, நீல மால்வரை நிலனெடு படர்ந்தெனத், காலவேகம் களிமயக்குற்றென” “நீல யானை மேலோ ரின்றிக், காமர்சென்கை நீட்டிவண்டிபடி, பூநாறு கடாஅஞ் செருக்கிக் கால்கிளர்ந்து, நிறையழி தோற்றமொடு தொடர்” என (மணி. ௪: ௩௩-௪௪, ௧௧: ௨௦-௨௩.) வருவனவற்றால் அறியலாகும்.

ச. “கையது கையோ டொருதுணி கோட்டது, மொய்யிலவேன் மன்னர்முடித்தலை-பைய, வுயர் பொய்கை நீராட்டிச் செல்லுமே யெங் கோன், வயவெம்போர்மாறன்களிறு” தொல். புறத். ௫:௧௭:௩௪.மேற்.

(பிரதிபேதம்) * என்றியான் கூறுநிற்க நீ மயக்க,

லலத் பறைசாற்றாமற் செல்லாதொழிகவேன்று சொல்லாத இறைவனே யன்கு; எ - று.

இதனால், தலைவற்கு அசைவென்னும் அழகை பிறந்தது.

இது புணர்த னிமித்தமாதலிற் *குறிஞ்சியுட்கோத்தார். இது தான் உயர்கொடுத்தானாகத் தனது நன்மைகூறி அவன் † தீங்கும் கூறினான்.

இது முன் ஒரு நெடுவெண்பாட்டும் ஓர் அம்போதரங்கமும் தனிச்சொல்லும், ‡ தாழிசையும் பின்னும் ஒரு தனிச்சொல்லும் வெள்ளைச்சரிதகமும் பெற்றுவந்த கொச்சுக்கலிப்பா. (உ௦)

(ரு௭.)வேயெனத் திரண்டதோள் வெறிகமழ் வணரைம்பான்
மாவென்ற மடநோக்கின் மயிலியற் றளர்பொல்கி
யாய்சிலம் பரியார்ப்ப வனிரொளி யிழையிமைப்பக்
கொடியென மின்னென வணங்கென யாதொன்றுந்
தெரிகல்லா விடையின்கட் கண்கவர் பொருங்கோட
வளமைசா னுயர்சிற்சிபி னுந்தைதொல் விபனக
ரிளமையா நெறிபந்தோ டிகத்தந்தாய் கேளினி ;

அ பூந்தண்டார்ப் புலர்சாந்திற் றென்னவ னுயர்கூடற்
றேம்பாய வவிழிலத் தலர்வென்ற வமருண்க
ணேந்துகோட் டெழில்யாணை யொன்னுதார்க்கவன்வேலிற்
சேந்துநீ யினையையா லொத்ததோ சின்மொழி;

க௨ பொழிபெயல் வண்மையா னசோகந்தன் காவினுட்
கழிகவி னிளமாவின் றளிரன்னு யதன்றலைப்
பணையமை பாய்மான்றே ரவன்செற்றார் நிறம்பாய்ந்த
கணையினு நோய்செய்தல் கடப்பன்றோ கனங்குழாய்;

*க௬ வகையமை தண்டாரான் கோடுயர் பொருப்பின்மேற்
றகையிண ரிளவேங்கை மலரன்ன சுணங்கினுய்
ம்தவவி மிகுகடாஅத் தவன்யாணை மருப்பினுங்
கதவவாற் றக்கதோ காழ்கொண்ட விளமுலை ;

எனவாங்கு;

உக இனையன கூற விறைஞ்சுபு நிலநோக்கி
நினையுபு நெடிதொன்று நினைப்பாள்போன் மற்றுங்கே
துணையமை தோழியாக் கமர்த்த கண்ணன்
மனையாங்குப் பெயர்ந்தாளென் னறிவகப் படுத்தே.

(பிரதிபேதம்)* குறிஞ்சி யுடனே, † தீங்கு கூறினான். ‡ தாழிசையும் வெள்ளைச்

இதாவும் அது.

இதன் பொருள்.

(க)வேயெனத் திரண்டதோள் வெறிகமழ வணரைம்பான்
(உ)*மாவென்ற மடநோக்கின் †மயிலியற் றளர்பொல்கி
(ஈ)யாய்சிலம் பரியார்ப்ப வவிரொளி யிழையிமைம்பக்
கொடியென மின்னென ‡வணங்கென யாதொன்றுந்
தெரிகல்லா (ஐ)விடையின்கட் (ஔ)கண்||கவர் பொருங்கோட
÷வளமைசா லுயர்சிற் பி னுந்தைதொல் வியனக
ரிளமையா னெறிபந்தோ டிகத்தந்தாய் கேளினி

எ-து:(சு)முகவிலென்னும்படிதிரண்டதோளினையும்மணம்நாறுகின்றகடை
குழன்ற ஐம்பாலினையும் மாளேக்கினைவென்ற மடப்பத்தையுடையநோக்கினை
யும் மயில்போன்ற சாயலினையுமுடையயாய், அமுகிய சிலம்பு உள்ளிமெனி
ஆரவாரிப்ப,விளங்குகின்ற ஐயினையுடையகலங்கள்விளங்க, (எ)துடக்கத்தாற்

க. இச்செய்யுள் உள்ளப்புணர்ச்சியுற்ற தலைமகன் வரைதல்வேண்டிப்
பாங்கற்குரைத்தற்கு மேற்கோள்; தொல். கள. கு. எ. இளம்.

உ. (அ)'மாவென்ற மடநோக்கின்' என்பது வினையன்மெய்யுருவென்ற
வற்றுக்கு உரியனவென்று பாருபடித்துணர்த்தப்பட்ட சொற்களன்றி
மரபினுவரு முவமச்சொல்லுக்கு மேற்கோள். தொல். உவமை.
கு. கள. இளம். (ஆ) "மாலைக்கின்" (இ) "மாதர்கொண் மாலைக்கின்
மடந்தை" (ஈ) "மாலைக்கி" கலி. ௩௦. ௧௦, ௧௧: ௪, அள: ௧௧, (உ)
* மாலைர் நோக்கின் வளைக்கை யாய்ச்சியர்" தணிடி. கு. ௧௧.
மேற்கோள். (ஊ) "மாலைர் நோக்கம்" சிலப். எ: ௪௪. (ஏ) "மானி
லைக்கி" சீவக. ௩௫௧.

ஈ. "ஆய்சிலம் பெழுந்தார்ப்ப வஞ்சில வியலுந்" கலி. ௫௧: ௭.

ச. "இடைவணப்பு" ஏலாதி. எடு.

ஊ. (அ)"கண்கவர் காரிகை" இறை. கு. எ. மேற்கோள். 'பையுண்மாவைப்'
(ஆ)"கண்கவர் வணப்பின்" (இ)"கண்ணுங் கவர்ந்திட வணப்புவாய்ந்த,
வொண்டொடி" நைடத. அன்னத்தைத்தது. ௧௨, போர்புரி. ௫.

சு. (அ) "வேயிற் திரண்டதோள் வேற்கண்ணாய்" பழ. ௩௪. (ஆ) "வேயே
திரண்மென்றோள்" (இ) "வேயழத் திரண்டமென்றாள்" சீவக. ௬௫௨.
உகஉ௩. (ஈ) "வேயெனத் திரண்டதோள் விளங்கு மேனியான்" துள.
கல்யாண. ௨௨௦.

எ. "கொடியென துடங்கி வேளைக்க நாந்து... .. மின்னெனப்
பிறகுருண் ணுசுப்பை" காஞ்சீப். மாசாத்தன். ௧௫.

(பிரதிபேதம்) * மாவென்ற, † மயிலியலாற்றா. ‡ அணங்கென வியாதொன்றும், || கவர்
பெருங்கோட, கவர்பெழுந் தோட ÷ வளமையாலும்.

காடியென்ன (க) விளக்கத்தான் மின்னென்னக் கட்டிலனாகாமையின்
ருத்தமென்ன யாதொன்றுந்தெரியாத இடையிடத்தே கண்கள்விரும்பிச்
சர ஓட, நின்னுடைய இளமைப்பருவத்தாலே செல்வம் அமைந்த உயர்ந்த
நிலையினையுடைய (உ) துந்தையுடைய பழமையுடைத்தாகிய அகற்சியை
புடைய மனையினின்றும் அடிக்கின்ற பந்தோடே தளர்ந்து ஒதுங்கிப்புறப்
படுதலைச் செய்தவனே! இப்பொழுது யான் கூறகின்றதனைக் கேள்; எ - று

அ (ஈ) *பூந்தண்டார்ப் புலர்சாந்திற் றென்னவ னுயர்(சு)கூடற்
றேம்பாய வவிழ்நீலத் தலர்வென்ற வமருண்க
ணைந்துகோட் டெழில்பாணை யொன்னுதார்த் கவன்(ரு)வேலிற்
செந்துநீ யினையையா லொத்ததோ (ஈ)சின்மொழி

எ - று சிலவான மொழியினையுடையாய்! பூவினையுடைய குளிர்த்
தையினையும் புலர்ந்த சந்தனத்தினையுமுடைய பாண்டியனது உயர்ந்தமதுரை
யிடத்துத் தேன்பாக்கும்படி அவிழ்ந்த நீலத்தினது அலரைவென்ற போரை
யுடைய கண்கள் தலையேறதின கோட்டையும் அழகினையுமுடைய யானை
யினையுடைய பதைவார்க்கு அப்பாண்டியன் வேல் மனம் வருத்துமாறுபோலச்

க. “மின்னென நடகு மருங்குவும்” (தொல். கள. கு. கக. மேற்கோள்
'கண்ணென') என மின், துடக்கத்தாலும் உலகைகூறப்படுமாயினும்
கொடிக்கு துடக்கம் கூறப்பட்டமையின் விவக்கமட்டுமே கூறினார்.

உ. துந்தையென்பது முறைப்பெயர் இடமும் நகரம் பற்றுக்கோடும் ஆக
வரும் மொழிமுதற் குற்றியல்களால் சொல்லென்பதும் இதன் முதலை
இதழ்குவியாது குறையக் கூறல்வேண்டிமென்பதும் இத்த் குவித்துக்
குறுகாதபடி முற்றக் கூறியவழியும் பொருள் வேறுபாடென்பதும்
தொல். மொழி. கு. ௩௪ - ௩. இள ௩௪; உரைகளால் அறியலாகும்.

௩. “பூந்தண்டார் சின்மொழி” என்பது முன்றோ கூறிய
காமக்குறிப்பினும் செந்துறைப் பாட்டின்கணவரும் வண்ணப்பகுதி
வரைதலில்லையென்பதற்கு, மேற்?காள். தொல். புறத. கு. உஉ. ‘வழங்
கியன்’ இளம்.

௪. இந்நூற்பக்கம் உக(௩) க - ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

௫. (அ) “அடிமுரண் முன்பிற் றண்ணைய ரேந்திய, வடிவே லெஃகிற்
சிவந்த வுண்கண்” புறம். ௩௩௦: அ - கூ. (ஆ) “அடையார்த் துரந்த
வருந்திற் லயிலவன், படைத்தலை பெயர்த்த கறையெஃகம் போலக்,
கடைசிவத் தனவே கருங்கயன் மழைகண்” நாற். கு. ௧௪௭. மேற்
கோள்; ‘வான்போழ்’ (இ) “புண்டலை வேலினுங் கண்சிவப் பார்” (ஈ)
“வென்றி வேல்போற்சி வந்து” தஞ்சை. கூட, சுஅ.

க. “சின்மொழி” இந்நூற்பக்கம், ௧௩௯ க-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) பூந்தண்டார் புலர்.

தவலி *மிகுகடாஅத் தவன்(௩)யாணை மருப்பினுங்
(உ)கதவவாற் றக்கதோ காழ்கொண்ட விளமுலை

எ-து: (௩)வருப்பமைந்தகுளிர்ந்ததாரிணையுடையபாண்டியனது(௪)சிகரீங்
|ருயர்ந்த (௫)பொதியின்மலையிடத்து அழகிணையுடையகொத்துக்களையுடைய
இணைய வேங்கைப்பூவையொத்த சுணங்கிணையுடையாய்! மூத்துவடத்தைத்
தன்னிடத்தேகொண்ட நின்னுடைய இணையமுலைகள் இப்பருவத்திலும் அப்
பாண்டியனுடைய மிகுதியையுடைய வலியினையும் மிகுகின்ற கடாத்தினையு
முடையயாணையினுடையகொம்புகளிலுங்கேரபத்தினையுடைய வாயிராரின்றன,
இக்கொடுமை இப்பருவத்திற்குத் தக்கதோ? எ - று.

எனவாங்கு

எ-து: என்ற; எ-று. ஆங்கு அசை.

உக இணையன கூற விறைஞ்சு பு நிலநோக்கி
‡நிணையு பு நெடிதொன்று நினைப்பாள்போன் மற்றுங்கே
துணையமை தொழியர்க் கார்த்த கண்ணர்
மணையாங்குப் பெயர்ந்தா(௩)னென் னறிவகப் படுத்தே

- க. (அ) “கொடுங்கே ழிரும்புற நடுங்கக் குத்திப், புலிவினை யாடிய புலவு
நாறு வேழத்தின், நலையருப் பேய்ப்பக் கடைமணி சிவந்தநின்,
கண்ணை கதவ வல்ல” நற். ௩௧: ௪-௭. (ஆ) “கொடியனவாங்கொலை
யாணையின் கோடு” நஞ்சை. ௬௮.
- உ. (அ) கதத்தினையுடைய வென்னும் பொருளில் ‘கதவ’ என ஆஃறிணைப்
பன்மைவினைக்குறிப்பு வகை வீற்றான்வந்தற்கு, “கதவவாற் றக்கதோ
காழ்கொண்டவிளமுலை” என்பது மேற்கோள்; தோல்: வினை. கு. உச.
கல். ௩௪. (ஆ) “தொடலை தைஇய மடவான் மகளே, கண்ணினுங்
கதவநின்முலையே” ஐங். ௩. ௬௧. (இ) “கண்ணை கதவவல்ல” நற். ௩௧: ௭.
௩. (அ) “வகைத்தார் மார்பன்” பெருங். (ச) ௪: ௮. (ஆ) “முறிமிடை
படலைமால” - “வகைமால” கீவக. ௧௮௮௬. (இ) “பூவார் முறிமிடை
படலைமால” துணா. துறவு. உ௩ என்பவைகள் இங்கே ஒப்புநோக்கற்
பாலன.
௪. (அ) “ஏற்றரு நெடுஞ்சிமைப், புகலரும் பொதியில்” அகம். ௩௨௨:
௧௩ - ௪. (ஆ) “ஓங்குயர் மலையத்து” மணி. ௧ ௩. (இ) கோடிய
ரடுக்கத்து” தமிழ்நெறி. மேற்கோள்.
௫. (அ) “பொதியில், வேங்கையுங் காந்தரு நாரி” குறுந். ௮௪ (ஆ)
“அடுக்கத்த, விடர்வரை யெரிவேங்கையிணர்” கலி. ௪௫: ௧௬-௭.
௬. “என்புரால், வெண்ணைவிட்டிகத்தர விற்றீவாய்” கலி. ௫௧: ௮ - ௯.

(பிரதிபேதம்) *கமழ்கடா அத்தவன். † நிலநோக்கி ‡ நினைகுபு, நினைவன.

எ-து: *இத்தன்மையனவற்றை யான் நெடிதொன்றுநினையாநின்ற க அதற்கு ஒன்று கூறுதே கலிழ்ந்து நிலத்தைப்பாரச் சூழப் பின்னை அவ்விடத்தே தோழியரை நினப்பான்போலே துணையாயமைந்த தோழியர்க்குப்பொருந்தி கண்ணையுடையளாய் என் அறிவைத் தன்னிடத்தே அகப்படுத்திக்கொண் டதன்மனையிடத்தே மீண்டுபோளுள்; எ -று.

இஃது ஏமஞ்சாலாவிழம்பையெய்திக் கூறினது.

நெடிதொன்று நினையாநின்றென்றது தான் சிறிதுநாட் சென்ற வணந்துகோடலை நினையாநின்றென்றதாகக்கொள்க. நினப்பான்போலே மதனால் அவன் கூற்றினையும் இதுவுமொன்றெனச் சிறிதுகொண்டமையு தோன்றிற்று.

இதனால், தலைவற்கு அசைவென்னும் உவகை பிறந்தது.

†இஃது ஏழுடித்தரவும் நான்கடித்தாழிசையுந் தனிச்சொல்லும்தான் கடிச சரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா. (உச)

(௫௮) வாருறு வணரைர்பால் வணங்கிதை நெடுமென்றோட் பேரெழின் மலருண்கட் டிணையெழின் மாணோக்கிற் காரெதிர் தனிர்மேனிக் கவின்பெறு சுடர்துதற் கூரெபிற்று முகைவெண்பற் கொடிபுரையு துசப்பினாய் நேர்சிலம் பரியார்ப்ப நிரைதொடிக்கை வீசினே யாருயிர வெளவிக் கொண் டறிந்தியா திறப்பாய்கேள்;

எ ளானுவென் னுயிரையுண் டெய்நோய் கைம்மிக விளமைபா னுணராதாய் நின்றவ நில்லானுங் களைநரி னோய்செய்யுங் கவினநிற் தணிந்துதம் வளமையாற் போத்தந்த நுமர்தவ நில்லென்பாய்;

கக நடைமெலிற் தயர்வுறீஇ நாளுமென் னலியுநோய் மடமையா னுணராதாய் நின்றவ நில்லானு மிடையிலா தெய்க்குநின் னுருவநிற் தணிந்துதம் முடைமையாற் போத்தந்த நுமர்தவ நில்லென்பாய்;

கரு அல்லல்கூர் தழிவுற வணங்காகி யடருநோய் சொல்லினு மறியாதாய் நின்றவ நில்லானு மொல்லையே யுயிர்வெளவு முருவநிற் தணிந்துதஞ் செல்வததாற் போத்தந்த நுமர்தவ நில்லென்பாய்;

எனவாங்கு;

(யிரதிபேதம்: * என்றிதன்மையன † தன்னிடத்தே மீண்டுபோன னெனவேமஞ்சாலா விழம்பை யெய்திக்கறிஞன், நெடி †இது ஏழுடி.

ஒறுப்பெயர் நொறுப்பது துமரையான் மற்றிந்நோய்
பொறுக்கலாம் வரைத்தன்றிப் பெரிதாயிற் பொலங்குழாய்
மறுத்திவ்வூர் மன்றத்து மடலேறி
நிறக்குவென் போல்வல்லா னீபடு பழியே.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்.

(க) வாருறு (உ)வணரைம்பால் வணங்கிறை நெடுமென்றோட்.
பேரெழின் மலருண்கட் (௩)பிணையெழின் மாணோக்கிற்
(ச)காரொதிர் தளிர்மேனிக் கவன்பெறு ட்சுடர் நுதற்
கூரெயிற்று முகைவெண்பற் கொடி புரையு நசுப்பினாய்
நேர்சிலம் பரியார்ப்ப ட்நிரைதொடிக்கை வீசினே
யாருயிர் வெளவிக் கொண் டறிந்தியா திறப்பாய்கேள்

எ-து: கோதுதலுற்றகடைகுழன்ற(௫)ஐம்பாலினையும்வளைந்தஇதையினை
யுடைய நெடிய மெல்லிய தோளினையும் பெரிய அழகினையுடைய ||மலர்
போலும் கண்ணினையும் மான்பிணையினது அழகினையுடைய வெருவின
நோக்குப்போலும் நோக்கினையும் மழையைப்பெற்ற தளிர்போலும் நிறத்தினையு
ம் அழகுபெறுகின்ற பிறைபோன்ற துதலினையும் (கூ) விழுந்தெழுந்த கூரிய

- க. “வாருறு வணர்கதுப் புளரி” தறுந். அஉ.
- உ. (அ) “வணரைம்பால்” கலி. இள: க. (ஆ) “வணர்சரி யைம்பாலோய்”
சீலப். எ: ௩க.
௩. (அ) “பிணையெழின் மாணோக்கின்” (கலி. உ.எ: ௩) என்பதும் அதன்
குறிப்பும்(ஆ) “மான்பிணையன்ன மகிழ்மடனோக்கே”(புறம்.௩௫ச.௧௦.)
என்பதும் ஈண்டறிதற்பாலன.
- ச. “தளிர்வொழி தளிரன்ன வெழின்மேனி” கலி. ௧௩: ௧௧.
- இ. (அ) “நெய்யிடை நீலி மணியொளி விட்டன்ன, வைவகை பாராட்டி
னாய்மற்றெக் கூத்தர், செய்வினை பாராட் டினையோ வைய” (ஆ)
“இளையவ ரைம்பால் போல்” கலி. உஉ: ௧உ-௪, உக: ௬.
- க. (அ) “போழுது பருவாயிற் பொலிதரு மெயிற்றோடும், வீழுநகையாலும்
விரிகுரு தியிலாலும், தாழுது மதிதன்னைத் தாரகை நிரைகுழி, ஆழுந
வமர்செவ்வா னொத்ததவ் வுழியன்றே” கந்த. முதலாட்டபாணு. ௧௪௪.

பிரதிபேதம்) * காரெதி ரொளிர்மேனி, † பிறைததம், ‡ நிரைதொடி. வீசினே, || மலர்
போலும் அழகிய மான்போலும் கண்ணையும் மேகமறைத்தலாற் கூடரெதிர்
நோன்று மித்திரததப்போலும் அழகிய ததலினையும் வெண்ணிய பல்வினையு
டைய.

எயிற்றினையும் விழுந்தெழாத முகைபோலும் வெள்ளிய பல்வினையுமுடைய
கொடியையொக்கும் இடையினையுடையாய்! காலுக்குப்பொருந்தினசிலம்பு
உள்ளிமெணி ஆரவாரிப்ப நிரைத்த தொடியையுடைய கையை வீசி
யாய்ப் பெறுதற்கரிய என்னுயிரைக்கொண்டு இளமையாற் கைக்கொண்டதே
அறியாதே தீபாகின்மவளே! யான் கூறுகின்றதனைக் கேள்; எ - று.

எ (க) உளனாவென் னுயிரையுண் (உ)யெவுநோய் * கைம்மிக
விளமையா னுணராதாய் நின்றவ நில்லானுங்
களைநரி னோய்செய்யுங் கவினநிற் தணிந்துதம்
வளமையாற் போத்தந்த நாமத்தவ நில்லென்பாய்

எ-து: வருத்தத்தினையுடைய(௩)காமநோய்கைம்மிகும்படியாகயான்சிறிது
உயிருடனே இருக்கும்படி என்னுயிரை வாங்கிக்கொண்டு நின் இளமைப்
பருவத்தாலே அறியாமற் போகின்றவளே! நின்னிடத்துத் தப்பில்லையாயினும்
(சு)நின்னையொழியப் போக்குவார் பிறர் இல்லாத நோயைச்செய்யும் அழகை
யறிந்துவைத்தும் அதன்மேலே (௩) ஒப்பித்துத் தன் செல்வச்செருக்காலே
புறப்படவிட்ட நம்முடைய சுற்றத்தாரைத் தவறுடையரல்லவென்று கூறலா
மாகிற் கூறு; † அஃது அரிது; எ - று.

கக நடைமெலிந் தயர்வுறீஇ நாளுமென் னவியுநோய்
மடமையா னுணராதாய் நின்றவ நில்லானு

(ஆ) “முனையெயிறு நிரம்பா விளமைப் பருவத்து” தமிழ்நெறி. மேற்
கோள். (இ) “முன்ப லரும்பிய பாளுறு செவ்வாய்ப், புன்றலை மகரஅர்”
ஆசிரியமாலே.

க. (அ) “உண்ணின்ற நோய்மிக வுயிரெஞ்சு துயர்செய்தல், பெண
னன்று” கலி. சு: சு - எ. (ஆ) “இலனென்று தீயவை செய்யற்க”
(குறள். ௨௦௫) என்புழி இலன்என்பதில் அன் விசுதி தனித்தன்மையில்
வந்ததென்பதற்கு, “உளனாவென் னுயிரையுண்டு” என்பதை மேற்
கோள் காட்டினர்; பரிமேலழகர்.

உ. (அ) “உயவுநோய்க் குயிர்ப்பாகி” (ஆ) “உயவுநோய்க் குய்யுமா
றுரைத்துச்செல்” கலி. ௩௫. ௨௨, ககந: ௩. (இ) “உயாவே புயகல்”
தொல். உரி. சூ. எக.

௩. “காமங் கைம்மிகிற் றுங்குத் லெளிதோ”

ச. (அ) “நின்றுகந் தான்பெறி னல்லது கொன்னே, மருந்து பிறிதி
யாது மில்லேல்” கலி. சு: ௨௦ - ௨௧. (ஆ) “பிணிக்கு மருந்து பிறம
னணியிழை, தன்னோய்க்குத் தானே மருந்து” குறள். கக௨.

௫. ஒப்பித்தல் - அலங்கரித்தல்.

(பிரதிபேதம்) * கைமிக, † அது அரிது (தாழிசை மூன்றினுரையினும்).

(க)மிடைநிலா தெய்க் குநின் ஸுருவநிற் தணிந்துதம்
முடைமையாற் போத்தந்த துமர்தவ நில்லென்பாய்.

எ - து: (உ)அறிவு நிறை ஒர்ப்புக் கடைப்பிடி என்னும் ஒழுக்கந் தேய்ந்து
தலை எனக்கு உறுத்தி நாடோறும் என்னை நலிதற்குக் காமணமான நீ
ய்த நோயை நினது மடப்பத்தாலே அறியாமற் போகின்றவீளே! நின்
னிடத்துத் தப்பில்லையாயினும் நிற்கமாட்டாதே இளைக்கும் இடையையுடைய
*நின் வடிவை அறிந்துவைத்தும் அன்மேலே ஒப்பித்துத் தஞ்செல்வசெருக்
காலே புறப்படவிட்ட தும்முடைய சுற்றத்தாரைத் தவறுடையரல்லரென்று
கூறலாமாகிற் கூறு; அஃது அரிது; எ - று.

கந அல்லல்கூர் தழிவுற வணங்குகியடருநோய்
சொல்லினு மறியாதாய் நின்றவ நில்லாறு
பொலலைபே யுயிர்வெனவு முருவநிற் தணிந்துதன
செல்வத்தாற் போத்தந்த துமர்தவ நில்லென்பாய்

எ - து நெஞ்சுழிந்து வருத்தமிககுக் கெடும்படி கூருத்தமாகி மேன்
மேலும் அடர்ந்துவருகின்றகாமநோயைக் குறிப்பான். அறிதலன்றிச் சொல்லிக்
காட்டினும் அறியாதவீளே! நின்னிடத்துத் தப்பில்லையாயினும் ஒழுக
உயிரைவாங்காது விரைய உயிரையாகும் நின் வடிவை அறிந்துவைத்தும்
அதற்குமேலே ஒப்பித்துவைத்துத் தஞ் செல்வசெருக்காலே புறப்படவிட்ட
தும்முடைய சுற்றத்தாரைத் தவறுடையரல்லரென்று கூறலாமாயிற் கூறு;
அஃது அரிது; எ - று.

ஆயினும், ஆனுமெனக் குறைந்துநின்றது அழிபுகவென்றும் பாடம்.

எ றாறாங்கு, அசை.

உ௦ ஒறுப்பின்பா னொறுப்பது தாரையான் மற்றிந்நோய்

(ஈ)பொறுக்கலா னரைத்தன்றிப் பெரிதாயிற்(ச) பொலங்குழாய்

க. “பிணையேர்ட்நோக்குநாணுமுடையாட், கண்யெவனோ வெதிலதந்து”
(குறள். ௧௦௮௬) என்பதற்கு, பரிமேல் எழுதிய உரையும், “இவட்குப்
பாரமாதலும் எனக்கு அணங்காதலும் கருதாமையின், அணந்தார்
அறிவிலரென்பதாம்” என்னும்விசேடவுரையும் இங்கே அறிதற்பாலன.

உ. அறிவு முதலியவற்றின் பொருள், இந்நூலிதுதியிலுள்ள அகராதியில்
விளக்கப்பெறும்.

ங. (அ) “பொறைநிலா நோயோடு” (ஆ) “உரிதென் வடைத்தன்றி
யொள்ளிழைத்தந், பரிசுழி பைதனோய்” கலி. ௩: ௪; ௧௩௮: ௨௦ - ௨௧.

ச. “பொன்னென் கிளவி” (தொல். புள்ளி. ௫. ௬௬) என்னும் ஆதாரமும்
அதற்கு இளம். ௩௪. எழுதியுள்ள உரையும் நோக்குக.

(பிரதிபேதம்) * நன்னையறிந்து, † அறிதலின்றி ‡ நின்றது எனவாகு ஆங்கண் ஒறுப்பின.

முறுத்திவ்வுர் மன்றத்து மடலேறி
நிறுக்குவேன் போல்வல்லா னீபடு பழியே

எ - து: யான் ஒறுத்துக்கூறில் ஒறுப்பது புறத்துப்போதவிட்ட முடைய சற்றத்தாரை; நின்னையன்று; பின்னை இக்காமனோய் பொறுக்கலா அளவையுடைத்தன்றி மிகுமாயிற் பொன்னாற்செய்த குழையினையுடையா யான் இங்ஙனம் வருந்துகின்றநிலைமையைப் போக்கி இவ்வூரின் மன்றத்திலு கண்ணே மடலையேறி நீ எய்தவதொரு பழியை யான் உனக்கு நிறுத்துவேன் போலே இராரின்றேன், நீ அந்னை *அறி; எ - து.

இது சொல்லெதிர்பெறாஅன் சொல்லியின்புற்றது. (க)

அவனாற் தமருந் தீங்குசெய்தாராக அவனொடு தீங்கைப் புணர்த்தம் தான் ஏதஞ்செய்யாது உயிர்கொடுத்தானாகத் தன்னொடு நன்மையைப் புணர்த்தம் கூறியவாறு காண்க.

அவன் இங்ஙனம் மிகுதி கூறுவான், மடலேறுவேன் போல்வல்லென ஐயுற்றுக்கூறினான்.

இதனால், தலைவற்கு அசைவென்னும் உவகை பிறந்தது.

†இஃது ஆறடித்தரவும், நான்கடித்தாழிசையும் பொருள்பெறாத தனிச சொல்லும் நான்கடிச்சரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (உஉ)

(ருகி.) தனையென்கிழ் நிணிநிவந்த பாசடைத் தாமரை

முனையிமிர்ந் தவைபோலு முத்துக்கோ லவிந்தொடி யடுக்கநா றலர்காந்த னுண்ணோர்தண் ணோருருவிற் றுடுப்பெனப் புரையுநின் றிரண்டநே ரரிமுன்கைச்

ரு சுடர்விரி வினையாய்ந்த தூதையும் பாவையும்

வினையாட வரிப்பெய்த வழகமை புனைவினை

யாய்சிலம் பெழுந்தார்ப்ப வஞ்சில வியலுநின்

பின்னுவிட் டிருளிய வைம்பால்கண் டென்பால்

வெண்ணைவிட் டிகத்தர விற்றீவாய் கேளினி;

க. தோல். அகத். கு. ௫௦. இசுசுத்திர வுரையில் இப்பாடலை மேற்கோள் காட்டி, தான் உயிர்கொடுத்தானாகத் தனது நன்மைகூறி, அவளது தீங்கெல்லாம் கூறுவான் மடலேறுவேன் போலுமென்று ஐயுற்றுக் கூறியவாறு காண்க. அவனைச் சொல்லுதலே தனக்கு இன்பமாதலிற் “சொல்லியின்புறல்” என்றார். என்பர். நச். இ. வி. உரைகாரரும் இ. வி. ௫௮௬-ஆம் சூத்திரவுரையில் இதனை மேற்கோள்காட்டி இறுதி வாக்கியத்தை எழுதினார்.

(பிரதிபேதம்) * அறியெனச் சொல்லெதிர்பெருள் சொல்லி யின்புற்றான் அவனும். † இது ஒத்தாழிசைக்கலி.

மருளியான் மருளுற விவனுற்ற தெவனென்னு
மருளிலை யிவட்கென வயலார்நிற் பழிக்குங்கால்
வையெயிற் றவநாப்பண் வகையணிப் பொலிந்துநீ
தையினீ ராடிய தவந்தலைப் படுவாயோ;

௩௪ உருளிழா யொளிவாட விவனுண்ணே யாதென்னு
மருளிலை யிவட்கென வயலார்நிற் பழிக்குங்காற்
பொய்தல மகனையாய்ப் பிறர்மனைப் பாடிநீ
மெய்திய பலர்க்கீத்த பயம்பயக் கிற்பதோ;

௧௮ ஆய்தொடி யைதுயிர்த் திவனுண்ணே யாதென்னு
நோயிலை யிவட்கென நொதுமலர் பழிக்குங்காற்
சிறுமுத்த னைப்பேணிச் சிறுசோறு மடுத்தாநீ
ஈறுறுத லவரொடு நக்கதுநன் கியைவதோ;

எனவாங்கு;

௨௩ அனையவை யுளையவும் யானினக் குரைத்ததை
யினையநீ செய்ததுத வாயாயிற் சேயிழாய்
செய்ததன் பயம்பற்று விடாது
ஈயம்பற்று விடனிலலை நசைஇயோர் திறத்தே

இஃது இரந்துதறையுற்றுப் பின்னின்ற தலைவன் ஆற்றறையித் தலை
வியைநோக்கி இங்ஙனம் வருந்துவையாயின் நீ செய்ய தவம் இன்றமெனக்
கூறியது.

இதன் பொருள்.

தனைநெகிழ் பிணிநிவந்த பாசடைத (க)தாமரை
முனைநிமிர் தவைபோலு முத்துக்கோ லவிர்தொடி
(உ)யடுக்கநா றலர்காந்த டனுண்ணோர்தண் னேருருவிற்
(ஈ)றுடிப்பெனப் புரையுநின் றிரண்டே ரரிமூன்கைச்

௧. “தாமரை, முனைநிவந் தவைபோலு முத்துக்கோ லவிர்தொடி.”
என்பதை, குறிப்பு மொழியுள், விகாரத்திற்கு மேற்கோள் காட்டி,
கோலமென்பது கோலெனக் கடைக்குறைந்து வந்ததென்பர். மயிலை
நாதர்; நன். பெயர். ௫. ௧௨.

௨. (ஆ) “சிலம்புடன் கமழு மலங்குருலைக் காந்தன்” நறுநீ. ௨௩௬. (ஆ)
“நறுந்தண் சிலம்பி னொருகுலைக் காந்தன்” ஐங். ௨௨௬.

௩. (அ) “துடிப்பெனப் விளையாட” என்பது, ஒரு வேற்றுமை
யுருபு தொடர்ந்ததித்துவந்த சொற்கள் ஒரு முடிக்குஞ் சொல்லால்
(பிரதிபேதம்) நிவந்தவை. + தண்ணே ரேருருவிற்.

- ௫ சுடர்விரி * வினைவாய்ந்த (௩) தூதையும் பாவையும்
 வினையாட வரிப்பெய்த வழகமை புனைவினை
 (௨)யாய்சிலம் பெழுந்தார்ப்ப வஞ்சில வியலுநின்
 பின்னுவிட் டிருளிய வைம்பால்கண் டென்பால்
 வெண்ணை விட் டிகத்தர விறத்தி யாய் தேவிரி

எ - து: † முறுக்கு அவிழ்த்தும் அரும்புகள் நீருக்குமேலே ஒங்கின பசிய இலையினையுடையதுமான தாமரையினது வினையம் வளர்த்தவையிற்றை யொங்கும் (௩) முத்தை அழுத்திச் செய்த திபட்சியையுடைய விளங்குகின்ற தொடியினையுடைய, அடிக்கமெல்லாம் நூறுகின்ற கூரிய அழகினையுடைத் தாகிய அலர்களை யுடைய கார்த்தனினது குளிர்த்த (௪) எழுச்சியையுடைத்தாகிய வடிவினையுடைய துடிப்பென்று கூறும்படியாக ஒக்குந் திரண்ட தம்மில் இனையொத்த மெல்லிய முன்கையினாலே (௫) இங்குலிகம் எழுதின ஒளிவிரிந்த

முடிந்ததற்கு மேற்; தொல். வேற் - மயந. கு. கக. நச. (ஆ) “காந்தளந் துடிப்பிற் கவிஞலை யன்ன, செறிபொடி முன்கை” பட். கடுந. - ச. (இ) “காந்த னுறுஞ்ஞலை யன்ன, நலம்பெறு கையினென் கணபுதைத் தோயே” ஐங். உகந. (ஈ) “கைபோற் பூத்த நமழ்ஞலைக் காந்தன்” பரி. கக. எசு. (உ) “பஃமுடிப் பெடுத்த வலங்குஞலைக் காந்த, ளன்மலரா நறுந்தாது துந் தும்பி, கையாடு வட்டிற் றேன் ற, மையாடு சென்னிய மலைகிழ வோனே” அகம். க௦அ: கடு - கஅ. (எ) “காம்பமை சிலம்பிற கடிநாட் காந்தட், பூந்துடிப் பன்ன முன்கையின்” (எ) “காந்தட், பூந்துடிப் பன்ன புனைவினை முன்கை” பெருங். (உ) கடு: எந. - ச; (ச) கக: எஅ - கூ. (ஏ) “கைவிரிந்தன காந்தளம்” துளா. நாடு. கக.

- க. “மண்ணை யாக்கிய சோழந் திட மகிழ்ந்தார்” மறைசையந். உடு.
 உ. “இன்மண்ச சிலம்பிற் சின்மொழி யையம்பாற், பின்னொடு கெழீஇய தடவர” துலி. கஉடு: கசு-எ
 ந. (அ) “கைக்குவான்முத்தின் சரிவினை பெய்து” திருவாநீர்த்திருவிசைப் பா. க. (ஆ) “துணைகதிர் முத்திற் செயத வங்கதற் தோளரிப்பூட்டி” (இ) “நிலவுமிழ் மணியிற் செய்த வங்கத நெடுந்தோள் சாததி” காஞ்சி. திருமண. நக. சஅ.
 ச. “ஏராவது எழுச்சி; அது எழுக்கின்ற நிலைமையென நிகழ்காலமே குறித்துநிற்கும்” என்பது (தொல். பொருளி. கு. நக. நச.) நுண்மம் நோக்கற் பாலது.
 டு. இங்குலிகம் - சாதிவிலங்கம்.

(பிரதிபேசம்) * வரிவாயத்த யரிவாய, † சிலம்பரி யார்ப்ப வஞ்சிலவியலும், சிலம்பரி பெருந்தார்ப்ப. ‡ தலைநெகிழ் தாமரை முறுக்கவிழ்ந்த தாமரை, பின்னிலநத பாசடைத்தாமரை - அரும்புகள் நீருக்குமேலே யோங்கின பசிய வினையினையுடைய தாமரை; தாமரைவியைம் வளர்ந்த.

சாழில்சுனையுடையவாகிய வாய்க்னையுடைய மரத்தாற்செய்த சிற்பானை
 "நாலும் பாவையாலும் வினையாடுதற்கு, உள்ளிடுமணியிட்ட அழகமைய் அபூனந்த
 சாழில்சுனையுடைய அழகிய *சிலம்புகள் மிக ஆரவாரிப்ப அழகினையுடைய
 வ அடியிடாநடக்கும் நின்னுடைய இளமை நீங்குதலாற் பின்னுதல் விட்டு
 'நுண்ட ஐம்பாலைக்கண்டு என்னிடத்துண்டாகிய(க) அறிவுமுதலியனஎன்னை
 'டுப் போம்படியாகப் போகின்றவனே! யான் கூறுகின்றதனை இப்பொழுது
 -சன்; எ - று.

தனைநெகிழ்தாமரை, பிணிநிலந்தபாசடைத்தாமரையென்க.

௧௦ மருளி(உ)யான் மருளுற விவனுற்ற தெவனென்னு
 மருளிலே யிவட்கென வாயலா ரிற் பழிக்குங்கால்
 வைமெயிற் றவாநடப்பண் வகையணிப் பொலிந்தாரீ
 (h)தையினீ ராடிய தவந்தலைப் படுவாயோ

எ - து: யான் மயக்கமுறுகையினாலே அதுகண்டு தானும் மருண்டு
 இவனுற்ற நோய் யாதுதானென்று கேட்கும் அருள் இவட்கு இல்லை
 யென்று யான் கூற, அதுகேட்டு அயலார் நினைப் பழிக்குமளவிற் கூரிய

௧. "மனையாங்குப் பெயர்ந்தாளென் னறிவகப் படுததே" கலி. ௫௭: ௨௪.

௨. "ஆருயிர் யாதொன் றிடருறு மாககதற், கோருயிர் போல வருகி யுயக்
 கொள்ள, நேரி னதுமுடி யாகெனி னெஞ்சகத, தீர முடைமையருளி
 னியல்பே" துளா. துறவு. ௧௭௦.

௩. நீராடலும் தவமென்பது (அ) "நீஇ ராடல்..... ..எற்ற தவத்தி
 னியல்பென மொழிப்" (தொல். புரத்திணையியல். கு.உ.௦. மேற்.) (ஆ)
 "தவத்தி போகு மருமறைத்தாபத்" கல் ௬: ௧௧. (இ) "சங்கையி னதி
 கன முற்று மாடிய தவத்தின் பேறும்" திருவினா. தலவிசேடப். ௧௧.
 என் பவற்றால் அறியலாகும். (ஈ) "தையினீராடுதல் மகளிர்க்கு உரிய
 தென்பது, "இன்று இவ்வூராரெல்லார் தைநீராடுப" என்பது உயர்
 திணைக்கண் தொழிலிற் பிரிந்த ஆனெழி மிகுசொல்லுக்கும் (தொல்.
 கிளவி. கு. ௫௦. இள; உயர்திணை ஆனெழி வினைக்கும் (நன் பொது.
 கு. ௧. மயிலை) (உ) "இவ்வூர்மக்களெல்லாம் தைநீராடினர்" என்பது
 பெண்பாலென வினையினற்பொருள்வினாகிற்றென்பதற்கும் (தொல்.
 கிளவி. கு. ௫௧. 'அவற்றுள் வினைவேறு' தெய்.) (ஊ) "இன்று இச்
 சேரியார் தைநீராடுவர்" என்பது உயர்திணையிடத்துத் தொழிலிற்
 றேன்றும் ஆனெழி மிகுசொல்லுக்கும் (நேயி. சொல். ௧௧. உரை)
 (எ) "மருவூரார் தைநீராடினர்" என்பது வினைச்சொல் உயர்திணை
 ஆணையொழிந்து வந்ததற்கும் (நன். பெயரி. கு. ௧௨. மயிலை.) மேற்
 கோள்களாகக் காட்டப்பெற்றிருத்தலால் விளங்கும். அவருள்ளும்
 (பிரதிபேதம்) சிலம்புமிக் காரவாரிப்ப, சிலம்புகள் மிககாரவாரிப்ப, † கேள். மருளியான்,
 † கூறுவது கேட்டவயலாரா,

எயிற்றினையுடைய இனையமகளிர்க்கு நடுவே வகுப்புடைய கோலத்தாரே பொலிஷ்பெற்று நீ கைத்திங்களில் நீராடிய(க) நோன்பின் பயனைப் பெறுவையோ? பெறய்காண்; எ - று.

கச உருளிமா யொளிவாட விவனுண்ணோ யாதென்னு
மருளிலை யிவட்கென வயலார்நிற் பழிக்குங்கால்
பொய்தல மகளையாப்ப் பிறர்மனைப் பாடிநீ
யெய்திய *பலர்க்கீத்த பயற்பபக் கிற்பதோ

எ - று: தலையிற் கிடந்து அசையும் (உ) தலைப்பாளையையுடையவளே! ஒளிகெடும்படி இவன்மனத்தில் உண்டாகிய நோய் யாதென்று கேட்கும் அருள் இவட்கு இல்லையென்று யான்+கூற அது கேட்டு அயலார் நினைப்பழிக்குமளவில் நோன்பாகிய விளையாட்டினையுடைய மகளார்தன்மையை புடைமையாய்ப் பிறர் மனையின்கண்ணே ஐயமேற்றுப் பாடி நீ ஆண்டுப் பெற்ற வையிற்றைப் பிறர்க்குக் கொடுத்ததனான பயன் நினக்குப் பயன் தருவதொன்றோ? தாராதுகாண்; எ - று.

பொய்தல, அகரஞ் செய்யுள் விகாரம்.

கஅ ஆய்தொடி யைதுயிர்த் திவனுண்ணோ யாதென்னு
நோயிலை யிவட்கென நொதுமலர் பழிக்குங்காற்
(ந)சிறுமுத்த னைப்பேணிச் சிறுகோறு மடுத்தநீ
†நறுநுத லவரொடு நக்கதுநன் கியைவதோ

எ-று: ஆராய்ந்திட்ட தொடியினையுடையாய்! நீதான் ஐதாக உயிர்த்து இவன்மனத்திலுண்டாகிய நோய் யாதென்று கேட்கும் நோய் இவட்கு இல்லையென்று யான் || கூற அதுகேட்டு அயலார் நினைப்பழிக்குமளவிற்கு சிறிய

கன்னிடர்க்கே உரியதென்பதை, (ஏ) “நறுவீ யைப்பான் மகளிராடுந், தைஇத் தன்கயம் பேரலப், பலர்ப்படிந்து” (ஐங். அச.) (ஐ) “தாயருகா நின்று தவக்கைநீ ராடுதல்” (பரி.கக.கக.) என்பவை வலியுறுத்தும்.

க. நோன்பின் பயன், சிறந்தவினைக் கணவதைப் பெறுதலென்ப.

உ. “நடுச்சிகை முத்துத்தாமம்” (கீவக. உளநக) என்பதற்கு, ‘சிகைநடு விற் தலைப்பாளை’ என்று இவ்வுரையாசிரியரும் “தொய்யகம்” (சீலப். க: ௧௦௭.) என்பதற்கு, ‘தலைப்பாளை’ என்று அரும்பத வுரையாசிரியரும் ‘பூரப்பாளை’ என்று அடியார்க்கு நல்லாரும் எழுதியிருப்பவை இங்கே அறிதற்பாலன.

ங. “குறுநிலக் கோமா னந்த, முத்தனை யன்றிப் பின்னை யாரையே முதன்மை செய்தான்” வில்லி. சூதுபோர். கச.

(விதிபேதம்) * பலர்க்கீத்த, † கூறுவது கேட்டு அயலார், ‡ நறுநுதலவரொடு நக்கன்கு || கூறுவதுகேட்டு அயலார்.

மகனைப் பேணி வளர்த்து அவனுக்கு வேறொருத்தியுடைய (க) * பெண்ணைக் கோடற்குச் சிறுசோற்றைச் சமைத்து ஆயத்திற்று இட்டு நீ நறிய சூழையுடைய மகாரோடே மகிழ்ந்த கோன்பின் பயன் நினக்கு வந்து பாருந்துமோ? பொருந்தாது காண்; எ -று.

எனவாங்கு

எ-து: என்று; எ-று. ஆங்கு, அகை.

உரு அனையவை (உ)யுளையவுள் யானினக் குரைத்ததை

யினையநீ செய்ததுத வாயாயிற் சேயிழாய்

செய்ததன் பயம்பற்று விடாது

நயம்பற்று விடினில்லை நகைஇயோர் திறத்தே

எ - து: + நீ நெஞ்சுளையவும் யான் நினக்குக்கூறியது சேயிழாய்! நின்னை நகைஇயோர் திறத்தே வருந்தும்படி நீ செய்த கொடுமைக்கு நீ ஓர் உதவிசெய்யா யாயின் நீ செய்த (ரு)அத்தீங்கினாலுள்ள பயன் நின்னைப் பற்றுதல் விடாது,

க. இச்சொல், “பெண்மையடுத்த மகனென் கிளவி” (தோல். பெயரி. கு. கூ, ௧௦) என்றும் “மகடே மருங்கிற் பாறிரி கிளவி” (தோல். பெயரி. கு. ௪௦) என்றும் ஆசிரியரால் வழங்கப்பெறுதலும் “பெண்மையடுத்த மகனென் கிளவி” (தோல். பெயரி. கு. ௧௦) என்பதற்கு, “புறத்துப் போய் விளையாடும் பேதைப்பருவத்துப் பெண்மகளை மாறோகத்தார் இக்காலத்தும் பெண்மகனென்று வழங்குப” என்று சேனாவரைய ராலும் ‘கட்புலனாயதோர் அமைதித்தன்மை யடுத்து நாணுவரை யிறந்து புறத்து விளையாடும் பருவத்தார் பால்திரிந்த பெண்மக னென்னும் பெயர்ச்சொல்’ என்றும் ‘பெண்மகனென்பது அத் தன்மையாரை அக்காலம் அவ்வாறே வழங்கினாயிற்று’ என்றும் இவ்வரையாசிரியராலும் விளக்கம் எழுதப்பெற்றிருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாலன.

உ. “உளைய வுரைத்து விடினு முறுதி, கிளைகன்வரப் கேட்பது நன்றே” பழமொழி. உகக

ரு. (அ) “உறற்பால நீக்க லுறுவர்க்கு மாகா” நாலடி. ௧௦௪. (ஆ) “வேண் டினும் வேண்டா விடினு, முறற்பால, தீண்டா விடுத லரிது” நாலடி. ௧௦௬. பழ. கூஉ. (இ) “வினைப்பகை, வியாது பின்சென் றகும்” (ஈ) “உறற்பால, ஆட்டா கழியு மெனின்” (உ) “ஊழிற் பெருவலி யாவன மற்ருன்று, குழினுந் தான்முந் துழம்” துறன். ௨௦௭, ௬௭௮, ௬௮௦. (ஊ) “ஒளிப்பிலு மூழ்வினை ஆட்டாது கழியாது” இறை. கு. உ. உரை. மேற்கோள். (எ) “ஊழ்வினை யுருத்துவர் தாட்சி மென்பதூஉம்” சிலப். பதி. ௫௭.

(பிரதிபேதம்)* பெண் மனையை. † காண் ஆங்ககை. ‡ இனையை || நயம்பற்று என்ற

அதுவேயுமன்றி (க) நீ அருளைப் பற்றுவினெவையின் நினக்கு அனையவை பயன்
மருதல்லை; *௭ - ம்.

நச்சினோரெனத் தன்னைப் பிறர்போற் கூறினான். நயம் - அருள் =
அனையவையென்றது, (உ)தைநீரான் முதலியவற்றை.

இதனால், தலைவற்கு இழிவுபிறந்தது; தலைவிக்குச் சீரழிச்சிபிறந்தது.

† இஃது ஒன்பதடித்தரவும் நான்கடித்தாழிசையும் தனிச்சொல்லும்
நான்கடிச்சரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (உ௬)

(3௦.) சுணங்கணி வனமுலைச் சுடர்கொண்ட நறுநுதன்

மணங்கமழ் நறுங்கோதை மாரிவீழ்நுங்குந்த
னுணங்கெழி லொண்டித்தி துழைநொசி மடமருங்குல்
வணங்கிறை வரிமுன்கை வரியார்த வல்குலாய்;

நு கண்ணார்த நலத்தாரைக் கதுமெனக் கண்டவர்க்
குண்ணின்ற நோய்மிக வுயிரெஞ்ச துயர்செய்தல்
பெண்ணன்று புனையிழா யெனக்கறித் தொழுஉந் தொழுதே
கண்ணுநீ ராக நடுங்கின னின்னகா
யென்செய்தான் கொல்லோ விஃதொததன் நன்கட்

௧௦ பொருகளி நன்ன தகைசாம்பி யுள்ளு
ஞருகுவான் போலு முடைந்து;

௧௨ தெருவின்கண், காரண மின்றிக் கலங்குவார்க் கண்டுநீ
வாரண வாசிப் பதம்பெயர்த்த லேதில
நீநின்மேற் கொள்வ தெவன்;

௧௫ அலர்முலை யாயிழை நல்லாய் கதுமெனப்
பேரம ருண்கணின் ரோழி யுறீஇய
வாரளு ரெவ்வ முயிர்வாங்கு
மற்றிந்நோய் தீரு மருந்தருளா யொண்டொட;

௧௬ நின்முகந் காணு மருந்தினே நென்னுமா
நின்முகந் தான்பெறி னல்லது கொன்னே

௧. (அ) “நல்லாற்றா னாடி யருளாள்க பல்லாற்றும், நேரினு மஃதே
தனை” (ஆ) “அருளற்றா, ரற்றார்” குறன். ௨௪௨, ௨௪௮; (இ)
“அறனு, மருளுடையான் கண்ணதேயாகும்” (ஈ) “நெகிழ்ந்த, வருளினு
னாகு மறம்” சீறுபஞ்சு. ௩, ௩௫.

௨. “தைஇத் திங்கட் டண்கயம் படியும், பெருந்தோட் குறுமகன்” (நற்.
௮௦: ௭-௮.) எனவருதலும் காண்க.

(பிரதிபேதம்) * சூகவினென்றான் சீருட்சி, † இது ஒத்தாழிசைக்கலி.

மருந்து பிறிதியாது மில்லேற் றிருந்திழா
யென்செய்வாங் கொல்லினி நாம்;

பொன்செய்வாம்;

ஆறு விலங்கித் தெருவின்க ணின்மொருவன்
கூறுஞ்சொல் வாயெனக் கொண்டதன் பண்புணரார்
தேற லெளிதென்பா நாம்;
ஒருவன் சாமா நெளிதென்பா மற்று;
சிறிதாங்கே, மாணவூ ரம்ப லலரி னலர்கென
நாணு நிறையு நயப்பில் பிறப்பிலி
பூணை நோக்கி யிமையா னயந்துநங்
கேண்மை விருப்புற் றவனை யெதிரின்று
நாண்டப் பெயர்த்த நயவர வின்றே.

இது தலைமகந்தக் துறைநேர்ந்த தோழி தலைமகளோடு உறழ்ந்து அவ
ளது துறைநயப்பக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க)சுணங்கணி வனமுலைச் சுடர்கொண்ட நறுநுதன்
மணங்கமழ் நறுங்கோதை (உ)மாரிவி ழிருங்கூந்த
னுணங்கெழி *லொண்டித்தி நுழை(ந) நொசி மடமருங்குல்
வணங்கிறை வரிமுன்கை வரிபார்ந்த வல்குலாய்

க (அ) “சுணங்கணி யாகத், திர்க்கிடப் போகா வேரின வனமுலை”
பெருந். ௩௩ - ௩௬. (ஆ) “பொன்பெறு பூஞ்சுணங்கின் மென்முலை
யாய்” சிறுபஞ்ச. சஅ.

உ. “மாரிவிழிருங்கூந்தல்” கலி. கச: ச; க௩க: 'உக. “தத்த மரபிற்
றேன்றுமன் பொருளே” என்னுஞ் சூத்திரவுரையில், ‘மரபு என்
பது பயிற்சியை; இதளுனே நூல்செய்கின்றகாலத்து வினைமுதலாகிய
பொருள்கள் ஓதிய வாய்பாட்டான்வருதல் பெருவழக்கென்று
கொள்ளப்படும்’ என்று கூறி வினை முதலியவற்றுக்குப் பாசுபதேத்
துணர்த்தப்பட்ட சொற்களன்றி மரபாற் பிறசொல் வந்ததற்கு,
‘மாரிவி ழிருங்கூந்தல்’ என்பதை மேற்கோள்காட்டினர் இளம்பூரணர்;
தோல். உவம. கு. கள.

௩. நொசிவு நண்மையுணர்த்துதற்கு (அ) “நொசி மருங்குல்” என்பது
மேற். தோல். உரி. கு. எஅ. சே. (ஆ) “நொசிந்த மருங்குலன்” பெருந்.

(க) சச: சுப. (இ) “துழைநொசி மருங்குல்” நைடத. சுயம்வர. கசஉ,
(பிரதிபேதம்) ஒண்டுத்தி.

து: *சுணங்கு அணிந்த அழகையுடைய முலையினையும்(க)பிழைநி-
மன்மையையக்கொண்ட நரிய துதலினையும் நரிய மாலைபினையுடைய மண-
நாறுகின்ற மழை விரும்பும் கரிய கூட்தலினையும் † கூர்மையையுண்-
அழகினையும்(உ)நோக்கினார் கண் சென்று துழைந்துபார்க்கும் துண்மையாடே.
அவர்க்கு அறியாமையைக் கொடுக்கும் மருங்குலையும் 'வணங்குகின்ற இ-
யினையுடைய வரையணிந்த முன்கையினையுமுடைய ஒள்ளிய‡ தித்தியாகிய வ்-
நிறைந்த வல்குலையுடையவனே; எ - று.

தி (ந)கண்ணார்த நலத்தாரைக் கதுமெனக் கண்டவர்

“குண்ணின்ற நோய்மிக வுயிரெஞ்ச துயர்செய்தல்

பெண்ணன்று புனையிழா யெனக்கூறித் தொழுஉந் தொழுதே

||கண்ணுநீ ராக நடுங்கின னின்னகா

(சு)யென்செய்தான் கொல்லோ (ஐ)விஃதொத்தன் றன்கட்

௧௦ பொருகளி றன்ன தகைசாம்பி யுள்ளு

ளுந்குவான் போலு முடைந்து

எ - து: இனிய நகையினையுடையாய்! நின்னைநோக்கித் தொழுஉந்;
—தொழுதபின், புனையிழாய்! என்னைநோக்கி, X உலகத்திற்குக் கண்ணுக்கு நிறைந்த
நலத்தினையுடைய மகளிரைக் கண்டவர்களுக்கு உண்ணின்ற காமரோய் மிகும்
படி கடுக உயிர்போற் துயரைச் = செய்தல் அவர்க்குப் பெண்டன்மையன்மெனக்
கூறிக் (க) கண்ணும் உருகநின்று நடுங்கினான்; நடுங்கி இவ்வொருத்தன் தன்

௧. “சுடர்நுதல்” (கலி. ௫௮: ௩.) என்பதற்கு எழுதிய வரையும் நோக்குக.

உ. “நோக்கு துழைகல்லா துண்மைய” பொருந். ௮௨.

௩. “கண்ணார் கண்ண” பொருந். ௧௪௮: சீறுபாண். ௧௩.

௪. “என்செய்தான் கொல்லோ..... ..” உடைந்து” எனத் தோழி கூறிய
வழி, “தெருவின்கட் காரணமின்றிக் கலங்குவார்க்கண்டு” எனவும்,
“அலர்முலை..... ..(நாம்) எனத் தோழிகூறியவழி” “பொன்செய்வாய்,
எனவும் தலைவி உறழ்ந்துகூறினாளென்றுகூறி “இது தலைவன்வருத்தங்
கூற அதனை யேற்றுக்கொள்ளாது உறழ்தலின் வருவாய் நாண்மிகுதி
யாற் கடிதின் உடம்படாடையின் அமைந்தது” என்பர் ௩௪. (தொல்.
பொருளி. கு. ௪௪.)

௫. “இஃதொத்தன்” கலி. ௬௪: ௮; என்பதும் அதன் சூறிப்பும்பார்க்க.

௬. (அ) “மெய்யுருகிக் கண்ணுருகி நெஞ்சுருகிக் காம வெயில் வெண்
ணெய்ப் பாவைபோன் மெலிகின்றாரே” சீவக. ௬௮௨. (ஆ) “தன்புண
லுருமென் காதல்” நஞ்சை. ௩௬௩.

(பிரதிபேதம்) * சுணங்கணித்தழகிய முலை. † கூரிய. ‡ தித்தியாகிய. || கண்ணிதீராக.
—தொழுதபின்னர் என்னைநோக்கி, X உலகத்திற்குக் கண்ணுக்கு. = செய்த
வர்க்குப் பெண்.

த்துப் பொருகின்ற களிற்றையொத்த தன்மைகெட்டு மனமுடைந்து
ளேயுள்ளே உருகுவான்போலே இராநின்றான்; இவன் ஈண்டு வந்து
நின்ற காரியஞ்செய்தான்கொல் என்றான்; எ - று.

ஒருத்தனென்பது இடைக்குறைந்துகின்றது.

(க)தெருவின்கண், காரண மின்றிக் கலங்குவார்க் கண்டுநீ
வாரண வாசிப் பதம்பெயர்த்த லேதில
நீ நின்மேற் கொள்வ தெவன்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி நீ நம்மாற் றமக்கு நிகழ்ந்ததோர் காரண
மின்றியிலே தெருவின்கட் கலங்குவார் சிலரைக் கண்டு நினக்கு ஏதிலவா
யிருப்பனவற்றை நீ நின்மேல் ஏறட்டுக்கொள்கின்றதன்மை வாரணவாசியி
லுள்ளார் பெறும் அருளுடைமையாகிய பதத்தை நீ நின்னிடத்தே ஏறட்டுக்
கோடல்காண; இது நமக்கு என்னுப் விளையும்? ௧௭ - று.

(உ) பிறர்வருத்தந் தம்வருத்தமாகக் கொண்டு ஒழுகுவதனை வாரணவாசி
யென்னும் ஊரிலுள்ளார் பதமென்றான்.

இது “கூறிய வாயில் கொள்ளாக் காலு” (௩) தலைவிகூறியது.

கதி அலர்முலையாயிழை நல்லாய் கதுமெனப்

(ச)பேரம ருண்கண்ணின் றோழி யுறீஇய

(ரு)வாரகு ரெவ்வ முயிர்வாங்கு

(கூ)மற்றிந்நோய் தீரு மருந்தருளா யொண்டொடாட.

க. “தெருவின்கண் கொள்வதெவன்” என்பது (அ) தோழி,
தலைவற்குக் குறைநோந்து வாயிலாகிக் குறைநயப்பக் கூறியவழி,
தலைவி அவள்கூற்றினை யேற்றுக்கொள்ளாது மறுத்ததற்கும் (தொல்.
களவி. கு. உ௦. ௩௪.) (ஆ) பாங்கியைத்தலைவிமறைத்ததற்கும் (நாற்கவி.
கு. ௧௪௭) மேற்கோள்.

உ. “மலயத்து நின்றும்” (கோவையாடீ. ௧௩௬) என்புழி ‘மலயத்து வாழ்
வார் பிறர்க்கு வருத்தஞ் செய்யராகவின்’ என்று குறிப்பு எழுதி
யிருத்தலும் ஈண்டு அறிதற்பாலது.

௩. தொல். கள. கு. உ௦.

ச. “பேரம ருண்கண்” கலி. ௧௪௬: எ.

ரு. “நேரிதை வளைத்தோ ணின்றோழி செயத, வாரகுர் வருத்தங் களை
யீர யோவென” தொல். கள. கு. உ௩. ௩௪. “நெருநலு” மேற்.

கூ. (அ) “மற்றிந்நோய்தீரு மருந்தருளாயொண்டொடாட.” “நின்றுகங்காணு
மருந்தினே னென்னுமால்” என்புழி நோய் தீர்த்தற்குக் காரணமாகிய
(பிரதிபேதம்) நீபெயாதலேதிலு. என்றான அலா | பிறப்பதமென்றான் இது || என்றோழி
x ஒண்டொடாட நின்றுகங்காணு.....எ-து அதுகேட்ட,

(க)நின்முகம் காணு மருந்தினே நென்னுமா
 ழின்முகம் தான்பெறி, நல்லது கொன்னே
 (உ)மருந்து பிறிதியாது மில்லேற் றிருந்திமா
 பென்செய்வாங் கொல்லினி நாம்

எ - து: அதுகேட்ட தோழி அடிபார்த்த முலையினையும் ஆராய்ந்த பூண்
 னையுடைய நல்லாய்! பெரிய அமர்த்த உண்கண்ணினையுடைய நின் தோழி

மருந்தெனவருங் காரணத்தைக் கருவிக்கண்ணும், நின்முகத்தைக்
 காண்டல் காரணமாக அதன் காரியமாகப் பிறந்த அருளை மருந்தாதற்
 றன்மையாக உடையனென வருங் காரியத்தை ஒன்மென முடித்தற்
 கண்ணும் அமைத்துக் கொள்க. என்பர். நச். நோல். வினை. சூ. ௩௭.
 (ஆ) “மற்றிந்நோய் தீரு மருந்தருளா யொண்டொட யென்புழி,
 நோய்தீர்த்த கேதுவாகிய மருந்தென்னும் ஏதுப்பொருண்மை கரு
 விக்கண் அடங்கும்” என்பர் இ - வி உரைகாரர் ; இ - வி. சூ. ௨௪௩.
 (இ) “நோய்தீருமருந்து.....என்னும்ஏதுப்பொருண்மை கருவிக்கண்
 அடங்கும்” என்பர், சேனாவரையர்; நோல். வினை. சூ. ௩௭. (ஈ)
 “அகலிருவிசம்பு” பெரும்பாண். க. என்பதற்கு, ‘தன்னை யொழிந்த
 நான்கு பூதமும் தன்னிடத்தே அகன்று விரிதற்குக் காரணமாகிய
 பெரிய ஆகாயம்’ என்றுபொருள்கூறி அதற்கும்(உ) “அரசிருந்து பனிக்
 கும்பாசறை” ழுல்லை. எஃ. என்பதற்கு, ‘பகையரசிருந்து நடுவகுதற்குக்
 காரணமான பாசறை’ என்று பொருள்கூறி அதற்கும், (ஊ). “புண்
 டாங்குலேவ்” ழீலக. ௨௨. என்பதற்கு ‘பகைவர் புண்ணைத் தாங்குவ
 தற்குக் காரணமான வேல்’ என்று பொருளும் ‘வினைத்தொகை; ஏதுப்
 பொருள்கருவிக்கண் அடங்கும்’ என்று இலக்கணமும்எழுதி அதற்கும்
 “மற்றிந்நோய் தீருமருந்து” என்பதை இவ்வுரையாசிரியர் மேற்கோள்
 காட்டியுள்ளார். அன்றியும்(எ)உயர்தபால்என்பதற்கு, ‘ஒருகாலைக்கு
 ஒருகால் அன்பு முதலியன சிறத்தற்கு ஏதுவாகிய பால் வரை
 தெய்வம்’ என்று பொருள்கூறி, ‘உயர்த்த பாலை நோய்தீர்த்த மருந்து’
 போற் கொள்க’ என்றும் எழுதியிருக்கிறார். (நோல். களவி. சூ. ௨.)
 (ஏ) “திருந்தடி மேல்வீழ்திரக்குநோய் தீர்க்கு, மருந்து லீயாகுதலான்”
 கலி. ௬௩: ௬ - ௧0. என்பது ஒப்புநோக்கற்பாலது.

க. (அ) “நின்முகம் காணு மருந்தினே நென்னுமாவென்புழிக்காட்சியை
 மருந்தென்றொதுதலின், காணுமருந்தென்பது வினைப்பெயர் கொண்ட
 தாம்” என்பர். சேனா; நோல். வினை. சூ. ௩௭. (ஆ) இ - வி. உரை
 காரரும் இதனையே பின்பற்றுவர்; இ - வி. சூ. ௨௪௩.

உ. (அ) “மருந்துபிறி தில்லையா னுற்ற நோய்க்கே” நந். ௮0. ௬.(ஆ)
 “மருந்துபிறி தில்லாப் பெருந்துய ரெய்தி”(இ) “மந்திர
 மில்லை வேறோர் மருந்தில்லை மையனோய்க்குச், சுந்தரக்குழுதச்செவ்வா
 யமுதலா லமுதச் சொல்லீர்” கம்ப. மாயாசனக. ௧௬.

“த்தின பொறுத்தற்கரிய மனக்கவற்சியைச் செய்யும் வருத்தம் கதுமென
மீயிரைவாங்கும்; அஃது உயிரைவாங்காதபடி ஒண்டொட! பின்னை *இந்நோய்
- தற்குக் காரணமான மருந்தை அருளாய்; அம்மருந்துதான் மிகவும் † அரி
று; நின்முகங்காண்டல்காரணமாக அதை நாரியமாகப் ‡ பிறந்த அருளை
நுத்தாதற்றன்மையாக உடையேனென்று கூறாரின்றான்; ஆதலால் அவன்
நின்முகத்தை இக்காலத்தே பெறின் அது மருந்தாவதல்லது வேறு
யிறும் மருந்தில்லையாயிருக்குமாயின், = திருத்தியாய் இனி நாம் என்செய்யக்
வேமென்றான்; எ - று.

நின்முகம் — காணு மருந்தினேனென்றது தலைவியைக்கருதி. மற்று,
உமாமற்று. கொன், காலமுணர்த்திற்று. கொல், ஐயம்.

பொன்செய்வாம்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி பொன்செய்வாம் என நகைக்குறிப்புக்
கூறின.

அஃது “இசைதிரிந்திசைப்பினும்” என்னும்(க)பொருளியற்றுகத்திரத்திக்
X கூறிலும்.

உச ஆறு விலங்கித் தெருவின்க ணின்றொருவன்

கூறுஞ்சொல் வாயெனக் கொண்டதன் . பண்புணரார்

தேற லெளிதென்பா நாம்

எ - து: அவன் நகைக்குறிப்புக் கூறிப் பின்னரும் உலகவொழுக்கத்தைத்
தப்பி ஒருவன் தெருவின்கணேநின்று கூறுங்கூற்றை உண்மையென்று
கொண்டு அதன் உண்மையை உணராமாய் நாம் அதனைத் தெளிதல் எளி
தென்று சொல்லக்கடவேமென்றான்; எ - று.

நாமென்றது உயர்த்துக்கூறியது. உளப்பாடுமாம்.

ஒருவன் (உ)சாமா நெளிதென்பா மற்று

எ - து: அதுகேட்ட தோழி பின்னை நின்கருத்து இதுவாயின் ஒருவன்
சாந்தன்மை எளிதென்று கூறக்கடவேமென்றான்; எ - று.

என்பாம், உளப்பாடு

க. தோல். பொருளி. கு. க. இசைத்திரத்திற் கூறியது, ‘இயலா’ என்றத
னால், ‘என் செய்வாமென்றிவழிப் பொன் செய்வாமென்றத்போல
வினாவிற்குப் பயவாது இறைபயந்தர் போலநின்பனவுக்கொள்க’ என்பது.

உ. (அ) “நத விரந்தார்க்கொன்றாற்றுது வாழ்தலிற், சாதலும் கூடுமா
மற்று” கலி. சுச: ௧௧-௨. (ஆ) “பகையகத்துச சாவா ரெளியர்” குறஸ்.

எ௨௩. (இ) “சாவ தெளிதரிது சான்றணமை” ஏலாதி. ௪௦.

(பிரதிபேதம்) * இன்னேழைத் திர்த்தற்கு † அரிதென்று நின்முகங்காண்டல்காரன் ‡
பிறந்தவனை || மருந்தாகத், = திருத்தியாய் நாம் - காணின் மருந்தினென்றது,
X அடக்கிலும் . பண்புணராததெனல்.

உஅ. சிறிதாங்கே, மாணுவ ரம்ப லலரி *னலர்கென

நாணு நிறையு நயப்பில் பிறப்பிலி

பூணை நோக்கி யிமையா நயந்துநங்

கேண்மை விருப்புற் றவனை யெதிர்நின்று

(க)நாண்டப் பெயர்த்த நயவர வின்றே.

எ-து: அதுகேட்ட தலைவி மாட்சிமைப்படாத இவ்வூரில் † அம்பல் இனி (உ)அலரினாலே அலர்வதாக வென்று கருதி நானையும் நிறையையும் விரும்புத லில்லாத, குடிப்பிறப்பிற்குரிய ஒழுக்கம் ‡ நெஞ்சிலில்லாதவனுக்கு அவன் இறந்துபடுமென்று கூறுகின்ற அத்தன்மையே மிக இன்று காணென்றாள். அது கேட்ட தோழி நின் பூணைத்திற புணர்ச்சியை மனத்தாற் கருதி இரவுந் துயில்கொள்ளானாய் நங் கேண்மையை||நயந்து நம்மை விருப்புற்றவனை நாண் அடுகையினாலே எதிரின்று மீட்ட நயப்பாடு. வருதலின்று, அதற்குத்தக்கது அறிவாயென்றாள்; எ-று.

“சினனே பேதைமை நிம்பிரி-நல்கூர, வனைநால் வகையுஞ் சிறப்பொடு வருமே” (ங)என்பதனான் “நாணு நிறையு நயப்பில் பிறப்பிலி”எனச்சினம்பற்றி X வரினும்அஃது அவன்காதலைச்சிறப்பித்துவருதலின் அமைந்தது. பிறப்பிலி, பெயர்மாத்நிரையாய் இல்லாதவென்னும் பெயரெச்சமறைக்கு¹ முடிவாய் நின்றது. பிறப்பிலிக்கு ஆங்கே சிறிதென மாறிப் பொருளுரைக்க.

ஆங்கேயென்ற ஏகாரம், தேற்றம்.

“உயர்மொழிக்குரிய வுறமுத கிளவி” (சு)என்றதனால், தலைவி உறழ்த்து கூறினாள்.

இதனால், தலைவிக்கு விருப்பமுற்று நினைத்தல் பிறந்தது.

இது தரவும் தலைவிரவி ஐஞ்சீரடி[யும்] வந்த நெடுவெண்பாட்டும் ஐஞ்சீ ரடுக்கிய குறுவெண்பாட்டும் இடையே முச்சீரடிவந்த கொச்சகமும் வெண் பாவும் தனிச்சொல்லும் குறுவெண்பாட்டும் ஓரடியானொன்றும் ஐஞ்சீரடி

க. “நாண்டப் பெயர்த்தல்” கவி. ௪௭ உ௦.

உ. (அ) “அலரொழி வாருயிர் நிற்கும்” (ஆ) “கவ்வையாற் கவ்விது காம மதுவின்றேற், தவ்வென்னுந் தன்மை யிழந்து” (இ) “காமம், வெளிப் படுந் தோறு மினிது” நுறங். ககசக, ககசச, ககசடு.

ங. நோல். பொருளி. கு. டிக. இச்சூத்திர வுரையிலும் இப்பகுதி மேற் கோளாக இக்குறிப்பு எழுதப்பெற்றுள்ளது.

ச. நோல். பொருளி. கு. சச. இதன் பக்கம் ௩௬௪: ௪- ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * அலர்கென † அம்பலினத லரினாலே ‡ நெஞ்சில்லாதவனுக்கு || நயந்த விருப்புற்றவனை, ∴ வருதலினதற்கு, ÷ நல்கூரவெனநால் X வரினும்வனக் காதலைச்சிறப்பித்தலினிதுவமைந்தது

வந்த (க) போக்கிலக்கணயில்லா* நிலைமண்டில வாகிரியச்சரிதகமும்பெற்று
வந்தஉறழ்கலி. † “மண்டிலங் குட்ட மென்றினை யிரண்டுஞ், செந்துக்” கியல
வென்மனார் புலவர்” (உ) என்பதனான் ‡ மண்டிலங்கொள்க. (உச)

(கக.) எல்லா விலைதொத்த நென்பெறான் கேட்டடைக்காண்
செல்வங் கடைகொளச் சாஅய்ச் சான்றவ
ரல்லல் களைதக்க கேளி ருழைச்சென்று
சொல்லுத லுற்றுரைக் கல்லா தவர்போலப்
பல்லுழ் பெயர்ந்தென்னை நோக்குமற் றியானோக்கின்
மெல்ல விறைஞ்சந் தலை;

எ எல்லாநீ, முன்னத்தானென்று குறித்தாய்போற் காட்டினை
நின்னின் விடாஅ நிழற்போற் றிரிதருவா
பென்னி பெறாதநீ தென்;

க0 சொல்லின், மருதீவான் மன்னே விவன்;
செருஅது, சத விரந்தார்க்கொன் றற்றது வாழ்தலிற்
சாதலும் கூடுமா மற்று;

க௩ இவடந்தை, காதலின் யார்க்குங் கிடைக்கும் விழுப்பொருள்
யாதுநீ வேண்டியது;

க௫ பேதாய், பொருள்வேண்டும் புன்கண்மை யீண்டில்லை யாழ
மருளி மடநோக்கி னின்றோழி பென்னை
யருளியல் வேண்டுவல் யான்;

கஅ அன்னையோ, மண்டம ரட்ட களிற்றன்ன றன்னையொரு
பெண்டி ரருளக் கிடந்த தெவன்கொலோ;

உ0 ஒண்டொட, நாணிலன் மற்ற விவன்;

ஆயின் ஏன;

உஉ பல்லாநக் கெள் ளப் படுமடன் மாவேறி
மல்லலு ராங்கட் படுமே நறுநுத
னல்காள் கண் மாறி விடினெனச் செல்வானு

க. இச்செய்யுள் போக்கிலக்கணயில்லாதஆசிரியச்சரிதகம்பெற்ற உதழ்
கலிக்கு மேற்கோள்; தொல். செய். சூ.ககிசு. பேர். நச்.

உ. தொல். செய். சூ. கக௭.

(பிரதிபேதம் *நிலைமண்டல + மண்டலங்குட்ட மண்டலங்கொள்க,

மெள்ளி நகிலும் வருஉ மிடையிடைக்
 'கள்வர்போ னோக்கினு நோக்குங் குறித்தது
 கொள்ளாது போகாக் குணனுடைய நெந்தைதன்
 னுள்ளங் குறைபடா வாறு.

இது தலைமகந்தக் துறைநேர்ந்த தோழி அவனோடு உறழ்ந்து சோல்ல
 அவனது நீக்கத்துக்கண் அவன்துறை * மறுமைக்கு ஏற்பன சோல்லித் தலை
 மகனைக் துறையப்பித்தது.

இதன் பொருள்.

(க) எல்லா (உ) விஃதொத்த நென்பெறான் கேட்டைக்காண்
 (ஈ) செல்வங் கடைநொளச் சாஅய்ச் (ஐ) சான்றவ
 ரல்லல் களைதக்க கேளி ருழைச்சென்று
 (ஔ) சொல்லுத லுற்றுரைக் கல்லா தவர்போலப்
 (ஐ) பல்லுழ் பெயர்ந்தென்னை நோக்குமற் றியானோக்கின்
 மெல்ல விறைஞ்சந் தலை

க. (அ) “எல்லாவிஃதொத்தநென்பெறான் கேட்டைக்காண்” என்பது
 எல்லா வென்பது பெண்பான் மேல்வந்ததற்கும் (தோல். பொருளி.
 கு. உச. ‘முறைப்பெயர்’ இளம்; (ஆ) “எல்லா விஃதொத்தன்”
 என்பது இடைக்குறையாகிய ஒத்தன் என்பது ஒருத்தன் எனக்
 குறிப்பானறியவந்ததற்கும் (நன். பெயரி. கு. கஉ. மயிலை) மேற்கோள்.

உ. “இஃதொத்தன்” (கலி. கூச: அ) என்பதன் குறிப்புப்பார்க்க.

ஈ. “நல் கூர்ந்துஞ் செல்வ ரிரவாதார்” நாலடி. உஎ௦.

ஐ. “புனத்தே வருவார்நல் லோர்குறை போலப் புகலவொன்று, மனத்தே
 யெழுஞ் சொல்ல மாட்டார் வருந்துவர் வண்டழைகொண், டினத்தே
 பிரிந்தி கலைவின வாரிற் ப ஈங்கிவந்தா, நினைத்தே யுழல்கின்ற
 தென்னறி யேனென்று நேரிழையே” அம்பிகா. அஅ.

ஔ. “கரப்பிலா நெஞ்சிற் கடனறிவார்” (குறள்-க௦௩௩) என்புழி, கடனறித
 வென்பதற்கு மானமறிதவென்று பொருளினிசைத்து, ‘அதனையறிதல் -
 சொல்லுத லுற்றுரைக்கலாகாமைக் கேதுவாய அதனியல்பினை யறி
 தல்’ என இச்சொற்றொடரை முதற்சார்த்தி விளக்கமெழுதியிருத்தல்
 இங்கே அறிதற்பாலது.

கூ. (அ) “கண்களவு கொள்ளுஞ் சிறுநோக்கம்” (ஆ) “நோக்கினு னோக்கி
 யிறைஞ்சினு ளஃதவன், யாப்பினு ளட்டிய நீ” * (இ) “யானோக்குங்
 காலு நிலனோக்கு நோக்காக்காற், றானோக்கி மெல்ல நகும்” குறள்.
 க௦௧௨. க௦௧௩. க௦௧௪. (ஈ) “தன்னையான் முதத்தை. நோக்கிற் றான்
 முலை முதத்தை நோக்கும்” சீவக. க௧௨௬.

(பிரதிபேதம்) * மருமன்கேற்பனப் பல்லுழப்பெயர்ந்த.

வ - எ - து: ஏடா ! இவனெருத்தன் என்குறைபெறுதவன்? *இவன் கேட்புடைய பாராய்; (க) அறிவுடையோர் தம்முடைய செல்வம் முடிவை அடைகையிலே மிகுததுத் தம்முடையவருத்தத்தைக் களைதல்தக்க (அ) உறவானவரிடத்தே சென்று தங்குறையை அவர்க்கு வாய்விட்டுச் சொல்லத்தொடங்கிப் பின்னை அதனை முடியச் சொல்லமாட்டாதிருப்பாராப்போலத் தான் (ங) கூறக் கருதியதனைக் கைவிட்டு என்னைப் பலமுறையாகப் பார்க்கும் ; பின்னையான் தன்னைப்பார்க்கின் தான் மெத்தெனத் தலையிறைஞ்சி ிருக்கும் ; எ - து.

இது தலைவன் தம்மிடத்து வருகின்றமைகண்டு தலைவிக்குக்கூறிப், பின்னர் அவனெதிர்தென்று அவனை || நோக்கிக் கூறுகின்றான்.

எ (ச) x எல்லாநீ, முன்னத்தா னென்று குறித்தாய்போற்காட்டினை (ரு) நின்னின் விடாஅ (ங) நிழற்போற் றிரிதருவா யென்னீ **பெருத்தீ தென்

எ - து: ஏடா ! நீ குறிப்பாலே எம்மோடு ஓர் நட்புச்செய்யக் குறித்தாய் போல எமக்கு அறிவித்தாயாய் நின்னைவிட்டு நீங்காத நிழற்போல என்னை விட்டுநீங்காமற்றிரி தருகின்றவனே! நீ பெருத குறை ஈயாது? அதனை இது வென்று ிகூறு ; எ - து.

இது குறையுறவுணர்தல்.

க. “இன்மை யொருவற் கிளிவன் று சால்பென்னுந், திண்மையுண் டாகப் பெறின்” துறள். ௧௮௮.

உ. (அ) “செழுங்கேளிரி நிழல்சேர” (ஆ) “பற்றற்ற கண்ணும் பழமைபா ராட்டிதல், சுற்றத்தார் கண்ணே யுள்” துறள். ௧௮௯.

ங. “கூறுவங் கொல்லோ கூடலங் கொல்வெனக், கார்த் காமம்” அகம் ௧௯௮.

ச. (அ) “எல்லாநீபெருத்தீ தென்” என்பது தோழிதலைவினை விளித்துக்கூறலின் வழுவாய் அமைந்தது” என்பர், ௩௪. (தொல். பொருளி. கு. ௨௬.) (ஆ) விளியேற்குமென எடுத்தோதாதனவற்றுள் இருபாற்கும் பொதுவாகிய ஆகாப் வீராகிய எல்லாவென்பது ஏடா வென்னும் பொருளில் வருதற்கு “எல்லாநீ முன்னத்தா னென்று குறித்தாய்போற்காட்டினை” என்பது மேற். தொல். விளி. கு. ௧௨. ௩௪.

ரு. “நின்னின் விடாஅபெருத்தீதென்” என்பது குறையுறவுணர்த்து மேற்கோள்; தொல். களவு. கு. ௩௬. ௩௪.

க. “நிழலன்னை, வியா தடியுறைத் தற்று” துறள். ௨௦௮.
(பிரதிபேதம்) *இவனுடையகேட்டை. † பின்யான், ‡ நிறகுமெனத் தோழி தலையியை நோக்கிக்கூறினான் இது, || நோக்கி மேற்கூறுகின்றாளுென்று கொள்க, x ஏடாநீ **பெருத்தீதென் ††யாதுதான் அதனை, ‡‡கூறென்றான்.

௧௦ சொல்லீன், மறதீவான் மன்னோ விவன்

எ-து: *யான் என் குறையைச் சொல்லின் இவன் மிகவும் மறநிஞ
பானோ; † எ-று.

இது தலைவன் தன் நெஞ்சோசொவினது. “ஐயக்கிளவி யாடேவிற்
குரித்தே” (௮) என்பதனான் ஐயக்கிளவி தலைவற்குரித்தாய் வந்தது.

மறதீவான், வீணத்திரிசொல். சூகாரம், வினா.

௧௧ (௨)செறாஅது, (௩)சுத விரந்தார்க்கொன் றற்றது வாழ்தலிற்
சாதுதுங் கூடுமா மற்று

எ-து: அங்ஙனம் உசாவித் தம்பால் இரந்தவர்களுக்கு யாதானு
மொன்றைமுகமாறாது ஈதலைநடத்தாதுஉயிர் || வாழ்விப்பின்னைச்சாதுதுங்கூடு
மென்றான்; எ-று

௧௩ (௫)இவடந்தை, காதலின் யார்க்குங் கொடுக்கும் விழுப்பொருள்
யாதுநீ வேண்டி யது

௧. தொல். பொருளி. கு. சச. இசுசுத்திரவுரையில் இச்செய்திக்கே
“சொல்லின் விவன்” என்பது மேற்கோள்.

௨. (அ) “உயர்த்தேந்து மருப்பிற் கொல்களிறு பெறினுந், தவிர்த்துவிடு
பரிசில் கொள்ளலெ னுவந்துநீ, யின்புற விடுதி யாயிற் சிறிது,
குன்றியும் கொள்வல்” (ஆ) அகனக வாரா முகனழி பரிசி, ருளி
லரனர வேளா ரல்லர்” (இ) “உண்ணெகிழ்ந் தீயிற் சிறிதெனினுங்
குன்றுபோற் கூடும் பயன்” (ஈ) “இல்லார் மொழிந்தவை, மென்
மொழியா லுண்ணெகிழ்ந் தீவானேல் விண்ணோரா, வின்மொழியா
லேத்தப்படும்” (உ) “நகை முகமே நாண்மலரா, வின்மொழியின்
வாய்மையே தீங்காயா-வண்மை, பலமா நலங்கனரிந்த பண்புடையார்”

௩. (அ) “இன்மை யுரைத்தார்க் கதுரிமைக்க லாற்றாக்காந், மன்மெய்
துறப்பர்ன் மலை” கலி. சந: ௨௬ - ௨௭. (ஆ) “கருங்கட லுடுத்த
மல்லன் னாவதுதசு, செம்மையின் வழாஅது கொடைக் கடன்
பூண்டி, வாழ்வது பொருந்தா தாகிற், சாவது மினிதவர் வீணது முறு
மே” யா-வி. கு. ௩௩. (இ) “மன்கலில் பெருங்கொடை மருவி மண்
ஹோ, ருள்கிய பொருளெலா முதவி யற்றபோ, தென்கலி லீரவ
லர்க் கிவ தின்மையால், வெள்கிய மாந்தரின்” கம்ப. கார்க்காலப் ௧௦௩.

௪. (அ) “காமஞ்சாலா விளமை யோன்வயின்” என்னும் சூத்திரவுரையில்
“புல்லித்தோன்றும் கைக்கிளையினவே காமஞ்சான்ற இளமையோள்
கண் நிகழுங்கைக்கிளை இத்துணைச் சிறப்பின்றாயிற்று; அஃது ‘எல்
(பிரதிபேதம்) * அதுகேட்ட தலைவன்யான் † எனத் தன்னெஞ்சொசொவினான், இது “ஐயக்
கிளவியாடவர்க்கு, † யாதானுமொன்று முகமறது, || வாழ்தலின்.

வ. எ-து அது கேட்ட தோழி இவள் தந்தை இரப்பார்மேலுள்ளன்காதலனால்
வாவலாயார்க்குஞ் சீரிய பொருள்களைக் கொடுக்கும், நீவேண்டியமொருள்
பொதுதானென்றான்; எ -று.

இஃது “உயர்மொழிக் ஞாயி வறமுங் கிளவி, யையக் கிளவியாடேவிற்
ஞரித்தே” (க) என்பதனால், தோழி உறழ்ந்துகூறினாள்.

கரு பேதாய், பொருள்வேண்டும் புன்கண்மை ஈண்டில்லை யாழ்
மருளி மடநோக்கி(உ)னின்றோழி யென்னை
யருளியல் வேண்டுவல் யான்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன் கூற்றின் குறிப்பறியாதவனே! என்
னிடத்துப் பொருளை இரக்கும் மிடயில்லை. மருண்டு மடப்பத்தைபுடைக்

லாவிஃதொத்தன்” என்னுங் கலியுள் ‘இவடந்தை, காதலின்யார்க்குங்
... ..வேண்டுவல்யான்” எனவரும். இது கைகோ ளிரண்டினுங்
கூறத்தகாத வாய்பாட்டார் கூறலிற் கைக்கிளை யென்றார். குறிப்
பென்றதனான் சொல்லியின்புறியும் தலைவன்றன் குறிப்புநிகழ்ந்தது
புறத்தார்க்குப் புலனாகாதென்பதூஉம் அகத்து நிகழ்ச்சியறியும் மனை
வியர்க்காயிற் புலனமென்பதூஉங் கொள்க” என்பர் நச; தோல்.
அகத். கு. ௩௦. (ஆ) “வைகல் வைகலைய விவ்வுழிக், கையுறையேந்தி
னார் வருதிர் மற்றல், தறிகலம் யாமெமக் குரைப்பிற், பெறுகுவி
ரெந்தை பெருவண்மையனே” தமிழ்நெறி. மேர்கோள்.(இ) “வேண்டிவ
கொடுக்கும், போதல் வேண்டா பொருட்குறை வுண்டெனி, னேத
மில்லை யிவணி ராயின்” பெருங். (ங) சு: ௧௮௧ - ௩.

க. தோல். பொருளி. கு. ௪௪. “உயர்மொழிக்குரிய வறமுங் கிளவி” என்
புழி உறழ்ந்து கூறலை நால்வகைப்படுத்தி, “ஈத லிரந்தார்க்கொன்
றூற்றுவாழ்தலிற், சாதலுங் கூடொமற்று” எனத் தலைவன் கூறிய
வழி, “இவடந்தை, காதலின் யார்க்குங் கொடுக்கும் விழுப்பொருள்,
யாதுநீ வேண்டியது” எனவும், (“பேதாய் பொருள்வேண்டும்
வேண்டுவல் யான்” எனத் தலைவன் கூறியவழி) “மண்டமரட்ட களி
றன்னான் மன்னையொரு, பெண்டி ரருளக் கிடந்த தெவன்கொலோ”
எனவும் தோழி உறழ்ந்து கூறினாள் என்று கூறி, ‘இஃது அவன்
வருத்தத்தில் எதிர் கூறத்தகாதன கூறலின் வழுவாய்த் தலைவி
கருத்தறிந்து உடம்படவேண்டுமென்று கருதுதலின் அமைந்தது’
என்பர். நச.

உ. “இருளுறழ் கூந்தலா -என்னனை, யருளுறச் செயினுமக் கறனுமா
ரதுவே” கலி. ௧௪௦: ௩௩ - ௩௪.

(பிரதிபேதம்) காதலினால் யாருக்கும் பொருள்கள்கொடுக்கும் யாதுதானென்றான் பேதாய்.

தாசிய நோக்கினையுடைய நின் தலைவி என்னை அருளுதலை யான் * இரப்பே
னென்றான்; எ - று.

கபு அன்னையோ,

எ-து: † அத்தன்மையையோ? எ - று.

இஃது அதுகேட்ட தோழி இவ்விடத்துக் களவொழுக்கம் அறியாள்
போன்றாகுறியது.

(3) மண்டம ரட்ட களிற்றன்னுன் றன்னையொரு

(உ) பெண்டி ருளாக் கிடந்த தெவன்கொலோ

எ-து: ‡ மிக்ஞ்ச செல்கின்ற போரிலே படைவரைக்கொன்ற களிறுபோல்
வான் றன்னை ஒரு மகளாயிருக்கின்றவன் அருளும்படியாகக் கிடந்த குறை
எத்தன்மையதோதான்; || எ - று.

இது தோழி தலைவன் நீங்கியபின்னர்த் தலைவியோசொவியது.

உ௦ ஒண்டொட, நாணிலன் மற்ற விவன்

ஆயின் ÷ ஏஎ;

உஉ (h) பல்லாராக் கொள்ளப் படுமடன் மாவேறி

மல்லு ராங்கட் படுமே நறுதுத

க. “மண்டமர் முருக்குவ களிற்றை யார்க்குப், பெண்டிர் கூறும் பேரறி
வுண்டோ” மணி. கஅ: கச௦-சக.

உ. பெண்டிரென்பத னீற்றிலுள்ள ‘இர்’ என்னு மிடைச்சொல் முன்
னிலையின்றி ‘ர்’ ‘ஆர்’ என்பவைபோலப் படர்க்கைப் பன்மையிலும்
வரும் விசுவாசமும்; மகளிர், கேளிர், வேளிர், புத்தேளிர் முதலிய
வற்றில் இவ்விசுவாசம் வருதலும் இச்சொல் “பெண்டிரும் வாழாரோ”
(நாலடி. ககச) “பெண்டிராயிற் பிறர் நெஞ்சு புகாஅர்” (மணி. உஉ:
சக) “பெண்டிர் மதியார்” (வளையாபதி) எனப் பன்மைவினைபெற்று
முடிதலும் இக்கருத்தை வலியுறுத்தும்; இங்கே இதனை, “பத்தினிப்
பெண்டிர்” (மணி. கஎ: க) என்பழிப்போல ஒருமையில் மயங்கிவந்த
தென்று கொள்க.

ங. (அ) “மாவென மடலுழர்ப பூவெனக், குவிமுகி ஷெருக்கவ கண்ணி
யுஞ் சூடுப, மறிகுறாக்கவும்படுப, பிறிதுமாகுப காமங்காழ்கொளினே”
குறுந். கஎ. (ஆ) “மாவென் றரைத்து மடலேறுப மன்று தோறும்,
பூவென் றெருக்கி னிணர்கூடுப புண்மை கொண்டே. பேயென்

(பிரதிபேதம்)* இரப்பேனென்றான். இது உயர்மொழிக்குரிய வறமுங்கின்.....
யுரித்தே என்பதனாற் குறுழியுழந்து கூறின அனையோ! அதுகேட்ட
தோழி அத்தன்மையாவென்றிவ்விடத்துக்களவொழுக்கம் அறியாள்போன்று
கூறின மண்டமரட்ட. ‡ அதுகேட்டுத் தலைவன் நீங்கிய பின்பு மிக்ஞச்
செல், || எனத்தலைவியோசொவியுள். ஒண்டொட ÷ ஏஎ

னல்காள்(க)கண் மாறி விடினெனச் செல்வானு

மொள்ளி நகிலும் வருஉ மிடையிடைக்

(உ)கள்வர்போ னோக்கினு நோக்குங் குறித்தது

கொள்ளாது போகாக் குணனுடைய நெந்தைதன்

னுள்ளங் குறைபடா வாறு

எ - து *ஒண்டொட! இவன் எந்தைதன் உள்ளங் குறைபடாதபடி வேண்டவன கொடுத்துத் தான் குறித்ததொன்று கைப்பற்றும் போகாக் குணத்தையுடையன், அதனால் நீ அருளினுந் தாழ்விலலை; அவன்ருன் குறையுற்றுநிற்கின்ற காலத்து யான் தன்னை இகழ்ந்து சிரித்தாலும் பலகாலும் வரும்; அக்குறையுறுவுக்கு நடுவேநடுவே கள்வர் தாங்குறித்தபொருளை நோக்காது நோக்குமாறுபோல நின்னை மனநோக்காதுநோக்கும்; அதனால் இவனுயின் அறுதியாக ஏ! || நாணமில்லை. நாணமின்மையால் இவன் போகின்ற போக்குப்பலருஞ் சிரித்து இகழப்படு மடன்மா யான் ஏறும்படி நறிய நுதலினையுடையான் அருளாளாய் அருளாமாறியேவிடின் அவனோடு என்னிடை நிகழ்த்து ஊட்டித்தே அலராமேயெனக் கருதிச்செல்வான் + போலேயிருந்தது; எ - து.

இஃது உசாவியபின், தோழி அவளை நோக்கி, மேல் இதற்குத்தக்கது நீ அறிந்து செய்யெனக் குறைநயப்பித்தது

(௩)என்னநகிலும்வருமென்றது தன் கண்ணிகழ்ந்த எள்ளல்பொருளாகநகை பிறந்தது. ஏறி. ஏற.(ச)எந்தைஎன்றது, தலைவிதந்தையை. நோக்கினுமென்றது

மெழுந்து பிறராப்பவ ரிற் ப காம, நோய்நன் கெழுந்து நனிகாழ் கொள்வ தாயினக்கால்” லீனாயாபதி.

க. (அ) “பிறனைக், கொலையொக்குங் கொண்கெண் மாறல்” நான். அ.
(ஆ) “கொண்கெண் மாறல் கொடுமையிற் றவ்வாது” முத. ௩௭. (இ)
“கண்மாறி நீங்கினன்” மணி. ௩: ௪௦ - ௪௧.

உ. வினைபயன் மெய்யுரு வுவமை கட்டுரிய வென்று பாருபடுக்கப்பட்ட உவமச்சொற்களன்றி மரபான் வருவனவு முண்டென்பதற்கு, ‘கள்வர் போனோக்கினு நோக்கும்’ என்பது மேற்கோள்; தோல். உவமை. சூ. ௧௭. இளம்.

௩. தோல். மெய்ப். சூ. ௪. பேர். உரையிலும் இப்பகுதி இதற்கே மேற்.

௪. “அன்னை யென்னை யென்றலு முளவே” என்புழி உம்மையாற்பிறவு முளவென்றுகூறி, தோழி தலைவிதந்தையை எந்தை யென்றுகூறிய தற்கு ‘எந்தைதன், னுள்ளங் குறைபடா வாறு’ என்பதை மேற்கோள் காட்டுவர் ௩; தோல். பொருளி. சூ. ௫௨.

(பிரதிபேதம்)* உசாவியபின்னும் அயனைநோக்கி ஒண்டொட கொடுத்துய்த்தான் குறித்த பொருளை நோக்குமாறு||நாணமில்லை இந்நாணமின்மையால்இவன் + போலேயிருந்ததுமேல்இதற்குத்தக்கது நீயறிந்துசெய்யெனக்குறைநயப்பித்தான்என்றி.

நோக்கனோக்கம். ஏள ! இகழ்ச்சிக்குறிப்பு, “முறைப்பெயர் மருங்கி
கெழுத்கைப் பொதுச்சொ, னிலைக்குரி மரபி னிருவீற்று முரித்தே.” (௧)௭௭
பதனான், எல்லாவிஃதொத்தன் எல்லாவென இருபாற்ருமாய்நின்றது.

இதனால், தலைவிக்கு நினைத்தல் பிறந்தது.

இது ஐக்கோள் இரண்டினுங் கூறத் தகாதனவாகப், பொருள் யாது நீ
வேண்டியதென்றும், அருளியல் வேண்வெல் யானென்றும், கூறலிற் “காமஞ்
சான்மவிளமையோ” (௨)௭௭௭ நிகழ்ந்த ஐக்கினையாம்.

இது தலைவிரவின நெடுவெண்பாட்டிம்ஜஞ்சீரடுக்கிய குறுவெண்பாட்டிம்
ஓரடியானென்றும் ஜஞ்சீரடுக்கிய குறுவெண்பாட்டி மூன்றும் கொச்சகமும்
ஓரடியானென்றும் தனிச்சொல்லும் வெள்ளைச்சரிதகமும் பெற்ற கொச்
சகக்கவி. (௨௮)

(௬௨.) ஏள யிஃதொத்த னுணிலன் றன்னெடு

மேவேமென் பாரையும் மேவினன் ஐகப்பற்று

மேவினு மேவாக் கடையு மஃதெல்லா

நீயறிதி யானஃ தறிகல்லேன் பூவமன்ற

௫ நெல்லினர் செல்லாக் கொடியன்னாய் நின்னையான்

புல்லினி தாகலிற் புல்லினெ னெல்லா

தமக்கினி.தென்று வலிதிற் பிறர்க்கின்னு

செய்வது நன்றாமோ மற்று;

௬ கூடர்த்தொட, போற்றாய்களைநின்முதுக்குறைமைபோற்றிக்கேள்
வேட்டார்க் கினிதாயி னல்லது நீர்க்கினிதொ
றுண்பவோ நீருண் பவர்;

௧௨ செய்வ தறிகல்லேன் யாதுசெய் வேன்கொலோ

வைவா யரவி னிடைப்பட்டு னைவாரா

மையின் மதியின் விளங்கு முகத்தாரை

வெளவிக் கொளனு மறனெனக் கண்டன்று;

௧௬ அறனு மதுகண்டற் றுயிற் நிறனின்றிக்

கூறுஞ்சொற் கேளா னலிதரும் பண்டுநாம்

வேறல்ல மென்பதொன் றுண்டா லவனெடு

மாறுண்டோ நெஞ்சே நமக்கு.

௧. தோல். பொருளி. சூ. ௨௬. இவருரையில் இதற்கு இப்பகுதிகள் மேற்
கோள். இந்நூற்பக்கம் ௩௭௦: ௧. (அ) ௩௭௧: ௪. குறிப்புப்பார்க்க.

௨. தோல். அகத். சூ. ௫௦. இந்நூற்பக்கம் ௩௭௨: ௪.(அ) குறிப்புப்பார்க்க.

இஃது “ஏறிய மடந்நிறம்” என்னும்(க)தந்திரத்து மிக்க காமத்து மிட-
லென்றதனால், தலைவனுந் தலைவியும் உறழ்ந்துகறித் தலைவி கூடகீ கருதியும்
புரப்பருந்தினாள்.

இதன் பொருள்.

(உ)என யிஃதொத்த னுணிலன் றன்னொடு
மேவேசுமென் பாரையு மேவினன் கைப்பற்று
மேவினு மேவாக் கடையு மஃதெல்லா
புறறிது யானஃ தறிகல்லேன் (௩)பூவானன்ற
நு ரொல்லினா செல்லாக் கொடியன்னாய் நினைபான்
புல்லினி தாகலிற் புல்லினெ (௪)நெல்லா
தமக்கினி தென்று வலிதிந் (௫)பிறர்க்கின்னா
செய்வது நன்றாமோ மற்று

க. தோல். அகத். கு. நக. இசகுத்திரத்தின் நகரொர்க்கினியருடையில்
“என இஃதொத்தன்.....” என்றருமோ மற்று” என்பது மிக்க
காமத்து மிடலுக்கு மேற்கோள்.

உ. (அ) என இஃதொத்த னுண் லன்றன்னொடு” என்பது என யென்பது
இசைநிறையாய் வந்ததற்கு மேற்கோள்; தோல். இடை. கு. உச. நச.
இ-வி. கு. உளஅ. (ஆ)செறற் சொலென்பது செறலிஃதும் கூறுஞ்சொல்
என்று கூறி, “என யிஃதொத்தன்” என்றவழி இஃதென்பது செறல்
பற்றி வந்ததென்றும் (தோல். கிளவி. கு. நக. ‘குடிமை’) (இ)
சுரன பிசைக்கு மிறுதியிலயிர் அளபெடை பெற்றவருந் காலத்திற்
பொருள்வேறுபடுமென்றுகூறுழி ஏ, அளபெடுத்துவருதற்கு “என இஃ
தொத்தன்” என் டதைமேற்கோள்காட்டி என இகழ்ச்சியை யுணர்த்திற்
தென்றும் (தோல். இடை. கு. நக. ‘சுரளபு’) கூறுவர்; தெய். (ச)
என இசைநிறையாய் வந்ததற்கு, சேனாவரையர் உரையிற் காணப்படும்
“என இஃதொத்தனென்பெருன் கேட்டைக்கான்” என்பதில் பின்
இரு சீரும் கலி. சுசு-ம் பாடலில் உள்ளவை; எழுதுவோரால் மயங்கிச
சேர்த்தெழுதப்பட்டனபோலும்; தோல். இடை. கு. உச.

ந. “பூவான் றன்று சுனையு மன்று” கலி. நக. கஉ.

ச. எல்லா வென்பது ஆண்பான்மேல் வருதற்கு “எல்லா.....மற்று”
என்பது மேற்கோள்; தோல். பொருள். கு. உச. ‘முறைப்பெயர்’இளம்.

௩. (அ) “பிறர்க்கின்னா முற்பகற் செய்யிற் தமக்கின்னா, பிற்பகற் ருமே
வரும்” குறள். நகக, (ஆ) “பிறர்க்கின்னா செய்தலிற் டேதைமை
யிழ்வே” அறநெறி. க௩.

(பிரதிபேசம்) * என்பாறைமேவினன்+எல்லாந்தமக்கினி.

எ - து: *இவனெருத்தன் தன்னோடுபுணர்ச்சிக்குறிப்பின்றிநின்பாரையு
தான் புணர்ச்சிக்குறிப்புடையனாய்க் கையாலே வலிதிற்பிடித்துக்கொள்ளு
ஆதலால் என நாணிலறையிருந்தானெனத் தலைவி கூறினாள்; அதுகேட்ட
தலைவன் அப்புணர்ச்சிக்குறிப்பினது பகுதியாகிய மெய்ப்பாடெல்லாம் நின்
னிடத்துப்பொருந்துதலைசெய்யினும் பொருந்தாத இடத்திலுமுள்ள நன்று
தீது நீ அறியக்கடவை; யான் புணர்ச்சிக்குறிப்பை அறிதலைச் செய்யேன்; பூ
நெருங்கின மெல்லிய கொத்துநீங்காத கொடியையொப்பாய்! நின் மேனி
புல்லுதற்கு இனிதாயிருக்கையினாலே நினை யான் புல்லினென்றான்.
அது கேட்ட தலைவி ஏடா! தமக்கு இனிதாயிருக்குமென்று கருதிப்
பிராசுக்கு இன்றாதுவாற்றை வலிதிற்பு செய்யவது இன்பத்தைத் தருமோ
வென்றாள்; எ - து.

என, இகழ்ச்சிக்குறிப்பு.

இது “வேட்கை மறுத்துக் கிளந்தாங் குணத்தன், || மரீஇய மருங்கி
னுரித்தென மொழிப” (க) என்பதனால் அடியோன் தலைவனாய்வித் தலைவி
வேட்கைமறுத்து உரைத்தது.

கூ - சுடர்த்தொடரு (2) போற்றியகோநின் (1) துக்குறைவானபோற்றிக்
வேட்டார்க் கினிதாயி னல்லது நீர்க்கினிதென் [கோள்
நான்போவா நீருண் பவர்;

கஉ செய்வ தறிகல்லேன் யாதுசெய் வேன்கொலோ
(நு)வைவா யரவி ஃனிடைப்பட்டு ரைவாரா

க. தோல் பொருளி. கு. கள. இசு குத்திரத்தின் நுகிராக்கினியருரையில்
“தமக்கினி தென்று மற்று” என்பது இச்செய்திக்கே மேற்.

உ. “போற்றும் . . . நீருண்பவர்” என்பது தீக்காமம் இழிந்தோர்க்
குரிமையின் அடியோர் தலைவராய்வந்த கைக்கிளை என்பது, தோல்.
அநந. கு. உரு இவருரையிற்காணப்படுகின்றது. இந்நூற்பக்கம் ௩௮௦:
உ (அ) குறிப்புப்பார்த்தால் இஃது இளம்பூரணர் கருத்தை மறுத்த
தென்பது விளங்கும். இஃற்கு மாறாக இச்செய்யுளின் உரை முத
லிறுதியில் இதுபெருந்தீனையென்றுள்ளது. இவை ஆராய்தற்பலன்.

௩. ஜவாயாவு (அ) “ஜவா யரவுற்ற தன்னவின் ஓவிட ராற்றியென்
போ, லெவ்வா றிருந்திரீ மெவ்வையீர்” தஞ்சை. ௨௬௮. (ஆ)
“ஜவாய் வயநாகம்” சளவழி. ௨௬. (இ) “வருவரையு, ஜவாய நாகம்”
தீனையிலே. கரு. (க) (ஈ) “ஜவாயாவி னவிராரழல் போன்று சீறி”
சீவக. ௨௩௪௬. (உ) “ஜந்தலை நாக மழல வெகுட்டி” பெருங். (உ) அ:
உக. (ஊ) “உந்த் லையாவு தன்வா யைந்துடன் கவார்தநஞ்சிற், தன்ப
மோர் கடி கையல்லாம் தஞ்சினைத் ரொடாத்தி டாவாம்” மேரு. ௩௩௮.

பிரதிபேதம்) 1 என இகழ்ச்சிக்குறிப்பு இவனெருத்தெய்யென், முகைநெருங்கின பு செய்தது
இன்பத்தைத் தருமோவென்றான் இது || மரீஇருக்கின். + சுடர்த்தொடரு
X அல்லதை. ∴ இடைப்பாடு.

(க) கையின் மதியின் விளக்கு முதத்தாரை

*மெய்நிக் கொன்று மறினெனக் தகண்டன்று

எ - து அதுகேட்ட தலைவன் கூடர்த்தொடர் ! நின் முதுமுகக் கண் உறை கின்ற நிலைமை சாண்டுப் போற்றுது கைவிடி; யான் கூறுகின்றதனைப் பேணிக் கேள்; நீருளபாசிலர் தண்ணீரை விரும்பினர்க்கு அஃது இனிமையின் உணனுமதல்லது ! அநீர்க்கு இனிமையிருக்குமென்று கருதி உண்பபோ உண னோ கானென்றான்; என்று பின்னும் ஒரு தவையினையுடைய பார்பினது பார் வையிலே அகப்பட்டு வருகும்வந்து மேற்செய்யும் காரியம் அறிகல்கிலன்; இனி யாதுமெய்வேனெகால்வெற செஞ்சொகெளந்து, மறுவில்லாத மதி போல விளங்கும் முதத்தினையுடைய மகாரினை வலித்திணைத்தலும் (உ) ஒரு மணமென (ங) தூல்கண்டதெனத் துணிந்துகூறினான்; எ - து.

ஐவாயரவென்றது தலைவியை.

கசு அறன்று மதுகண்டற் குயிற் றிறநின்றிக்

கூறுஞ்சொற் தோனா னலிகருந் (பு) பண்டியின்

(எ) “ஐத் தலைநாக மகன்முறை கண்டஞ்சுமன்று” திருவாவடு துறையி் கோவை. ககௌ.

க. “அவிர் மருக்குப் போல, மறுவுண்டோ மாதா முகத்து” குறள். கககள.

உ. (அ) ஒருமண மென்றது இரக்கத மனத்தை; அஃது ஒரு தலைவன் ஒரு தலைவியை அவளானும் அவளுடைய தமையானுமன்றி வலித்திற் பெறுதல். (ஆ) “மலிபொற்பைப் புணை மாலுற்ற மைக்கர், வலித்திற் கொண டான்வதே யென்ப - வலித்திற் பராககதஞ் செய்துமலும் பாழி நிமிர்ந்தோ, ளிராக்கத்தார மனற விபல்பு” நோல். கள. கு. க. மேற் கோள். (இ) “மாதா தங்களை வன்மையிற் பற்றுத லரக்கர், தி” பேருரி. முசுருத்தன். ஈக.

ங. தூலென்றது வேதத்தை; “மறையோர் தேளத்து மன்ற லெட்டனுள்” (தோல். கள. கு. க.) “அத்தனை வருமறை மன்ற லெட்டனுள்” (இறை. கு. க.) என்பனையும் அவற்றினுரையும் பார்க்க.

ச. (அ) “பண்ணோம் நமக்கு” இது மறுத்தெதிரகோடற்குமேற் கோள். நாற்கவி. கு. கஉ. (ஆ) “ஒன்றி யுயர்ந்த பால தாணையி, லெடுத்த கிழவனுங் கிழகுதி புங் காண்ப” (தோல். களவியல். கு. உ. நச) என்பதும் அதன் உரையும் (இ) “விளியுமெ ளின்னுயிர் வேரல்ல மென்பா, ரளியின்மை யாற்ற நினைந்து” (குறள். கஉ௦க.) என்பதும் அதன் பரிமேல். உரையும் (ஈ) “திட்டி விடமு னநின்னுயிர் போநாட், கட்டிட மு லீயத் தென்னுயிர் சுட்டே, னுவவன மருங்கினிள் பாலுள்ளர், (பிரதிபேதம்) *வைஇக்கொளலும், தகாண்டன்று கொண்டனது ! அகநா இனிதாயிருக்கும்.

வேறல்ல மென்பதொன் றுண்டா லவனெதி

மீர் றுண்டோ நெஞ்சே நமக்கு

௧. எ-து: அதுகேட்ட தலைவி நூல் உயர்ந்த மணத்தைக்கூறப்பட்டு(க)உல ஒழுக்கமும் அத்தன்மைத்தாயிருக்குமாயின், அவனும் யான் மறுத்துக்கூறுஞ் சொல்லேக் கொள்ளாது திறனன்றி நலியுமாயின், அவையேயன்றி அவன் மனத்து முற்பிறப்பில் யானும் அவனும் வேறல்லமென்பதொன்று அவனிடத் துண்டாயிருக்குமாயின், நெஞ்சே அவனோடு நமக்கு இனி மாறுபாடுண்டோ வென்ப புணர்ச்சிக்கு உடம்பட்டுக்கூறினான்; எ - று.

அறனுமதுகண்டற்றென்பது ஆங்குஞ்சூழிதல். தான்மறுத்துரைப்பவும் தன்மேல் அவன் விருப்பஞ்செய்தமை கண்டு பணி நாம் வேறல்லமென்ப தொன்று அவனிடத்துண்டாலென்றான். (௨)இது தீதாமாதலான் அடியோர் தலைவராகவந்த பெருந்திணை.

தவிர்விலே ஞாதலிற் தலைமக டோன்றி” (௨) “நினக்கிவன் மகனாற் தோன்றிய தூஉ, மனக்கிளி யாற்குநீ மகளாய தூஉம், பண்டும் பண்டும் பல்பிறப் புளவாற், கண்ட பிறவியே யல்ல காரினை” மணி. உக: ௧௧-௧௪. உக-௩௨. என்பவைகளும் எண்டு ஒப்புநோக்கற்பாலன.

௧. (அ)“விட்டுவிளங்கு மூனிமுடியாய் வேதஞ்சொன்ன பிரமதி, யெட்டு மணத்தி லொரு மணமா மரக்கார்குலத்தி னியல்பறிவை, கட்டுமரிய காவலையும் கலக்கிப் புக்குந் கன்னியரை, முட்டி யவரைக் கொடி போந்து வேட்கை முறையே யென மொழிந்தான்” இராமா. திக்கு விசயப். ௧௩௮. (ஆ) “கையின் மாலை யிவற்கெனக் கன்னியர், வெய்ய நெஞ்சொடு மின்னென வந்தவர், வைய மன்னன் வயநிலேநோக்கியே, யையமுற்றன் ரன்புறு நாதலார்; - என வேஞ்ச ரெதிரிவரைப்பெருந், தானே சூழ்மணிச சந்தனத் தேற்றியே, சோனை மாமதஞ் சோருங் கடதட, யானே யென்ன விளவலொ டேகினான்; - முறையினாலன்றி மொய்ம்பிற் கவர்வர்தத், குறையினாலெனக் கோக்குவல் கூடிவந், திறைவ லேடெதி ரேற்றலில் வீரரைப், பிறைமுகக்கிணை யாற்பிளந் தோட்டினான்; - அம்பிகைக்கு மம் பாலிகைக்குமபதி, யெம்பி யேயெழி லாலென் றிசைவுறத், தம்பி தன்னைத் தனஞ்சயன் தன் னெதிர், வம்பினான்மிகு மாமணஞ் சேர்த்தினான்” வில்லி. குருகுல. ௧௨௩- ௧௨௮. (இ)“சூழ்படை கிழியத்தெய்வச் சுடர்மணிப் பொலந்தேர் தூண்டி, யாழ்கட லவனியாளு மரசுருங்காண வாகுப், போழ்படு திங்களன்ன புதுநிலாக் கற்றைதூற்றும், காழிள முலையினோக் கவர்த் தன்ன கமலக் கண்ணன்..... ஆழிதரு மின்னமுத மன்னவனே வேட்டான்” பா.க. (௧௦) உருக்குமிணி மணத்திற முரைத்த. ௫௨-௭௩.

௨. (அ) “எவன் மரபின்” என்னும் சூத்திரவுரையில் இச்செய்யுளை மேற் கோள் காட்டி, இதனுள் வெளவித் கொள்ளு மறனெனக் கண்டன்று

இதனால் இருவர்க்கும் புணர்ச்சிபுவகை பிறந்தது.

இது தலைவிரவின நெடுவெண்பாட்டிம் ஐஞ்சீரடிகிய குறுவெண்பாட்டிம்
யுதாசகமும் வெள்ளைச்சரிதகமும் பெற்று வந்த கொசுசகக்கலி. (உள்)

(கூங்) நோக்குங்கா னேக்கித் தொழுஉம் நிறர்காண்பார்
தூக்கிவி தூற்றும் பழியெனக் கைகனித்துப்
போக்குங்காற் போக்கு நினைந்திருக்கு மற்றுநாம்
காக்கு மிடமன் றினி;

எல்லா வெவன்செய்வாம்;

கூ பூத்துழாய் செல்ல லவனுடை ம் கழர்ச்சுய்
விநாம்பியான் விட்டேனும் போலலென் றோண்மேற்
கரும்பெழுது தொய்நிற்சூச் செல்லவில்லா
விருந்தாயோ வென்றாக் கிற;

க௦ அவனின், திருந்தடி மேல்விழ்ந் திரக்தோய் தீர்க்கு
மருந்துரீ யாகுத லான்;

க௨ இன்னும், கடம்புண் டொருநாளீ வந்தை யுடம்பட்டா
வென்னுமை பென்மெய் தொடு;

க௪ இஃதோ வடங்குக்கேள்;

நின்னெடு சூழங்கா னீயு நிலங்கிளையா
வென்னெடு நின்ற லெளிதன்றோ மற்றவன்
றன்னெடு கின்று விடு.

இது தலைமகந்தக் குறைநேரிந்த தோழி அவனிலைமை தலைமகட்துக்
கூறி அவளுடைந்த மாற்றத்தால் அவள் குறிப்பறிந்து இவ்வகையான தலை
வந்தக் கூறேன அவளுடன் நகையாடிக் கூட்டழண்மை தான் அறிந்தமை
தோற்றுவித்தது.

இதன் பொருள்.

எனவும் 'நீர்க்கினிதென் றுண்பவோ நீருண்பவர்' எனவும் தலைமகன்
கூறுதலானும் தலைமகன் முனிந்துரைத்தலானும் ஊடியுணர்வான்
போல அறிதாகத் தலைமகளுடன் பட்டமையானும் இஃது உயர்ந்தோர்
மாட்டுவந்த கைக்கிளை என்பர்; இளம்; தோல். அகத். கு. உசு. (உ)
அகப்புறக் கைக்கிளை தலைமைப்பாடில்லாதவர்க் குறித்தாய்வந்ததற்கு
நாற்கவி. உரைகாரரும் (நாற்கவி. கு. உசஉ.) (இ) மிக்க காமத்து
மிடத்துக்கு இ-வி. உரைகாரரும் (இ-வி. கு. ௫௯௬) மேற்கோள்காட்டுவர்
(பிரதிபேதம்) சரிதகமும் வந்த.

(க)*நோக்குங்க! னோக்கித் தொழுதம் பிறர்காண்பார்
 "தூக்கிலி தூற்றும் பழியெனக் (உ)கைகனிததுப்
 போக்குங்காற் போக்கு நினைத்திருக்கு மற்றுநாங்
 காக்கு மிடமன் நினை;
 எல்லா வெவன் ட்செய்வார்

எ-து: தான் தொழுகின்ற தன்மையைப் பிரர் காண்பாராக மனத்தாற்
 றுக்குதல்இல்லாதவன் (உ)நாம்பாக்குவகால் நம்மைநோக்கித் தொழாநிற்கும்;
 இவ்வனன் தொழுது நமக்குப் பழியைத்தூற்றுமென்று கருதித் தொழுதலை
 விலக்கிப் போகவிடுங் காலத்து அப்போக்குத் தனக்குச் செய்யும் வருத்தத்தை
 நினைத்துப் போகாநிற்கும்; ஆதலால் இனி நாம் அவனை நம்பால் வாராமற்
 காக்குங் (சு)காலமன்று, ||பின்னை எஃ! இவ்வனவகாத்தற்கு அரிதானநிலைமை
 கண்டு மேல் என்செய்யக்கடவேங் கூறாய்; ÷ - று.

அதுகேட்ட தலைவி அதற்கு மறுமொழிகொடாது உடம்பட்டமை குறிப்
 பான் உணர்ந்தமையிற் பின்னுந் தோழி கூறுகின்றான்.

அ பூக்குழாய் செல்ல லவனுழைத் கூஉய்ங் கூஉய்
 விருப் பியான் விட்டேனும் போலவலென் (ரு)நீரெ ன்நேற

க. "நோக்குவகா னோக்கித் எவன் செய்வார்" என்பது நாண
 மிக்கவழித்தோழியொடு உசாவியதற்கு மேற்கோள்; தோல். கள சூ.
 உ௦. இளம்.

உ. (அ) "கைகவித்தேன்"பொருந். கடுஎ-அ (ஆ) "தோழியைக் கைகவியா"
 கலி. சஉ. உக (இ) "கைகவி நறுநெய்" சீவக. ச௦௦.

ங. "குறவர் மகட்குச் சலாமிடற் கேக்கறு குமனை" மீனாட்சியம்மை
 பிள்ளைத்தமிழ், காப்பு. ச.

ச. இடமென்பது காலமென்னும் பொருளில் வருதலை இடையென்பது,
 அப்பொருளில் பயின்று வருதலான் உய்த்துணர்க; புறம். ௫ச: உ;
 மணி. ச: கூஅ; சீவக. கக௭௫. இவ்வழி யென்பதற்கு இல்லாத
 காலத்தே யென்று பொருள் கூறி 'இடப்பொருள் காலத்தோடு மயங்
 கிற்று' (சிலப். ச: கக.) என அடியார்க்கு நல்லாரொழுதி யிருத்தலும்
 இங்கே அறிதற்பாலது.

ஞ. (அ) நற்றேர ளிழைத்த கரும்புக்கு" (ஆ) "தெரிவெய்த்தோட் கரும்
 பெழுதி" (இ) "நடாஅக் கரும்பமன்ற தோளாறை" (ஈ) "அன்றுதா
 ளீர்த்த கரும்பணி வாடவென், மென்றேரண ளெகிழ்த்தான் றுறை"
 (உ) "நெடுமென்றோட், பெய்கரும் பீர்க்கவும் வல்லன்" கலி. கச:கக,

(பிரதிபேதம்)*நோக்கினால், † காண்பான், ‡ செய்வாராம். || பின்னை இவ்வன் ம் ÷ என்றான்
 பூக்குழாய்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி ௨௭.

௩ அட

கருப்பொழுது தொய்யிற்குச் செல்வனீங் கா

*விருந்தாயோ வென்றாங் கிற;

120 அவனின், திருந்(க)தடி மேல்வீழ்ந் திரக்கு(௨)நோய் தீர்க்கு
மருந்துநீ யாளுத லான்

†எ-து: புகருழையினையுடையாய்! வருத்தத்தையுடைய அ வனிடத்துநீ
கூடுங்கட்டத்தை யான் விரும்பி ரின்னைப் பலகாலும் அழைத்தழைத்துக்
கொண்டுபோய் விட்டேன்போலேயுமிருப்பேன், அவற்கு அது தோன்றாபடி
யான் அவனிடத்தே (௩)நீஎன் தோணை மீட்கரும்பாகஎழுதுங்குழம்பிற்கென்று
செல்வன், நீ அண்டு வந்து இவ்விடமே நினக்கு இருப்பிடமாகக் கருதி இருந்
தாயோவென்று என்னை, தேடிவந்தாயாகக் கூறி அவ்விடத்தினின்று குறி
யிடமே போ, அப்பொழுது அவன் நோய்நீங்கும் மருந்து நியாகையினாலே
நின்னுடைய நன்றாகிய அடிமேலேவீழ்ந்து ரின்னை இரந்துகொள்ளும்; ||எ-து.

௧௨ இன்றும, (௪)கட்டம் பூண்ட டொருகா னீ வந்தது மட்டப்பட்டா
ளென்னுமை பொன்(நீ)பெய் + தொடு;

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி நீ வாராய், இன்னமும் ஒருகால் அவ
னிட்டு தே சென்று உன்குறைமுடி, கலைத் தனக்கு கட்டைக அவன் எட்டடிக்
கொண்டு கூட்டித் திரு உடம்பட்டாளென்று அவற்குக் கூருமைக்கு என் (௪)
மெய்யைத்தொட்டு மருந்துவாயாகவென்றான்; எ-து.

Xவாநென்றது வந்ததெனத் திரிந்தது.

எசு: கடு, ௧௧௨ சு. ௪௩௧ ௨௯ - ௩௦. ௧௪௩ ௩௧ - ௨. (௩௩) “கரும்
பும் வல்லியும பெருந்தோ ளெழுந்” சிலர். ௨: ௨௯.

௧ “தீண்டிலே ஓயி லாய்யேன். சீரடி பாவவந்தே னருளெனத்தொழுது
சேர்ந்து; நாற்றுகு குழலி ஓயோ... . புல்ல” சீவக. ௨௦௬௨.

௨. “மற்றிநோய் தீரு மருந்தருளா யொண்டொட” கலி. ௬௦ கஅ.

௩. (௨) “து மணிக்கொழுந்து மென்றோட்டியல்வா லெழுதினோ” சீவக.
௨௪௪௨. (௨) “கழைத்தோட் கேற்பக் கழையெழுதி
வீளையுஞ் செறித்தனரால்” வாயு. பார்ப்பதி திருமண. ௧௭.

௪. “புலத்தை” (குறள். ௧௩௦௧.) என்பதற்கு, பரிமேலழகர் புலப்பரையாக
வென்று பொருள் கூறி “புலத்தையென்புறி ஐகாரம் ‘கடம்புண்
டொருகா னீ வந்தை’ என்புழிப்போல முன்னிலைவேளவிகுதி” என்று
எழுதியிருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாலது.

௫. “மெய்தொடு” கலி. ௧௫. ௨௪, “அடிதொட்டேன்” (கலி. ௧௪: ௩௬)
என்பதன் குறிப்பும் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்)* இருந்தாயே,†எ-து: அதுசேட்டதனை அதற்குமுறிமொழிகொடாது உடம்
பாடுடைமைகுறிப்பான உணர்ந்தமையிற பிணனம்தோழி புகருழை. † நின்னு
டையயடிமேலே||என்றான இன்னும், + தொடு இ. :தோவடங்குகேன் எ-து,
X வந்தது யாவென்றது திரிந்தது நினனெடு. வந்தது வாராயென்றது திரிந்து
நின்றது நின்னெடு.

௧௪ இஃதோ வடங்கக்கேள்;

நின்னெடு சூழங்கா னீயு நிலங்கிலையா
வென்னெடு நின்ற லெளிதன்றோ மற்றவன்
றன்னெடு நின்று விடு

எ-து: அதுகேட்ட தோழி யான் கூறிய குற்றம் *இதுவோ? இனி இது செய்யும்படியைச் சுருங்கக்கேள், நின்னெடு யான் இஃனை ஆராயுங்காலது நீயும் (௧)நாணத்தால் நிலத்தைக்கீறி என்னுடனே வேறுபட்டுநின்றநில செய் தற்கு எளிதன்றோ? இந்நிலையப் பின்னை அவன் தன்னுடனே நின்று பாத்து நின்னாற்செய்தலிதன்றோ? என்றான்; எ-று.

இஃதோவென்றான், “உடப்பட்டா னென்னுமை யென்மெய் தொடு” என்றதனை. ஓகாரம், இது குற்றமன்றென மறையுணர்த்திற்று.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்ச்சியுவகை தோன்றிற்று.

†இஃது, எல்லா வெவ்வுயர்வாய்மையும்கூட இஃதோ வடங்கக்கேளெனவும் வழியசைபுணர்த்த சொற்சீரடிகள் வந்து ஐஞ்சீரடக்கிய வெண்பாக்களும்வந்த வெண்கலிப்பாட்டு. (௨௭)

(௩௪) அணிமுக ராசியேய்ப்ப வம்பதியை நனியேய் மீது

ராணிமுக மாமழை நின் பின்னொப்பப் பின்னின்கண்

விரிநுண்ணூல் சுற்றிய விரித முலரி

யரவுக்கண் ணையுற முரன்பின் றகைப்பொப்ப

வரும்படர் கண்டாரைச் செய்தாங் கியலும்

விரிந்தொலி கூத்தலாய் கண்டை யெமக்குப்

பெரும்பொன் படுகுவை பண்டு;

அ என! எல்லா, மொழிவது கண்டை யிரிந்தொத்தகன் மெய்யரி

லெழுதி யிறுத்த பெரும்பொன் படுக

முழுவ துடையமோ யார்;

உழுதாய்;

௧. (அ) “களவுடம் படுகரிற் கவிழ்ந்துநிலங் கிலையா, நாணநின்றோள்” அகம். ௧௬: ௧௭-௧௮. (ஆ) “சரணப் பெருவிரலா லொல்கின்று நிலங் கீறி, மைத்த குழலாண் மற்றவன்முன் மலர்மேன் மடந்தை யென நின்றான்” இராமா. வரையெடுத்த. ௧. (இ) “கெண்டை உண்கணும் புறவடி நோக்கமண் கிலைத்துமின் னெனநின்றான்” திருவிளை. திரு மணப். ௪௩.

(பிரதிபேதம்) * இதவே உனி† இது எல்லாவெவன் செய்வாபென வழியசைப்பணர்த்த சொற்சீரடியும்வந்து,

கஉ சுரும்பிமிர் பூங்கோதை யங்கலலா யானின்
 நிருத்திசை மென்றே ளிழைத்ததற் றிலித்தோ
 கரும்பெல்லா நின்னுழ வன்றோ வெருங்கே
 னுகளறு வான்முக மொட்ப மலாந்த
 குவளையு நின்னுழ வன்றோ விகளி
 முகைமா ள் கொன்றா ரெயிறு யாவையல்ல
 வென்னுமுவாய் நீமற் றினி;

கக எல்லா நன்றோ ளிழைத்த கரும்புகரு நீடறு
 முற்றெறி னீல மலரொ ள வற்ற
 விருமரின் வடியன்ன வந்தகட்டு ரொல்லாம்
 பெரும்பொன்னுண் டெனபா யினி;

உஊ நல்லா யிதனோகே ள;
 ஈங்கே தலைபடுவ னுண்டான் றலைப்பெயின்
 வேகதுகொன் டனன பல;

உச ஆங்கா கத்திற மல்லாங்கால் வேங்கைவி
 முற்றெழில் கொண்ட கணங்கணி புணர்
 பொய்க்கொருநா லெமறை முயங்குளை சென்றிதோ
 முத்தோ முறுவலாய் நீபடும பொன்னெல்லா
 முத்தி பொறித்து விடற்கு

இஃது அருமமசெய்தயர்த்த தலைவன் வந்துழித் தலைவி என்னின
 இடத்துத் தலைவர் அவளோடு உறந்துகூறி நகையாடிக்கட்டத்திந்த
 உடம்புரித்தது இதற்கு விதி 'உயர்மொழித்தரிய ஏறழங்கினர்' (க.என்
 பதனுள், தலைவன் உயர்மொழித்ததீ தலைவி உறந்து கூறுமென்றும்.

இதன் பொருள்.

அணி(உ.)முக மதியேட்ப்ப வம்மதியை நனியேய்க்கு
 மணிமுக மாமழைநின் டினனெப்பப பின்னின்கண்

க. தோல். பொருளி. கு. சச இரகுத்தி வுறையில் இவர் கூறியது,
 "அணிமுக . . விடர்கு, இது தலைவன் உயர்மொழிக்குத் தலைவி
 உறந்து கூறியது. இது நகையாடிக் கூட்டையை விரும்பிக் கூறிய
 மொழிக்கு உறந்துகூறலின் வழவாய் அவளும் நகையாடிக் கூறலி
 னமைந்தது" என்பது

உ. "திவகன் முகிலோடுஞ் சேணிலககொண்டென; . . முகத்திற்கும்
 குழலுக்கும் திவகனுமடியலும் உவமை" சிலப் ௮௭: ௩௧.

வினிதுண்ணால் சுற்றிய வீரித ழலரி
யரவுக்கண் ணணியுற ழாரன்மீன் றகையொப்ப
வரும்படர் கண்டாரைச் செய்தாங் கியலும்
விரிந்தொலி *க ந்தலாய் கண்டை யெமக்குப்
பெரும்பொன் படுகவை பண்டு

எ-து: நினது அழகினையுடைய முதம் மதியையொப்ப, மணிகள்விளங்கும் நின் பின்னின் மயிர் அம்முக்கத்துக்கொப்பாகியமதியை மிகவும்பொருத்துங் கருமையையுடைய மழையையொப்ப, அப்பின்னின் மயிர்க்கண்ணே கிடந்து அலர்ந்த நுண்ணிய நூலாற் கட்டின தேனூல் ஈரமான இதழையுடைய பூக்கள் (க)பின்னுக்கொப்பாகிய கரும்பாம்பிடத்தே கிடந்து அதன் கரியநீறத்தோடே மாறுபடுகின்ற கார்த்திகையென்னும் மீனினது அழகையொப்ப, மனத்தான் ஒப்புக்கண்டவர்களை அவ்விடத்தே அரிய வருத்தத்தைசெய்து போகின்ற பார்த்து தழைத்த கூந்தலையுடையாய் ! நீ என்னை என்றும் நிலைமையைக் கை விட்டு யான் கூறுகின்றதனை மனத்தான் ஆராய்ந்துபார்; நீ பண்டு எம் பொருட்டுப் பெரிய டீபொன்னுண்டாவை ; எ-து.

இது முன் நீ இடைவிடாமற்(உ)கூடிய கூட்டத்தால், போற்றப்பொலிவு எய்தினையெனக் கூறி, ஈண்டு நிகழ்ந்த அருமைசெய்தயர்த்தத்தைப் பிறந்த வருத்தத்தை நீக்கிற்றும்; அஃது எமக்கு நீபெரிய பொன்கடவையென்பதோர் நகைப்பொருளுந் தோன்ற நின்றது.

அலரி பூவென்னுமாத்திரையாய் நின்றது. ஒப்பவென்னுந் செயவெனெச்ச உவமவுருபுகள் கண்டாரென்னுந்தொழிற் பெயரிற் ரொழிவொடு ||முடிந்தன.

அ எள! எல்லா, மொழிவது கண்டை (நு)யிரித்தொத்தன் ரொப்பி
லெழுதியிறுத்த பெரும்பொன் படுக
முழுவ துடையனோ Xயாம்

- க. (அ) “கோளுண்ட திங்கண் முகத்தான்” கம்ப. பூக்கொய். கச. (ஆ) “பின்னும் வேணிவார் குழலெனுங் கரியபே ராவம்” பிரபலிங்க. மாயைபூசை. எ.
- உ. “தேச மொளியுந் திகழ் நோக்கி” (பரி. கஉ: உக.) என்புழி “தேச - செயற்கை யழகு, ஒளி - கலவியால்வந்த நிறம்” என்று எழுதியிருக்கும் உரையும் இந்நூற்பக்கம் உகஉ: க-ஆங்குறிப்பில் இவ்விடத்திற்குப் பொருந்துவனவும் ஒப்புநோக்குக.
- ங. (அ) இஃதொத்தன் கலி. சுஃ: கூ, கக; க, கூஉ: க, அச: கஅ. அஅ' கஃ, கஃ: கக, ககஅ: கஃ. (ஆ) இஃதொத்தன் என்பதை இடைச்சொல் (பிரதிபேதம்) ¹கந்தல்கண்டைபாரதநீ டீ பொன்னுண்டாவை என்னுள் என்றது முன்னர் இடைவிடாமல் ||முடிந்தன என இகழ்ச்சிக்குறிப்பு எல்லா, X யாம்உழுதாய் என - து: இயன்,

எ-து: இவனெருத்தன் தன்னை ரோற்றப்பொலிவு எய்தவேமெனக்
கூற்றுகின்ற கூற்றைப் பாராயென டெஞ்சொடு * கூறி, நீ என் ரோண்மேற்
யுருப்பிலெழுதிச் கனவுபோல ஓர்மொருகாற் தங்கின நிலையாலுண்டான
தோற்றப்பொலிவு உண்டாவேம்; அதுவன்றிஎம்(க) முலையால்நின்மார்பிடத்து
இடைவிடாது உழுத நல் டீவினையை உடையேமோ? அஃதின்மே; எ-று.

என, இகழ்ச்சிக்குறிப்பு.

|| இது தொய்யிலெழுதி முடித்தகனவுண்டான பொன்கடவேம்;
அதுவன்றி சின்னீழ் உழுத நிலைமையை, டையேமோனென ஒரு நகைக்
குறிப்புத் தோன்றின்றது.

கக

உழுதாய்;

சுரும்பிரிமிர் பூங்கோதை பந்நல்லா யானின்
(உ)றிருந்திழை மென்றோ ளிழைத்தமற் றிஃதோ
கரும்பெல்லா நின்னுழ வன்றோ வொருங்கே
துகனறு வாண்முக மொப்ப மலர்ந்த
சுவனையு நின்னுழ வன்றோ விகலி
முனைமாறு கொள்ளு பெயிற்று யிவையல்ல
வென்னுமுவாய் நீமற் றினி

எ-து: சுரும்புகள் ஒலிக்கின்ற பூவாற்செய்த கோதையினையுடைய அழ
கினையுடைய நல்லாய்! நீ x உழுதாய்; பின்னை இக்களவொழுக்கத்திலும் இந்தத்

நாறுதிரிந்த ஹென்று கல்லாடரும் (தோல். இடைச. கு. நட.) (இ)
இஃதொத்தன் என்பது இவனெருத்தனை 'இஃதென்ற அஃ
ந்நினைப்பொருளை உணர்த்திய சுட்டு உயர்தினைப்பொருளை யுணர்த்தி
நின்றதென்று நச்சிலுர்க்கினியரும் (தோல். கிளவி. கு. நட.) இவ்வாறே
வேறுரை காரரும். (தோல். கிளவி. கு. நட.) கூறவர். (ஈ) இந்துற்
பக்கம் ஁எஃ. உ. (ஐ) குறிப்பும் பார்க்க.

க. (அ) "பஞ்சி மேன்மிதிக் கிற்பனிக் குந்தகை, யஞ்சி லோதிய ரம்முலை
நாஞ்சிலா, மஞ்ச தோய்வரை மார்ப மடுத்துழ்த், துஞ்ச லோவுந்
தொழிலின னையினென்" துளா. சீயவதை. நட. (ஆ) "முலையாலுழப்
பட்டும்" சீவக. கந. அக.

உ. "திருந்திழை மென்றோன்" கலி. கநக. உ.

(பிரதிபேதம்) * கூறினார். அங்ஙனம் கூறினான், + தோற்றப்பொலிவு, † வினையையாம்
உடையேமோ அது எமக்குஇன்றே என்றுஇது || இதனால் தோன்றி நின்
து சுரும்பிவர்ப்புங் x உழுதாயன்றதனாகருந்திடைவிடாது.....
...காணென்றான் என்றதனும்பயன்.....உழுதாயென்றும்நகைக்குறிப்
பும்தோன்றிநின்றது மற்றும், வினைமாற்று பின்னை.

சிருந்தின் இழையையுடைய மென் றோளிலே யான் எழுதின கரும்பின்
 ரோற்றப் பொலிவெல்லாம் நின் முலைகள் இடைவிடாமற் புணர்ந்தனவுண்
 டான பயனல்லவோ? அத்தோடே கூடப் பழகுகின்ற ஒளியினையுடைய
 முகமானது குவையோடு இகலிப் புணர்ச்சியோறும் பொலிவு பெறும்படி
 பூக்க கண்களின் ரோற்றப்பொலிவு நீ இடைவிடாமற் புணர்ந்தனவுள்ள
 பயனல்லவோ? (க) முல்லைமுகையோடு பாறுபாடுகொள்ளும்வழிற் றினை + யுடை
 யாய்! இது தோற்றப்பொலிவுக ளன்றி வேறே தோற்றப்பொலிவுண்டாக நீ
 புணர்வா ியென்றான்; எ-று.

எனதனாலு, நின்கருத்து இடைவிடாது முயங்குதலேயாயின் இனி நீ
 இடைவிடாமல் முயங்கினைகாணென்றான். அதன் பயன் இனி வரைவே
 னென்றதாம். || இது நீ என்கீழ் உழுதாயென நகைக்குறிப்பு. தோன்ற
 நின்றது. மற்று, வினைமாற்று. குவையென்றது, கண்ணை.

இதனால் அருமைசெய்தயாத்ததுமில்லையென்றான். இதனால் நீ கரும்புங்
 குவையுமன்றி வேறு என்னுபுவாயென ஒரு நகைக்குறிப்பு. தோன்றற்று.

கக எல்லா, நற்றோ ளிழைத்த கரும்புக்கு நீ கூறு
 முற்றெழி ளீல மலரென வுற்ற
 (உ) நிரும்பிர் வடியன்ன வுண்கட்டு மெல்லாம்
 பொருள்பொன்றான் டென்பா யினி

எ-து. அதசேட்ட தலைவி எடா! என் றவயவாகளில் தோற்றப்பொலிவு
 உண்டாகச் கூறாமல் எந்தோர்களில் நீ எழுதப்பட்ட கரும்பிற்குக் தோற்றப்
 பொலிவுண்டென்று நீ கூறு; அஃதரு இயைத்தேன்; இனி அவர்க் செவ்வி
 குலைந்து முற்றின அழையையுடைய நீலமலரென்று பிறர் கூறும்படியாக

க. (அ) “நறுமுல்லை நேர்முன்க யொப்ப ிரைக்க, செறிமுறை” (ஆ)
 “முலை முகையு முருந்து நிரைக்கன்ன, பல்லும்”

உ. (அ) “இரும்பிர் வடியொத்து மைவிளங்குங் கண்ணொளி” பரி எ: ௫௮.
 (ஆ) “எஃ: குற், நிருவே ருகிய செரிக்கு வனப்பின், மாவி னறுவடி
 போலக்காண்டொறு, மேவா நண்டாமகிழ்நோக்குண்கண்” அகம். உக
 ௫-௮ (இ) “மாவடு வகிபன்ன கண்ண” திருவாசக. அடைக்கலப். அ.
 (ஈ) “வடுப்பிளவினைய கண்ணாள்” கீவக. கடுவா. (உ) “சூகவடிப்,
 பகுதே பதித்த தெனவெண்ணை வாழ்வித்த பாதககண்” அம்பிகா.
 கஉஉ. (ஊ) “வடுவகிரினைய வுண்கண்” (எ) “வடுவகிர் நெய்க்கண்”
 (ஏ) “வடுவகிர் நெய்க்கணர்” நைடந. நளன்துது. கநந, சுயம்வரப்.
 கசுஅ, புனல்.ச. என்பவையும் (ஐ) “இளமாங்காய் போழ்ந்தன்ன கண்”
 சூலி. க௦௮: உஅ. என்பதும் அதன் குறிப்பும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

(பிரதிபேசம்) * தோளிலேழுதின + உடையாய நீ இனித்தோற்றப் + எழுத்குமனை
 || இதனால் + தோன்றின்றது.

வருத்த முற்ற (க) இரும்பு ஈர்வடியன்ன உண்கட்கும் மற்றமுள்ளு எல்லா
புறப்புகட்கும் பெரிய பரப்புண்டென்ற சொல்லுவாயாக; †௭-ற.

இதனால் அவன் அருமைசெய்தயர்க்கிலேனென்றதற்கு அக்காலமெல்
லாம் யான் வருத்தமுற்றேனென்றாயிற்று. கரும்பு அவயவமன்றி எழுதப்
பட்டதாகலின், தோற்றப்பொலிவு உண்டென்றான். கூட்டத்தூற்ற பொலிவு
பெறுது இளமைப்பருவத்தும் இரும்புநீர்ந்த(உ)வெடுகிறை யொத்திருத்தலுள்.
தாகலின் திருமார்வடியன்ன வுண்கட்குமென்றான். இது கண்ணென்னும்
பெயர்மாத்திரையாய் நின்று. இதனால் அவன் அருமைசெய்தயர்க்கிலே
னென்றாகநூ.க. †கூட்டிய(௩)பொன்னிரத்தகைப்பரப்பாக்கி அக்காலமெல்லாந்
தான் வருத்தம்படி தன் நலத்தை அவன்கொண்டமை கூறினாாயிற்று.
உ௩ நல்லாயிதனை உதர்;

சங்கே தூப்பரிவ னுண்டான் தூயபெயரின்

வெந்துகொண்டன்ன பல

௭-து. அதுகூட்டிலேவன் நல்லாய் || இதுயோ! யான்கூறுகின்றதனைக்
கேள்; அச்சினேசேர்ந்து அவன் செல்வசகை நுகரகாரெருவான் அவன்
வயத்தொருநின்று காரியத்தாற்றலைமப்பாடி எய்துவலுயின், அவ்வோர்கள்
அவளுள்ள பயனைகொண்டாற்பே என்ற பலபயனையும் யான் இவ்விடத்தே
எய்துகேனென்றான், ௭-று

க. (அ) “இரும்புமேல் விடாது நிற்பார்” (ஆ) “இரும்பு மேய்த்தொழிந்த
மிச்சிலவரை மார்பன்” (இ) “இரும்புண்டி மிகுக்க மார்பின்” (ஈ)
“இரும்பெச்சிற் படுத மார்பின்” சீவக. ௭௮௨, ௭௮௩, ௭௮௪, ௭௮௫.

உ. (அ) “நறுவடி மாவின் பைந்துண குழங்கி” (கவி சக. ௧௪.)
என்பதனும் இவையே என்று பொருள்கூறி ‘வடியென்பதுவெடுவதற்கு
தூ பெயர்’ என்று எழுதியிருக்கும் புறமும்விற்கும் இங்கே அறித்தற
பாலது. இச்சொல் விரிவதற்கேயன்றி விரிவுக்கும்பெயராய்வழங்கும்;
அகலே “நறுவடி மாவின் பைந்துண குழங்கி” (கவி சக. ௧௪.)
என்பதனும் அங்குநிப்பாலும். (ஆ) “கொக்கி னறவடிவிதிர்த்த”
பெரு.பாண். ௩௦௯) (இ) “நறுவடிமாவின்” (மலை. ௩௧௨) என்பவற்
றும் உணர்க வெடுகிபென்னும் பொருளில் விரிவென்பதும் வரும்.

௩. (அ) “பூப்போ லுண்கண் பெண்போர்த் தனவே” (ஆ) “மேனி
பொண்போற் செய்யு மூர்கிழவோனே” ஐங். ௧௪, ௪௧. என்பவைகளும்
(இ) “வயங்கு பொண்ணீந்த” (சீவக ௧௩௩௦) என்புழி, “பொண் -
பச்சி” என்ற எழுதியிருக்கும் விளக்கமும் இங்கே அறித்தற்பாலன.

பிரகிதேகநீர் வருத்தமுற்ற உண்கட்கு † ௭௭ னுனதுதனால் † கூறியது பொன்னிறத்தை
யொப்பப் போக்கியகாலமெல்லாம் || இதுயோளே,

என்றது கூட்டத்தாற் செயற்கைநலம்பெற்ற நினை வரைந்துகொ
நின்றும் பெறும் பயனெல்லாங் கொள்வேனென்றதாம். இனி அரசனாக
மொருளை நுகர்ந்தவன் எதிர்ப்படில் அவ்வரசன் அன்னிடத்து வருச்சமுறுத்த
கொண்டாற்போன்ற பலபயன்களையும் யானும் இங்கே கொள்வேனென
ஒரு நகைக்குறிப்புத்தோன்றி நின்றது.

உசு ஆங்காக

எ-து: அதுகேட்ட தலைவி நீ அருமைசெய்தயர்த்ததனைப் பொய்யாக்கி
அள்பின் நின்றுநன்மை நீங்கி எம்மிடத்து அன்புடையயான காலத்து நீ
கூறியவாறே ஆவதாகவென உடம்பட்டுக்கூறினாள்; எ-று.

அத்திற மல்லாக்கால் (க)வேங்கைவி

முற்றெழில் கொண்ட சுணங்கணி பூணாகம்

பொய்த்தொருகா லெம்மை முயங்கினை சென்றீரோ

(உ)முத்தேர் முறுவலாய் நீயும் பொன்னெல்லா

முத்தி யெறிந்து டிவிடற்கு.

- க. (அ) “ஆகி, நளிச்சினை வேங்கை நாண்மலர் நச்சிக், களிச்சுரும்பாற்றஞ்
சுணங்கிற் சுணங்கு பிதிர்த்து,..... பூணகத் தொடுங்கிய வெம்
முலை” சிறுபாண். உஉ - உசு; (ஆ) “வேங்கை வென்ற சுணங்கின்”
ஐங். ௩௨௪; (இ) “வேங்கை, யூமுறு நறுவீ கடுப்பக் கேழ்கொள,
வாகத் தரும்பிய மாசறு சுணங்கின்” (ஈ) “பொன்வீ வேங்கைப் புது
மலர்புரைய, நன்னிறத்தெழுந்த சுணங்கணி வனமுலை” அகம். க௭௪;
க௦ - க௨, ௩௧௬: அ-சு; (உ) “நாகின வேங்கையிற், கதிர்க்கொளி திகழு
நுண் பல்சுணங்கின்; மாக்கண்மலர்ந்த முலையன்” புறம். ௩௩௨, ௧௨-௧௪;
(ஊ) “குறமனைவேங்கைச் சுணங்கொ டணங்கலர் கூட்டுபேரோ”
தோவையார். ௧௬. (எ) “வாரிரு புடையும் வீக்கி வடஞ்சுமந்தெழுந்து
வேங்கை, யேரிருஞ் சுணங்கு சிந்தி யெழுகின்ற விளமென் கொங்கை”
(ஏ) “நறவேங்கை யவீர்சுணங்கின் மடவார்” துளா. சீய. ௧௮௮,
கல்யாண. ௨௦௮; (ஐ) “முலைத்தலைச் செஞ்சுணங்கு வேங்கை மலரோ,
டலைத்தன வம்பொற்பிதிர்” யா - வி. கு. அச. மேற்கோள். (ஒ)
“அணங்கரவல்கு லரிவையராரத் தனமருப்புச், சுணங்கலர் வேங்கைத்
துணர்முலை நாட” அம்பிகா. ௩௩௩.

- உ. (அ) “முத்தேர் முறுவலாய்” என்பது அன்னைவ பிறவுமென்பதன்ற
கொள்ளப்படும் உவமையுணர்த்துஞ்சொற்களுள் ஏர்வந்ததென்பதற்கும்
(தொல். உவமை. கு. ௧௧. இளம்) (ஆ) உருவுபற்றிய பண்புமத்தின்
கண் ஏர் வந்ததென்பதற்கும் (இ - வி. கு. ௬௪௨) மேற்கோள்.

(பிரதிபேதம்) * நின்று அதுகேட்டதலைவி நீ அருமை..... உடம்பட்டுக்கூறினாள்
ஆங்காக. டிவிடற்கு எ-து. அதுகேட்டதலைவன்.

எ-து: அதுகேட்ட தலைவன் நீ இம்மனம் வெறுத்துக்கூறிய கூறுபாடு விழிகையகாலத்து, முத்தையொக்கும் முறுவிலையுடையாய்! நீ முன்பு உறைய பசுப் பிழல்லாம் இனி ஒருகாலமுமூறுதபடி உழித்துவிடுதற்கு வேங்கைப்பூவினது முற்றின் அழகைக்கொண்ட சுணங்கணந்த பூண்புடைய ஆதத்தாலே பொய்த்தாகிலும் ஒருகால் முயங்கினையாய்ச் செல்வாயென்றான்; ௭-று.

பொன்னெல்லாம் உத்தியெறிந்து விடவென்றதனால்வரைவேனென்றான்; இதனால் நீ கடவுபொன்னெல்லாம் பெற்றேனென்று கழித்துவிடுவேனென ஒரு நகைக்குறிப்புத் தோன்றியிருந்தது.

இதனால். இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுடையதைத் தோன்றிற்று.

இது தரவும் ஐஞ்சேடுக்கித் தலைவிரவின குறுவெண்பாட்டும் தனிச் சொல்லும் நெடுவெண்பாட்டும் ஐஞ்சேடுக்கிய நெடுவெண்பாட்டும் * வழியைச் புணர்த்த சொற்சேடியும் குறுவெண்பாட்டும் வெள்ளைச் சுரிதகமும் பெற்று வந்த கலிவெண்பாட்டு. இஃது நினைப்பற்றியற்றிப் பின்னர் நிரைமுதல் வெண்சீரும் நேர்முதல்வெண்சீரும் வருகலின் அணிமுக மதியேயப்ப வம் மதியைநனியேயக்கு(?)மென்பதாகட்டனையன்றியிற்று. “நிரைமுதல் வெண்சீர் வந்து னிரைத்தப்பினும், வரைநிலையின்தேயவல்லிக் கென்ப”(௧) என்பதனால் உணர்க.

(உஅ)

(௧௩) திருத்தியாய் கேளாப்தம் (௨)முர்க்கெல்லாஞ் சாலும்

பெருநகை யல்க னிகழ்ந்த தொருநிலையே

(௩)மன்பதை யெல்லா மடிந்த ஷீருந்தங்கு

லந்துகிற போர்வை யணிபெறத் தைஇரும்

(இ) “முத்தேர் முறுவலாய்” கலி. ௧௩. ௧௨, ௧௩: ௬. (ஈ) “முத்தேர் முறுவலார்” இனியது. உ.

க. தொல். செய். கு. ௬௦. இதனுரையிலும் “நிரையற்றியற்றிப் பின்னர் நிரைமுதல் வெண்சீரும் நேர்முதல்வெண்சீரும் முதல்வந்து பின்னர் வெண்சேடுக்கிய வெண்டளை வரினும் மிறிது துள்ளலோசை பிறத் தலின் அதனைச் சீர்வகையடியென்றுணர்க” என்றுகூறி அதற்கு ‘அணிமுக பின்னின்சன்’ என்பதை மேற்கோள் காட்டியிருக்கிறார் இவ்வுரையாசிரியர்.

உ. “உலகத், துள்ளேராக் கெல்லாம் பெருநகை யாகக், காமங் கைம்மிக வுறுதர” அகம். உருஅ: ௧௨-௪.

௩. “துஞ்சுர் யாமத்தும்” ஐங்குறு. ௧௩. (ஆ) “துஞ்சுர் யாமத்து” அகம். ௩௬௦: ௧௨. (இ) “மன்னுயி ரெல்லாம் துயிற்றி யளித்திரா, வென்னல்ல தில்லைதுணை” குறள். ௧௧௬௮. (ஈ) “ஊர்மடி கங்குல்” சீலப். ௧௬:

(பித்திபேதம்) *வழியைச் புணர்த்த திட்டலயை,

௧௫ (க)மின்சாயன் மாப்பன் குறிவின்பென் யானாகத்
தீரத் தறைந்த தலையுந்தன் கட்டையங்
காரக் குறைந்து கறைப்பட்டு வந்துநஞ்
சேரியிற் போகா முடமுதிர் பார்ப்பாணைத்
தோழிநீ போற்றுதி பென்றி யவனுங்கே

௧௬ பாராக் குறழாப் பணியாப் பொழுதன்றி
யாரிவ *ணின்னீ ரெனக் கூறிப் பையென
வைகாண் முதுபகட்டிற் பக்கத்திற் போகாது
தையா றம்பலந் தின்றியோ வென்றுதன்
(உ)†பக்கழித்துக் கொண்ட யெனத்தர லும் யாதொன றும்

௧௭ (ங)வாய்வாளே னிற்பக் கடிதகன்று கைபாறி
கைப்படுக்கப் பட்டாய் சிறுமிநீ மற்றியா
னேனைப் பிசாசுநு னென்னை நலிதரி
னிவ்வுடப் பலிநீ பெருஅமற் கொள்வே
னெனப் பலவுந் தாங்காது வாய்பாடி நிற்ப

௧௮ முதுபார்ப்பா, வஞ்சின னாக லிறிந்தியா னெஞ்சா
தொருகை மணற்கொண்டு மேற்றாவக் கண்டே
கடிதரற்றிப் பூசு ரெட்டங்கின னுங்கே

௨௦௭. (உ) “பழுவிரல் முதுபா பாயல்கொ ண்டொன்” (ஊ) “ஊ
துஞ் சியாமத் தொருகனி பெழுநது” மன். எ. ௬௩, ௨௦ கச. (அ)
“பல்லுயிர மடிந்த நள்ளென்யாம:து” (ஏ) “ஊமடி கருகுல” பெருங்
(உ) ௧. ௪௨, (ங) ௨௩ ௩௬.

௧. (அ) “சாயலின் மாப்பன்” (ஆ) “சாயலின் மாபு” கலி. ௬. ௩௦ கச.
௩௮. (இ) சாயலென்பதற்கு ஐம்பொறியால்துகரும் மென்மையென்று
பொருள் கூறி அம்மென்மை ஊற்றிற்கு வந்தமைக்கு ‘சாயன் மராபு’
என்பதை மேற்கோள்காட்டி யிருத்தல் எண்டறிதற் பாலது. தோல்.
உரி. கு. ௨௭. ௩௪. சீவந. ௮ உபை.

௨. “அவரை யருந்த மந்தி பார்வார், பக்கிற் றேன்று நாடன்” (ஐங்குறு.
௨௭௧.) என்பதற்கு, ‘அவரை’ நிறையதகின்றமந்தி பண்டவாண்கா
பைபோலத்தோன்று நாடன்’ என்றெழுதியிருக்கு முரையால் ‘பக்கு’
என்பது பையென்று துணியலாகும்.

௩. “வாய்வாளாது” கலி, ௩௬: ௨௬ “வாய்வாளா நின்றான்” பரி. ௨௦௪௬.

(பித்திபேதம்) *நின்றயெனக், †பைக்கழித்து.

யொடுங்கா வயத்திற் கொடுங்கேழ்க் கடுங்க

(3) ணிரும்புரி கொண்மார் நிறுத்த வலையுனோ

ரேதில் குறுநரி பட்டற்றாற் காதலன்

காட்சி யழுங்க நம்மூர்க் கெலாஅ

மாருலமாகி வினோந்ததை யென்றுந்தன்

வாழ்க்கை *யதுவாகக் கொண்ட முதுபார்ப்பான்

†வீழ்க்கைப பெருங்கருங் கூடா

இஃது இரவுக்குறி அலராமென்றஞ்சித் தலைவனை † நீக்கி நிறுத்தக் கருதிய தோழி “அல்லதறிப படுதலு மவளையி னுரித்தே, யவன்துநி மயங்கிய வமைவோடு வரினே” என்னும் (2) சூத்திரத்தான் அல்லதறிப்படுதல் தனக்கும் உரித்தாகலின், அவன்செய்த || குறியறிதந்துப் புறந்துச் சென்ற வழி, ஆண்டுப் பிறந்ததோர் பெயரியாக ஒரு பொய்யை(௩)நாடகவழக்தும் உலகியல்வழக்துமாகப்பினைந்துரைவகையாற்படைத்துக்கொண்டு, பிற்பிறை ஞான்று தலைவன் சிறைப்பறமாகத் தலைவிக்குக் கூறியது. இதனை, “இரந்து துறையுற்ற கிழவனைத் தோழி, நிரம்ப நீக்கி, நிறுத்த லன்றியும், வாய்மை கூறலும் பொய்தலைப் பெயதலும், நல்லகையுடைய — நலத்திற் கூறியும், x பலவகை யானும் படைக்கவும் பெறுமே”(4) = எனப்பொருளியந்துத்திர்த்துப் பொய்தலைப் பெயதலையும் படைக்கவும்பெறுமென வலுவமைத்த வாற்றுப் கொள்க.

க. (அ) “கூனுடை வெஞ்சிலைக குன்ற வாணர்தா. மாஹடன் புலிபட வினோத வாடவிலை” சேது. காதலாதன. சு. ௦. என்பதும் (ஆ) “மலர்க், கருங்கணணி கங்கையின் மென ஹலி யன்னம் கருதிவைத்த, பெருங்கணணி யிறபுனற் காகக்கைபட் டாங்குப் பிறர்நமதின், மருங்கணணி வந்தன பென்பது கேட்டின்னு மாயந்திலமே” வேங்கைக் கோவை. உஉக. என்பதும் இங்கே அறிதற்பாலன.

உ. தோல். கள. கு. சஉ.

௩. நாடக வழக்கென்பது உள்ளோனாவது இல்லோனாவது தலைவனாகச் சிலசெய்திகளைப் புனைந்துரைத்தல். இச்செய்திகளில் யாண்டும் எஞ்ஞான்றும் இல்லன கூறுது உலகத்தோர்க்கு நன்மை பயத்தற்கு நல்லோர்க்குள்ளனவற்றை ஒழிந்தோர் அறிந்தொழுகுதல் அறமெனக் கருதி சிறிது இல்லனவுங் கூறப்படுமென்ப.

ச. தோல். பொருளி. கு. ச௩. இக்கூனையில் இச்செய்யுளை வரைந்து கோடற்குப் பொய்யுரை படைத்தற்கு இவரும், கலிவெண்பாட்டு

(பிரதிபேதம்) *வாட்கை, †வீட்கை. ‡நீக்கிநிறுத்த, || குறிப்பறிதந்துப் பதத்தில். x பல வகையாகவும், = என யழகமைத்த

இதன் பொருள்.

திருந்தின இழையினையுடையாய்! தன்னுடைய மயிர் நீங்குதலாற்
றட்டையான தலையினையும் படாத்தினையு முடையனாய்க் கருங்குட்ட
தாலே காலுந் கையும் குறைந்து கடமைத்துறைப்பட்டு வந்து நந் தெருவி
னின்றும் போகாமல் ஒளித்துத்திரியும் முடமாகிய முதிர்ந்த பார்ப்பானைத்
தோழி நீ பேணுவாயாகவென்று பலகாலுந் கூறுவை; அதனைப் பேணுதே
(க)உயிர்ப்பன்மைகளெல்லாஞ் சேர்த்துயில்கொண்டகங்குலிலே அழகிய துகி
லாற் போர்த்த போர்வையை வாங்கி அழகுபெற உடுத்து நம்முடைய மென்
மையினிய மாற்பையுடையவன் செய்யுங் * குறியை உற்றுநின்றேனாக அப்
பார்ப்பானுலே இரக்காலத்தே பெரிய நகைநிசுழ்த்தது; அந்நகை ஊர்க்
கெல்லாந் கொண்டாடுதற்கு அமைந்திருக்கும்; அது நிகழ்ந்த படியைக்
தேளாய்; அவன் அவ்விடத்தே குனிந்துபார்த்து மகளிர் நிற்குந் காலம்
அன்றாக இவ்விடத்து நின்ற† நீர் யாமென்று முற்படக்கூறி, சிறியவளே! நீ
என்னுலே அகப்படுத்திக்கொள்ளப்பட்டாயென்று கூறிப் பையெனப் பணிந்து
வைக்கோலைக் கண்ட முதிய எருதுபோலே என்பக்கூறினின்றும் போகாதே
நின்று தையால்! தம்பலந் தின்பாயென்று தன் பாக்கிடும்பையைக் குலைத்து நீ
எடுத்துக்கொள்ளென்று தந்த அளவிலே யான் அங்கு ஒருவாராகையும்
வாய்திறந்து சொல்லேனாய் நிற்கையினுலே, தான் அஞ்சி முன்புகொண்டுகின்ற
ஒழுக்கத்தைக் கைவிட்டுக் கடிதாக நீங்கிப் பின்னை யான் பெண்பாற்பசா
சாகிய நின்னையொழிந்த ஆண்பாற் பசாசு; எனக்கு அருள்; அவ்நன்ம் அரு
ளாது என்னை வருத்துதலைசு செய்வையாயின் இவ்வுரில் நீ பெறும்(உ)பலியை
நீ பெறாமல் யான் எடுத்துக்கொளவே நென்று பல வார்த்தைகளையும்
பேணாமல் வாயாற் சொல்லிநிற்க, முதியபார்ப்பான் என்னைப் பெண்பசா
சென்று கருதி அஞ்சினுலதலை யான் அறிந்து ஒருகையாலே மணலை
அன்றிக்கொண்டு ஒழியாது அவன்மேலே தாவாகண்டு அவ்விடத்தேநின்று
கடிதாகக் கதறி ஊர்க்கெல்லாந் கேட்பக் கூப்பிடத் தொடங்கினான்; எந்
நாளந் தன் தொழில் அவ்வாறு தனிநிற்கும் மகளிரைக்கண்டால், தன் காம
வோக்கையாலே மேல்விழுதலாகக்கொண்ட முதியபார்ப்பானுடைய விரும்பு

இருபத்தொன்பதடியான்வந்ததற்குப் போரசிரியரும் இவரும் (தோல்.
செய். கு. ௧௬௦) மேற்கோள்காட்டியுள்ளாரா.

௧. மன்பதை - உயிர்ப்பன்மை; புறம். எக: ௧௭, ௨௧௦: ௧. இது மகசுட்
பன்மை குறித்தும்வரும். இச்சொல் மன்பது என்றும் அருகிவழங்கும்.
௨. (அ) “பலிகொண்டு பெயரும் பாசம் போல” பதில். எக: ௩௩. (ஆ)
“ஈற்றிளம் பெண்டி ராற்றாப் பாலகர், கடுஞ்சூன் மகளிர் நெடுபு ணுற்
ரோர், தந்துயர் கெடுக்கு மந்திர மாக்கண், மன்றப் பேய்மகள் வந்து
கைக் கொள்கென, நின்றெறி பலியி னெடுங்குர லோனையும்” மணி.

எ: ௮௧-௮௩. *

(பிரதிபேதம்) * குறியை ஐயுறறு, † யாமென்று.

தலையுடைய பெரிய தண்ணிய நாடகம் நங் காத்தல் தம்மைக் குறிப்பிட்டு வந்து காணுவ காட்சி கெடும்படியாக நமக்கு வருகமாய் விளைந்தது; இது விளைந்தபடி ஒன்றிற்குக் கெடாத வலியினையும் விளைந்த வலியினையும் கண்மையினையுமுடைய புலியாலுள்ள பயனைக் கொள்ளுதற்கு நிறுத்தின வலியிலே அதன் குறுழிற்கு வேறுகியதோரா குறுகி அகப்பட்ட தன்மைத் தாயிற்று; ஆதலால் இனி இரவிற்கு நிகழ்ச்சியின் ஸ்போன்டானெஸ்ஸஸ்; எ-று.

வீழ்க்கை வாழ்க்கைபோல் நின்றது. கார்த்திகைக்கு அக்குறையை துழாப் பாராவென்க.

வைகாண முதபகடெனவே காம இன்பம் துகாநலாற்றாமை கூட்டி நின்றது. எனைப்பிசாசெனவே அவன் பெண்பாற்பசாசும் தான் துண்பாற் பசாசுமென்பது உணர்த்திற்று. அருனெனப் பிரிக்க ஆங்கே || கடிதரற்றி நம மூர்க்கெலாம் பூசுருடங்கினனென மாறுக.(க)தம்பலம்; தாம்பூவெனவும்பட மொழித்திரிவு. தின்றியோ, ஒகாரம் அசை.

இதனால், தலைவற்கு அசைவு பிறந்தது

இஃது ஒருபொருளுக்கலாது அடியிகந்து துளைவிரவி வந்த கலிவெண் பாட்டு.

(உக)

— குறிஞ்சிக்கவி முற்றம் —

— ௦௦௦௦ —

க. தாம்பூல மென்பது (அ) “ஒருவர் வாயுமிழப்பட்ட தம்பல மொருவர் வாய்க்கொண்டு” சீவக. உஅஉக. என இவ்வாதே திரிந்து வருதலு மன்றி, (ஆ) “வெள்ளிலைத் தம்பல்கண்டா” (இ) “வெள்ளிலைத் தம்பற் குப்பை” (கம்ப. வரைக்காட்சி. சக, கர்க்கால. உஅ) என நிறுகுறற் தும் வரும்.

(பிரதிபேதம்) *விளைந்தபடி புலிகொணமார நிறுத்தவலியிற்றூரி பட்டசுனைமைந்தாம்மறு; ஆதலால் இனிஇரவிற்கு நிகழ்ச்சி இன்று போலுபெனநான் ஒன்றாகும், தன்மைத்தாலென்க. வீழ்க்கை, துழாபாரா, || எழுதாற்றி நம். — குறிஞ்சிக்கு நகரிலுள்ள கணியான்செய்த கணமுடிந்தது என்க.

